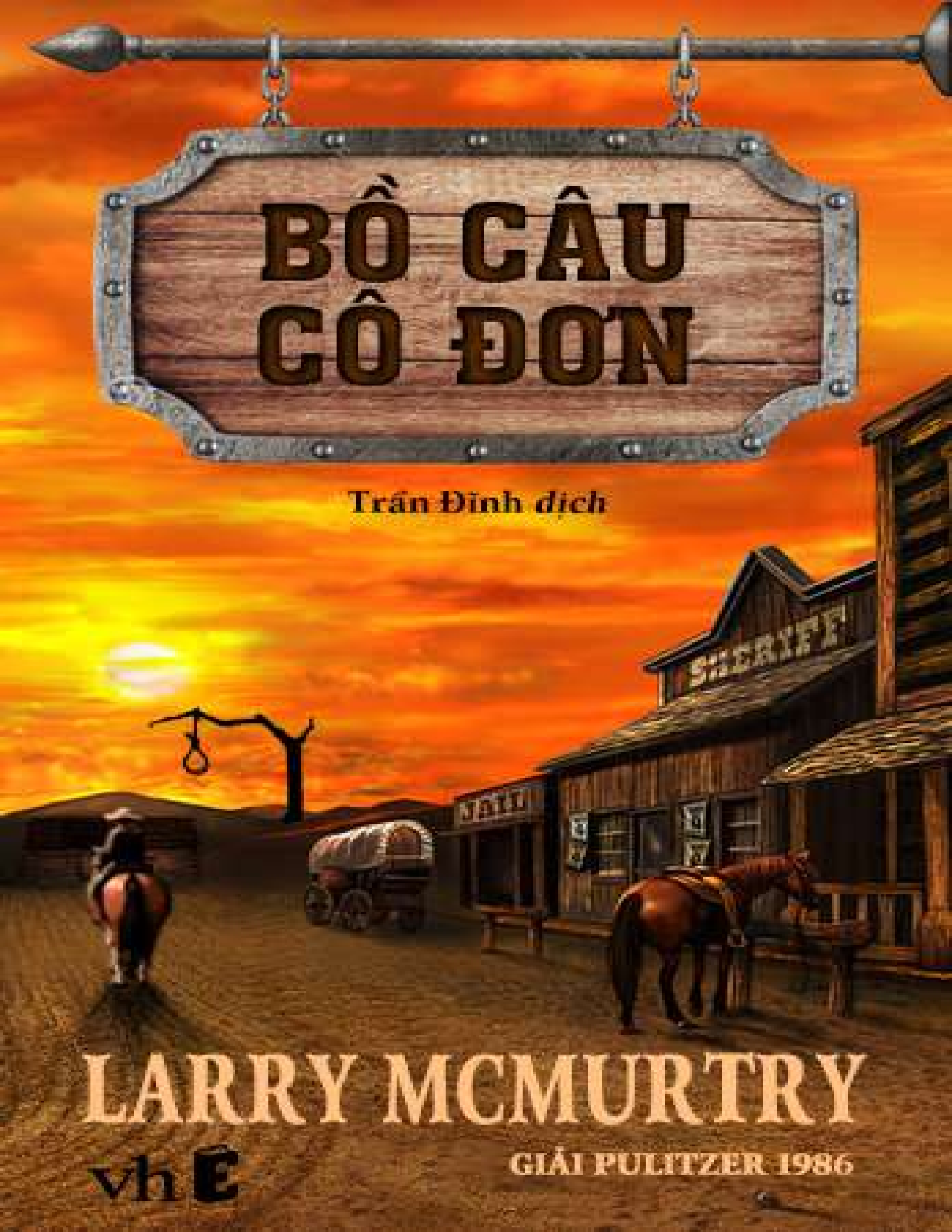
BỒ CÂU CÔ ĐƠN
Trần Đình dịch
SHERIFF
LARRY MCMURTRY
GIẢI PULITZER 1986
vh E

Tác phẩm: **Bồ Câu Cô Đơn**
Nguyên tác: **Lonesome Dove**
Thể loại: **Viễn Tây**
Tác giả: **Larry McMurtry**
Dịch giả: **Trần Đĩnh**
Nhà phát hành: **Khang Việt**
Nhà xuất bản: **Văn Học**
Năm xuất bản: **9/2012**

https://thuviensach.vn

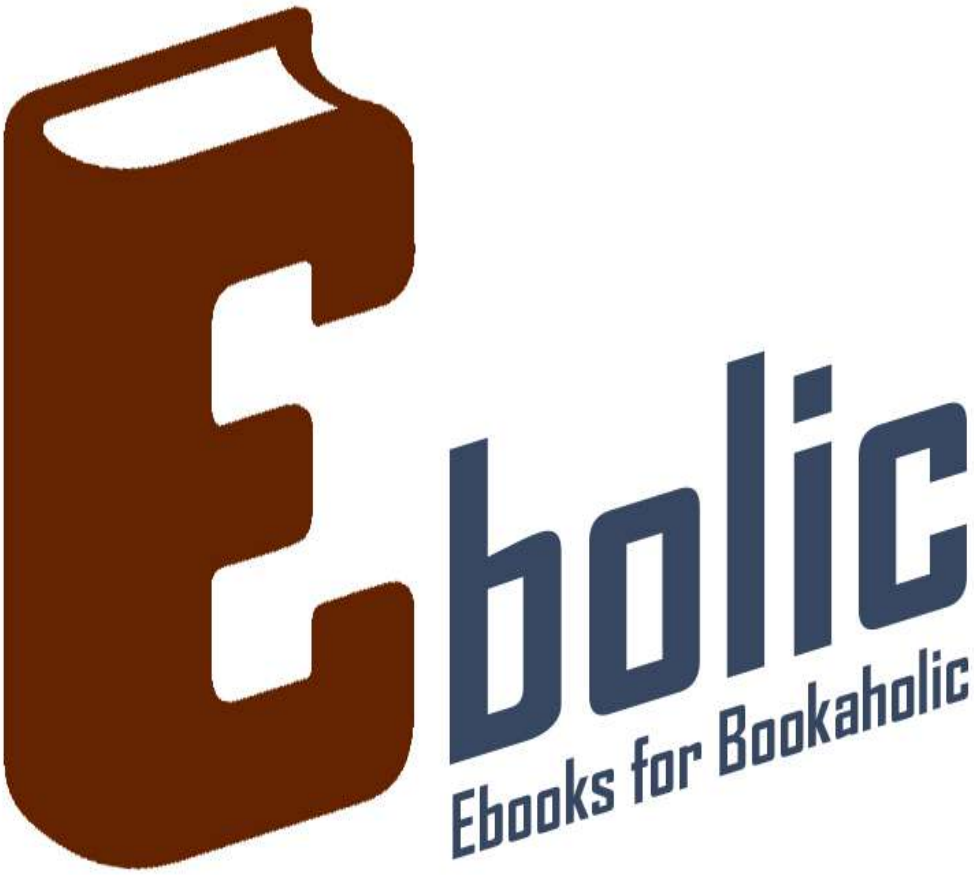

Dự án Ebolic #51

Chụp sách: **Maidorim**
Đánh máy: **Tornad, Tường Minh, Vân Anh, Smiley Su, Thanh Thanh, Yêu Thảo**
Soát lỗi: **Tornad**
Soát lỗi lần hai (**15/12/2017**): **Vân Anh**
Soát lỗi lần ba (**26/12/2017**): **Mr. Dean**
Thiết kế bìa: **Tornad**
Điều hành & xuất bản: **Tornad**
Ngày hoàn thành: **6/12/2017**

https://thuviensach.vn

Ebolic là dự án chế bản ebook do **Bookaholic** thực hiện. Chúng tôi hoạt động hoàn toàn phi lợi nhuận và dựa trên tinh thần tự nguyện, với mục đích mang đến cho độc giả những đầu sách hay và lan tỏa văn hóa đọc cho cộng đồng. Chúng tôi khuyến khích độc giả mua sách in, và chỉ nên tìm đến ebook này khi không thể tiếp cận ấn phẩm sách.

Liên hệ với Ebolic qua:

Email: ebook@bookaholic.vn
Group: facebook.com/groups/ebolic
Fanpage: facebook.com/EbolicEbook

https://thuviensach.vn

- Chúng tôi sửa khá nhiều lỗi trình bày, chính tả, bất đồng danh từ, và một vài lỗi dịch thuật, dựa theo nguyên tác *Lonesome Dove*. Dịch lại cho chính xác phần thông tin tác giả ở bìa sau sách in.
- Các cước chú đề Tornad là của người làm ebook, cước chú không đề gì là của dịch giả Trần Đĩnh.
- Bản dịch này dịch bỏ đoạn nhiều so với nguyên tác, nguyên tác 360.000 chữ, bản dịch chỉ 230.000 chữ, tuy nhiên chúng tôi giữ nguyên tác phẩm của dịch giả Trần Đĩnh, không dịch bổ sung.
- Bìa tác phẩm do chúng tôi thiết kế lại.

https://thuviensach.vn

MỤC LỤC

LỜI NGƯỜI DỊCH

PHẦN MỘT

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

https://thuviensach.vn

21
22
23
24
25
PHẦN HAI
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44

https://thuviensach.vn

45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69

https://thuviensach.vn

70
71
72
73
74
PHẦN BA
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93

https://thuviensach.vn

94
95
96
97
98
99
100
101
102

https://thuviensach.vn

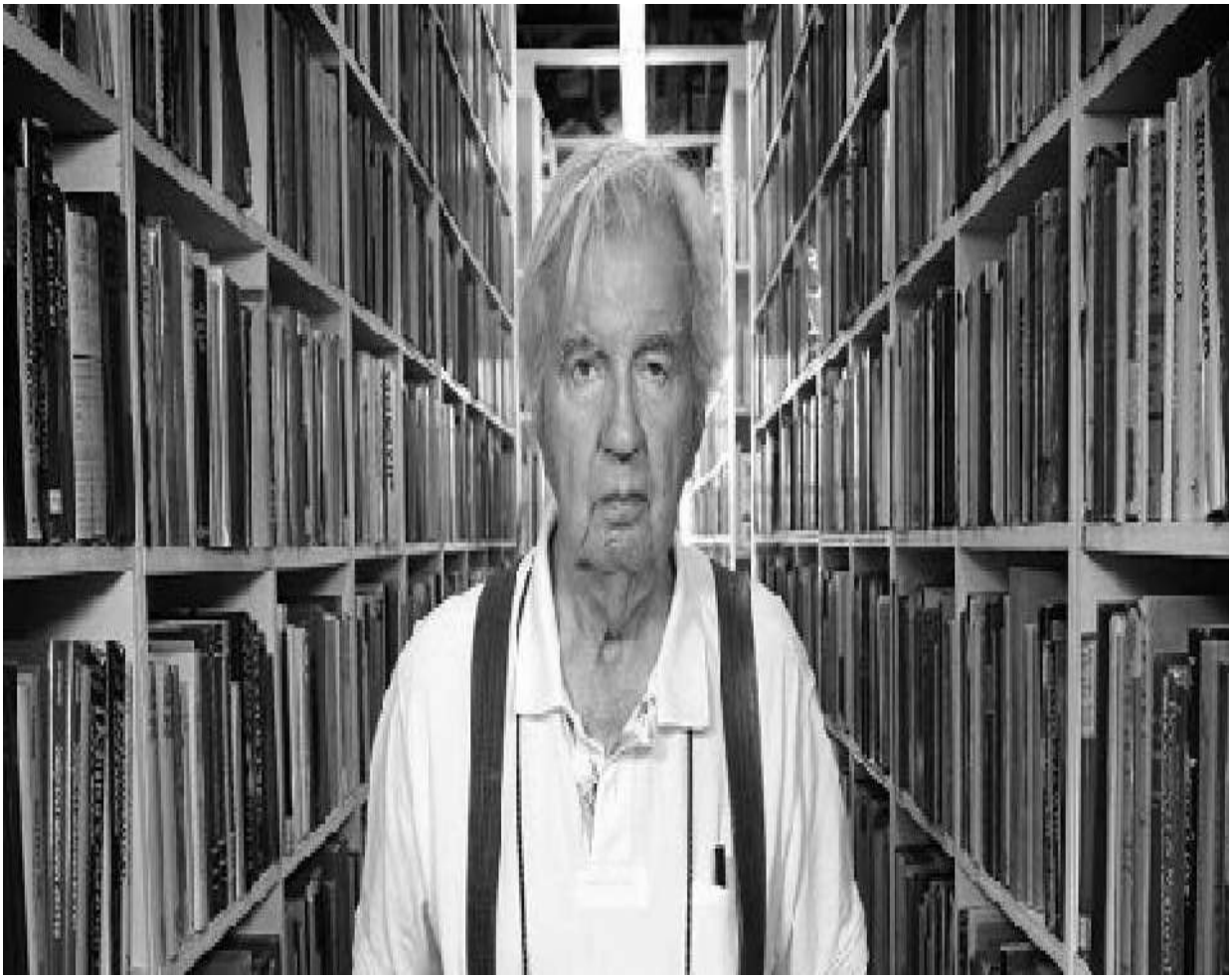

Larry McMurtry sinh ra ở Archer City, Texas, cách Wichita Falls hai mươi lăm dặm, là con trai của Hazel Ruth (nhũ danh McIver) và William Jefferson McMurtry, một chủ nông trại. Ông lớn lên ở một nông trang bên ngoài Archer City, là mẫu hình của thị trấn Thalia xuất hiện trong nhiều tiểu thuyết của mình. Ông tốt nghiệp Đại học North Texas (B.A. 1958) và Đại học Rice (M.A. 1960).

Ông được biết đến với tiểu thuyết *Terms of Endearment* năm 1975, *Lonesome Dove* năm 1985, giành giải Pulitzer năm 1986 và được chuyển thể thành phim truyền hình. Tiếp đó, ông cùng Diana Ossana viết kịch bản phim *Brokeback Mountain* (2005) và nhận giải Oscar.

https://thuviensach.vn

“Với văn chương mềm mại như da yên ngựa dùng lâu ngày, McMurtry đã cho người đọc tận hưởng chuyến chăn lùa bò và Miền Tây cổ xưa trong một cung cách chưa từng thấy trước đó.” – **USA Today**

“McMurtry hấp dẫn nhất khi ông viết, với lòng thương xót và thiện cảm sâu xa…” – **Thế giới sách của Washington Post**

“Larry McMurtry đặt tất cả các nhân vật lên đến đỉnh cao bằng thiên anh hùng ca đã được đón chờ từ lâu: *Lonesome Dove*. Xuyên suốt cuốn sách, McMurtry xem xét mối ràng buộc giữa McCrae và Call – một tình bạn lặng lẽ và khó hiểu. Trong các tiểu thuyết Miền Tây hư cấu, ít khi thấy một mối quan hệ được viết ra đẹp đẽ như vậy. Và đàn bà! Nếu có nhà văn đương thời nào nhìn đàn bà sắc bén hơn thế thì tôi rất muốn được biết đến. McMurtry đã sáng tạo ra một chuyến phiêu lưu bậc thầy, một con số cộng thêm vào với toàn bộ kho kiến thức của Miền Tây Mỹ.” – **Nhật báo Los Angeles**

“*Bồ Câu Cô Đơn* có đủ mọi thứ, trừ cái điều không thể đoán trước được. Những nhân vật được khắc họa khéo léo hiện ra ở mỗi chỗ ngoặt. McMurtry biết rõ tình bằng hữu giữa các cao bồi trên đường chăn lùa bò. Ông biết lòng trung thành mà đàn ông ở vùng này của đất nước có đối với đàn bà. Trong tay ông, chuyến chăn lùa bò trở thành một cách xem xét một vài vấn đề cơ bản. Cách chúng ta sống là quan trọng hay cái mà chúng ta làm được mới thật sự là cần thiết… Tuyệt tác.” – **Tạp chí Phố Wall**

“Rất đẹp… có thể được xếp vào hàng cổ điển. Chuyến đi lên Montana đã cho tác giả một cơ hội trổ tài kể chuyện…” – **San Diego Union**

“*Bồ Câu Cô Đơn* của McMurtry là quyển tiểu thuyết cao thượng, một tác phẩm kỳ diệu, chìm ngập trong tình yêu, nhớ tiếc nhưng cuối cùng lại đầy hân hoan… McMurtry ca ngợi một thế giới đầy tai họa và một tinh thần đầy khí phách của con người… Một thiên anh hùng ca khiến ta phải kính trọng và đáng ghi nhớ… Bậc thầy!” – **Điểm sách của Los Angeles Times**

https://thuviensach.vn

Tặng Maureen Orth
và
Để tưởng nhớ chín chàng trai McMurtry
(1878-1983)

•

“Một khi đã lên yên họ quen lao như tên bắn…”

https://thuviensach.vn

LỜI NGƯỜI DỊCH

Có một mảng văn học Mỹ chúng ta ít biết đến nhưng ở Mỹ và trên thế giới nó chiếm một vị trí khá độc đáo với cái tên ngắn gọn: *Western* – Miền Tây, mà không một kẻ lạ hơi nào có thể hy vọng trà trộn vào đó.

Ta hãy tạm chia lịch sử Mỹ ra làm ba thời kỳ khám phá và khai phá. Đầu tiên là những đợt di dân ào ạt của châu Âu cùng khốn và chật hẹp sang bờ biển miền Đông nước Mỹ. Thời kỳ thứ hai có lẽ mạo hiểm, gian truân hơn, là cuộc phiêu lưu tiếp sang bờ biển miền Tây, mở rộng bờ cõi hay đúng hơn, mở ra tính đa dạng Mỹ. Và thời kỳ thứ ba, khám phá hiện đại, đưa nước Mỹ vào ngôi vị hàng đầu thế giới. Con cháu của những thủy thủ từng tìm ra các châu lục, kể cả chính châu Mỹ, họ cứ tiếp mãi bước chân giang hồ. Khác một điều, bây giờ là vượt cạn…

Larry McMurtry, tác giả *Bồ Câu Cô Đơn* (nguyên bản tiếng Anh: *Lonesome Dove*) đã trích dẫn T. K. Whipple cho chúng ta hiểu người Mỹ luôn thèm khát một chân trời tâm linh để họ tìm thấy sức mạnh tinh thần ở quá khứ – và đó chính là lý do tồn tại sâu bền của văn học Miền Tây:

"Toàn bộ nước Mỹ nằm ở tận cùng của nẻo đường đại hoang vu và quá khứ chúng ta không là một quá khứ chết, nó sống trong chúng ta. Ông cha chúng ta có ở trong mình nền văn minh và ở ngoài mình miền hoang dại. Chúng ta sống trong văn minh do tổ tiên tạo ra nhưng hoang dại vẫn ngự trị bên trong chúng ta. Chúng ta sống những gì tổ tiên ước mơ và chúng ta ước mơ những gì tổ tiên từng sống."

Văn học Miền Tây không thể thiếu được với người Mỹ vì lẽ đó.

Món ăn tinh thần này nhiều tố chất dinh dưỡng cho đạo làm người mà có lẽ trước hết là lòng dũng cảm, trí thông minh, tinh thần xả thân vì tình bạn, tình yêu, vì tiết nghĩa – nhiều chính nghĩa cảm. Văn học Miền Tây nêu lên những nét đó và cố nhiên cũng chẳng giấu đi mặt trái của nó – những thói tham lam, độc ác, nham hiểm, lừa lọc… Trong khi ca ngợi con đường

https://thuviensach.vn

tìm hạnh phúc, văn học Miền Tây cũng đã vạch ra tội lỗi của cuộc "viễn chinh" giật cướp lãnh thổ đất đai của đủ loại bộ tộc da đỏ, những người sinh sống hàng nghìn năm trên châu Mỹ. Đọc văn học Miền Tây, người Mỹ không chỉ tìm niềm tự hào mà còn tìm cả nỗi hối hận. Có bản ngã nào tốt đẹp mà không biết đến hối hận bởi những tội lỗi mình đã gây ra?

Văn học Miền Tây đã cho ra nhiều tác phẩm hay nhưng có lẽ, với đặc thù vô cùng náo hoạt của nó, điện ảnh được hưởng đầy đủ hơn cả ở mảng văn học này. Nhiều đạo diễn trứ danh nổi lên với những bộ phim về Miền Tây như Ford, Wyler, Walsh… Năm 1991, cả thế giới xem *Khiêu vũ với bầy sói* của Kevin Costner – một bộ phim Miền Tây lĩnh bảy Oscar. Tiếp đó, thế giới lại đón một Miền Tây khác của Micheal Mann, *Người Mohican cuối cùng*. Những bộ phim ra đời muộn hơn mang một sắc thái hối lỗi sâu sắc hơn đối với "đồng bào" da đỏ. Điện ảnh tàng viện (cinémathèque) trong cung Thiên hoàng Nhật lưu trữ chín mươi tư bộ phim Miền Tây Mỹ. Có lẽ đất nước của samurai tìm thấy một cái gì đó gần gũi với vùng đất của cao bồi vốn đề cao cái nết "giữa đường thấy việc bất bình nào tha".

Larry McMurtry sinh ngày 3/6/1936 ở Texas và hiện vẫn sống tại đó, là một nhà văn nổi tiếng. Giới văn học Mỹ đánh giá ông ngang hàng với William Faulkner, nhà văn Mỹ tiêu biểu viết về Miền Nam với những bóng da đen nô lệ rì rầm. McMurtry thì viết về Miền Tây với những tâm hồn da đỏ sáng trong vẫn ngày ngày đối thoại với lương tâm Mỹ bị cắn rứt.

Tiểu thuyết *Bồ Câu Cô Đơn* của ông ra đời năm 1985 đoạt giải văn học Pulitzer cao nhất nước Mỹ. Không bỏ lỡ cơ hội, các nhà làm phim đã lập tức mang *Bồ Câu Cô Đơn* lên màn ảnh nhỏ làm náo loạn đầu óc bao khán giả vẫn ngày đêm mong ngóng cái mới cái lạ cái hay về Miền Tây nước Mỹ sau không ít phim điện ảnh cùng đề tài này mà họ đã xem trước đó. Có nên nói thêm rằng, mừng năm mới 1991, các thủ đô lớn ở châu Âu xem một tháng liền trên màn hình ti vi bộ phim nhiều tập dựng theo truyện ông viết: *Texasville* – vẫn là chuyện Miền Tây thôi.

https://thuviensach.vn

Ít thì giờ nhòm ngó đến văn học, tờ báo trang nghiêm lạnh lùng của giới tài chính Mỹ *Wall Street Journal* cũng đã phải đưa *Bồ Câu Cô Đơn* ra điểm: *"Trong tay nhà văn McMurtry, chuyến lùa bò đi lên miền Bắc đã thành một kiểu xem xét vài ba vấn đề cơ bản. Có phải cách chúng ta sống là quan trọng hay cái chúng ta hoàn thành mới thật sự là cần thiết?"* Những nhà làm rung chuyển thị trường chứng khoán hiểu rõ "đồng bạc đâm toạc tờ giấy" mà nhìn cuốn truyện này ở góc độ triết lý sống thì cũng thật hay.

Bồ Câu Cô Đơn là câu chuyện về một chuyến lùa bò đường trường, một khát vọng trong đó tình yêu và tình bạn là hai tuyến luôn làm chúng ta xúc động vì những biến diễn gập ghềnh không ai lường trước nhưng rút cục vẫn chỉ xoay quanh cái trục thủy chung hay bội bạc… và nữa, anh hùng không trông ở thành hay bại mà trông ở tính cách người. Cho nên, một nhân vật chính chết, một nhân vật chính nữa vì giữ lời hứa đem xác bạn về mà vứt bỏ sự nghiệp lại sau lưng… Rất nhiều đường đất, rất nhiều gian nan, rất nhiều số phận, rất nhiều mừng tủi và chẳng ai giống ai… đó là những điều báo chí danh tiếng ở Mỹ nhất tề khen ngợi. Chúng ta đọc và sẽ thấy cả đến con vật trong truyện cũng rất Miền Tây: kiên cường, quật khởi, chuộng tự do đến lạ lùng.

Cháu con của những người nuôi và chăn lùa bò, nhà văn Larry McMurtry viết: *"Suốt cả đời tôi đã nghe những chuyện về một Texas xưa hơn, thuần khiết hơn, vàng son hơn và dã sử hơn mà sinh sau đẻ muộn tôi không được chứng kiến."*

Năm nay, bước vào tuổi bảy mươi sáu, *người cháu con* này vẫn sống khỏe, làm việc còn khỏe hơn. Hãy xem vài kết quả gần đây nhất của L. McMurtry. Năm 2006 ông giành Oscar kịch bản chuyển thể xuất sắc nhất (từ truyện ngắn cùng tên của Annie Proulx) với phim *Brokeback Mountain* (Đạo diễn Lý An). Năm 2009 ông cho xuất bản cuốn *Literary: A Second Memoir*. Năm ngoái ông cho ra mắt cuốn *Hollywood: A Third Memoir*. Còn năm nay, có lẽ ông sẽ "ném ra" những gì đang được coi là "sửa chữa để vừa ý hơn"…

https://thuviensach.vn

Lịch sử mỏng, nước Mỹ mượn dã sử thay vào. Mà nước Mỹ thì đầy dã sử, song có lẽ Miền Tây với những chặng đường chất ngất máu xương thì mang nhiều dã sử hơn bất kỳ nơi nào khác.

TRẦN ĐĨNH

https://thuviensach.vn

PHẦN MỘT

1

Lúc Augustus ra đến ngoài hiên, các con lợn xanh đang chén một chú rắn đuôi chuông. Chắc nó đang bò quanh tìm kiếm bóng râm thì đụng phải bọn lợn. Chúng đã quần thảo nó ra trò và những ngày roong reng đuôi của con rắn đã hết. Con lợn nái cắn cổ nó còn con lợn đực cắn đuôi.

— Mấy con lợn quỷ quái này, – Augustus nói, đá con lợn đực. – Muốn ăn rắn thì xuống dưới lạch kia kìa.

Anh giành với chúng cái hiên chứ không phải con rắn. Bọn lợn ở hiên làm cho tất cả thêm nóng bức mà mọi sự thì đã đủ nóng rồi. Anh bước xuống mảnh sân lầm bụi, đi vòng ra nhà suối lấy vò rượu. Mặt trời còn cao, sưng sỉa như một gã ương bướng nhưng con mắt Augustus thạo xem mặt trời, và theo mắt anh thì cái ánh sáng dài dặc từ đằng tây đến kia đang đi vào một đường tà đáng phấn khởi rồi.

Ánh chiều phải mất một lúc lâu thời gian mới đến được thị trấn Bồ Câu Cô Đơn, và khi tới rồi thì quả là một điều hạnh phúc. Gần hết thì giờ trong ngày và gần hết tháng trong năm – mặt trời hâm cái thị trấn này ngập sâu trong bụi, xa tít tắp trong những vùng đất của xứ sở sỏi gai, một thiên đường cho rắn rết, cóc có sừng, chim cuốc[1], thằn lằn cắn người và là địa ngục cho lợn và người của bang Tennessee.

Không có đến cả một bóng cây cho ra hồn trong vòng hai ba mươi dặm; đúng thế, vị trí đích xác của nó đang là đầu đề cãi vã sôi nổi bên bàn giấy – nếu bạn muốn gọi một nhà kho không mái và một hai sân bãi chăn thả được thu dọn tiềm tiệm là bàn giấy của Công ty Gia súc Hat Creek mà một nửa công ty này là sở hữu của Augustus.

https://thuviensach.vn

Người chung vốn ngoan cường với anh, Đại úy W. F. Call, khăng khăng rằng sát nách đây như Pickles Gap, cách chỉ hai chục dặm, cũng có bóng râm rất tuyệt nhưng Augustus không chịu. Pickles Gap là cái gì, một thị trấn còn kém cả Bồ Câu Cô Đơn?

Nhà suối là một căn nhỏ bằng gạch mộc lổn nhổn, bên trong mát đến độ Augustus đã toan đến sống tại đó nếu như không vì nó nổi tiếng về nhện độc, rết độc. Lúc mở cửa, anh không nhìn thấy con rết nào nhưng lại nghe rõ tiếng ro ro cáu kỉnh của một con rắn đuôi chuông, chắc chắn thông minh hơn con bị bọn lợn chén. Augustus kịp nhận ra con rắn cuộn mình trong góc nhà nhưng anh quyết định không bắn nó. Ai ở trong thị trấn cũng đều có thể nghe thấy tiếng súng và sẽ dễ kết luận rằng đám da đỏ ở Comanche đang từ trên các bình nguyên xuống hay bọn Mexico từ dưới sông lên. Chưa kể vị khách nào đó ngồi trong Đậu Khô, quán rượu của thị trấn, lại đang say hay buồn tình – chuyện thường lắm – chắc sẽ nhào ra phố mà bắn một hai người Mexico với mục đích chỉ để nắm lấy phần an toàn cho mình thôi.

Quá lắm thì Call sẽ rình rịch chạy từ các lô đất để bực mình khi thấy chẳng qua chỉ là một con rắn. Call chẳng có chút vì nể nào với rắn hoặc với những ai đứng ra bảo vệ chúng cả. Anh xử sự với rắn đuôi chuông như với ruồi muỗi vậy, sẵn sàng nện chúng một cú bằng bất cứ thứ gì anh đang có trong tay.

Augustus giữ một triết lý nhàn tản hơn. Anh tin ở cái đạo lý *cứ để cho sự vật có chút ít thì giờ suy nghĩ* nên bình thản đứng trong nắng một lúc, chờ cho tới khi con rắn đã bình tĩnh lại, bò đi. Rồi anh vào trong nhấc chiếc vò ra khỏi bùn.

Cái bao bì ẩm bọc quanh vò hấp dẫn đám rết một cách tự nhiên nên Augustus phải cẩn thận xem chắc không còn con nào trong lớp bọc rồi mới mở nút vò chiêu một ngụm vừa phải. Người thợ cạo da trắng duy nhất ở Bồ Câu Cô Đơn, một dân Tennessee tên gọi Dillard Brawley, đã phải làm nghề cắt tóc cạo râu trên có một cẳng vì ông ta chưa đủ cẩn thận với rết. Hai con, thuộc loại chân đỏ hiểm độc, một đêm nọ đã bò vào trong quần ông ta và Dillard có việc vội dậy lại quên không rũ quần. Cái cẳng chưa thối hẳn

https://thuviensach.vn

nhưng nó cũng đủ để cho gia đình sợ nhiễm trùng máu mà thuyết phục anh và Call cưa bỏ nó đi.

Trong một hay hai năm gì đó Bồ Câu Cô Đơn đã có một bác sĩ thực thụ, nhưng người trẻ tuổi này thật thiếu khôn ngoan. Một gã chăn bò *vaquero* phóng đãng mà ai cũng sẵn sàng đem treo cổ lên với bất cứ lý do nào, tình cờ sau bữa rượu một đêm nọ lại để cho một con dời chui vào lỗ tai. Con dời không tìm được đường ra nhưng vẫn có thể xoay tròn bên trong đủ cho gã *vaquero* khiếp đảm, và gã thuyết phục anh bác sĩ trẻ thử đổ nước cho nó ra. Người bác sĩ đã làm hết sức với nước ấm pha muối nhưng gã *vaquero* nổi hung lên bởi chậm kết quả đã bắn anh. Đó là một sai lầm chí mạng của gã. Đám công dân sôi sục, phần lớn họ vui chơi tiêu khiển ở gần ngay quán Đậu Khô đã đem gã treo cổ tức thì.

Không may từ đó chẳng có họ nhà y nào quan tâm đến thị trấn nữa, thế là Augustus và Call, cả hai đều đã từng phải tự đối phó với những thương tật của mình, được vời ra để làm những cuộc mổ xẻ trước nguy cơ sống chết, cẳng của Dillard Brawley không thành vấn đề gì, có điều Dillard la hét dữ quá đến nỗi rách cả thanh đới. Ông ta đi lại loanh quanh trên một cẳng nhưng thanh đới thì không bao giờ được hồi phục hoàn toàn, điều rút cục làm cho công việc làm ăn của ông bị thiệt hại nặng. Trước kia Dillard nói quá nhiều, sau chuyện lôi thôi với rết, ông ta lại thì thào quá nhiều. Vì cố hiểu những lời lẽ khào khào của ông, khách hàng không thể yên ổn được dưới tấm khăn quàng nóng hổi, cuối cùng đã chuồn sang ông thợ cạo người Mexico. Call thì đã dùng tới người Mexico nhưng Call không tin người Mexico hoặc người thợ cạo Mexico.

Augustus mang vò rượu trở lại hiên, đặt chiếc ghế mặt đan bằng dây thừng xuống để có thể tranh thủ được mẩu bóng râm. Khi mặt trời lặn, nó, cái bóng râm ấy sẽ từ từ vươn dài qua hàng hiên, sân xe, Hat Creek, Bồ Câu Cô Đơn và cuối cùng, dòng Rio Grande. Lúc bóng đêm chạm dòng sông, Augustus sẽ ngây ngất cùng không gian, sẵn sàng với dăm ba câu chuyện dí dỏm, việc thường thường dẫn tới tự thủ thỉ với chính mình.

https://thuviensach.vn

Như thói quen, Augustus uống một lượng tàm tạm uýt ki khi ngồi ngắm mặt trời lẻn ra khỏi ngày. Ngày tháng ở Bồ Câu Cô Đơn là một vầng nhiệt lấp lóa và khô như ngói nhưng uýt ki tấm vào người đã làm vợi cái khô đi và làm cho Augustus cảm thấy lơ mơ khoan khoái – mù sương và mát lạnh như một buổi sáng ở trong các quả đồi bang Tennessee vậy. Anh hiếm khi say hẳn nhưng anh thích cảm thấy lơ mơ suốt quãng mặt trời lặn, giữ tâm trạng vui vẻ bằng những tợp rượu ngon lành.

Khi bầu trời đã rải lên vùng đất bằng đằng tây một màu hồng duyên dáng, Augustus đi vòng ra sau nhà đá vào cổng bếp hai ba cái.

— Tốt hơn là hâm thịt lợn muối lên và nghiền cho một ít đậu, – anh nói.

Lão Bolivar không trả lời nên Augustus phải đá vào cửa mấy cú nữa để nhấn mạnh ý mình rồi trở lại hiên. Con lợn đực chờ anh ở góc nhà, yên ắng như một con mèo. Chắc nó hy vọng anh sẽ ném cho cái gì – một chiếc thắt lưng, một con dao díp hay một cái mũ – để nó có được bữa ăn.

— Ra chỗ khác, lợn đực này! – Augustus nói. – Nếu đói thì hãy đi săn lấy một con rắn nữa.

Với anh thì chiếc thắt lưng không thể dai hơn hay dở bằng món thịt dê rán Bolivar vẫn dọn lên mỗi tuần ba bốn lần gì đó.

Ông già đã từng là một tên cướp Mexico bản lĩnh, trước ngày ông hết hơi đành qua sông sang đây. Từ đây ông sống một cuộc đời êm ả nhưng món dê rán cứ tiếp tục quay trở lại bàn ăn thì đã trở thành sự thật. Công ty Gia súc Hat Creek không mua dê về, và xem vẻ Bolivar không mua chúng bằng chính tiền túi ông – vậy chắc ăn cắp dê là cái cách để ông duy trì tài nghệ xưa. Nhưng ông đâu có tài. Tài nghệ cũ của ông không gồm có tài nấu nướng. Thịt dê ăn tựa như được rán với hắc ín nhưng Augustus là người duy nhất đủ nhạy cảm để cất lời phàn nàn.

— Bol, ông xoay đâu ra hắc ín để rán thịt dê đấy? – Anh hỏi. Bolivar lờ mọi cật vấn, trực tiếp lẫn gián tiếp.

https://thuviensach.vn

Vào lúc Augustus đang sắp sẵn sàng trò chuyện với con lợn đực và con lợn nái thì trông thấy Call và Mắt Đậu Ve đi lên từ các lô đất. Mắt Đậu Ve cao và gầy, chưa bao giờ no trong đời, và xem ra lóng ngóng đến nỗi có vẻ như sắp ngã lăn ra ngay cả lúc hắn vẫn đang đứng yên lành. Trông hắn hoàn toàn bơ vơ, yếu đuối, song đó lại là một trường hợp khác nữa về sự đánh lừa của cái vỏ bên ngoài. Thật ra Đậu Ve là một trong những người khéo tay nhất mà Augustus từng biết. Anh ta không hề là một chiến binh da đỏ xuất sắc nhưng nếu như bạn cho anh ta một công việc như mộc hay rèn, đào giếng hay yên cương thì Đậu Ve thật cừ khôi.

Augustus đi xuống gặp đám người ở các xe hàng.

— Hai cậu về hơi sớm phải không, các *cô gái*! – Anh nói. – Hôm nay là lễ Noel hay cái gì thế?

Suốt ngày mồ hôi hai người đã nhiều lần ướt đẫm sơ mi đến mức chúng trông thật sự đen xì. Augustus đưa vò rượu mời họ. Call để một chân lên xe hàng, làm ngụm vừa phải để súc miệng cho đỡ khô. Anh nhổ một miếng uýt ki ngon tuyệt vào cát rồi chìa cái vò cho Mắt Đậu Ve.

— Có nhà cậu là cô gái ấy, – anh nói. – Không phải Noel. – Rồi anh đi tiếp, cộc lốc đến độ Augustus hơi bị cụt hứng.

Điều ngộ ở Woodrow Call là anh đã quá chật vật để giữ được cho cân xứng trong và ngoài. Người anh không bự – thật ra chỉ trung bình – nhưng nếu nhìn vào mắt anh thì nó lại cho ta cảm giác ấy. Augustus cao hơn Call mười phân. Mắt Đậu Ve cao hơn bảy tám phân nhưng không có cách nào thuyết phục được Mắt Đậu Ve rằng Đại úy Call thấp hơn hắn. Call đã làm cho anh ta thầm phục ở mặt này. Mắt Đậu Ve có nhiều bầu bạn. Nếu ai muốn không bị lép vế trước Call thì nhất thiết phải nhớ trong đầu rằng Call không to như cái vẻ ngoài anh ta làm ra vậy đâu. Augustus là người duy nhất ở Bồ Câu Cô Đơn giữ được thực trạng với cái vóc dáng cân xứng, và bất kỳ lúc nào có dịp đều cậy vào lợi thế của mình. Nhiều lần anh mở đầu ngay bằng cách chọc ghẹo Call, đưa ra nhận xét trắng trợn. “Call này, chắc cậu cũng biết, cậu nào đồ sộ gì cho cam.”

https://thuviensach.vn

— Tớ không sợ lười, hóa ra lại là điều hay, – Augustus một lần bảo Call.

— Cậu có thể nghĩ như thế. Tớ thì không, – Call nói.

— Khiếp, Call, nếu tớ cũng làm hăng như cậu thì ở cái sở này lấy ai nghĩ ngợi. Một ngày cậu sôi lên sùng sục tới mười lăm tiếng đồng hồ. Người như thế thì không thể nghĩ ra được cái gì sất.

Mắt Đậu Ve không nhổ đi chút xíu uýt ki nào. Hắn có một cái cổ gầy ngoẵng, yết hầu lồi ra, đến nỗi nhìn hắn uống Augustus lại nhớ đến một con rắn đang bị kẹt con nhái ở cổ.

— Call nom vẻ cáu bởi không hất được chân lên kìa, – Augustus nói khi cuối cùng Mắt Đậu Ve ngừng uống để thở.

— Nó cắn ông ấy mất một miếng thịt, như thế đấy. – Mắt Đậu Ve nói. – Tôi không biết sao Đại úy lại cứ giữ nó làm gì.

— Ngựa cái tơ là món máu mê duy nhất của ông ấy mà, – Augustus nói. – Làm gì mà để cho nó cắn? Các cậu đang đào giếng mới cơ mà?

— Phá đá, – Mắt Đậu Ve nói. – Không có chỗ, chỉ một người xuống lắc xà beng trong cái lỗ đó thôi. Cho nên Newt thì lắc xà beng còn tôi đóng móng ngựa. Đại úy cưỡi đi một hồi lâu lắc. Tôi đoán ông muốn quần cho nó đổ mồ hôi ra. Ông quay lưng vào nó, thế là nó tợp luôn miếng thịt.

Con ngựa cái nói đây đã được khắp thị trấn biết đến với tên Mụ Địa Ngục. Call mua nó ở Mexico từ mấy *caballeros*. Mấy anh nài này bảo có nó là vì giết được một da đỏ – da đỏ Comanche. Augustus ngờ cái đoạn này: không có lý một người Comanche lại lên ngựa quanh quẩn ra tới vùng này của Mexico, còn nếu là hai Comanche thì đám nài sẽ chẳng còn sống để làm cái trò bán ngựa. Con ngựa cái có bộ lông đốm xám với cái mõm trắng và một vạch trắng dọc trán; kiểu cách nó gợi cho người ta nghĩ nó đã từng sống ít lâu với người da đỏ. Ai trông thấy nó cũng đều muốn mua, tuy Mắt Đậu Ve và Newt, cả hai đều sợ nó. Họ phải làm lụng bên nó hằng ngày và khổ sở vì thế. Một lần nó đã đá Newt văng suốt trên đường vào nhà thợ rèn và suýt

https://thuviensach.vn

nữa, vào cả trong bễ lò. Ít nhất là Mắt Đậu Ve sợ nó cũng ngang sợ da đỏ Comanche, đại khái có thể nói như thế được.

— Cái gì còn giữ Newt lại thế? – Augustus hỏi.

— Có thể hắn ngủ luôn dưới cái giếng ấy rồi, – Mắt Đậu Ve nói.

Vừa lúc Augustus thấy Newt ở các lô đất đi lên, mệt nhoài đến mức chỉ đủ cất chân.

— Trời đất. Newt, tớ mừng cậu về đến đây chưa ngã, – Gus nói.

— Tôi ném đá vào con ngựa cái, – Newt nói, mỉm cười. – Ông trông thấy nó cắn Đại úy một miếng thế nào chưa?

Newt nhấc một chân lên quệt kỹ bùn giếng ra khỏi đế ủng.

Augustus luôn thán phục cách Newt đứng một chân cọ sạch chiếc ủng chân kia.

— Đậu Ve nhìn kìa, – anh nói, – tớ cược là cậu không làm nổi như thế.

Đã quen nhìn cảnh đó nên Mắt Đậu Ve không hiểu bảo mình không làm nổi cái gì. Một vài ngụm uýt ki tổ bố đôi khi làm cho ý nghĩ của hắn chậm như lừa. Sự đó thường xảy ra vào lúc mặt trời lặn, sau một ngày đào giếng hay đóng móng ngựa vất vả, những lúc đó Đậu Ve vui lên gấp đôi vì được làm việc với Đại úy chứ không phải với Gus. Đại úy càng nghe ít chuyện càng dễ tính còn Gus thì ngược hẳn. Tuôn ra một lèo năm sáu câu hỏi dồn dập, điều làm cho hắn khó nhặt kịp ra một câu nào để suy nghĩ kỹ. Những lúc ấy, hắn vin lý do là các câu hỏi không may chui phải vào bên tai điếc, cái bên trái, nó thật sự không còn nghe nghiêm chỉnh từ ngày họ choảng nhau một trận rất to với da đỏ Kiowa – trận Nhà Đá. Trận ấy, da đỏ láu lỉnh đã đem đốt đống cỏ lên, hun cho đến mức không nhìn nổi tới hai mét. Họ cứ nhào vào da đỏ ở trong khói mù mịt và bắn ngay sát sạt; và một Cảnh vệ ở cạnh Đậu Ve đã nổ súng quá gần tai hắn.

Hôm ấy, cuối cùng đám da đỏ rút đi với tất cả ngựa nghẽo của họ. Điều đó có nghĩa là họ phải cuốc bộ khoảng gần hai trăm dặm xuống Brazos, luôn

https://thuviensach.vn

nơm nớp bị đám da đỏ phát hiện thấy họ đi chân không. Đậu Ve không nhận ra mình bị điếc mãi cho tới khi sắp hết chặng đường.

Hắn đang lo trả lời câu hỏi của Gus như thế nào đây thì may sao lão Bolivar nện chuông báo cơm, chấm hết cuộc thảo luận. Cái chuông cũ kỹ này đã mất quả lắc nhưng Bolivar tìm được một mẩu xà beng ai đó đã đánh gãy để quạng vào thay cho.

Cuối cùng mặt trời lặn và dọc sông im ắng đến độ họ nghe thấy ngựa vẩy đuôi, ở dưới kia, trong các lô đất – cho tới khi Bolivar nện chuông. Tuy biết họ đang đứng cả trong tầm nghe, Bolivar vẫn cứ tiếp tục đập suốt năm phút. Tiếng vang ầm nhấn chìm sự yên tĩnh của buổi chiều tà, nó làm Augustus bực đến mức đôi phen anh đã toan lên đó dạy cho lão một bài học.

— Tôi đồ là lão đang gọi bọn cướp, – Augustus nói lúc tiếng chuông cuối cùng ngừng lại. Họ bắt đầu về nhà và đàn lợn nhao nhao theo.

— Nếu bọn cướp tới, có thể Đại úy sẽ cho tôi được bắt đầu cầm súng? – Newt nói vẻ thèm thuồng.

Xem vẻ cậu sẽ chẳng bao giờ đủ lớn để được sử dụng thứ vũ khí tuyệt vời ấy, mặc dù cậu đã mười bảy.

— Nếu cậu mang súng thì sẽ có người lầm là dân bắn thuê mà khử cậu mất, – Augustus nói, để ý thấy vẻ khao khát của chàng trai. – Chẳng bõ phải thế. Nếu Bol có gọi bọn cướp đến tớ sẽ cho cậu mượn khẩu Henry.

Anh chẳng tin tí nào điều này – anh chỉ thích thỉnh thoảng kích động cậu ta lên, cả Mắt Đậu Ve nữa, tuy Mắt Đậu Ve là đặc biệt khó kích động vì đã chai đá trước mọi thứ hiểm nguy. Mắt Đậu Ve đủ khôn để sợ bộ lạc da đỏ Comanche – cái này không đòi phải có nhiều trí khôn lắm. Đám cướp Mexico thì không mùi gì với hắn.

Newt nhiều óc tưởng tượng hơn. Anh quay lại nhìn qua sông, nơi bóng tối dày đặc đang sắp dựng lên. Thỉnh thoảng vào lúc mặt trời lặn, Đại úy, Augustus, Mắt Đậu Ve và Deets lại nai nịt súng ống lên ngựa cưỡi vào trong vùng tối đó, vào tận trong Mexico để sớm sau lúc mặt trời mọc thì quay về với khoảng ba bốn chục con ngựa hoặc có thể một trăm con bò gầy ngắng.

https://thuviensach.vn

Đó xem vẻ là cách làm duy nhất của nghề kinh doanh gia súc dọc biên giới. Các chủ trại chăn nuôi Mexico đột kích lên phía bắc còn người bang Texas thì đột kích xuống phía nam. Một số ít gia súc ốm o đã chết do bị dồn đi dồn lại qua sông Rio Grande. Hy vọng đẹp nhất của Newt là đủ lớn để được đem đi cùng trong các cuộc đột kích. Nhiều đêm nằm dài trên cái giường nho nhỏ ấm áp nghe lão Bolivar ngáy và nói mơ bên dưới, anh nhìn qua cửa sổ sang phía Mexico tưởng tượng đến những việc liều lĩnh chắc đang diễn ra ở đó. Đôi phen anh nghe thấy cả tiếng súng tuy ít khi quá một hai phát, từ mạn dưới hay mạn trên sông – nó làm cho óc tưởng tượng của anh hoạt động đến hết cỡ.

— Khi nào lớn cậu có thể đi, – Đại úy nói, và chỉ nói có thế. Đừng có cãi. Cãi với Đại úy là một đặc quyền dành cho ông Gus.

Họ chưa vào đến trong nhà Gus đã bắt đầu thi thố đặc quyền. Đại úy cởi áo ra cho Bolivar chữa chỗ bị ngựa cắn, ở đúng trên thắt lưng. Khá nhiều máu chảy xuống làm một bên ống quần cứng queo. Bol sắp đắp lên chỗ bị cắn món thuốc thông dụng của lão, một thứ mỡ trục bánh xe ngựa trộn với nhựa thông, thì trước đó, Gus muốn nhìn kỹ vết thương đã.

— Lạy Chúa, Woodrow, – Augustus nói, – bậc thầy về ngựa mà lại đi chìa lưng vào một con ngựa cái Kiowa hả.

Call đang nghĩ gì đó, không đáp. Điều anh nghĩ là trăng đang ở cữ nửa vành, tuần trăng trộm ngựa. Đợi nó tròn vành vạnh trên vùng đất bằng thì bọn Mexico đã nhìn đủ rõ để cho họ lọt vào đầu ruồi. Không trăng cũng tệ chẳng kém – khó mò ra gia súc và quá khó khăn để đánh chúng đi. Trăng cữ này đúng là trăng cho một cuộc nhào sang biên giới. Hiện vùng đất cây cối ở mạn bắc đã dày đặc người chăn nuôi gom các đàn vật mùa xuân của họ và kết bạn đường. Không đầy tuần nữa họ sẽ bắt đầu chuyển tới Bồ Câu Cô Đơn. Đã đến lúc gom gia súc rồi.

— Ai bảo nó là ngựa Kiowa? – Anh hỏi lại, nhìn Augustus.

— Tớ luận ra, – Augustus nói. – Nếu không chịu ngừng làm việc lại tí chút thì cậu chẳng nghĩ gì được đâu.

https://thuviensach.vn

— Tớ làm được và nghĩ cũng được. Cậu là người duy nhất tớ biết có bộ óc không làm việc, trừ khi ngồi chơi xơi nước.

Augustus lờ câu nhận xét.

— Qua việc chủ con ngựa lấy cắp nó ở một người đàn bà luôn muốn cưỡi lên đầu lên cổ họ, tớ luận ra ngay rằng hắn là một da đỏ Kiowa, – anh nói. – Da đỏ Comanche không ham các *senorita* phu nhân lắm. Người Kiowa thì ngược lại.

— Chúng tôi có được ăn hay phải chờ tranh luận xong đã? – Mắt Đậu Ve hỏi.

— Chờ thì chết đói, – Bolivar nói, đặt phịch xuống mặt bàn thô ráp một nồi đầy những thịt lợn muối và đậu. Augustus là người đầu tiên múc đầy đĩa, và chẳng ai lấy đó làm lạ.

— Tôi không biết ông tìm được đâu ra những quả dâu tây Mexico này.

Gus nói, ám chỉ những hạt đậu. Bolivar xoay xở ra sao mà luôn có được đậu, ba trăm sáu mươi lăm ngày một năm, độn nó với quá nhiều ớt đỏ đến nỗi mỗi thìa đậu ít nhiều cũng làm bỏng rộp mồm lên như một thìa kiến lửa. Newt đã đi tới kết luận rằng chỉ có hai điều là cầm chắc nếu như còn làm việc ở Công ty Gia súc Hat Creek. Một là Đại úy Call sẽ nghĩ ra việc nhiều quá sức anh, Mắt Đậu Ve và Deets. Hai là bữa cơm nào cũng có đậu. Người duy nhất trong bọn không luôn đánh rắm chính là lão Bolivar – bản thân lão không đụng đến đậu, sống chủ yếu bằng bích quy làm từ bột chua gây men bánh mì và cà phê từ rễ rau diếp xoăn, hoặc đúng hơn là vài thìa đường cát với một ít vẩn cà phê lềnh bềnh trên mặt. Đường cũng là tiền và tiêu nó thì Đại úy xót ruột nhưng chẳng ai làm cho Bolivar bỏ được thói quen đó. Augustus tuyên bố cứt lão ngọt quá đến nỗi con lợn đực vẫn lén theo mỗi khi lão ỉa. Newt thì luôn chật vật để xua con lợn đực ở xa, cứt anh phần lớn là đậu.

Lúc Call mặc sơ mi vào và ra bàn ăn, Augustus với lấy nồi múc lần thứ hai. Mắt Đậu Ve và Newt bồn chồn liếc tới, hy vọng được lần thứ hai cho mình, nhưng quá lễ phép, họ không thể túm lấy cái nồi khi mà tất cả vẫn

https://thuviensach.vn

chưa được phần. Thói háu ăn của Augustus là một kiểu thiên tai. Call đã buồn cười quan sát cả ba chục năm nhưng thấy Augustus ăn nhiều đến thế anh vẫn cứ ngạc nhiên như thường. Gus không làm việc, trừ phi phải làm, nhưng có thể ngồi đêm này qua đêm khác và ăn vượt suất ba người đã lao động vất vả suốt ngày.

Call kéo ghế ngồi xuống. Khi Augustus múc cho mình một muôi lớn đậu. Call kề đĩa của anh vào sát chiếc muôi. Nghĩ là một pha rất hay. Newt cười phá.

— Cảm ơn lắm, – Call nói. – Lúc cậu ngán nhẩn nha cà rỡn rồi thì tớ nghĩ cậu có thể tìm được nghề hầu bàn đấy.

— Ấy, tớ đã một lần nhầm, – Augustus nói, làm như mình đang muốn múc thật cho Call, – trên tàu chạy sông. Lúc đó tớ không lớn tuổi hơn Newt bây giờ đâu. Đầu bếp thậm chí đội cả cái mũ trắng hẳn hoi.

— Để làm gì? – Mắt Đậu Ve hỏi.

— Vì nó là cái mà các đầu bếp chính cống đều phải đội, – Augustus nói, nhìn Bolivar đang cho một ít cà phê vào đường cát.

— Nếu phải đội một cái mũ như thế thì thật là khốn khổ cho cái thân tớ, – Call nói.

— Chẳng ai điên mà thuê cậu làm bếp đâu, Woodrow. – Gus nói. – Mũ này được coi như để giữ cho những sợi tóc nhầy bóng của người nấu bếp không rơi vào thức ăn. Tớ sẽ chẳng ngạc nhiên nếu có vài sợi tóc của Bolivar tìm được lối đi vào bụng con lợn nái.

Newt nhìn Bolivar ngồi cạnh bếp lò, quấn trong tấm chăn bẩn. Tóc Bolivar nom như có một can mỡ loại tồi rưới lên trên. Cứ vài tháng một lần Bolivar lại thay quần áo đi thăm vợ nhưng các sự cố gắng của lão không bao giờ lên cao quá hàng ria mép, hàng ria mà lão thỉnh thoảng vẫn cố bôi bóng nhẫy lên bằng loại dầu mỡ nào đó.

— Thế sao ông lại bỏ cái tàu sông? – Mắt Đậu Ve hỏi.

https://thuviensach.vn

— Tớ trẻ quá và đẹp trai, – Augustus nói. – Các cô điếm không để tớ yên.

Call ngán câu chuyện dẫn đến chỗ này. Anh không thích nói đến gái điếm – đặc biệt lúc có mặt đám trai trẻ. Từ lâu đó là điểm cấn cá giữa hai người.

— Tớ mong họ dìm chết cậu hồi đó, – Call nói, bực bội. Chuyện trong bữa ăn ít khi đưa đến cái gì hay ho.

Newt cứ nhìn vào đĩa của mình, như vẫn thường làm vậy mỗi khi Đại úy bực.

— Dìm chết tớ? – Augustus nói. – À, có ai đó thử làm xem, các cô nàng sẽ xé hắn ra thành trăm mảnh.

Anh biết Call cáu nhưng không muốn chiều lòng hắn. Đây là bàn ăn của anh cũng như bàn ăn của Call, nếu hắn không thích trò chuyện thì cứ việc đi ngủ.

Call biết tranh cãi cũng chẳng được ích gì. Đây là điều Augustus muốn. Hắn chỉ thích cãi nhau, còn Call thì lại ghét. Kinh nghiệm lâu ngày đã dạy Call rằng không cãi thắng nổi Augustus. Thời xưa, khi hai người còn đang ngập giữa hiểm nghèo, phải lo lắng với da đỏ, với các chuyện gay go, Augustus cũng chẳng tha bất cứ dịp nào để cãi vã. Cái lần gần nhất mà họ trải qua thật sự – lần hai người cùng sáu Cảnh vệ bị da đỏ đánh úp ở Chạc Ba Chó Đồng Cỏ trên Sông Hồng đúng vào lúc họ đang đào hố cá nhân ở bờ sông, những cái hố có lẽ đã trở thành mồ chôn nếu như họ đã không may mắn có một đêm đầy mây mà lủi ra được – Augustus vẫn nhằng nhằng cãi nhau không dứt với một Cảnh vệ mà họ đặt tên cho là Bobby Xí Trai. Cãi nhau về giống chó mọi, thế mà Gus bám lấy suốt đêm, mặc dù hầu hết đám Cảnh vệ đang sợ rúm lại, đái không ra nổi được một giọt.

Newt dĩ nhiên uống ừng ực những chuyện của Augustus về tàu sông và nhiều hơn, về gái điếm. Cậu chưa từng tới đâu nên với cậu, tất cả đều là những chuyện phiêu lưu kỳ lạ.

https://thuviensach.vn

— Nghe cậu tán về đàn bà cũng chẳng làm tớ ăn ngon lên được, – cuối cùng Call nói.

— Call này, nếu muốn ăn ngon hơn lên thì cậu phải bắn Bolivar trước đã chứ, – Augustus nói, nhắc Call nhớ đến chính nỗi bực của anh đối với người đầu bếp.

— Bol, tôi muốn ông thôi quạng chuông bằng cái xà beng kia đi, – Gus nói. – Buổi trưa, nếu muốn ông cứ quạng nhưng tối thì ông dẹp đi cho. Người có tí trí khôn nào cũng biết là đã lặn mặt trời hay chưa chứ ông.

Bolivar khuấy chỗ cà phê ngọt lừ của mình và yên lặng. Lão quạng cái chuông báo ăn bởi vì lão thích cái tiếng của nó, chứ đâu vì lão muốn ai đó đến ăn. Họ thích ăn lúc nào thì kệ họ, lão thích quạng vào cái chuông thì lão quạng. Lão thích làm nấu bếp – đó là một công việc hay hay, nhàn hạ hơn là làm một thằng kẻ cướp – nhưng như thế không có nghĩa là lão có ý phục tùng, tuân lệnh đâu. Ý thức độc lập của lão không suy suyển.

— Tứ… ớng Lee đã giải phó… óng cho nô lệ, – lão nhận xét, giọng cáu kỉnh.

Newt cười rộ. Trong chiến tranh Bol đã không được tử tế lắm nhưng khi nó kết thúc thì lão lại buồn thật lòng. Đúng ra, nếu chiến tranh còn tiếp tục thì lão vẫn cứ làm kẻ cướp – đó là một cái nghề an toàn và có lãi khi mà phần lớn người Texas đã bỏ đi. Nhưng những người từ chiến tranh trở về cũng chính là những tên cướp, mà súng ống lại tốt hơn. Cái nghề lập tức trở thành quá chen chúc. Bolivar biết đã đến lúc nên *về hưu* nhưng thỉnh thoảng lão cũng ngứa nghề muốn nổ súng tí chút.

— Không phải tướng Lee. Giải phóng cho nô lệ là Abe Lincoln. – Augustus chỉnh lại.

— Chẳng khác mấy. – Bolivar nhún vai.

— Khác to, – Call nói. – Một người là Yankee Bắc Mỹ, một người không.[2]

https://thuviensach.vn

Mắt Đậu Ve thú vị lên dần. Đậu và thịt lợn muối đã làm anh sống động lại. Rất quan tâm đến khái niệm giải phóng, những lúc rảnh rang anh đã nghiên cứu nhiều về điều này. Rõ là hoàn toàn nhờ may mắn mà anh đã không sinh ra là nô lệ, nhưng nếu rủi có là nô lệ đi nữa thì Lincoln cũng sẽ giải phóng cho anh. Nghĩ vậy anh thấy phần nào cảm phục con người này.

— Ông ấy giải phóng cho chính người Mỹ đấy, – Đậu Ve rạch ròi cho Bolivar biết.

— Cậu với cao quá đầu mình rồi, Đậu ơi. – Augustus cười hô hố. – Lincoln giải phóng cho một đám người châu Phi chứ có giải phóng cho ai là người Mỹ như Call đây đâu.

Call đẩy lùi ghế lại. Anh không định ngồi cà kê tranh cãi về chế độ nô lệ sau một ngày dài, hay thậm chí một ngày ngắn đi nữa.

— Thì tôi cũng là người Mỹ như ai đấy thôi, – anh nói, nhặt mũ và cầm khẩu súng trường lên.

— Cậu đẻ ở Scotland nhá, – Augustus nhắc. – Tớ biết người ta đem cậu sang lúc cậu còn bám nhằng lấy vú mẹ nhưng cái đó cũng chẳng làm cho cậu đỡ Scotland được tí nào.

Call không đáp. Newt nhìn lên thấy anh đứng ở cửa, mũ trên đầu và khẩu Henry tì vào khoeo tay. Một đôi bướm đêm to tướng bay qua đầu anh, bị ánh đèn dầu hỏa trên bàn hút vào. Không nói gì thêm, Đại úy bước ra ngoài cửa.

2

Call lững thững bên sông chừng một giờ tuy thật sự chẳng có nhu cầu gì. Chỉ là một thói quen lâu ngày, lưu lại từ những thời sóng gió xưa – kiểm tra, tìm kiếm dấu vết, rèn bản năng… cũng như mọi sự. Trong những ngày là Đại úy Cảnh vệ anh đã quen đêm đêm một mình ra ngoài trại, xa khỏi mọi chuyện trò hay tranh cãi đang tiếp diễn. Anh sớm nhận ra mình cần đến sự

https://thuviensach.vn

riêng lẻ để hoạt động được trong đó. Anh thích một mình thoát đi, ra khỏi trại một hai dặm gì đó lắng nghe vùng đất thì thầm hơn là nghe con người cãi vã.

Dĩ nhiên bản lĩnh thám thính là điều thừa ở một địa điểm nhạt phèo như Bồ Câu Cô Đơn đây, nhưng Call vẫn thích đêm đêm ra ngoài hít làn gió thoảng. Vùng đất thật yên lặng, một tiếng người là phá vỡ được nó đi ngay, đặc biệt nếu là tiếng của Augustus, lừng danh về nói to ở bang Texas. Vào một đêm yên ắng tiếng Gus có thể vang xa tới cả dặm dù anh đã cố hạ thấp ít nhiều. Call gắng đứng ở ngoài tầm Augustus nói để được thư thả cái đầu, để còn chú ý được tới những tiếng động khác. Được như vậy thì anh có thể đoán được dấu hiệu thời tiết sắp tới là thế nào – chẳng phải bởi vì ở Bồ Câu Cô Đơn đây thời tiết có nhiều bí mật. Nếu người nào nhìn thẳng lên các vì sao thì liền bị choáng váng ngay, đêm ở đây quá sáng. Mây hiếm hơn cả tiền mặt, mà tiền mặt thì chắc chắn hiếm hoi rồi.

Nguy hiểm như cái kiểu người ta vẫn chờ đợi thì thật sự chẳng mấy tí. Một con sói nhỏ có thể lẻn vào nẫng đi chú gà cũng là sự tệ hại nhất có thể diễn ra. Chỉ riêng việc anh và Augustus có mặt ở đây, từ lâu đã làm nản trí bọn ăn trộm ngựa sở tại.

Rẽ về phía tây thị trấn, Call đi đến một đoạn sông có thời người da đỏ Comanche sính dùng trong những ngày họ còn rảnh tay đột nhập Mexico. Nó ở gần một vạt muối. Call đã thành thói quen đi bộ hằng đêm tới chỗ đó, ngồi trên con dốc dựng đứng im lặng quan sát. Nếu trăng đủ cao hắt thành bóng được, anh sẽ nấp cạnh một lùm sồi gai, và nếu đám Comanche lại sang, đương nhiên họ sẽ lại qua sông theo lối cũ. Nhưng Call biết chắc là họ sẽ không đến đây nữa. Họ đã bị đuổi đánh tan tác, và các chiến binh tự do còn sót lại không đủ sức khủng bố vùng thượng Brazos, càng không thể ở vùng Rio Grande này.

Anh đã cố giữ cho mình sắc nhạy nhưng thật ra trong sáu tháng canh gác con sông, trận đánh duy nhất anh dẹp nhanh được là một tên cướp, có lẽ một tay nài *vaquero* trên lưng một con ngựa khát nước. Trong trường hợp cá biệt này mọi sự anh phải làm chỉ là lẩy búa khẩu súng Henry lên – trong

https://thuviensach.vn

đêm tịch mịch tiếng cạch này cũng có hiệu quả ngang như một phát súng. Tay nài vội quay ngựa về Mexico và từ đó không còn sự quấy rối ở quãng lội này, trừ vài ba con dê xơ xác trên đường mò tới vạt muối.

Với Call, rõ ràng từ lâu Bồ Câu Cô Đơn chẳng cần phải được canh phòng nữa, tuy đêm đêm anh vẫn đi đến đoạn sông này. Chuyện Bolivar gọi cướp đến chỉ là một cú đùa quá đáng nữa của Augustus. Call đến con sông vì anh thích được một mình với mình. Anh thấy hình như mình đã bị thúc ép từ sớm chí tối mà chẳng có lý do ra trò gì. Là Đại úy Cảnh vệ, anh tự nhiên bị ép phải ra quyết định – những quyết định có nghĩa là sống hay chết với những người dưới quyền anh. Đó là một thúc ép tự nhiên – dính dáng tới nghề nghiệp. Người ta nhìn vào anh, cứ nhìn mãi, muốn biết chắc chắn là anh vẫn còn đó, có khả năng mang được họ thoát ra khỏi bất cứ hiểm nghèo nào họ đang vướng vào. Bên dưới mọi lời lẽ bộp chộp của mình, Augustus cũng có bản lĩnh đáng kể, như Call, anh cũng sẽ mang họ thoát ra khỏi những hiểm nghèo tương tự, nếu cần thiết. Nhưng Augustus chẳng màng nổi nên trước mọi cơ hội, trừ phi nó trở thành nhu cầu tuyệt đối. Anh để sự lo toan cho Call – cho nên người ta chờ lệnh ở Call, mà uống rượu hút thuốc với Augustus. Nó làm cho Call không ngừng ta thán việc mình đã không làm được cho Gus hành động như một Cảnh vệ, trừ trong những trường hợp khẩn cấp. Sự khước từ của Augustus dai bền đến nỗi đôi khi cả Call lẫn mọi người khác gần như đã cầu mong có một vụ khẩn cấp để Augustus dẹp những cuộc tán gẫu, tranh luận lại mà đi xử lý tình huống với một đôi chút nghiêm túc hộ cho.

Nhưng mặc dù mọi sự gian nan nguy hiểm, không hiểu sao chưa bao giờ Call cảm thấy bị thúc ép hoàn toàn, như cái kiểu anh bị thúc ép gần đây, buộc trói vào những nhu cầu nho nhỏ nhưng thường xuyên của người khác. Anh không phải loại người suốt ngày ngồi đánh bài hay chuyện phiếm ở ngoài hiên. Anh thích làm việc. Và anh chỉ mệt mỏi vì cứ phải mãi mãi nêu gương. Anh em không thể xem anh không còn là Đại úy và anh cũng không thể thôi nghĩ mình không là Đại úy. Nó đã bắt rễ sâu trong anh, và anh đã ở

https://thuviensach.vn

cương vị đó quá lâu rồi, tuy cũng hiểu rằng bây giờ nó không còn thích hợp nữa.

Call không phải người mơ mộng – đó là cái bệnh của Gus. Cả những lúc ngồi một mình ban đêm trên cái dốc đứng con con này anh thật tình cũng không mơ mộng. Đó chỉ là sự hồi tưởng lại những năm tháng mà khi một người đã dám quây bít đường mòn của đám da đỏ lại thì hắn ta phải giữ cho cây súng luôn luôn được sẵn sàng lên búa như thế nào. Nhưng việc sa vào hồi tưởng cũng làm cho anh ngán nốt. Anh không thích cho ký ức hoạt động như kiểu các ông già. Đôi khi anh buộc phải đứng lên đi tới đi lui dăm ba dặm dọc sông cho kỷ niệm tuột ra khỏi đầu. Cho tới khi nào cảm thấy người náo hoạt trở lại anh mới quay trở về Bồ Câu Cô Đơn.

Sau bữa tối khi Call bỏ ra sông, Augustus, Mắt Đậu Ve, Newt, Bolivar và hai con lợn tụ tập ở hiên nhà. Bolivar mang ra hòn đá mài, bỏ nửa giờ mài sắc con dao găm đẹp mà lão vẫn đeo ở thắt lưng. Cái chuôi dao làm bằng sừng hươu đực và lưỡi dao lóe lên trong ánh trăng khi Bolivar thận trọng liếc nó trên mặt đá mài, thỉnh thoảng lại nhổ vào cho ướt mặt đá.

Tuy Newt mến lão Bolivar và coi lão như bạn, việc Bol cảm thấy cần phải mài lưỡi dao mỗi tối vẫn làm anh bồn chồn. Việc Gus thường xuyên đùa về cướp – tuy Newt biết là đùa – đã có tác dụng. Tại sao Bol mài dao hàng tối, với Newt đó là một bí mật, vì lẽ lão không cắt đến thứ gì bằng nó cả. Khi anh hỏi thì lão cười và lấy đầu ngón tay cái gại gại nhẹ lưỡi dao.

— Nó như vợ mình, – lão nói. – Tốt nhất đêm nào cũng nên vỗ về.

Câu ví chẳng có nghĩa lý gì với Newt nhưng Augustus bật cười.

— Nếu đúng thế thật thì chắc bây giờ vợ ông phải cùn mất rồi. Bà ấy một năm không được mài quá hai bận.

— Bà ấy già rồi, – Bol nói.

— Càng già càng dẻo càng dai, – Augustus nói. – Cánh già chúng ta thích mài, cũng như cánh trẻ thôi, có khi còn hơn nữa ấy. Ông nên đón bà ấy

https://thuviensach.vn

lên ở đây, Bol. Hãy nghĩ đến tiền ông để dành được ở các khoản đá mài này.

— Con dao này cắt cổ người ngọt xớt như cắt vào nước vậy. – Mắt Đậu Ve nói. Anh hâm mộ những loại đồ vật này, và anh cũng là chủ một con dao găm. Lưỡi nó dài ba chục phân, anh mua của một người lính đã đích thân đặt từ chính hãng Bowie. Anh không mài nó đêm đêm như Bol nhưng thỉnh thoảng cũng rút nó ra khỏi cái bao to tướng để xem còn sắc hay không. Đó là con dao quý mà anh không dùng vào những việc thông thường như cắt gọt hay lột da súc vật. Bolivar cũng không dùng dao găm của lão vào những việc thông thường, tuy thỉnh thoảng cao hứng lên lão có phóng cho nó cắm phập vào thành một cỗ xe ngựa hoặc lấy nó nạo vài vạt da xoăn tít. Khi ấy Newt sẽ đem chỗ da đó cho hai con lợn ăn.

Bản thân Augustus thì nghi ngờ ích lợi của dao găm, đặc biệt với những con dao kiểng. Anh mang trong túi con dao díp cũ kỹ, và dùng nó chủ yếu vào việc cắt móng tay chân. Theo anh, việc phát minh ra khẩu Colt đã làm cho các vũ khí tầm gần khác trở nên lỗi thời. Gần như việc đêm nào cũng phải nghe Bol mài dao đã thành một lý do khiến anh cáu bực.

— Nếu tôi buộc phải nghe một cái gì đó thì thà tôi nghe ông mài vợ ông, – anh nói.

— Tôi không mang bà ấy đi mà, – Bol đáp. – Tôi biết ông rồi. Ông sẽ cố làm hư bà ấy đi.

— Tôi không thiết làm hư các bà lão đâu. Ông có đứa con gái nào không?

— Chín đứa thôi.

Augustus cười ầm. Thình lình, chẳng thèm đứng dậy, Bolivar phóng con dao về cỗ xe ngựa, nó ngập vào đó, rung lên bần bật. Không phải là một cái phóng tài giỏi gì nhưng lão muốn tỏ thái độ về tình cảm đối với các con gái lão. Sáu cô đã lấy chồng, còn ba cô ở nhà là ánh sáng của đời lão.

Newt biết Bolivar và Gus đang chọc nhau để tiêu khiển nhưng mỗi khi họ làm thế anh vẫn cảm thấy e dè, đặc biệt lúc khuya khoắt thế này, khi cả hai đã đụng vào cái vò của mình đến hằng giờ rồi. Hôm đó, đêm tĩnh mịch

https://thuviensach.vn

đến mức anh thỉnh thoảng nghe thấy tiếng dương cầm trong quán rượu Đậu Khô dưới kia. Chiếc dương cầm là niềm tự hào của quán rượu, và ở mặt nào đó, của cả thị trấn. Nhà thờ còn mượn nó vào những chủ nhật. May là nhà thờ lại ở gần quán rượu và chiếc đàn lại có bánh xe. Vài ba trợ tế đã làm cái cầu dốc ở đằng sau quán và một đoạn đường bằng ván sang nhà thờ để cho tất cả mọi sự họ phải làm chỉ là đẩy chiếc dương cầm lăn đi. Thế thôi, nhưng đó cũng là một mối đe dọa đối với đức tính thanh đạm của các vị trợ tế, một vài người trong đám họ đã coi bổn phận của mình là qua đêm ở trong quán rượu để giữ gìn chiếc đàn.

Một lần, do gác đêm quá ư chu đáo, đến nỗi sáng chủ nhật họ đã đẩy chiếc đàn tuột khỏi đường ray làm nó gãy mất hai chân. Do không có đủ người thanh đạm trong nhà thờ sáng hôm đó để mang nó vào, bà Pink Higgins, người chơi dương cầm, đã phải ngồi ở ngoài đường tấu lên những bài thánh ca trong khi phần còn lại của hội đoàn, mười bà và một vị thuyết giáo, thì đứng bên trong hát. Việc thu xếp này càng trở nên ghê gớm hơn nữa, bởi việc Lorena Wood đã ra đứng ở bậc tam cấp đằng sau quán rượu nghe các bài thánh ca, với cái thực tế là cô ta chẳng có chút vải vóc gì trên người.

Newt rất yêu Lorena, tuy chẳng có cơ hội nào nói ra với cô. Và anh đau khổ hiểu rằng nếu có dịp ấy thì anh cũng chẳng biết nói gì. Trong vài lần hiếm hoi loanh quanh gần quán rượu, anh đã sống trong nỗi kinh hoàng, sợ một sự cố có thể xảy ra để rồi cuối cùng nó buộc anh phải *thổ lộ* với cô. Anh muốn nói với Lorena, dĩ nhiên chứ – nhưng anh cũng chẳng vội khi chưa tìm ra câu hay nhất cần nói, điều này còn mệt mới có được, mặc dù Lorena ở thị trấn này đã nhiều tháng nay và anh thì ngay từ giây phút đầu tiên thấy cô là đã phải lòng cô.

Trung bình một ngày Lorena chiếm tâm trí Newt khoảng tám tiếng, bất kể anh đang bận việc gì. Bình thường Newt vốn cởi mở, nhanh nhảu – ít nhất thì cũng so với Mắt Đậu Ve và Deets – nhưng bây giờ, ngay chỉ nói to tên Lorena lên thôi anh cũng không làm nổi.

https://thuviensach.vn

Newt dĩ nhiên biết Lorena là gái điếm. Sự thật này xấu xa nhưng nó đâu có làm giảm đi tình cảm của anh. Lorena đã bị một tên cờ gian bạc lận vứt lại ở Bồ Câu Cô Đơn, cả quyết rằng cô đã làm hắn xúi quẩy. Cô sống ở quán rượu Đậu Khô và người ta biết cô tiếp đủ các loại khách nhưng Newt không phải là chàng trai dễ nản lòng trước những chi tiết đó. Anh cũng không biết cụ thể trò gái điếm làm là những gì, nhưng anh cho rằng Lorena đến với nghề này cũng chỉ là ngẫu nhiên, như việc anh đến với nghề của anh. Là thuần túy ngẫu nhiên mà anh thành người chăn bò chăn ngựa cho Công ty Hat Creek. Không nghi ngờ gì nữa, một trò ngẫu nhiên tương tự cũng đã khiến Lorena thành ra gái điếm. Newt yêu cô ở cái bản chất mà anh có thể nhìn thấy rõ ở trên mặt cô. Nó là một khuôn mặt đẹp nhất, chưa từng xuất hiện ở Bồ Câu Cô Đơn, và anh cũng không nghi ngờ gì cả khi nghĩ bản chất cô cũng là tốt đẹp nhất. Anh định cuối cùng, khi có dịp anh sẽ nói với cô một điều, chính là điều căn cứ vào những nét đẹp đẽ đó. Anh đã bỏ nhiều thì giờ sau bữa tối ngồi ở hiên, cố nghĩ ra những lời lẽ tốt nhất diễn đạt được cảm nhận này của mình.

Vì lẽ đó cho nên khi Bol và Gus bắt đầu rủa nhau, tựa như tặng cho nhau bánh bích quy vậy, thì anh đã tức giận đôi chút! Họ làm anh khó tập trung nghĩ đến điều anh sẽ nói với Lorena. Newt tin chắc nếu trận đó xảy ra thì Gus sẽ thắng. Mắt Đậu Ve nói ông là tay súng giỏi hơn cả Đại úy, mặc dù theo Newt thì khó mà hình dung được ai đó lại tài giỏi hơn được Call về một mặt gì.

— Ông đoán Đại úy đi đâu? – Anh hỏi.

Augustus nhoẻn cười với cậu thanh niên đang lom khom ở bậc thang dưới, lo lắng như một con chó con thiếu mẹ. Gần như đêm nào cậu ta cũng hỏi câu đó, khi nghĩ rằng sẽ có một cuộc đọ súng đến nơi.

— Ông ấy ra sông vì ngán nghe chúng ta tán nhăng tán cuội, – anh nói. – Ông ấy không chan hòa và sẽ chẳng bao giờ là người chan hòa cả. Cậu chỉ có thể giữ được ông ấy ở trại khi nào có công việc nặng nhọc.

https://thuviensach.vn

Im lặng. Mắt Đậu Ve luôn thiếu thoải mái với những điều Augustus phê bình Đại úy, không biết nên trả lời lại như thế nào.

Bolivar đứng đái cạnh cỗ xe hàng chỉ một lát mà Newt ngỡ lâu có đến mươi mười lăm phút. Thường khi Bol bắt đầu giải tỏa cho cái bọng đái thì Gus lại móc trong túi ra chiếc đồng hồ quả quýt và tính giờ cho tới khi Bol xong việc. Đôi lúc Gus còn lấy mẩu bút chì và quyển sổ tay trong chiếc áo vét màu đen luôn mặc trên người ra viết vào đó Bol đái mất bao lâu.

— Đây là những chỉ số cho thấy ông ấy quỵ nhanh đến thế nào, – Augustus giải thích. – Cuối cùng thì người già chỉ còn để nhỏ giọt ra như một con bê non thôi. Tốt nhất là tớ cứ ghi lại để chúng mình biết lúc nào thì bắt đầu cần tìm một cấp dưỡng mới.

Bol rút con dao ở thành xe ra và biến hút vào trong nhà. Hai con lợn đến cạnh Newt để được gãi tai. Mắt Đậu Ve loạng quạng phải tay vịn của hàng hiên thế là lập tức ngáy liền.

— Đậu Ve, vào giường ngủ, – Augustus nói, đá vào chân cho tới lúc Đậu Ve tỉnh dậy. – Newt và tớ có thể để cậu ngủ ở ngoài này, nhưng thế thì sói kia sẽ đến ăn cậu cùng với cả khóa thắt lưng và tất tần tật mọi cái đấy.

Đậu Ve không buồn mở mắt, đứng lên rồi đâm quáng quàng vào trong nhà.

Newt nhìn thấy Đại úy trở về, khẩu súng ở khoeo tay. Như thường lệ. Newt bỗng nhẹ nhõm và khuây khỏa khi biết Đại úy đã về. Nó làm cho anh dễ ngủ hơn. Náu núp ở một chỗ nào đó trong đầu anh là nỗi lo có thể một đêm nào đấy Đại úy sẽ không trở về. Đó là nỗi lo Đại úy gặp tai nạn gì và bị giết. Đó là nỗi lo Đại úy có thể bỏ đây đi. Newt thấy Đại úy có vẻ đã chán tất cả bọn họ và chán là đúng.

Anh, Đậu và Deets đã làm hết sức để lôi cái gánh nặng của mình nhưng Gus không lôi gánh nặng nào hết, còn Bol thì ngồi uống rượu *tequila* hết ngày.[3] Có thể một đêm nào đó Đại úy sẽ sắp yên cương cho con Mụ Địa Ngục rồi lên đường mất thôi.

https://thuviensach.vn

Thỉnh thoảng Newt mơ thấy không những Đại úy bỏ đi mà còn mang anh theo, đến những vùng bình nguyên cao ráo anh chỉ mới nghe nói chứ chưa nhìn thấy bao giờ. Không có ai khác nữa trong giấc mơ: chỉ anh và Đại úy trên lưng ngựa ở một vùng đất xinh đẹp đầy cỏ mượt mà. Những giấc mơ êm đềm nhưng chỉ là mơ. Nếu Đại úy bỏ đi chắc ông sẽ đưa Đậu đi cùng, vì Đậu, một thời gian rất dài đã là cai của ông rồi.

— Tớ không thấy có da đầu,[4] – Gus nói khi Call đi tới.

Call lờ anh, dựa khẩu súng vào tay vịn hàng hiên châm một điếu thuốc.

— Đêm nay đưa một ít gia súc sang thì đẹp trời, – anh nói.

— Cho sang rồi làm gì với chúng? – Augustus hỏi. – Tớ đã thấy người mua gia súc nào đâu, cậu?

— Ta có thể đưa thẳng đến cho họ, – Call nói. – Đã từng làm như thế rồi, đâu có phạm pháp.

— Nó phạm vào luật của tớ, – Augustus nói. – Những đứa mua ấy, ta chưa nắm chắc. Hãy để chúng ló mặt ra đã. Lúc đó ta sẽ cho gia súc sang.

— Đại úy, lần tới tôi đi được không? – Newt hỏi. – Tôi tin là tôi đã lớn.

Call ngập ngừng. Chẳng lâu nữa anh sẽ phải ừ với cậu ta thôi. Nhưng lúc này anh chưa sẵn sàng, ừ ngay lúc này thật sự không hay cho Newt. Cậu ta còn phải học thêm ít nữa, nhưng Call không thể nói thẳng điều này ra. Anh đã từng chỉ huy những thanh niên cũng trẻ như Newt lúc đang ở Cảnh vệ, anh đã nhìn thấy họ bị giết, điều này giải thích tại sao anh cố giữ Newt ở bên ngoài.

— Cậu sẽ lớn nhanh nếu như cậu đừng cứ ngồi chong chỏng suốt đêm, – anh nói. – Mai có việc làm. Tốt nhất cậu nên đi ngủ.

Newt bỏ đi tức thì, nom vẻ thất vọng.

— Ngủ ngon, con, – Augustus nói theo rồi nhìn Call nhưng Call không nói năng gì.

https://thuviensach.vn

— Cậu nên để cho nó ngồi, – lát sau Augustus tiếp. – Xét cho cùng, cơ hội học hành duy nhất của thằng nhỏ là nghe tớ nói.

Call cho câu này bay đi. Augustus đã theo một năm ở đại học, đâu đó tận bang Virginia, tuyên bố từng học văn chương Hy Lạp cộng thêm một số chữ La tinh. Và Gus không bao giờ để cho ai quên đi được điều đó.

Họ có thể nghe thấy tiếng dương cầm ở đằng quán Đậu Khô dưới kia. Một dân kỳ cựu tên gọi Lippy Jones chơi liên tục bài này sang bài khác. Ông ta có một cái mà Sam Houston cũng có, một lỗ rò ở bụng không thể lành được. Ai đó đã bắn Lippy bằng một khẩu súng nòng to tổ bố, thay vì chết thì cuối cùng ông đã sống với một lỗ rò. Mang tật nguyền như thế, chơi được dương cầm là điều may mắn cho ông.

Augustus đứng dậy vươn vai. Anh lấy khẩu Colt và bao súng ra khỏi lưng ghế. Theo như anh thì đêm bây giờ mới là bắt đầu. Anh phải bước qua con lợn đực để ra khỏi hiên. Gus bảo Call.

— Cậu không nên nương nhẹ như thế với thằng nhỏ, Woodrow. Đời nó đã hót cứt ngựa đủ rồi.

— Lớn hơn nó nhiều tớ vẫn phải hót đấy, – Call đáp.

— À, đó là tự cậu chọn lấy. Theo quan niệm của tớ thì có những cách làm giàu thơm tho hơn kia. Thí dụ đánh bài là một. Chắc là tớ sẽ phất phơ xuống cái lâu đài rượu kia xem có làm nhanh được vài ba ván không dây.

Call đã sắp hút xong điếu thuốc, nói.

— Nếu thật chỉ là đánh bài thôi thì tớ mặc.

Augustus cười. Call không thay đổi.

— Thế có cái gì khác nào? – Anh hỏi.

— Cậu đâu có chơi bạc đều như vậy. Đúng hơn là cậu nhìn cô gái ấy.

— Nhìn làm gì?

— Xem ra cô ta không có ý định bắt cậu làm đám cưới đâu. Cậu đủ thành một lão già hâm nếu làm cái trò đó. Tớ sẽ không cho cô ta ở quanh

https://thuviensach.vn

quẩn bên tớ đâu.

Augustus cười phá. Call đã trao mình cho một số quan niệm kỳ dị nhưng đây là cái kỳ dị nhất, nghĩ rằng một người với độ tuổi và sự từng trải như anh mà lại đi lấy gái điếm.

— Gặp nhau bữa lót dạ sáng mai, – anh nói.

3

Lorena không được sống ở nơi mát mẻ bao giờ – đó là mục đích hướng tới của cô. Cô thấy hình như mình đã học đổ mồ hôi cùng lúc với học thở và nay thì cô đang làm đều hai công việc đó. Trong tất cả các nơi cô nghe nói đến thì San Francisco có vẻ là nơi mát nhất, đẹp nhất cho nên cô nhắm vào San Francisco.

Đôi khi hình như cái mục tiêu ấy đến chậm rì rì. Cô đã gần hai mươi tư mà chưa ra quá Bồ Câu Cô Đơn một dặm, điều này không phải là tiến bộ nếu cô biết rằng, khi sợ đám Yankee, bố mẹ cô rời Mobile thì cô mới lên mười.

Lorena đã có những tháng ngày nhạt nhẽo, dĩ nhiên, nhưng phần lớn là tại bản thân Bồ Câu Cô Đơn quá ư nhạt nhẽo. Cô đã chán ngấy cái cảnh cứ suốt ngày nhìn qua cửa sổ chẳng thấy gì khác ngoài mặt đất nâu và sồi gai xám. Giữa ngày, mặt trời nóng quá, mặt đất nom trắng lóa. Đứng ở cửa sổ cô có thể nhìn thấy con sông và Mexico. Lippy bảo rằng cô có thể làm giàu được nếu dám sang lập thân ở bên nước láng giềng đó.

Ở khía cạnh chơi bời, Gus khác người vì phần lớn đám đàn ông không nói chuyện. Anh thì huyên thiên cho tới khi lách được *củ cà rốt* vào và lúc đó anh lại huyên thiên cho tới khi *củ cà rốt* héo đi. Hào hiệp như anh, so với *tiêu chuẩn địa phương*, mỗi bận anh cho cô năm đô la tiền vàng, mà Lorena vẫn cảm thấy mình bị trả hơi thấp. Phải là năm đô la cho việc làm ướt *củ cà rốt* và năm đô la khác nữa cho việc nghe những huyên thiên của anh. Một

https://thuviensach.vn

vài cái nghe cũng thú vị nhưng Lorena không thể để cho đầu óc mình bận vì những chuyện đó được. Như thế xem vẻ cũng chẳng xúc phạm gì đến tình cảm của Gus chút nào. Cô nghe hay không, anh vẫn cứ hào hứng nói, và anh không hề thử nói để cô cho anh được *trả một làm hai* như phần đông bọn đàn ông trẻ hơn vẫn thường xin xỏ.

Thật đáng ngạc nhiên việc anh là khách đều đặn nhất của Lorena và anh cũng là người khách già hơn cả. Cô đã coi là chẳng còn người đàn ông nào làm cho mình ngạc nhiên được nữa nhưng trong thầm kín cô đã không khỏi tự hỏi khi thấy một người già như Gus mà vẫn ham làm tình đến thế. Ở mặt này, anh làm khối thanh niên xấu hổ, kể cả Mosby Marlin, người đã giữ cô hai năm ròng ở vùng đông Texas. So với Gus, Mosby không thể được coi là một *củ cà rốt* tuy hắn có một loại *củ* dài thòng nho nhỏ mà hắn rất đỗi tự hào.

Mới mười bảy, cô gặp Mosby, sau khi bố mẹ cô đều đã chết. Bố cô *xong* ở Vicksburg, mẹ cô thì muộn hơn, ở Baton Rouge, và Mosby đã gặp cô ở đó, đang bơ vơ mắc kẹt. Cho tới lúc đó cô chưa hề ăn nằm với đàn ông nào, tuy người đã rất nảy nở. Song lại có vài ba phen rắc rối với chính bố cô mặc dù khi sự rắc rối xảy ra thì ông bố đã phát cuồng đến độ mê sảng. Không lâu sau đó ông chết. Ngay từ phút đầu, cô biết Mosby là một tên nghiện rượu song hắn lại tự xưng là quý tộc ở miền nam, có một cỗ xe đắt tiền cùng một cặp ngựa đẹp, và cô đã tin hắn.

Mosby bảo muốn cưới cô và cô cũng tin vậy, để mặc hắn đưa đến một ngôi nhà to, cũ kỹ, gần một nơi gọi là Gladewater. Ngôi nhà đồ sộ nhưng không có kính cửa sổ, không có thảm hoặc bất cứ thứ gì. Họ phải đặt những cái bô hun khói[5] ở trong buồng để giữ cho muỗi không ăn sống nuốt tươi, nhưng dù vậy lũ muỗi vẫn cứ dứt gặm được. Mosby có một bà mẹ, hai cô em gái đê tiện và không có tiền lẫn không có ý lấy Lorena mặc dù hắn vẫn không thay đổi lời đã nói.

Chính là về đêm, khi Lorena phải nằm đó với cái bô tỏa khói dày đặc đến mức không tài nào thở được, với những đám mây muỗi cũng dày đặc chẳng kém gì khói, với Mosby thường xuyên quấy rầy cô bằng cái *củ cải*

https://thuviensach.vn

của hắn, mà tinh thần Lorena suy sụp đến mức cô hết muốn gì nữa để trở thành một người đàn bà im lặng. Chẳng bao lâu sau đó, việc tiếp khách bắt đầu từ một đêm Mosby thua bạc quá nhiều, hắn đã cho hai thằng bạn *chơi* Lorena để xóa nợ. Kinh ngạc đến mức không thể làm gì để tự vệ, nhưng sáng sau khi chúng đi rồi thì Lorena đã đánh Mosby bằng chính cái roi ngựa ngắn cán của hắn, quất mặt hắn rách toang đến mức người ta phải đem giam cô vào nhà kho và thiếu chút nữa thì cô chết đói.

Hai ba tháng sau lại xảy ra chuyện tương tự với mấy thằng bạn khác, nhưng lần này Lorena chẳng kinh ngạc nữa. Quá mệt mỏi với Mosby, với cái *củ cải* của hắn, với những cái bô hun khói, cô đang muốn nhìn sự việc khác đi. Người mẹ và hai đứa em gái đê tiện muốn tống khứ Lorena ra khỏi nhà – cô mừng quá – nhưng Mosby đã giận dữ đến mức hai đứa em gái phải chạy đến sống nhờ một bà cô.

Rồi một đêm nọ Mosby đàng hoàng bán cô cho một gã đi đường bất chợt nào đó. Hắn hình như vẫn làm chuyện này, duy có điều đến người sau thế nào lại đâm ra thích cô. Tên gã là John Tinkerley, người đàn ông cao lớn nhất, đẹp trai nhất mà tới lúc đó Lorena mới nhìn thấy, cũng là người sạch sẽ nhất nữa. Khi hắn hỏi cô đã lấy Mosby chưa, cô nói chưa. Tinkerley bèn gợi ý mời cô đi cùng hắn tới San Antonio. Lorena vui mừng nhận lời. Mosby địch không nổi Tinkerley nhưng hắn vớt vát bằng cách bán cho Tinkerley một con ngựa, cộng thêm cả cái yên của đứa em gái đã bỏ trốn, đổi lấy việc cho Lorena đi.

So với Gladewater, San Antonio là một bước nhảy dài. Họ ở hai phòng trong một khách sạn khá sang và Tinkerley mua cho Lorena quần áo đẹp. Dĩ nhiên hắn trả bằng tiền bán con ngựa và cái yên, điều này làm cho Lorena hơi thất vọng. Sạch sẽ, cao ráo, đẹp như hắn cuối cùng thế nào hóa ra cũng chẳng hơn gì Mosby. Nếu hắn có điểm nào dễ chịu thì chỉ là để cho hắn chứ không phải cho cô. Hắn còn tiêu tiền vào việc cắt móng tay cho hắn, điều Lorena không ngờ nổi ở đàn ông. Đánh nhau với Mosby giống như đánh nhau với một chú bé nhưng lần đầu tiên cô cãi lại Tinkerley thì liền bị hắn tát thẳng tay khiến đầu cô đập cả vào cái bô rửa mặt, tai cô ù mất ba ngày.

https://thuviensach.vn

Hắn còn dọa làm dữ hơn thế và Lorena không cho rằng đó chỉ là dọa suông. Hắn nói thẳng là khi đưa cô đi khỏi Mosby, hắn không hề có ý định lấy cô. Từ đó cô bỏ thói quen nghĩ đến chuyện cưới xin.

Nhưng nó đâu có nghĩa rằng cô sẽ coi mình là gái làm tiền, song rõ ràng là Tinkerley lại muốn cô nghĩ thế.

— Tốt, cô đã được tập sự rồi nhỉ, đúng không? – Hắn nói. Lorena coi việc xảy ra ở Gladewater là tập sự nhưng rõ ràng là cô đã được làm quen từ dạo đó cho một việc chẳng đáng kính trọng chút nào. Cô biết từ nay đời gái điếm sẽ là sự lựa chọn duy nhất của mình. Thôi thì ít ra cũng ở phòng khách sạn sang và không có những đứa em gái đê tiện. Phần lớn đám khách khứa là những bọn cờ bạc ở sòng dưới nhà. Thỉnh thoảng một vài người tốt bụng trực tiếp cho cô một ít tiền thay vì đưa cả cho Tinkerley nhưng gã đủ ma mãnh để tìm ra chỗ cô giấu và nẫng sạch hôm họ lên xe ngựa đi Matamoros. Gã sẽ không đi nếu không gặp một vận đen lụn bại ở San Antonio, và hắn cả quyết ở vùng biên giới thì ít có rủi ro hơn.

Chính trong chuyến đi ấy họ đã quại nhau. Lorena giận điên lên vì tiền – đủ điên để cuối cùng cô không sợ hắn nữa. Chính ra cô muốn giết hắn vì hắn đã rắp tâm vét sạch không chừa cho cô một xu nhỏ. Nếu biết hơn về súng thì có lẽ cô đã giết hắn rồi. Cô nghĩ với một khẩu súng thì chỉ có việc bóp cò, ai ngờ lại phải lẩy búa trước đã. Tinkerley say nằm ở trên giường nhưng không đến nỗi xỉn hắn cho nên vẫn nhận ra lúc cô gí súng vào bụng hắn. Khi biết là đạn không nổ cô liền đập cả khẩu súng vào mặt hắn, một đòn đánh đã đem lại thắng lợi cho cô tuy hắn cũng đã cắn dập môi trên của cô lúc hai người vật lộn khắp gian phòng.

Miếng cắn đã để lại ở môi trên cô một vết sẹo nhỏ lờ mờ. Lorena ngạc nhiên thấy hình như chính cái sẹo lơ tơ mơ này lại làm cho đám đàn ông mê mệt. Dĩ nhiên không phải chỉ do cái sẹo – người cô nảy nở hơn và càng có tuổi cô càng đẹp lên. Nhưng cái sẹo cũng góp phần của nó. Hôm bỏ cô lại Bồ Câu Cô Đơn, Tinkerley nói với mọi người ở quán Đậu Khô rằng cô là một con đàn bà giết người. Thế là cô nổi tiếng ngay trước khi dỡ hành lý. Tinkerley chẳng để lại cho cô đồng nào nhưng may là khi cần đến thì cô nấu

https://thuviensach.vn

nướng lấy được; quán Đậu Khô là nơi duy nhất ở Bồ Câu Cô Đơn bán thực phẩm, Lorena đã nói với ông chủ quán, Xavier Wanz, cho cô được nấu nướng ở đó tới khi đám cao bồi hết sợ bắt đầu đến gần cô.

Augustus là người khai mạc cho việc tiếp xúc này. Lần đầu tiên khi cởi thắt lưng ra, anh mỉm cười với cô.

— Cái sẹo này cô bị ở đâu? – Anh hỏi.

— Một đứa đánh em, – Lorena nói.

Một khi Gus đã thành khách thường xuyên, cô chẳng phải khó khăn để kiếm sống trong thị trấn, tuy vào mùa hè, khi phần đông cao bồi phải lên đường lùa gia súc đi, tiền nong thu được có còm hơn. Trong khi đã hoàn toàn mất lòng tin ở đàn ông, cô lại mau chóng cảm thấy Gus là một người đặc biệt, ít nhất thì cũng ở Bồ Câu Cô Đơn này. Anh không bần tiện và không đối xử với cô giống như phần đông đám đàn ông đối xử với gái làm tiền. Cô biết, nếu cô thật sự cần giúp đỡ chắc anh sẽ sẵn lòng. Cô thấy hình như anh đã đoạn tuyệt với một cái gì mà đám đàn ông khác còn vướng mắc – một sự ti tiện hoặc một vài nhu cầu nào đó. Anh là người cô có thể trò chuyện, ngoài Lippy ra. Với phần đông khách chơi cô chẳng có gì để nói.

Quả nhiên, sự im lặng của cô chẳng bao lâu đã được nơi nơi bình luận. Đó là một phần của cô, giống như vết sẹo và cũng giống vết sẹo, nó hút đám khách đến với cô, ngay dù nó làm cho họ không thoải mái. Đây cũng chẳng phải một mánh lới gì, tuy cô biết nó làm khách chơi thắc mắc và làm cho chuyện kia mau xong.

Về sự im lặng của cô, Gus cũng khác người. Đầu tiên anh như không thấy – chắc chắn anh chẳng để nó làm bận lòng. Rồi nó dần dần làm anh thú vị, một phản ứng Lorena không gặp ở những người khác. Phần đông khách chơi ríu rít như những con vẹt Hồng Kông khi họ ở với cô, và mong cô đáp lại. Dĩ nhiên Gus không câm lặng nhưng lời lẽ của anh không giống với những ríu rít kia. Anh đầy kiến giải và những điều anh tuôn ra chỉ vì sự thích thú của chính anh.

https://thuviensach.vn

Một hôm anh bước vào, sự vui vẻ quen thuộc trên mặt. Cho là anh sắp tháo ủng ra, Lorena đi tới giường, nhưng quay nhìn cô lại thấy anh ngồi xuống ghế; chân này gác lên chân kia, xoay xoay cái bánh răng cưa của chiếc cựa thúc ngựa. Anh luôn luôn mang cựa thúc ngựa mặc dù cô không mấy khi thấy anh ở trên lưng ngựa. Thỉnh thoảng, vào buổi sáng tiếng gia súc rống hay tiếng ngựa hí đã đánh thức cô và nhìn qua cửa sổ cô thấy anh và người chung công ty với anh cùng một tốp cưỡi ngựa lùa gia súc của họ đi qua những bụi cây thấp đến phía đông thị trấn. Dễ nhận ra Gus do anh cưỡi con ngựa ô to tướng nom như có thể kéo được ba cỗ xe chở khách. Nhưng anh giữ cựa thúc ngựa cả khi anh không cưỡi, như là một thứ dụng cụ khi anh muốn làm một cái gì kêu lẹt xẹt.

— Chúng là những nhạc cụ duy nhất mà tôi biết chơi, – một lần anh bảo cô.

Vì anh chỉ ngồi đó xoay xoay chiếc cựa thúc ngựa và mỉm cười với cô, Lorena không hiểu có nên cởi váy áo ra? Đang tháng Bảy, nóng dữ. Cô đã thử phun ấm chăn trải giường nhưng hơi nóng đôi khi đã làm cho nó khô trước cả khi cô kịp nằm xuống. Gus nói.

— Lạy Chúa, nóng thật. Tôi không đủ năng lượng để dựng nổi *cái cột buồm* của tôi lên.

Vậy tại sao đến? Lorena nghĩ.

Một sự lạ nữa ở Gus, là anh có thể nói đúng điều cô đang nghĩ. Trong trường hợp này anh nom vẻ lúng túng rồi moi trong túi ra một đồng vàng mười đô la búng về phía cô. Lorena cảnh giác. Quá những năm đô la, dù cho anh có quyết dựng *cột buồm* lên. Cô biết những người già đôi khi lẩm cẩm muốn những cái kỳ quặc – Lippy là một vấn đề kinh niên, ông ta có cái lỗ rò ở bụng mà vẫn tiếp tục chơi được dương cầm. Nhưng sự thể là cô chẳng phải băn khoăn về Gus nữa.

— Tôi tìm ra một cái này, Lorie, – anh nói – tôi tìm ra tại sao cô và tôi lại hợp nhau. Cô biết nhiều hơn cô nói còn tôi thì nói nhiều hơn tôi biết. Cái đó nghĩa là chúng ta xứng đôi hoàn toàn chừng nào chúng ta không cù cưa

https://thuviensach.vn

một lèo lâu hơn một tiếng với nhau. – Câu nói chẳng có nghĩa gì với Lorena nhưng cô thấy nhẹ người. Không có vẻ như anh định thử một cái gì điên khùng với cô.

— Đây là mười đô la, – cô nói, nghĩ có lẽ anh không nhận ra đó là mệnh giá nào.

— Cô biết đấy, giá cả nhộn lắm. Tôi biết đã kha khá gái làm tiền và tôi cứ luôn nghĩ tại sao họ lại không đặt giá co dãn hơn. Nếu tôi ở vào địa vị cô phải lên gác nô giỡn với mấy dân già khú hôi hám thì tôi sẽ "chặt đẹp", còn nếu là mấy anh dê cỏn đẹp trai chuyên môn cạo râu lấy, thì một đồng năm xu vẫn là vui rồi.

Lorena nhớ đến Tinkerley, kẻ đã sử dụng cô trong hai năm, lấy đi tất cả những gì cô kiếm được rồi bỏ rơi cô không một xu nào.

— Một đồng năm xu không đủ, – cô nói. – Em có thể làm mà không cần có chuyện cạo râu.

Nhưng Augustus đang trong lúc thích tranh cãi:

— Coi như cô đặt giá chót là hai đô la, cho những dê cỏn râu ria cạo nhẵn. Vậy cái giá cao nhất sẽ là bao nhiêu, cho mấy cái "mẩu gỗ mục" hôi mù không biết đánh vần kia? Cái ý tôi nêu ra là con người ta chẳng ai giống ai nên không thể xếp cùng một giá được. Hay là tôi sai? Có thể là ở chỗ cô ngồi đây thì ai cũng như nhau nhỉ.

Đã có lần nghĩ đến điều này, Lorena thấy anh đúng. Người ta không hoàn toàn như nhau. Một ít khá tốt để cô có thể nhận ra và một số đông hơn thì khá đê tiện, để cô không thể không nhận ra, nhưng đa số thì chẳng phải thế này cũng chẳng phải thế kia. Họ chỉ là con người, họ để tiền lại chứ không phải kỷ niệm. Cho đến bây giờ chỉ những kẻ đê tiện mới lưu lại kỷ niệm.

— Tại sao anh cho em đồng mười này? – Cô hỏi, muốn tò mò một chút vì hình như đằng nào thì cũng phải nói một câu gì ra với anh.

https://thuviensach.vn

— Hy vọng để cho cô bớt im lặng đi một vài phút, – Augustus nói, tươi cười.

Anh có mái tóc bạc nhất mà cô từng thấy ở một người đàn ông. Một lần anh cho hay nó bắt đầu bạc khi anh ba mươi tuổi, làm cho tính mạng anh càng thêm nguy hiểm vì người da đỏ coi một mảng da đầu bạc trắng là một giải thưởng cao hơn hẳn.

— Tôi đã lấy vợ hai lần, cô nhớ cho, – anh nói. – Lẽ ra lấy lần thứ ba nhưng người đàn bà đã lầm không lấy tôi.

— Cái đó liên quan gì tới món tiền này? – Lorena hỏi.

— Ý tôi là nói tôi không phải người độc thân tự nhiên. Có những ngày mà một chút chuyện trò với đàn bà cũng đáng phải trả một cái giá nào rồi. Tôi nghĩ lý do cô ít nói chắc vì cô chưa gặp được một người đàn ông thích nghe một người đàn bà nói chuyện. Nghe đàn bà nói không là mốt ở vùng này. Nhưng tôi trông đợi ở cô một tiểu sử như ở bất cứ ai. Nếu cô thích kể ra thì tôi rất muốn nghe nó đấy.

Lorena suy nghĩ kỹ, Gus xem vẻ không khó chịu gì. Anh xoay xoay chiếc cựa thúc ngựa.

— Ở những vùng như thế này, tất cả công việc của cô, muốn gì đi nữa thì đại loại cũng chỉ làm người đàn bà kết bạn chốc lát thôi, – anh nói. – Ở xứ rét có thể lại khác đấy. Thời tiết lạnh sẽ làm cho một *củ cà rốt* non hứng lên mà muốn ngọ nguậy *cái hạt đậu*. Nhưng ở đây, với cái nóng bức này, phần đông họ chỉ tìm đàn bà đánh bạn tán chơi.

Có một cái gì ở đây thật. Đàn ông nhìn cô đôi khi như mong cô sẽ là người tình của họ – đặc biệt đám trẻ, một vài người già cũng thế. Một hay hai người còn muốn cô để họ bao tuy cô cũng không biết họ giữ cô ở chỗ nào nữa. Cô đang sống trong một phòng ngủ thừa duy nhất ở Bồ Câu Cô Đơn. Điều họ muốn là những cuộc cưới xin dăm bữa nửa tháng – chỉ là cho tới khi họ lại lên đường lùa gia súc đi. Một ít cô gái đã làm theo cách ấy – kết với một cao bồi trong vòng một tháng hay sáu tuần, lấy quà tặng và đóng vai con người khả kính. Lorena đã biết những cô gái làm như vậy ở San

https://thuviensach.vn

Antonio. Điều làm cô kỉnh ngạc là hình như các cô gái này tin vào chuyện đó, ngang các chàng cao bồi. Họ sẽ đóng vai những cô gái vừa ngây thơ vừa khả kính, ghen tuông lẫn nhau, hờn dỗi suốt ngày nếu như những gã trai của họ đóng không mùi mẫn lắm vai người chồng. Nhưng đám khách đến gặp cô chắc đã nhận thấy rằng cô không thích đóng kịch.

Sau một lát, cô quyết định không kể cho Augustus nghe đời mình. Cô cài cúc ở đằng sau váy và chìa đồng bạc ra.

— Chuyện em không đáng mười đô la, – cô nói. – Dù em nhớ hết.

Augustus nhét lại tiền vào túi.

— Tôi cần phải hiểu rõ hơn nữa cách mua lấy sự chuyện trò, – anh nói, vẫn tươi cười. – Chúng ta xuống nhà đánh vài ván bài nhỉ.

4

Khi bỏ Call ngồi lại ở bậc tam cấp, Augustus đi từ từ qua bãi sân để xe ngựa rồi xuống phố, dừng lại một lúc ở lòng con lạch Hat Creek đầy cát để cột lại khẩu súng lục. Đêm yên lặng như ngủ, không phải loại đêm mà anh chờ đợi phải bắn một ai nhưng nên sẵn súng bên người phòng trường hợp phải dùng nó nện một gã say rượu thì vẫn là khôn ngoan hơn. Đó là khẩu Colt cũ, nòng mười tám phân và như anh thích nói, nó nặng ngang với cái đùi anh, nơi anh cột nó. Một cái đạp đã đủ cho nhiều anh say hài lòng còn hai cái thì khỏi nói, nếu như anh lại có ý dồn trọng lượng của anh vào đó nữa.

Đêm biên giới có những ưu điểm khiến anh phải ngưỡng mộ, khác với các ưu điểm của đêm ở bang Tennessee. Ở Tennessee, như anh nhớ, thì đêm có xu hướng ẩm ướt với mùi như bông gòn len lỏi vào các khe các lỗ. Đêm biên giới khô đến mức bạn có thể ngửi thấy mùi bụi, và trong vắt như hạt móc. Augustus đâu dễ sợ hãi nhưng cũng phát hoảng lên khi vừa bắt đầu đi xuống phố – một bóng tối hình cầu chạy thẳng đến chân anh. Anh nhảy sang

https://thuviensach.vn

bên, sợ rắn cắn, tuy biết là rắn không cuộn lại thành hình cầu. Rồi anh nhìn thấy một con tê tê lật đật lăn qua. Anh phì cười, cố cho nó một cái đá, như để dạy nó chớ ra đường phố dọa thiên hạ, nhưng tê tê đã hớt hải chạy thẳng, tựa hồ nó cũng có quyền đi ở đường phố như một ông chủ ngân hàng chứ kém cạnh gì.

Thị trấn không người nên im lặng, cũng không sáng tuy có một ngọn đèn đang thắp ở nhà Pumphrey, con gái nhà này sắp ở cữ. Đứa nhỏ mà con gái họ đang chờ đợi sẽ đến với thế gian không có bố, bởi đã bị chết đuối ở sông Cộng Hòa mùa thu vừa rồi, khi người vợ mới có chửa.

Chỉ một con ngựa buộc ở bên ngoài quán Đậu Khô khi Augustus lững thững đến – con ngựa hồng chân dài mà anh nhận ra là của gã cao bồi Dishwater Boggett Nước Rửa Đĩa. Gã được gọi như thế vì lần đó, sau một chuyến đi khan, anh ta nhào vội vào trại, khát đến nỗi uống luôn chỗ nước rửa đĩa người nấu bếp sắp đổ đi. Thấy con ngựa hồng, Augustus hài lòng vì Dishwater Boggett rất thích đánh bài tuy thiếu mất dăm ba bản lĩnh tối thiểu. Dish là một cao bồi giỏi và luôn được mướn – Augustus không nề hà chơi vào tương lai với một con người như vậy.

Khi vào quán, Gus nom ai cũng vẻ hờn dỗi, chắc là vì Lippy đã nện xong bài *Boonie của tôi nằm dài trên đại dương*, một bài ông yêu quá quắt và chơi tựa như hy vọng cả bên thủ đô Mexico cũng nghe thấy được. Xavier Wanz, ông chủ quán người Pháp đang cáu kỉnh lau các bàn bằng một mảnh giẻ ướt. Hình như Xavier nghĩ rằng giữ cho các bàn được sạch sẽ là nhân tố chủ chốt trong việc kinh doanh của ông, tuy Augustus đã nhiều phen buộc phải chỉ ra cho rằng quan niệm này là phi lý. Phần đông khách đến Đậu Khô chẳng thèm để ý tới một con chồn hôi nằm chết cứng ở trên bàn, lại càng khó để ý hơn tới những mẩu bánh vụn và những vệt rượu rớt.

Bản thân Xavier có một cái gần như là độc quyền về tính cảnh vẻ ở Bồ Câu Cô Đơn. Quanh năm ông mặc sơ mi trắng, kẹp giữ mỗi tuần một lần bộ ria cho cong vểnh lên và còn thắt cả nơ con bướm ở cổ hay ít nhất cũng là một sợi dây giày màu đen cố hết sức tạo thành một cái nơ con bướm. Một gã lùa bò đã nẫng mất cái nơ con bướm chính hiệu cuối cùng của Xavier. Ông

https://thuviensach.vn

đẻ ra ở New Orleans mà cuối cùng lại tới đây vì nghe ai đó bảo rằng Texas là vùng đất của thời cơ. Tuy chóng vánh phát hiện ra lầm lẫn nhưng ông lại quá kiêu hãnh hoặc quá cuồng hăng, không chịu sửa sai. Ông tiếp cận, làm quen cuộc sống lần hồi ở quán Đậu Khô với lòng nhẫn nhục, chờ dịp bùng nổ.

— Chào, ông bạn. – Augustus chào hết mức nghiêm nghị vì Xavier chuộng một chút thói lề nào đó.

Xavier cứng người lại, gật đầu. Thật khó lòng hòa nhã nổi khi Lip đang ở vào cao trào biểu diễn.

Dish Boggett đang ngồi chung bàn với Lorena, hy vọng thuyết phục cô cho chơi chịu một lần. Tuy Dist mới hăm hai nhưng do để bộ ria hải cẩu có ngà nom anh già hơn tuổi và trịnh trọng hẳn lên. Về màu thì bộ ria nằm ở giữa vàng và nâu – *loại lông sói đồng cỏ*, Augustus nghĩ.

Lorena vẫn có cái vẻ thường ngày – vẻ của người đàn bà đang ở một chỗ nào khác. Cô có mái tóc vàng, chỉ riêng sự mềm mại của nó cũng đã khiến cô đứng riêng ra được trong vùng đất mà phần lớn tóc đàn bà chẳng mềm hơn dây yên ngựa được là mấy. Hai má hơi lõm đồng tiền tạo cho cô vẻ quyến rũ khiến đàn ông mê mẩn. Kinh nghiệm của Augustus đã bảo anh rằng những sắc đẹp có lõm đồng tiền đều là loại nguy hiểm. Hai người vợ anh thảy đều má phính và đáng tin cậy nhưng lại ít sức chịu đựng với thời tiết. Một người từ trần vì phù phổi ngay ở năm thứ hai họ cưới nhau, còn người kia sau năm thứ bảy thì bị bệnh tinh hồng nhiệt cuỗm đi. Nhưng người đàn bà mà Lorena gợi lại nhiều nhất trong tâm trí anh là Clara Allen, người anh yêu ghê gớm nhất và sâu sắc nhất, người đến nay anh vẫn còn yêu. Mắt Clara nhìn thẳng và long lanh những mối quan tâm còn mắt của Lorena thì luôn luôn nhìn chéo. Nhưng vẫn có một cái gì ở cô làm anh nhớ đến Clara, người khi quyết định lấy chồng đã chọn một anh buôn ngựa tính nết lì xì.

— Lạy Chúa kìa. Dish, – anh nói, đi đến bàn hai người. – Tớ không nghĩ thấy cậu nhởn nhơ xuống miền nam vào lúc này trong năm đâu.

https://thuviensach.vn

— Gus, cho tôi vay hai đô la, – Dish nói.

— Không rồi, – Augustus nói. – Sao tớ lại cho một dân đi nhởn vay tiền chứ nhỉ? Vào lúc này cậu lẽ ra phải lùa gia súc rồi chứ.

— Tuần sau tôi sẽ đi làm việc đó, – Dish nói. – Cho tôi vay hai đô la mùa thu tôi trả.

— Thưa ngài, không! Quá nhiều mối nguy chết người ở trước mặt kia. Cậu chắc đang có hai đô la nhưng không muốn tiêu đi chứ gì? – Gus nói.

Lippy đã đánh xong bài nhạc, đến ngồi cùng với họ. Ông đội cái mũ dạ tròn xoe màu nâu nhặt được trên đường đến San Antonio mấy năm trước và chỉ đội nó khi đánh dương cầm, còn khi đánh bài hay ngồi quẩn quanh săn sóc cái lỗ rò ở bụng, ông hay dùng nó để gạt tàn thuốc rồi đôi khi quên không đổ tàn đi đã đội nó lên đầu.

— Cái mũ này nom đại khái giống miếng cỏ trâu rừng nó ọe ra nhai lại, – Augustus nói. – Cái mũ ấy, ông nhớ lấy, không có nghĩa là để dùng làm bô trong phòng. Nếu tôi là ông thì tôi ném nó đi rồi.

Lippy[6] mang tên này là vì môi dưới ông ta có kích thước ngang cái nắp túi bên yên ngựa. Nói chung cái môi có cuộc sống riêng của nó. Ngay cả khi ông đang ngồi im lặng xem bài, cái môi cũng vẫn uốn éo hoặc ngọ nguậy tựa như có một làn gió nhẹ thổi qua. Điều này càng đúng bởi Lippy bị một trục trặc nào đó trong mũi và ông thở bằng cái mồm há ra.

Chẳng lạ gì với các cử chỉ thô lỗ song Lorena vẫn phải mất một thời gian mới quen được với cái cách Lippy loạp xoạp khi ăn. Nhưng sự kinh tởm của cô không là gì so với sự kinh tởm của Xavier, ông này thình lình ngừng lau bàn đi đến túm lấy cái mũ của Lippy giật ra.

— Nhục! Tôi không muốn thấy cái mũ này. Ai còn ăn được?

Xavier nói, tuy chẳng có ai phải cố ăn.

Ông đem cái mũ vòng qua quầy rượu ném nó ra cửa sau. Có thời làm bồi, ông đã chở thức giải khát đến một quán ăn ở New Orleans và thấy từ khi đó họ đã có khăn trải bàn, một tiêu chuẩn về sự sang trọng cứ ám ảnh

https://thuviensach.vn

ông suốt từ đó. Mỗi lần nhìn vào các mặt bàn trống trơ ở quán Đậu Khô ông lại như nhìn thấy sự suy sụp.

Bản thân ông có tấm khăn trải bàn bằng lụa mỏng tang, mỗi năm ông đem ra dùng một lần nhân kỷ niệm ngày vợ mất. Bà vợ ông, Therese, là một mụ ba láp và ông không nhớ bà ta, nhưng đó là cái dịp duy nhất đủ cung cấp cho ông một lý do dùng khăn trải bàn ở Bồ Câu Cô Đơn. Trong bữa tiệc tối hằng năm giỗ bà, Xavier tỏ ra mình vẫn là một nhà văn hồi kỷ cương bằng cách uống say mà chẳng đánh rớt một giọt rượu nào lên chiếc khăn bàn đẹp. Augustus là người duy nhất được mời tới bữa tiệc đó, nhưng ba bốn năm anh mới đến một lần, đành mất lịch sự, vì bữa kỷ niệm đó không những buồn thảm và ngờ nghệch – ai ở Bồ Câu Cô Đơn cũng đều thở phào trước cái chết của Therese – mà còn hơi nguy hiểm. Augustus chẳng là dân rượu có kỷ luật như Xavier, lại cũng chẳng đối xử đặc biệt gì với khăn trải bàn như ông ta nốt, anh biết rằng nếu đánh rớt rượu vào chiếc khăn bàn quý báu thì tình hình sẽ kết thúc tai hại.

— Nhục! – Xavier lại nói, với một giọng không hiểu sao lại thấy vui hơn. Lippy không nao núng.

— Cái mũ này nó tội tình gì? – Ông hỏi. – Nó được chế tận Philadelphia đấy. Bên trong nó nói như thế!

Nó nói như thế thật, nhưng Augustus mới là người đầu tiên chỉ nó ra. Lippy không đọc được và ông ta chỉ biết cái thành phố ấy láng máng. Ông nghĩ chắc đó phải là một nơi an toàn văn minh, vì lẽ ra phải đánh nhau với người da đỏ Comanche thì họ lại đi làm mũ dạ.

— Xavier, tôi muốn bàn với ông, – Augustus nói. – Cho Dish đây hai đô la để chúng tôi có thể chơi bài được tí ti rồi sẽ cào cái mũ kia về cho đám lợn nhà tôi ăn. Đó là cách duy nhất ông rũ hẳn được nó.

— Ông ta mà còn đội thì tôi đốt nó, – Xavier nói, vẫn còn hừng hực. – Tôi sẽ đốt hết cả. Xem ông sẽ đi đâu nào?

— Nếu ông định đốt cái đàn dương cầm này thì tốt nhất ông nên có một con la nhanh cẳng chờ sẵn, – Lippy nói. – Những người ở nhà thờ sẽ không

https://thuviensach.vn

thích như thế đâu.

Dish thấy nghe câu chuyện này chẳng khác nào một gánh nặng. Anh đã giao một đàn ngựa nho nhỏ ở Matamoros, rồi cưỡi ngựa gần trăm dặm ngược sông lên, với Lorena trong đầu. Thật là lạ, vì chỉ nghĩ về cô thôi anh đã hoảng, nhưng anh vẫn cứ đi và bây giờ thì anh đang ở đây. Anh thường chỉ chơi gái nhà thổ Mexico. Lorena là một sự thay đổi ghê gớm khiến chỉ nghĩ đến cô mà cổ họng đã nghẹn lại và mất hẳn khả năng nói. Anh đã được ở với cô bốn phen, có một kỷ niệm hôi hổi về nước da trắng đến thế nào – màu trăng non điểm những vùng tối, giống như đêm ở biên giới vậy. Chính xác ra, không giống ban đêm – anh có thể cưỡi ngựa yên lành trong đêm, còn một cuộc chạy đua với Lorena thì không yên lành chút nào. Cô đã dùng thứ phấn rẻ tiền, một kỷ niệm về đời sống thành phố của cô, và cái mùi phấn đó đã theo Dish hàng tuần sau. Nhưng không hiểu sao anh không tài nào lấy nổi tinh thần để gợi chuyện với Lorena. Cô thường có vẻ như không nghe thấy các câu hỏi. Khó mà làm cho một cô gái nhận thấy bạn có những tình cảm đặc biệt với mình khi cô ta chẳng hề muốn nhìn bạn, chẳng hề muốn nghe bạn và làm cho cổ họng bạn thắt lại. Sống với ý nghĩ đó, nhất là bạn lại sắp lên đường lùa gia súc đi, không được gặp cô hàng tháng nữa thì thật gay go.

Bây giờ lại càng gay hơn khi anh nhận ra không thể làm tình với cô. Anh đã nướng sạch cả tháng lương vào một canh bạc ở Matamoros, chỉ còn trần có hai đồng cuối cùng. Anh không có tiền, không có tài ăn nói để thuyết phục Lorena tin anh, nhưng anh chuẩn bị sẽ ngồi suốt đêm ở Đậu Khô này, hy vọng cái nhu cầu hiện lên mặt của anh, cuối cùng, nó sẽ làm cho cô xiêu lòng.

Anh đang đắng cay như thế thì Augustus đến, đúng lúc Dish nhen nhúm hy vọng tưởng như Lorena đã thân mật với mình. Bây giờ thêm cả Lippy, anh càng khó giãi bày, tuy mọi sự kêu bằng giãi bày chỉ là giương đôi mắt to đầy hy vọng nhìn cô không dứt.

— Kìa, ma quỷ, chơi đi chứ! – Augustus nói to. – Đời người được mấy tấc gang. Tại sao lại phung phí vậy?

https://thuviensach.vn

— Thì ông đang phung phí nó đấy thôi, – Dish nói, giọng cắm cẳn, mong Gus nắm được ý mình mà bỏ đi.

— Nghe cậu nói tớ thấy như cậu đang có cả một bao tử dấm, – Augustus cười. – Bây giờ cậu cần chơi bài cho vui và cho khỏe người thôi.

— Không có chuyện ấy, – Dish nói, liếc một cái ngoan cố và cầu van về Lorena, tuy rằng nhìn cô khác nào nhìn các quả đồi. Các quá đồi ở đâu thì cứ ở đó. Bạn có thể đi đến với chúng nếu bạn có phương tiện nhưng chúng không vẫy gọi bạn đâu.

Xavier đứng ở cửa nhìn vào trời đêm. Mảnh giẻ lau nhỏ nước vào ống quần nhưng ông không để ý.

— Wanz, ông thế nào? Chơi bài chứ? – Augustus hỏi.

Xavier bằng lòng. Thế còn hơn không. Ngoài ra, ông chơi ranh như quỷ, một trong số ít người quanh đây địch nổi Augustus. Lorena cũng thạo trò này. Tinkerley đã dạy cô. Khi quán đầy cao bồi cô không được phép ngồi đánh nhưng vào ban đêm, khi khách là Augustus thì cô vẫn chơi.

Khi chơi bài cô thay đổi, đặc biệt nếu như cô được một ít. Augustus hay giúp cô thắng cốt để xem sự thay đổi diễn ra. Đứa trẻ ở trong cô thình lình ra đời trở lại – cô ríu rít, đôi khi phá lên cười, đôi mắt mây phủ của cô sáng lên, trở thành linh hoạt. Thỉnh thoảng, khi được một ván to, cô lại nắm tay thụi khẽ Augustus. Và anh thích hết sức. Nó làm anh nhớ lại những trò chơi gia đình, ở Tennessee. Kỷ niệm về những cuộc vui chơi đó thường làm anh uống nhiều hơn – và tất cả là vì, trong một khoảnh khắc, Lorie đã thôi là một cô gái điếm âm thầm, gợi cho anh nhớ đến những cô gái vui tươi anh từng có thời biết đến.

Họ chơi đến tận lúc vầng trăng của bọn ăn trộm ngựa đã đi sang phía bên kia thị trấn. Lorena rực rỡ lên đến nỗi Dish Boggett cảm thấy yêu cô nhiều hơn bao giờ hết, trong anh nhức nhối đến mức anh chẳng buồn gì việc Xavier đã được của anh một nửa tháng lương sắp tới. Nỗi đau trong anh càng lớn khi cuối cùng, thất vọng hoàn toàn, anh ra ngoài, hòa vào ánh trăng để cởi dây buộc ngựa.

https://thuviensach.vn

Augustus ra cùng anh trong khi Lippy lẻn lối cửa sau ra lấy mũ. Ánh đèn trong phòng Lorena vẫn sáng lúc hai người đứng đó. Dish nhìn lên, bắt được đúng bóng cô khi cô đi qua ngọn đèn.

— Này, Dish, thế là cậu sắp rời chúng tớ, – Augustus nói. – Đám nào may mắn có cậu trong chuyến đi này thế?

Hình bóng vụt qua của Lorena đã đặt Dish vào một tâm trạng bối rối đến nỗi anh khó mà tập trung vào câu hỏi.

— Tôi đi với đám UU, – anh nói, hai con mắt vẫn dán lên cửa sổ.

Nguyên nhân nỗi buồn của Dish không lọt qua mắt Augustus.

— À, đám của Shanghai Pierce, – anh nói.

— Huých, – Dish nói, bắt đầu nhấc chân đặt lên bàn đạp.

— Dish, khoan một chút, – Augustus nói. Anh móc túi lấy ra hai đô la làm cho chàng cao bồi sửng sốt.

— Nếu cậu đi với lão Shang già ấy thì chúng ta có thể chẳng bao giờ còn gặp lại nhau ở cái thị trấn này, – Augustus nói, cố ý lấy giọng rầu rĩ. – Ít nhất thì cậu cũng sẽ hủy hoại thính giác của cậu. Tiếng nói của lão ta làm voi cũng điếc tai.

Dish mỉm cười. Gus hình như không biết rằng một trong những đề tài tranh luận dai dẳng trong trong bang Texas là tiếng nói của Gus liệu có lớn hơn tiếng nói của Shanghai Pierce hay không.

— Tại sao giờ ông mới đưa tôi? – Dish hỏi. Anh không hiểu được ý Gus.

— Cậu hỏi vay tớ mà, phải không? Nếu tớ đưa cho cậu trước khi chơi bài thì có khác gì tớ đưa nó cho Xavier, mà ông ta đâu cần hai đô la của tớ.

Im lặng một lát, trong khi đó Dish cố mò ra động cơ thật sự, nếu như có một động cơ ở Gus.

— Tớ không muốn bị nghĩ là tớ từ chối bạn bè giật nóng một cú, – Augustus nói. – Đặc biệt là một người lại sắp ra đi với Shanghai Pierce.

https://thuviensach.vn

— Được, vậy thì cảm ơn lắm. Tôi sẽ gặp ông mùa thu này, nếu không sớm hơn.

— Cậu chẳng cần phải đi ngay đêm nay. Cậu có thể quăng cái chăn của cậu xuống hiên chúng tớ, nếu cậu thích.

— Có thể là tôi sẽ làm như thế, – Dish nói. Cảm thấy ngượng nghịu, anh buộc lại ngựa, đi đến cửa Đậu Khô, muốn lên gác trước khi Lorena tắt đèn.

— Tôi chắc là đã bỏ quên một cái gì, – anh nói dấm dớ ở cửa quán.

— Được, tớ chẳng chờ đâu, Dish. Nhưng chúng tớ đợi cậu bữa điểm tâm sáng mai nếu như cậu có ý ở lại.

Lững thững đi, anh nghe thấy tiếng chân gã trai gõ lên các bậc thang ở đằng sau quán rượu. Dish là một chàng trai tốt, không hơn Newt nhiều về tuổi nhưng từng trải hơn về tay nghề. Tốt nhất hãy giúp cho những chàng trai như thế có được giây phút vui vầy trước khi sóng gió cuộc đời giật mất họ đi.

Cách một quãng, đứng trong đường phố nhợt nhạt, anh nhìn thấy hai bóng người ở trên nền cái hộp ánh sáng màu vàng của phòng Lorena.

Đèn đã tắt trong nhà Pumphrey và con tê tê không còn đó để lăn quả cầu bóng tối của nó vào anh nữa. Hai con lợn nằm dài ở ngoài hiên, mũi châu vào nhau. Augustus định đá chúng đi để giành chỗ cho người khách ít nhiều anh mong chờ nhưng nom chúng yên lành quá anh lại thôi, đi vòng ra cửa sau. Nếu Dish Boggett với bộ ria sói đồng cỏ của cậu ta tự coi mình quá là đài các không dám quăng cái đệm cuốn của mình vào cạnh hai con lợn xinh đẹp thì cậu ta sẽ tự đuổi chúng vậy.

5

Bất cứ vấn đề gì Augustus có trong đầu lúc đi ngủ thường vẫn cứ lù lù ở đó khi anh thức dậy. Anh ngủ ít, các vấn đề nhiều khi chẳng có đủ thì giờ

https://thuviensach.vn

để trượt được ra khỏi đầu anh. Thường Gus ngủ thẳng một lèo, nhiều là năm giờ, còn bốn giờ thì là mức ngủ bình quân.

— Đứa nào ngủ lắm chỉ lãng phí đời, – anh hay nói. – Như tớ thì ban ngày là để ngắm còn ban đêm thì để chơi gái.

Vì lúc về nhà, điều anh nghiền ngẫm là chuyện chơi gái cho nên thức dậy, nó vẫn còn trong đầu. Anh dậy lúc bốn giờ sáng để trông nom bữa điểm tâm – theo quan niệm của anh thì bữa này quan trọng đến mức không thể giao phó nó cho một tên kẻ cướp Mexico được, cốt lõi bữa điểm tâm của anh là rất nhiều bánh bích quy làm bằng men chua gây bột bánh mì, nướng chúng trong bếp lò Hà Lan để ở ngoài sân. Phần còn lại của bữa điểm tâm là thứ yếu, chỉ cần vạc lấy một ít thịt ba chỉ ướp muối rồi rán cho một chảo đầy trứng gà mới đẻ là xong. Nói chung thì tin cậy Bolivar trong chuyện pha phách cà phê được.

Augustus nướng bích quy ở ngoài sân vì ba lẽ. Một là muốn gì thì ngôi nhà rồi cũng sẽ bị mặt trời hun nóng lên, cho nên nhóm một ít lửa chỉ để rán thịt ba chỉ với trứng là vô tích sự. Hai là vì bích quy nướng trong bếp lò Hà Lan ăn ngon hơn nướng trong lò thường, và ba là anh muốn ở ngoài để bắt được ánh sáng ban mai đầu tiên. Một người bị buộc vào bếp ở trong nhà có thể bỏ lỡ mất lúc mặt trời mọc, và nếu như hắn để lỡ mặt trời mọc ở Bồ Câu Cô Đơn thì hắn sẽ phải chờ hết một thôi dài nóng bức bụi bậm trước khi lại được nhìn thấy một cái gì đẹp đến thế.

Mặt trời mọc khiến các bụi sồi gai cũng hóa đẹp và đó đã đủ là lễ vật tạ ơn mặt trời mọc rồi, Augustus nghĩ, anh quan sát một cách sung sướng quá trình này, biết rằng nó chỉ kéo dài chừng dăm ba phút. Mặt trời trải ánh sáng màu vàng đỏ lên khắp các bụi cây rực chói, mấy con dê be be kêu đi la cà giữa các bụi cây. Ngay khi mặt trời đã mọc lên quá các bờ dốc thâm thấp ở phía nam, một lớp ánh sáng vẫn còn nấn ná đôi chút ở tầm cao các cây sồi gai, tựa như đã độc lập bứt ra khỏi nguồn. Rồi mặt trời bềnh lên, dứt khoát, giống như một đồng tiền mênh mang. Những hạt thóc khô đi mau chóng và như bụi đỏ đầy ắp trong các lùm cây, ánh sáng lập tức tan biến đi, để lại bầu không khí trong veo, màu lam nhạt.

https://thuviensach.vn

Lúc đó là ánh sáng tốt nhất để đọc sách nên Augustus đã khuôn mình vào cho các Đấng Tiên Tri trong ít phút. Anh không sùng đạo quá đáng nhưng tự coi mình là nhà tiên tri tài giỏi và anh thích nghiên cứu phong cách các vị tiền bối. Theo anh, phần đông các vị nói năng quá vòng vo, anh không bỏ công đọc các vị từng đoạn một, anh đọc nhảy cóc thôi.

Trong khi anh đang thưởng thức đoạn thơ của Amos thì hai con lợn đi vòng góc nhà và cùng lúc đó. Call bước ra ngoài cửa sau, kéo chiếc sơ mi lên. Hai con lợn đi đến, đứng đối diện với Augustus. Sương đã làm ướt lớp lông màu lam của chúng.

— Chúng biết tớ có một trái tim mềm yếu, – anh nói với Call. – Chúng đang hy vọng tớ cho chúng ăn *Kinh Thánh* này. Và tớ mong mấy con lợn của cậu không làm Dish thức giấc, – anh nói thêm vì đã thấy Dish ngủ ngon lành, đầu gối lên chiếc yên ngựa, mũ che mắt, chỉ có bộ ria tổ bố thò ra.

Augustus đặt quyển *Kinh Thánh* xuống đi đến xem vết thương của Call, nói.

— Tớ phải bôi ít mỡ trục bánh xe lên đây. Một vết cắn tệ hại.

— Cậu hãy trông chỗ bích quy của cậu đi, – Call nói. – Dish Boggett làm cái gì ở đây?

— Tớ không hỏi công việc hắn ta. Nếu cậu chết vì hoại thư thì cậu sẽ ân hận là đã không để cho tớ băng bó vết thương này.

— Không phải vết thương mà vết cắn. Tớ ngỡ là cậu chuẩn bị đọc *Kinh Thánh* suốt đêm cơ mà.

— Không khi nào, – Augustus nói. – Tớ chỉ đọc buổi sáng và buổi tối, khi tớ nhớ được tới Chúa Sáng danh thôi. Cả ngày tớ nghĩ tới cái lỗ khốn nạn mà chúng ta đang rúc vào ở đây. Chẳng lấy ra được sự vui vẻ nào.

Anh đặt tay lên nắp lò Hà Lan. Hình như bích quy đã chín, anh lấy ra. Chúng nở phồng lên và nâu như màu da rám nắng. Anh đem vội chúng vào nhà. Call theo sau. Newt đã ở bàn, ngồi thẳng tắp, tay dao tay nĩa, nhưng vẻ còn ngái ngủ.

https://thuviensach.vn

— Chúng ta đến đây để kiếm tiền, – Call nói. – Trong làm ăn thì có gì là vui.

— Call, cậu không thích cả đến tiền cơ mà, – Augustus nói. – Gặp bất cứ đứa giàu nào cậu cũng định nhổ vào mặt nó đấy thôi.

Call thở dài ngồi vào bàn. Bolivar dậy, loạng choạng vòng qua bếp lò, run rẩy đánh rớt cả bột cà phê xuống sàn.

— Tỉnh dậy. Newt. – Augustus nói. – Không tỉnh là cậu ngã và cái dĩa này nó sẽ cắm vào mắt cậu đây.

Call đẩy khẽ chàng trai và mắt anh ta mở choáng choàng.

— Tôi đang mơ, – Newt nói, vẻ rất trẻ trung.

— Thế là may đây, con ơi. – Augustus nói. – Ở đây, buổi sáng kinh hơn cả ác mộng. Giờ hãy ăn xem nó ra làm sao nào.

Lúc đó, Mắt Đậu Ve loạng choạng đi qua, cố đưa *cái vòi* khỏi quần trước khi nó tóe ra. Cuộc chạy đua luôn luôn ngang sức nhưng thường Đậu Ve thắng ở trên các bậc tam cấp sau nhà, trước khi *cơn lũ* bắt đầu. Anh sẽ đứng ở đó cho vung tung tóe vào cái sân trong vòng năm phút hay hơn.

Khi nghe thấy tiếng mỡ rán xèo xèo ở bên tai này và ở bên tai kia tiếng Mắt Đậu Ve đái thì Augustus biết rằng sự bằng an của một buổi sáng đã một lần nữa chấm dứt mất rồi.

Vừa lúc đó có người đâm quàng vào thật, nhưng chỉ là Dish Boggett, anh ta luôn luôn cảm ứng với mùi thịt ba chỉ muối rán.

Đây là điều ngạc nhiên cho Newt, anh lập tức tỉnh hẳn và cố ấn món tóc chổng ngược cho nằm bẹp xuống. Dish Boggett là một trong những người hùng của anh, một cao bồi chính hiệu đã nhiều lần đánh gia súc suốt con đường, lên tới Dodge City. Đây là hoài bão lớn của Newt.

Dish xuất hiện đem lại hy vọng cho Newt vì Dish không như Đại úy, là người ở ngoài tầm với. Dish được tiếng là một cao bồi hàng đầu, Newt hoan nghênh bất cứ cơ hội nào được ở gần Dish, anh muốn học Dish.

https://thuviensach.vn

— Chào Dish, – anh nói.

— Kìa, chào, – Dish nói, đến tè cạnh Mắt Đậu Ve.

Việc Dish không coi Newt như một đứa trẻ khiến anh phấn chấn. Một ngày nào đó, may ra anh và Dish có thể sẽ cùng là cao bồi với nhau. Newt không thể tưởng tượng ra được điều gì tốt đẹp hơn thế.

— Chào Đại úy, – Dish nói.

Call gật đầu. Buổi sáng anh lợi thế hơn Gus vì Gus phải nấu bếp. Có Gus nấu bếp anh mới được chọn trứng, thịt ba chỉ muối và một ít thức ăn – việc luôn làm cho anh náo hoạt – để anh xem xét đến các công việc cần làm trong ngày. Công ty Hat Creek chẳng qua là một câu chuyện làm ăn cỏn con với một ít đất thuê bao để chăn thả những bầy lèo tèo bò ngựa chờ cho tới khi tìm được khách mua. Call ngạc nhiên thấy một công chuyện loàng xoàng như vậy mà cũng giữ cho ba thành viên và một thanh niên phải bận rộn suốt từ tinh mơ tới tối mịt, ngày này qua ngày khác. Nhưng sự thật là thế đó. Sáu tuần nay họ đang đào một cái giếng mới và còn lâu nữa nó mới đủ sâu.

Lúc Call gạt trứng và thịt ba chỉ muối vào đĩa mình thì có lẽ cả một lô một lốc công việc ào vào đầu anh đến nỗi anh chào lại Dish chậm mất một phút.

— Ồ, hế lô Dish, – cuối cùng anh nói. – Ăn chút thịt ba chỉ muối nào.

— Dish đang định ăn xong sẽ cạo bộ ria đi đấy, – Augustus nói.

— Sống không có đàn bà cậu ấy đang chán.

Quả là với hai đô la Gus đưa. Dish đã có được Lorena. Anh thức dậy ở hiên, đầu óc tỉnh táo. Nhưng lúc nghe thấy Augustus nói tới đàn bà anh liền nhớ lại nguyên xi chuyện đó và thình lình thấy người mềm nhũn đi vì yêu.

Khi ngồi vào bàn ăn anh rất đói, chảy nước miếng ra vì mùi trứng và mỡ rán nhưng ý nghĩ về làn da trắng nõn nà của Lorena và về các bộ phận trên người nàng mà khi nàng rơi váy xuống đã làm cho anh choáng váng. Anh tiếp tục ăn nhưng thức ăn chẳng còn mùi vị gì.

https://thuviensach.vn

— Phải có cưa sắt để cắt các quả trứng này mất, – Call nói. – Tôi đã thấy những viên gạch còn mềm hơn cơ.

— Đúng, Bol để rớt cà phê vào đó mà. – Augustus nói. – Tớ đồ nó là cà phê cuội.

Call ăn hết chỗ trứng cứng như đá rồi giao cho Dish mấy việc làm vớ vẩn. Dish gầy lòng thòng, và cưỡi ngựa giỏi. Năm hay sáu người như anh ta là có thể gom nổi một đàn gia súc mà đánh lên phía bắc được rồi. Ý này đã ở trong đầu Call từ một năm nay, hay hơn. Anh từng nói nó với Augustus nhưng anh ta chỉ cười nhạo.

— Chúng ta quá già rồi, Call. Đã quên mất mọi cái chúng ta cần phải biết rồi.

— Có thể là cậu thế chứ tớ thì không. – Call đáp.

Thấy Dish, Call nhớ lại cái ý này. Nếu gom được một đàn gia súc khá và xoay xỏa tốt thì sẽ kiếm ra đủ tiền để mua một ít đất đáng kể ở phía bắc vùng đất cây cối mọc thành bụi này.

— Vậy cậu đã ký để đi với ai đó chưa? – Anh hỏi Dish.

— Ồ, không, tôi chưa ký vào đâu cả.

— Chúng tớ có thể cho cậu việc làm ở ngay đây. – Call nói.

Câu này làm Augustus chú ý.

— Cho cậu ta làm cái gì chứ? – Anh nói. – Dish đây là một cao thủ. Cậu ấy không chịu làm loại việc đòi hỏi phải đi bộ đâu, đúng không Dish?

— Thật ra thì không, – Dish nói, nhìn lại Đại úy nhưng lại như thấy Lorena. – Tuy vậy tôi cũng đang nháo lên về việc làm đây. Ông có ý gì ở trong đầu thế?

— À, chúng tớ xuống dưới Mexico đêm nay, – Call nói, – xem có thể gây được cái gì không. Chúng tớ có thể tự lực quây gom được một đàn gia súc, liệu cậu có thể chờ được một hai ngày trong khi chúng tớ xem cái kia ra sao không?

https://thuviensach.vn

— Vết ngựa cắn làm cho cậu hóa rồ rồi, – Augustus nói, – quây gom một đàn gia súc lại rồi làm cái gì?

— Lùa nó đi, – Call nói và đứng dậy đem theo cái đĩa của mình. Bolivar mệt nhọc rời cái ghế đẩy bưng chậu rửa bát lên.

— Tôi mong Deets sẽ trở về, – ông nói.

Deets là người da đen, anh đã ở với Call và Augustus cũng lâu gần bằng Mắt Đậu Ve. Trước đây ba ngày, anh được cử đến San Antonio gửi tiền vào ngân hàng, một chiến thuật Call hay dùng, vì bọn cướp ít ngờ dân da đen lại có tiền để trong mình.

Bolivar nhớ Deets vì một trong các công việc của anh là lấy nước.

— Sáng nay cậu ấy về đấy, – Call nói.

Bolivar giận dữ nhìn chậu nước.

— Tôi muốn bắn thủng cha nó cái chậu.

— Tôi đã thấy ông bắn, – Augustus nói. – Chưa phải là tay súng tồi nhất nếu so với Jack Jennell nhưng ông với nó ganh nhau sát nút.

Bolivar ra cửa với cái chậu, vẻ nom như phải một lúc lâu nữa mới quay về.

Trong lúc đó Dish nghĩ rất lung. Anh đã có ý bỏ đi ngay sau bữa điểm tâm, cưỡi ngựa về lại Matagorda, nơi anh cầm chắc có việc làm cho mình. Mấy ai biết nhóm Hat Creek này lại sắp lùa gia súc đường trường. Đại úy cũng chẳng phải loại người ăn nói hão. Trong khi đó lại có Lorena, có thể cô sẽ nhìn anh hoàn toàn khác đi nếu như anh tiêu khiển vui vầy liên tục với cô dăm bữa nửa tháng.

— Đại úy, nếu ông có ý như thế thì tôi sẽ vui vẻ ở lại đây. – Anh nói.

Call đã bước ra hiên sau nhìn lên phía bắc theo con đường xe ngựa chở khách vẫn len lỏi tự tìm lấy lối, qua vùng đất rải rác toàn những bụi cây cằn, lên San Antonio. Con đường chạy thẳng một quãng xa thì đâm vào cái lạch đầu tiên, và lúc này Đại úy đang đăm đăm nhìn vào chính chỗ đó. Ông hình

https://thuviensach.vn

như không nghe thấy Dish, tuy chỉ đứng cách có mấy bước. Dish ra hiên xem cái gì làm Đại úy lãng đi như vậy. Xa tít kia anh có thể nhìn thấy hai người cưỡi ngựa phóng tới. Đôi lúc hơi nóng mặt đường bốc lên rung rinh làm họ nom có vẻ như một. Nhưng từ lúc họ xuất hiện, Đại úy chẳng hề quay đầu lại.

— Gus, ra đây, – Đại úy gọi.

Augustus đang bận chùi sạch sẽ đĩa mật ong của mình, một quá trình dính líu tới nhiều chiếc bích quy.

— Tớ đang ăn, – anh nói.

— Ra xem ai đang đến này, – Đại úy nói.

“Khá nhẹ nhàng,” Dish nghĩ.

— Nếu là Deets, thì nhìn thấy đôi đầu gối hắn thò ra khỏi cái mền bông hắn mặc làm quần ấy, tiêu hóa tớ sẽ hỏng hết. – Augustus nói.

— Đúng là Deets đang đến, – Call đáp. – Có điều là không một mình.

— À, tốt. Hắn vẫn đang nhắm cưới vợ mà, – Augustus nói, – tớ đoán là cuối cùng hắn đã gặp được người đàn bà có nước da tôi tối mà tớ vẫn luôn nói đến đấy.

— Hắn chẳng gặp được người đàn bà nào cả, – Call nói, thoáng bực dọc. – Người mà hắn gặp là bạn cũ của chúng ta. Nếu cậu không ra thì tớ sẽ dùng vũ lực đấy.

— Dạ thưa ông, tôi biết ạ. – Gus nói để cắt đứt câu chuyện.

Augustus đi ra, lờ phờ liếm ngón tay trỏ, liếc về phía đường cái để xem cái gì đã làm cho Call xổm lên. Hai người đang phi ngựa đến, người bên trái rõ ràng là Deets, trên lưng con ngựa bạch thiến to tướng. Người kia cưỡi ngựa hồng đi nước kiệu nhún. Phải mất một lúc họ mới nhận ra được là ai để ngạc nhiên. Người cưỡi ngựa này hình như ngồi hơi lệch sang một bên, về phía nghịch của con ngựa, một kiểu ngồi đặc biệt ở một người duy nhất mà anh biết. Augustus ngạc nhiên đến độ đã lùa phứa các ngón tay nhớp nháp mật của mình vào trong tóc.

https://thuviensach.vn

— Lạy Chúa, Woodrow, – anh kêu lên. – Cái của kia ấy à, là Jake Spoon chứ còn ai!

6

Jake Spoon rất có ý nghĩa với Newt khiến cho tên gã vang quật vào anh như một cú đánh. Khi anh còn bé và mẹ còn sống, Jake Spoon là người hay đến gặp mẹ anh nhất. Lớn lên anh mới rõ rằng mẹ cũng từng là gái điếm như Lorena, nhưng việc này chẳng làm hoen mờ bất cứ kỷ niệm nào của anh về Jake Spoon. Chẳng ai tốt hơn Jake, cả đối với anh lẫn đối với mẹ – tên bà là Maggie. Jake đã cho anh kẹo cứng, tiền xu và cho anh ngồi lên con ngựa chạy nước kiệu, nhún nhảy, cho anh được một mình cưỡi ngựa lần đầu. Jake còn bảo người thợ giày già Jesus đóng cho anh đôi ủng đầu tiên nữa, và một lần đánh bài được chiếc yên của đàn bà, Jake đã đem nó cho anh, rồi thửa hẳn một đôi cựa thúc ngựa theo kích cỡ chân anh.

Đó là những ngày trật tự còn chưa được thiết lập ở Bồ Câu Cô Đơn, khi Đại úy Call và Augustus vẫn còn là Cảnh vệ, trách nhiệm thường đưa hai người phải ngược xuôi dọc biên giới. Jake Spoon cũng là Cảnh vệ và trong con mắt Newt thì còn là người táo bạo nhất trong đám họ nữa. Gã luôn đeo khẩu súng lục báng khảm ngọc trai và cưỡi một con ngựa chạy nước kiệu nhún êm hơn ngồi trên ghế, như Jake tuyên bố. Những hiểm nguy của nghề hình như nhẹ bỗng với Jake.

Rồi cuộc chiến lụi dần đi ở dọc biên giới, Đại úy, Gus, Jake, Mắt Đậu Ve và Deets đều thôi Cảnh vệ mà lập ra Công ty Hat Creek. Nhưng cuộc sống định cư hình như không hợp tác với Jake, một hôm gã đã bỏ đi. Chẳng ai ngạc nhiên, tuy mẹ Newt thì suy sụp đến nỗi mỗi lần Newt hỏi khi nào Jake trở về lại bị mẹ đánh. Những trận đòn này chẳng mùi mè gì, nhưng anh cũng không nghĩ tới Jake nữa chỉ vì thấy mẹ mình thất vọng.

Nhưng Newt không ngừng nhớ đến Jake. Chỉ một năm sau khi mẹ anh mất, Đại úy và Augustus nhận anh về, mặc dù lúc đầu hai người đã cãi nhau

https://thuviensach.vn

về chuyện đó. Thoạt tiên nhớ mẹ quá. Newt chẳng để ý gì đến các cuộc cãi nhau của họ. Mẹ và Jake đều đã bỏ đi, các cuộc cãi nhau nào có đem được họ về cho anh đâu.

Khi nỗi đau qua đi. Newt bắt đầu kiếm cơm ở Công ty Hat Creek bằng các thứ tạp dịch Đại úy giao cho. Anh vẫn hay nhớ lại những ngày Jake Spoon đến gặp mẹ, thấy Jake hình như là bố mình tuy ai cũng bảo anh mang họ Dobbs chứ không phải Spoon. Tại sao lại là Dobbs, và tại sao người ta chắc chắn như vậy, đó là một câu đố vì hình như chẳng ai ở Bồ Câu Cô Đơn biết một tí gì về cái ông Dobbs nào hết. Ngay cả Gus, dù biết và nói tới đủ chuyện, hình như cũng không biết gì về Dobbs cả. "Ông ta đi về miền Tây, lẽ ra thì không nên như thế," đó là lời bình luận duy nhất của Gus về con người kia.

Newt đã không xin Đại úy Call cung cấp thêm cho anh về cái tin này.

Nếu không có một ông Dobbs, như anh vẫn nghĩ, hoặc nếu có là một vị lịch sự nào đã dừng chân một hai ngày ở quán trọ, nơi hai mẹ con Newt sống, thì rất có thể Jake Spoon là bố anh thật. Có thể không ai cho anh biết vì họ nghĩ tốt hơn là để cho chính Jake Spoon làm việc ấy, khi nào gã quay lại.

Newt luôn cho rằng thế nào rồi Jake cũng sẽ trở về. Những mẩu tin vụn vặt về Jake bay xuôi những nẻo đường lùa gia súc đến – nói rằng ông đang là sĩ quan trật tự ở Ogallala, hoặc đang thăm dò vàng ở Đồi Đen. Một trong những lý do khiến anh cay cú ngược lên phía bắc với một đàn bò chính là để vồ được Jake trên đường. Dĩ nhiên anh muốn đeo súng, trở thành một cao bồi hàng đầu, gặp chuyện mạo hiểm trong khi lùa gia súc đi, nhưng ẩn dưới tất cả những hy vọng của anh là niềm khao khát dữ dội, nó có thể nằm ẩn kín hàng tháng, hàng năm nhưng vẫn tươi mới như một cơn đau răng: gặp lại Jake Spoon.

Bây giờ chính con người đó đang phi ngựa lại phía Newt, thẳng trước mặt đó, cạnh Deets kia, trên một con ngựa đi nước kiệu đẹp y như con Newt

https://thuviensach.vn

đã từng cưỡi mười năm về trước. Newt quên hẳn Dish Boggett, người mà nhất cử nhất động anh vẫn có ý học theo.

Rồi hai con ngựa đã hắt lên những cụm bụi nho nhỏ ở trên bãi để xe. Jake mặc áo vét nâu và đội mũ nâu, vẫn đeo khẩu súng báng khảm ngọc trai. Deets vẫn tươi cười. Họ cưỡi thẳng đến hiên sau trước khi kìm cương lại. Rõ là Jake vừa làm một cuộc đi dài vì con ngựa hồng chẳng còn tí thịt nào ở trên người nó nữa.

Mắt Jake màu cà phê, và ông để ria. Gã nhìn tất cả một lượt rồi từ từ nở nụ cười.

— Chào, – Jake nói. – Điểm tâm có gì đây?

— A, bích quy và trứng tráng, thịt ba chỉ. – Augustus nói. – Như thường lệ. Có điều hai mươi tư giờ nữa chúng tớ sẽ chẳng còn gì để dọn ăn đâu. Tớ hy vọng cậu có mang theo một miếng gan trâu rừng hoặc một tảng thịt nai khô chống đói.

— Gus, – Jake nói và xuống ngựa. – Chúng tớ đã đi suốt đêm, Deets chẳng nghĩ được cái gì để nói nữa kìa, trừ cái mùi vị bích quy cậu làm.

— Trong khi cậu nói thì Gus ăn hết mất rồi, – Call cười. Anh và Jake bắt tay nhau nhìn vào mắt nhau.

Jake mỉm một nụ cười quay lại bắt tay Gus.

— Cậu luôn là một tay phàm ăn, Gus. – Gã nói.

— Và cậu thường đến muộn vào các bữa ăn. – Augustus nhắc Jake.

Trong khi bắt tay mọi người Jake để ý thấy một thanh niên đứng cạnh một cao bồi lêu nghêu với bộ ria sâu róm.

— Trời, Newt đây phải không? Sao lại phúng phính thế này hả? Ai để cho cậu thành ra thế?

Newt xúc động không kìm nổi.

— Jake, đó là tại tôi. Tôi vẫn ở đây.

https://thuviensach.vn

— Ông nghĩ sao, Đại úy? – Deets hỏi, đưa biên lai ngân hàng cho Call. – Tôi đã tìm ra con người hoang toàng rồi đây phải không?

— Cậu đã tìm thấy, – Call nói. – Tớ đánh cuộc là ông ấy cũng không ở trong nhà thờ.

Deets cười to.

— Thưa ông, đúng, không ở trong nhà thờ.

— Tớ thề, này Jake, – Augustus nhìn con ngựa hồng nói. – Cậu đã cưỡi nó đến trơ cả xương ra rồi kìa.

— Cho nó ăn tử tế, Deets, – Call nói. – Tớ cá rằng lâu rồi nó chưa được một bữa no.

Deets dắt hai con ngựa ra chỗ nhà kho không mái. Đúng là anh đã lấy cái mền bông cũ ra làm quần, vì những lẽ mà chẳng ai bảo được anh giải thích cho rõ ra. Tiếng rằng màu sắc lòe loẹt thật, nhưng gai góc đã xé toạc nhiều chỗ, lòi hết bông nhồi ở trong ra. Để che đầu, Deets đội chiếc mũ kỵ binh cũ mà anh tìm được ở đâu đó – nó cũng tàng gần bằng chiếc mũ phớt tròn xoe của Lippy.

Jake quay đôi mắt màu cà phê về Augustus và lại từ từ nở ra một nụ cười.

— Làm hộ cho một mẻ bích quy nữa thì cậu mất bao thời gian? Tớ đi suốt từ Arkansas đến đây không được nếm mẩu bánh nào ngon lành rồi cậu ơi.

— Nhìn vẻ con ngựa lùn này thì phải là một chuyến đi gấp lắm đây. – Call nói câu này gần với sự tọc mạch đang nổi lên trong anh. Call đã ngang dọc ngược xuôi với Jake Spoon suốt hai chục năm trời, yêu gã lắm, nhưng con người này luôn làm Call phải lo phiền đôi chút. Ở miền Tây này không ai có thể yêu hơn Jake, cũng không ai có thể cưỡi ngựa giỏi hơn Jake. Nhưng cưỡi ngựa đâu phải là tất cả, đâu phải là đáng yêu nhất. Có một cái gì đó không cầm chắc ở con người này. Một cái gì đó không nhất quán hẳn.

https://thuviensach.vn

Anh có thể là người gan dạ nhất trong một trận đánh, nhưng ngay ở trận sau anh lại hóa ra một thằng hèn.

Augustus cũng biết như thế. Anh là người bảo lãnh lớn của Jake, và mến Jake, mặc dù trong nhiều năm họ đã là tình địch của nhau bởi Clara Allen, nàng cuối cùng đã chỉ lối ra cửa cho cả hai người. Nhưng cùng với Call, Augustus cảm thấy Jake không còn chí khí nữa. Khi Jake rời Cảnh vệ, đã hơn một lần Augustus nói, chắc cuối cùng Jake đến bị treo cổ. Việc đó chưa xảy ra nhưng cưỡi một con ngựa gầy nhẳng đến đây, vào giờ điểm tâm thế này, là một dấu hiệu lôi thôi đấy. Hãnh diện với các con ngựa đẹp đẽ, Jake chẳng bao giờ cưỡi một con bị quần đến xác xơ như con ngựa hồng này, nếu sự lôi thôi chưa ở đâu đó ngay đằng sau gáy.

Dish Boggett cảm thấy có chiều bị hẫng. Anh đã thật sự sẵn sàng ở đây, thế rồi con người mới mẻ này đến và hình như ai cũng quên mất anh. Đại úy Call, người được biết là quán xuyến mọi việc nom vẻ cũng lãng anh đi đôi chút. Anh và Gus đứng ở đó trong khi Jake vào nhà rửa ráy, tựa như đợi một toán dân binh ập đến.

Newt cũng để ý thấy nét này. Gus lẽ ra vào làm một ít bích quy cho Jake nhưng lại cứ đứng ở đây, rõ ràng đang nghĩ tới một điều gì. Deets đang từ các lô đất trở về.

Cuối cùng Dish nói.

— Đại úy, như tôi đã nói, tôi sẽ vui vẻ chờ nếu như ông có kế hoạch gom lại một đàn gia súc.

Đại úy nhìn anh bằng cái vẻ lạ lùng, tựa hồ ông đã quên mất cả tên anh.

— A, Dish. Nếu cậu không ngại đào giếng trong khi chờ nhỉ. Mắt Đậu Ve, tốt nhất là cậu bảo các chàng trai trẻ này bắt đầu đi thôi.

Dish gần như sẵn sàng nuốt lời hứa ngay tại trận. Hai năm qua anh lĩnh những đồng lương tột hạng mà không hề bị yêu cầu làm bất cứ một việc gì không dính dáng đến ngựa. Ông Đại úy không hiểu gì cả khi nghĩ có thể sai phái anh ra vật nhau với cái lưỡi thuổng và ngọn xà beng suốt ngày được. Anh nảy cái ý đi lấy ngựa mặc cho họ ôm cái việc đào giếng kia, nhưng Đại

https://thuviensach.vn

úy đang nhìn anh dữ dằn và khi Dish ngửng lên thì mắt của hai người gặp nhau, và Dish chẳng nói gì nữa.

Anh thấy hình như mình phải làm một cái gì đó cứu vãn chút ít lòng tự trọng nhưng chưa kịp nghĩ ra thì Gus đã đi đến vỗ vai.

— Cậu lẽ ra nên đi đêm qua rồi, Dish.

— Vâng, ông là người đã mời tôi, – Dish nói, bực hết sức nhưng vẫn đi ra các lô đất.

— Nếu đến với lão Chiệc[7] thì cậu khỏi phải đào đất. – Augustus nói với theo. – Ở đằng lão ấy người làm đều mặc lễ phục đuôi tôm cả.

— Tớ là cậu, tớ không xua Dish, – Call nói. – Có thể chúng ta cần đến cậu ấy.

— Nếu là cậu, tớ cũng chẳng bảo cậu ấy đi đào giếng, – Augustus trả miếng. – Cậu không biết như thế là phạm tới lòng tự trọng của Dish sao? Tớ ngạc nhiên là cậu ấy lại nghe theo.

— Cậu ấy bảo muốn ở lại, – Call nói. – Mà tớ không nuôi cậu ấy ngày ba bữa để đánh bài với cậu được.

— Bây giờ chẳng cần rồi, – Augustus nói. – Tớ đã có Jake. Tớ cuộc là cậu không bảo được Jake xuống dưới giếng đâu.

Jake bước ra hiên sau, hai tay áo vén lên và mặt đỏ ửng vì kỳ cọ bằng mảnh bao bố vẫn dùng làm khăn mặt.

— Quỷ, các cậu không tắm bao giờ ư? – Jake hỏi. – Lão Mễ[8] này lại còn không muốn cho tớ một xoong nước nữa.

Đây là loại nhận xét Call không chịu được, nhưng nó lại là của Jake, người quan tâm đến các sự bày biện đẹp đẽ hơn là đến các vấn đề quan trọng.

— Một khi cậu bỏ đi rồi thì các tiêu chuẩn của chúng tớ bị tuột hết, – Gus nói. – Đa số đám người này không quan tâm đến sự tinh tế.

https://thuviensach.vn

— Cái đó rõ, – Jake nói. – Có hẳn một con lợn quý ở đằng hiên sau kia. Bánh bích quy sao đây?

— Gần như vì nhớ các cậu cho nên tớ đã không làm nhiều men chua, ai bảo cậu và Deets không về đúng lúc, – Augustus nói. – Tớ sẽ rán cho các cậu ít thịt vậy.

Anh rán thịt và Jake, Deets ăn trong khi Bolivar ngồi trong góc nhà hờn dỗi với ý nghĩ phải rửa thêm hai suất đĩa nữa. Nhìn Jake ăn, Augustus rất thú vị – Jake điệu đà cảnh vẻ – nhưng lại khiến cho Call điên người. Jake có thể săm soi đến hàng chục phút một chút trứng và thịt muối. Augustus thấy rõ Call đang cố lịch sự chờ Jake kể chuyện của mình. Nhưng Call không phải là người kiên nhẫn, anh đứng mà nhìn lên bầu trời trắng lóa, vẻ bồn chồn đến phải nghiến chặt hai hàm răng lại.

— Vậy là cậu đã ở đâu, Jake? – Augustus hỏi, giục Jake sớm vào chuyện.

Jake tỏ ra suy nghĩ như vẻ cố hữu của gã. Đôi mắt màu cà phê có vẻ đang thong thả gợi lại những gì đã trải qua, chúng cho cảm giác gã là con người của sầu muộn – một cảm giác rất hấp dẫn các bà các cô. Song nó khiến Augustus khó chịu.

— Ồ, tớ đã đi khắp nước, – Jake nói. – Hai năm trước tớ lên tận Montana. Và theo tớ nghĩ, chính là nó đã khiến tớ quyết định quay về đây mặc dù mấy năm trước tớ đã có ý trở về với các cậu.

Call vào nhà, ngồi dạng cẳng lên ghế.

— Montana thì dính gì đến chúng tớ nhỉ? – Anh hỏi.

— A, Call, cậu phải đến đó xem, – Jake nói. – Không đâu đẹp bằng.

— Cậu đã đi những đâu vậy? – Augustus hỏi.

— Ngược lên mãi, qua sông Đá Vàng. Tớ đã gần tới Sông Sữa. Ở đấy cậu ngửi thấy Canada rồi.

— Tớ đánh cuộc là cậu còn ngửi thấy cả da đỏ, – Call nói. – Cậu làm thế nào mà qua được đám da đỏ Comanche chứ?

https://thuviensach.vn

— Họ đưa da đỏ xuống tàu đem đi hết rồi, – Jake nói. – Một số Chân Đen[9] vẫn còn loạn. Nhưng tớ đi với quân đội, làm tí ti thám báo và mở đường. Và họ giúp chúng tớ giữ nguyên được bộ tóc không bị da đỏ lột, – Jake nói, đặt thìa dĩa ngay ngắn lên ngang mặt đĩa tựa như ăn ở một bàn tiệc vậy, nói tiếp. – Lúc quét sạch da đỏ rồi thì sẽ kiếm ra tiền ra của ở Montana. Đây là đất nuôi gia súc đẹp chưa từng thấy. Call ạ, có nhiều nước lắm.

— Nhưng mà lạnh, đúng không? – Augustus hỏi.

— Ồ, chịu được mà, – Jake nói. – Hãy cứ lên đó trước đã, gom một ít gia súc kia lại rồi đưa lên. Vượt lên trước tất cả các bọn con nhà chó đẻ khác thế là chẳng mấy chốc sẽ giàu to.

Augustus và Call nhìn nhau. Đây là chuyện lạ nghe thấy ở miệng Jake Spoon, vốn được biết là người ít tham vọng – càng chẳng thích thú gì chuyện trâu bò. Gái điếm xinh đẹp, ngựa đi nước kiệu nhún, nhiều sơ mi sạch sẽ, đó là những sở cầu chính của đời Jake.

— Kìa Jake, cái gì nó làm cậu khác đi như thế nhỉ? – Gus hỏi.

Jake mỉm nụ cười chậm rãi của mình.

— Các cậu ơi, – gã nói. – Tớ không phải đứa mê cứt bò, mê bụi đường trường, tớ chấp nhận cái đó là đúng, nhưng tớ đã thấy cái các cậu chưa được thấy: Montana. Tớ thích đánh bạc thật, song không phải vì thế mà có nghĩa tớ không ngửi ra được một cơ hội khi nó lại ở ngay dưới mũi tớ.

— Mười năm nay không thấy tăm hơi cậu, thế mà giờ cậu lại đùng đùng muốn chúng tớ khăn gói lên miền bắc cho bọn da đỏ lột da đầu chúng tớ. – Augustus nói.

— Thôi được, tớ và Call muốn gì thì cũng đã hói trơ cả rồi, không sợ bị lột da đầu nữa, Gus. – Jake nói. – Cậu là người duy nhất còn tóc.

— À, còn con ngựa của cậu thì sao? – Call hỏi. – Chỉ cốt về đây giục chúng tớ đi gấp lên mạn bắc thì cậu đã chẳng nỡ hành nó thế này. Vận may của cậu sứt mẻ tợn như thế sao?

Khi xỉa răng, Jake nom sầu muộn hơn.

https://thuviensach.vn

— Giết chết mất một cha nhổ răng, – gã nói. – Hoàn toàn vô tình nhưng hắn ta đã chết mất.

— Ở đâu? – Call hỏi.

— Don Smith, bang Arkansas, chưa tới ba tuần nay.

— Đúng mà, tớ luôn coi nhổ răng là một nghề nguy hiểm, – Augustus nói.

— Hắn cũng chẳng nhổ răng tớ, – Jake nói. – Tớ cũng chẳng biết là thị trấn ấy có một tay nhổ răng. Từ một cuộc đấu khẩu trong quán rượu dẫn đến một thằng đánh xe ghẹo tớ. Thế là tớ nắm lấy khẩu súng săn trâu rừng của ai đó dựng cạnh chỗ tớ ngồi. Mẹ kiếp, tớ ngồi lên khẩu súng lục, không kịp lấy ra. Tớ cũng có chơi bài với thằng đánh xe này đâu.

— Vậy sao nó tức khí? – Gus hỏi.

— Uýt ki, – Jake nói. – Nó say khướt. Tớ chưa kịp hiểu ra chuyện gì nó đã chế giễu quần áo tớ rồi rút khẩu Colt ra.

Qua nhiều năm tháng. Call đã phát hiện thấy chỉ nên tin một nửa những gì Jake nói. Jake không là kẻ trí trá thường xuyên song khi gặp chuyện gì khó nói thì óc tưởng tượng của gã bèn hoạt động theo câu chuyện đó và tô vẽ nó có lợi cho gã.

— Nếu bị một người chĩa súng vào rồi cậu mới bắn thì là cậu tự vệ chứ, – Call nói.

— Xúi bét xúi be cả. Thậm chí cũng chưa bắn cả thằng ấy nữa. Có bắn nhưng trượt. Nhưng bằng khẩu súng săn trâu rừng mả mẹ nó kia. Cái quán rượu chúng tớ ngồi vách bằng ván gỗ, không ngăn được đạn cỡ năm mươi.

— Cả một gã nhổ răng cũng không ngăn nổi nốt, – Augustus nói, – trừ phi cậu bắn nó từ trên chỏm xuống, mà ngay thế đi nữa thì đạn cũng vẫn cứ thòi ra ngoài chân nó.

Call lắc đầu. Augustus có thể nghĩ ra những cái ma quỷ như vậy đó.

— Vậy thì tay nhổ răng đang ở đâu? – Anh hỏi.

https://thuviensach.vn

— Đi bộ bên kia đường phố, – Jake nói. – Chúng tớ ra cửa nhìn thằng đánh xe bỏ đi thì thấy tay nhổ răng nằm chết ở đó, cách ba bốn chục mét. Hắn lại run rủi đưa chân vào đúng chỗ đạn lạc. Khổ nỗi ở thị trấn ấy ai cũng quý tay nhổ răng này.

— Á á, Jake, nghe không xuôi câu này rồi, – Augustus nói. – Thật sự thì đào đâu ra người thích dân nhổ răng chứ nhỉ?

— Tay này là trưởng thị trấn, – Jake nói.

— Không sao, đây là chết do vô tình, – Call nói.

— Đúng, nhưng tớ lại là một thằng đánh bạc đích thị, – Jake cãi. – Anh của tay nhổ răng lại là sê ríp,[10] rồi có đứa lại đã báo với hắn rằng tớ là dân đấu súng thuê. Hắn đã mời tớ rời thị trấn trước đó một tuần.

Call thở dài. Việc đấu súng này lại rọi ngược đến vụ bắn "chó ngáp phải ruồi" của Jake, khi gã mới là một cậu trai xa nhà. Thật nực cười cho việc một phát đạn lại có thể làm cho tên tuổi một con người lừng vang đến thế. Phát ấy, vì hoảng sợ, Jake bắn ở ngang hông và đã giết chết một tên cướp Mexico phi thục mạng lại phía họ. Ý kiến của Call và cũng của cả Augustus nữa, là Jake không nhắm vào tên cướp, chỉ bắn hú họa ngang hông và viên đạn lại trúng yết hầu.

Phần đông những người nhìn thấy Jake bắn hôm đó đều thuộc loại thô thiển, không đủ sức phán xét và đánh giá đó là sự may tay, đã kể câu chuyện này khắp cả miền Tây, thành thử từ biên giới Mexico tới Canada, không ai là không nghe đồn Jake Spoon là một tay súng quái kiệt, tuy ai đã chiến đấu cùng đều biết gã là tay súng thường.

Nực cười là phát súng khiến Jake lôi thôi lần này lại cũng là một rủi ro lớn, như phát súng đã từng làm cho Jake danh tiếng lẫy lừng trước kia.

— Họ sẽ không vì sự vô tình mà treo cổ cậu lên đâu, ngay cả ở Arkansas, – Call nói.

— Tớ là dân cờ bạc, nhưng đây là một ván bài tớ không muốn chơi, – Jake nói. – Tớ ra luôn cổng sau, phới, hy vọng July bận quá sẽ không đuổi

https://thuviensach.vn

theo.

— July là sê ríp? – Gus hỏi.

— Phải, July Johnson, hắn trẻ nhưng kiên quyết.

Tất cả im lặng một lát trong khi Jake đăm chiêu xỉa răng bằng một que diêm vót nhọn. Bolivar ngồi trên chiếc ghế đẩu say sưa ngủ.

— Lẽ ra tớ nên đi tiếp, Call, – Jake nói vẻ nhận lỗi. – Nhưng đồn Smith là một thị trấn xinh đẹp. Nó ở trên sông mà tớ thì thích có một con sông chảy ở gần tớ. Ở đây họ ăn cá nheo. Tớ tìm được loại hợp khẩu vị ở đó.

— Khi sê ríp đến bắt cậu về đó thì chúng tớ sẽ phải nói với ông ta như thế chứ gì, – Augustus cười. – Có thể ông ta sẽ bắt cậu đi câu cá trong khi chờ treo cổ cậu lên.

Jake bỏ qua. Gus có sự đùa cợt của Gus. Gus và Call không tán thành gã khi gã sa vào bất cứ rắc rối nào. Luôn luôn là như vậy. Nhưng họ vẫn cứ là chiến hữu với nhau, bất chấp ai trong số họ giết chết bao nhiêu tay nhổ răng cũng vậy. Call và Gus không bao giờ uốn cong pháp luật, không bao giờ gạt bỏ pháp luật, song họ cũng không dễ để cho một tay sê ríp trẻ tuổi nào đó treo cổ gã vì một sự cố vô tình. Jake đang muốn có nơi nương tựa. Nếu rắc rối xảy ra mà Call và Gus gánh hộ thì July Johnson sẽ phải quay về tay không thôi.

Jake đứng dậy đi ra cửa nhìn lên cái thị trấn nhỏ bé, nóng bức và bụi bậm, nói.

— Tớ không nghĩ tìm thấy các cậu ở đây. Tớ nghĩ lúc này các cậu đã có một trại chăn nuôi lớn nào ở đâu đó rồi. Thị trấn này là loại mạt hạng khi chúng ta đến đây và tớ thấy như bây giờ nó có vẻ lại mất đi một ít nước sơn nữa thì phải.

— Cậu có nghe gì về Clara? – Augustus hỏi. – Vì cậu ngao du thế gian nên tớ cho rằng cậu đã gặp cô ấy. Tạt vào kiếm bữa tối, kiểu ngây thơ vô tình ấy mà.

https://thuviensach.vn

Call đứng lên đi. Đã nghe đủ để biết tại sao Jake quay lại, anh không muốn phí phạm cả một ngày vào chuyện Jake khoác lác về các cuộc ngao du của mình, đặc biệt nếu nó lại dính đến Clara nữa. Anh đã nghe đủ về Clara những ngày trước đây, khi cả Gus lẫn Jake đang còn tán tỉnh cô ta.

Deets đứng lên khi Call đứng lên, chuẩn bị làm việc. Trong bữa ăn anh không nói câu nào nhưng rõ ràng anh đã tự hào về việc mình là người đầu tiên gặp Jake.

— Được, hôm nay không phải ngày lễ, – Call nói. – Có việc làm. Tớ và Deets đi xem giúp được gì cho bọn trẻ.

— Cái cậu Newt ấy làm tớ ngạc nhiên. Tớ vẫn chỉ nhớ nó là một thằng nhỏ. Mà này, Maggie còn đây không? – Jake nói.

— Chết chín năm rồi. Chết ngay khi cậu chưa đi khuất quả đồi.

— Tớ thề này, ý cậu muốn nói là cậu đã nuôi Newt chín năm nay?

Im lặng một lúc lâu, trong đó chỉ Gus cảm thấy thanh thản. Deets thấy khó chịu đến độ anh đi qua trước mặt Đại úy ra cửa.

— Ừ, đúng, Jake. Chúng tớ nhận nó về từ khi mẹ nó mất.

— Tớ thề đấy, – Jake lại nói.

— Làm theo giáo lý Thiên chúa thôi mà, cậu. Tớ muốn nói việc nhận nó về đây. Muốn gì thì trong đám các cậu, người nào cũng đều có thể là bố của nó cả.

Call đội mũ lên đầu, nhặt cây súng rồi ra cửa, mặc cho hai người ở lại với câu chuyện của họ.

7

Đứng ở cửa ngôi nhà thấp tè, Jake Spoon nhìn Call và Deets đi đến nhà kho. Lúc thấy người nhổ răng nằm chết trong bùn trên mặt con phố chính

https://thuviensach.vn

của đồn Smith, gã khao khát được về ngay nhà, thì bây giờ ở nhà gã lại thấy mình sẽ bị đau đầu nếu như Call không thoải mái dễ chịu.

— Cái quần của Deets nom hay đấy nhỉ, – gã nói nhẹ nhàng. – Tớ thấy hình như cậu ấy đã quen ăn mặc khá hơn.

Augustus cười lúc khúc.

— Hắn quen ăn mặc tồi hơn đi thì có. Đây, hắn có cái áo da cừu mặc mười lăm năm nay rồi kia. Cậu không thể đến cách hắn mét rưỡi mà không bị rận nó nhảy sang người đâu. Vì cái áo đó mà chúng tớ bắt nó ngủ trong nhà kho. Tớ không khó tính nhưng đụng đến rận thì không chịu được.

— Cái áo rồi sao?

— Tớ đốt. Đốt vào mùa hè, lúc Deets có chuyến đi xa cùng với Call. Tớ bảo hắn là một thằng săn trâu rừng đã lấy cắp nó. Deets suýt thì đuổi theo đòi lại nhưng tớ đã thuyết phục được cậu ấy.

Gus nhân chuyện áo, hỏi Jake còn nhớ những chuyến cùng hành quân không. Jake phải công nhận đã quên gần hết. Gã nghĩ đám Gus khéo chỉ làm mỗi việc là ngồi hàn huyên chuyện cũ.

Đúng ra Jake còn mải nghĩ tới sự trớ trêu xảy ra cho mình. Lành lặn lọt qua hàng chục trận đánh nhau với da đỏ cùng nhiều vụ lôi thôi với cướp để rồi cuối cùng, thật sự rơi vào tình cảnh gay go ở đồn Smith bang Arkansas, một thị trấn yên ổn nhất hạng không tìm thấy được đâu hơn. Chưa hết, bây giờ trở lại đây thì nhớ đến Maggie, người đàn bà luôn dọa chết nếu bị gã bỏ. Dĩ nhiên Jake coi chuyện đó chỉ là một cách nói của đám con gái mỗi khi muốn giữ riệt lấy một người đàn ông. Nhưng Maggie đã chết thật, lúc gã mới chỉ ngỏ ý chị hãy chuyển đến sống ở một thị trấn khác. Về nhà, đây là một kỷ niệm buồn, mặc dù qua điều gã biết thì người làm Maggie khổ sở hơn cả bản thân gã chính lại là Call kia.

— Jake, tớ nhắc là cậu chưa trả lời tớ về Clara đâu nhé. – Gus nói. – Tớ thích được cho nghe một chút, dù có phải tị với cậu từng phút gặp cô ấy.

https://thuviensach.vn

— Ồ, cậu chả phải tị, chỉ gặp mỗi vài phút, bên ngoài một cửa hiệu ở Ogallala. Để Bob chết dấp đi với cô ta, cho nên tớ chỉ có thể đưa tay lên vành mũ mà nói một câu chào thôi.

— Họ sống ở trên Nebraska, phải không?

— Đúng, ở North Platte, Bob là tay buôn bán ngựa lớn nhất vùng đó. Hắn chủ yếu bán cho Quân đội, mà Quân đội thì dùng hại ngựa lắm.

— Trông Clara sao?

— Clara ấy à? Không đẹp như trước.

Sau đó cả hai im lặng hồi lâu.

Augustus lại cảm thấy nhức nhối. Năm mười sáu tuổi, Clara đẹp đến mức làm cho ai nhìn thấy cũng có cảm giác nghẹn thở, và cả thông minh nữa – một cô gái kiên định, can đảm, như cô đã mau chóng chứng tỏ cho thấy khi cả bố lẫn mẹ đều bị giết trong vụ đột kích lớn của da đỏ năm 1856, vụ tệ hại nhất từng lia quét đến vùng đất này. Khi ấy Clara đang học tại San Antonio, nhưng đã về ngay Austin trông nom ngôi hàng bố mẹ cô vừa mới khai trương mà da đỏ đã cố phóng hỏa nhưng vì một lý do nào đó nó lại không bốc lửa.

Augustus cảm thấy mình có thể chinh phục được cô gái trong năm đó nhưng số phận run rủi khiến anh lại lấy vợ, người vợ thứ hai, và lúc người vợ này chết thì Clara đã lấy Bob Allen, một người đần vụng đến độ khó lòng đi qua một cánh cửa mà không bị va trán đụng đầu. Họ sớm bỏ lên miền bắc, và từ đó Augustus vẫn dỏng tai chờ những tin tức báo nàng góa chồng. Anh không đợi điều gì không vui cho Clara nhưng buôn bán ngựa ở vùng da đỏ vốn là một công việc nguy hiểm. Nếu Bob bị chết yểu – như những người tốt thường hay bị – thì anh muốn được là người đầu tiên dâng hiến sự giúp đỡ cho người vợ góa.

— Các cậu có gì uống không? Hay là các cậu ngồi suốt ngày với cái cổ họng khô cong lên. – Jake hỏi. Đến bây giờ gã mới hỏi rượu thì quả là điều lạ.

https://thuviensach.vn

Augustus đứng dậy.

— Đi loăng quăng chút. Cái lão Bolivar này không thích người ta la cà trong bếp lão sau một cái giờ nhất định nào đó.

Họ ra ngoài, hòa vào buổi ban mai nóng bức. Bầu trời đã trắng lóa. Bolivar theo họ ra, nhặt một sợi dây thòng lọng bện bằng da để trên đống củi sau nhà gần hàng hiên. Họ nhìn ông ta đi vào các bụi sồi gai, sợi dây cầm tay.

— Tay cướp về hưu này không được lịch sự cho lắm, – Jake nói.

— Lão đi đâu mà mang dây thế?

— Tớ không hỏi lão.

Anh đi vòng ra nhà suối, được cái lần này không có rắn đuôi chuông ở trong. Anh thú vị nghĩ tới Call sẽ bực như thế nào lúc trưa về nghỉ thấy cả hai đều say khướt. Anh đưa cho Jake cái vò, vì gã là khách. Jake mở nút làm một ngụm vừa phải.

— Bây giờ nếu có chỗ râm nào ngồi uống thì khỏe hơn, – Jake nói. – Tớ không cho là có một cô điếm nào ở cái thị trấn này. Có không?

— Thằng đểu, cầm lấy cái vò. Cậu giàu đến độ chỉ còn nghĩ được đến chuyện đó thôi hả?

— Giàu hay nghèo tớ đều nghĩ tới.

Họ ngồi trong bóng râm nhà suối, lưng tựa vào bức vách gạch mộc vẫn lạnh ở phía mặt trời không chiếu đến. Augustus thấy không cần nhắc tới Lorena vì biết sớm muộn Jake cũng phát hiện ra cô, thế nào cũng làm cho cô phải lòng sau một tuần gì đó. Ý nghĩ về Dish Boggett làm anh tủm tỉm cười vì chắc chắn việc Jake quay về sẽ làm cho bất cứ cơ may nào mà Dish có thể có đều sẽ bị lu mờ, vì khi đã đến chuyện tán gái thì Jake Spoon không có địch thủ ngang thưng. Đôi mắt to của Jake luôn thuyết phục họ rằng không có họ thì gã sẽ chết và chẳng ai trong đám họ lại muốn là người gây ra cái chết của gã.

https://thuviensach.vn

— Tớ lạ về cậu và Call, – Jake nói. – Nếu dẹp chuyện Cảnh vệ đi thì có nghĩa các cậu ít ra vẫn là hai dân chăn nuôi gia súc được chứ?

— Tớ lại nghĩ bây giờ hẳn cậu đã phải sở hữu hẳn cả một tuyến đường sắt rồi. Hay một nhà thổ, ít ra cũng phải thế. Tớ cho rằng cuộc đời cả hai đứa mình là thất vọng rồi, – Gus nói.

Bây giờ đã về với bạn bè, Jake bắt đầu thấy buồn ngủ. Sau một vài ngụm rượu và một ít đấu khẩu nữa, gã nằm dài ra, cố sức lại gần căn nhà suối để có được bóng râm càng lâu càng tốt. Gã nhấc khuỷu tay lên với lấy một lần nữa cái vò.

— Làm thế nào mà Call lại để cho cậu nhâm nhi rượu suốt ngày thế này hả?

— Call không phải là ông chủ của tớ.

Jake nhìn xa qua cánh đồng cỏ lèo tèo các bụi cây nhỏ. Đây đó những cụm cỏ nhưng phần lớn mặt đất nom cứng như đá. Những đợt sóng nhiệt bốc lên từ mặt đất như hơi bốc lên từ dầu lửa. Một cái gì đó động đậy trong tầm mắt, và Jake ngỡ nhìn thấy một con vật là lạ màu nâu ở bên dưới một bụi sồi gai. Nhìn kỹ hơn nữa gã nhận ra cái lưng để trần của lão già Mexico.

— Của quỷ, chỉ đi ỉa thôi mà sao hắn ta lại mang theo cả sợi dây thừng thế nhỉ? Các cậu moi đâu ra cái lão ba láp bẩn nhầy bẩn nhụa này thế?

— Chúng tớ đang mở một ngôi nhà từ thiện nuôi các tên tội phạm về hưu. Nếu cậu về hưu thì cũng đủ tiêu chuẩn vào nhà này.

— Khiếp, tớ quên cái vùng này nó ghê tởm như thế nào mất rồi. Tớ nghĩ nếu có một cái chợ bán thịt rắn thì chỗ này sẽ là nơi làm giàu được đấy.

Nói đoạn gã đặt mũ lên mặt và chưa đến hai phút sau đã ngáy khẽ. Augustus đem chiếc vò vào nhà suối, thấy trong khi Jake ngủ anh có thể ghé thăm Lorena một lát, vì sợ một khi cô đã chìm vào đôi mắt của Jake thì chắc hẳn sẽ đòi cô ngừng các hoạt động nghiệp vụ lại một thời gian mất thôi.

Augustus nhìn cái triển vọng này một cách triết học. Theo kinh nghiệm anh thì quan hệ của đàn ông với đàn bà khó lòng tránh khỏi ngả theo hướng

https://thuviensach.vn

đoạn tuyệt, mà khi có Jake Spoon xen vào thì càng dễ xảy ra chuyện đó.

Anh để Jake ngủ, đi xuống Hat Creek. Khi qua các chuồng bãi, anh thấy Dish đang ra sức kéo dây tời đưa một thùng lớn bùn đất ra khỏi miệng giếng mới đào. Call đang chăm nom con Mụ Địa Ngục. Anh buộc nó vào và quạt cho nó bằng một tấm chăn. Người Dish đầm đìa mồ hôi tựa như vừa bò ra khỏi một cái máng ăn của ngựa. Mồ hôi anh thấm qua dải băng rìa mũ, thậm chí thấm qua cả dây thắt lưng.

— Dish, cậu ướt như tắm rồi kìa, – Augustus nói. – Nếu có cái giếng nào quanh đây tớ đã tưởng cậu vừa ngồi ở dưới đó lên.

— Nếu người ta uống mồ hôi được thì các ông chẳng cần đào giếng.

Augustus cười.

— Kìa, *Kinh Thánh* đòi người ta đổ mồ hôi lông mày ra cơ mà. Cậu lại còn đổ cả mồ hôi từ khóa thắt lưng nữa chứ, Dish. Vậy chắc cậu phải được lòng thánh Seraphim.

Sự nhắc nhở này làm Dish mất bình tĩnh, anh đang chua chát tiếc cho sự rồ dại khiến anh bị lôi kéo vào một công việc mất nhân cách đến thế này. Augustus đứng cười cợt, tựa hồ cảnh một người chảy mồ hôi là điều thú vị nhất trần đời vậy.

— Tôi cần phải đá ông xuống hố. Nếu ông không cho tôi vay hai đô la thì lúc này tôi đã ở giữa đoạn đường tới Matagorda rồi.

Augustus đi lại hàng rào xem Call chăm con ngựa cái. Call sắp đặt yên lên lưng nó. Anh đã buộc chặt nhưng nó vẫn quay mắt lại để rình bằng được lúc anh vô ý.

— Cậu phải buộc kín mắt nó lại. Tớ nghĩ cậu phải biết nhiều hơn thế chứ?

— Tớ không thích buộc kín mắt nó.

— Nếu bị che mắt thì lần sau nó sẽ cắn cái cột chứ không cắn cậu.

https://thuviensach.vn

Call đã lừa được con ngựa phải nhận tấm chăn lên lưng. Bị buộc sát mõm, nó không cắn được anh nhưng hai vó sau của nó được tự do. Anh đứng sát vai nó khi sửa soạn trườn lên yên. Con ngựa tung vó đá hậu. Cái đá không trúng anh nhưng trúng cái yên và hất nó văng ra.

Call lại đặt yên lên lưng con ngựa và khi bị cựa thúc ngựa đập vào bụng nó lại nhảy tưng lên, chiếc yên bay đi, rơi xuống đất cách đó bảy tám mét. Augustus phá lên cười. Call vào trong nhà kho rồi quay ra với sợi dây da ngắn.

— Cần giúp thì cứ bảo tớ nhá, – Augustus nói.

— Không cần. Không nhờ cậu.

— Call, cậu chẳng chịu học. Có rất nhiều ngựa ngoan trên thế gian này. Tại sao một người có trách nhiệm như cậu lại đi phí thời giờ với một con ngựa cái cần phải được bịt mắt, chằng chân mới hòng đặt yên lên cho nó thế chứ nhỉ?

Call lờ đi. Trong một lúc con ngựa định co vó sau ở phía anh lên với ý choang cho bất cứ cái gì ở trong tầm nó một cái đá ra trò. Nó vừa co vó anh liền quàng lấy bằng sợi dây da rồi thắt một vòng vào cây cột làm cho con ngựa chỉ còn đứng trên ba chân. Nó lườm lườm anh, khẽ run rẩy vì tức bực nhưng chịu cho anh đặt cái yên lên lưng.

Để con ngựa đã đóng yên, ghì sát vào cột và đứng ba chân ở đó. Call đi vào hàng rào hút thuốc.

— Jake đâu? – Anh hỏi.

— Kéo cưa lừa xẻ. Tớ công nhận là cậu ấy sợ đến gầy người đi.

— Trông nó nhìn ta kìa.

Con ngựa cái đang nhìn họ, cả đôi tai nó dỏng lên về phía hai người.

— Có đưa nó cho tớ làm quà thưởng tớ cũng chẳng lấy, yêu cậu thì nó đã chẳng nhìn cậu trừng trừng thế.

— Tớ chưa thấy một con ngựa cái nào thông minh hơn.

https://thuviensach.vn

Augustus phá lên cười.

— À, ra là cậu kiếm tìm cái đó, sự thông minh ấy? Cậu và tớ ý kiến chọi nhau về nhiều chuyện. Cái cậu phải cảnh giác chính là cái thông minh. Tớ bất cẩn nếu như đó là ngựa, là đàn bà hay da đỏ hay cái gì khác. Tớ đã học được từ lâu rằng với sự đần độn thì chẳng có gì phải bận đến lắm. Một con ngựa đần thỉnh thoảng có thể sa hố nhưng ít nhất cậu còn có thể quay lưng vào nó mà không bị nó xơi mất một mảng.

— Tớ thích ngựa tớ không sa hố. Cậu nghĩ có người theo lùng Jake thật à?

— Khó xét lắm. Jake luôn luôn lo. Cậu ấy hay trông các bụi cây hóa thành da đỏ hơn nhiều người khác.

— Một lão nhổ răng chết đâu phải là một bụi cây.

— Đúng! Trong trường hợp này chính tay sê ríp là nhân tố ẩn số. Có thể hắn không ưa anh hắn. Có thể một tên cướp nào đó sẽ bắn hắn trước khi hắn vớ được Jake. Có thể hắn sẽ thất bại và kết thúc cuộc đời ở thủ đô Washington. Và có thể sáng mai hắn tới đây quét tất cả chúng ta đi. Tớ không dám cá.

Hai người im lặng một lúc, còn lại tiếng kẽo kẹt của cái tời khi Dish kéo một thùng bùn khác lên.

— Sao, đi lên phía bắc chứ? – Call hỏi, làm cho Augustus bị bất ngờ.

— Sao à, tớ không rõ. Tớ chưa nghĩ về chuyện này bao giờ. Song tớ nghĩ chúng mình đã già rồi chẳng còn mở nổi các trận đánh nhau với da đỏ nữa.

— Sẽ chẳng có nhiều da đỏ đâu. Cậu đã nghe Jake nói đây. Cũng na ná như dưới này thôi. Nghe nó như thiên đường của dân chăn nuôi gia súc ấy.

— Không, nghe nó giống như một vùng đại hoang khốn khổ khốn nạn. Chẳng có lấy một căn nhà để bước vào. Tớ đã ngủ đất ngủ cát đủ cho một đời rồi. Bây giờ tớ đang trong cơn muốn có tí chút văn minh. Tớ không cần

https://thuviensach.vn

xe hơi nhà lầu nhưng thích hưởng một cái giường tử tế với một cái mái để che chắn nắng mưa.

— Jake nói sẽ kiếm ra tiền ra của ở trên đó là nói có cơ sở cả đấy. Một trong chúng ta lên trên đó định cư kiếm lấy ít đất đã. Giả dụ là chúng tớ đi trước. Bọn tớ có thể mua cho cậu bốn chục cái giường.

Điều ngạc nhiên với Gus không phải là lời lẽ của Call nghe có sức thuyết phục mà là ở cái giọng, cái âm điệu của nó. Đã từ lâu Call nhìn đời tựa như *đã kết thúc* về cơ bản rồi. Call không phải là người nghĩ ra được lắm lý do để hành động lấy vui lấy thú mà là hiểu rõ mục đích của mình. Dân định cư ở Texas cần được bảo hộ chống lại da đỏ ở phía bắc và giặc cướp ở phía nam thì anh làm Cảnh vệ và anh làm hăng hái, say sưa. Nhưng công việc này thật sự gian nan. Ở phía nam chủ yếu hóa ra thành bảo vệ các đàn gia súc của đám nhà giàu như Đại úy King hay Shanghai Pierce, ở miền bắc thì quân đội đã tiếp nhận việc đánh da đỏ từ tay Cảnh vệ và đã sắp hoàn thành. Anh và Call, không có cấp bậc hay địa vị quân đội, không được quân đội hoan nghênh; và Cảnh vệ tự do ngang dọc đã thấy họ hay xía phải quân đội hoặc không thì bị quân đội xía phải. Khi nổ ra nội chiến, bản thân ngài Thống đốc bang đã triệu tập họ lại yêu cầu đừng bỏ đi với lý do cần có một đội quân Cảnh vệ đáng tin cậy để giữ hòa bình dọc biên giới.

Chính sự phân nhiệm này đã đưa anh và Call đến Bồ Câu Cô Đơn. Sau chiến tranh, thị trường gia súc hình thành, tất cả địa chủ lớn ở miền nam Texas đều gom gia súc lại, đánh lên phía bắc, tới đầu những tuyến đường sắt ở bang Kansas. Một khi gia súc trở thành cuộc chơi đen đỏ, vùng đất của các bụi cây khô cằn liền đầy ắp cao bồi và lái buôn gia súc. Anh và Call cuối cùng thôi làm Cảnh vệ. Qua sông đem về vài trăm đầu bò bán cho lái buôn thì hỏi có khó khăn gì với hai người, vào cái thời lái buôn quá lười biếng chẳng muốn cất chân sang đất Mexico nữa. Họ khấm khá lên theo kiểu cò con; có tiền trong tài khoản ở San Antonio đủ để họ có thể coi mình là giàu nếu như họ có chú ý tới cái ý niệm ấy. Nhưng không, Augustus biết chẳng cái gì ở cõi đời hiện nay lại làm cho họ, đặc biệt là Call, thích thú được. Họ

https://thuviensach.vn

có đủ tiền để tậu đất nhưng họ đã không tậu, tuy đất đai vẫn rẻ một cách lạ lùng.

Đó là tại vì hai người đã gió bụi giang hồ quá lâu mất rồi, Augustus kết luận, khi anh nghĩ đến chuyện đó. Họ là những con người của ngựa và đồng cỏ chứ không phải của phố phường, ở mặt này, họ gần với da đỏ Comanche. Họ ở Bồ Câu Cô Đơn đã gần mười năm thế nhưng cái cơ ngơi bé nhỏ họ kiếm được kia lại chẳng đáng kể gì, đến nỗi cả hai đều có thể lên ngựa ra đi chẳng hề phiền muộn.

Quả vậy, hình như đó là cái điều cả hai vẫn luôn luôn chờ đợi có ngày xảy ra. Hai người, anh và Call, không phải là một hội làm ăn đã thành nề nếp.

Augustus không chờ đợi Call chỉ cứ hài lòng với việc sang Mexico bắt bò về nhưng anh cũng chẳng chờ đợi Call thình lình quyết định buông bỏ tất cả để đi Montana. Nhưng từ lúc nghe Jake nói, rõ ràng con người này đã bị ý nghĩ đó bám riết lấy rồi.

— Tớ bảo cậu này. Call, – Augustus nói. – Cậu, Deets và Đậu Ve, các cậu hãy lên Montana dựng lấy một túp lều gỗ xinh xắn, có lò sưởi tử tế và ít nhất thì cũng một cái giường, rồi chờ tớ. Chừng nào các cậu làm xong xuôi thì tớ, Jake và Newt sẽ gom một đàn bò đánh lên đó và ta gặp nhau ở Sông Bột.

Call có vẻ thích thú:

— Tớ thích thấy cả cái đàn mà cậu và Jake có thể sẽ gom lại đưa lên cùng nữa cơ. Một đàn gái điếm, có lẽ thế nhỉ.

— Tớ tin, nếu chúng tớ gom được một ít cô lùa lên theo thì thật là đại phúc, tớ cho là ở vùng đất đó không tài nào có lấy nổi một người đàn bà ra hồn.

Rồi anh sững ra vì nghĩ lên Montana sẽ không thể không qua Platte, mà Clara thì đang sống ở đó. Bob Allen hay không Bob Allen, thế nào chị cũng mời anh một bữa tối, dù chỉ cốt để anh gặp hai đứa con gái của chị. Tin của Jake có thể đã lạc hậu, có thể từ ngày Jake ghé qua, chị đã bỏ chồng. Muốn

https://thuviensach.vn

gì thì trong lịch sử thế giới, các đấng ông chồng bị lừa cũng không phải hiếm, xoàng nhất thì nàng cũng phải dành một chỗ ở bàn ăn cho người tình cũ. Những ý nghĩ đem lại cho toàn viễn cảnh một ánh sáng hấp dẫn hơn với anh.

— Cậu tính từ đây lên Montana mất bao xa, Call?

Call nhìn lên phương bắc qua các vùng đất bằng lầm bụi, tựa hồ đang ước nhẩm trong đầu chiều cao dựng lên sừng sững của dải bình nguyên, nó trải dài còn xa hơn cả các tin đồn, vượt lên khỏi những bàn tán của con người. Sáng nay Jake đã nói tới Sông Sữa, một con sông anh chưa từng nghe nhắc đến. Anh thuộc cái vùng đất anh biết, không bị lạc bao giờ, nhưng vùng đất đó đã dừng lại ở dòng Arkansas. Anh đã biết những người nói đến Sông Đá Vàng, coi đó là ranh giới tận cùng của thế giới, ngay cả đến Kit Carson, người anh đã gặp hai lần, cũng chẳng nói tới cái gì nằm ở phía bắc nó cả.

Nhưng rồi ký ức của anh quay về với khu trại bọn anh dựng lên ở Brazos, mấy năm trước đây, với một đại úy quân đội, và một thám báo Delaware, người từng sinh sống ở đầu nguồn nước sông Missouri vĩ đại.

Nghĩ đến đây, Gus ghen với Rái Cá Đen, người thám báo da đỏ vốn luôn là câu đố với anh: tại sao một gã ngũ đoản lại đi được dài đường đất dài đến thế? Rái Cá Đen nói đã đi suốt từ Columbia đến Rio Grande.

— À, – Gus nói với Call, – chúng mình đi chưa nhiều vì còn phải lập ra pháp luật với trật tự, rồi làm cho chủ ngân hàng và các thầy giáo trường đạo được an toàn. Bây giờ cậu sẵn sàng rời đây đi lên Montana lập thêm một ít ngân hàng nữa chứ gì?

— Nói quá. Tớ đâu phải chủ ngân hàng.

— Đúng, nhưng cậu đã đỡ đầu cho nhiều chủ ngân hàng. Giết da đỏ để cho chúng không quấy nhiễu các ngài ấy.

Call im lặng cho Gus nói.

https://thuviensach.vn

— Đàn bà, trẻ con và dân định cư là bia đỡ đạn cho đám luật gia và chủ ngân hàng. Họ là một phần kế hoạch. Sau khi da đỏ quấy phá họ đủ rồi, cậu cho họ la ó bất bình và chúng tớ sẽ đến đánh bọn da đỏ dạt đi chỗ khác. Nếu chúng vẫn quay trở lại thì quân đội sẽ tìm cách dồn chúng vào vài làng tập trung, rồi các vị luật gia và các ông chủ ngân hàng sẽ tới mở công cuộc khai hóa cho họ. Mỗi ngân hàng ở Texas này nên phải trả một khoản tiền cho những việc chúng ta đã làm. Nếu chúng ta không làm các việc đó thì tất cả các ông chủ ngân hàng này vẫn còn nằm ở tít tận bang Georgia, sống nhờ vào rau xà lách với củ cải.

— Tớ không hiểu tại sao cậu lại cứ đi, nếu cậu nghĩ đúng y như những điều cậu vừa nói ra. Cậu đã có thể về nhà dạy học được. – Call vờ tối dạ.

— Tớ muốn nhòm vào xem một cái trước khi đám chủ ngân hàng và luật gia đến đó.

— Kìa, họ có đến Montana đâu. – Call cãi.

— Nếu chúng ta đi, họ sẽ chẳng tụt lại xa đâu. Theo chúng ta đến đó, họ sẽ thuê cậu treo cổ tất cả bọn ăn trộm ngựa lên và thu về bất cứ thứ gì người da đỏ có. Chỗ đó sẽ được khai hóa cho nó văn minh lên. Rồi cậu chẳng biết phải làm gì nữa, giống như trong mười năm vừa qua.

— Tớ không phải là một thằng ở. Tớ đi lên đó là để chăn nuôi gia súc. Jake nói trên đó là thiên đường của người chăn nuôi.

— Cậu đâu phải là người chăn nuôi, Call. Không hơn gì tớ hết. Nếu chúng ta có trại chăn nuôi thì tớ chẳng biết ai sẽ là người cai quản nó.

Call thấy hình như con ngựa cái đứng ba chân như thế đã đủ, và cuộc cãi vã của anh với Gus cũng nên kết thúc. Đôi khi Gus cất lên một bài ca kỳ lạ. Anh đã giết da dỏ nhiều chẳng thua bất cứ người Cảnh vệ nào, đã từng nhìn thấy da đỏ tàn sát dã man đến mức anh biết vì sao anh phải giết; thế nhưng khi nói chuyện thì anh lại như đứng về phía họ.

8

https://thuviensach.vn

Giữa chiều, trời nóng đến mức không còn ai nghĩ nổi cái gì. Ít nhất thì Newt, và những tay khác xem vẻ cũng chẳng hơn tí nào. Tất cả chuyện họ tìm ra để cãi nhau chỉ là ở dưới giếng đào nóng hơn hay ở dưới nắng kéo tời nóng hơn. Ở dưới giếng họ làm việc chen chúc và mồ hôi đổ nhiều đến độ tỏa ra như sương mù, còn dưới nắng thì mồ hôi bốc nhanh hơn là toát ra.

Họ đang làm cật lực thì Đại úy trở lại, sau khi quần cho con ngựa cái một trận bằng cách bắt nó lồng khoảng hai chục dặm suốt dọc sông. Anh phi thẳng đến giếng.

— Hế lô, các cậu! Đã thấy nước chưa?

— Đang thấy, – Dish nói. – Một hai giếng nước chảy ra từ người tôi đây này.

— Nhờ trời cậu khỏe, – Call nói. – Nắng này mà ai không ra được mồ hôi thì ngoẻo.

— Tôi không tin là ông đem bán con ngựa, – Dish tiếp lời. – Tôi thích tướng nó.

— Cậu không phải là người đầu tiên đâu, – Call nói. – Tớ giữ nó chứ. Nhưng bây giờ các cậu có thể ngừng tay. Tối nay chúng ta phải sang bên Mexico.

Họ đi cả lại đằng nhà kho, ngồi ở lối đi, nơi có một mẩu bóng râm. Ngay lúc họ vừa ngồi xuống, Deets liền cởi quần ra vá. Anh giữ một cái kim tổ bố và một ít chỉ thô trong hộp thuốc xì gà để ở túi yên và có dịp là anh lại lấy kim chỉ ra túm túm vá vá cái quần. Tóc anh quăn xốp như len và mớ len của anh đã bắt đầu tiêu muối.

— Nếu tớ là cậu thì tớ vất mẹ nó quần đi, – Dish nói. – Nếu buộc phải mặc chăn mền bông thì tốt hơn cả là cậu tìm một cái mới.

— Dạ thưa ngài không ạ, – Deets vui vẻ nói. – Quần này tôi còn phải cù cưa với nó.

https://thuviensach.vn

Newt có đôi phần kích động. Đại úy không tách anh ra khỏi mọi người khi ông bảo họ nghỉ việc. Đó có nghĩa là cuối cùng anh đang sắp sửa được sang Mexico. Nhưng mặt khác, vì anh ở dưới giếng nên Đại úy có thể quên mất anh chăng.

— Tôi mê con ngựa cái này, – Dish nói, nhìn Đại úy tháo yên cho nó.

— Không mê mới lạ, – Đậu Ve nói. – Nó suýt cắn chết Đại úy hôm qua. Cắn mất một mảng to bằng cả cái bàn chân tớ đây này.

Tất cả nhìn vào bàn chân Đậu Ve, nó xinh xẻo vừa vặn một cái xẻng cỡ bự.

— Nói khó tin, – Dish đùa. – Cả cái đầu nó cũng chưa to bằng bàn chân cậu.

— Nếu miếng thịt bị dứt ra ấy là của cậu thì tớ chắc cậu sẽ cho rằng nó to hơn, – Đậu Ve nói nhẹ nhàng.

Trong khi họ ngồi đó uể oải đấu láo thì thấy hai người từ đằng đông cưỡi ngựa đi nước kiệu thung dung đến.

— Bây giờ thì là ai đây? – Đậu Ve hỏi. – Đến thăm viếng vào giờ này thì lạ thật.

Hai người dừng lại ở đầu đằng kia các lô đất dọc tấm biển hiệu Augustus dựng lên ở đó khi Công ty Hat Creek khai trương. Call chỉ muốn viết trên tấm biển mấy chữ đơn giản *Chuồng ngựa cho thuê Hat Creek* nhưng không thuyết phục được Gus chịu dừng lại ở một khẳng định đơn giản như vậy.

Call chủ trương đóng một miếng ván với tên người trên đó để khách hàng biết đang có một chuồng cho thuê ngựa hoạt động, nhưng Augustus lại cho vậy không tân kỳ. Anh đã lục tìm ra được mảnh ván cửa bị gió thổi tung ra khỏi một nhà kho của ai đó, đóng nó vào một góc bãi thả, ngoảnh ra đường để cho khách vào thị trấn phải nhìn thấy nó trước tiên. Sau rốt, anh và Call đã cãi nhau xem nên viết cái gì lên đó, cãi nhau đến nỗi Call phát ngán phủi tay.

https://thuviensach.vn

Augustus coi mình là người duy nhất ở Bồ Câu Cô Đơn có đủ tài văn chương để viết được một biển hiệu. Khi đẹp trời anh ra ngồi ở bóng râm của tấm biển suy nghĩ cách cải tiến nó; trong vòng hai ba năm từ ngày dựng nó lên, nghĩ ra quá nhiều điều thêm thắt, cuối cùng anh đã làm cho tấm cánh cửa này kín mít chữ.

Thoạt đầu, anh chỉ viết *Công ty gia súc và thương điếm ngựa Hat Creek*, nhưng tự nó lại khêu ra tranh cãi. Call nói chẳng ai hiểu nổi *thương điếm* là cái gì, kể cả anh, anh không thể hiểu, bất chấp các toan tính vòng vo của Augustus định giải thích.

Nhưng Augustus có kiểu lý giải riêng của mình và chữ *thương điếm* cuối cùng đã ngồi vào biển hiệu. Anh đặt nó lên chính là vì anh muốn khách qua đường biết rằng ít nhất ở Bồ Câu Cô Đơn đây cũng có được một người biết viết đúng chính tả những từ quan trọng đến thế.[11]

Sau đó, anh đề tên anh và Call vào. Tên anh trước, vì anh nhiều hơn Call hai tuổi, và anh thấy cần phải kính trọng tuổi tác. Call không bận tâm đến, lòng tự hào của anh quay về hướng khác. Dẫu sao anh vẫn ghét tấm biển đến nỗi anh không muốn có chút xíu nào tên mình ở đó.

Mắt Đậu Ve lại muốn ghê gớm có tên trên đó cho nên một năm Augustus đã viết vào, coi như quà tặng dịp lễ Noel vậy. Dĩ nhiên Đậu Ve không biết chữ, nhưng anh biết xem, và tên anh đã được trưng lên thì anh chỉ được ngay ra với ai tình cờ quan tâm đến nó. Không may là ba chục năm nay chẳng ai gọi anh là Đậu Ve gì gì, chỉ mỗi Đậu Ve trống trơn. Ngay Call, người từng nhận anh vào Cảnh vệ cũng không nhớ được ra họ đích thị của Đậu Ve nữa, tuy biết cái tên gần đây nhất của anh là Parker.

Không có ý làm Mắt Đậu Ve bối rối, Augustus đã viết tên anh ta thành *M. Đ. V. Parker – Cao Bồi*. Gus đã muốn viết *Mắt Đậu Ve – Thợ Rèn*, vì thật ra đó là một thợ rèn giỏi và một cao bồi xoàng nhưng anh ta lại cho rằng có thể cưỡi trên mình ngựa như bất kỳ ai và không muốn bị liệt công khai trước thiên hạ vào một cái nghề thấp kém hơn.

https://thuviensach.vn

Thừa nhận mình còn quá trẻ để được nêu tên trên biển hiệu. Newt không hề gợi ý với ai việc này tuy nếu có ai nói hộ cho thì anh cũng thích lắm. Không ai cả, nhưng ngay Deets cũng phải chờ những hai năm ròng rã mới được trưng tên cho nên Newt đành nén lòng chờ thôi.

Dĩ nhiên Augustus không nghĩ Deets là một da đen. Nhưng khi có tên Mắt Đậu Ve thì đã xảy ra một cuộc tranh luận về việc này, và trong thời gian đó Deets đã tương ra một trận hờn khủng khiếp ngược hẳn với tính tình khiến cho Call lúng túng. Deets đã yên cương xuôi ngược với Call hàng bao năm ròng, dãi gió dầu mưa chia sẻ hiểm nguy, xông pha qua những vùng đất trần trụi nhiều khi phải giết ngựa lấy thịt ăn và trong tất cả những tháng ngày đó Deets đã hào hứng chịu đựng. Rồi tất cả chỉ tại cái biển hiệu, anh bước vào một trận hờn và ở lì trong đó cho tới hôm Augustus chộp được anh đang thèm thuồng nhìn lên tấm biển hiệu thì mới hiểu ra nguyên cớ. Biết chuyện đó. Call khá bất bình. “Cái biển hiệu ma quỷ ấy hủy hoại công ty này.” Call biết Augustus ưa phù phiếm nhưng anh không ngờ Deets và Đậu Ve lại nhảm đến nước này.

Dĩ nhiên Augustus rất thích cho thêm tên Deets vào biển hiệu, tuy có một số rắc rối thuộc về chức danh, như với trường hợp của Đậu Ve. Chỉ đơn giản có Deets ở đó thì không ổn. Deets không biết đọc nhưng có thể trông thấy tên mình ngắn cụt ngắn lủn so với tên người khác hẳn sẽ muốn biết tại sao.

— Này, Deets, cậu chỉ có mỗi một tên thôi à, – Augustus nói. – Phần lớn người ta có hai. Hay cậu quên mất rồi.

Deets nghĩ một hai ngày nhưng không nhớ ra, và thái độ của Call làm anh buồn. Đến mức này, Augustus cũng bắt đầu thấy tấm biển hiệu gây lôi thôi nhiều hơn là đem đến sự tốt lành, vì hóa ra nó đâu có dễ dàng làm ai cũng vui lòng. Giải pháp duy nhất là nghĩ ra một cái họ cho Deets thì đúng lúc ấy, Deets bỗng sáng đầu óc.

— Josh, – anh nói, một tối nọ sau bữa ăn, trước sự sửng sốt của mọi người. – Ấy này, tôi họ Josh đấy. Ông có thể viết được không, ông Gus?

https://thuviensach.vn

— Josh là gọi tắt của Joshua, – Augustus nói. – Tớ viết được cả thằng ngắn lẫn thằng dài. Joshua là thằng dài.

— Viết cho dài vào, – Deets nói. – Tôi bận quá không mang được họ ngắn đâu.

Augustus viết thêm lên biển hiệu chữ Joshua vì anh đã viết chữ Deets trước rồi. May là tính hợm hĩnh của Deets không quá đáng đến mức cần phải có một danh hiệu nữa, tuy Augustus đã định viết anh là nhà tiên tri, cái danh hiệu thật hợp với cái họ Joshua, nhưng Call đã nổi đóa lên.

— Cậu định biến cả lũ thành hề cười ở cái quận này à. Giả dụ có ai đó đến tìm Deets nhờ hắn đoán số cho thì sao?

Bản thân Deets lại thấy khoái về cái triển vọng này.

— Kìa Đại úy, tôi đoán được số mà. Tôi sẽ đoán trời nóng, tôi sẽ đoán trời hạn và tôi sẽ bắt họ trả tiền.

Một khi phần tên tuổi đã được thu xếp xong thì việc còn lại của tấm biển hiệu vô cùng đơn giản. Có hai loại hàng, một cho thuê và một để bán. Ngựa và xe thì sẵn có để cho thuê rồi, chí ít cũng là ngựa và một cỗ xe, một xe độc mã có giảm xóc nhưng thiếu mất lò xo nhún, họ mua lại của Xavier Wanz sau khi vợ ông ta, Therese, bị chính nó đè chết. Hàng bán thì Augustus liệt kê ra bò, ngựa. Anh viết thêm: *Không mua không bán dê lừa*, vì anh không chịu được dê còn Call thì càng không chịu được lừa. Rồi như một bổ sung nữa, anh thêm: *Chúng tôi không có lợn cho thuê*, câu dẫn tới cuộc cãi vã khác nữa với Call.

— Khổ, xem cái này người ta sẽ bảo bọn mình điên. Chẳng ai đầu óc nghiêm chỉnh lại đi thuê lợn bao giờ. Cậu làm gì được với lợn mà cậu đi thuê nó?

— Lợn làm được nhiều việc có ích chứ cậu, – Augustus nói. – Nó ăn gián ở nhà kho này, nếu như ai đó có nhà kho. Hoặc là nó đầm khô các vũng bùn. Thả ít lợn vào vũng bùn là bùn hết nhẵn chẳng mấy chốc.

Hôm ấy trời nóng bức. Call mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

https://thuviensach.vn

— Nếu tớ tìm ra được chỗ nào mát như vũng bùn chẳng hạn thì tớ cũng lăn xuống đó đầm tranh với lợn.

— Call này, muốn gì thì cái biển hiệu cùng là lòe là chọe mà thôi. Nó cốt làm cho người qua đường dừng lại đọc lên và nhớ lấy, ít lâu sau bắt buộc họ sẽ cần đến.

Khoản lo xa về lợn này chấm hết cho tấm biển hiệu, cùng sự hài lòng của Augustus một thời gian dài. Nhưng sau một hai năm anh lại quyết định nếu chấm hết cho tấm biển hiệu bằng một câu La Tinh thì nó sẽ oai hơn. Anh có quyển sách học tiếng La Tinh của ông bố; nó đã rách bươm do nhiều năm dài nằm trong cái túi yên ngựa của anh. Đằng cuối quyển sách có một ít ngạn ngữ, châm ngôn và Augustus đã hồ hởi bỏ rất nhiều giờ nghiền ngẫm, cố ngã ngũ xem chữ nào thì nom sẽ hay nhất ở dưới cùng tấm biển hiệu. Không may các câu này lại không được dịch sang tiếng Anh, có lẽ lúc các sinh viên đã đọc đến trang cuối cùng của quyển sách thì đều được coi là thông hiểu chữ La Tinh cả. Augustus chỉ tiếp xúc láng máng với nó, không có dịp nào thật sự nâng cao kiến thức của mình lên. Nhưng theo quan niệm anh thì tiếng La Tinh chủ yếu là để ngắm và anh chuyên chú là cốt tìm ra một câu có cái dáng nhìn đẹp hơn cả. Câu mà anh bập lấy là *Uva uvam vivendo varia fit*, bất chấp nó nghĩa ra sao nhưng anh thấy nó đẹp. Một hôm không có ai quanh đây, anh đã ra viết nó vào dưới cùng tấm biển hiệu, ngay dưới hàng chữ *Chúng tôi không có lợn cho thuê*. Đoạn anh cảm thấy tác phẩm này đã toàn vẹn. Cả tấm biển bây giờ đọc là:

CÔNG TY GIA SÚC VÀ ĐIẾM THƯƠNG NGHIỆP CHO THUÊ NGỰA HAT CREEK

ĐẠI ÚY AUGUSTUS MCCRAE & ĐẠI ÚY W. F. CALL (ĐỒNG CHỦ SỞ HỮU)

M. Đ. V. PARKER – CAO BỒI

DEETS JOSHUA

https://thuviensach.vn

CHO THUÊ: NGỰA VÀ XE ĐỘC MÃ

BÁN: GIA SÚC VÀ NGỰA

KHÔNG BÁN KHÔNG MUA DÊ VÀ LỪA

CHÚNG TÔI KHÔNG CHO THUÊ LỢN

UVA UVAM VIVENDO VARIA FIT

Augustus không hé ra lời nào về câu châm ngôn và đã quá hai tháng trời mà chẳng hề có ai để ý tới nó, cái việc chứng tỏ người dân ở Bồ Câu Cô Đơn nhởn nhơ vô tình đến thế nào. Nó làm cho Augustus khổ tâm ghê gớm rằng chẳng ai tán thưởng việc anh viết một châm ngôn La Tinh lên tấm biển để cho các vị khách cưỡi ngựa vào thị trấn nhìn thấy.

Càng khổ tâm hơn là việc không ai trong chính hãng của anh để ý tới, cả Newt, người mà Augustus trông chờ là có phần nào lanh lẹ. Dĩ nhiên mất hai thành viên của hãng mù chữ, không phải – ba, nếu như tính cả Bolivar nữa, không phân biệt nổi chữ Tàu với chữ La Tinh.

Cuối cùng, một hôm Call đã để ý thấy, nhưng chẳng qua chỉ vì con ngựa của anh không may đã làm văng đi mất chiếc cá sắt ở bên kia tấm biển hiệu. Khi cúi xuống nhặt cái đó lên anh liếc thấy một cái gì khác lạ. Rồi anh nhận ra đó là hàng chữ La Tinh, nhưng điều đó không giải thích được nó leo vào tấm biển kia để làm gì. Call gặp Gus đang ở hiên, ngắm nghía cái vò rượu và chẳng dính tay vào việc gì hết.

— Cậu làm cái trò khỉ gì đây? Cái đoạn nói về lợn ấy chưa đủ xấu với cậu hay sao? Còn câu dưới đó nói gì vậy?

— Một ít chữ La Tinh ấy mà, – Augustus nói, không khó chịu gì về cái giọng cáu kỉnh của người bạn chung vốn.

— Tại sao lại La Tinh? Tớ tưởng cậu chỉ biết chữ Hy Lạp.

— Tớ cũng đã một dạo biết chữ La Tinh đấy chứ.

https://thuviensach.vn

Gus đã khá say, cảm thấy man mác buồn đối với tất cả các sự trầm luân anh đã trải qua ở cõi đời này. Qua những năm tháng gian truân, vần chữ cái Hy Lạp rò tuột khỏi đầu anh mỗi phen một chữ. Thực tế, ngọn nến tri thức mà anh đem bày ra đã cháy trụi hết, còn lại có một mẩu đáng buồn thôi.

— Thế thì cái chữ La tinh ấy nói gì?

— À, một châm ngôn. Cái ý thì như nó nói ở trên ấy đấy.

Anh dứt khoát giấu càng lâu càng hay việc anh không hiểu nghĩa câu đó là gì, muốn sao thì nó cũng chẳng đụng đến ai. Anh viết nó lên thì hãy cứ để cho thiên hạ người ta đọc.

Call bắt được thóp Augustus ngay.

— Chính cậu cũng chẳng hiểu. Nó có thể nói bậy bạ gì đó. Trước sau cậu chỉ biết mỗi cái là tấm biển mời thiên hạ đến hãng chúng ta mà thôi.

Augustus phá ra cười.

— Với tớ, thằng cướp đầu tiên nào đến đây đọc được tiếng La Tinh thì đều đáng được chúng ta hoan nghênh quá đi chứ. Vì cơ hội nổ súng vào một người có học hành để đổi khác đi một tí mà khéo rồi tớ bị mang tội đấy.

Trong số những người thực sự phải tiếp xúc với tấm biển, Deets là người ưa nó nhất, vì lẽ vào buổi chiều cái cánh cửa được đem làm tấm biển hiệu đã cung cấp một mảng râm mát khiêm tốn để anh có thể đến ngồi cho ráo mồ hôi.

Cho nên buổi chiều oi bức này người ta lạ lùng thấy hai người cưỡi ngựa đến lại dừng ở đó đọc tấm biển chứ không cho ngựa phới thẳng vào Bồ Câu Cô Đơn uống cho ướt cái cổ họng bị bụi bám đầy của họ.

— Tớ đồ là hai giáo sư, – Dish nói. – Chắc chắn hai người này thích đọc chữ.

Cuối cùng họ đi nước kiệu vòng qua nhà kho, một người thấp bè, mặt đỏ, trạc độ tuổi Đại úy, người kia bé nhỏ, mặt rỗ, có khẩu súng buộc ở đùi. Người mặt đỏ mang vẻ một ông chủ. Con ngựa đen ông ta cưỡi dứt khoát là

https://thuviensach.vn

được nhiều người thèm muốn. Người nhỏ bé thì cưỡi con ngựa cà mèng, lưng võng, bụng ỏng.

— Các bạn, tôi là Willbarger, – người có tuổi nói. – Tấm biển này hay thật đấy.

— À, ông Gus viết đấy mà, – Newt nói, cố thân thiện. Cuối cùng đã có được một người thích đọc biển hiệu hạ cố đến, chắc là ông Gus phải khoái đây.

— Nhưng nếu tôi thuê lợn thì tôi thất vọng lắm, – Wilbarger nói. – Ai thích thuê lợn thì đã chẳng dừng chân lại làm gì.

— Ai đã xuất hiện ở đây thì sẽ phải dừng lại chứ. – Một lát sau Newt nói. Bởi không ai cất lời nên anh cảm thấy câu Wilbarger nói cần được trả lời.

— À, đây là công ty bò hay là các bạn mở một gánh xiếc đấy? – Wilbarger hỏi.

— Ồ, chúng tôi có bán bò, – Đậu Ve nói. – Ông cần bao nhiêu con?

— Tôi cần bốn chục ngựa, trên tấm biển các ông có đề bán ngựa. – Wilbarger nói. – Hai đêm trước đây, một bọn Mexico khốn kiếp đã lùa mất gần hết đàn ngựa của tôi. Người ta bảo các ông có cung cấp ngựa, đúng không?

— Đúng, – Mắt Đậu Ve nói. – Hơn thế nữa, chúng tôi còn lùng đuổi được bọn Mexico.

— Tôi chẳng có thì giờ bận đến bọn chúng, – Wilbarger nói. – Nếu các ngài có thể cho bốn chục ngựa khỏe mạnh chạy nước kiệu ra đây thì chúng tôi sẽ trả tiền rồi đi ngay.

Newt cảm thấy hơi bối rối.

— Tốt nhất ông bàn chuyện đó với Đại úy, – anh gợi ý. – Đại úy nắm mọi chuyện thương lượng.

Đậu Ve chỉ vào căn nhà cách đó ba chục mét, trong đám sồi gai.

https://thuviensach.vn

— Tôi nghĩ ông ấy đang ở đây, – anh nói.

— Người như các ông nên ra một tờ báo, – Wilbarger nói. – Báo các ông sẽ đầy ắp những tin là tin.

Người mặt rỗ đi cùng Wilbarger thấy nhận xét này rất ngộ nghĩnh. Làm cho tất cả ngạc nhiên, gã buông tràng cười lục cục giống tiếng gà mái kêu khi bực mình.

— Nhà thổ lối nào thế? – Gã hỏi khi tiếng gà mái kêu chấm dứt.

— Chick, anh không ra thể thống gì cả, – Wilbarger nói rồi quay ngựa đi nước kiệu về căn nhà.

— Nhà thổ đường nào? – Chick lại hỏi.

Gã nhìn Dish nhưng Dish không muốn lộ tung tích của Lorena cho một gã cao bồi bé nhỏ xấu xí, trên lưng một con ngựa lưng võng, bụng ỏng.

— Ở Sabinas đằng kia cơ, – Dish nói vẻ như thật.

— Gì? – Chick hỏi, bị chộp thình lình, ngẩn ra.

— Sabinas, – Dish nhắc lại. – Lội qua sông đi xuống đông nam khoảng một ngày trời chắc sẽ đâm vào đó.

Newt nghĩ Dish trổ ngón bằng một câu như thế là cực kỳ thông minh, nhưng rõ ràng Chick không thích sự thông minh. Gã nhăn mặt, khiến nó căng ra.

— Tôi không hỏi bản đồ địa thế Mexico. Tôi nghe nói có một cô gái tóc vàng ở thị trấn này.

Dish thong thả đứng thẳng lên:

— À, em gái tôi.

Dĩ nhiên đây là bịa trắng trợn nhưng nó lại tỏ ra ăn thua. Chick không tin chuyện này nhưng Wilbarger đã cưỡi ngựa bỏ đi, gã hiểu mình thế cô và bị ác cảm. Đụng vào em gái một cao bồi, lại là gái điếm thì có thể đưa tới những trận đấm đá dài dài, nếu không phải là tệ hơn. Dish Boggett lại nom vẻ khỏe mạnh, cường tráng.

https://thuviensach.vn

— Vậy thì một gã điên nào đã nói láo, – Chick đáp rồi quay ngựa về phía căn nhà.

Thích sự đời chẻ hoe ra, Mắt Đậu Ve không khoái gì những trò tinh tế vừa rồi.

— Cậu lấy đâu ra em gái chứ, Dish?

Cách sống của Đậu Ve rập khuôn theo Đại úy. Một năm anh không đặt chân đến Đậu Khô hai lần, chỉ thích tẩm ướt cái cổ họng của anh ở ngay tại hàng hiên trước nhà, nơi chỉ mất có vài bước đã lên được giường ngủ phòng khi anh có tẩm rượu quá đi một ít. Gặp một người đàn bà, anh cảm thấy khó chịu – mối nguy trệch khỏi đạo đức quá lớn. Thường thường khi thấy đàn bà ở gần bên, anh lại theo cách giả mù đứng nhìn chằm chằm xuống đất. Tuy vậy, một buổi sáng khi họ lùa đàn bò Mexico ngang qua Bồ Câu Cô Đơn, anh đã tình cờ ngước lên và thấy một cô gái tóc vàng nhìn họ qua cánh cửa sổ mở. Vai cô để trần, cảnh tượng làm anh bàng hoàng đến mức ghìm cương ngựa lại. Anh không quên người con gái và đôi khi lén liếc lên cánh cửa sổ, nếu như có dịp cưỡi ngựa qua. Nay anh ngạc nhiên nghĩ sao cô lại có thể là em gái của Dish được?

— À, hết buổi chiều rồi, chắc là tớ sẽ loanh quanh một tí đây, – Dish nói.

Anh thong thả đi về thị trấn.

Triển vọng được đi cùng mọi người đêm nay cứ bộn lên ở trong đầu Newt.

— Lúc xuống phía nam thì các anh đi đâu? – Anh hỏi Đậu Ve.

— Ồ, cứ phóng miết cho tới lúc nào vớ được gia súc, – Đậu Ve đáp.

— Tôi hy vọng được đi, – Newt nói.

Deets đập bàn tay đen to tướng vào vai anh.

— Cậu nóng ruột được đạn xuyên vào người à, trời đất. – Nói đoạn, anh đi ra đứng nhìn xuống lòng cái giếng chưa đào xong.

https://thuviensach.vn

Deets ít lời, nhiều vẻ. Newt thường có cảm tưởng rằng Deets là người duy nhất trong đám anh em ở đây thật sự hiểu những ao ước và nhu cầu của mình. Bolivar thì thỉnh thoảng tốt; Gus tốt, đều đặn tốt tuy lòng tốt của Gus khá là lơ đãng, vô tình. Gus có nhiều điều để nói và tranh luận nhưng thường là khi đã chán nghĩ về mọi cái khác rồi mới có thì giờ nghĩ tới Newt.

Thật tình Đại úy hiếm khi gay gắt với anh trừ phi anh làm hỏng một công việc gì đó. Nhưng Đại úy cũng chẳng nói với anh một lời. Đại úy không đi quanh ban phát nhưng lời tốt lành. Không một lời khen nào của Đại úy về anh, bất kể anh làm được việc tốt đẹp nào, hơi nản thật. Anh càng ra sức làm vui lòng Đại úy thì Đại úy như lại càng không vui. Khi Newt gắng làm một việc gì đó tử tế, Đại úy hình như lại cảm thấy ông đang phải mang ơn, điều làm cho Newt không khỏi hoang mang thầm hỏi, làm việc tốt thì được tích sự gì nếu như nó chỉ khiến cho Đại úy nổi cáu. Trong khi Đại úy lại chỉ bận tâm sao cho công việc tốt hơn.

Deets biết Newt nản, và anh làm tất cả những gì mình có thể làm được để nâng tinh thần Newt lên. Đôi khi anh đỡ đần Newt nếu Newt quá bận, và bất cứ lúc nào có cơ hội khen một việc gì anh đều ngỏ lời khen. Đó là một sự giúp đỡ, tuy chẳng phải lúc nào nó cũng làm khuây đi được cảm giác của Newt cho rằng Đại úy trù anh. Newt không biết đó là gì nhưng hình như có một cái gì đấy. Hình như Deets là người biết việc đó nhưng Newt không dám mạnh bạo hỏi. Dầu sao Deets cũng vốn ít nói rồi. Anh có xu hướng tự nhiên diễn đạt mình bằng mắt và bằng tay.

Trong khi Newt nghĩ đến đêm tối và Mexico, Dish vui vẻ đi đến quán rượu Đậu Khô nghĩ tới Lorena. Suốt ngày vật lộn với cái giếng anh vẫn nghĩ tới cô. Đêm chưa tàn như anh mong muốn – Lorena chưa cho anh một điều gì có thể hiểu là một sự khuyến khích – nhưng anh cảm thấy có lẽ cô cần có thêm thời gian để quen với ý nghĩ rằng anh yêu cô. Nếu anh ở lại đây một tuần hay hai, cô có thể sẽ quen và thậm chí thích ý nghĩ đó nữa.

https://thuviensach.vn

Đằng sau cửa hàng bách hóa, lão thợ yên ngựa già người Mexico đang cắt tấm da hươu thành những sợi mảnh để bện dây thòng lọng. Dish thấy có lẽ nom mình sẽ đàng hoàng hơn nếu đi xuống sông rửa sạch chỗ mồ hôi trong ngày đã khô ở trên người, nhưng đi xuống con sông có nghĩa là mất thì giờ cho nên anh bỏ cái ý nghĩ đó. Điều anh làm là đứng lại dắt cho gọn gàng đuôi áo sơ mi và phủi bụi quần.

Chính trong lúc đang chăm lo cho cái đuôi áo sơ mi thì anh thình lình chột dạ. Anh dừng lại cách bảy tám mét ở đằng sau quán Đậu Khô, một căn nhà hai tầng bằng gỗ xẻ. Đó là một buổi chiều oi nóng, lặng tờ, không một làn gió. Một phát rắm to có thể vang đến tận đầu đường nhưng lúc này không phải tiếng rắm đập vào tai Dish. Thoạt nghe thấy cái tiếng cọt kẹt, răng rắc đều đều anh không nghĩ gì hết nhưng một hai giây sau, ở trong anh một cái gì chợt xuất hiện làm anh thấy nhói lên. Anh bất giác bước gần lại ngôi nhà để xác định nỗi sợ của mình.

Từ góc nhà, ở chính ngay trên đầu anh kia, nơi là phòng ngủ của Lorena, lọt ra một tiếng răng rắc cọt kẹt giống như do hai người làm ra ở một cái giường có rải đệm lá ngô bên trên những chiếc lò xo rão. Giường của Lorena đúng như vậy; mới đêm qua nó cũng đã gây ra cái tiếng động tương tự ở bên dưới cô và anh, đủ to đến nỗi Dish nghĩ, trước khi khoái lạc xâm chiếm lấy anh, rằng liệu có ai khác nghe thấy nó không.

Bây giờ anh đang nghe thấy nó, đứng đây với cái đuôi áo sơ mi dắt vào một nửa, trong khi một ai đó đang làm tiếng động kia với Lorena. Ký ức về thân thể cô hòa trộn với tiếng động, gây ra một cảm giác đau nhói ở ngực Dish, khiến anh không thể động đậy. Anh gần như tê liệt, buộc phải đứng như trời trồng giữa cái nắng hầm hập ở ngay bên dưới gian phòng anh đang hy vọng mở cửa đi vào. Cô là một bộ phận của tiếng động đó – anh biết rõ sợi dây đàn nào của cô đang đóng góp vào cái bản nhạc đáng sợ này. Nỗi giận dữ tràn ngập người anh, trong một lúc đối tượng của nó là Xavier Wanz, kẻ ít nhất đã có thể thấy rằng Lorena nên có một tấm đệm bằng bông nhồi thay vì lá ngô sột soạt khô ráp thế kia, ngủ trên đó không có gì là dễ chịu cả.

https://thuviensach.vn

Nhưng trong một tích tắc, nỗi giận của Dish trượt qua Xavier, chĩa vào cái gã đang ở trong gian phòng trên đầu anh kia, chính cũng là đang ở trên người Lorena, dùng thân thể Lorena tạo ra cái tiếng răng rắc và cọt kẹt nọ. Anh đinh ninh rằng đó là gã khỉ mặt rỗ cưỡi con ngựa xám võng lưng, hắn chắc nói phóng lên là cưỡi ngựa về nhà nhưng rồi lại cắt ngang lòng lạch cạn phi thẳng đến quán rượu. Đây là một việc hắn sẽ sớm phải ân hận.

Dish kéo lại thắt lưng quần rồi hầm hầm đi vòng quán rượu về phía bắc. Cần phải đi ra khỏi căn nhà để thôi không nghe thấy tiếng động tàn nhẫn kia. Anh có ý chờ giết con khỉ rỗ hoa còi cọc khi hắn ra ngoài quán rượu. Dish không phải là dân đấu súng nhưng đâu phải cái gì cũng là bẩm sinh. Anh lấy súng lục ra, kiểm tra ổ đạn, ngạc nhiên thấy cuộc đời sao nó lại có thể hút bạn đi mau đến thế được. Sáng nay thức dậy anh chưa có kế hoạch gì ngoài việc làm cao bồi mà bây giờ anh lại đang sắp sửa thành kẻ sát nhân, điều sẽ làm cho tương lai của anh hóa ra đen ngòm.

Anh nhét súng vào bao đi vòng ra góc nhà và chột dạ. Không có con xám võng lưng nào buộc ở thanh gỗ buộc ngựa đằng trước quán rượu. Thực tế không có một con ngựa nào ở trước cửa quán rượu.

Dish thật sự bối rối. Anh đã quá sẵn sàng để giết người nhưng bây giờ lại không có nạn nhân nào để anh gây án. Trong một lát, anh cố tự thuyết phục rằng mình đã tưởng tượng ra cái tiếng động kia. Có thể chỉ là Lorena nhún nhảy chơi trên cái đệm mà thôi. Nhưng cái lý này không vững. Một người đàn ông nào đó đã gây ra sự nhún nhảy này – vấn đề là ai?

Dish nhìn vào bên trong, chỉ thấy quán Đậu Khô cũng trống không như một nhà thờ vào đêm thứ bảy. Không bóng dáng tăm hơi của Xavier hay Lippy và tệ hơn, cái tiếng cọt kẹt vẫn không ngừng. Anh có thể nghe thấy nó từ cửa trước. Quá đáng lắm với Dish. Anh chạy vội ra khỏi hiên đi ngược đường phố lên, nhưng rất mau, anh vỡ lẽ không có chỗ nào để đi tới, trừ phi anh muốn lấy ngựa của mình phóng đến Matagorda, mặc cho Đại úy Call muốn nghĩ ra sao thì nghĩ mà thôi.

https://thuviensach.vn

Dish chưa bỏ đi được – ít nhất trong khi anh chưa tìm ra tình địch là ai. Anh bèn cuốc bộ ngược phố và xuôi phố. Cảm thấy thật dớ dẩn phải đi như vậy, anh tuốt ra sông nhìn dải nước nâu và một con sói đồng cỏ lớn tướng.

Dish ngồi một giờ bên bờ sông và khi trở về quán Đậu Khô, mọi sự đã quay lại bình thường. Xavier Wanz đứng ở cửa với một chiếc giẻ ướt trong tay, Lippy thì ngồi trên quầy rượu cắt cái chai ở ngón tay cái bằng con dao cạo. Trong con mắt Dish, họ chẳng đáng kể gì.

Cái đáng kể là Lorena, hai má ửng hồng xinh đẹp, đang ngồi ở bàn với Jake Spoon, người lạ mặt có đôi mắt màu cà phê và khẩu súng lục báng khảm ngọc trai. Jake, mũ đẩy ra sau gáy, đang nói với Lorena, ít nhất cũng bằng mắt, tựa như đã quen biết cô hàng năm. Có mỗi một cốc uýt ki trên bàn. Ở cửa vào, Dish nhìn thấy Lorena chiêu một ngụm từ cái cốc ấy rồi tiện tay chìa nó cho Jake, gã này làm một ngụm to.

Cảnh tượng làm Dish lúng túng dữ, nó ứ đầy bụng anh, giống như tiếng cái giường cọt kẹt khi anh thoạt mới nghe thấy.

Trong chớp mắt, khi anh đứng giữa cánh cửa lửng tự động khép lại, toàn bộ quan niệm của Dish về đàn bà đã biến đổi. Anh định quay lui ra để ít nhất có thể bỏ đi, rồi một mình còm cõi chỉnh lý cuộc đời mình, nhưng anh lại lần lữa hơi lâu mất một chút. Cả Jake lẫn Lorena đều rời khỏi mắt nhau nhìn lên và trông thấy anh ở cửa. Lorena không đổi nét mặt nhưng Jake lập tức thân mật vẫy tay.

— Hoan hô. Vào đây, con. Tớ hy vọng cậu sẽ làm cho quán hàng đông khách đấy. Với tớ, nếu có một cái gì không chịu nổi thì đó chính là một cái quán rượu buồn.

Dish bước vào. Jake Spoon vẫy Xavier.

— Davie, mang thuốc độc của ông lại đây. – Gã nhất định không gọi Xavier mà cứ Davie. – Bất kỳ ai phải đào một cái giếng khốn nạn trong trời nóng bức này cũng đáng được uống không mất tiền. Và tôi chi.

Anh đẩy một cái ghế ra cho. Dish cầm lấy, cảm thấy mặt mình lần lượt hết đỏ lại tái. Anh thèm biết Lorena cảm thấy ra sao về tất cả những chuyện

https://thuviensach.vn

này và khi Jake quay đầu đi một lúc, anh đã nhìn vào cô. Hai mắt cô sáng một cách khác thường, nhưng chúng đâu có nhìn anh. Chúng không ngừng quay về Jake, còn gã thì chẳng để ý gì tới cô. Lorena uống thêm hai ngụm nữa ở cốc rượu của Jake, có những giọt mồ hôi lấm tấm ở môi trên cô, một giọt ở đúng ngay bên cạnh vết sẹo mờ mờ, nhưng xem vẻ cô không khó chịu gì về thời tiết hay về mọi thứ khác.

Dish khó lòng quay mắt đi khỏi, Lorena đẹp thế kia mà, và khi anh đang nhìn thì bắt gặp Jake Spoon nhìn anh. Nhưng con mắt của Jake hoàn toàn thân thiện, có vẻ vui thích thật lòng vì có bạn cùng uống.

Vừa lúc đó Xavier mang đến chai rượu và một cái cốc. Jake rót thoải mái.

— Rượu đây ngon hơn rượu trên Arkansas, – gã nói.

— Arkansas, – Xavier khinh khỉnh, tựa như tự cái tên này cũng đã nói đủ được rồi.

Vào lúc này Dish cảm thấy mình chẳng còn muốn tin cả vào những gì đang hiện hữu ngay trước mắt. Anh không muốn có cái bàn rượu, có Lorena và một người đàn ông khác như nó đang hiển hiện. Thế nhưng sự thật lại ngược với ý muốn của anh. Xem vẻ Lorena chẳng đoái hoài đến việc anh có mặt hay không, nhưng cũng rõ ràng là giả dụ anh có ở cách đây hàng nghìn dặm đi chẳng nữa thì cô cũng chẳng để ý nốt. Xavier đứng bên anh, mảnh giẻ lau nhỏ giọt xuống ống quần anh.

Trong một lúc Dish quên hết ý nghĩa của mọi sự trong đời. Anh quên mất cả cái ý thức rằng anh là một cao bồi, cái ý thức mạnh mẽ nhất anh vẫn phải trông nom gìn giữ. Anh chỉ còn là một gã đàn ông cầm cốc rượu trong tay, một gã mà cuộc đời thình lình bỗng hóa ra thành bùn thành đất. Hôm qua anh là một tay nghề thượng thặng, nhưng bây giờ, cái đó chẳng còn có ý nghĩa gì.

Tuy trời nóng sáng. Dish vẫn cảm thấy lạnh và u ám, quá hoang mang bởi cái trò có tên gọi là cuộc đời, đến nỗi anh chẳng còn nghĩ được nên nhìn vào đâu, càng không nghĩ được nên nói năng gì. Anh uống một ngụm, một

https://thuviensach.vn

ngụm nữa rồi nhiều ngụm nữa và tuy đời vẫn u ám nhưng bên trong đám mây đã bắt đầu ấm áp lên. Đến giữa chai rượu thứ hai anh hết phiền não về Lorena về Jake, anh ra ngồi bên cạnh chiếc dương cầm cất lời hát bài *Bonnie của tôi nằm dài trên mặt đại dương* trong khi Lippy đạo nhạc.

9

Augustus đang ở hiên trước tiêu khiển chờ thời thì Wilbarger đến. Với anh, tiêu khiển chờ thời xem chừng là cái việc bằng hữu phải làm bởi vì Jake Spoon đã đi một chặng đường dài và có vẻ hớt hơ hớt hải tìm kiếm đàn bà suốt cuộc hành trình đó. Jake là một trong số những người hình như quanh năm suốt tháng động cỡn, một nguồn gây bực bõ to lớn cho Call, người không bao giờ hứng tình cả. Augustus cũng là môn đồ chuyện này nhưng như anh thường nói, anh không để cho nó lôi anh đi như một con lừa – một câu pha trò hạ lưu, nó cứ vượt qua đầu của phần đông những ai nghe anh: anh khoái hưởng thụ cái *rễ củ*, như anh gọi nó thế, nhưng nếu điều kiện không thuận lợi thì anh có thể lấy uýt ki ra làm sự mê mệt dài lâu cho mình.

Dĩ nhiên Wilbarger là một sự ngạc nhiên. Ông cho con ngựa ô to lớn đi nước kiệu vào thẳng trong hiên, làm cho hai con lợn xanh cũng ngạc nhiên chẳng kém gì Gus. Chúng thức giấc và hầm hè với con ngựa.

Wilbarger thèm muốn nhìn vào cái vò của Augustus, nói.

— Lạy Chúa, tôi hy vọng thứ ông đang uống kia không phải là xi rô. Tôi có thể tự cho phép mình hưởng được một chút vui đời?

— Nếu ông xuống ngựa và đừng khiến lợn của tôi sợ thì ông sẽ được mời uống tử tế – Augustus nói. – Sau chúng ta sẽ tự giới thiệu tên tuổi cũng được.

Con lợn đực đứng lên đi thẳng vào dưới vó con ngựa ô, con ngựa đã khá kiệt sức chẳng hề nhúc nhích. Wilbarger còn bị sửng sốt hơn cả con ngựa. Thật tình Augustus cũng sửng sốt. Con lợn đực chưa từng giở trò này

https://thuviensach.vn

ra bao giờ, tuy nó luôn luôn là một con lợn tính khí thất thường, khó đoán trước.

— Tôi đoán chắc đây là một trong những con lợn ông không cho thuê, – Wilbarger nói. – Nếu tôi mà cưỡi con ngựa cái của tôi thì đã đá con này văng đi không biết đến đâu, ông phải lùng tìm mới thấy được thịt ba chỉ muối.

— À, con lợn này ngái ngủ. Tôi đoán nó không ngờ thức dậy lại thấy một con ngựa đứng bên mình.

— Ông là ông nào. Call hay McCrae? – Wilbarger hỏi, thấy ngán thảo luận về lợn.

— Tôi là McCrae. Call thì không chịu được với cái sự tràng giang đại hải như của ông vừa rồi đâu.

— Không thể trách được ông ta. Tôi là Wilbarger.

Vừa lúc đó Call ở trong nhà đi ra. Và một người đàn ông bé nhỏ ở trên lưng một con ngựa cà khổ cũng vòng ở đầu nhà tới.

— Kìa, bị ma quỷ bao vây mà sao chúng tôi không biết nhỉ, – Augustus nói. – Đây là Đại úy Call, đứng đó với cái đuôi sơ mi thò ra ngoài ấy.

— Tôi là Wilbarger. Đây là Chick, người của tôi.

— Các ông cứ tự xuống ngựa, – Call nói.

— Ồ được, nhưng tại sao lại xuống khi mà chỉ lát sau đã phải leo lên rồi chứ? – Wilbarger nói. – Tôi đã có ba nghìn con bò sẵn sàng lùa đi. Điều tôi cần là một toán ngựa.

— Giống bò tội nghiệp không thể huấn luyện để chở người được, – Augustus nói. Cái ý này vừa bật ra và theo thói quen, anh nói ra luôn.

Cả Call lẫn Wilbarger đều nhìn anh tựa hồ anh là một thằng rồ.

— Ông nghĩ là tội nghiệp, – Wilbarger nói. – Nhưng tôi lại gọi thế là phúc đức. Tôi đồ là ông viết tấm biển hiệu.

— Đúng. Có muốn tôi viết một tấm cho ông không?

https://thuviensach.vn

— Không, tôi chưa sẵn sàng vào nhà an dưỡng thần kinh. Tôi không trông mong gặp chữ La Tinh ở vùng này của Texas, nhưng tôi nghĩ nền học vấn đã được lan rộng.

— Ông quây gom được nhiều bò như thế mà không có ngựa thì làm bằng cách nào? – Call hỏi, mong câu chuyện quay lại với việc mua bán.

— À, tôi đã rèn được một đám thỏ rừng đuổi bò chạy ở các bụi rậm ra, – Wilbarger đáp, hơi có vẻ phật ý. – Thật ra thì bọn Mexico đã ăn cắp ngựa của chúng tôi, – ông nói thêm. – Tôi nghe nói các ông khi làm Cảnh vệ đã từng treo cổ tất cả những thằng ăn cắp ngựa người Mexico lên, nhưng tôi nghĩ khéo các ông đã để sổng mất một ít thằng.

— Kìa, ma quỷ, chúng tôi treo cổ chẳng sót đứa nào mà, – Augustus nói, mừng thấy ông khách cũng có vẻ lắm lời. – Chắc thế hệ mới của chúng đã ăn cắp ngựa nghẽo của ông. Chúng tôi không chịu trách nhiệm.

— Nói dông nói dài thế thôi, – Wilbarger nói. – Tôi đâm ra phải lãnh đủ với ba nghìn con bò và mười một con người. Nếu tôi mua được bốn chục con ngựa, ngựa tốt ấy, thì tôi sẽ vui hơn. Ông có giúp tôi được không?

— Chúng tôi đang đợi một trăm ngựa vào rạng đông ngày mai, – Call nói. Augustus huyên thiên lại có lợi, nó làm anh kiếm được vài ba phút để dựng kế hoạch.

— Tôi đã định ở đây qua đêm, – Wilbarger nói. – Chiều nay tôi có thể dẫn đi được bao nhiêu con?

Augustus moi ra chiếc đồng hồ quả quýt cổ lỗ bằng đồng, liếc một cái.

— Ồ, bây giờ thì chịu. Hôm nay chúng tôi nghỉ việc rồi.

Wilbarger đột ngột xuống ngựa, cởi một hai nấc đai bụng ra cho con ngựa thở dễ dàng hơn.

— Tôi chưa nghe thấy một chuồng thuê ngựa nào nghỉ việc vào giữa ban ngày ban mặt thế này.

— Ồ, chuồng thì không đóng, – Augustus nói. – Chúng tôi có thể nhốt ngay vào chuồng bất cứ cái gì ông muốn chúng tôi nhốt. Chỉ là nghỉ cái

https://thuviensach.vn

phần việc bán thôi.

Wilbarger đi lên trên hiên.

— Nếu cho thuê cái vò này thì tôi xin thuê một ngụm. Tôi nghĩ đây là cái vò duy nhất vẫn còn mở ở thị trấn này.

— Mở và không mất tiền, – Augustus nói, chìa nó cho ông ta.

Trong lúc Wilbarger uống, Augustus nhìn Call. Câu nói về một trăm con ngựa làm cho anh sửng sốt như một cú đánh đổi mạng. Đối tượng chính trong các lần nhào sang bên Mexico gần đây là bò, gia súc. Thỉnh thoảng mới có ngựa thì hiếm khi quá mười con một đêm. Chín chục con nữa moi ở đâu ra, Augustus không biết.

— Có nhà thổ ở thị trấn này không, các ông? – Chick hỏi, vẫn trên yên ngựa. Câu hỏi làm tất cả ngạc nhiên. Còn Wilbarger hình như vô cùng khó chịu.

— Chick, tôi tưởng ông có được tí chút lịch sự chứ. Nói các loại chuyện này ở các lô đất dưới kia còn đi một nhẽ. Đem nói ở đây thì thật quá thể.

— Kìa, thì đám dưới đó chúng giấu tôi mà, – Chick nói, giọng thoáng chút ca thán.

— Vì rằng đó là đám trẻ coi trời bằng vung, – Augustus nói. – Không có Jezebel[12] thì không bắt được đám trẻ ấy đâu.

— Tên cô ta là thế ư ông? – Chick hỏi. – Tôi lại nghe tên khác cơ.

— Ông ta không học được cách dẹp cơn dẹp cớ của mình đi, – Wilbarger nói. – Tôi mong các ông thứ lỗi cho.

— Một cái lưỡi loang toàng chẳng bao giờ lại được hoan nghênh, – Gus nhẹ nhàng.

— Ngựa, – Wilbarger nói, trở lại với đề tài quan trọng nhất. – Việc làm ăn suýt bị kết thúc này là một điều đáng giận. Tôi hy vọng quay về với đàn bò của tôi vào lúc tảng sáng. Nếu có được một ít ngựa lùn để lên đường thì

https://thuviensach.vn

tôi có thể nhặt nổi một ít nữa trong khi đi lên phía bắc. Các ông bán được cho tôi bao nhiêu con chiều nay?

Call đã ngán với trò nói quanh.

— Ba con, – anh nói.

— Ba con chiều nay và một trăm con sáng mai, – Wilbarger nói. – Các ông chắc phải quen một người có vô khối ngựa để bán. Tôi mong được quen ông ta.

— Ông ta chủ yếu bán cho chúng tôi, – Augustus nói. – Chúng tôi hăng xài tiền.

Wilbarger trả lại chiếc vò.

— Ông xài thì giờ cũng hăng. Thì giờ của tôi ấy. Chúng ta không thể đi thăm người ấy ngay bây giờ à?

Call lắc đầu, nói.

— Rạng sang.

Wilbarger gật đầu, tựa như đó là điều ông chờ đợi vậy.

— Được lắm. Nếu các ông cho tôi được lựa chọn thì tôi sẽ không nề hà.

Ông đi đến thắt lại đai yên con ngựa ô rồi đu lên.

— Các ông đừng làm tôi thất vọng nhá. Không chứ phỏng? Tôi xấu tính như một con gà trống Tây khi bị thất vọng đấy.

— Chúng tôi luôn luôn giữ lời, – Call nói. – Ông có thể trông cậy vào bốn chục đầu ngựa lúc rạng đông ngày mai được, ba mươi lăm đô la một con.

— Chúng tôi sẽ ở đây, – Wilbarger nói. – Các ông sẽ không phải tìm đâu.

— Khoan, – Call nói. – Ngựa của ông đánh dấu gì, hoặc giả ông có một nhãn dấu nào không?

— Có, tôi đóng dấu HIC ở bên hông trái.

https://thuviensach.vn

— Ngựa của ông có đóng cá không?

— Đều đóng cá hết. Thấy chúng thì đem đến cho tôi nhé.

— HIC nghĩa là gì? – Augustus hỏi.

— À, đó là chữ La Tinh. Còn dễ hơn câu ông viết ở tấm biển hiệu.

— Ồ, ông học La Tinh ở đâu?

— Đại học Yale.

Đoạn ông ta cùng Chick cho ngựa chạy nước kiệu đi.

— Tớ đồ chừng hắn là thằng nói phét, – Augustus nói. – Một người đã học đại học Yale mà lại phải kiếm sống bằng nghề buôn bò.

— Sao cậu biết được? Có thể nhà người ta phá sản. Hay có thể người ta thích cuộc đời sương gió.

Augustus xem chừng ngờ vực. Ý nghĩ ở thị trấn lại có người học nhiều hơn mình khiến anh choáng.

— Bị hắn làm cho ngẩn tò te ra hả? – Call nói. – Cậu chẳng biết đến cái mẩu chữ tí xíu ấy nghĩa là gì cơ mà.

— À, nó là viết tắt của chữ *nấc* đấy mà,[13] – Augustus nói, giọng chua chát. – Nếu cậu hỏi tớ thì phải nói là cái dấu như thế lạ đấy.

— Cậu cho là Jake say à?

— Sao? Không! Nhưng tại sao cậu lại hỏi thế?

— Vì tớ muốn cậu ấy tối nay tỉnh táo. Tớ muốn cả hai cậu đều không rượu chè.

— Tớ có thể không rượu chè như ngày mới ra đời mà vẫn không xoay ra được một trăm đầu ngựa, Wilbarger chỉ cần có bốn chục con, vả chăng chúng ta cũng không tìm đâu ra được nhiều như thế. Chúng ta sẽ làm gì với sáu chục con kia nếu như tìm đủ chúng.

— Bản thân chúng mình cũng cần một đàn ngựa tử tế nếu như muốn lên Montana.

https://thuviensach.vn

Augustus đặt chiếc vò xuống đất, thở dài.

— Tớ có thể cho Jake một cái đá.

— Tại sao?

— Nó nhét cái ý này vào trong đầu cậu. Jake là một thằng phất phơ. Những ý nghĩ như thế lớt phớt trôi vòng qua đầu hắn rồi tọt ra ở đằng con bòi hắn. Ở đây tớ đang sống gần trọn đời trong khí hậu ấm áp, thế mà cậu lại muốn tớ bỏ nó để lên với vùng giá lạnh.

— Nếu là vùng đất tốt lành thì tại sao lại không nhỉ?

Augustus im lặng một lát.

— Bây giờ, tớ không muốn tranh luận việc đó. Hãy lo việc đêm nay. Chúng mình nhắm cướp ở đâu ra một trăm con ngựa đây?

— Trại Flores.

— Tớ biết trại đó! Thế thì không phải đi săn bò đâu, mà là mở một cuộc công đồn.

Flores là trại chăn nuôi lớn nhất ở Coahuila. Khi Rio Grande chỉ là một con sông, không phải biên giới, nó đã ở đây, các tay nài ngựa *vaquero* có thể qua sông bất kỳ xuất ý như qua một con suối vậy. Hàng triệu mẫu Anh đất từng có thời của trại này bây giờ là một phần đất của bang Texas, nhưng các *vaquero* vẫn qua sông đem ngựa, bò trở về. Theo họ, chẳng qua chỉ là thu về của cải của mình mà thôi. Sở chỉ huy của trại chỉ cách ba chục dặm và họ giữ phần lớn đàn ngựa chính tại đó, đàn ngựa này có hàng trăm con khỏe mạnh, nhiều con mang dấu Texas.

— Lão Pedro Flores sẽ không biếu chúng ta một trăm con ngựa đâu, cho dù chính lão đã ăn cắp tất cả các con ngựa đó về, – Augustus nói tiếp.

— Việc quái gì mà chẳng phải liều hả cậu.

— Thế hả, và cậu cũng mê sự liều lĩnh giống như Jake mê gái vậy chứ hả? Giả dụ là chúng ta lấy được ngựa đi. Thế rồi sau ra sao?

https://thuviensach.vn

— Bán bốn mươi con cho Wilbarger, giữ chỗ còn lại, nhặt nhạnh ít bò và tếch lên phía bắc.

— Lên đó với ai?

— Có thể thuê cao bồi. Khối cao bồi quanh đây.

Augustus lại thở dài rồi đứng lên. Xem vẻ như cuộc đời dễ chịu đã chấm dứt mất một lúc. Call rỗi rãi quá lâu rồi. Nhưng mặt khác cuỗm một ít ngựa của Pedro cũng là điều đáng làm. Pedro là đối thủ cũ, và sự đối địch vẫn còn chỗ hay ho của nó.

— Cậu đi đâu? – Call hỏi khi Augustus cất chân đi.

— À, xuống báo tin cho Jake, có thể nó cần dầu mỡ lau lại súng đạn.

— Tớ nghĩ là chúng mình nên đem thằng nhỏ đi. – Call vẫn nghĩ đến việc này. Nếu họ sắp có những một trăm ngựa thì họ cần đến từng người một.

— À, tốt. Tớ sẽ bảo Newt. Chắc nó sẽ thích đến ngã lăn từ trên hàng rào xuống mất.

Nhưng lúc nghe tin này, Newt lại không đang ngồi trên hàng rào mà là đứng ở lòng lạch Hat Creek đầy cát, nhìn Dish Boggett nôn. Dish đã chật vật đi ngược lòng lạch, người rất ốm. Anh từ quán rượu đi bộ về với Jake Spoon và Gus, lom khom, nhưng vẫn đi được. Rồi anh loạng choạng ra rìa lạch, bắt đầu nôn. Bây giờ anh đang quỳ bốn chân, vẫn nôn. Tiếng nôn ọe phát ra từ người anh làm cho Newt nhớ đến tiếng một con bò rút chân khỏi một bãi lầy tạo ra.

Nhưng Jake và Gus xem vẻ không lo ngại gì. Hai người đứng trên bờ lạch vẫn chuyện trò vui vẻ như thường.

Với việc Dish bị nôn ọe như thế này, Newt không thể hưởng cái tin vui Gus vừa báo với anh – tuy đó là cái tin anh hằng mong đợi bao năm ròng. Lẽ ra phơi phới lên vì vui sướng, anh lại lo ngại quá cho Dish nên chẳng cảm thấy cái gì khác nữa.

https://thuviensach.vn

— Tôi mong Đại úy không thấy anh ấy, – Newt nói. – Đại úy không tha thứ cho việc uống rượu, trừ khi uống vào ban tối và uống phải chăng.

Anh chưa kịp nói xong thì đã thấy Đại úy đi tới. Dish vẫn quỳ trên hai chân hai tay. Vừa lúc đó Bolivar bắt đầu khua chuông ăn tối bằng cái xà beng, sớm hơn giờ ăn thường lệ nhiều.

Jake nhìn Augustus.

— Call thải nó đến nơi, – gã nói. – Ta có cái cớ nào bênh nó một tí không?

— Dish Boggett là tay chăn bò số dách, – Augustus nói. – Nó tự bênh được cho nó.

Call đi đến nhìn anh cao bồi phủ phục.

— Hắn làm sao thế này?

Trong lúc đó Dish nghe thấy tiếng nói khác ở trên đầu mình bèn ngước lên, đủ để trông thấy Đại úy đã đến, cùng với nhóm người đứng xem. Đây là cảnh ngộ anh vẫn lo ngại, ngay cả trong lúc đang say. Anh không nhớ những gì đã xảy ra ở Đậu Khô, trừ việc anh đã hát nhiều bài, thế thôi, nhưng ngay trong sâu thẳm của cơn say anh cũng hiểu rằng sẽ phải trả lời Đại úy về chuyện này. Anh đã quên khuấy rằng mình đang phải lòng Lorena, thậm chí quên cả việc cô ngồi với Jake, nhưng anh không quên rằng mình được đi cùng Đại úy Call đêm nay. Dish không hiểu mình còn sức đứng lên không, càng không biết có thể leo lên mình ngựa, ngồi trên lưng ngựa mà quây lùa gia súc được nữa không, nhưng anh biết tên tuổi của anh đang bị thử thách và nếu như không ra sức cố gắng thì anh sẽ bị xấu hổ mãi mãi. Bụng chưa hết hẳn nôn nao nhưng anh vẫn cố hít một hơi thở sâu và đứng dậy. Anh toan có ý đi thẳng đến bờ lạch, vẻ như chẳng có gì xảy ra nhưng chân tay mất hết cảm giác buộc anh lại phải quỵ xuống và bò đi.

Call đứng đủ gần tay cao bồi trẻ để ngửi thấy mùi uýt ki và hiểu rằng do say rượu mà thôi. Đây là điều cuối cùng anh không ngờ tới và chỉ muốn tức khắc thải luôn Dish. Nhưng anh chưa kịp hé miệng thì đã thấy Gus và Jake đang nhăn răng cười với nhau, tựa như đây chỉ là một trò đùa quá trớn.

https://thuviensach.vn

Với hai người ấy thì việc này không cần phải nghi ngờ gì rồi – họ trước sau vẫn thích đùa cợt hơn là làm ăn nghiêm chỉnh. Nhưng do chỗ hai người quá vui vẻ, thảnh thơi trước cảnh này cho nên Call lại nghĩ chắc là họ đã cố tình trêu ghẹo Dish và nếu đúng như vậy thì không phải lỗi hoàn toàn ở tay cao bồi trẻ.

Trong lúc đó, Bolivar vẫn quạng liên tiếp chiếc xà beng vào chuông.

Jake Spoon khó chịu nhăn mặt lại.

— Ai bảo lão già kia làm rầm rĩ lên như thế? Sao không ai nã cho lão một viên đạn?

— Nếu bắn lão thì chúng tớ sẽ phải cho Gus làm cấp dưỡng mất, – Call nói. – Và như thế thì chúng tớ sẽ nhá toàn chuyện hoặc chết đói vì nghe.

Dish Boggett lại đứng lên. Mắt anh nom ngơ ngác, thất thần và anh rón rén tựa như đang đi trên dây.

— Cậu bị làm sao? – Call hỏi.

— À, Đại úy, – Dish nói, – tôi chỉ mong nói ra được.

— Tại sao không nói được?

— Vì tôi không nhớ ra nổi.

— Ừ, đúng đấy, – Augustus nói. – Cậu ấy chỉ là muốn xem mình uống hai chai rượu nhanh đến như thế nào thôi.

— Ai xúi cậu ấy? – Call hỏi.

— Tớ không, – Augustus nói.

— Cả tớ cũng không nốt, – Jake nói, nhăn răng cười.

— Tôi đi được, Đại úy, – Dish nói. – Lên mình ngựa là tôi lại đâu vào đấy ngay thôi.

— Tôi hy vọng cậu nói đúng, – Call đáp. – Tớ không giữ trong kíp của mình những ai không làm việc đâu.

https://thuviensach.vn

Bolivar vẫn cứ quạng vào cái chuông khiến cho Jake càng mất bình tĩnh.

— Của nợ, nếu đây là ngày quốc khánh mồng 4 tháng Bảy thì tớ sẽ phải lôi pháo của chính tớ ra mới được. – Gã rút súng bắn ba phát cầu âu về phía căn nhà.

Tiếng quạng chuông cứ tiếp tục tựa hồ không có gì xảy ra, nhưng Newt thấy chối.

— Nhạy cò như cậu thảo nào mà chẳng phải rúc với lủi, – Augustus nói. – Nếu cậu muốn thôi ầm ĩ thì cứ đến choang một hòn gạch vào đầu lão ta ấy.

— Bắn được thì sao lại phải đi chứ? – Jake nhăn răng cười, hỏi lại.

— Nếu muốn ăn thì tốt hơn là vào bữa đi. – Call nói. – Mặt trời lặn là lên đường.

Sau bữa tối Jake và Augustus ra hiên hút thuốc và khạc nhổ. Dish ngồi trên cái bếp lò Hà Lan uống cà phê đen và lấy một bàn tay bóp hai thái dương – mỗi bên thái dương cứ cảm thấy như có một ai đó đang gõ búa vào. Deets và Newt ra các lô đất lấy ngựa. Newt ý thức rõ rằng mình là người duy nhất trong bọn không có vũ khí. Deets có khẩu súng lục Walker Colt cũ, to cỡ cái đùi giăm bông, khẩu này Deets chỉ đeo khi đi xa vì ngay cả anh cũng không đủ sức để mang nó suốt ngày bên hông mà không bị vẹo sườn.

Đại úy đi xuống trước vì phải mất khá là thời gian mới sắp được yên cương cho con Mụ Địa Ngục. Anh đã ghì được nó vào sát cột khi Deets và Newt đi đến. Lúc Newt vào nhà kho lấy dây, Đại úy quay lại chìa ra cho anh một khẩu súng có bao da và một thắt lưng đeo súng.

— Có nó mà không cần đến nó vẫn tốt hơn là cần đến nó mà không có nó, – Call nói thêm, trịnh trọng.

Newt cầm khẩu súng, rút nó khỏi bao. Phảng phất mùi dầu mỡ – Đại úy chắc đã tra giúp chiều nay. Dĩ nhiên đây không phải lần đầu anh cầm súng,

https://thuviensach.vn

ông Gus đã dạy anh chu đáo và còn khen tài bắn của anh. Nhưng cầm một khẩu và thực tế có một khẩu của mình là hai việc khác nhau. Anh quay ổ đạn khẩu Colt, lắng nghe tiếng lích kích trong trẻo phát ra. Báng bằng gỗ, nòng súng lạnh và xanh lơ; bao súng vẫn còn thoang thoảng mùi xà phòng giặt da. Anh đẩy khẩu súng vào bao, thắt lưng vào quanh bụng và cảm thấy khẩu súng đè một cách vững chãi vào hông mình. Khi anh bước ra lô đất bắt ngựa, lần đầu tiên trong đời Newt cảm thấy đã hoàn toàn trưởng thành. Mặt trời đang tuột xuống dưới chân trời đằng tây, những con dơi to tướng bổ nhào xuống cái bể dự trữ bằng đá mà Deets và Đại úy xây đã từ lâu. Đã lấy được con ngựa của ông Gus, một con ngựa hồng to lớn vững vàng mà họ gọi là Bánh Kem Bùn, Deets đang bắt con ngựa của chính mình. Newt gỡ sợi dây thòng lọng ra và ngay từ lần quăng đầu đã bắt được con ngựa ưa thích của anh, một con ngựa thiến màu nâu xám mà anh đặt tên là Chuột Nhắt. Cảm thấy có khẩu súng bên hông, anh thậm chí quăng dây chính xác hơn.

— Ồ, họ đã cho cậu đeo súng rồi hả? – Deets nhe răng cười và nói. – Tớ nghĩ tới đây cậu sẽ là chủ của tất cả bọn tớ đấy.

— Đúng đấy, tớ đang chờ họ cho làm chủ. Việc đầu tiên sẽ là tăng lương cho cậu.

Deets vỗ đùi cười, cái ý này ngộ quá. Cuối cùng, lúc tất cả mọi người từ căn nhà lững thững đi xuống thì họ thấy hai anh bạn đang cười với nhau.

— Trông chúng kìa, – Augustus nói. – Cậu nghĩ chắc bọn đó vừa phát hiện ra với nhau thế nào là răng với lợi.

Khi ngày đã tắt, vầng sáng mặt trời lại hắt xòe lên trên nền trời mịn màng, quang đãng thì nhóm người Công ty Hat Creek, bảy dân cường tráng khỏe mạnh, lội qua sông đi về phía đông nam, hướng tới trại chăn nuôi Flores.

10

https://thuviensach.vn

Sau khi qua sông Đại úy phi thẳng về phía đông nam bằng nước kiệu dài và chẳng mấy chốc mặt đất đã tối sẫm lại. Họ cưỡi ngựa đi trong ánh trăng, vẫn giữ nước kiệu đó. Vì chưa từng được phép sang Mexico, trừ thỉnh thoảng đến một vài làng nho nhỏ mạn dưới sông khi mua gia súc một cách hợp pháp nên Newt thật sự chẳng biết rồi sẽ diễn ra chuyện gì, song anh không hề trông chờ nó lại quạnh hiu và tối đen đến mức này. Mắt Đậu Ve và ông Gus hay nói đến bọn cướp dày đặc như ong, thế nhưng bọn họ, bảy người cưỡi ngựa đi sang nước này đã hai giờ rồi mà hình như chẳng thấy gì ngoài bản thân họ… Không ánh sáng, không tiếng động – họ cứ cưỡi ngựa đi, càng ngày càng xa dòng sông.

Newt đi ở giữa đoàn. Truyền thống của Mắt Đậu Ve là cảnh giới đoạn đuôi. Từ lúc ra đi, Dish không nói năng gì và tâm trạng anh ra sao, Newt không thể xét đoán.

Mảnh trăng mỏng hẹp chiếu sáng vòm trời chứ không tới đất. Những dấu mốc là các bóng cây, những bóng cây thấp phần lớn do các bụi sồi gai và *mesquite* tạo ra. Newt nghĩ tốt hơn hết vẫn nên nhận ra đang ở đâu phòng lúc bị cắt lìa khỏi đoàn cần tự tìm lấy đường về. Nhưng họ đi càng xa, anh càng thấy lơ mơ; điều duy nhất anh biết chắc là sông ở về bên trái. Anh cố theo dõi Đại úy và ông Gus cùng ghi nhận các dấu vết địa thế địa hình trên đường. Hai ông nhìn như chẳng để ý mấy tới thực địa. Chỉ lúc họ phóng qua một làn đất và chợt thấy một đàn khá lớn bò sừng dài thì Đại úy mới ghìm cương lại. Đàn gia súc bị bảy người ngựa làm cho hoảng sợ bỏ chạy tán loạn.

Lúc đó trời sáng sao, dải Ngân Hà giống như một đám mây dài lốm đốm. Không một lời, Đại úy tụt xuống, đi hết đầu sợi dây cương mới bắt đầu tiểu tiện. Lần lượt, từng người xuống ngựa và cũng làm theo, hơi quay nghiêng đi để khỏi chìa ra cho nhau thấy. Newt nghĩ tốt hơn cả là người khác làm gì mình cũng làm nấy nhưng anh bối rối thấy không sao đái được. Anh chỉ làm mỗi việc là cài cúc lại và hy vọng không ai để ý thấy.

Đại úy hình như cảm thấy ngựa đáng được cho nghỉ chút ít, bèn đứng yên lặng nhìn về phía đàn gia súc trốn chạy.

https://thuviensach.vn

— Đàn này có thể lấy được. Có ai đếm không?

— Không, tớ không đếm, – Augustus nói, tựa như mình là người duy nhất trong đám họ có khả năng đếm.

— May mà chúng lại chạy về phía tây. – Call nói.

— May cho ai? – Augustus hỏi.

— Cho chúng ta. – Call nói. – Chúng ta có thể quay lại đêm mai bắt chúng. Tớ đánh cuộc phải đến bốn trăm con hoặc hơn.

— Ai trong chúng ta muốn sao thì cứ thế mà làm. – Augustus nói. – Tớ chưa đi hai đêm liền như thế này bao giờ, từ ngày tớ có thể nhớ được.

— Đi được bao xa rồi, Deets? – Call hỏi.

Deets có một tài nghệ lạ – anh có thể lường được khoảng cách đã đi đúng hơn bất cứ ai mà Call từng biết. Deets có thể làm việc đó ngày, đêm, trong mọi thời tiết và cả trong bụi rậm.

— Năm dặm đến trại ngoài, – Deets nói. – Cũng một quãng ngắn ở về phía bắc.

— Chúng ta đi vòng – Call nói.

Augustus coi đó là một trò cẩn thận dớ dẩn.

— Trời đất, cái trại mẹ kiếp ở cách có năm dặm đường. Xem có vẻ thừa sức lẻn qua được chứ việc gì phải vòng sang tận Mexico City cơ chứ.

— Tớ không xin một bài diễn văn đâu mà. Cứ ỷ vào may mắn là điên. – Call nói.

Có người lại nghĩ có ai họa điên thì mới cố mà đi ăn trộm ngựa của một trại chăn nuôi được vũ trang cẩn thận ở cái miền bắc Mexico này. Pedro chắc phải dùng đến một trăm nài *vaqueros*.

— Đúng, nhưng ở rải rác và phần lớn không biết bắn.

— Phần đông chúng ta cũng không.

— Gus, cậu nên nói với cái cột, – Jake nói.

https://thuviensach.vn

— Tớ những mong có một cái cột cùng đi quá, – Augustus tiếp. – Tớ đã thấy những cái cột nghĩ còn nhanh hơn đám này.

Sau đó cuộc tán dóc chấm dứt. Và họ im lặng với nhịp ngựa chạy.

Dish đã ra khỏi tình cảnh thảm hại nhất của cơn say, tuy cũng có những lúc vẫn còn buồn nôn. Anh đã qua gần hết đời trên lưng ngựa và có thể cưỡi trong bất kỳ điều kiện gì mà không hề bị tê cứng bao giờ. Lúc này anh chẳng thấy khó khăn gì cái việc giữ vị trí của mình trong đội hình. Có lúc đầu hết nhức, anh cảm thấy đã đủ tỉnh táo để chú ý đến những gì đang diễn ra. Anh không mảy may lo lắng về bọn cướp Mexico và cũng chẳng sợ bị lạc. Anh tin ở con ngựa anh cưỡi, sẵn sàng giúp anh thoát khỏi bất cứ rắc rối nào. Rắc rối chủ yếu của anh là phải đi ngay sau lưng Jake Spoon, điều đó làm cho mỗi khi nhìn lên anh lại nhớ tất cả những gì xảy ra ở quán rượu. Anh biết, trong tình cảm của Lorena, anh chỉ là thứ yếu, xếp hàng sau con người đang đi ở trước mặt anh kia, và điều này thật day dứt. Ý nghĩ an ủi anh duy nhất là trước khi tàn đêm, có thể sẽ có một cuộc đấu súng, và nếu như đạn bay dày đặc, thì có thể Jake sẽ chặn giữ hộ anh một viên, và như thế thì tình hình sẽ đổi khác hoàn toàn. Nói chính xác không phải Dish mong Jake chết – có lẽ chỉ nên bị thương đủ nặng để ông ta phải nằm lại một nơi nào đó dưới mạn sông, nơi có thể tìm được một bác sĩ.

Nhiều lần họ phát hiện ra những đàn bò sừng dài, chúng chạy như hươu sừng tấm mỗi khi họ đến gần.

— Đại úy, trại lớn ở bên kia sườn núi. – Deets nói.

— Ta đâu có cần trại, ta cần ngựa thôi. – Augustus nói.

— To nữa lên, Gus. – Jake nói. – Cậu nói to hơn tí nữa khéo chúng mang cả đàn ngựa nộp cho ta đấy. Có điều là chúng đem theo cả súng.

— Được thôi, đó là một lũ ăn đậu ấy mà. – Augustus nói. – Chừng nào chúng không đánh rắm về phía tớ thì tớ mặc kệ.

Call quay về phía nam. Càng sắp hành động anh càng khó chịu cái sự đùa tếu. Anh thấy hình như những con người phải hứng mũi tên hòn đạn, phải chịu thương tật tử vong thì nên có lấy một chút kính trọng đối với

https://thuviensach.vn

những hiểm nghèo của nghề mình. Và những lúc này, điều cuối cùng anh buộc phải làm là nói – một người đang nói thì không nghe được chung quanh và có thể bỏ lỡ một dấu hiệu có khả năng làm biến đổi hẳn tình hình.

Việc Gus coi nhẹ mọi đạo lý thông thường trong các chuyện này đã thành truyền thuyết. Jake xem chừng cũng có sự coi nhẹ tương tự nhưng Call biết phần lớn là Jake bịp, Jake lòe. Gus mở đầu đùa cợt và Jake thấy cần phụ họa theo vì muốn được mọi người coi gã là lì lợm, coi khinh hiểm nguy.

Đúng thế, *trước đây* Gus McCrae là một tay chì, có lẽ là chì nhất mà Call từng biết đến – anh đã từng biết nhiều người không dễ gì run sợ. Gus coi thường hiểm nguy đến nỗi thoạt đầu Call nghĩ Gus đang mong chết.

Nhưng Gus yêu đời và không có ý để bất cứ ai gạt anh ra khỏi lạc thú. Cuối cùng Call cả quyết tính gan góc của Gus chính là sản phẩm của bệnh huênh hoang nói chung cùng bệnh quá tự tin ở mình. Coi mình là thần kỳ trong những tình huống hiểm nghèo, Gus xử lý bằng sự phất phơ coi nhẹ hoặc bằng sự khinh miệt công khai.

Dĩ nhiên khi rắc rối xảy ra, Gus đáng tin cậy, nhưng trong anh em, người duy nhất đỡ đần thực sự với tư cách người vạch kế hoạch lại là Deets. Không ai đợi ở Deets một lời nói, việc không nói cho phép anh tự do quan sát và anh đã đầy thận trọng, thường nhận thấy những điều Call bỏ lọt qua, hoặc xác nhận những xét đoán mà Call còn phân vân. Ngay cả Gus cũng mau chóng chấp nhận Deets có cái tai thính nhất trong bọn, tuy bản thân Deets lại khẳng định là do cái mũi của mình.

Khi đã đi khoảng hai, ba dặm nữa xuống phía nam. Call ghìm cương lại.

— Có thêm một trại ngoài ở đằng này, chúng ta không được để đứa nào ở đây thoát về báo động. Tốt nhất hãy lẻn vào bắt. Tớ và Deets có thể làm chuyện đó.

— Lúc này bọn chúng say rồi. Say và ngủ rồi. – Augustus nói.

https://thuviensach.vn

— Hãy phân tán ra, – Call nói. – Cậu, Jake, Đậu Ve và Dish đi lấy ngựa. Chúng tớ tóm bọn cao bồi.

Chỉ sau khi nói xong Call mới nhớ đến Newt. Anh đã quên cậu ta suốt đường đi. Dĩ nhiên đi bắt ngựa thì an toàn hơn cho Newt nhưng lệnh đã ban ra, anh không muốn thay đổi.

Tim Newt khẽ thót lại khi thấy Đại úy có ý giữ mình đi với ông. Nó có nghĩa là Đại úy nghĩ anh xứng đáng, tuy anh không biết bắt cao bồi Mexico là như thế.

— Cậu nghĩ chúng có một con chó à? – Call hỏi.

Deets lắc đầu.

— Có thì đã sủa rồi. Có lẽ con chó đã bị rắn cắn.

Newt nắm chặt dây cương và chốc lại ấn cái mũ sâu xuống – anh không muốn để mất mũ. Hai nỗi lo giằng co trong đầu: anh có thể bị giết hoặc anh có thể làm một điều gì ngu ngốc khiến Đại úy khó chịu. Cả hai đều chẳng có gì thích thú cả.

Call dừng lại và xuống ngựa khi thấy hình như chỉ còn cách trại một phần tư dặm nhưng Deets vẫn ngồi yên trên lưng ngựa, giơ bàn tay to tướng lên.

— Gì đó? – Call thì thào.

Deets xuống ngựa, vẫn nghe ngóng.

— Không rõ, vẻ như hát.

— Sao bọn nài ngựa lại hát vào lúc này? – Call hỏi.

— Không, người trắng hát. – Deets nói.

Cái này lại càng khó hiểu.

— Có lẽ cậu nghe thấy tiếng Gus, – Call nói. – Nhưng Gus chả đủ điên để hát lên lúc này đâu.

— Tôi đến gần hơn tí nữa. – Deets nói, đưa dây cương cho Newt.

https://thuviensach.vn

Khi Deets đi rồi. Newt thấy ghê. Anh sợ nói nên chỉ đứng im dắt hai con ngựa.

Call bối rối thấy tai mình không còn thính nữa. Anh lắng tai nghe nhưng chẳng thấy gì. Rồi anh thấy thằng nhỏ đứng bên căng thẳng như một sợi dây thép.

— Cậu có nghe thấy gì không? – Anh hỏi.

Trong hoàn cảnh khác câu hỏi này sẽ làm cho Newt ngạc nhiên vì nó quá đơn giản. Anh nghĩ mình có nghe được một cái gì đó nhưng không nói được thành tên. Nó ở quá xa và mơ hồ đến nỗi anh không tin chắc đó là tiếng động. Càng căng thẳng để nghe anh càng thấy không chắc chắn về những gì nghe thấy. Anh chưa từng ngờ một sự đơn giản như tiếng động lại có thể gây ra bối rối đến mức này cho mình.

— Chúng có chim ở đó không? Có thể là một con chim. – Newt nói.

Call rút súng ra khỏi túi súng ở yên ngựa. Newt làm theo, nhưng Call ngăn lại.

— Cậu chưa cần đến đâu, mà lại có thể đánh rơi nó đấy. Tớ đã có lần đánh rơi súng và phải bỏ của chạy lấy người.

Thình lình Deets trở lại, lặng lẽ đến cạnh Đại úy, nói.

— Ôi, chúng đang hát.

— Ai?

— Mấy tay da trắng. Hai đứa. Đã lấy của chúng một con la và một con lừa.

— Thế nghĩa là gì? Hai người da trắng có thể làm gì trong một cái trại của Flores nhỉ?

— Chúng ta hãy đến xem. – Deets nói.

Họ đi hàng dọc theo Deets lên một sườn đất thấp. Xét đoán của Deets lập tức được xác minh. Tiếng hát nghe rõ. Bài hát hình như còn quen thuộc nữa. Newt nói khẽ.

https://thuviensach.vn

— Kìa, bài *Mary McCrae*. Lippy chơi bài này.

Họ vào sâu hơn, đến khu vực có thời từng là bãi chăn thả lớn có rào ngang bằng đường ray. Rõ ràng trại này đã bỏ từ lâu vì bãi chăn thả nom tơi tả, các thanh ray vãi văng ra đây đó. Cái lều trước kia có lúc thuộc về đám cao bồi thì không còn mái, khói từ đống lửa của những người đang hát bốc lên, trắng hơn ánh trăng.

Call nghe rõ tiếng hát, điều chỉ làm cho anh thêm bối rối. Tại sao bọn người Ireland lại có một tối ca hát ở trong trại bò cũ của Pedro Flores thế này? Sự thế thật khó hiểu nhưng không thể cứ đứng mà nghĩ. Đàn ngựa sắp sửa được dồn đi đến nơi rồi.

— Tớ nghĩ tốt nhất là bắt chúng, – Call nói. – Chúng ta sẽ từ ba phía đi thẳng vào. Nếu thấy đứa nào tháo chạy thì cố bắn ngựa nó.

— Không có ngựa. Chỉ có một con la và một con lừa. – Deets nói.

— Gì cũng bắn. – Call nói.

Họ buộc ngựa vào một thân cây nhỏ còi cọc rồi quay về căn lều. Tiếng hát đã ngưng nhưng vẫn còn nghe được tiếng nói. Chúng đang cao giọng cãi nhau.

Đại úy và Deets đi lên, để mình Newt lại với nỗi bồn chồn cùng một gánh trách nhiệm bao la.

Ở giữa căn lều và Newt có những bụi cây thấp, phần nhiều là sồi gai và đằng sau chúng đều có thể có một tên cướp với một dao găm. Đậu Ve thường giải thích cho anh nghe dao găm lợi hại như thế nào ở trong tay một người sử dụng thành thạo. Những cách đâm mà Đậu Ve mô tả bây giờ trở lại trong đầu, khi anh đang nhẹ nhàng di chuyển lên phía trước. Mới được mươi bước anh đã tưởng như cuộc đời mình kết liễu đến nơi. Sự yếu đuối của bản thân nổi rõ đến mức lập tức anh cảm thấy đờ đẫn, lơ mơ không nghĩ nổi cách gì chống lại.

Thậm chí anh còn thấy giận Đại úy đã vô tâm để anh ở lại đằng phía lều có buộc ngựa của họ. Lòng tin cậy của Đại úy Call, điều anh thực sự

https://thuviensach.vn

chưa dám chờ đợi có ngày lại được hưởng nó, lập tức hóa ra thành quá đáng. Ông đã bỏ anh với những trách nhiệm mà anh cảm thấy không thể gánh vác.

Nhưng thời gian cứ trôi và anh thì cứ từ từ đi về phía căn nhà, khẩu súng trong tay.

Vào đến cách hai chục mét, anh dừng lại nấp sau một bụi cây. Căn lều chẳng qua chỉ là một chỗ xây thêm, chung quanh được quây bằng mấy chồng gạch mộc, tường vách xộc xệch và đầy những khe hổng. Newt trông thấy cả hai, đều thấp và khá vạm vỡ. Họ không có vũ khí. Cả hai đều mặc sơ mi bẩn thỉu, người nhiều tuổi hơn gần như nói hết. Người kia có lẽ chỉ ngang tuổi Newt. Có chai rượu, nhưng vẻ như chẳng còn lại mấy tí, vì người nhiều tuổi không đưa nó lại cho người trẻ.

Nghe lỏm họ nói với nhau cũng chẳng khó khăn gì. Đầu đề của cuộc bàn luận là bữa ăn sắp tới. Người trẻ tuổi nói.

— Tôi muốn ăn con la.

— Không có cái kiểu ấy, – người kia đáp.

— Thế thì cho tôi ngụm rượu.

— Im đi. Cậu không đáng uống rượu của tôi và cậu cũng sẽ không ăn con la. Tôi mang ơn con đó mà cậu cũng thế. Nó chẳng phải là đã mang cậu đi mà nó có một lời ta thán nào đâu.

— Đi đến sa mạc để chết, ông muốn nói như vậy chứ gì? Và lại phải cảm ơn con la về cái đó nữa à?

Newt vừa vặn có thể nhận ra một con la gầy và một con lừa bé nhỏ buộc ở cửa lều, phía bên kia đống lửa.

Đến gần hơn một chút, nỗi sợ của Newt vơi đi mau chóng. Những người có thể bập vào tranh cãi loại chuyện này thường không nguy hiểm. Vừa lúc anh nhẹ người đi thì một bàn tay thình lình nắm chặt lấy bả vai. Trong một tích tắc anh gần như xỉu đi vì sợ. Rồi anh nhận ra là Deets. Ra hiệu cho Newt theo mình, Deets đi thẳng đến căn lều. Khi còn cách bức

https://thuviensach.vn

vách gạch mộc xiêu vẹo mấy bước. Newt trông thấy Đại úy Call bước ở phía bên kia vào trong vòng ánh lửa. Call nói.

— Các ông cứ vững dạ cho, – giọng ông gần như thân mật.

Rõ ràng với người ngồi bên đống lửa thì xem ra lại không thân mật chút nào.

— Giết người. – Người trẻ tuổi kêu lên.

Anh ta đứng phắt dậy lao vèo qua Đại úy nhanh đến nỗi Call không đủ thì giờ ngáng chân hay đánh gục bằng nòng súng trường. Béo mà anh ta di chuyển đến nhanh, phốc một cái lên lưng con la. Newt ngạc nhiên thấy Đại úy cứ đứng nhìn, khẩu súng tì vào khoeo tay. Người bỏ chạy tuyệt vọng thúc gót vào con la, nó bèn đáp lại bằng cách nhảy vọt lên rồi nằm phủ phục xuống đất, quăng anh ta tung qua đầu gần như quay về chỗ cũ. Nhìn kỹ hơn. Newt hiểu tại sao lại chẳng mất công ngăn người chạy trốn. Con la đã bị dây buộc giữ lại.

Deets vỗ bàn tay to tướng vào đùi cười lên một tràng dài, dựa khẩu súng vào bức vách thấp bằng gạch mộc.

Người hói đầu thở dài rồi nhìn Call với con mắt khá là vui nhộn.

— Hắn là em tôi nhưng hắn không khôn, – ông ta nói bình tĩnh. – Chúa cho hắn cái giọng trầm ấm hay hay, tôi đoán hắn lại nghĩ rằng như thế là tạm đủ cho một cậu nhỏ người Ireland tội nghiệp rồi đấy.

Đoạn ông ta niềm nở đưa chai rượu cho Đại úy.

— Chỉ còn một ngụm, nhưng nếu ông khát thì xin hoan nghênh.

— Rất cám ơn nhưng tôi không uống. Các người có biết mình đang ở đâu không?

— Chúng tôi đang không ở Ireland, – người trẻ hơn nói. – Tôi biết nhiều như thế đấy.

Call ra hiệu cho Deets và Newt cùng đến gần. Thấy thế, người hói đầu đứng lên.

https://thuviensach.vn

— Do các ông không bõ công giết chúng tôi thì tôi xin tự giới thiệu vậy, – ông nói. – Tôi là Allen O’Brien và đây là chú Sean.

Đến lượt Call thở dài. Anh chờ gặp đám nài ngựa thì thay vì chúng lại là hai người Ireland thân cô thế cô, cả hai thậm chí chẳng có nổi một con vật ra hồn để cưỡi. Cả hai la lẫn lừa nom đều đói meo.

— Sao lại đến đây? – Anh hỏi.

— Chuyện dài lắm, – Allen nói. – Còn cách Galveston xa không? Đó là nơi chúng tôi phải đến.

— Ông lo hão cho một cái tên quá xa vời, – Call nói. – Căn lều các ông đang nghỉ ở đây thuộc về một người tên là Pedro Flores. Lão ta không tốt đâu, nếu sáng mai lão thấy các ông thì tôi chỉ có thể gặp lại ông ở giá treo cổ.

— Ồ, cái chắc, – Deets tán thành.

— Được, chúng tôi đi với các ông, – Allen nói. – Chúng tôi vào phe phái rồi đấy.

— Lấy ngựa, – Call bảo Newt, mắt nhìn hai người Ireland. Anh có thể bỏ họ ở lại, nhưng cuộc ăn trộm anh sắp tiến hành sẽ đặt họ vào tình thế rất nguy hiểm. Pedro Flores sẽ trút cơn giận lên đầu bất kể người trắng nào trong tầm tay lão.

— Tôi không có thì giờ giải thích, – anh nói. – Tôi sẽ cố hết sức cho người đem hai con ngựa lại thật mau. Hãy sẵn sàng, chúng tôi sẽ không nấn ná vì ông đâu.

Deets là người cuối cùng rời đi. Khi anh lên ngựa. Allen O’Brien đến bên.

— Tôi hy vọng các ông không quên chúng tôi. Tôi rất sợ là sẽ bị thất lạc.

— Đại úy bảo giúp thì chúng tôi sẽ giúp ông, – Deets nói.

https://thuviensach.vn

11

Augustus tìm thấy ngay đàn ngựa ở trong một thung lũng tại phía nam khu trại ngoại tuyến cũ. Call đã báo trước chính xác địa điểm của nó nhưng đánh giá quá cao số lượng. Một hai con ngựa hí khi thấy bóng người ngựa lạ nhưng xem vẻ không đặc biệt hốt hoảng.

— Chắc cũng là ngựa Texas cả thôi, – Augustus nói. – Lũ này ngán Mexico rồi đây.

— Tớ đã ngán nó nên tớ mới đến đây, – Jake nói, châm thuốc hút. – Tớ có bao giờ ưa vùng này với cái món ớt cay sè của nó đâu.

— À, Jake, cậu nên ở lại đây lập gia đình đi, – Augustus nói. – Tay sê ríp kia không theo cậu sang đây được. Hơn nữa hãy nghĩ tới đàn bà.

— Tớ đã có một đứa. Cái đứa ở Bồ Câu Cô Đơn ấy sẽ sống với tớ một thời gian.

— Cô ấy sẽ sống với cậu một thời gian, được. Cô ta gan hơn cậu đấy.

— Sao cậu biết hả, Gus? Tớ không cho là ở tuổi này cậu còn vui vẻ với cô ấy.

— Càng già càng dẻo càng dai. Cậu chưa hiểu đàn bà nhiều đâu.

Jake không đáp. Gã quên mất là Gus thích cãi nhau như thế nào.

— Chắc cậu nghĩ ả mái nào cũng muốn được làm vợ cậu, xây cho họ một ngôi nhà và nuôi năm sáu thằng nhóc, – Augustus nói. – Nhưng theo tớ thì rất ít đàn bà rồ dại, chỉ có đứa nào điên mới chọn cậu cho việc khổ sai đó, Jake ạ. Cậu có thể tài giỏi ở các vui chơi láo nháo, hay một bữa ăn ngoài trời. Nhưng xây nhà nuôi trẻ thì đúng là không phải chuyện nết na của cậu.

Jake vẫn im. Gã biết im lặng là cách bảo vệ tốt nhất một khi Augustus đã mở máy.

— Không phải một trăm ngựa, – Jake nói, một lúc sau. – Có lẽ gặp phải đàn khác.

https://thuviensach.vn

— Không, đúng đấy. Khoảng bốn chục con ở đây thôi. Woodrow sẽ không vui nhưng thực tế là vậy, chẳng làm được gì hơn.

Vừa nói xong anh đã nghe thấy ba con ngựa ở phía bắc đi đến.

— Nếu không phải bọn Call thì chúng ta bị đánh úp rồi, – Jake nói.

— Bọn Call đấy. Một thám báo đã đi vào tận Montana như cậu thì phải nhận ra người mình từ xa chứ.

Vừa lúc Call đi ngựa tới. Anh hỏi ngay.

— Đây là tất cả hay là cậu đã xông vào làm chúng chạy đi mất một số rồi?

— Các con ngựa này nom có thấy là chúng sợ không? – Augustus hỏi lại.

— Mẹ kiếp, – Call nói. – Lần trước ta qua đây có đến hai ba trăm con.

— Có thể là Pedro sập tiệm, – Augustus nói. – Người Mexico cũng sập tiệm giống như người Texas thôi. Cậu đã làm gì với đám nài?

— Không thấy đứa nào. Chỉ thấy người Ireland.

— Người Ireland? – Augustus hỏi.

— Họ lạc đường, – Deets nói.

— Trên đường họ đi tới Galveston, – Newt nói, nghĩ như vậy có thể giúp làm cho sáng tỏ tình hình ra.

Augustus cười lớn.

— Tớ cho là nếu đi từ Ireland thì lạc mất Galveston cũng chẳng khó khăn gì. Nhưng lạc cả cái nước Hoa Kỳ khốn kiếp này để tiến công vào trại của Pedro Flores thì phải có bản lĩnh. Tớ rất thích gặp những ai làm được việc đó.

— Cậu sẽ có dịp thôi. – Call nói. – Cậu đã đến chỗ ngựa kia chưa hay vẫn chỉ ngồi đây đấu hót?

Đêm nay hóa ra phức tạp hơn và hiệu quả kém hơn là anh hy vọng.

https://thuviensach.vn

— Tớ giao cái tạp vụ ấy cho Dish Boggett. Khoảng bốn chục con. – Augustus nói.

— Không đủ. Cậu lấy hai con rồi quay lại tìm hai người Ireland. – Call nói.

Anh lấy dây ở yên ra đưa cho Newt, nói.

— Đi bắt hai con. Tốt hơn là làm nốt thòng lọng.

Ngạc nhiên vì nhiệm vụ được giao này, Newt suýt nữa đánh rơi sợi dây. Anh chưa bao giờ quăng thòng lọng bắt ngựa trong đêm tối, nhưng anh sẽ phải cố. Và số anh may. Sáu hoặc tám con ngựa chạy đến đánh hơi con ngựa của anh nên anh đã dễ dàng bắt chúng.

Newt dắt hai con đến chỗ Đại úy đang đợi. Trong khi Gus thì cười ầm lên khiến Newt ngại mình đã làm một cái gì vô lý.

Rồi anh thấy tất cả đều nhòm vào cái dấu đóng ở hông bên trái các con ngựa – HIC.

— Cơ sự này cho thấy đến kẻ mắc tội cũng có thể làm được những việc của con chiên ngoan đạo đây. – Augustus nói. – Bố trí để ăn cướp của một người, nay lại đang đem tài sản quý hóa của một người bị cướp trả lại cho người ấy. Như thế này thì công lý cũng vòng vèo đấy chứ nhỉ, đúng không?

— Mất toi cả một đêm, phải nói như thế mới đúng. – Call nói.

— Nếu là tớ, tớ sẽ bảo họ phải có phần thưởng cho việc gặp lại được con ngựa này, – Jake nói.

Call im lặng. Dĩ nhiên anh không thể bắt một người phải bỏ tiền ra mua chính ngựa của mình được. Anh cố nghĩ ra cách gì vớt vát chuyến ra quân. Tuy luôn là người thận trọng khi dựng kế hoạch, nhưng từ lâu rồi, cuộc sống ở biên giới đã luôn cảnh cáo anh về sự bấp bênh của chúng, tức là các kế hoạch đó. Là Cảnh vệ, sở dĩ anh sống sót đến nay chính là nhờ đã nhanh chóng đáp ứng với cái mà anh phát hiện ra trong thực tiễn chứ không phải nhờ kế hoạch của anh đã hoàn hảo sẵn.

https://thuviensach.vn

— Được, – anh nói, trong đầu nhanh chóng phân công ra ngay ai sẽ làm gì, – chỗ này chủ yếu là ngựa của Wilbarger. Chúng ngoan như thế này vì chúng đã phải chạy một phen mệt nhoài và ngoài ra chúng đã quen với hơi người Texas. Vậy ngựa của Pedro thì chắc phải ở một nơi nào gần đây. Tớ muốn chạy đi ngó thử xem. Như thế có nghĩa là chúng ta sẽ tách ra làm ba.

— Cứ tách cho tớ đường nào về nhà ngắn nhất ấy. – Jake nói. Gã không bao giờ đủ tự trọng để thôi lên tiếng phàn nàn. – Tớ nhồi cái đít tớ trên đất Mexico này đủ rồi.

— Được thôi, – Call nói, – cậu, Deets và Dish đem những con ngựa về nhà. Còn Gus, để cho cậu đám Ireland đấy. Nếu họ cưỡi ngựa đi được thì cậu phải bắt gặp đám ngựa này ở một chỗ nào đó bên này sông. Đừng có ở lại đánh pô ke với họ đấy.

— Được rồi, đến điểm tâm sẽ gặp nhau. Tớ chỉ mong đám Ireland này không định chờ chúng ta mang xe độc mã tới đón họ.

Nói đoạn Gus phi ngựa đi. Họ bèn xuống chỗ Đậu Ve và Dish đang chờ. Call nói.

— Đậu Ve, cậu đi với tớ. Còn, – anh nhìn Dish, – mọi việc ba cậu phải làm là đưa ba con ngựa này về đến thị trấn vào lúc rạng sáng. Nếu chúng tớ không về thì trả ngựa Wilbarger cho ông ta.

— Cậu định làm gì, ở lại đây lấy vợ à? – Jake nói.

— Khỏi lo cho bọn tớ. Hãy để mắt tới mấy con ngựa này.

Call nhìn Deets khi nói. Anh không thể chính thức cử Deets làm người chỉ huy hai người da trắng nhưng anh muốn Deets biết rằng mình phải chịu trách nhiệm trông nom cho mấy con ngựa này về tới được thị trấn. Và khi bắt đầu cho đám ngựa lên đường, Deets đã đi ngay lên đầu cánh, tựa như đó là chỗ tự nhiên của anh. Dish Boggett đi đến đầu cánh kia, để cho Jake Spoon gánh lấy đoạn hậu.

https://thuviensach.vn

Một giờ sau họ tìm thấy đàn ngựa chính ở trong thung lũng hẹp cách mấy dặm về phía bắc. Call đánh giá nó có đến hơn trăm con, đều khỏe mạnh. Tình huống mới có những khó khăn mới của nó, mà khó nhất là bọn ngựa chỉ cách sở chỉ huy của Flores có một dặm, lại ở phía ngược chiều. Vậy là phải đưa chúng trở lại qua trại Flores, nếu không sẽ phải lên mạn bắc dòng sông, một cung đường dài hơn ghê gớm. Nếu Pedro Flores và người của lão đuổi theo, chúng sẽ có cơ hội tốt đẹp là bắt kịp họ ở giữa khoảng đất trống, giữa ban ngày ban mặt và sẽ không một phép màu nào cứu nổi họ ở đó. Sẽ là chỉ có anh, Đậu Ve và cậu con trai non nớt chống lại đội quân các nài ngựa đông gấp bội.

Mặt khác, nay đã tìm thấy đàn ngựa, anh không cam chịu bỏ chúng. Anh tính lùa chúng qua ngay trại Flores, hy vọng đám người ở trong trại đều đã say mèm và ngủ cả rồi. Anh nói.

— Tốt lắm, ta đem chúng đi nào.

— Cả một bầy, – Đậu Ve nói. – Phải rất lâu mới cần quay lại.

— Chúng ta sẽ không bao giờ trở lại nữa. – Call nói. – Ta sẽ bán một ít, còn thì đưa hết lên Montana.

Cuối cùng cuộc đời đã mở màn, Newt nghĩ. Hiện tại anh đang ở tận cùng phía nam biên giới đây, sắp sửa cuỗm đi một đàn ngựa rồi vài ngày hay vài năm nữa, anh sẽ ngược đường lùa gia súc lên một nơi anh thậm chí chưa nghe nói đến. Phần đông cao bồi từ Bồ Câu Cô Đơn đi lên phía bắc chỉ đến tới Kansas – còn Montana phải xa gấp hai, ba lần. Anh không tưởng tượng nổi một chỗ xa như vậy thì sẽ như thế nào. Jake đã nói là có trâu rừng và núi, hai thứ anh chưa từng bao giờ thấy, và tuyết, thứ khó tưởng tượng ra nhất trong tất cả mọi thứ.

— Tớ nghĩ là ta cứ về thẳng nhà, – Call nói. – Nếu chúng thức dậy thì… cứ cho chúng thức, đành vậy thôi.

Anh nhìn Newt.

— Cậu đi đầu cánh trái, Đậu Ve đầu cánh phải, và tớ ở sau. Có rắc rối thì nó sẽ đến từ phía sau và tớ sẽ thấy trước. Nếu chúng đuổi gắt quá thì có

https://thuviensach.vn

thể vứt lại ba, bốn chục con. Mong rằng chúng sẽ thỏa mãn.

Họ vây đàn ngựa lại và bắt đầu lặng lẽ dồn chúng lên phía tây bắc, thỉnh thoảng vẫy dứ các sợi dây thòng lọng để giục chúng đi, và càng ít nói bao nhiêu càng tốt. Newt không khỏi cảm thấy đôi chút kỳ lạ về tất cả các chuyện này, bởi anh đinh ninh rằng họ sang Mexico để mua chứ đâu phải để ăn cắp ngựa. Một dòng sông ngầu bùn nho nhỏ như Rio Grande đây mà lại tạo ra được chỗ khác nhau lớn đến thế giữa hợp pháp và bất hợp pháp thì quả là đáng ngạc nhiên. Ở bên Texas, ăn cắp ngựa là bị xử treo cổ, và bị treo cổ vì tội đó, nhiều nhất chính lại là các cao bồi Mexico vượt sông để làm cái việc mà bọn Newt đang làm đây. Ở chỗ nào có dính đến chuyện ăn cắp ngựa thì Đại úy nổi tiếng là hung dữ thế mà bây giờ họ lại đang lùa đi nguyên cả một đàn.

Cưỡi ngựa sang đây, Newt không lo lắng, vì quanh anh có bạn đồng hành. Nhưng khi quay trở về, thay vì đông bạn lắm bè ở quanh mình, anh lại thấy hình như chẳng có lấy một ai. Đậu Ve ở xa tít đằng kia thung lũng còn Đại úy thì cách tới nửa dặm về đằng sau. Nếu một đám nài vọt ra, anh không thể thậm chí tìm ra nổi hai người kia. Cho dù không bị bắt, anh cũng dễ bị lạc, khó lòng xác định được Bồ Câu Cô Đơn ở phía nào.

Nếu bị bắt, anh biết là không thể chờ đợi sự dung tha. Điều thuận lợi duy nhất cho anh là quanh quẩn đây hình như không có cái cây nào làm giá treo cổ anh lên được. Newt biết rõ ràng là anh sợ. Ý nghĩ bị treo cổ – ý nghĩ mới toanh – không rời đầu óc anh. Nó trở thành mãnh liệt đến độ anh đưa một bàn tay lên bóp cổ để có được khái niệm thế nào là ngạt thở.

Nhưng nhiều dặm đường băng qua rồi mà chưa thấy đối phương xuất hiện. Đám ngựa dàn thành một tuyến dài dưới trăng, nước kiệu đi ngon lành. Họ đã qua trại Flores và đêm xem vẻ yên bình đến nỗi Newt bắt đầu thấy thư thả đôi chút. Dẫu sao Đại úy và Đậu Ve và nhiều người khác đã làm những việc như thế này nhiều phen rồi. Đây chỉ là một công việc bình thường làm vào ban đêm và chẳng mấy chốc sẽ kết thúc.

https://thuviensach.vn

Mặt trăng mảnh hẹp treo sáng quắc ở đằng tây. Với Newt, hình như là một đêm dài nhất trong năm. Anh cứ nhìn mãi về phía đông, hy vọng thấy một chớm đỏ hồng ở chân trời. Nhưng chân trời vẫn tối đen.

Anh đang nghĩ tới buổi sáng qua sông và lùa ngựa về ngang thị trấn hay hay như thế nào thì cái đêm yên bình thình lình nổ toang ra như một quả bom. Họ đang ở trên một dẻo đất dài bằng phẳng mọc toàn sồi gai không xa sông mấy và đang lùa đàn ngựa rẽ vào một vùng đặc biệt rậm đầy những sồi gai, lê gai và *mesquet* lùn thì xảy chuyện. Đã bỏ đầu cánh trên một quãng ngắn để dành chỗ cho đàn ngựa đi vòng vòng vùng cây rậm, Newt chợt nghe thấy tiếng súng nổ ở đằng sau. Anh chưa kịp ngoái lại, thậm chí chưa kịp cầm súng, đàn ngựa đã lồng lên chạy tán loạn và bắt đầu túa ngang. Anh thấy đến một nửa đàn ngựa từ phía sau đang ầm ầm lao tới, mấy con ngựa ở gần anh hơn cả bèn quặt ngang nhào vào đám sồi gai. Đoạn anh nghe thấy tiếng súng của Đậu Ve ở phía bên kia vùng cây rậm. Lúc này Newt cuống đến mức không còn tỉnh táo để nghĩ xem đã xảy ra chuyện gì. Bắt đầu cuộc chạy thục mạng, phần lớn đàn ngựa ở đằng sau anh, những con ở trước mặt ít nhất cũng đi cùng hướng với anh. Nhưng trong chớp nhoáng, khi toàn bộ khối lượng các con vật ầm ầm bỏ chạy tháo thân trên một địa hình anh không hiểu rõ thì anh lại thình lình nhận thấy một dòng lũ những con ngựa từ phía bên tay phải đang phi thẳng đến. Đàn mới này từ trên phía bắc quẹo tắt luôn ở đám sồi gai rậm đã xô phải đàn ngựa của anh. Chưa kịp hiểu điều gì xảy ra. Newt đã bị chìm nghỉm vào trong một biển ngựa, khi hai đàn xô lẫn vào nhau. Rồi át đi tiếng hí râm ran của khoảng hơn trăm đầu ngựa, anh bắt đầu nghe thấy tiếng người Mexico la hét, tiếng người Mexico chửi. Anh giật mình thấy một người cưỡi ngựa nữa cũng đang bị giạt vào trong đám ngựa hỗn loạn như anh, và người này không phải Đại úy cũng chẳng phải Đậu Ve. Lúc này anh mới hiểu ra là hai đàn ngựa đã đâm sầm phải nhau. Đàn của bọn anh đi lên Texas. Đàn kia từ Texas xuống. Cả hai đàn đều đang cố lượn vòng vùng sồi gai rậm, tuy ở hai ngả ngược hẳn nhau.

Nhận ra như thế cũng chẳng tích sự gì vì đám ngựa ở sau lưng anh đã đuổi kịp lên và đang chen lách giành lấy chỗ chạy. Trong một thoáng, anh

https://thuviensach.vn

định cố mở một lối ra nhưng rồi anh thấy hai người lạ mặt kia đã ở đó trước, đang cố sức quay hướng cho đàn ngựa. Họ không quay nổi nhưng họ không phải là cánh của anh, lúc này anh ngạc nhiên thấy mình ở giữa đàn ngựa thì ít nhất lại được an toàn phần nào.

Mau chóng thấy ngựa nay lại đông hơn trước, đàn của Newt đang dồn đàn ngựa mới vòng trở lại. Chẳng mấy chốc cả hai đàn đều cùng chạy về hướng tây bắc.

Anh thầm cảm ơn đám bụi mù mịt – nó làm anh ngột ngạt nhưng nó cũng giữ được anh thoát khỏi tầm ngắm của đối phương, mà lúc này đó là điều quan trọng cần được nghĩ đến nhiều hơn.

Trong khi chạy theo đàn ngựa, cố không để ngã và hy vọng đàn ngựa sẽ không thình lình băng qua một khe vực hay lèn chặt lại trong một lòng mương sâu nào đó. Newt bỗng nghe thấy một tiếng động hết sức vững dạ – tiếng súng của Đại úy, khẩu Henry to đùng. Newt nghe thấy nó nổ hai phát. Chắc chắn Đại úy rồi, vì ông là người duy nhất ở biên giới này mang khẩu Henry. Mọi người khác đều đã thay bằng súng Winchester, nhẹ hơn.

Như vậy có nghĩa là Đại úy bình yên vô sự. Nhưng tiếng súng lại ở phía trước mặt, điều này kỳ lạ, vì Đại úy vốn dĩ ở đằng sau mà đám nài ngựa thì ở phía trước. Không hiểu sao Đại úy đã lên được đầu đàn ngựa mà xử lý với đám nài kia.

Newt ngoái đầu lại, nhìn thấy đằng đông ửng đỏ. Nó chỉ là một vệt đỏ, tựa như có ai đó vẽ bằng một cây bút chì lên bề mặt đen ngòm của đất, nhưng nó cũng có nghĩa rằng đêm đang tàn. Mặc dù vậy, mặt đất hình như lại tối hơn cả lúc giữa đêm – anh không nhìn thấy được gì hết, chỉ biết cố cho khỏi lạc, và cứ nhìn về phía đông, cầu cho ánh sáng mặt trời mau đến.

Cố nheo mắt lại, Newt vẫn chẳng thấy gì khác ngoài mặt đất đen ngòm và đám bụi trắng mờ. Dĩ nhiên mặt trời sẽ sớm thanh toán hết, nhưng khi đó thì anh sẽ nhìn thấy gì chứ nhỉ? Đại úy và Đậu Ve có thể đã ở cách anh đến mười dặm mà bản thân anh thì có thể lại đã đi vào Mexico với đám nài ngựa *vaqueros* của Pedro Flores.

https://thuviensach.vn

Rồi tới một doi đất cao lên một tí, anh đã nhìn thấy cái làm cho anh phấn chấn: một dải lụa màu bạc mỏng mảnh ở về phía tây bắc mà chắc chỉ có thể là con sông được thôi. Vầng trăng úa treo lửng lơ ở chính bên trên nó. Qua bên kia, không hề bớt tối hơn bên Mexico, Texas đã ở trong tầm tay với. Cảm giác đó xua tan gần hết nỗi sợ của anh. Anh còn nhận ra cả khúc sông lượn – đó là bến cũ của da đỏ Comanche, cách Bồ Câu Cô Đơn có một dặm đường.

Anh lạ lùng thấy hình ảnh cái nơi thân thuộc an toàn đến thế và điều này làm anh muốn khóc. Anh thấy hình như đêm dài đến mấy ngày – những ngày trong đó anh từng lúc từng lúc không ngừng lo ngại rằng mình đã làm một cái gì sai trái, rằng phạm sai lầm thì có nghĩa là anh sẽ chẳng bao giờ còn trở lại Bồ Câu Cô Đơn nữa, hoặc nếu không thì sẽ nhục nhã trở về. Bây giờ đêm đã hết và anh sắp về tới nhà, sự thanh thản như một làn nước ấm nóng chạy khắp người, một ít đã tràn ra khỏi đôi mắt anh.

Thêm vài phút nữa, khi đàn ngựa đến gần sông, bóng tối lỏng buột ra và bắt đầu thành màu xám. Màu đỏ ở đằng đông không còn là một vệt dài nữa mà đã tỏa rộng lên như một nhài quạt xòe mở. Newt có thể mau chóng trông thấy các con ngựa di chuyển trong ánh sáng nhợt nhạt xam xám đầu tiên – rất nhiều ngựa. Rồi giữa lúc anh nghĩ đã đưa dòng lũ súc vật này trở lại được với trật tự và chịu sự kiểm soát thì bóng tối buông rời hơn nữa tấm liệm của nó ra và những tia sáng mặt trời đầu tiên liền tuôn chảy trên khắp mặt đất, rọi chiếu qua những đám mây bụi mà đậu lên trên lớp lông các con ngựa mệt nhoài, phần lớn bọn chúng đã giảm tốc độ xuống bước kiệu nhanh. Trước mặt Newt kia, đang chờ ở bờ sông là Đại úy Call, khẩu Henry thúc vào khoeo tay. Con Mụ Địa Ngục ướt láng mồ hôi nhưng vẫn ngỏng cao đầu và ngúc ngoắc không thôi trong khi nhìn đàn ngựa tiến lại gần nó – trong một lúc nó còn dỏng tai về phía con Chuột Nhắt nữa. Cả Đại úy lẫn con ngựa cái đều chẳng có vẻ gì là vừa trải qua một đêm dài dặc và vất vả lẫn hiểm nguy, nhưng bản thân Newt lại thấy xúc động bởi cảnh tượng đơn giản của thầy trò Call ngồi ở đó mà phải một lần nữa gạt đi những giọt nước mắt mới, làm cho hai bên má nhem nhuốc của anh càng nguệch ngoạc thêm lên.

https://thuviensach.vn

Xuôi dưới con sông anh trông thấy Đậu Ve ngồi trên lưng con ngựa hồng mình thon chân dài mà họ gọi là Cá Trích. Không dấu vết nào về đám nài thù địch họ đã gặp phải. Có quá nhiều câu hỏi Newt muốn được biết về công việc họ đã làm, về họ đã ở những chỗ nào, đến nỗi anh không biết nên bắt đầu từ đâu; nhưng khi anh đi đến với Đại úy, giữ cho con Chuột Nhắt ở đủ xa để khỏi bị con Mụ Địa Ngục ngoạm phải, anh chẳng hỏi một câu nào. Vào lúc tận cùng của cái đêm quan trọng nhất, hưng phấn nhất trong đời anh này, anh chỉ nói độc một câu chào buổi sáng đơn giản.

— Đẹp hả, – Call nói trong khi ngắm nhìn đàn ngựa đồ sộ, hơn trăm con nhiều, đổ lên bờ sông thấp tè rồi tỏa xuống uống nước. Đậu Ve cưỡi con Cá Trích xuống sông khuấy sục bùn lên để ngăn đàn ngựa tỏa xa hơn nữa xuống phía nam.

Call biết đây là dịp may hiếm có, việc nhào vào giữa bốn tên Mexico trộm ngựa cướp đi phần lớn các con ngựa mà chính chúng đã lấy cắp từ Texas về. Bọn Mexico đã ngỡ vấp phải quân đội – ngoài quân đội ra thì ai có được nhiều ngựa đến như thế chứ? Và thật sự chúng đã không giao chiến, tuy anh vẫn phải uy hiếp một tên nài cứ cố cho đàn ngựa quay về.

Về phần cậu bé, nhặt được một ít kinh nghiệm và thoát ra yên lành, trừ bộ mặt lấm lem, thì thế là tốt đấy.

Họ ngồi cùng nhau im lặng trong khi nửa trên của mặt trời rọi bắn lên con sông nước nâu và đàn ngựa uống những dải ánh sáng dài, một số con nằm xuống những chỗ nông và lăn lộn trong lớp bùn mát lạnh. Khi đàn ngựa bắt đầu từng tụm hai, ba con một leo lên bờ sông mạn bắc, Call khẽ chạm tay vào con ngựa cái rồi ra hiệu cho Newt cùng lội xuống. Call thả dây cương cho ngựa uống nước. Anh hài lòng với nó cũng như hài lòng với đàn ngựa trộm được. Phần lớn đàn ngựa đã lên bờ mạn bắc và cuối cùng mặt trời dứt khoát nâng mình lên ở chân trời.

— Nào ta thong thả về nhà, – anh nói với Newt. – Tớ hy vọng Wilbarger có đầy túi tiền. Chúng mình đã có ngựa bán.

https://thuviensach.vn

12

Có kinh hoàng về một đàn ngựa đông đúc đến thế này thì Wilbarger cũng không để lộ. Đàn ngựa nhỏ đã được dồn vào một chỗ; ông, Deets và người tên gọi Chick đang lặng lẽ tách những con ngựa mang dấu HIC ra. Dish Boggett chặn ở cửa giữa hai bãi chăn thả, để cho những con ngựa của Wilbarger chạy qua và dứ dứ dây thòng lọng vào mặt những con nào ông ta từ chối lấy. Không thấy Jake Spoon ở đâu, cả Augustus cùng hai người Ireland nữa.

Do đã đủ người trong chỗ quây ngựa, Newt không có việc gì làm nên đứng ở bên hàng rào ngó coi. Đậu Ve đã trèo lên cái họ gọi là ghế thổ công – thanh sắt trên cùng của hàng rào ngang bãi chăn thả – để xem tách chọn ngựa.

Call vẫn chưa chuẩn bị cho con ngựa cái nghỉ. Lúc Wilbarger chọn ngựa xong và đi đến hàng rào, ông để mắt vào nó chứ không phải vào Call.

— Chào, – ông nói. – Ta hãy thương lượng, ông giữ lấy ba mươi tám con ngựa đẹp tôi vừa chọn ra kia còn tôi thì lấy cái con mạt hạng mà ông ngồi ở trên lưng đây. Ba mươi tám đổi lấy một là món hời trong sổ sách giấy tờ.

Mắt Đậu Ve sửng sốt vì cái điều anh vừa nghe thấy đến nỗi suýt nữa thì ngã lăn từ trên "ghế thổ công" xuống.

— Ông muốn nói là ông sẽ mang hết chỗ ngựa này đổi lấy cái may mắn bị ngoạm đứt một miếng thịt à? – Anh hỏi.

Anh biết nhiều người mê con ngựa của Đại úy nhưng mê đến độ này thì vượt quá khỏi mọi lòng tin của anh.

— Tôi không đổi con ngựa cái này, – Call nói. – Và đây không phải là ý kiến.

— Tôi sống trên mình ngựa thế mà cả đời chưa có được một con ngựa hay cho mình. – Wilbarger nói.

https://thuviensach.vn

— Đây là con thứ ba của tôi, – Call nói.

Wilbarger gật đầu.

— Thưa ông, tốt lắm. Tôi cảm ơn ông đã y hẹn. Rõ ràng là người bạn làm ăn của ông đã biết sào huyệt bọn ăn trộm ở đâu.

— Một sào huyệt bự, – Call nói.

— Tốt, ta đi nào, Chick. Không lên đường thì sẽ không tới nhà được đâu.

— Các ông có thể lưu lại ăn điểm tâm đã. Còn hai con ngựa nữa của ông đang trên đường về đây.

— Chúng đang làm gì vậy, đi bằng ba chân sao?

— Chúng đi với ông McCrae. Ông ấy đi theo nhịp bước của riêng mình.

— Nhân nói đến chuyện ấy. – Wilbarger tiếp, – tôi nghĩ là chúng tôi không chờ đâu. Cứ giữ hai con ngựa ấy lại phòng khi các ông gặp khó khăn.

— Chúng tôi đã kiếm được một ít bò tốt, – Call nói. – Hoan nghênh ông xem qua.

— Ông không cho thuê lợn, lại không đổi con ngựa cái này nên tôi có thể xuất phát được rồi.

Rồi ông quay sang Dish Boggett.

— Muốn làm việc không, con? Trông anh được lắm.

— Tôi đã có việc rồi, – Dish nói.

— Lùa ngựa Mexico chạy ra khỏi chuồng của chúng đâu phải là có việc. Anh có dáng một cao bồi mà tôi thì đang sắp lùa một đàn ba ngàn bò lên đường.

— Chúng tôi cũng thế, – Call nói, thú vị thấy ông này lại có ý mướn một cao bồi đang làm cho anh, ở ngay trước mặt anh.

— Đi đâu?

https://thuviensach.vn

— Đi Montana, – Call nói.

— Tôi chịu. Nhưng có thể sẽ gặp ông trên đường lên đó.

Wilbarger cưỡi ngựa đi. Chick chặn đằng sau đàn ngựa nho nhỏ. Lúc Chick đi ngang qua. Dish Boggett rất muốn ném thòng lọng cho ông ta ngã ngựa rồi bẹo mấy cái vào tai nhưng Đại úy đang ngồi ở đó cho nên anh chỉ lừ lừ nhìn.

— Lạy trời, tôi muốn ăn rồi đây. – Mắt Đậu Ve nói. – Tôi chắc là Gus không bị lạc.

— Ông ấy mà lạc thì chúng ta sẽ làm thế nào với bánh bích quy đây, – anh nói thêm vì chẳng ai bình luận về câu nhận xét của anh.

— Cậu có thể lấy vợ được mà, – Dish gắt. – Có nhiều đàn bà làm được bích quy chứ.

— Tôi biết là có. – Đậu Ve nói. – Nhưng như thế không có nghĩa là có ai đó sẽ chịu làm vợ tôi.

Deets cười khúc khích một lúc lâu.

— Sao, mụ góa Cole lấy cậu chứ, – anh nói. – Mụ ấy lấy được cậu thì thích lắm. – Rồi biết tỏng mụ góa Cole là một điểm yếu của Đậu Ve, anh bỏ đấy đi lên nhà.

Việc nhắc đến Mary Cole làm Mắt Đậu Ve trở nên gượng gạo, không thoải mái. Trong đời mình, thỉnh thoảng anh cũng nhận thấy nên lấy vợ. Gus McCrae rất khoái lôi chuyện này ra với Đậu Ve. Nhưng đôi khi, ngay cả không có ai nhắc đến, ý nghĩ về đàn bà tự nó cứ đi vào đầu anh, và một khi đã vào rồi thì nó thường nán lại hàng giờ, bay rợp đầu anh như một đàn ong vỡ tổ.

Anh không biết nghĩ thế nào về đàn bà và đến nay, vẫn bằng lòng học cách xử lý ở Đại úy, trừ một trường hợp lạ lùng xảy ra đã nhiều năm trước, trường hợp Đậu Ve chỉ nhớ lại mỗi năm một hay hai lần, thường thường trong giấc mơ. Anh xuống quán rượu đòi một cây búa ai đó mượn chưa trả

https://thuviensach.vn

thì nghe thấy một thiếu phụ kể lể, than vãn với một người đang ở trong phòng với chị.

Người đàn bà đó là cô điếm Maggie, mẹ của Newt, người mà sau này Jake Spoon mê mệt lắm. Chỉ sau khi lấy cây búa và chính trên đường về nhà anh mới chợt hiểu vừa rồi Maggie nói với Đại úy, hơn nữa còn gọi ông bằng họ, điều trong suốt thời gian làm việc với ông, Đậu Ve không gọi đến bao giờ.

Việc biết Đại úy ở trong buồng gái điếm đã làm cho Đậu Ve bàng hoàng ghê gớm, kiểu giống như viên đạn bắn vào đúng hai xương bả vai anh trong một trận da đỏ đánh úp gần Đồi Đồn Ma. Khi viên đạn trúng người, anh cảm thấy một cái đập chắc nịch rồi như tê bại đi trong não. Bây giờ, khi anh mang cây búa từ quán rượu về nhà, cái ý nghĩ làm anh bàng hoàng đó cũng gây ra một cảm giác như thế: Maggie đang nói chuyện riêng tư với Đại úy ở trong phòng chị. Thế mà như anh biết thì chưa có ai nghe nói Đại úy từng làm gì khác hơn là thảng hoặc đưa tay lên mũ chào một người đàn bà gặp ở ngoài đường.

Vui lòng sống bên Đại úy và Gus, làm công chuyện hàng ngày của mình, anh phát hiện thấy đàn bà là một vấn đề không dứt hẳn được. Chuyện lấy vợ, mà Deets cảm thấy mình được thả cửa cười, là một câu chuyện dai dẳng. Gus, người từng hai lần lấy vợ và chơi gái điếm ở bất cứ chỗ nào có gái điếm là nguyên nhân chính làm cho nó hóa ra dai dẳng. Lấy vợ là một trong những đề tài ưa chuộng của Gus. Khi Gus cất lời nói chuyện ấy, Đại úy thường xách súng đi nhưng vào lúc đó Đậu Ve lại đang thoải mái ở ngoài hiên, ngà ngà với chút rượu cho nên anh là người lĩnh đủ bổng lộc của Gus, mà một trong những ý kiến đó là Đậu Ve đang thực sự để phung phí hạnh phúc vì không chịu lấy mụ góa Cole.

Thật tình Đậu Ve mới chỉ nói với Mary Cole có năm, sáu bận trong đời, phần lớn những bận ấy đều vào lúc chị vẫn còn người chồng Josh Cole, nhưng cái đó chẳng có nghĩa lý gì với một người ngoài cuộc như Gus, hay thậm chí một người như Deets; cả hai hình như đều cho việc Mary nhìn Đậu Ve là người kế tục xứng đáng của Josh là nhờ ơn Chúa phù hộ. Theo hai

https://thuviensach.vn

người thì cái điều xác nhận cho kết luận của họ là tuy Mary cao lớn khác thường nhưng chị lại vẫn không cao được bằng Đậu Ve. Mary Cole không tái giá theo con mắt Gus thì đó là vì Mắt Đậu Ve vẫn chưa chịu bỏ công dạo gót xuống dưới phố đặt vấn đề với chị mà thôi.

— Kìa, người chồng đã chết của chị ấy chỉ mới là nửa cốc vại thôi, – Gus luôn nói. – Người đàn bà này cần cả một cốc vại đầy. Có được một người ở quanh đây với tới được chóp bu ngăn giá đựng đồ là phúc đức cho nhà chị ta rồi.

Đậu Ve không bao giờ coi chiều cao của người lại có thể là một yếu tố ở trong các mối quan hệ như cưới xin. Sau khi nghiền ngẫm vấn đề này nhiều tháng, anh chợt nhận thấy Gus cũng cao lớn và còn có học nữa.

— Quỷ, ông cũng cao. – Một tối nọ anh nói. – Chính ông phải lấy chị ta. Cả hai đều biết đọc sách.

Anh biết Mary biết đọc vì anh từng ở trong nhà thờ một hai lần khi cha đạo hỏi chị đã đọc Kinh bổn chưa. Chị có một cái giọng trầm thấp, khàn khàn, hiếm thấy ở đàn bà. Một hai lần nghe cái giọng đó Đậu Ve cảm thấy rờn rợn, tựa như có ai lùa tay cù cù lớp tóc tơ ở gáy anh vậy.

Gus liến thoắng bác bỏ việc mình là bạn đời xứng đáng với Mary Cole, nói.

— Tớ là dân rổ rá cạp lại. Đàn bà góa họ cần là cần cái mới toanh. Thực ra đó là cái đàn bà nào cũng muốn, cả gái góa lẫn gái tơ. Chắc Mary cho rằng chị ta có thể cho cậu mọi thứ thể nghiệm mà xem ra cậu rất là cần đến.

Một vài đêm nằm ở hiên, Đậu Ve thấy họa là rồ thì mới nghĩ đến những trò đó, nhưng anh vẫn cứ nghĩ đến. Cả đời anh toàn sống với đàn ông, làm Cảnh vệ và lao động, còn trong cả quãng đời thanh niên anh không gom nổi được mười phút trò chuyện với đàn bà. Anh quen thuộc với đám lợn của Gus còn hơn quen thuộc với Mary Cole, và anh cũng thấy thoải mái với chúng hơn. Điều khôn ngoan là lờ Gus và Deets đi, nghĩ đến những cái anh

https://thuviensach.vn

phải chịu đựng trong một ngày làm lụng; chẳng hạn như giữ sao cho chiếc ủng cũ kỹ của anh không cọ vào cái chai ở gót chân cái bên trái.

Một kỷ niệm khác nữa còn dai bền hơn cái kỷ niệm Mary đọc Kinh bổn. Một hôm anh đang đi ngang cửa nhà chị thì một cơn giông nổ ra. Mary phơi quần áo ngoài sân và đang cố chạy quần áo vào trước khi đổ mưa, nhưng cơn giông này tỏ ra nhanh hơn chị. Quần áo của Mary phơi trên dây phần phật nổ, to chẳng kém gì súng bắn. Đậu Ve đã được giáo dục phải giúp đỡ mọi người và do chỗ Mary đang gặp gian truân với mớ quần áo phơi kia anh bèn chạy đến giúp chị.

Nhưng cơn giông đi trước cả hai người, anh chưa vào đến sân mưa đã trút xuống, làm cho lớp bụi trắng trên mặt đất hóa thành nâu. Đàn bà nhiều người đến nước này sẽ thấy gội mưa chẳng tích sự gì nên bỏ vào nhà nhưng Mary thì không. Váy chị bị ướt hết dính bết vào hai đùi nhưng chị vẫn loay hoay với đám áo quần. Trong lúc lúng túng ấy, hai, ba bộ đồ nhỏ chị đã nhặt vào tay lại bị gió thổi tung ra. Đậu Ve vội vã nhặt những thứ đó lên rồi giúp Mary thu quần áo trên dây phơi xuống. Rõ ràng chị làm chỉ là vì cái tính ương bướng của mình chứ lúc này mặt trời đã lại chiếu sáng ở đằng tây. Mary ướt từ đầu đến chân. Một mảnh váy bay phần phật đã đánh tuột chiếc lược ra khỏi đầu chị, làm cho tóc chị xổ xõa ra. Mớ quần áo giặt lại ướt y như lúc chưa phơi nhưng chị không chịu bỏ, và Đậu Ve giúp chị làm tất cả công việc đó. Trong khi căng chắc lại dây phơi anh chợt nhận thấy một cú choáng cũng dữ dằn như cú sét đã giết chết Josh Cole chồng chị: cái thứ anh chạy mưa đều là quần áo lót – thuộc loại mà rõ ràng Mary đang mặc ở bên trong chiếc váy ngoài bị ướt bết dính vào đùi chị kia. Đậu Ve ngượng quá suýt nữa buông cho nó rơi xuống bùn. Mary tất phải nghĩ anh có liều lĩnh lắm thì mới nhặt hộ chị quần áo lót như vậy được.

Anh ngạc nhiên thấy chẳng xảy ra việc gì đáng sợ. Cuối cùng, khi đã phơi phóng lại mọi thứ đâu vào đấy, Mary cầm lấy chiếc váy lót từ tay anh, tựa hồ nó là một chiếc khăn tay, một mảnh khăn ăn hay một thứ gì tương tự. Anh càng ngạc nhiên vì hình như chị khá thích thú trước cái cảnh anh đứng ở đó với tấm mành nước chảy từ trên vành mũ xuống ngay trước mũi.

https://thuviensach.vn

Chị là loại đàn bà bộc tuệch, gọi đàn ông bằng tên thánh của người ta, nổi tiếng là chêm khá phóng túng những câu bình vào lời lẽ.

— Nhờ Chúa chúng ta mới được mẻ tắm táp này, – chị nói. – Riêng tôi thì không cần đâu nhưng với anh thì nó cải thiện được nhiều đấy. Anh không đến nỗi xấu xí như tôi đã tưởng, khi mà anh đã tiềm tiệm như bây giờ.

Đậu Ve không kể chuyện này với ai, biết rằng nếu hé ra thì có nghĩa là bị chòng ghẹo chết thôi. Nhưng anh nhớ. Khi nửa tỉnh nửa say nằm dài trên hàng hiên và kỷ niệm đó bồng bềnh trong tâm trí thì nhiều điều đã hòa lẫn vào ký ức thầm kín đến mức anh cũng không biết rằng mình đã từng ghi nhận chúng, chẳng hạn như mùi da thịt ướt đẫm của Mary. Anh không có ý và cũng chẳng cố ngửi, nhưng ngay cái đêm sau khi chuyện đó xảy ra, điều đầu tiên anh nhớ đến lại là Mary có mùi khác hẳn những thứ khác bị ướt. Anh không tìm ra được chữ nào cho cái khác đó của chị. Từ trận giông ấy đến nay đã hơn một năm nhưng mùi của Mary vẫn là một phần kỷ niệm.

Tuy vậy không phải đêm nào anh cũng tơ tưởng tới Mary. Nhiều lúc anh thấy mình ngẫm nghĩ chung về việc cưới vợ. Cái chính khiến anh lo lắng hơn cả là cưới xin sẽ đòi đàn ông và đàn bà phải sống chung nhau. Anh đã nhiều phen cố nhìn trước xem ban đêm ở một mình với một người đàn bà dưới một mái nhà hoặc có một người đàn bà ngồi cùng vào bữa điểm tâm hay bữa tối thì nó sẽ ra thế nào. Đàn bà họ mong chuyện gì nhỉ? Và cách đối xử nào đây? Nó làm anh bí, bởi không thể đoán được ra thế nào. Thỉnh thoảng anh chợt thấy mình có thể nói với Mary rằng anh muốn lấy chị nhưng rồi lại tự xét mình không đủ xứng đáng sống dưới cùng một mái nhà với chị. Hay là sẽ xin phép anh tiếp tục sống ở dưới phố với anh em?

Dĩ nhiên anh sẽ sẵn sàng làm các tạp dịch cho chị khi chị cần đến.

Tất cả đang ngồi tản ra quanh bàn sau một trong các bữa điểm tâm ngập dầu mỡ của Bolivar thì nghe thấy tiếng ngựa ngoài sân. Rồi Augustus đi nước kiệu đến và xuống ngựa với hai người Ireland cách vài mét ở đằng sau. Thay vì cưỡi vo[14] hai người này lại ngồi lên những chiếc yên Mexico to

https://thuviensach.vn

đùng tán đinh bạc. Họ lùa tám hay mười con ngựa xương xẩu ở trước mặt. Khi đến hàng hiên, họ vẫn ngồi trên lưng ngựa, nom vẻ không vui.

Newt cảm thấy ái ngại cho hai người, nhưng anh phải thừa nhận rằng họ nom hài hước. Yên Mexico rõ ràng là để dành cho những người chân dài. Chân hai người này không chạm được vào chỗ nào gần bàn đạp cả. Đã thế họ cũng hình như từ chối xuống ngựa.

Augustus nhấc yên ra khỏi con ngựa mệt nhoài của anh, thả cho nó đi ăn cỏ.

— Xuống đi các bạn, – anh nói với họ. – Các bạn giờ an toàn rồi, chừng nào còn chưa chén phải cơm của chúng tôi. Đây là nơi chúng tôi gọi là nhà đấy.

Allen O'Brien ôm hai tay vào chiếc mấu yên Mexico to tướng. Đã ôm lấy nó quá chặt suốt hai giờ qua ông khó lòng tin được rằng mình buông nó ra mà lại không sao. Ông lo lắng nhìn xuống.

— Tôi không ngờ ngựa lại lớn hơn la nhiều đến thế này. Xuống được nó phải tốn đường đất lắm nhỉ?

Dish coi câu này như là câu khôi hài nhất anh được nghe. Chưa bao giờ xảy ra với anh chuyện một người trưởng thành thế kia lại không biết cách xuống ngựa. Cảnh tượng hai người Ireland quắp chặt đôi chân ngắn ngủi tòng teng của họ vào hai bên sườn ngựa làm anh trố mắt lên và anh cười rũ cười rượi.

— Lạy trời, tôi nghĩ khéo phải bắc cho các ông ấy cái thang, – anh nói khi đã hết cười.

Augustus cũng thu thú về sự ngây ngô của hai người Ireland.

— Kìa, các ông bạn, cứ tụt sang một bên rồi thả người xuống là xong mà. Này, tớ không thấy Jake đâu cả?

— Cậu nhởn nhơ nhỉ, – Call nói. – Suýt nữa tớ lên đường quay lại đây làm lễ tang.

https://thuviensach.vn

— Dẫn các bạn này đi dễ dàng quá cho nên tớ ngược đến Sabinas ghé qua nhà thổ chơi.

— Nhờ đó mới có các yên ngựa này, – Call nói.

— Đúng, cả mấy con ngựa kia nữa. Lúc cánh tớ đến đây, bọn cướp đã say khướt cả. Các anh bạn Ireland không cưỡi vo được cho nên bọn tớ phải tự cung tự cấp cho mình mấy cái yên và những con ngựa tốt nhất kia.

— Đám ngựa này không đủ mỡ làm nổi xà phòng. – Dish nói, chỉ vào các con ngựa Gus đem về.

Anh chàng Sean O'Brien trẻ tuổi không sao giấu được thất vọng đối với nước Mỹ.

— Nếu đây là Mỹ thì tuyết đâu? – Anh hỏi, trước sự ngạc nhiên của mọi người.

Hình ảnh của anh về đất nước mới mẻ này đã bị ảnh hưởng mạnh mẽ bởi cảnh bên cảng Boston mùa đông mà anh xem trong một tờ báo cũ. Có rất nhiều tuyết. Nhưng cái mảnh sân sau nóng bức anh đang đứng đây lại không hề giống chút nào với điều anh mong đợi. Tệ hơn, anh không nhìn đâu ra một chấm màu xanh nào. Các bụi cây đều gai lởm chởm và xám xịt và chẳng có lấy một cây to.

— Không con ơi, – Augustus nói. – Ở đây thứ chúng tớ có sẵn chỉ là cát.

Call cảm thấy càng nóng lòng ngược lên phía bắc. Lúc này tất cả công việc phải làm là thu góp ngựa lại, đóng dấu cho chúng. Nếu mọi người đều hăng hái làm việc thì chỉ mất khoảng ba tuần là có thể lên đường vào ngày mồng một tháng Tư, không phải là quá sớm, nếu xét đến khoảng cách phải đi. Vấn đề là có được người làm lụng đúng đắn. Jake đã bỏ đi với cô điếm của anh ta, còn Augustus thì chưa ăn sáng.

— Các ông hãy ngồi ăn đi, – Call nói với hai người Ireland. Đã cứu họ thì phải nuôi họ thôi.

https://thuviensach.vn

Allen O’Brien đang nhìn một cách ỉu xìu mấy ngôi nhà làm nên Bồ Câu Cô Đơn.

— Ở thị trấn này chỉ có từng kia thôi ư? – Ông hỏi.

— Đúng, còn tệ hơn cái mẽ ngoài của nó nữa, – Augustus đáp.

Sean O’Brien tự nhiên khóc trước vẻ bối rối của mọi người. Đêm qua là một đêm quá ư căng thẳng và Sean không trông đợi lại sống sót nổi. Trong suốt cuộc hành trình anh đã chỉ chờ ngã ngựa. Anh đã đằng đẵng vượt biển trên tàu, ngày càng nhớ nhà nhớ quê, luyến tiếc vùng đất xanh rờn anh lìa bỏ.

Nay đang ở Mỹ thế mà vẻn vẹn anh chỉ thấy có bụi bậm, những bụi cây lè tè gai góc trắng và hầu như không một ngọn cỏ. Mảnh sân trần trụi nóng nực là nỗi thất vọng độc ác.

Dish kết luận anh thanh niên Ireland này có chiều điên. Chỉ người nào điên thì mới bật khóc trước mặt nhiều người.

Augustus cứu vãn tình thế bằng cách đi đến nắm lấy cánh tay Sean, đưa anh ta vào trong nhà, dịu dàng nói.

— Ta vào ăn sáng, con. Bụng đầy thì mọi sự sẽ bình thường thôi.

— Nhưng cỏ ở đây? – Sean sụt sịt hỏi.

Dish Boggett reo lên.

— Tôi đoán anh ta muốn ăn cỏ.

— Không, kìa Dish, – Augustus nói. – Chú ấy vừa từ một nơi cỏ phủ đầy mặt đất chứ không phải từ sa mạc đến như cậu mà.

— Tôi từ Matagorda đến, – Dish nói. – Từ chỗ cỏ cao trên đầu gối đến đây.

— Gus, ta phải bàn một chút, – Call nói.

Nhưng Augustus đã đưa Sean đi qua cửa. Call đành phải đi theo.

Mặt Bolivar sửng sốt nhìn chăm chằm vào hai người Ireland ăn thịt lợn muối và đậu. Ông ngạc nhiên về bộ dạng của họ đến mức ông lấy khẩu súng

https://thuviensach.vn

vẫn đặt bên bếp lò ra để trên đùi. Đây là một khẩu súng cỡ nòng 10, ông thích có sẵn trong tay phòng sự khác thường xảy đến.

— Tôi mong ông đừng quyết định cho cái của này nó nổ ở đây, – Augustus nói. – Nó sẽ bứng luôn cả bức tường này đi, chưa kể tới chúng tôi đâu.

— Tôi chưa bắn mà, – Bol nói cáu kỉnh, vẫn giữ quyền lựa chọn.

Call chờ cho Augustus múc thức ăn vào đĩa vì khi chưa có thức ăn ở trước mặt thì không có gì làm Gus chú ý đến được. Anh thanh niên Ireland đã thôi khóc và ngốn món đậu còn có phần nhanh hơn cả Augustus – chắc mọi sự trục trặc ở anh chẳng qua tại vì đói mà thôi.

— Tớ đang xem liệu có đi mướn được vài tay chăn lùa gia súc không, – Call nói. Tốt nhất là cậu cho ngựa đi chiều nay.

— Đi đâu? – Augustus hỏi.

— Ngược sông, xa bao nhiêu tùy thích, – Call nói.

— Những người Ireland này có cái giọng hay đấy, – Augustus nhận xét. – Không có thêm hai người họ thì tội nghiệp, chúng ta sẽ có một bộ tứ tấu nam trữ tình.

Call thấy mất thêm thì giờ cũng chẳng lợi lộc gì. Nếu Augustus đang trong cơn vui đùa thì đừng có hòng thay đổi được hắn.

— Jake quay lại chứ, quay không? – Augustus hỏi.

— Ngựa hắn đây này, – Call nói. – Tớ nghĩ hắn phải đi với nó. Theo cậu, khi chúng ta lên đường Jake có nhận lời theo cùng không?

— Không, mà tớ cũng không, – Augustus nói. – Tốt nhất là cậu mướn dân Ireland kia trong lúc cậu đang gặp may.

— Chính chúng tôi đang tìm việc làm, – Allen nói. – Cái gì chúng tôi chưa biết thì chúng tôi vui vẻ học.

Call kìm lời bình luận của anh lại. Những người không biết lên ngựa xuống ngựa ra sao thì sẽ chẳng được tích sự gì trong một đoàn người chăn

https://thuviensach.vn

gia súc.

— Cậu đi mướn ở đâu? – Augustus hỏi.

— Có thể tớ đến đám Rainey. Đám ấy có nhiều trẻ.

— Tớ có chim Maude Rainey một dạo, – Gus nói.

Nhưng Call đã bỏ đi. Anh bắt con ngựa tốt thứ nhì của mình, một con thiến xích thố mà họ gọi là Hừng Đông, đi lên phía đông bắc đến vùng đất lải rải những bụi cây cằn.

13

Lorena đã không còn trông chờ mình sẽ ngạc nhiên được nữa, ít nhất là với đàn ông, thế mà khi Jake Spoon bước vào phòng cô đã gặp lại cảm giác đó! Sự ngạc nhiên bắt đầu từ lúc anh chưa kịp cất lời với cô. Một phần vì hình như ngay từ giây phút nhìn thấy cô, anh đã quen cô lập tức.

Cô đang đợi Dish Boggett trở lại với hai đồng đô la có được. Nhưng lại là Jake bước vào. Lippy reo lên, Xavier phấn chấn đến mức bước ra khỏi quầy rượu để đón tiếp. Jake lịch sự nhưng lạnh khi thấy họ, hạ cố hỏi thăm sức khỏe, buông vài câu bông phèng nhưng chưa kịp uống chén rượu Xavier mời đã bắt đầu tỏ ra khác hẳn, theo cách cô cảm thấy. Gã có đôi mắt to màu nâu như mờ mờ sương và bộ ria gọn gàng quắp xuống hai bên mép, nhưng dĩ nhiên cô chỉ nhìn thấy đôi mắt to và bộ ria. Cái chỗ khác người là Jake thoải mái và tự nhiên ngay cả khi đã trông thấy cô rồi. Phần đông đàn ông thấy cô liền bồn chồn – hiểu rõ vợ mình không muốn mình ở đây – hoặc không thì dậm dựt ra mặt vì cái mà họ nghĩ sẽ có được ở cô.

Nhưng Jake lại là sự đối lại. Trước khi cất lời chuyện trò, gã mỉm cười với cô mấy lần một cách ung dung nhất trần đời, không như kiểu cười phách lối của Tinkerley. Nụ cười của Tinkerley như nói rằng hắn thấy cô phải biết ơn hắn.

https://thuviensach.vn

Lorena chẳng lạ gì những người đàn ông bước qua cánh cửa quán Đậu Khô. Hiểu người chẳng khó. Phần đông họ vô hại, chẳng nguy hiểm hơn cái khả năng nho nhỏ là làm cô khó chịu – họ tệ hơn con mạt nhưng không ghê bằng con rệp, theo mắt của cô. Chắc chắn vẫn có dăm ba kẻ đê tiện muốn lợi dụng kiếm chác ở đàn bà, song với họ thì tốt nhất là cố nhận diện mà đề phòng. Nhưng còn việc tin cậy đàn ông nói chung thì chẳng cần, vì cô không có ý chờ đợi bất cứ điều gì ở một ai trong bọn họ nữa.

Lúc Jake chưa đem chai rượu tới bàn cô cùng ngồi, tự nhiên cô đã mong gã làm như thế. Và gã đến, hỏi cô có muốn uống chút giải khát không rồi thoải mái, thân mật nhìn thẳng vào mặt cô một lúc.

— Trời đất! – Gã nói, – Tôi không chờ gặp được một người như cô ở đây đâu. Sống ở những nơi này chúng tôi không thấy mấy ai đẹp nữa. Nếu đây là San Francisco thì thôi chẳng ngạc nhiên làm quái gì. Tôi cho rằng đấy mới thực sự là chỗ của cô.

Một người vừa gặp đã nghĩ nhanh như thế được thì Lorena thấy thật kỳ diệu. Năm ngoái cô bắt đầu nghi ngờ khả năng tới San Francisco của mình, thậm chí ngờ cả việc nơi ấy đẹp như cô hằng tưởng tượng, thế nhưng Lorena chưa từ bỏ ý nghĩ đó vì chưa có ý nghĩ nào thay thế vào nó. Nghĩ đến chuyện đó thì đúng là rồ nhưng nó lại là cái tốt đẹp nhất mà cô có nổi.

Rồi Jake đến và lập tức nói đúng địa điểm đó. Trời chưa tối hẳn, cô đã bắt đầu xếp cái sự canh chừng của mình sang một bên và kể về mình cho Jake nhiều hơn bất cứ cho ai khác. Lippy và Xavier ngồi đằng xa im lặng nghe, ngạc nhiên. Jake nói rất ít tuy thỉnh thoảng gã lại khe khẽ vỗ vào bàn tay cô và rót thêm rượu cho cô mỗi khi cốc cạn. Thỉnh thoảng gã lại nói: “Trời đất”, hoặc “Thằng chó chết, tôi phải đi tìm bắn cho nó một phát”, nhưng phần lớn gã nom vẻ thân mật và tin cậy, ngồi ở đó với chiếc mũ khẽ hất ngược lại đằng sau.

Khi cô đã kể hết chuyện mình, gã cho hay rằng mình đã giết một gã nhổ răng ở đồn Smith, bang Arkansas, rằng gã là người bị truy nã nhưng gã hy vọng lẩn né được pháp luật, và nếu lẩn được thì chắc chắn gã sẽ cố trông

https://thuviensach.vn

nom sao cho cô đến được San Francisco, nơi thuộc về những người như cô. Cách gã nói gây một ấn tượng mãnh liệt trong Lorena. Thỉnh thoảng một chút buồn buồn lại hiện ra trong giọng nói của gã, tựa hồ gã đau đớn phải nhớ lại cái chết kia đã ngăn gã không làm được điều tốt lành như vậy cho cô lúc này. Gã nói nghe như muốn chết, và chắc là chẳng lâu la gì đâu. Không phải là một lời than vãn, chỉ là một âm trầm thấp buột ra ở miệng gã và một ánh mắt gã thế thôi nhưng nó làm cho Lorena rung lên, làm cho cô cảm thấy muốn được góp phần vào việc giữ cho gã sống. Cô đã quen với người đàn ông nghĩ rằng họ cần đến cô một cách tuyệt vọng chỉ vì họ muốn đưa *củ cà rốt* của họ vào người cô hoặc muốn cô thuộc về riêng họ trong vòng vài ba ngày hay một tuần lễ. Nhưng Jake không đòi hỏi một cái gì như thế. Chính Jake lại để cho cô thấy gã cảm thấy không đủ thích hợp và có lẽ không có khả năng làm trọn được cái điều gã mong muốn. Lorena muốn giúp gã. Cô ngạc nhiên về mình nhưng cảm giác này mạnh quá cô không phủ nhận nổi. Cô không hiểu vì sao nhưng cô cảm thấy như vậy. Cô biết mình có sức mạnh trong người nhưng hành động thực tiễn của cô thì lại là dành dụm toàn bộ sức mạnh đó cho bản thân. Đàn ông luôn hy vọng cô đem một chút nào của sức mạnh đó gửi gắm vào họ, nhưng cô không.

Thế rồi rất ít ngập ngừng do dự cô đã bắt đầu đem nó ra cho Jake. Gã không cầu xin giúp đỡ nhưng gã biết cách nghênh đón nó thế nào.

Cô gợi ý đi lên gác, chủ yếu vì cô ngán thấy Lippy và Xavier cứ lắng nghe tất cả những gì họ nói với nhau. Trên đường lên gác cô để ý thấy gã dùng thuận một bên chân hơn. Té ra trước đây nhiều năm một mắt cá chân gã đã bị rạn do ngựa ngã đè vào, và nếu gã đi ngựa nhiều chặng dài như thời gian vừa rồi thì nó lại dễ sưng lên. Cô giúp gã tụt ủng, lấy cho gã ít nước nóng và thuốc muối Epsom để ngâm. Sau khi đã ngâm chân một lúc, gã nom vẻ thích trí, tựa như vừa nghĩ ra điều gì thú vị.

— Em này, giá như quanh đây có một cái chậu tắm nào nhỉ, anh sẽ tắm và tỉa tót bộ ria một chút, – gã nói.

Có một cái chậu tắm để ở hiên sau. Lorena những khi cần tắm lại khiêng lên và mất độ sáu, bảy thùng nước thì đổ đầy được.

https://thuviensach.vn

Lorena sẵn sàng đi lấy nó cho Jake vì gã đã tụt một bên ủng ra, nhưng gã không chịu. Gã tụt nốt chiếc ủng rồi cà nhắc xuống thang lấy chậu. Gã dúi cho Lippy ít tiền nhờ đun nước hộ.

Lorena đoán gã muốn một mình trong khi tắm nhưng gã lại cài chặt chốt cửa để Lippy không vọt vào được mà nhòm trộm cái ông ta không có phận sự thấy.

— Lippy nhòm trộm con gái đấy nhé, – Jake nói. Chẳng mới lạ gì với Lorena cả. – Anh mong cái chậu này lớn hơn. Chúng mình có thể tắm chung.

Lorena chưa từng nghe thế bao giờ. Cô sửng sốt thấy Jake tỉnh như không lột quần áo ra. Hầu hết khách đến đây đều ngập ngừng không muốn phô bày thân xác, tuy họ đến đây là để thỏa mãn thân xác. Một số còn không cởi cả thắt lưng. Lorena thường bắt họ chờ trong khi cô cởi quần áo – không thế thì thứ gì mặc trên người cô cũng sẽ bị họ làm cho rối tung lên hết. Cô cũng thích cởi quần áo trước mặt đám đàn ông vì họ sợ việc đó. Một ít người sợ đến nỗi bỏ cuộc luôn – tuy họ vẫn trả tiền và xin lỗi cùng tự thanh minh. Họ đi vào đây với ý định thuyết phục cô cởi quần áo ra nhưng khi cô chẳng màu mè tuột phăng tất cả thì kết quả thường là ngược hẳn.

Gus là một ngoại lệ. Anh thích lúc cô trần truồng, anh thích lúc cô mặc quần áo. Nhìn thấy một thân hình làm anh nhớ đến những thân hình khác; anh có thể ngồi trên giường vừa gãi cho mình vừa tán đến các phương diện đa dạng của đàn bà, điều duy nhất anh có được một cái gì để bàn đến: như về các kiểu đít đoi, vú vê khác nhau chẳng hạn.

Jake Spoon không hay chuyện như Gus nhưng cũng trơ tráo ngang Gus. Gã khoái trá ngồi trong chậu tắm cho tới khi nước trở nên lạnh. Gã còn hỏi cô liệu có cắt được tóc cho gã không. Cô làm thử nhưng thấy không ổn nên đã dừng lại với một lọn tóc xoăn tít màu đen của gã trong tay.

Lau khô người, gã đưa cô lên giường. Chưa đến giường, gã dừng lại, vẻ như định đưa tiền cho cô. Lorena đã nghĩ không biết gã có trả tiền không, nên thấy vậy cô liền quay lưng lại để gã có thể cởi bộ hàng cúc dài suốt tận

https://thuviensach.vn

dưới váy. Cô cảm thấy nóng vội, không phải vì chuyện kia mà cốt để Jake hãy hăng hái làm tới và gánh lấy trách nhiệm thay. Cô không ngờ mình lại có thể mong muốn điều này ở một người đàn ông nhưng cô không băn khoăn với nó. Cô tin là Jake Spoon sẽ đưa cô đi khỏi Bồ Câu Cô Đơn và cô không định để tiền nong len vào giữa cô với gã, hoặc cho phép một cái gì khác có thể khiến gã bỏ đi mà không cho cô đi cùng.

Jake lập tức giúp cô cởi cúc váy. Rõ ràng không phải lần đầu tiên Jake làm việc này vì gã biết cởi cả móc cài cổ váy, một việc gần như hầu hết khách hàng không nghĩ ra.

— Cái váy này mặc lâu rồi hả. – Gã nói, vẻ chê bai khi đã cởi được nó ra.

Điều này nữa cũng khiến Lorena ngạc nhiên, không ai bình phẩm, khen hay chê áo váy cô – ngay cả Tinkerley, người đã cho cô tiền để mua chính cái váy Jake hiện đang cầm đây, bằng sợi bông rẻ tiền. Lorena thoáng ngượng vì người đàn ông này để ý thấy chỗ sờn.

Lời Jake chê tuy nhẹ nhàng nhưng đã làm cho Lorena chột dạ. Cô nhận thấy Jake là một người cầu kỳ, khó tính. Muốn được đưa đi khỏi đây thì cô không thể lơ là với vẻ đẹp của mình nữa. Một người đàn ông để ý tới cổ váy sờn và nói ra với một người đàn bà gần như trần truồng đứng ngay trước mặt là một sự mới mẻ với Lorena – người đó sẽ mau chóng để ý thấy nhiều cái khác còn quan trọng hơn nữa chứ. Cô thấy mất tinh thần, từ đó, một chút nhiệt tình đã bị rò rỉ. Chắc gã đã sống ở San Francisco, đã thấy nhiều đàn bà con gái đẹp hơn cô. Có lẽ đến lúc lên đường gã sẽ chẳng thiết bận tâm về một người ăn mặc xấu xí đâu. Có lẽ của lạ này đi vào đời cô rồi lại đơn giản đi ra mà thôi.

Nhưng lòng tin của cô chỉ suy sụp chốc lát. Jake đặt chiếc váy sang bên, nhìn cô kéo mảnh áo lót chui qua đầu rồi ngồi kề bên cạnh khi cô nằm xuống. Gã hoàn toàn thoải mái.

— Lorie à, em đáng được nhận giải thưởng đấy. Anh không hy vọng được may mắn thế này khi quay trở lại đây đâu. Sao à, em đẹp như hoa ấy!

https://thuviensach.vn

Khi gã bắt đầu vuốt ve, cô nhận thấy bàn tay gã giống như tay đàn bà, các ngón nhỏ nhắn và móng sạch sẽ. Tinkerley cũng có móng tay sạch sẽ nhưng Jake không ngạo mạn như Tinkerley, gã cho người ta cảm tưởng rằng gã chẳng có gì hết, ngoài thời gian. Phần lớn đàn ông bò lên người cô ngay tức thì nhưng Jake cứ ngồi ngắm cô và mỉm cười. Jake cứ nhìn cô, thẳng vào trong mắt lâu đến mức khiến cô cảm thấy xấu hổ. Cô thấy mình trần truồng hơn và khi gã cúi xuống hôn thì cô ngập ngừng. Cô không thích hôn nhưng Jake vẫn chỉ cười, tựa như sự ngượng nghịu của cô là ngộ nghĩnh. Hơi thở của gã cũng sạch như móng tay gã. Nhiều hơi thở chua nồng đã phả lên mái tóc cô, đã xộc vào mũi cô nhưng hơi thở của Jake khác, có mùi vị tuyết tùng sạch thơm trong đó.

Làm tình xong, Jake ngủ và thay vì đứng dậy mặc áo quần, Lorena vẫn nằm cạnh gã, suy nghĩ. Cô nghĩ đến San Francisco và thấy chẳng cần thay khăn trải giường nữa. Cứ để chúng thế. Cô sắp đi rồi, Xavier có thể đem đốt chúng, cô cần cóc gì.

Khi Jake tỉnh dậy, gã nhìn cô và mỉm cười, bàn tay gã ấm nóng lại di chuyển trên da thịt cô.

Lorena hỏi tại sao hơi thở Jake lại có mùi tuyết tùng và cô hơi ngạc nhiên khi nghe thấy chính mình cất tiếng hỏi.

— À, đi qua một lùm tuyết tùng anh đã cắt lấy một ít tăm. Không có gì làm cho hơi thở thơm sạch bằng tăm tuyết tùng đâu, trừ bạc hà, nhưng bạc hà không mọc ở những vùng đất này.

Rồi gã lại hôn cô, tựa như tặng cho cô cái hơi thở dịu ngọt của mình vậy. Giữa những cái hôn, gã kể cho cô nghe về San Francisco, về con đường nào đi tới đó thì tốt nhất. Ngay cả sau khi len lỏi vào giữa hai đùi cô, làm những chiếc lò xo giường cũ kỹ rên rỉ và chiếc đệm dầu dãi kêu lên cọt kẹt, gã vẫn còn nói không dứt.

Cuối cùng khi gã đứng lên vươn vai và gợi ý cùng xuống nhà, Lorena cảm thấy hoan hỉ như cô chưa từng hạnh phúc đến thế. Đã quen với những phen âm thầm ủ dột dài dặc của cô, Xavier và Lippy không biết nghĩ ra sao.

https://thuviensach.vn

Cả Dish Boggett, người vừa mới đặt chân vào. Dish ngồi xuống, uống hết một chai uýt ki mà chưa ai để ý tới anh. Rồi anh bắt đầu hát, và tất cả đều cười anh. Lorena cười to như Lippy, môi dưới ông phần phật bay như một lá cờ những lúc ông vui.

Chỉ sau đó, khi Jake lên ngựa đi xuống phía nam với Đại úy Call, Lorena mới thấy sốt ruột. Cô muốn Jake trở về. Thời gian ở với gã nhẹ nhàng thoải mái quá, như một giấc mơ hồng vậy. Cô muốn lại được mơ màng như thế nữa.

Đêm hôm đó, lúc một anh cao bồi xương xẩu tên gọi Jasper Fant từ mạn sông lên muốn ngủ với cô, Lorena đã lặng lẽ nhìn chằm chằm cho tới khi anh ta ngượng nghịu tháo lui, thật sự chưa nói được một lời nào. "Nhìn chằm chằm là tất cả những gì cô ta làm bây giờ," Jasper bảo với Lippy và Xavier, và chỉ đến cuối tuần là tất cả cao bồi ở ven sông đều biết người đàn bà duy nhất làm điếm ở Bồ Câu Cô Đơn đã thình lình giải nghệ.

14

Cuối cùng, lúc Jake tênh tênh về nhà, bỏ gần hết ngày trên giường Lorena, thì Augustus đã nhiều lần vục miệng vào cái vò của mình. Anh ngồi ở hiên trước, phẩy tay đuổi ruồi và nhìn hai người Ireland đang ngủ như chết ở dưới cỗ xe chở hàng gần nhất. Họ đã đến ngủ ở trong mẩu bóng râm còi cọc của cỗ xe; bóng râm dịch đi nhưng họ không xê dịch. Cậu thanh niên không có mũ, một tay che lên mặt. Khi đi qua, Jake chẳng thèm liếc nhìn họ, một điều Augustus để ý thấy. Jake nổi tiếng là chẳng bận tâm gì đến ai, trừ gái đếm.

— Call đâu? – Jake hỏi khi đến hàng hiên. – Tớ cần vay mười đô la.

— Ồ! – Augustus nói. – Lorena tăng giá rồi à?

Jake với tay lấy cái vò.

https://thuviensach.vn

— Không, cô ấy hào hiệp ngang vợ một ông mục sư đấy, – Jake nói. – Cô ấy chẳng lấy tiền của một người hào hoa lịch sự như tớ. Tớ nghĩ cô ấy đã giã cậu khá đau vì tớ biết là cậu đến đây trước tớ.

— Tớ luôn luôn cố đi trước cậu một bước, Jake, – Augustus nói. – Nhưng thôi, trả lời cậu câu hỏi, Call đang đi gom một đám cao bồi mạt kiếp để chúng ta có thể ngược lên Montana với một đám bò mạt kiếp, chịu khổ sở nốt những ngày cuối đời của chúng ta.

— À, mẹ kiếp, – Jake nói. – Tớ nhận đã điên rồ đi khêu ra cái chuyện đó.

Gã ngồi vào bậc dưới cùng rồi đặt vò rượu vào đúng tầm tay hai người, hơi rầu rĩ vì chưa vay kịp tiền thì Call đã đi mất.

Ngán nữa là Call lại hăng hái đi Montana đến thế, mặc dù Jake luôn biết rõ, nếu đem một cái ý nào hay hay rót đúng vào đầu Call thì Call sẽ dốc hết tâm trí ra thực hiện và sẽ chia sẻ lợi lộc với người có ý hay đó. Nhưng giờ đã về đây Jake đâu có ngại phất phơ chơi bời vài tháng ấm áp ở Bồ Câu Cô Đơn này. Lorena đẹp hơn mức gã hy vọng. Gian phòng của cô trên quán rượu xuềnh xoàng còn tiện nghi hơn nhiều so với những cái sẽ chờ đợi họ trên đường ngược lên Montana.

Nhưng như thường lệ, cuộc đời diễn ra khác với điều gã mong mỏi. Call sẽ trở về với một xốc cao bồi và gã thì sẽ phải lấy Lorena thật sự để hòng tránh khỏi nạn đi chăn lùa gia súc. Nhưng gã dừng chân nán lại ở Bồ Câu Cô Đơn thì ai mà biết được điều gì sẽ xảy ra nếu không phải là một viên sê ríp đồn Smith nào đó xuất hiện điệu gã đi treo cổ? Giữa lúc gã đang nổi hứng tà tà ít lâu ở đây thì cái mồm ba hoa chích chòe của gã lại chuốc lấy sự rắc rối về cho mình.

Jake hất mũ ra đằng đầu, không nói năng gì. Con lợn đực xanh la cà ở góc nhà rồi đứng đó nhìn gã, không hiểu vì sao Jake lại thấy nó đáng ghét lạ lùng. Gus và con lợn của anh ta là những của nợ khó chịu quấy ám gã.

— Tớ phải bắn trúng vào giữa hai mắt con lợn này, – gã nói, cảm thấy ngồi đây càng lâu sẽ càng nơi cáu.

https://thuviensach.vn

Chẳng có gì hay ho ở trong bất cứ thứ gì gã nhìn đến. Hoặc quay về Montana thì chắc chắn là bị lột da đầu hoặc ở lại Texas thì chắc chắn là bị treo cổ. Và nếu gã không cẩn thận thì cô gái sẽ chẳng chịu yên đâu, cô thực sự chờ đợi gã đưa cô đến San Francisco sinh sống. Vấn đề chủ yếu với đàn bà là họ luôn luôn mơ ước một cái gì đó kiểu như San Francisco, và một khi đã trông chờ thì họ sẽ đổi thành oán hờn nếu như chuyện đó không xảy ra. Họ không hiểu rằng, nói đến những điều thú vị cùng những chốn xa vời kia, gã chỉ cốt tạo ra một viễn cảnh vui vẻ cho họ có cái mà hy vọng. Nó đâu có nghĩa là thực tế sẽ diễn ra như vậy, nhưng đàn bà hình như không bao giờ nắm được thiện ý đó. Gã đã từng khốn đốn nhiều phen, những lúc đang từ hy vọng họ chuyển sang giận dữ. Đàn bà có thể khùng đến mức nào, Jake rõ lắm, đó không phải chuyện giỡn.

— Cậu đã bị đàn bà dọa bao giờ chưa, Gus? – Gã hỏi.

— Không, không phải cái kiểu mà cậu kêu bằng dọa nạt, – Augustus đáp. – Tớ đã bị choang vào đầu vài lần bằng cái nắp bếp lò.

— Tại sao? – Jake hỏi.

Gus cười, nói tiếp.

— Lorena có khả năng choang cậu bằng những cái còn kinh hơn cả nắp bếp lò nếu như cậu không đưa cô ấy đi San Francisco, – Augustus khoái trá vì đã bắt trúng thóp Jake sớm sủa như thế.

Jake để chuyện này trôi. Dĩ nhiên Gus đã biết hết về cô gái này. Không phải vắt óc ra mới hiểu đàn bà. Họ bôi bí mật của họ ra khắp nơi, như bôi mật vào cái bẫy ruồi. Quả Lorena có muốn đến San Francisco, nơi được tất cả thừa nhận là thành phố đẹp nhất ở miền Tây.

Augustus đứng lên nhấc khẩu súng lục to tướng của anh ra khỏi lưng ghế.

— Tớ nghĩ ta phải mau đánh thức hai dân Ireland này dậy kẻo họ chín thành bánh mất.

https://thuviensach.vn

Anh đi lên đá vào chân hai người cho đến khi họ bắt đầu cựa mình. Cuối cùng Allen O'Brien ngồi dậy ngơ ngác.

— Lạy Chúa, trời ấm phải không ạ? – Ông nói.

— À, mùa xuân mà, – Augustus nhận xét. – Nếu các người muốn ấm thì ngày mồng 4 tháng Bảy quay lại đây. Chúng tôi thường tan băng vào lúc đó.

Khi chắc chắn cả hai đã tỉnh hẳn, anh bèn vào trong nhà lấy ra khẩu súng trường.

— Nào, ta đi hả? – Anh hỏi Jake.

— Đi đâu? Tớ vừa mới yên xác được một tí.

— Đi giấu ngựa chứ đi đâu. Pedro Flores không chịu buông tha đâu. Nó đến đấy.

Jake cảm thấy chua loét. Gã hy vọng một lần nữa, giá mà hoàn cảnh đừng xô đẩy gã trở lại sớm. Gã đã thức trắng một đêm trên lưng ngựa mà bây giờ lại chờ đợi một đêm trắng nữa, tất cả chỉ vì một đàn gia súc mà gã chẳng có lợi lộc gì bõ bèn ở đó. Jake nói.

— Nếu biết tụi các cậu chẳng làm gì khác ngoài trò ăn cắp ngựa ban đêm thì không hiểu tớ có đến đây nữa không.

Jake có cái bướng bỉnh trong người, một khi nó phát thì ngay cả Call cũng khó mà lay nổi. Cậu thanh niên Ireland đang đứng, cố xua cơn buồn ngủ ra khỏi mắt.

— Nào, các bạn. – Augustus nói. – Đến lúc ra sông rồi.

— Ông muốn chúng tôi cưỡi ngựa à? – Sean hỏi.

— Mau học được thôi, dễ hơn các cậu tưởng. Cả hai đều biết bắn chứ?

— Không, nhưng chúng tôi đào khoai tây được, – Allen nói.

— Các cậu đáp lầm tàu rồi. Tớ ngờ là cả cái vùng này không có nổi tới mười củ khoai tây.

https://thuviensach.vn

Anh cho họ những con ngựa ngoan nhất trong đám ngựa nhỏ đã được khoanh vào một chỗ rồi bảo họ cách chỉnh bàn đạp. Vừa lúc đó Jake đi đến, khẩu Winchester tì vào khoeo tay. Chắc chắn gã đã kết luận rằng thức đêm còn dễ hơn giải thích với Call tại sao gã không thức.

— Tớ không ngờ mình lại sắp phải nghỉ một tuần. – Jake nói. – Tớ có lẽ sẽ đưa cô gái tóc vàng mắt xanh rêu ấy đi California.

— Jake, cậu là một tên bố láo. Hôm qua cậu đến nói chuyện về Montana thế mà hôm nay cậu lại nói chuyện California.

Khi hai người Ireland đã dần quen lên xuống ngựa, Augustus cho mỗi người một khẩu Winchester và bảo họ bắn vào cây xương rồng một hai lần.

— Các cậu phải chăm học, rồi Đại úy Call về sẽ mướn các cậu.

Nhìn thấy ở trong tay những vũ khí chết người, đám anh em O’Brien hãi quá, quên cả lo lắng về ngựa. Tiếng viên đạn đập vào cây xương rồng nghe thật đáng sợ.

— Chúng tôi có phải hỏi tên họ trước khi bắn không? – Ông anh hỏi.

— Không cần, – Augustus nói. – Đằng nào thì phần đông chúng nó đều có tên là Jesus cả ấy mà.

Khi hai người Ireland đi nước kiệu đến chỗ đàn ngựa. Dish Boggett khó lòng tin được vào mắt mình. Anh luôn nghe nói đám Hat Creek là quái dị, nhưng những người không biết lên xuống ngựa mà lại cầm súng ống thế kia thì là điên chứ không phải là quái nữa.

Augustus dẫn đường trên lưng con ngựa bạch to tướng tên gọi Chân Có Đệm, Jake Spoon theo sau. Jake nom mặt chua như dấm, điều rất hợp với Dish. Xét ra có thể Lorena không hoàn toàn phải lòng hắn.

Chưa có dịp quan sát mẻ đánh bắt lớn của Call, Augustus bèn thúc ngựa vào giữa đàn, len sang qua phía bên kia, chỗ Deets và Đậu Ve đang chờ, xem kỹ, đánh giá các con vật. Không quá bốn chục con anh coi là ngựa

https://thuviensach.vn

loại một, còn cả bầy thì đều gầy guộc vì bị làm quá sức và nuôi quá tồi, hoặc có thể là chẳng được nuôi nữa.

— Những con nghẽo này không bõ một đêm thức của bọn ta đâu, – anh nói với Deets và Đậu Ve. – Ý tớ là giữ lại năm chục con hay nhất còn thì thả.

— Trời đất! – Đậu Ve thốt kinh hoàng. – Nếu thả bất cứ một con nào thì Đại úy sẽ bắn chúng ta ngay mất.

— Tớ không sợ đến nỗi sùi bọt mép ra đâu, – Augustus nói. – Cậu nghĩ sao, Deets?

— Có thể béo lên được nếu chúng ta cho chúng ít thì giờ.

— Ừ, tớ cho cậu đủ thì giờ cậu sẽ mọc thêm được cánh đấy.

Họ nhìn sang bên kia sông. Mặt trời đang tụt màu xuống – trong một hay hai giờ nữa họ có thể sẽ chứng kiến một cuộc viếng thăm huyên náo đây.

— Kế hoạch như thế này, – Gus nói. – Quây đám vật loại một lại rồi giấu những con thỏ xương xẩu kia vào trong vài bụi cây. Nếu không thú tướng mạo đội quân của Pedro thì chúng ta té, mặc cho lão lùa chúng về cái xưởng xà phòng của lão.

Mắt Đậu Ve cảm thấy khó chịu. Gus luôn luôn nổi bật lên với một cái gì đó tinh ma. Nhưng Đậu Ve không được hỏi ý kiến. Anh nhìn Gus và Deets bắt đầu xẻ đàn ngựa ra. Hiểu rất nhanh họ đang làm gì. Dish Boggett thúc ngựa đến giúp.

Jake ngồi với Newt và hai người Ireland xem đám Gus làm, chẳng mấy thích thú.

Newt cũng quan sát, phân vân liệu có nên vào giúp hay không. Càng tới lúc mặt trời sắp lặn, anh càng lo âu. Cảm giác này thường đến mỗi khi Đại úy vắng nhà.

Sean O’Brien cũng lo, có điều nỗi lo thuộc loại khác. Triển vọng nổ súng bắn và bị bắn cứ lóe rộng ra dần dần trong đầu anh, cho tới lúc anh

https://thuviensach.vn

không nghĩ nổi một cái gì khác. Do Newt nom thân thiện, anh quyết định tìm lời khuyên ở Newt.

— Nên bắn vào chỗ nào là hơn ở trên thân thể người ta? – Anh hỏi.

Jake cười lúc cúc.

— Vào ngựa. Cứ ngắm vào ngựa ấy. Bọn ăn ớt cay sẽ không quấy rầy gì được cậu một khi chúng phải đi bộ đâu.

— Đúng không? – Sean hỏi. – Anh cũng định bảo là bắn vào ngựa à?

— Nếu Jake bảo thế thì đúng thế, – Newt nói thật thà, tuy lời khuyên cũng làm cho cả anh ngạc nhiên.

— Anh đã bắn nhiều chưa?

Newt lắc đầu.

— Chưa. Tôi mới được đi theo từ tối hôm qua. Tôi chưa bao giờ bắn vào người nào, ngựa nào.

Ngoài kia, Augustus đã tách xong những con ngựa loại nhất ra và đang sắp chia việc cho anh em.

— Tốt, bọn con gái kia, – Augustus nói, – các cô có thể đem các con nghẽo này về cho lên giường ngủ. Tớ với đám giỏi tay nghề lừa các con kia ngược sông.

Dish Boggett khó tin được vào số may của mình. Anh đã chuẩn bị tinh thần cho một đêm ấm ớ nằm bờ rúc bụi, nhưng hình như ông bạn già Gus lại có ý chiếu cố anh.

Gus vẫy tay xua đàn ngựa đi, vừa lúc đó Jake phóng đến.

— Họ đi đâu thế? – Anh hỏi.

— Về lại thị trấn, – Augustus nói. – Chỗ an toàn nhất để cất giấu đám ngựa hay, tớ nghĩ như thế.

— À, mẹ kiếp, – Jake bực ra mặt. – Lẽ ra cậu phải điều tớ về chứ. Tớ là một trong mấy đứa mệt rã mệt rượi ra đây.

https://thuviensach.vn

— Như tớ nhớ, cậu đã làm cho cậu nổi đình đám lên nhờ bắn bọn cướp Mexico. Tớ nghĩ là cậu nên hoan nghênh cái dịp đánh bóng mạ kền lại tên tuổi của…

— Tớ thà bắn cậu, – Jake nói, cục cằn. – Cậu gây cho tớ lắm chuyện bậy bạ hơn cả đám cướp Mexico kia đấy.

— Nào Jake, hãy công bằng. Cậu chỉ cốt về cho cái *củ cà rốt* của cậu vào cô gái ấy một lần nữa chứ gì. Tớ thấy thằng Dish cũng nên được tí, trước khi cậu làm cho cô ấy thành ra thân tàn ma dại.

Jake cười khẩy. Gã sức mấy mà hoài hơi nghĩ đến đứa cao bồi trẻ ranh.

— Điều Newt lại chỗ tớ, chúng tớ sẽ giữ một bên sườn. Có định đi đâu đặc biệt không?

— Không, cố giữ cho bọn ngựa không về Mexico, thế thôi. – Gus vẫy Newt. – Con, Jake muốn con đấy. Nếu con và ông Jake trông đằng đông thì tôi, Đậu Ve và mấy tay ngũ đoản kia trông đằng tây.

Mặt Newt sáng lên tựa như vừa được một cái yên mới. Anh thực sự đã một thời tôn sùng Jake Spoon, và chắc là với sự khích lệ này thì anh rõ ràng sẽ lại tôn sùng tiếp. Augustus thoáng thấy day dứt. Anh mến Jake nhưng cảm thấy gã là một cái bình đã nứt rạn, đâu có thể chứa được nhiều hy vọng đến thế. Nhưng tất cả các cái bình rồi đều nứt rạn hết, khác nhau là ở mức độ nào đó mà thôi.

Vài phút sau, Gus đưa một trăm đầu ngựa ngược lên phía bắc, với sự trợ giúp của hai người Ireland lóng ngóng vụng về, trong ánh chiều đang dần dần nhạt.

15

Lúc quây xong đàn ngựa, Dish thấy người bứt rứt không yên. Anh hút thuốc, đứng tựa vào cổng bãi chăn thả chính. Anh biết anh có phận sự rõ

https://thuviensach.vn

ràng là ở lại đây với đàn ngựa. Tuy bóng đêm hiển nhiên là một ưu thế, anh vẫn khó lòng hy vọng sẽ giữ được chỗ này trước một đám cướp.

Vấn đề không phải là Dish tin rằng đám cướp sẽ đến. Bên dưới ánh hoàng hôn rực đỏ, thị trấn yên tĩnh như ngôi nhà thờ. Thỉnh thoảng có tiếng dê be hoặc tiếng dơi rúc gọi, và chỉ có thế mà thôi. Bình yên quá đến nỗi Dish mau chóng tự thuyết phục được mình rằng chẳng cần phải phí phạm những hai người vào cái bãi chăn thả lầm bụi này cả một buổi tối. Cướp là ở trên lý thuyết còn Lorena thì có thật, và chỉ cách anh có trăm rưỡi mét thôi.

Tựa vào cổng bãi chăn thả, Dish dễ dàng tưởng tượng ra các khả năng thuận lợi. Có thể Lorena đã nhận thấy Jake không phải là một người cô nương tựa được.

Trong lúc suy đi tính lại triển vọng này lâu đến nửa tiếng, người Dish bừng bừng lên như sốt. Anh phải được trèo lên người Lorena một lần nữa kẻo không anh sẽ ân hận gớm ghê suốt dọc đường chăn lùa gia súc.

— Khá lắm, tất cả nom có vẻ yên ổn đấy, – anh nói với Deets đang ngồi tựa vào một máng nước lớn, khẩu súng trường đặt ngang đùi.

— Yên tĩnh lắm, – Deets tán thành.

— Tôi nghĩ nếu xảy ra đụng độ thì trước đó sẽ phải có một cái gì đó chứ nhỉ, – anh nói. – Tôi muốn nhào đến cái quán rượu kia tắm táp cho cái cổ họng chút ít đây.

— Dạ thưa, ngài cứ đi đi, – Deets nói. – Tôi có thể trông đàn ngựa được ạ.

— Cần anh cứ bắn nhé, – Dish nói. – Nếu xảy rắc rối tôi sẽ có mặt trong vòng một phút thôi.

Anh lấy ngựa để không bị chạy bộ lúc có chuyện, rồi cưỡi nước kiệu đi.

Thấy Dish bỏ đi, Deets rất mừng, vì gã cao bồi bứt rứt này không phải là bạn đồng hành thoải mái. Cái sự bứt rứt này – chỉ đàn bà mới chữa trị được nó thôi.

https://thuviensach.vn

Deets đã có lần bị bứt rứt như thế. Và không có người đàn bà nào để chữa trị cho anh nhưng thời gian và làm lụng vất vả đã mài cùn gai góc của nó, bây giờ anh có thể thư nhàn mà hưởng vẻ yên tĩnh của ban đêm. Anh thích ngồi tựa lưng vào máng nước, nghe các con ngựa tự chúng dàn xếp mọi sự.

Anh không ngại khả năng bị tấn công. Anh có thể ngủ. Anh có biệt tài ngủ chợp và thức giấc rất dễ, rất nhanh – nhưng mặc dù đêm dài ngày dài anh vẫn không ngủ. Thư giãn đúng lúc cũng tốt ngang ngủ. Một người ngủ có thể để lỡ mất cái lúc đẹp nhất của buổi tối, như lúc trăng mọc. Deets luôn thiên về với trăng, anh thường ngắm trăng và nghĩ nhiều đến nó. Với anh, nó thú vị và đáng yêu hơn cả mặt trời, mặt trời chiếu sáng ngày ngày một kiểu như nhau.

Nhưng mặt trăng thay đổi. Nó chuyển động trong bầu trời, nó nhô lên và nó lụi đi. Những đêm trăng rằm, nó mọc tròn đầy và vàng rực bên trên những dải đất bằng ở quanh Bồ Câu Cô Đơn, nom gần đến nỗi người ta ngỡ có thể leo lên bằng một cái thang rồi bước thẳng vào trong. Một ít phen Deets đã tưởng tượng mình làm như thế – dựa chiếc thang vào vầng trăng tròn vành vạnh cũ xưa rồi leo lên. Nếu anh làm vậy thì chắc chắn ông Gus sẽ có một cái gì đó để nói trong một thời gian dài. Khi không có gì cần phải xem xét chung quanh, ngoài mấy con ngựa hít nước, anh có thể giữ cho đầu óc thư nhàn bằng việc ngắm trăng ngắm trời. Anh yêu những đêm sáng trời, ghét mây – khi trời nhiều mây anh cảm thấy mất đi một nửa thế giới. Nỗi sợ người da đỏ của anh, nỗi sợ sâu xa, gắn với tâm niệm của anh, cho rằng mặt trăng có những quyền lực mà cả người trắng lẫn người đen đều không hiểu nổi. Anh đã nghe ông Gus nói trăng xô chuyển nước, và tuy đã nhìn biển nhiều lần, ở gần Matagorda, anh vẫn không tài nào hiểu trăng xô chuyển nước đi như thế nào.

Nhưng anh tin người da đỏ hiểu trăng. Anh chưa nói về trăng với họ nhưng anh biết họ có nhiều tên gọi mặt trăng hơn người trắng, và điều đó đòi hỏi họ phải có sự hiểu biết sâu sắc hơn. Một lần, sau trận đánh đáng sợ ở Đồi Đồn Ma, anh mơ thấy người da đỏ đã có được cách chuyển mặt trăng

https://thuviensach.vn

đến bằng những quả đồi nho nhỏ thấp tè nằm đầy miền tây bang Texas. Họ đã đưa mặt trăng đến dừng lại ở một đầu quả núi để ngựa có thể nhảy vào trong đó được. Khi trăng rằm vàng rực, rất gần mặt đất; anh lại cảm thấy da đỏ đang ở trên đó hằn hoi. Đó là một cảm giác đáng sợ anh không đem ra thảo luận với bất cứ ai. Da đỏ ghét người trắng cho nên nếu kiểm soát được mặt trăng – tức là kiểm soát được nước – thì sẽ xảy ra những chuyện kinh hoàng. Da đỏ có thể cho mặt trăng hút hết nước ở các giếng, các sông, hoặc biến nước hóa thành muối, giống như ở biển vậy. Thế là hết đời, một sự hết đời ghê rợn.

Nhưng khi mặt trăng chỉ là một móc câu trăng trắng, nho nhỏ thì Deets lại có xu hướng quên đi những nỗi lo âu của mình.

Đôi khi Deets mong được học chút ít để có thể biết cách giải đáp những cái làm cho anh khó hiểu và ngạc nhiên. Ngày và đêm, bản thân cái đó là một điều phải suy nghĩ: mặt trời phải có một nguyên cớ nào để lặn đi, nấp kín rồi lại nhô lên ở phía đối lại của bình nguyên.

Thế nhưng da đỏ, những người không nói được tiếng nói chung, lại hình như hiểu được cái đó nhiều hơn cả ông Gus, người có thể nói được một lô những chuyển vần của thiên nhiên hoặc bất cứ cái gì mà bạn muốn nghe nói đến.

Deets ngồi nghỉ khoan khoái ở cạnh máng nước, thỉnh thoảng liếc nhìn mặt trăng. Bóng râm trên mặt đất che kín anh hoàn toàn, bất cứ tên nào đủ điên rồ để lẻn vào sẽ thất kinh lên đấy.

Bản thân Dish cũng bị gần như ngạc nhiên khi bước vào quán Đậu Khô, vì Lorena không ngồi một mình như anh hình dung. Cô ngồi ở một cái bàn với Xavier và Jasper Fant, một người bé nhỏ gầy như que củi ở trên thượng lưu sông. Đã gặp Jasper một hai lần. Dish khá mến anh ta, tuy vào lúc này anh sẽ mến nhiều hơn nếu anh ta cứ ở thượng lưu sông, nơi quê hương bản quán. Jasper có cái vẻ công tử theo mắt anh, nhưng thật ra thì rất khỏe mạnh và có một sức ăn địch nổi với Gus.

https://thuviensach.vn

— Có Dish rồi, – Lorena nói, khi anh vào tới cửa, – bây giờ ta đủ người đánh rồi.

Như thường lệ, Lippy ngồi chầu rìa, đi tiền với hai đồng xen, bất cần họ muốn hay không muốn.

— Không không, trừ phi anh ấy đã ra ngân hàng, – ông nói. – Đêm qua, Xavier đã vét nhẵn Dish rồi.

— Không có nghĩa là anh ấy không giữ được một chân, – Jasper nói, gật đầu thân mật với Dish. – Xavier cũng vét sạch cả tôi mà tôi vẫn cứ đánh đấy.

Xavier im lặng. Ông đang khó chịu hơn lúc thường và ông biết vì sao. Jake Spoon đến thị trấn đã nhanh chóng tước đi mất của ông một cô điếm, một tài sản có tính sống còn cho một cơ sở làm ăn như quán rượu của ông, ở một nơi khỉ ho cò gáy như Bồ Câu Cô Đơn này. Nhiều khách qua đường bình thường có thể không cất công đến đây, nhưng vì Lorena thì họ lại đến. Ở biên giới đây không có người đàn bà nào như cô.

Ngoài ra bản thân ông mỗi tuần cũng mua Lorena một lần, nếu không nói là hơn. Có lần, trong một thời kỳ hào hứng, ông đã mua cô sáu bận trong năm ngày – sau đó, xấu hổ về cái sự ngông rồ, nếu không phải là dâm dục của mình, ông đã nhịn cho hai tuần liền. Có Lorena ở tại chỗ là một tiện nghi tốt số và một sự thay đổi hay hay so với bà vợ ông, Therese, người vốn keo kiệt về các ân huệ của mụ và thêm vào nữa, còn là một ác ôn. Có bận Therese đã khước từ ông suốt trong bốn tháng, điều mà với một người đàn ông háo sắc như Xavier thì đau khổ lắm.

Trái lại Lorena thì yên tĩnh, và ông đã tới mức yêu cô. Cô không bộc lộ ra chút cảm tình nhỏ nhặt nào với ông và cũng không tỏ ra chút phản đối nhỏ nhặt nào mỗi khi ông muốn mua cô, một việc mà Lippy hết sức công phẫn. Cô từ chối không cho Lippy mua với bất cứ giá nào.

Giờ thì Jake Spoon đã làm hỏng tất cả những cái đó và cách duy nhất Xavier có thể phục hận cho nỗi phiền muộn của mình là vét sạch tiền của Jasper Fant.

https://thuviensach.vn

— Jake đâu? – Lorena hỏi. Một cú choáng với Dish. Từng dâng lên cao khi đi trong bóng đêm tới đây, các hy vọng của anh lập tức sụt xuống ngang đôi ủng dưới chân. Đối với cô, hỏi không e dè về Jake đã để lộ một sự thân thiết Dish khó lòng hình dung ra nổi.

— À, Jake đang ở với Gus và đám trẻ, – anh nói, ngồi xuống để làm ra vẻ tự nhiên.

Không thể nào thản nhiên được vì với anh, Lorena hình như chưa bao giờ lại xinh đẹp như lúc này. Cô vén ống tay áo lên và khi đến lượt cô cầm cái thì đôi cánh tay trắng nõn của cô gần như mê hoặc Dish. Anh khó bề đánh được bài vì mải ngắm cánh tay và đôi môi mơn mởn của cô. Cánh tay cô tròn, hơi đẫy nhưng đẹp hơn bất cứ các cánh tay nào Dish đã từng thấy. Anh không thể biết mình hiện đang làm gì, anh thèm muốn cô quá lắm. Tình trạng này khiến anh đánh rất dở và chỉ trong một giờ anh đã thua hết tiền lương của ba tháng.

Jasper Fant đánh chắc cũng chẳng khá hơn, hoặc là do cũng yêu Lorena hoặc là do kém bản lĩnh, Dish chẳng biết nữa.

Chơi bài mau chóng trở thành một trò tra tấn với tất cả, trừ Lorena, cô được hết ván này đến ván khác. Cô thú vị nghĩ Jake sẽ ngạc nhiên đến thế nào nếu anh trở về lúc này. Ít nhất anh sẽ biết rằng cô đâu có vô dụng. Bản thân Xavier không thua nhiều – ông không bao giờ thua nhiều – nhưng cũng không linh hoạt, tỉnh táo như mọi bữa. Lorena biết có thể là vì cô, nhưng cô bất cần. Cô lúc nào cũng thích đánh bài và giờ thì càng thích hơn vì cô chỉ làm được có việc đó cho tới khi Jake trở lại.

— Dish, thôi đi, – Jasper nói. – Thế này thì chúng ta khó lòng gỡ được hết nợ.

Hai chàng cao bồi quá suy sụp tinh thần chẳng thể uống cả rượu. Hai chàng lễ độ chào cô, hy vọng cô sẽ nghĩ tử tế về họ nhưng cô không để ý. Đám trẻ tuổi không được cô chú ý bằng ván bài.

Ra ngoài, Jasper dừng lại ở đường phố hút một điếu thuốc với Dish.

https://thuviensach.vn

— Được mướn làm chưa? – Jasper hỏi. – Anh có bộ ria mép mảnh như sợi dây giày và con ngựa không đẫy hơn bộ ria là mấy.

— Tôi nghĩ là rồi, – Dish trả lời. – Đang làm cho đám Hat Creek. Họ định tổ chức một chuyến chăn lùa.

— Nếu họ muốn thì cũng có thể mướn tôi.

— Chắc là sẽ mướn đấy, – Dish nói. Jasper nếu chưa xuất sắc thì đã nổi tiếng là đáng tin cậy.

Tuy biết Dish có thể động lòng về vấn đề này, Jasper vẫn cứ tò mò muốn biết cái gì đã xảy ra khiến Lorena thay đổi đến vậy. Anh nhìn mong mỏi lên ánh sáng cửa sổ phòng cô.

— Cô gái này lấy chồng hay là cái gì thế? Lần nào tôi làm cho tiền kêu xủng xẻng cô ấy cũng nhìn tôi như sẵn sàng vạc gan tôi ra.

Dish phản cảm với câu hỏi này. Anh không đến nỗi quá lỗ mãng để tranh cãi về Lorena với bất cứ người đàn ông nào tình cờ hỏi đến. Mặt khác cũng khó lòng mà coi Jasper Fant là kình địch được. Anh ta nom như chết đói đến nơi.

— Một thằng vô lại tên là Jake Spoon nào ấy mà, – Dish nói. – Tôi nghĩ nó đã lừa được cô ấy.

— À ra thế – Jasper nói. – Tôi chắc là đã nghe thấy cái tên này. Một tay giỏi súng ngắn phải không?

— Tôi không biết hắn làm cái gì, – giọng Dish ngụ cho Jasper biết mình không thiết bàn thảo chuyện này kỹ hơn. Jasper hiểu, và cả hai im lặng cưỡi ngựa, tâm trí để cả vào người đàn bà có đôi cánh tay trắng nõn, tại quán rượu.

16

https://thuviensach.vn

Đến cuối ngày mướn đầu tiên. Call đã nhặt được bốn cậu trai, chưa cậu nào tới mười tám. Bill Spettle, người mà họ gọi là Bill Lẹ, không nhiều tuổi hơn Newt, cùng người anh tên Pete chỉ hơn có một tuổi. Hoàn cảnh nhà họ tuyệt vọng đến độ Call gần như đã ngập ngừng không muốn mướn. Bà mẹ góa Spettel có một xâu tám đứa con mà Bill và Pete là lớn nhất. Cả nhà chẳng có mấy tí để ăn, ngoài thịt lợn muối và đậu. Người mẹ thiết tha mong Call đem hai đứa trẻ đi. Đó là một phụ nữ mảnh dẻ với đôi mắt chua chát. Call nghe một ai đó nói bà được nuôi nấng trong cảnh giàu sang tại miền Đông, có đầy tớ chải đầu, đi giày đi dép cho lúc thức dậy. Có thể chỉ là một câu chuyện, nhưng nếu một phần trong đó đúng thì bà đã đi một quãng đường dài xuống đến đây.

— Mang chúng nó đi, – bà góa Spettle nói, nhìn vào đám trẻ con tựa như thầm nghĩ tại sao mình lại cho chúng ra đời. – Tôi bảo đảm là chúng sẽ làm việc chịu khó như bất cứ ai.

Call biết hai cậu trai này đã giúp đưa một đàn gia súc nhỏ lên Arkansas. Anh trả cho bà góa mỗi cậu một tháng lương, biết bà đang cần như vậy. Rõ ràng trong nhà chẳng có lấy một chiếc giày – ngay cả bà mẹ cũng chân đất, một việc chắc làm bà xấu hổ, nếu như câu chuyện về đầy tớ chải đầu trước kia là thật.

Anh không đem đám trẻ Spettle đi cùng vì không mang ngựa dự phòng theo. Nhưng hai cậu đã đến ngay Bồ Câu Cô Đơn bằng cặp giò, mỗi cậu mang theo một cái chăn và mang chung khẩu súng ngắn, một khẩu Colt Hải quân đã bị tụt mất nửa cái búa ra ngoài. Tuy Call bảo đảm sẽ trang bị đầy đủ và tử tế khi tới Bồ Câu Cô Đơn, họ vẫn không chịu bỏ súng lại.

Khi Call sắp đi, bà Spettle và sáu đứa còn lại trong mảnh sân nóng rẫy với hai con gà mái gầy bới đất quanh các bàn chân trần của họ, nhìn hai cậu trai và khóc lóc.

— Chúng tôi sẽ trông nom các cậu ấy tử tế, bà yên tâm.

Call cưỡi ngựa đi, cổ họng thấy nghèn nghẹn.

https://thuviensach.vn

Xế chiều anh đến trại chăn nuôi của Rainey, một chỗ vui hơn nhà Spettle. Joe Rainey liệt một chân, hậu quả của một tai nạn xe cộ, nhưng ông vẫn đi loanh quanh, nhanh ngang người khỏe. Call không thích Maude, người vợ mặt đỏ béo tốt, to như thùng tô nô, đôi mông lớn bằng cái chậu tắm, tiếng nói thì như vài người bảo là có thể làm rụng tóc người nghe. Ở bàn ăn, bà nói ngang mấy người đàn ông hò hét khi đang đánh la vậy.

Nhưng bà Maude và ông Joe vẫn xoay xở sinh ra một tá con, tám đứa trong số là con trai và tất cả đều cao lớn, vạm vỡ. Chắc nhà Rainey ăn một bữa hết nhiều thức ăn bằng nhà Spettle xơi cả một tuần. Hai con lợn xanh Gus mua của nhà này và là điều đầu tiên Maude hỏi đến khi Call cưỡi ngựa tới, trước khi anh kịp xuống ngựa.

— Đã ăn con lợn đực chưa đấy?

— Chưa, bọn tôi chưa ăn. Tôi đoán là Gus để dành đến lễ Giáng Sinh, nếu không thì do cậu ấy thích tán chuyện với nó.

Phải nhận là Maude Rainey đã dọn ra một bàn ăn thật tuyệt. Call chưa kịp xắn áo lên để rửa tay thì bữa ăn tối đã bày ra. Joe Rainey chỉ vừa mới lầm bầm một câu kinh, Maude đã đẩy bánh ngô cho cả bàn. Call đối diện với các món, nhiều hơn bất cứ bữa ăn nào anh được chứng kiến và nhớ nổi: bíp tết bò, sườn lợn, gà và thịt hươu, một món om hình như có thịt sóc, cùng lắm món thịt lạ lẫm hơn. Maude như tất cả mọi người, mặt đỏ ran vì khói bốc lên từ các đĩa.

— Đây là món sâu bọ om của tôi, Đại úy, – Maude nói.

— Ồ, – anh nói lịch sự, – sâu bọ gì đây chị?

— Bất cứ thứ gì chó bắt được. Hay chính cả chó nữa, nếu như nó không xoay ra được cái gì. Tôi không dùng được một con chó lười.

— Bọn tôi nghe nói Jake đã trở về làm việc, – Joe Rainey hỏi.

Ông có bộ râu xồm rậm rì lúc này đang bóng nhẫy lên vì nước sườn lợn rớt xuống.

https://thuviensach.vn

— Đúng, Jake đã về. Đã đến Montana và nói đây là vùng đất đẹp nhất thế giới.

— Vậy chắc nơi ấy phải đầy là đàn bà, – Maude nói. – Tôi lạ gì Jake. Nếu không tìm ra được một người đàn bà thì anh ta đứng ngồi không yên, cứ gãi lên gãi xuống thôi. Còn Gus thế nào rồi. Tôi đang chờ hắn ta đến đem tôi đi khỏi tay Joe đây, nhưng tôi cho là hắn ta không dám đâu.

Joe vẫn nhìn thẳng về đằng trước mặt và đánh rớt nước thịt xuống bộ râu xồm, trong khi Call cảm thấy khó chịu.

Cuối cùng Call hỏi liệu có thể mướn được hai cậu con trai nhà này không. Maude thở dài, nhìn xuống hai dãy con cái.

— Tôi thà đem lợn bán còn hơn là đem con cho người ta mướn, nhưng tôi nghĩ chúng đôi khi cũng cần phải đi xem thế sự. Tiền nong trả thế nào? – Joe hỏi, luôn luôn là người thực tế.

— À, bốn chục đô la và ăn ở, tôi định như vậy, – Call nói. – Dĩ nhiên chúng tôi cung cấp ngựa cưỡi.

Sáng hôm sau anh được Maude hứa là vào cuối tuần hai đứa con trai lớn của bà sẽ tự đến Bồ Câu Cô Đơn. Call lên ngựa đi, cảm thấy hài lòng, tin mình có đủ kíp để bắt đầu đi thu gom gia súc. Tin lan đi, chắc một vài người nữa sẽ tới tìm anh thôi.

Lúc về gần thị trấn anh nhìn thấy đàn ngựa đang gặm cỏ ở phía trên sông một quãng, có Deets, Newt cùng hai người Ireland trông nom. Nhìn lướt đàn ngựa ở đây, anh biết đêm qua không xảy ra chuyện gì.

Còn Gus McCrae thì dễ tìm được thôi. Lúc ba giờ chiều, và bất cứ chiều nào, anh đều ngồi ở hiên, với vò rượu. Khi Call cưỡi ngựa tới, anh đang ngủ ở đó. Chẳng thấy tăm hơi Jake đâu.

— Cậu gác thật hay, – Call xuống ngựa, nói.

Mũ của Augustus úp trên mặt, anh bỏ nó ra nhìn Call.

— Maude Rainey thế nào? – Anh hỏi.

https://thuviensach.vn

— Khỏe. Đãi tớ hai bữa.

— Hai bữa là đủ. Nếu ở lại một tuần thì cậu phải thuê một con bò để cưỡi về mất.

— Mẹ ấy đang lo bán thêm cho cậu vài con lợn nữa, – Call nói, cầm cái vò súc miệng với uýt ki.

— Nếu Joe chết thì tớ lại có thể chim mẹ ấy nữa, – Augustus nói.

— Tớ mong cậu chim, – Call nói. – Mười hai đứa trẻ đang cần có một ông bố tử tế. Sao ngựa lại về đây sớm thế?

— À, ăn cỏ.

— Pedro có thử làm cái gì không?

— Không, hắn không thử, vì một lý do rất chính đáng.

— Lý do gì nhỉ?

— Lý do chết.

— Kìa, tớ thề đây này, – Call bàng hoàng. – Đúng thế chứ?

— Tớ không thấy xác, nhưng tớ đoán. Đúng là Jasper Fant vào đó tìm việc đã nghe tin ấy nhưng thằng đểu lại không bảo tớ, mãi tới lúc tớ đã công toi mất gần cả đêm.

— Không hiểu cái gì giết nổi lão nhỉ? – Call ngơ ngẩn. Suốt mấy chục năm trong đời họ, Pedro Flores là một ngôi sao lúc tỏ lúc mờ dù thật sự họ chỉ gặp mặt lão chưa tới nổi chục lần.

— Jasper không biết chi tiết đâu, – Augustus nói. – Nó nghe mấy tay nài bàn tán. Nhưng tớ cho là đúng. Thế mới giải thích được tại sao cậu lại nhảy bổ vào trang trại của lão với một thằng nhỏ và một thằng khờ, rồi lại nhớt ra với cả đàn ngựa của lão mà chẳng sao.

— Tớ những muốn biết cái gì đã bắt lão đi.

— Có thể sặc hạt tiêu rồi bị ngạt thở mà chết, – Augustus nói. – Những đứa không bị chết vì dao vì súng thì lại thường bị ngã gãy cổ hay mưng nhọt hay một cái vớ vẩn gì đó. Nhớ Johnny Norvel bị ong đốt mà chết không?

https://thuviensach.vn

Trước con mắt ngạc nhiên của Gus, Call ngồi xuống hiên làm một ngụm to ở cái vò. Anh cảm thấy là lạ, thình lình trống rỗng. Cái chết của một người bạn, điều đó là quái gở nhưng mà có thật. Trước đây anh đã trải qua như thế, khi biết Sói Đá Chân chết. Vài cậu lính trẻ của anh đã may tay bắn chết được hắn ở Chạc Ba Sạch tại Brazos. Từng giữ cho hai đại đội Cảnh vệ phải bận bịu suốt hai chục năm ròng, Sói Đá Chân bị một binh nhì giết chết. Đang đóng cá cho móng ngựa thì Đậu Ve đem cái tin đó về. Call thấy trống rỗng đến phải bỏ dở việc.

Đó là chuyện hai chục năm về trước, anh và Gus đã sớm bỏ nghề Cảnh vệ. Cái chết của Sói Đá Chân có nghĩa là sự kết liễu của da đỏ Comanche dẫn đến sự kết thúc công việc chính của hai anh.

Pedro Flores thì còn lâu mới được là người chiến đấu như Sói Đá Chân. Lão ít khi đi đâu mà không có tới hai, ba chục tên nài theo yểm hộ trong khi Sói Đá Chân nhỏ con, không lớn hơn một đứa trẻ là mấy, thì lại đột nhập San Antonio chỉ với vài tay súng làm cho tất cả đám da trắng ở bảy trong tám tỉnh phải khiếp vía thời gian ấy, đồng thời cũng làm họ phải bận bịu lâu bằng vậy.

Ít phút sau cảm giác trống rỗng qua đi nhưng Call vẫn chưa đứng dậy. Trong một thoáng cái ý thức từng ở với anh gần hết cuộc đời vụt tan biến đi đâu mất.

— Chúng mình vẫn cứ lên Montana thôi, – anh nói. – Cái vui ở dưới này hết rồi.

Augustus cười khẩy, thú vị bởi cách nghĩ của ông bạn.

— Call, không hề có sự vui nào ở đây cả. Chưa bao giờ. Chưa kể cậu có bao giờ tìm sự vui nào trong đời đâu. Cậu không phải sinh ra để hưởng cái vui. Đó là chuyên ngành của tớ.

— Tớ đã dùng sai chữ, tớ nhận.

— Đúng, nhưng tại sao dùng sai? Vấn đề ở chỗ đó cậu ơi. Trước kia cậu đánh đuổi da đỏ, bây giờ cậu đánh đuổi cướp, vấn đề là ở chỗ ấy đấy. Cậu là phải có một người nào đó để đấu sức, đấu trí và thắng, đúng không?

https://thuviensach.vn

— Tại sao tớ phải cần đến một người nào khác khi đã có cậu đây rồi? – Call hỏi.

— Tớ thấy tại sao bọn ta lại không nẫng luôn lấy miền bắc Mexico này khi mà Pedro đã chết, nhỉ? Ngay ở bên dưới cái phố này thôi mà. Tớ chắc là dưới đó vẫn có một ít người cho cậu sẵn dịp được đánh nhau.

— Tớ không cần đánh nhau. Kiếm lấy ít tiền thì chẳng có hại gì sất.

— Có thể hại chứ cậu. Tớ có thể bị chết đuối ở sông Cộng Hòa như con trai nhà Pumphrey ấy. Lúc đó cậu sẽ được tất cả tiền nong của cải. Song cậu cũng chẳng biết làm thế nào cho vui đời lên với đống tiền ấy. Chắc cậu sẽ sắm bia mộ cho các tên cướp già mà cậu bỗng lại đâm ra yêu mến.

— Nếu cậu chết đuối ở sông Cộng Hòa, tớ sẽ cho Jake phần tiền của cậu. Tớ nghĩ cậu ấy sẽ biết tiêu ra sao.

Nói đoạn anh lên ngựa đi, có ý tìm Jasper Fant để mướn, nếu anh ta thật sự muốn làm việc.

17

Vào thời gian Jake Spoon đã ở Bồ Câu Cô Đơn được khoảng chục ngày, Lorena biết mình có một việc phải làm, ấy là việc giữ cho gã không nuốt lời, cầm chắc gã sẽ đưa cô đến San Francisco như gã đã hứa.

Dĩ nhiên Jake đã không làm gì để cô phải nghi ngờ. Gã ăn ở với cô ngay lập tức và thú vị với mọi cái y như từ hôm đầu tiên. Gã không lấy một xen nào của cô và hiếm khi hai người ở với nhau một giờ mà gã lại không ca ngợi cô một điểm gì đó, thường là về tiếng nói hay cái nhìn hay làn tóc mượt mà hay một vẻ tế nhị nào đó trong cử chỉ… Jake có lối hay tỏ ra ngạc nhiên đối với những nét duyên dáng của cô và có lẽ tình cảm của anh chỉ càng thêm mặn nồng khi hai người hiểu rõ nhau hơn. Gã còn nhiều lần tỏ ra kinh ngạc thấy như cô mà lại vùi mình lâu đến thế trong một cái lỗ heo hút buồn tẻ như Bồ Câu Cô Đơn này.

https://thuviensach.vn

Nhưng một tuần sau Lorena đã nhận thấy điều đáng lạ: Jake muốn cô nhiều hơn là cô muốn gã. Cô bắt đầu ngạc nhiên vào cuối buổi chiều khi ngắm gã ngủ, sau khi lăn trên bụng cô xuống, và trong khi mồ hôi đang khô dần trên người họ, cô đã hiểu ra là gã không còn kích thích cô như kiểu hôm đầu tiên nữa. Với cô, hôm đó đã chấm dứt cái thời kỳ căng thẳng bất ổn dài dặc của cô.

Bên gã cô vẫn cảm thấy êm ả. Họ không cãi cọ và gã không để lộ ra một vẻ thấp kém nào, dù nhỏ nhất. Nhưng rõ ràng gã là một người sinh ra để người khác phải trông nom chăm sóc. Jake đã khiến cô lầm tưởng, trong một ít ngày, rằng gã sẽ trông nom chăm sóc cô. Gã là một tay cờ bạc giỏi, có thể kiếm ra tiền, nhưng cần phải có người bên cạnh đỡ đần. Khi gã ngủ hay khi gã vui đùa hay ngay cả những khi la cà tán gẫu, cái phần con trẻ của gã lộ ra và là phần rất lớn. Trước khi chấm hết một tuần cô thấy hình như gã chỉ là kẻ chơi bời, thế thôi.

Tuy vậy việc phát hiện này không làm cô lo lắng. Nó chỉ có nghĩa là gã cần đến cô hơn là gã nói ra miệng. Cô thừa nhận cái nhu cầu đó ở gã và cô bất chấp gã có nói ra lời hay không. Nếu Jake vẫn tỏ ra yêu cô thì cũng chỉ làm cho cô yên tâm phần nào thôi. Gã có thể tếch đi được lắm nếu gã thích.

Nhưng không, Jake thích trò chuyện, kiểu trò chuyện của đàn bà, thích những lạc thú và ấm êm của giường nệm. Gã thậm chí còn thích cả việc cô sống ở ngay trên nóc một quán rượu vì nó có nghĩa là nếu gã muốn thì sẽ chơi bài được tức thì.

Do vì Công ty Hat Creek đang thu gom gia súc và sửa soạn lên đường lùa chúng đi, các cuộc chơi lại càng nhiều hơn, đông và dễ hơn dạo trước. Nhiều cao bồi đổ đến Bồ Câu Cô Đơn tìm việc làm và một ít vẫn còn dư sự hăng hái dành cho ban đêm để mò tới đám bạc. Một gã lêu nghêu tên gọi Kim Sào Nelson đến từ mạn bắc San Antonio và một cao bồi tính tình vui nhộn tên gọi Bert Borum đến từ Bronsville. Thoạt đầu Xavier hớn hở vì tất cả các vị khách mới mẻ này cho tới khi ông thấy họ chỉ ở có khoảng một hay hai tuần gì đó và mau chóng cảm thấy u ám khi nghĩ tới quán rượu sẽ vắng teo như thế nào.

https://thuviensach.vn

Jake dạy Lorena vài ba điều cô chưa biết về bài bạc. Cô luôn thầm hỏi ngủ ít như thế mà sao Bett và Nelson vẫn đánh bài tới nửa đêm khi đã bị Đại úy bắt làm việc cật lực suốt ngày. Người cao bồi duy nhất xem vẻ ủ ê rầu rĩ khi cô cùng ngồi chơi là Dish Boggett, anh đã không dẹp được mối tình với cô. Hình như Jake cũng chả buồn để ý là Dish đang mê cô.

Khi việc thu gom và đóng dấu gia súc tiến hành được chừng mười ngày, Lorena bắt đầu thấy cơn khủng hoảng đến. Cô nghe đám cao bồi đoán phải mất một tuần nữa để đóng dấu gia súc, nghĩa là đã sắp sửa tới ngày họ lên đường. Đám trẻ hơn thì nói đã là quá muộn.

— Mẹ kiếp, nếu không sớm lên đường thì sẽ phải qua sông Đá Vàng ở trên mặt băng, – Nelson nói. Nom anh thật ngộ nghĩnh, mảnh như một sợi dây thép, yết hầu to bằng quả trứng gà tây.

— Kìa, tớ sợ là không qua cả được sông Đá Vàng, – Jasper Fant nói. – Chưa kịp đến đây chúng mình đã chết gần hết rồi ấy chứ!

— Kim Sào thì sợ gì, – Dish Boggett cười. – Ở mạn trên đó không có sông nào đủ sâu để cậu ấy lội qua mà ướt được mũ đâu.

Jake dễ dãi với đám cao bồi nhưng chú ý giữ mình xa cách đôi chút. Gã không họa theo khi họ nói đến cuộc sống trên đường lùa gia súc đi, cũng không nói với Lorena việc sẽ lên đường trong vòng mười ngày nữa và cũng chẳng làm việc đóng dấu, tuy thỉnh thoảng có thức một đêm giúp quây gom thêm gia súc. Phần nhiều Jake để lộ cho thấy chuyến đi tới đây chẳng dính dáng gì đến mình.

Lorena không giục gã nhưng để mắt tới gã. Nếu ở lại thì là một nhẽ nhưng nếu gã cũng đi thì sẽ phải nghĩ ra cách đem cô theo.

Thế rồi một việc đã xảy ra thật bất ngờ với Lorena. Hôm đó quán rượu hoàn toàn trống vắng, ngoài Lippy. Thích ăn cá, Xavier đã mò ra sông. Lorena ngồi thử một vài mẹo bài Jake dạy thì có người bước vào, và đó chính là Gus. Sơ mi anh đầm mồ hôi tựa như anh đã ngâm mình dưới nước cả tuần, ngay cả miếng vải đai mũ cũng ướt sũng. Anh đi vòng ra sau quầy

https://thuviensach.vn

rượu, tự lấy một chai đem lại bàn, toét miệng cười đến mang tai bất chấp trời nóng nực.

Cô để ý thấy anh mang đến cho cô chiếc cốc, điều làm cô ngạc nhiên vì sự liều lĩnh, nhưng ai chứ Gus thì dám làm đủ mọi chuyện, như Jake vẫn thường nói.

Gus rót chút uýt ki vào cốc của cô rồi rót đầy cốc cho mình.

— Tôi muốn *làm* một cái, – anh nói, thản nhiên như hỏi vay cô hai đô la vậy.

Sững sờ, Lorena không còn biết nói năng gì. Cô nhìn Lippy, ông vẫn ngồi đó nghe, tựa hồ đó là quyền của ông.

Dĩ nhiên Gus chẳng hề lúng túng chút nào về cái điều anh vừa nói ra. Anh bỏ mũ, móc nó vào ghế, thú vị nhìn cô.

Lorena luống cuống. Cô không ngờ Gus lại làm cái trò này, vì ai chẳng biết Gus và Jake là bạn thân. Gus phải biết là Jake đang ăn ở với cô – chẳng phải vợ chồng thì cũng như nhân tình vậy.

Cô ngồi im lặng, vẻ bối rối hiện rõ trên mặt, điều làm cho Gus thích thú.

— Tôi nghĩ em không nên ngồi mà nghĩ về chuyện đó. Cứ bán cho tôi một cú là xong. Tôi rất ghét phải ngồi nhìn một người đàn bà suy nghĩ.

— Tại sao? – Cô hỏi, cảm thấy bất bình. – Em cho là em có quyền suy nghĩ chứ, nếu như em thích.

Gus toét miệng cười.

— Ồ, có quyền chứ. Nhưng với đàn ông thì có một người đàn bà ngồi suy nghĩ ở trước mặt là điều đáng khiếp lắm. Nó luôn luôn dẫn đến sự lôi thôi.

— Em bây giờ với Jake rồi.

— Cưng à, tôi biết, biết. Ngay lúc nhìn lên đường cái thấy Jake đến là tôi đã biết cô sẽ cặp với hắn rồi. Jake là một cao bồi giỏi, cặp bồ được đấy,

https://thuviensach.vn

có hơn tôi đôi chút. Nhưng sự thật là Call đang giao việc cho Jake. Call đã ức suốt tuần vì Jake không làm việc, giờ túm được nó thì tôi đánh cuộc là cậu ấy sẽ phải giữ Jake vài ngày.

Lorena nhìn Lippy, mong ông không có ở đây. Nhưng Lippy ngồi, kinh hoàng lên về những điều ông vừa nghe thấy. Môi ông trễ xuống như một cái nắp túi, nó vẫn như vậy mỗi khi ông mải nghĩ tới. Augustus nói tiếp.

— Jake không phải chất người cưỡng lại Call. Hắn sẽ chịu ở ngoài đó đóng dấu bò một thời gian. Cho nên chẳng có lý do nào cô lại không cho tôi làm một cái, trả tiền đoàng hoàng.

— Em bảo anh lý do nhé. Jake bây giờ trông nom cho em rồi.

— Không, không có đâu. Cô trông nom cho Jake thì có.

Đó là sự thật mà Lorena đã phát hiện ra cho chính bản thân. Và cô ngạc nhiên thấy Gus không những biết nó mà còn nói trắng ra, tựa hồ đó là một điều dĩ nhiên vậy.

— Jake Spoon chưa từng trông nom cho ai bao giờ, – Gus tiếp tục. – Ngay cả cho chính bản thân. Jake là đứa bé của toàn thế gian, và cái lạ nhất ở cậu ấy là luôn luôn tìm ra được người trông nom cho mình. Thường lệ là tôi và Call, bây giờ thì là cô. Cái đó tốt thôi nhưng đâu phải là cái lý để cô bỏ nghề của mình. Cô có thể cho tôi trả tiền để chơi mà vẫn trông nom Jake được chứ.

— Em tin là anh ấy sẽ bắn người nào đụng đến em.

— Tôi cũng tin như vậy, – Lippy nói. – Jake rất là *cay* Lorena.

— Thì ông cũng *cay* cô ấy thôi, – Gus nói. – Tất cả bọn ta đều *cay*. Nhưng Jake không phải là một kẻ giết người.

— Anh ấy đã giết người ở Arkansas đấy.

Augustus nhún vai.

— Chắc là bắn biếc thế nào đó để đạn lạc phải người thợ nhổ răng. Tôi không gọi đó là vụ án tình được đâu.

https://thuviensach.vn

Lorena không thích kiểu Gus coi Jake chẳng ra cái gì.

— Anh ấy đã giết thằng cướp kia, – Lippy nói. – Bắn trúng ngay giữa yết hầu, nghe bảo thế.

— Chuyện ấy thật ra là thằng cướp nhảy xổ vào viên đạn, – Augustus nói. – Nó cũng không may như người nhổ răng thôi.

Lorena im lặng. Tình thế bất ngờ đến độ cô chả còn biết nghĩ sao nữa. Dĩ nhiên cô không có ý lên gác với Gus nhưng lại không thể dọa anh bằng một cái nhìn như với một số cao bồi khác kia. Gus không sợ ai nhìn, kể cả cái nhìn của Jake.

— Tôi sẽ cho cô năm chục đô la, – Gus nói, cười toét đến tận mang tai.

Lippy gần như ngã quay lơ. Ông chưa từng thấy, hay tưởng tượng ra một cái gì ngông đến thế này. Chơi một phát mà năm chục đô la ư? Rồi ông lại thấy ông cũng có thể hăng hái chi nhiều bằng thế nếu như ông có tiền, để chui vào được bên trong váy Lorena. Người ta có thể luôn luôn kiếm ra tiền, nhưng Lorena thì chỉ có một không hai.

Lorena quyết định tốt nhất cứ nói mình sợ Jake trả thù, tuy lúc này nghĩ đến việc đó cô biết rằng Gus nói đúng. Jake chả có chút cung cách nào giống kẻ giết người.

— Em không, – cô nói. – Jake mà biết thì anh ấy giết chúng mình mất.

— Sao lại biết được chứ nhỉ? – Gus hỏi.

— Lippy mách.

Gus nhìn Lippy. Đúng, con người này là một tay tổ phao tin đơm chuyện và hơn thế, một tay đơm chuyện không cần bằng chứng. Với Lippy, khó lòng mà cưỡng nổi việc nói rằng ông đã tận mắt trông thấy một người chi những năm chục đô la để chơi một phát, dù là chơi Lorena.

— Tôi cho ông mười đô la để ông câm cái miệng lại, hả? – Augustus nói. – Nếu ông phản tôi thì tôi sẽ cho ông thủng thêm một cái lỗ nữa ở bụng ra.

https://thuviensach.vn

— Đưa tôi tờ mười đây, – Lippy nói, càng ngạc nhiên thêm. Thế là Gus chi sáu chục đô la tất cả cho việc này. Ông chưa từng nghe nói ai đã chi nhiều đến mức ấy cho cái *củ cà rốt* của mình chỉ để nó được chui vào cái *lỗ ẩm ướt* của đàn bà. Lúc này đây, nhưng ông biết, thì không ở đâu có ai như Gus, một con người hình như chẳng coi tiền nong là cái mùi mè gì sất.

Gus chìa tiền ra và Lippy nhét nó vào túi, biết mình tốt hơn cả là giữ lấy cho kín, ít nhất cho tới khi Gus chết. Một cái lỗ ở bụng đã đủ với ông rồi.

Lorena thấy mỗi lúc một bất bình hơn. Cô bắt đầu bị dồn vào chỗ bí, một điều cô không ngờ nổi. Tưởng Jake đã chấm dứt cho cô rồi, thế mà chưa phải.

— Anh thích thì anh trả tiền cho ông ấy chứ em thì không nhận đâu, – cô nói. – Jake là người yêu của em.

— Tôi có định dứt cậu ấy ra khỏi cô đâu. Tôi chỉ muốn *đóng* thôi.

Lorena thấy nên im lặng. Ngồi ít lâu, không chuyện, cô hy vọng anh sẽ đi. Nhưng anh cứ ngồi uống rượu, hoàn toàn thân mật và chẳng chút vội vã. Mỗi lần nghĩ đến nó, món tiền lại lớn lên một ít ở trong cô. Được trả những năm chục đô la, đó không là chuyện xoàng. Ở mặt nào đó, việc anh biếu những năm chục đô la chỉ vì chuyện đó thôi, chính là một lời ca tụng lớn đối với cô.

— Anh đi kiếm đám đàn bà Mexico ấy, – cô nói. – Tại sao lại phung phí tiền của anh như thế chứ?

— Vì anh thích em hơn. Thôi, tôi bảo thế này nhé, chúng ta hãy đánh bài với nhau. Nếu điểm cô cao, tôi trả cô tiền và quên chuyện kia đi. Nếu điểm tôi cao, tôi vẫn cho cô tiền và cô cho tôi *đóng* nhé?

Lorena nghĩ có thể được. Dẫu sao chỉ là đánh bài đánh bạc. Nếu cô được thì tất cả xem chỉ là một cuộc đùa vui, một trò mà Gus đặt ra để tiêu khiển. Thêm vào, cô sẽ có năm chục đô la và có thể gửi tới San Antonio để mua mấy cái váy mới, như vậy Jake sẽ đỡ chê bai áo quần cô.

https://thuviensach.vn

Rồi nhoáy một cái, Gus đã thắng. Lorena được con mười tép còn anh, con quy cơ. Cô thoáng nghĩ là anh bịp, tuy cô không thể bảo bịp như thế nào. Trước đó cô không biết nổi quyết tâm của anh. Anh đến có mục đích và cô thì không đủ tài lái anh ra khỏi nó. Anh trả cho cô một lúc năm chục đô la không phải chuyện lừa rồi. Khi Gus đã xong việc và mặc quần áo vào, Lorena thấy rất hoan hỉ, không hề có tâm trạng muốn anh khuất đi cho mau. Dẫu gì Gus đã chẳng tỏ ra mua chuộc để giữ cô cho riêng mình. Năm chục đô la, con số ấy tâng bốc người ta lắm, và cô thích thế. Ra anh ưa cô hơn cả, mặc dù anh là bạn tốt nhất của Jake.

— Nào, cô và Jake có nhắm lấy nhau không?

— Anh ấy không nhắc đến. Nhưng anh ấy đưa em đi San Francisco.

Augustus cười khẩy.

— Tôi nghĩ đó là Jake đùa.

— Anh ấy đã hứa. Em định bắt anh ấy giữ lời, Gus.

— Vậy thì cô cần phải được tôi giúp, Jake trơn lắm. Cách duy nhất giữ Jake ở bên là xích hắn vào một cỗ xe chở hàng.

— Em không thể giữ anh ấy ở bên em được, – Lorena tin cậy nói.

— Ồ, Jake mê cô. Nhưng như thế không có nghĩa là cậu ấy sẽ ở bên cô. Tôi tính là khi cần đến cậu ấy sẽ lấy chuyến đi lùa bò làm cái cớ đấy.

— Nếu anh ấy đi lùa bò thì em sẽ cũng đi theo.

— Kìa Lorie, em sẽ được hoan nghênh thôi, như anh biết vấn đề là Call. Cậu ấy rất không dung thứ đàn bà.

Chẳng mới mẻ gì chuyện đó. Như cô nhớ được thì Call chưa bước chân vào quán rượu lần nào.

— Đây là một đất nước tự do, đúng không? Em muốn đi đâu thì em cứ việc đi chứ.

Gus dậy khỏi giường, kéo quần lên.

— Sẽ không tự do lắm nếu cô phải làm việc với Call.

https://thuviensach.vn

— Anh có nghĩ Lippy sẽ nói chuyện này ra không?

Lorena bỗng hỏi và ngạc nhiên thấy mình chẳng cảm thấy tội lỗi gì về việc vừa xảy ra sau lưng Jake. Gã vẫn là người tình của cô. Chẳng qua vì Gus đánh bài cao quá, nó không ảnh hưởng gì đến quan hệ giữa cô và Jake.

— Không nói đâu, Lippy khôn ngoan hơn là cô tưởng đấy. Ông ấy sẽ nghĩ, nếu giữ kín thì thỉnh thoảng lại có thể được mười đô la nữa.

— Trừ phi chúng mình chơi bài, – Lorena nói. – Em không tin anh chơi ngay thẳng.

Gus cười toét.

— Một người không dám lừa để được *đóng* một cú như vừa rồi thì cũng chẳng mong muốn một cái gì ra hồn đâu, – anh cầm lấy mũ.

18

Augustus cưỡi ngựa về trại sau lúc mặt trời lặn, nghĩ rằng công việc đã ngừng lại rồi. Gia súc được giữ ở trong một thung lũng dài gần sông, cách thị trấn khoảng năm dặm. Đêm nào Call cũng vượt sông với năm sáu cao bồi rồi quay về với hai ba trăm gia súc Mexico – phần lớn là giống bò sừng dài, gầy ngắng như cái que sắt và hoang dại như hươu sừng tấm. Bất kể thứ gì lấy được họ cũng đóng dấu ngay ngày hôm sau, với bộ phận của kíp cao bồi còn lại để làm cái đoạn cuối cùng gian nan của công việc. Chỉ mình Call làm hai ca. Nếu anh ngủ, là độ một hai giờ trước bữa điểm tâm hay sau bữa tối. Ngoài ra anh chỉ làm việc và như ai cũng thừa nhận, nhịp điệu này thích hợp với anh.

Bolivar không yên ổn với việc được điều đến một cái trại rải rác ở trong các bụi cây ngoài trời, chẳng có chuông để quạng xà beng báo ăn. Ông giữ khẩu súng cỡ nòng mười ở gần hộp thực phẩm và mặt sưng mày sỉa với tất cả. Hai người Ireland khiếp đảm đến mức họ luôn là những người xếp

https://thuviensach.vn

hàng ở dưới cùng. Và hậu quả là chẳng được mấy tí để ăn, chẳng còn béo tốt như những ngày đầu mới đến nữa.

Tiếng vậy xem vẻ hai người Ireland vẫn là một bộ phận của đám người ở Hat Creek. Việc họ thiếu kinh nghiệm đã được đền bù bằng một nghị lực và một ý chí học hỏi khiến Call cũng phải ngạc nhiên. Không là cao bồi, họ không có định kiến xấu với công việc làm ở dưới đất. Đây là điều cần thiết vì phần đông cao bồi thà phải ăn thuốc độc mà chết chứ không chịu phải xuống ngựa. Tất cả họ đều muốn tự mình quăng dây thòng lọng và sửng cồ lên ngay nếu như bị yêu cầu làm công việc họ coi là thấp hơn phẩm giá của mình.

Vì ở gần trại chỉ có một ít dê để ăn cắp mà thôi cho nên bản thực đơn của Bolivar dựa chính vào thịt bò, cộng với khoản đậu thêm thắt thường lệ. Ông đã mang theo một túi ớt và ông giầm chúng thả cửa vào khoản đậu của ông, cảm thấy tự do được gia giảm vào các đĩa thức ăn những mẩu của bất kỳ thứ bà dằn táp nham nào lạc lõng trên đường ông đi qua – phần lớn là rắn đuôi chuông, và đôi lúc một con tê tê.

Rồi một hôm Jasper Fant chớp đúng lúc Bolivar đang lột da con rắn đuôi chuông. Anh ngỡ Bolivar chuẩn bị làm cho mình một thắt lưng bằng da rắn nhưng thế nào anh lại quay trở lại vào lúc Bolivar đang xắt rắn cho vào nồi om, một cảnh tượng làm anh xáo động ghê gớm. Nghe tin dữ, mọi người đều nổi xung lên, đến mức toan treo cổ Bolivar ngay tại trận, hay ít nhất cũng thòng lọng ông lại kéo qua các búi dẻ gai để cải thiện cho cái sự mọi rợ của ông. Nhưng khi họ mang cái tin đó gặp Augustus thì anh lại cười giễu họ.

— Các cậu chắc là lớn lên trong nhung lụa cả đấy nhỉ? Nếu làm Cảnh vệ thì các cậu đã ăn quen từ lâu.

Rồi anh mở cho họ bài học về các thuộc tính bếp núc của rắn đuôi chuông – một bài học mà Jasper tiếp nhận khá là ương bướng. Nó có thể

https://thuviensach.vn

ngon hơn gà, thỏ như Gus nói nhưng như thế không có nghĩa là anh lại ăn nó.

Call và Jake cưỡi ngựa vào, lúc Augustus đang ăn. Cảnh Gus ngồi với đĩa ăn tú ụ làm Jake cáu vì gã đã phải đóng dấu gia súc suốt ngày trong khi Gus lại được chơi bời ở thị trấn và nom thật tươi tỉnh.

— Hế lô các cô gái, – Augustus nói. – Trông như vừa phải giặt giũ quần áo xong. Chờ tớ ăn xong tớ sẽ đỡ một tay cho các cậu xuống ngựa hả.

— Tớ không muốn rời con của tớ đâu, – Jake nói. – Đưa cho tớ một đĩa, tớ sẽ vừa ăn vừa về thị trấn.

Call cảm thấy bực. Từ lúc bắt đầu công việc, đây là ngày đầu tiên Jake góp sức vào, còn phần lớn thời gian anh ta biếng nhác.

— Sao thế? Cậu phải đi à? – Anh hỏi, cố nói cho nhẹ nhàng. – Đêm nay chúng ta sẽ vét mẻ cuối cùng mà. Và sắp phải lên đường rồi, cậu biết đấy.

Jake xuống ngựa đi đến bàn ăn, làm như không nghe thấy. Gã không muốn tranh cãi với Call, nếu như có thể tránh được. Thật tình từ ngày mò về Bồ Câu Cô Đơn gã chưa nghĩ gì cho thời gian sắp tới. Gã thường nghĩ tới cái cơ nghiệp có thể được dựng nên bằng gia súc ở Montana. Còn về việc lùa gia súc lên tận phương bắc, thì điều duy nhất hay ho với gã là thoát bị treo cổ ở Arkansas hay chết khô trong một cái nhà tù nào đó.

Rồi lại Lorena. Cô vẫn chưa nổi cơn cớ, song như thế không có nghĩa sẽ không nổi, nếu cô phát hiện gã bỏ đi. Mặt khác, gã lại không thể thoải mái đem cô đi cùng. Theo trí nhớ của gã thì chưa bao giờ có ai từng đem đàn bà vào trại của Call.

Phải có những quyết định nhưng lại không có thì giờ để nghĩ cho kỹ càng, điều này thật là đáng bực. Jake lấy cho mình một tảng thịt bò, đậu om rồi trở lại chỗ Gus và Call đang ngồi.

— Kìa, Jake, sao trông cáu kỉnh thế nhỉ? – Augustus nói lúc Jake ngồi xuống ăn. – Công việc lương thiện không hợp với cậu mà, tớ nghĩ như thế.

https://thuviensach.vn

— Không, tớ cũng bị hầm như miếng thịt bò này, – Jake nói.

— Nếu vét được một mẻ bò tốt tối nay thì thứ hai này chúng mình có thể lên đường đi Montana, – Call nói. – Jake, như thế có hợp với cậu không?

— Tốt. Nhưng đừng cố đưa tớ đi cùng. Tớ đang định đến ở San Antonio một ít lâu.

— Thất vọng to rồi, – Augustus nói. – Đây lên Montana dài đường đất lắm. Tớ đang trông vào cậu để tán dọc đường.

— Được, cứ trông đi, – Jake nói, ngay lúc đó gã quyết định sẽ ở lại.

— Jake, bọn tớ mong cậu sẽ đi, – Call nói. – Bọn tớ muốn nhờ cậu giúp chọn đường.

— Không, – Augustus nói. – Cậu ấy đã có những cái để trông nom vun xới rồi. Việc tự mình gây ra tất cả cái trò này có nghĩa lý quái gì với cậu ấy.

— Tớ có gây ra không, – Jake hỏi, cố giữ cho câu chuyện nhẹ nhàng.

— Đứa nào nói câu Montana là thiên đường của dân chăn nuôi bò? – Augustus hỏi.

— À, có thế thật!

— Vậy thì cậu nên kiếm một người chăn nuôi gia súc mà mách, đừng nói với hai thằng Cảnh vệ già chúng tớ.

— Các cậu đang chẳng chăn nuôi gia súc cả đấy thôi, – Jake nói. – Quan trọng nhất là bò, nhớ thế.

— Cậu có nhắm lấy Lorie không? – Augustus hỏi, đổi chiến thuật.

— Cưới ấy à? – Jake hỏi, sửng sốt. – Tại sao tớ lại lấy cô ấy nhỉ?

— Cậu có thể còn tệ hơn thế ấy chứ, – Augustus nói. – Một cha xỏ lá lõi đời như cậu thì sẵn sàng phủi tay vào bất cứ lúc nào mà chẳng được. Có một con đàn bà trẻ nó xoa lưng với mang cái ăn đến cho thì hay quá.

— Tớ không sắp lên lão như cậu đâu, – Jake nhắc. – Tại sao cậu không lấy cô ấy?

https://thuviensach.vn

— Tớ đánh bài với Lorie chiều nay. Tớ chắc cậu đã làm cho cô ấy không yên.

— Thế là thế nào?

— Hình như cô ấy đang nhắm lên San Francisco.

Jake thấy muốn nổi cáu lên quá. Lorena chắc đã làm nhiều cái hơn là đánh bài với Gus. Hoặc thậm chí đã kể cho Gus.

— Tớ sợ là cô ấy không muốn sống ở San Antonio đâu, – Augustus tiếp. – Trước kia cô ấy đã ở đó, đàn bà thì không thích lui về chốn cũ. Phần đông đàn bà không chịu lui về một li nào trong đời họ.

— Liên quan gì đến cậu? – Jake nói. – Tớ nghĩ, nếu tớ chịu nói thì cô ấy sẽ đi San Antonio. Nếu không đi thì sẽ bị bỏ lại.

— Đem cô ấy cùng đi với cậu, – Augustus nói. – Cô ấy có thể sẽ thích Montana. Hay nếu cô ấy ngán nhìn mãi đít bò thì cậu vẫn có thể dừng lại ở Denver được cơ mà.

Không phải nhỏ, cái tài mà Gus có được để nói toạc ra cái việc người khác mới chỉ mơ hồ nghĩ đến. Jake đã nhiều lần xét đến Denver, đã nhiều lần ân hận mình không dừng lại ở đấy mà lại đi đến đồn Smith. Đi cùng với một đàn gia súc sẽ là một cách khá tốt để quay trở lại Denver. Dĩ nhiên, chính xác ra thì như thế cũng không giải quyết được vấn đề Lorena.

— Cậu thừa biết là Call không cho phép đàn bà vào trại, – Jake nói, lạ lùng là Gus lại có thể gợi ra cái ý như vậy.

— Call không phải Chúa trời. Nếu cô ấy là người yêu của tớ thì tớ mang đi cùng, nếu cậu ấy không thích thì cứ tự đấm ngực mà chết.

— Cậu không thể có cô ấy được đâu, Gus, – Jake đứng lên nói. – Tớ vào thị trấn đây. Tớ chẳng thú gì nhào sang Mexico đêm nay.

Chẳng nói gì nữa, gã lên ngựa đi. Call nhìn theo rồi quay sang Gus.

— Cậu nghĩ Jake có đi lùa bò với bọn mình không?

— Không, trừ phi chúng mình cho Jake mang theo cô gái.

https://thuviensach.vn

— Kìa, điên đến mức ấy nữa? Vấn đề là hắn có thích đem đi theo không chứ?

— Xưa chưa, nhưng nay thì thích. Tớ mời cô ấy.

Call đã định đi nhưng câu Gus nói làm anh đứng lại. Gus không phải người làm những việc thông thường nhưng việc này thì quá đáng quá, ngay cả với Gus.

— Cậu làm cái gì?

— Bảo cậu ấy là nên mang Lorena đi cùng. Cô ấy sẽ làm vui không khí trên đường.

— Tớ không chịu. Chúa trừng phạt cậu. Cậu phải biết rõ hơn thế chứ.

— Cậu đã muộn giờ chưa? Cãi nhau thế này tớ chẳng thưởng thức được cảnh đêm.

Augustus nằm ngả người ra, đầu gối lên yên ngựa của mình. Đêm sáng trời, các ngôi sao đã bắt đầu xuất hiện. Kim Sào, Bert, Đậu Ve và Deets, Dish đang chờ sang Mexico. Chỗ anh em còn lại thì trông đàn bò. Bol đái vào đống lửa trại, làm cho nó kêu xèo xèo, lục bục. Call quay ngựa đi thẳng ra sông.

19

Tâm trí Newt đã bắt đầu lênh đênh lên miền bắc. Đặc biệt ban đêm, chẳng có gì làm ngoài cưỡi ngựa thong thả vòng qua vòng lại đàn gia súc, nghe các thứ tiếng động của những con vật đã nằm, hoặc nghe tiếng hát buồn não ruột của hai gã Ireland, anh lại nghĩ đến miền bắc, cố tưởng tượng ra xem nó như thế nào.

Anh đã lớn lên cùng với mặt trời chói rực, với cây *mesquite*, cây sồi gai, với tê tê và sói đồng cỏ, với người Mexico và dòng Rio Grande nông toèn. Chỉ có một lần anh ra phố: San Antonio. Deets trong một chuyến ra

https://thuviensach.vn

gửi tiền ở ngân hàng đã kéo anh theo và Newt choáng mắt lên trước tất cả những gì anh nhìn thấy ở đó.

Cũng một lần anh đi cùng với Deets và Đậu Ve giao nộp một dúm nhỏ ngựa ở vịnh Matagorda và được nhìn thấy biển khơi màu xám. Lúc đó anh cũng choáng ngợp lên trước cái thế giới của nước.

Nhưng ngay cả cảnh đại dương cũng không khuấy động anh bằng việc nghĩ tới miền bắc. Cả đời anh đã nghe nói đến những dải bình nguyên vô cùng tận, đến da đỏ và trâu rừng, đến tất cả các vạn vật sinh linh sống trên vùng đất đó. Ông Gus còn nói cả tới gấu cụ, béo to đến mức đạn bắn trúng không xuyên qua, đến những con hươu giống như hươu sừng tấm nhưng kích thước phải lớn gấp đôi cái thứ gọi là nai an xét.

Bây giờ, chỉ trong vài ngày nữa thôi anh sẽ được lên miền bắc, một viễn cảnh hấp dẫn quá làm cho anh suốt mấy tiếng liền chỉ cứ lơ ma lơ mơ tưởng tượng.

Newt đang lượn quanh đàn súc vật thì Jake Spoon đi nước kiệu qua, trên đường tới Bồ Câu Cô Đơn.

— Ra phố đây hả, Jake? – Newt hỏi.

— Ừ, tớ nghĩ là thế đó, – Jake nói.

Jake không dừng lại chuyện trò, thoáng sau đã mất hút. Việc đó làm Newt hơi mất tinh thần, vì từ khi về trại Jake hiếm lúc nào nói tới hai câu với anh. Newt phải kết luận rằng Jake không quan tâm nhiều đến anh hay đến cả những anh em khác nữa. Jake cho người ta cảm tưởng là gã chẳng ưa bất cứ thứ gì ở Hat Creek đây.

Nghe tán chuyện quanh đống lửa trại ban đêm, Newt biết đám cao bồi đều nhất loạt thù Jake vì Jake đã khiến Lorena bỏ nghề. Dish, anh biết, đặc biệt là căm, tuy Dish chẳng nói gì nhiều trong lúc những anh em bàn về chuyện đó.

— Mẹ kiếp, – Kim Sào nói, – ở biên giới này có mỗi một cái ấy là đáng làm thì bây giờ cũng không được làm.

https://thuviensach.vn

— Bên Mexico thì vô khối, – Bert nhận xét, – lại rẻ hơn.

— Tớ thích cậu ở chỗ ấy đấy Bert ạ, – Augustus nói, anh đang vót một que *mesquite* làm tăm xỉa. – Cậu là một người thực tiễn.

— Không phải, vì cậu ấy chỉ thích đàn bà da nâu thôi, – Kim Sào nói. Lúc nào Kim Sào cũng giữ một vẻ mặt trịnh trọng, hiếm khi thay đổi.

— Gus, tôi nghe nói ông cũng mê người đàn bà ấy phải không, – Jasper Fant nói. – Tôi không ngờ lại có chuyện đó ở một người đã già như ông.

— Cậu còn biết gì khác nữa nào, Jasper? – Augustus hỏi. – Tuổi tác không làm cho việc chơi điếm tàn lụi đi. Chỉ thiếu tiền thì mới chịu giảm sút. Trông vẻ cậu không giàu có, tớ không cho là cậu biết được nhiều về mục này đâu.

— Không nên nói chuyện ấy ở giữa đám trẻ thế này, – Bert nói. – Tôi sợ là chưa đứa nào biết mùi đời nữa cơ ấy, trừ khi với một con bò cái.

Tất cả cười lên ầm ầm.

— Những dân trẻ tuổi này sẽ phải chờ cho tới khi đến Ogallala, – Augustus nói. – Tớ nghe nói đấy là thủ đô nhà thổ đồng bằng đấy. Nhưng tớ đã róc hết mấy năm lương của các cậu, trước khi các cậu đi xa được đến chỗ ấy rồi còn gì. Tớ sẽ róc nhẵn lương tháng này hay cả tháng sau của các cậu trong đêm nay, nếu như có cậu nào chịu khó xòe bài ra.

Chỉ cần có thế là bắt đầu đánh bài ngay được. Ngoài việc tán chuyện về gái điếm ra, Newt thấy hình như cao bồi thích chơi bài hơn cả. Đêm nào cũng vậy, nếu có đủ bốn người thì họ liền rải chiếc chăn ngựa ra ở bên đống lửa rồi chơi, phần lớn bằng đồng lương sắp tới. Các món nợ hiện có đã rắc rối đến độ chỉ nghĩ đến thôi Newt cũng nhức cả đầu. Jasper Fant đã gán mất cả yên cho Dish Boggett, có điều Dish vẫn để cho anh giữ và dùng.

— Người nào đủ khờ để đem đánh cái yên ngựa của mình đi thì cũng đủ khờ để ăn ruột bầu, – khi nghe thấy chuyện này Augustus nói.

— Tôi đã ăn mướp, – Jasper cãi, – nhưng tôi chưa ăn bầu.

https://thuviensach.vn

Newt lẫn anh em nhà Rainey, nhà Spettle đều không được phép đánh. Nhưng đôi khi không có ai chơi thì Newt lại mượn bài và cùng chúng chơi với nhau. Sean O'Brien cũng nhập hội. Đánh bằng sỏi vì chẳng đứa nào có tiền.

Deets mấy ngày này không được vui như vốn dĩ con người anh. Deets cảm thấy có sự thay đổi lớn đang diễn ra. Ở Bồ Câu Cô Đơn, cuộc sống ổn định và bình yên, không hiểu lý do gì lại bỏ đi. Đại úy thường di chuyển thận trọng tại sao lại liều lĩnh đi lên phía bắc. Deets thấy đi lên phía bắc là liều lĩnh. Thường anh tán thành các quyết định của Đại úy nhưng lần này thì không. Anh thấy không thoải mái.

Jake Spoon vừa đến hôm trước, hôm sau Đại úy đã sẵn sàng ra đi, với một kíp nhân công táp nham vá víu, một lô gia súc hoang và ngựa thì phần lớn mới được thuần dở chừng. Ngoài ra lại sắp tháng Tư, lên đường để đi xa đến thế là muộn. Anh đã ở trên bình nguyên vào mùa hè, anh nhìn thấy các điểm nước bị khô cạn đi mau chóng ra sao rồi.

Deets cảm thấy những điềm báo trước cho một hành trình gian truân. Thế mà cậu nhỏ này, Newt, lại quá hưng phấn về triển vọng đó.

Tuy vậy, anh và Newt là bạn. Nó còn trẻ và có đủ mọi hy vọng, còn Deets thì già hơn, ít ước ao hơn. Nhiều khi Newt hỏi lắm câu khiến Deets phải phá lên cười. Có một số câu Deets trả lời, một số không. Deets thích công việc của mình, thích là một bộ phận của đám người và có tên mình ở trên biển hiệu, nhưng anh lại thường hay buồn. Hạnh phúc chủ yếu của anh là ban đêm ngồi tựa lưng nhìn trời và vầng trăng biến hóa.

— Tớ thề đây này, – Đậu Ve nói. – Jake lại lỉnh đi nữa cho mà xem. Ông ấy không thích đóng dấu.

— Ông Jake ấy à, ông ấy không hám *làm việc*, – Deets rúc rích cười. – Không phải là chuyện đóng dấu.

Newt hơi khó chịu về việc Jake có tai tiếng xấu trong anh em. Tất cả đều coi ông là người lẩn tránh nhiệm vụ. Gus làm việc ít hơn nhưng chẳng ai nghĩ như thế về ông. Theo Newt, cái đó thật đáng lạ và không công bằng.

https://thuviensach.vn

20

Ngay lúc Jake bước vào quán Đậu Khô, Lorena thấy ngay là gã đang hờn mát. Gã đến quầy rượu lấy ra một chai và hai cốc. Cô đang ngồi nghịch nghịch cỗ bài. Chưa có ai đến quán, trừ Xavier và Lippy, điều cũng đáng ngạc nhiên. Thường quán vào giờ này đã có ba hay bốn cao bồi của Hat Creek ở đây.

Lorena quan sát kỹ Jake để xem có phải mình là lý do của cơn hờn mát kia không. Muốn gì thì chiều nay cô đã cho Gus *đóng* và không phải là ít khả năng Jake đã bằng cách nào đó phát hiện ra. Lorena không phải là người trốn tránh, cô tin cuối cùng việc đó sẽ đến tai Jake. Tuy thật tình không muốn Jake biết nhưng cô cùng chẳng sợ. Gã có thể đánh cô hay bắn Gus, hay làm cả hai việc đó; làm gì thì đằng nào cô cũng sẽ hiểu được gã hơn.

Nhưng khi gã ngồi xuống và đẩy chiếc cốc đến trước cô, thì cô hiểu gã cau có không phải vì mình. Gã nhìn cô vẫn với vẻ thân thiện trong mắt. Cô chiêu ngụm uýt ki. Cũng lúc đó Lippy đi đến ngồi vào bàn tựa như được mời vậy.

— Kìa, anh đến nhỉ? – Lippy nói.

— Tôi đến! Lạy Chúa, tôi tự đến đấy, – Jake nói cáu kỉnh. Gã đứng lên cầm rượu và cốc đi tới cầu thang.

Việc đó làm cô khó chịu với Lippy vì trên phòng cô hiện vẫn đang nóng, nhưng Jake đã bực bõ như thế thì chẳng có cách nào khác hơn là lên gác.

Cô vừa vào phòng Jake đã lập tức ôm ghì lấy. Một chầu uýt ki luôn làm cho gã muốn làm tình. Người gã đầy đất cát, đúng như sau một ngày sống với gia súc; thường lệ thì gã sẽ chờ tắm táp hay ít nhất, rửa sạch ở chậu rửa, nhưng lần này gã mặc. Gã còn hôn cô với cả chiếc mũ trên đầu. Mũ gã cũng bẩn ngang những chỗ khác trên người. Bụi cát làm cô hắt hơi. Khi gã kéo

https://thuviensach.vn

đuôi áo sơ mi, một dòng nhỏ cát bụi chảy theo ra. Đêm oi ả và Jake thì lấm lem những đất cùng cát, khi làm xong, đất cát ở trên giường nhiều đến mức ngỡ họ lăn trên mặt đất. Có một ít vệt bùn bẩn trên bụng cô, mồ hôi ở đó đã làm bụi bết lại. Cô không cảm thấy đặc biệt khó chịu – vẫn còn tốt hơn các cái bô hun khói và muỗi.

Chỉ khi ngồi lên với chai uýt ki Jake mới để ý thấy bụi. Gã thở dài, tựa lưng vào tường, một bàn tay lười nhác xoa lên xoa xuống chân cô. Nom vẻ gã mệt.

— À, những cha kia, – gã nói. – Những con quỷ tai quái.

— Cha nào? – Cô hỏi.

— Call và Gus ấy. Chỉ vì anh nhắc đến Montana mà họ lại cậy anh giúp họ lùa đàn gia súc khốn kiếp lên đó.

Lorena nhìn kỹ gã. Jake nhòm ra ngoài cửa sổ tránh mắt cô.

— Làm theo họ thì thật khốn nạn. Anh đâu có là thằng cao bồi mạt hạng. Call khăng khăng là phải đi lên đó. Được, thì để cậu ấy đi.

Nhưng cô biết Jake không dễ cưỡng lại Gus và Đại úy. Cuối cùng gã nhìn cô, một vẻ buồn thảm trong con mắt, tựa như đang nhờ cô nghĩ hộ cho gã một cách nào.

Rồi gã nhoẻn cười, cái nụ cười lười biếng, duyên dáng của gã.

— Gus nghĩ là anh nên lấy vợ.

— Em thì thích đến San Francisco, – Lorena nói.

Jake vỗ vỗ đùi cô.

— Được, chúng mình sẽ đến. Nhưng Gus đừng có chọc vào. Cậu ấy nghĩ anh nên mang em theo chuyến lùa gia súc này.

Rồi gã lại nhìn cô, tựa như cố đoán cô đang nghĩ những gì trong đầu. Lorena để gã nhìn. Bên những người đàn ông khác, gã ngạo mạn như một con gà tây đực, dễ cáu và mau mồm chửi lại. Ngồi trên giường cô, quần áo mở toang ra, nom gã có vẻ là gì cũng được, trừ sự cứng rắn.

https://thuviensach.vn

— Cả chiều nay Gus lên đây làm gì? – Gã hỏi. – Mãi lặn mặt trời mới về.

— Cũng như anh mỗi khi lên.

Jake nhíu lông mày, không thật sự ngạc nhiên:

— Anh biết, thằng đểu. Mặc anh làm việc, còn hắn thì đến quấy em.

Lorena quyết định nói ra. Như vậy tốt hơn là để gã nghe từ người khác. Ngoài ra, tuy nhận gã là người yêu, cô vẫn không coi gã là ông chủ. Gã thật sự chẳng làm chủ được cái gì hết, trừ cái khoản kia.

— Gus cho em năm chục đô la.

Jake lại nhướng lông mày theo kiểu mệt mỏi của gã, tựa như chẳng có cái gì khiến gã ngạc nhiên nữa. Cái đó làm cô hơi bực, Jake làm như đã biết trước mọi cái.

— Tiêu tiền, cậu ấy là một thằng khùng mà. – Jake nói.

— Em trả lại, – Lorena nói. – Em bảo là em đang ở với anh.

Mắt Jake linh hoạt lên một lát, gã tát vào má cô, quá nhanh, cô không kịp thấy nó đến. Tuy cũng hơi đau nhưng cô không có gì là cáu bực trong cái tát nhẹ đó – nó chẳng mùi gì so với những quả đấm của Tinkerley. Jake đánh cô tựa hồ đó là cái luật trong một cuộc chơi, rồi sự sống lại biến khỏi mắt Jake và gã nhìn cô chỉ với một vẻ tò mò mệt mỏi.

— Anh nghĩ là cậu ấy đã được toại nguyện với em. Nếu không đúng thế thì em cứ đánh anh.

— Em với anh ấy đánh bài, đi tiền bằng chuyện đó, và anh ấy chơi bịp. Em không vạch ra được nhưng em biết là bịp.

— Anh nên bảo em đừng có đánh bài với cái lão bịp ấy lâu rồi mới phải. Không đánh, trừ phi em sẵn sàng thỏa mãn đòi hỏi của Gus. Hắn là dân bạc bịp số một. Gus không hay bịp nhưng khi đã bịp thì em không tài nào tóm được.

Gã lau một ít bùn trên bụng cô.

https://thuviensach.vn

— Bây giờ giàu rồi thì em có thể cho anh vay hai chục.

— Tại sao em lại phải cho anh vay nhỉ?

Nếu cô học biết được điều gì thì đó là đừng có cho đàn ông tiền, kể cả vay. Như vậy chẳng khác gì mời họ giúp mình bán mình.

Jake nom vẻ thú vị.

— Vậy thì giữ lại. Nhưng nếu là một ai đó không phải Gus thì anh sẽ bắn em đấy.

— Nếu mà anh biết, – cô đứng lên nói.

Jake đứng nhìn qua cửa sổ trong khi cô lột chăn đệm giường. Gã chiêu uýt ki và không nhắc đến chuyến đi nữa.

— Anh có đi với đàn gia súc không?

— Chưa quyết định. Họ còn ở đây đến thứ hai.

— Em định khi nào anh đi thì em đi. Cùng hay không cùng với gia súc cũng đi.

Jake nhìn. Cô đang trong chiếc váy ngắn, một vết đỏ bên má, chỗ gã tát, một cái đánh chẳng mùi mẽ gì với cô. Gã thấy mình như chẳng có nhiều thì giờ được với đàn bà. Trước khi bạn kịp nhìn một người nào đến lần thứ hai thì bạn đã bị lôi vào một cuộc cãi vã.

— Em nên đến ngó qua trại bò, – gã nói. – Muốn gì thì tất cả đám cao bồi khốn kiếp đó đều mê mệt em. Nếu em đi cùng, anh có lẽ phải giết đến một nửa bọn chúng thì mới đến được Sông Hồng.

— Họ không quấy em đâu, – cô nói. – Gus là người duy nhất có gan làm chuyện đó.

Jake cười khúc khích.

— Đúng, lão sẽ cố rủ em đánh bài hai lần một ngày đấy.

Gã thấy hình như càng nhiều tuổi lên càng khó tìm thấy một cách sống đơn giản. Bên là bạn bè, họ đang chờ đợi ở gã một cái gì. Bên là Lorena, cô chờ đợi một cái gì khác nữa. Bản thân gã thì lại chẳng nhất định làm cái gì

https://thuviensach.vn

cả, tuy gã nghĩ sống nhàn tản ở một thị trấn ấm áp thì cũng thú vị đấy. Có một người đàn bà để nán lại sống cùng sẽ làm cho cuộc đời vui vẻ hơn, nhưng sẽ không vui vẻ nếu nó có nghĩa là phải đưa người đó đến San Francisco.

Lorena đang nhìn gã với một vẻ bừng bừng lạ lùng trong mắt. Không phải tại gã đã tát cô mà là như cô đã đọc ra ý gã – không hiểu sao phần đông đàn bà đều đọc được ý gã. Trong đời, Jake thật sự chỉ úm được một người, một cô điếm tóc đỏ nhỏ nhắn ở Cheyenne, cô này tình cảm đùng đùng nhưng chẳng có đầu óc. Lorena thì không dễ bị lừa. Mắt cô nhìn làm cho gã phải thủ thế. Phần lớn đàn ông đã đánh cô đến thâm tím mình mẩy lên vì cái việc cô làm chiều nay rồi, thế mà cô lại chẳng hề có ý che giấu nó. Cô chơi theo quy tắc chơi của cô. Gã ngạc nhiên thấy rằng cô có thể dám giết cả viên sê ríp ở Arkansas, nếu phải đến bước đó. Cô sẽ không chùn bước trong việc đó, nếu như Jake khiến được cô cứ muốn có gã.

— Em chẳng cần phải khó chịu vậy, anh sẽ không bỏ đi đâu mà không có em.

— Em không khó chịu. Anh khó chịu thì có. Anh không muốn ở, mà anh cũng chẳng muốn đi.

Jake dịu dàng nhìn cô.

— Anh đã đi lên trên đó. Gian nan đấy. Tại sao chúng mình không đến San Antonio vui vẻ một thời gian ở đó nhỉ?

— Tinkerley đã mang em đến đó rồi. Em không thích quay trở lại.

— Em thực khó chiều lắm, – anh thình lình cáu kỉnh.

— Không phải thế. Anh chiều em nhiều. Em chỉ muốn đến San Francisco như anh đã hứa.

— Được, nếu em không thích San Antonio thì có Austin hay có Đồn Worth. Có nhiều thị trấn hay mà lại không khó đến như San Francisco.

— Vất vả chẳng ngại. Hãy cứ đi đã.

Jake thở dài và rót uýt ki cho cô.

https://thuviensach.vn

— Em nằm xuống đi. Anh xoa lưng cho em nào.

— Em không cần xoa lưng.

— Lorena, chúng ta không đi đêm nay được mà. Anh đã ngỏ lời đưa em đi là để cầu thân thôi.

Cô không có ý ép gã, nhưng một quyết định từ nay đã trở thành điều quan trọng với cô. Cô đã sống quá nhiều đêm trong căn phòng bé nhỏ nóng nực này mà thay những chăn đệm đầy sạn sỏi, làm cô hiểu ra điều đó. Cô đã thay chúng nhiều lần vì những người đàn ông đè lên cô đều lấm đất lấm cát như Jake. Nó là một điều được nhắc đi nhắc lại quá nhiều lần. Nay cô đã ngán gian phòng này cùng tất cả những thứ gì đi với nó, và Jake Spoon có thể cũng biết như vậy.

— Cưng à, nếu em muốn như thế thì anh nhận đi, nhưng anh không thích sống trong một trại bò đâu. Đằng nào Call cũng không nghe mà. Chúng mình có thể đi ban ngày với họ và đêm cắm trại riêng.

Lorena hài lòng.

— Mai chúng mình đi nhé, – cô nói.

— Nhưng gia súc thứ hai mới lên đường cơ mà, – anh nhắc.

— Đâu phải gia súc của chúng ta, chúng ta không phải chờ.

Có một cái gì đó khác người ở cô, Jake thừa nhận. Cô có một bộ mặt đẹp, một thân hình đẹp nhưng cũng có ở cô một khoảng cách gã chưa từng thấy nơi người đàn bà nào. Một số núi non như dãy Sừng Lớn là kiểu đó. Không khí quanh chúng trong vắt đến độ bạn có thể cưỡi ngựa đi hàng ngày liền mà hình như không thấy gần lại hơn. Thế nhưng nếu bạn cứ kiên trì thì bạn sẽ đến. Jake không tin mình lại có thể đến với Lorena. Ngay cả khi hai người đang ở trong nhau thì cũng vẫn có một khoảng cách giữa họ. Thế nhưng cô sẽ không để gã bỏ đi đâu.

Khi họ tắt đèn, một mảng trăng sáng lọt vào cửa sổ rải ngang qua thân thể họ. Lorena để Jake xoa lưng vì gã thích như thế. Cô không buồn ngủ. Cô đã rời Bồ Câu Cô Đơn trong trí óc và cô chỉ chờ tàn đêm để có thể thực sự

https://thuviensach.vn

lên đường. Jake đã chán xoa lưng, cố lật ngửa cô lại để nằm lên nhưng cô không nghe. Cô đẩy *củ cà rốt* của gã ra, một sự đáp lại mà gã chẳng hề thích thú.

— Làm cái trò gì thế? – Gã hỏi.

Lorena không đáp. Chẳng có gì để mà nói. Gã cố lần nữa và cô lại gạt gã ra. Cô biết Jake ghét bị từ chối, nhưng mặc. Gã sẽ phải chờ. Nghe tiếng gã thở nặng nề, thất vọng, cô nghĩ gã có thể sẽ vật lộn với cô vì chuyện đó, nhưng không. Tình cảm của gã bị xúc phạm nhưng rất nhanh, gã đã ngáp. Gã vật mình, quay người, hy vọng cô động lòng. Thỉnh thoảng gã thúc khuỷu tay vào hông cô, tựa như tình cờ vậy. Nhưng vì đã lao động suốt ngày, gã mệt, và chẳng mấy chốc đã ngủ khì. Lorena thức nằm dài nhìn qua cửa sổ, chờ lúc lên đường.

21

Jake thức dậy lúc tảng sáng, thấy Lorena đã dậy trước. Cô ngồi ở cuối giường, mặt bình thản, nhìn tia nắng mặt trời đỏ rực đầu tiên vươn dài ra trên vùng đất bằng đầy *mesquite*. Jake muốn ngủ tiếp, muốn ẩn trong giấc ngủ liền mấy ngày, không phải quyết định gì, không phải làm lụng với bò ngựa. Nhưng ngay đến ngủ nghê gã cũng không thật sự kiểm soát nổi nữa. Ý nghĩ phải dậy, rời thị trấn này với Lorena làm cơn buồn ngủ tiêu tan liền. Trong một hai phút gã khoái trá về việc nằm trên một tấm đệm. Có thể là một tấm đệm tồi tàn nhồi lõi ngô lá ngô nhưng nó còn hơn cái mà gã sẽ hưởng trong vòng mấy tháng tới. Trong nhiều tháng liền gã sẽ chỉ nằm đất nằm cát trong bất kể thời tiết nào.

Gã nhìn Lorena, nghĩ có thể dọa bằng chuyện người da đỏ để cô thay đổi ý kiến.

Nhưng khi chống một khuỷu tay nhỏm dậy nhìn cô trong ánh sáng tươi mát thì ý định làm cô nản chí biến mất. Đó là một điểm nhu nhược của gã nhưng gã không chịu được việc làm đàn bà thất vọng, cho dù cuối cùng có

https://thuviensach.vn

lợi cho chính họ. Bỏ họ đi là lối thoát duy nhất của gã, song gã biết mình chưa sẵn sàng bỏ Lorena. Vẻ đẹp của cô thổi tung cơn buồn ngủ khỏi đầu gã. Cô ngồi nhìn qua cửa sổ, mớ tóc dài vàng rượi đổ tràn lên hai vai. Cô mặc cái váy sợi bông thun cũ kỹ lẽ ra đã được vất đi từ lâu. Cô không có bộ váy áo nào ra trò, chẳng có gì để tôn thêm sắc đẹp của cô lên, thế nhưng phần lớn đàn ông ở vùng biên giới này lại đi hàng chục dặm đường chỉ để ngồi trong quán rượu nhìn cô. Lorena có ưu điểm ở cái vẻ chưa thực sự vào đời – mặt cô có một nét tươi mát không thường thấy ở một gái điếm. Ý nghĩ có thể kiếm sống tốt ở San Francisco, nếu như họ đến đó, đã khiến Jake phải ngạc nhiên. Ở đó có đông người giàu sang, sắc đẹp của Lorena sẽ mau chóng thu hút họ.

— Trông như em không đổi ý. Anh nghĩ là nên dậy đi mua cho em một con ngựa.

— Lấy tiền của em ấy. Đừng mua con cao quá.

Cô đưa gã năm chục đô la của Gus.

— Đâu cần nhiều thế. Ở đây chẳng có ngựa nào đáng giá năm chục đô la trừ con ngựa cái của Call, nhưng nó không phải để bán.

Lorena cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa như tâm trí đã rời bỏ Bồ Câu Cô Đơn. Jake ngồi lên, hai tay ôm quàng lấy cô. Gã yêu cái mùi cô vào buổi sáng. Gã thích hít vào bả vai hay lõm gáy cô. Gã hít nữa. Cô không cự tuyệt sự chăm chút nho nhỏ vào lúc ban mai này nhưng cô cũng không khuyến khích. Cô chờ gã đi mua ngựa, điểm lại trong đầu mấy thứ ít ỏi cô có thể mang theo.

Không bao nhiêu. Vật cô nâng niu là chiếc lược xà cừ Tinkerley mua cho khi họ vừa tới San Antonio. Cô có chiếc nhẫn vàng mảnh dẻ của mẹ và hai vật lặt vặt khác. Cô không thích mua sắm đồ dùng và ở Bồ Câu Cô Đơn cũng chẳng có gì nhiều nhặn mà mua.

Jake ngồi gãi một lúc, hít ngửi da thịt Lorena, hy vọng cô khuyến khích mình, cuối cùng đành đứng lên mặc quần áo và đi ra.

https://thuviensach.vn

Jake đi chưa được mười phút, Lorena lại bị sửng sốt. Có một tiếng gõ rụt rè vào cửa phòng. Cô mở hé và thấy Xavier đứng ở bậc thang, nước mắt dầm đìa. Ông cứ đứng đó, vẻ như đang là ngày tận thế vậy. Nước mắt ông lăn trên má rơi xuống áo sơ mi. Cô không biết là thế nào nhưng vì chưa mặc quần áo đầy đủ nên cô không muốn để ông vào.

— Đúng thế không, điều Jake nói ấy? – Ông hỏi. – Hôm nay cô đi à?

Lorena gật đầu:

— Chúng tôi sẽ đi San Francisco.

— Tôi muốn lấy cô, – Xavier nói. – Nếu cô đi tôi sẽ chẳng thiết sống nữa. Tôi sẽ đốt trụi chỗ này. Đằng nào thì nó cũng là một chỗ thối tha. Mai tôi sẽ đốt nó.

Được, đây là chỗ của ông chứ của ai, cô nghĩ. *Ông thích thì ông cứ đốt.* Nhưng cô không nói ra. Xavier không phải là không tốt với cô. Ông đã cho cô một việc làm khi cô chẳng có lấy một đồng trong túi, ông đã chi trả nhanh nhẹn bất cứ dịch vụ gì mà cô yêu cầu. Bây giờ ông đứng trên cầu thang kia, đau đớn quá khiến cô không cầm lòng được.

— Tôi sắp đi, – cô nói.

Xavier tuyệt vọng lắc đầu.

— Cô sẽ chết ở một chỗ nào đó mất thôi. Hắn sẽ đưa cô vào sai trái. Chúng ta có thể lấy nhau. Tôi sẽ bán chỗ này. Ta có thể đến Galveston rồi đáp tàu đi California. Ta có thể mở một quán ăn ở đó. Tôi có tiền của Therese. Chúng ta có thể mở một quán ăn sạch sẽ, có cả khăn rải bàn. Cô sẽ không phải gặp đàn ông nữa.

Trừ là tôi phải gặp ông, cô nghĩ.

— Để tôi vào nào, – ông nói. – Tôi sẽ cho cô một cái gì… hơn cả Gus.

Cô lắc đầu.

— Jake sẽ giết ông thôi. Ông đi đi.

https://thuviensach.vn

— Không đi được, – ông nói, vẫn khóc. – Tôi đang chết vì cô đây. Nếu hắn giết tôi thì là hay cho tôi hơn. Tôi sẽ cho cô bất cứ thứ gì.

Cô lại lắc đầu. Trước đây cô đã thấy Xavier lên cơn năm lần nhưng thường là những cơn tức bực. Lần này thì khác. Ông nghẹn ngào và nước mắt ông lai láng.

— Cô nên lấy tôi. Tôi sẽ tốt với cô. Tôi không giống các người kia đâu. Tôi lịch sự. Cô sẽ thấy tôi tốt đến thế nào. Tôi sẽ không bỏ cô. Cô sẽ có một cuộc sống dễ chịu.

Lorena cứ lắc đầu. Điều lý thú nhất ông nói tới là về con tàu. Cô không biết lắm, nhưng cô biết Galveston thì gần hơn là Denver. Nếu có thể đáp tàu được thì tại sao Jake lại cứ muốn đi ngựa đến Denver?

— Tốt hơn là ông đi đi. Tôi không muốn Jake bắt được ông ở đây. Anh ấy có thể bắn ông mất.

— Không! – Xavier nói to lên. – Tôi sẽ bắn hắn ta! Tôi có khẩu súng săn đây. Tôi sẽ bắn hắn ta nếu như cô không cho tôi vào.

Lorena không biết nghĩ thế nào. Thật là điên. Xem vẻ Xavier sẽ không chịu rời cầu thang. Và nếu Jake bắn Xavier thì sẽ là hỏng hết. Anh đã bị lôi thôi ở Arkansas vì bắn một người rồi. Có thể sẽ không lên đường được nếu lại bắn nhau và nom vẻ Xavier tuyệt vọng thế kia thì ông đủ sức làm được bất cứ trò gì.

Rồi Xavier bắt đầu rút tiền ở trong túi ra. Khó nói được ông lấy ra bao nhiêu nhưng phải là một khoản nhiều hơn năm chục đô la. Có thể đến những một trăm, và cảnh này khiến Lorena phát ớn. Cô có dự định gì hay cô sẽ sống ra sao, bất kể thế nào cũng có vài người vẫn nhìn vào cô mà chìa tiền ra.

— Xin nào, – Xavier nói. – Tôi cần cô mà.

Ít ra cái đó sẽ làm cho ông dịu nguôi đi được, cô nghĩ, mở cửa ra. Như thường lệ khi đến với cô, ông nhanh như một chú thỏ.

https://thuviensach.vn

— Tôi chưa dọn được giường, – cô nói. – Đây là cái khăn rải cuối cùng.

Xavier bất chấp. Ông để tiền vào cái tủ ngăn kéo nho nhỏ của cô rồi quay lại cô. Lorena đóng cửa lại, tựa lưng vào nó, nhấc váy lên. Con mắt biết ơn, Xavier tụt quần xuống. Lập tức hai chân ông run lên cầm cập khiến cô sợ ông ngất đi mất trước khi làm được gì. Nhưng ông không sao. Khi xong xuôi ông gục đầu vào lòng cô một lúc, nước mắt ướt đầm ngực cô trong khi cô thấy đùi mình bị rớt bẩn của ông dính vào.

Rồi ông lui ra, kéo quần lên.

— Tạm biệt, – ông nói.

— Kìa, tôi đã đi đâu. Cho đến chiều chúng tôi vẫn chưa đi đâu mà.

Xavier nhìn cô một lần nữa rồi bỏ ra. Cái nhìn của ông làm cô ngạc nhiên. Nó giống như cái nhìn trong con mắt bố cô, khi ông từ trần ở Baton Rouge. Cô nhìn ông đi xuống cầu thang, ông bước thong thả như sờ mó từng bậc một. Ông vào phòng cô chưa tới nổi hai phút nhưng váy cô đã ướt đầm nước mắt của ông. Đàn ông đều lạ cả, nhưng Xavier lạ hơn nhiều người.

Cuối cùng lúc ông xuống đến bậc thang chót, cô quay vào giấu tiền đi. Lại thêm một bí mật nữa cô giữ với Jake.

22

Chiều hôm đó, đã muộn, cả bọn ngồi quanh lửa bếp ăn bữa tối. Ngẩng đầu lên khỏi đĩa, Augustus thấy Jake và Lorena cưỡi ngựa vào trại. Hai người cưỡi hai con ngựa nom kha khá và dắt theo một con ngựa thồ. Điều ngạc nhiên nhất là Lorena mặc quần. Như anh nhớ được thì anh chưa từng thấy đàn bà mặc quần, mà anh thì cho mình là người từng trải. Call quay lưng lại không nhìn thấy nhưng một vài anh em khác đã thấy. Hình ảnh một người đàn bà mặc quần làm cho họ kinh hoàng, không biết nên để mắt vào đâu. Dish Boggett mặt trắng nhợt như tờ giấy, đứng dậy không nói một lời,

https://thuviensach.vn

leo lên con ngựa đêm và đi ra với đàn gia súc lúc đó đang rải ra ở thung lũng trên kia.

Việc Dish bỏ đi làm Call để ý. Anh nhìn quanh và thấy cặp Jake và Lorena đến.

— Chúng tớ phải cảm ơn cậu về việc này đây, – Jake nói với Gus.

— Tớ nhận là đã nổi hứng, – Augustus nói. Anh biết Call đang âm thầm giận dữ nhưng anh thì lại thấy cuộc viếng thăm này sẽ đem lại được đôi chút vui vui. Gần đây thiếu cái đó. Chuyện vui duy nhất là Allen O'Brien bị một con ngựa húc ngã vào một đống lê gai. Khi bò ra thì râu ông đầy những gai cùng móc.

Jake cưỡi ngựa thẳng vào bếp lửa, tuy qua cung cách gã, Augustus có thể nói là gã đang cáu.

— Kìa, các cậu, – Jake nói. – Chúng tớ làm một bữa có sao không?

— Dĩ nhiên không sao, còn được hoan nghênh như tiền ở đây ấy chứ, – Augustus nói. – Cậu và cả Lorie nữa.

Call im lặng nhìn, không thể cả quyết là ai, Gus hay Jake, làm mình bực hơn. Chắc chắn Jake biết rõ đem một người đàn bà vào trong một trại bò thì sẽ như thế nào. Chưa có một người đàn bà để giành giật cũng đã đủ cho mọi người khó giữ yên lành được với nhau rồi.

— Woodrow, cậu biết Lorena, tớ nghĩ thế, – Jake nói. Việc Call im lặng bao giờ cũng làm cho gã bực.

— Chúng tôi chưa gặp nhau.

Call nói, đưa tay lên mũ nhưng không nhìn người đàn bà. Anh không muốn nổi cáu với Jake trước anh em đang ngồi cứng đơ như rạ. Trong một lúc, tiếng động duy nhất là tiếng hàm thiếc lanh canh khi con ngựa của người đàn bà lúc lắc đầu.

Augustus bước đến giúp Lorena xuống ngựa. Cảnh đám con trai ngồi im như tượng làm cho anh muốn phì cười. Lorena thầm biết ơn Gus. Từ lúc vào trại, Jake không ngó đến cô nhiều bằng Gus. Cô hơi thất vọng một chút,

https://thuviensach.vn

thấy ngay từ giây phút đầu tiên mình lại được trao gửi vào sự lịch thiệp của Gus. Anh đưa cô đến bếp lửa, lo cho cô có được suất ăn tử tế, nói năng tự nhiên, chủ yếu là về con ngựa cái của nhà Pumphrey mà Jake mua cho cô nó hay như thế nào. Jake đi theo lấy một ít thức ăn, nhưng im lặng.

Cưỡi ngựa đi khỏi Bồ Câu Cô Đơn vẫn cứ là thú vị. Cô không thấy lại Xavier nữa. Khi hai người chuẩn bị đồ lề, quán rượu trống không. Quần này là sáng kiến của Jake. Gã quen một bà đánh xe ở Montana mặc quần.

Trong khi Jake buộc con ngựa thồ thì Lippy ra đứng ở bậc tam cấp quán rượu vẫy vẫy cái môi với cô một lần nữa rồi bảo.

— Tôi không có nói gì về cô đâu đấy, Lorena.

Nom ông cũng có vẻ muốn khóc. *Ông đúng ra phải khóc đấy,* cô nghĩ. Ông bỏ chiếc mũ tàng ra quay quay nó mãi ở tay cho tới lúc động tác đó làm cho cô cáu.

— Cô phải thông cảm với cái ăn, – Augustus nói. – Bol chỉ học ướp muối sấy khô chứ quên học nấu nướng.

Ngồi tựa thoải mái vào bánh cỗ xe chở hàng, Bolivar lờ đi câu chọc ngoáy. Ông đang phân vân trong đầu là nên nán lại hay nên đi. Ông không thích đi xa, nghĩ đến chuyện đó ông đã không vui rồi. Thế nhưng nếu về nhà ở Mexico ông cũng lại buồn vì vợ ông sẽ thất vọng với ông và bà sẽ tỏ ra cho ông thấy sự thất vọng đó hàng ngày. Nếu về nhà chắc ông sẽ phải bắn vợ mất. Ông đã bắn một con ngựa ngu xuẩn ngay ở bên dưới người ông, bắn vào giữa hai tai nó. Nhiều lần ông đã ngứa tay muốn bắn người này người nọ ở Công ty Hat Creek. Ngày nào ông cùng nghĩ nên về nhà, nhưng ông không về. Ở lại xắt vài con rắn vào nồi còn dễ hơn là nghe bà vợ mè nheo.

Jake ăn chẳng thấy mùi vị, thầm mong giá mà đừng trở lại Bồ Câu Cô Đơn. Đi lên phương bắc chẳng vui thú gì đâu. Gã có ý kéo riêng Call ra giải thích từ tốn chuyện này nhưng không hiểu sao gã không thể nghĩ ra những lời lẽ hay nhất để nói.

https://thuviensach.vn

Trong khi họ ăn, bóng tối dày thêm lên. Ở phía xa nhất bên kia bầy gia súc, Sean O'Brien bắt đầu hát những bài hát ban đêm, một giai điệu Ireland mà lời của nó không băng tới được dải bình nguyên tít tắp, nơi đàn gia súc đang ở đó. Nhưng trong đêm yên ắng, tiếng động đã bằng đi, không hiểu sao nó lại làm cho Newt muốn khóc. Anh đang ngồi chỉ cách Lorena mấy bước chân. Lần đầu tiên anh nhìn cô ở gần bên, và anh cảm thấy yên lòng vì bóng tối. Cô đẹp hơn tưởng tượng của anh nhưng nom cô không vui – anh đau đớn nhìn thấy vẻ không vui của cô và bài hát lại càng làm cho cái vẻ đó đậm thêm lên. Nước mắt Newt đầy tràn. Thảo nào Sean khóc nhiều đến thế, Newt nghĩ. Bài hát làm cho bạn muốn khóc ngay cả khi bạn chẳng hiểu lời.

— Đàn gia súc này may, – Augustus nói.

— Sao lại may?

Jake hỏi, hơi cáu. Có những lúc chỉ tiếng Gus không thôi cùng làm gã muốn rút súng ra bắn luôn Gus. Tiếng Gus ầm ầm, âm thanh của nó làm người ta khó nghĩ ngợi. Nhưng cái điều khó chịu nhất là Gus lúc nào cũng hơn hớn, tựa như chẳng có rắc rối lôi thôi nào trên thế gian này đụng được đến mình.

— Kìa, đàn gia súc duy nhất trên đường đi có hai giọng nam trung Ireland phục vụ cơ mà cậu, – Augustus nói.

— Cậu ấy hát buồn quá, – Kim Sào Nelson nói, vì cái giọng hát của Sean cũng khuấy đảo anh lên như với Newt vậy.

Call đi bộ đến. Anh thấy cần phải biết Jake đang định làm gì.

— À, Jake, cậu đã có dự định gì chưa? – Anh hỏi, cố sức lấy giọng công việc.

— Ồ, bọn tớ định thử vận may ở Denver xem sao, – Jake nói. – Tớ tin là hai chúng tớ cùng thích khí hậu lạnh.

— Chuyến đi vất vả đấy, – Call nhận xét.

— Bọn tớ hy vọng đi cùng với các cậu, – Jake nói, mắt nhìn xuống. – Chúng tớ cắm trại riêng để không vướng cẳng ai. Vẫn có thể giúp đỡ nếu

https://thuviensach.vn

các cậu có gì cần. Về nước nôi thì khi ra đến bình nguyên có thể sẽ may mắn hơn chút ít.

Mắt Đậu Ve đang mài kỹ con dao găm vào đế ủng. Tuy biết là họ vẫn đang hoàn toàn yên ổn, Đậu Ve đã bắt đầu có những ác mộng về một tên da đỏ to lớn. Hàng năm nay giấc ngủ của anh đã bị ám ảnh bởi tên da đỏ hung dữ đó. Các giấc mơ sợ đến độ anh đã bắt đầu lại đi ngủ với con dao găm rút khỏi vỏ nắm ở trong tay, vậy là anh trở lại thói quen cầm dao găm ngủ như lúc xưa cùng đồng đội đánh vào vùng đất da đỏ. Sự thận trọng này gây ra một số vấn đề cho đám cao bồi trẻ mà nhiệm vụ là đánh thức anh dậy coi gia súc ca đêm. Nó đặt họ vào cơ nguy bị anh đâm, một việc đặc biệt làm cho Jasper Fant thấp thỏm. Jasper nhạy bén với sự hiểm nguy. Anh kết luận, tốt nhất là cứ ném sỏi vào Đậu, mặc dù kiểu này chỉ làm cho anh chuốc lấy sự chế nhạo của mọi người mà thôi.

— Nếu phải lên đường thì tớ đã sẵn sàng rồi đây, – Augustus nói. – Bây giờ ta có đủ gia súc cung cấp cho năm trại chăn nuôi.

Call biết là đúng thế nhưng anh thấy khó cưỡng lại cái ý nhào sang Mexico một vài đêm nữa để lấy thêm gia súc. Không còn Pedro Flores chống cự thì dễ thôi.

— Xem chừng độc lập quá như cậu thì tội nghiệp đấy nhé, Jake, – Augustus nói. – Nếu đi với chúng tớ có thể cậu cũng trở thành một vua gia súc.

— Không, thà tớ nghèo chứ tớ không xơi bụi.

Jake nói, đứng lên. Lorie cũng đứng lên theo. Cô cảm thấy thói quen im lặng đang trở lại. Người ta quan sát cô trong khi lại làm ra vẻ không. Ở trong trại với họ còn gay hơn ở quán rượu, nơi đó ít ra cô còn có một gian phòng. Ở trại không có việc gì làm trừ ngồi nghe chuyện trò qua lại thế thôi.

— Tớ tính cố tìm lấy một lằn đất cao nào để cắm trại, – Jake nói thêm. – Ở trên đầu gió đám bò hôi hám này thì hay đấy!

— Lạy Chúa nhân từ, Jake ơi, nếu cậu bột như thế thì cậu nên làm thợ cắt tóc để được ngửi dầu thơm với nước hoa suốt ngày.

https://thuviensach.vn

Nói đoạn Gus đi đến giúp Lorena lên ngựa. Con ngựa cái màu nâu dậm dựt không yên, cứ vươn đầu ra.

Jake khó chịu thấy Gus lại kịp thời giúp Lorena lần nữa. Cô sẽ cần phải học lên ngựa xuống ngựa, trước mặt còn những hàng nghìn dặm phải đi kia mà.

— Tớ hy vọng cậu trở lại ăn điểm tâm đấy, – Augustus nói. – Chúng tớ ăn trước lúc mặt trời mọc một giờ. Woodrow Call thích làm việc đẫy ngày mà, cậu nhớ chứ.

— Về việc ấy, chúng tớ định bảo khách sạn mang điểm tâm đến, – Jake nói mỉa, thúc ngựa đi.

Call nhìn theo, chán nản. Nhận thấy, Augustus cười khúc khích.

— Ngay cậu cũng chẳng ngăn nổi được các chuyện không hay nhé, Call. Có thể kiểm soát được Jake đến một mức nào, còn Lorena thì là đàn bà. Không thể kiểm soát cô ta được.

Call không muốn tranh luận chuyện này. Anh nhặt lấy khẩu Henry đi ra ngoài vòng sáng của đống lửa trại, muốn được yên thân. Đi qua đằng sau cỗ xe hàng, anh vồ phải Newt, cậu ta chắc là đã nhịn đái khi người đàn bà ở trong trại và nay thì vừa lẻn ra để giải thoát.

— Xin lỗi, Đại úy. – Newt nói.

— Cậu nên đi tìm Dish. Không hiểu sao nó lại bỏ đi. Không phải ca của nó mà. Tớ tính mai ta lên đường.

Call nói xong, đứng im lặng một lúc. Anh đã hết cái hứng đi.

Newt ngạc nhiên. Đại úy chưa bao giờ nói cho anh nghe các quyết định, thế mà hình như ông vừa mới nẩy ra quyết định lên đường, ngay ở đằng sau cỗ xe hàng này, với anh.

23

https://thuviensach.vn

— À, tớ sắp lại nhớ Wanz đây, – Augustus nói khi cùng Call ăn điểm tâm trong bầu ánh sáng ban ngày nhợt nhạt. – Thêm nữa, tớ sẽ nhớ cả cái lò Hà Lan nữa. Cậu lại muốn đi đúng vào lúc bột chua của tớ đang vào cữ ngon nhất.

Cùng với việc Call đùng một cái quyết định dời đi ngay trong hôm nay, Augustus bất chợt thấy mình đang tiếc nhớ vẩn vơ những cái thường ngày anh không đặc biệt quan tâm nhưng nay nghĩ sẽ chẳng còn chúng nữa thì lại buồn bực.

— Cái giếng thế nào? – Anh hỏi. – Một tháng nữa thì chúng mình đào xong đấy.

— Chúng mình ư? Cậu thò chân đụng tay vào cái giếng ấy lúc nào thế nhỉ?

Anh nhìn quanh, ngạc nhiên thấy hai con lợn của Augustus nằm ở bên dưới cỗ xe hàng ủn ỉn. Trong bóng tranh tối tranh sáng anh lại ngỡ Bolivar.

— Ai đòi cho mấy con lợn ranh đi thế?

— Tớ nghĩ rồi chúng cũng sẽ lần theo dấu ta thôi, – Augustus nói. – Chúng là những con lợn dám làm chuyện lớn đấy, với lại đất nước này vẫn còn tự do mà.

Vừa lúc đó ca gác cưỡi ngựa đến, gồm Newt, Đậu Ve, Dish Boggett và Jasper Fant, cộng một người thứ năm vốn không có ở trong ca này.

— Kìa, Soupy Jones, – Call nói.

— Ối trời đất cha mẹ, – Augustus nói. – Dân này chắc là mất trí khôn rồi, dù cũng chả có lấy được mấy tí.

Soupy đã làm Cảnh vệ với họ một ít tháng, trước khi họ thôi. Anh can đảm nhưng lười, một tay cò bạc ranh ma và một kỵ mã giỏi. Không phút nào rời lưng ngựa trừ khi ngủ và khi ăn.

Soupy, một người thấp, đi cùng Đậu Ve đến.

https://thuviensach.vn

— Xem ai đến này, – Đậu Ve nói. – Tôi suýt lầm anh ấy là một thằng cướp và trời tối như mực.

— Trời, Soupy, cậu nên chờ cho chúng tớ thắp đèn đóm lên cái đã chứ, – Augustus nói, đứng lên bắt tay. – Một lũ tay súng nhẹn như chúng tớ thế này, may mà cậu lại không bị bắn đấy.

—À, Gus, – Soupy ấp úng, không biết nói gì hơn. Anh luôn bị những câu dí dỏm ranh mãnh của Gus làm cho lúng túng.

— Chào, Đại uý, – anh nói lúc Call bắt tay.

— Ăn cái gì đi, – Call nói. Anh ưa người này mặc dù cái thói ngồi ỳ trên lưng ngựa của anh ta trong khi có việc phải làm ở dưới đất.

— Cậu ở đâu đến, Soupy? – Augustus hỏi. – Cậu có đang tìm việc làm không đấy?

— Tìm đây, vợ tôi chết rồi. – Soupy nói.

— Được, thôi thì cậu cũng được mướn làm, – Call nói.

— Tôi nghe tin Jake ở đây mà không nhìn thấy đâu, – Soupy nói. Đã có thời anh và Jake là bồ bịch chí cốt và chính một phần vì tò mò về Jake mà Soupy muốn đến nhập bọn với đám Hat Creek.

— Jake không thích cắm trại với đám già khú đế chúng tớ, – Augustus nói. – Cậu ấy du lịch với một người hầu.

— Tớ vào nạy cái biển hiệu ra để mang theo, – Augustus nói. – Có lẽ cũng phải nạy một trong mấy cái lò Hà Lan để mang đi.

— Bol không nói đi hay không. – Call bảo. Một mối lo thoang thoảng. Nếu Bol thôi thì họ phải nhờ vào Gus nấu nướng và cả cuộc hành trình sẽ lâm cảnh nguy nan. Ngoài món bích quy ra, cách nấu nướng của Gus thuộc loại làm cho tính tình con người ta phát bẳn, phát rồ.

Lúc này Bol đang đứng bên lửa bếp; nhìn vào đó với một vẻ hết sức u ám. Nếu có nghe thấy câu nhận xét, ông cũng không lộ ra.

https://thuviensach.vn

— Ồ, Bol có chí khí của nhà phiêu lưu mạo hiểm đấy, – Augustus nói. – Ông ấy sẽ đi. Nếu không thì sẽ phải về nhà mài vợ nhiều hơn lòng ông ấy mong mỏi. Tớ lên thị trấn đây. Có cậu nào muốn mang cái gì đi không? Phải có cái gì cho vừa vào cỗ xe hàng này chứ.

— Mang cho tôi năm trăm đô la, như thế vừa đấy, – Jasper nói.

Tất cả cười ầm nhưng Augustus lờ.

— Tớ phải mang đi một ít áo quan. Chưa kịp đến Sông Bột thì phần lớn đám thanh niên các cậu đã chết đuối tiệt.

— Mang đi một ít vò rượu nhé, – Jasper nói. Nỗi sợ chết đuối rất mạnh trong anh, nghe Gus nói anh đã thấy ỉu xìu.

— Jasper, tớ sẽ mang một cái tàu thủy, nếu tớ thấy có, – Augustus nói, bắt được Bol đang nhìn mình chằm chằm. – Đi nào, Bol, nếu ông muốn, – anh tiếp.

Bol quả là đang cảm thấy kinh hoàng. Họ chỉ nói tới đi chứ không tới về. Có thể ông sẽ chẳng còn thấy lại Mexico hoặc những đứa con gái của ông nữa, nếu như ông đi. Thế nhưng khi nhìn qua sông và nghĩ tới làng mình, lại chỉ thấy mỏi mệt.

Lẽ ra leo lên cỗ xe thì ông lại đến ngồi gần hai con lợn.

— Nếu trong một tháng mà tôi không về thì các con gái của ông được tự do ra đi không có tôi, – Augustus nói. Rồi anh đi.

Cách trại chính nửa dặm anh gặp Lorena. Cô đang làm một ít thịt rán mà không được Jake Spoon đỡ đần gì, thậm chí chẳng nhóm lứa tử tế lên cho cô. Jake ngồi trên giường cuốn, tóc chải hất về sau, đang cố dùng con dao dip nhổ một cái gai ra khỏi tay.

Augustus dừng hai con lừa lại, xuống tán đôi ba phút.

— Jake, cậu nom như ngủ trồng cây chuối ấy nhỉ. Cậu đang khêu một viên đạn ra đấy à? Cô ấy đã bắn cậu rồi à?

— Ai mời cậu ăn điểm tâm đấy, – Jake nói.

https://thuviensach.vn

— Tớ ăn rồi. Tớ chỉ dừng lại để dọn bàn cho các cậu có thể ăn đúng theo kiểu cách được thôi.

— Hế lô Gus, – Lorena nói.

— Đừng có bắt chuyện, kẻo cậu ấy sẽ ở lì đây suốt ngày, – Jake nói. – Tớ quên mất Gus à, cậu là một tai họa ghê gớm như thế nào đấy, biết không.

Gã bị cái gai vào ngón tay cái đêm qua, lúc chẳng ngựa, trời tối nên chưa lấy được nó ra. Bây giờ ngón tay ấy sưng to gấp đôi vì một cái gai *mesquite* chỉ kém nọc độc của rắn đuôi chuông tí chút thôi. Ngoài ra, gã khó ngủ trên đất đá gồ ghề và Lorena lại từ chối gã, lúc gã chẳng muốn gì hơn là một chút thú vui để khỏi bận tâm vào vụ ngón tay cái. Họ dựng lều chỉ cách thị trấn hai dặm, có thể dễ dàng cưỡi ngựa quay về ngủ ngáy thoải mái ở quán rượu Đậu Khô nhưng khi gã gợi ý thì Lorena từ chối. Mà gã ngủ lại thì gần hết đêm lo rắn rết. Cắm trại đã rất nhiều rồi, gã vẫn không sao thôi sợ rắn được.

— Tớ nghĩ, nếu cậu nhóm lửa giỏi nhất chỉ đến được thế kia thì tại sao trước đây cậu lại chưa chết cóng nhỉ, – Augustus nói. Và cúi xuống nhặt củi.

— Anh không phải lo, – Lorena nói. – Em nướng xong thịt rồi. Gus ghé lại thế này là hay vì Jake đã nổi cơn hờn chỉ vì đêm qua cô đã ngoảnh đi.

— À, tớ ra thị trấn đây. Có muốn tớ nhặt cho một quyển Kinh Thánh hay một ít sách thánh ca không?

— Không, bọn mình đang rời đi mà. Đã đóng gói sắp xong hết rồi.

— Không. Cậu đem vất đồ đạc ra khắp trên ba mẫu Anh đất chỉ để dựng lên một cái trại tí xíu thế này.

Đúng thế thật. Hai người đã tháo dỡ đồ đạc mò trong đêm tối. Cắm trại rõ ràng không phải là một lối sống sạch sẽ và ngăn nắp. Không có chỗ để tắm rửa và đó là cái lý do chính khiến cô từ chối Jake.

Augustus xem họ ăn bữa điểm tâm xoàng xĩnh. Dòng chảy của đời người thật là vĩnh viễn vui ngộ. Ai biết trước được rằng Jake sẽ là người đưa Lorena đi khỏi Bồ Câu Cô Đơn? Và Jake, người từng tuột ra khỏi vòng kiểm

https://thuviensach.vn

tỏa của bất cứ người đàn bà nào thì nay đang bị một cô điếm trẻ ranh nắm chặt.

Sự quyết tâm luôn khiến Gus lạ lùng. Lorena có đức tính ấy, Jake không. Quyết tâm của Lorena chẳng là gì so với quyết tâm của Call nhưng chắc hẳn nó sẽ đủ lực đưa cô tới San Francisco, nơi mà không nghi ngờ gì, cuối cùng cô sẽ trở thành một người đàn bà đáng được kính trọng.

Sau khi nhận một tách cà phê của Lorena, anh xem qua ngón cái của Jake lúc này đã sưng tướng và trắng nhợt.

— Phải nhổ được hết cái gai ra không thì cậu chắc chắn mất bàn tay, mà có thể cả cánh tay này luôn nữa.

— Tớ sẽ không mất mà nếu có mất tớ vẫn một tay giã được cậu. – Jake nói.

Khi Augustus đến Bồ Câu Cô Đơn, cái phố độc nhất vẫn còn vắng tanh, chỉ có độc con ngựa vẫy đuôi trước nhà Pumphrey. Augustus dừng xe ở nhà lò rèn trống hốc trống hoác. Gã thợ rèn, một người không chơi bời với ai, tên gọi Roy Royce đã đi khỏi đây mấy tháng trước và không trở lại.

Gus tìm một thanh xà beng nho nhỏ trong đống đồ nghề người thợ rèn quẳng lại rồi đi ngược phố đến nạy lấy tấm biển hiệu ra khỏi hàng rào. Các cái lò Hà Lan khó nạy hơn nên anh bỏ lại.

Anh lùng sục khắp, nhìn vào căn nhà kho không mái, ngổ ngộ trước cảnh chẳng có mấy tí dấu vết lưu lại sau mười năm bọn anh sinh sống ở đây. Nhà kho sẽ cứ thế này, không có mái, cái giếng chỉ mới đào được một phần. Các con rắn đuôi chuông có thể chiếm căn nhà suối, mặc chúng, anh đã lấy vò uýt ki của anh đi. Sẽ phải một thời gian anh mới lại có được một hàng hiên râm mát như thế này để ngồi uống rượu hết cả buổi chiều. Ở Texas anh uống để gạt cái nóng ra khỏi đầu còn ở Montana, không nghi ngờ gì, sẽ phải gạt cái rét ra khỏi lòng đây. Anh không thấy buồn. Điều duy nhất anh biết về Texas là anh đã may mắn được rời bỏ nó đi mà vẫn còn sống.

https://thuviensach.vn

Anh cho xe xuống quán rượu để nói lời cuối cùng với Xavier. Mới đầu anh tưởng quán rượu trống không nhưng rồi anh thấy Xavier ngồi ở cái bàn gần đầu cùng đầy bóng tối của quầy rượu. Ông chẳng buồn cạo râu, dấu hiệu mất tinh thần ghê gớm.

— Khốn khổ Wanz, ông trông kém sắc, – Augustus nói. – Tôi thấy chưa có khách mở hàng.

— Sẽ chẳng có mở hàng đâu, – Xavier nói, vẻ thất vọng tràn đầy.

— Không vì ông mất cô điếm mà có nghĩa là mặt trời sẽ không mọc nữa, – Augustus an ủi. – Đi một chuyến đến San Antonio tuyển cô mới đi.

— Lẽ ra tôi lấy cô ấy, – Xavier nói, cảm thấy quá ư thất vọng và chẳng cần phải giấu nỗi thất vọng của mình.

— Tôi không lấy làm lạ, – Augustus nói nhẹ nhàng. Không bận tâm đến nỗi buồn thất tình của một chàng trai trẻ là một nhẽ, còn khi kẻ thất tình lại ở vào độ tuổi của Xavier thì lại là một nhẽ khác. Có những người đàn ông không chiếm được lòng đàn bà. Anh may mắn sao lại không nằm trong số đó, tuy suốt cả một năm sau khi Clara lấy chồng anh khá là buồn. Thật quái lạ vì Xavier đã có đủ bản lĩnh để sống nổi với một mụ ác ôn như Therese thế mà lại bị việc Lorena ra đi tàn phá.

— Tôi lẽ ra đưa cô ấy đi San Francisco, – Xavier nói. – Tôi lẽ ra cho cô ấy tiền, mua cho cô ấy quần áo.

— Theo tôi, người đàn bà này cũng không kiếm được chỗ hay ho đâu, – Augustus nói. – Cách đây một giờ tôi thấy cô ấy cố nấu nướng với một đống lửa mù mịt khói. Nhưng Wanz ạ, cách ta nhìn đời không giống như đàn bà họ nhìn. Họ luôn luôn không đánh giá được cái sự thỏa đáng.

Xavier nhún vai. Gus nói đến đàn bà nhưng ông không nghe và cũng không có ý lên đường. Nó sẽ chẳng mang lại Lorena về hoặc làm cho ông bớt thất vọng đi. Ngày cô ấy bước vào nhà này, chẳng có gì trên người ngoài sắc đẹp, và cái đó đã là một điều kỳ diệu. Ngay từ đầu ông đã có dự định lấy cô làm vợ. Cô thông minh và ông tin rằng điều đó sẽ có ngày đưa cô đến với ông.

https://thuviensach.vn

Nhưng Jake đã cuỗm mất cô, dễ như ta lấy đi một chiếc mũ ở trên mắc áo. Bây giờ các giấc mơ của ông sụp đổ tan tành rồi.

Ông nhớ lại lúc ông ôm cô, mắt cô chẳng hề biến đổi, tựa như ông bảo cô quét dọn cái quầy rượu thôi. Và hình như cô cũng chẳng để ý thấy ông đã cho cô những gần hai trăm đô la, nhiều gấp bốn lần Gus. Chỗ ấy đủ cho cô mua vé tàu xe đi San Francisco. Nhưng cô chỉ cầm lấy rồi đóng cửa lại. Tình yêu thật tàn nhẫn!

Augustus uống rượu nhưng không nói gì. Anh biết không thể nói cho Xavier hết suy sụp được.

— Nếu Jake bị giết thì bảo cô ấy là tôi sẽ đến, Xavier.

— Tôi sợ không có chuyện đó đâu, – Augustus nói, không muốn khuyến khích các hy vọng hão huyền của ông.

Khi đi ra anh thấy Lippy ngồi ở trong cỗ xe chở hàng với chiếc mũ trên đầu.

— Làm thế nào ông lên được xe tôi thế? – Augustus hỏi.

— Nhảy từ trên mái xuống, – Lippy nói. Ông thích đùa cợt.

— Vậy lại nhảy lên mái đi. Tôi sắp đi Montana rồi.

— Tôi đang muốn có người mướn đây. Chơi dương cầm không nổi ở đây nữa rồi. Wanz không nuôi tôi mà tôi không nấu nướng được. Tôi sẽ chết đói mất.

— Thì lại sẽ chết đuối ở sông Cộng Hòa, – Augustus nói. Lippy có cái túi con con đặt giữa hai chân ông. Rõ là ông đã chuẩn bị khăn gói, và sẵn sàng.

— Ta đi thôi, – ông nói.

— Được, đã có hai người Ireland, tôi nghĩ có thể thêm một người có lỗ rò ở bụng được đấy.

Đã có thời Lippy là tay ngựa khá. Có thể Call sẽ để ông trông coi đàn ngựa cưỡi.

https://thuviensach.vn

Khi họ ra khỏi thị trấn thì mụ góa Cole đang phơi phóng quần áo. Nắng thế này, Augustus thấy nó sẽ khô ngay khi chị chưa kịp mắc lên dây. Chị là người đàn bà to lớn, anh thấy nhói lòng, tiếc rẻ rằng anh và chị đã không mềm mại với nhau hơn.

Lúc họ đã qua khỏi thị trấn, Lippy bỗng đâm ra thương cảm. Dưới ánh nắng chói chang, thị trấn nom trắng lóa, cái hoạt động duy nhất ở trong đó là người đàn bà góa và các con dê của chị. Chỉ có khoảng mười ngôi nhà, không đủ làm nên một thị trấn nhưng không hiểu sao Lippy lại cảm thương. Ông nhớ lại cái thời ở đây có một quán rượu nữa, quán này có năm cô điếm Mexico. Ông thường hay đến đó và rất vui, những ngày chưa bị thương vào bụng. Ông không quên được mấy cô điếm nhí nhảnh, các cô luôn leo lên lòng ông. Một cô trong bọn, cô gái tên gọi là Maria, ngủ với ông chỉ vì thích cách ông chơi dương cầm. Đã bao nhiêu năm rồi.

Nghĩ đến đây mắt ông giàn giụa, làm cho cái cuối cùng của Bồ Câu Cô Đơn ông nhìn thấy là một hình ảnh đẫm nước.

— Nếu ông buồn thì không đi được đâu, – Gus nghiêm giọng. – Chúng tôi không mướn người làm công buồn thảm.

— Một chút thôi mà, Gus.

Lippy nói, hơi ngượng. Rồi mau chóng, ông cảm thấy dễ chịu hơn. Bồ Câu Cô Đơn đã bị che khuất. Ông chỉ có thể nhìn thấy nóc ngôi nhà thờ con con ở bên kia các bãi đất mọc đầy sồi gai.

Bỏ một chỗ để ra đi thật là hay, đúng không? – Lippy nói. – Ta chẳng biết đến khi nào sẽ trở lại.

24

Khi thấy Augustus đánh xe về với Lippy, một số người lại nghĩ có thể đó là chuyện đùa nhưng Đại úy ngay lập tức giao cho ông coi ngựa, một việc đã khiến Dish Boggett cười chết thôi.

https://thuviensach.vn

— Nửa đàn ngựa sẽ phóng chạy khi thấy ông phe phẩy môi, – anh nói.

Khi rõ ràng là không phải ra đụng vào chạm với Lorena và Jake, tính khí Dish có khá hơn lên. Do họ cùng đi một đường, có thể sẽ nổi lên cơ hội cho Lorena thấy anh là người tốt hơn Jake. Cô có thể cần được cứu khỏi một cơn nước lũ hay một con gấu cụ, thứ thường là đầu đề bàn tán quanh đống lửa trại ban đêm. Chưa ai nhìn thấy gấu cụ nhưng tất cả đều nhất trí rằng khó lòng giết được nó. Jasper Fant quay ra thành thường xuyên lo gấu cụ, tựa như một sự thay phiên cho nỗi sợ chết đuối ở anh.

Nỗi ám ảnh bị chết đuối của Jasper bắt đầu đè nặng lên tất cả bọn họ. Anh nói tới nó nhiều quá, đến nỗi Newt cảm thấy nếu không ai bị chết đuối ở một con sông nào thì đó sẽ là điều kỳ diệu.

Call cả ngày trên lưng con ngựa cái lọc bỏ những con vật ốm yếu, cả bò lẫn ngựa. Anh làm việc với Deets. Khoảng trưa hai người ngồi nghỉ ở dưới một cây *mesquite* to. Deets đang xem con bò đực Texas nhỏ con nhảy một con bò cái cách đó không xa. Con bò đực nhỏ thó này không ở bên Mexico sang. Một buổi sáng nó loăng quăng đến đây, không thấy dấu đóng và lập tức nó húc ba con bò đực lớn hơn chạy dạt. Nó không đúng là ngũ thể nhưng bộ lông của nó lại vằn vện đến khác thường, phần nâu, phần đỏ, phần trắng và đây đó phớt vàng phớt đen. Nom nó dị dạng nhưng nó hoàn toàn là một con bò đực. Gần hết đêm có thể nghe thấy nó rống và hai người Ireland đâm ghét nó vì tiếng rống của nó át mất tiếng hát của họ.

Thật ra chẳng anh cao bồi nào ưa nó cả, nó bất chợt húc ngựa nếu nó lên cơn hăng máu, với những người đi chân thì càng tệ. Một lần Nelson Kim Sào xuống ngựa vừa loanh quanh một hai phút giải thoát cho cái bọng đái thì nó thình lình xông đến húc và Kim Sào đành phải phốc vội lên yên ngựa với dòng nước vẫn đang phun ra. Tất cả được một dịp cười hả hê. Kim Sào bực quá đã toan thòng lọng nó lại rồi thiến quách nhưng Call gạt đi. Anh nghĩ rồi nhiều lúc sẽ cần đến cái khỏe của nó.

— Cánh ta cần một ít bò đực ở trên Montana. – Anh nói.

Augustus thấy hết sức ngộ:

https://thuviensach.vn

— Ối trời đất ơi. Call à, cậu định cho cái thiên đường tương lai của chúng ta đầy phè những con vật nom giống quỷ thế kia à?

— Tốt, tớ thấy đến lúc lên đường rồi đấy, – Call bảo Deets. – Không lên đường thì không bao giờ ta tới được.

Deets không chắc lắm rằng họ sẽ đi đến đó nhưng anh giữ sự ngờ vực này lại cho riêng mình.

— Tớ muốn cậu đi tiền trạm thám thính, – Đại úy nói. – Tớ muốn cậu tìm cho cánh tớ nước nôi và một khoảng đất tốt để ngủ hàng đêm.

Deets nhũn nhặn gật đầu, nhưng trong lòng anh thấy tự hào. Được cử làm tiền trạm còn danh dự hơn là có tên ở trên biển hiệu. Đây là bằng chứng Đại úy đánh giá cao năng lực của anh.

Khi họ quay về cỗ xe chở hàng, Augustus đang tra dầu mỡ vào súng. Lippy quạt cho mình bằng cái mũ, còn phần đông thì ngồi quẩn quanh chờ cho trời mát.

— Cậu đã đếm đàn bò, ngựa chưa? – Call hỏi Augustus, người có biệt tài đếm gia súc. Anh có thể cưỡi ngựa băng qua một bầy đông đúc mà đếm được chính xác bao nhiêu con, việc Call không bao giờ có thể làm nổi.

— Không, tớ không luẩn quẩn cho việc ấy. Có thể tớ sẽ làm nếu cậu bảo cho tớ hay là làm thế thì được gì.

— Biết lên đường có bao nhiêu con thì có lợi chứ! Nếu đến đó với chín chục phần trăm gia súc là chúng ta may.

— Ừ, nếu đến đó với chín chục phần trăm bọn chúng ta là may đấy. Đó là việc cậu, Call ạ. Bản thân tớ, tớ đi là để xem đất nước.

Call lấy đĩa thức ăn ra ngồi một mình. Đó là điều anh luôn luôn làm – được yên một chỗ mà nghĩ tới công việc.

Gần như cả đời mình, anh ở vào địa vị chỉ huy nhưng sự thật là anh không thích đông người. Nghe mọi người nói chuyện anh lại cảm thấy cô đơn hơn. Anh thật sự không thể góp chuyện. Những chuyện bất tận về bài bạc và gái của họ.

https://thuviensach.vn

— Với những con người bình thường thì thật khó mà thư thả được bên cạnh cậu, Call ạ. – Đã có lần Augustus bảo anh. – Bản thân cậu không có lúc nào thư thả cho nên cậu không biết cậu đang thiếu cái gì.

— Xì, – Call nói. – Đến nửa thời gian Đậu Ve ngủ ở bên tớ đấy. Tớ nghĩ thế là thư thả chứ còn gì.

— Không, thế là mệt nhoài. – Augustus tiếp. – Nếu cậu không bảo hắn làm mười sáu tiếng một ngày thì hắn cũng sẽ bứt rứt thôi.

Ăn xong rồi. Call đem đĩa lại cho Bolivar, ông hình như đã quyết định đi cùng.

Call muốn ông theo nhưng không hiểu sao cứ cảm thấy không ổn. Tay cướp già này không nợ gì Công ty Hat Creek đến mức phải gắng chịu như thế và Call ngần ngại nêu vấn đề này ra với ông.

Nom vẻ chán ngán, Bol chỉ lắc đầu không nói năng gì.

— Tôi mừng là ông đi cùng chúng tôi, – Augustus nói. – Ông sẽ thành một dân Canada hay ho đấy.

— Canada là cái gì? – Charlie Rainey hỏi.

— Đất nước của ánh sáng phương bắc, – Augustus nói.

Trời nóng bức gây ra khan hiếm chuyện trò và khiến anh hoan nghênh bất cứ một câu hỏi nào.

— Sáng ấy là cái gì chứ? – Cậu nhỏ phân vân.

— Kìa, nó làm trời sáng lên mà. Tớ không biết liệu ở Montana cậu có nhìn thấy chúng nó không cơ.

— Tôi đang nghĩ khi nào thì ta gặp lại Jake đây, – Mắt Đậu Ve nói. – Tay Jake này chắc sẽ chẳng ngồi yên.

— Hôm qua ông ấy vừa ở đây mà, chúng ta không phải cưới vợ cho ông ấy, – Dish nói, không thể giấu được nỗi cáu bực mỗi khi có ai nhắc đến Jake.

https://thuviensach.vn

— Tốt, tớ đã bôi dầu mỡ cho súng tớ rồi, – Augustus nói. – Có thể chúng ta cũng phải đi xua đám da đỏ Cheyenne nếu như Quân đội chưa làm việc đó.

Call không đáp.

— Bây giờ chúng mình đã làm cho chỗ này được bình yên thì rời nó đi cậu có thấy buồn không? – Augustus hỏi.

— Không, – Call nói. – Chúng mình dạo ấy lẽ ra đi ngay mới phải.

— Cuộc đời này ngộ thật, – Augustus nói. – Tất cả đám gia súc và chín phần mười số ngựa này là ăn cắp mà có, vậy mà có thời chúng mình lại đã là những người bảo vệ pháp luật đáng kính trọng. Nếu lên được Montana chúng ta sẽ phải đi làm chính trị. Cậu sẽ lách lên thành thống đốc, nếu cái chỗ khốn kiếp ấy nó trở thành một bang. Rồi cậu sẽ bỏ tất cả thì giờ của cậu vào thông qua những cái luật chống bọn ăn cắp ngựa.

— Tớ mong có một cái luật mà tớ có thể thông qua để chống lại cậu, – Call nói.

— Tớ không biết không có chúng ta thì rồi Wanz sẽ làm cái gì đây, – Augustus nói.

25

Xế chiều họ căng dây làm một bãi quây đàn ngựa cưỡi để cho từng người tự chọn lấy một bộ ngựa cho mình, mỗi người được phép nhặt bốn lần. Công việc chậm rì rì vì Jasper Fant và Nelson Kim Sào không thể chọn dứt khoát. Hai người Ireland và bọn trẻ phải lấy những con thừa lại sau khi đám cao bồi từng trải đã chọn xong.

Augustus chẳng đoái hoài đến việc này chút nào, nói.

— Tớ sẽ cưỡi con Sốt Rét Rừng suốt cuộc đi, hoặc không thì tớ cưỡi con Béo Hú.

https://thuviensach.vn

Béo Hú là một con lừa kéo xe.

Giao xong ngựa Call lại giao ngay vị trí của từng người.

— Dish, cậu đi ở đầu cánh phải. Soupy có thể lấy đầu cánh trái còn Bert với Kim Sào thì yểm hộ ở đằng sau cho các cậu.

Dish nhận việc đó. Là một cao bồi có hạng anh phải đi đầu cánh và chẳng ai tranh với anh quyền đó nhưng cả Bert lẫn Kim Sào thì không vui vì Soupy được đầu cánh kia. Hai người làm với công ty đã lâu, họ cảm thấy tủi.

Anh em nhà Spettle giúp đỡ Lippy coi đàn ngựa còn Newt, anh em nhà Rainey cùng hai người Ireland thì nhận phần vét hậu. Call thấy họ người nào cũng có một mảnh khăn quàng cổ hẹp vì bụi ở cuối đám gia súc sẽ là tệ hại lắm.

Họ bỏ một giờ vào đắp vá cho cỗ xe hàng, Augustus nhạo cợt nhìn nó.

— Cỗ xe chết toi này không đưa được chúng ta tới Brazos đâu, Call. Cậu không giao việc cho tớ à, cả cho cậu nữa.

— Đơn giản thôi. Tớ dọa cho cướp chạy xa còn cậu thì chuyện trò với các thủ lĩnh da đỏ. – Call nói rồi quay bảo anh em. – Các bạn trẻ kia, cho gia súc rải ra đi. Ta không gấp gì đâu.

Augustus cưỡi ngựa đi xuyên qua đàn gia súc rồi quay lại với một kết quả đại khái là trên hai nghìn sáu trăm con một chút.

— Coi là hai nghìn sáu trăm và hai con lợn. Tớ nghĩ là chúng mình lần cuối cùng nhìn con sông Rio Grande này đây. Một đứa trong chúng ta nên đọc bài diễn văn. Call, chúng ta đã qua con sông này bao nhiêu lần rồi.

Call lên con ngựa cái đi đến giúp cánh trẻ cho đàn gia súc xuất phát. Trong vài phút chúng đã rải dài ra trên hơn một dặm. Những cao bồi giữ đầu cánh chẳng mấy chốc đã khuất hút vào trong các bụi cây thấp.

Lippy và đám con nhà Spettle ở với cỗ xe chở hàng. Bụi mù mịt thế này, họ có ý giữ cho ngựa ở sau một quãng kha khá.

https://thuviensach.vn

Bolivar ngồi trên ghế xe, khẩu súng để ngang đùi. Theo kinh nghiệm của ông, rắc rối thường đến lẹ nên ông cố ý giữ khẩu súng ở ngay trong tầm tay để làm cho cái rắc rối nó nản lòng.

Newt đã nghe nói nhiều đến bụi nhưng ít chú ý tới cho đến lúc gia súc thật sự lên đường. Lúc này anh không thể không để ý đến vì chẳng còn gì ngoài bụi nữa. Cỏ thưa thớt, mỗi móng gia súc lại hất lên một cụm bụi nho nhỏ. Chưa được một dặm đường, người đã trắng xóa, anh phải buộc chiếc khăn quàng hẹp khổ lên mũi để thở. Anh hiểu tại sao Dish và các người kia lại thấp thỏm muốn được giao cho những việc ở phía đầu đàn gia súc. Nếu suốt dọc đường cứ bụi mù mịt như thế này thì khéo anh đến Montana với hai con mắt nhắm tịt mất. Anh chẳng nhìn thấy gì ngoài con ngựa của anh cùng một ít gia súc ở trong vòng mấy mét.

Nhưng anh không phàn nàn. Sau khi chờ mải chờ mê lâu như thế rồi thì một tí bụi này có là gì đâu?

Thỉnh thoảng anh có nản một chút. Mảnh khăn quàng đẫm mồ hôi và bụi đã bết lại dày cộp khiến anh ngỡ như đang hít thở bùn. Đôi lúc anh phải tháo nó ra đập đập vào đùi. Anh cười con Chuột Nhắt, nom như cũng có thể buộc cho nó một chiếc khăn quàng được. Bụi có vẻ làm cho trời càng nóng gắt hay ngược lại trời nóng lại làm cho bụi càng mù mịt.

Lần thứ hai dừng lại để đập khăn quàng anh thấy Sean đang nghiêng người ra ngoài như muốn nôn. Con ngựa và Sean đều trắng lốp như cả hai vừa mới lăn vào đống bột, tuy Sean cưỡi con ngựa màu hồng thẫm.

— Cậu có bị sao không? – Anh lo lắng hỏi.

— Không, tớ đang cố nhổ. Bùn vào mồm. Tớ không ngờ lại đến thế này.

— Tớ cũng thế. Thôi, chúng ta tốt nhất là theo cho kịp, – Newt nói thêm, không muốn lơ là trách nhiệm. Lúc đó anh quay đầu lại và giật mình thấy hai, ba chục con bò đang ở đằng sau bèn lập tức phóng trở lại lùa chúng. Anh đã đi vượt chúng trong đám bụi. Mong Đại úy không nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

Call và Augustus cưỡi ngựa đi với nhau, cách đàn gia súc một quãng. Họ đang đi qua một vùng khá quang quẻ, những dải đất bằng toàn sỏi gai với đây đó vài dẻo *mesquite*. Quang cảnh sắp đổi khác đến nơi. Thử thách đầu tiên sẽ là vùng hoang mạc toàn những bụi cây cằn, một vệt dày rậm *mesquite* gần như không thể nào lọt nằm ở giữa họ và San Antonio. Chỉ một ít cao bồi đã có kinh nghiệm đối với những bụi cây này, lùa không khéo có thể làm mất toi hàng trăm gia súc như chơi.

— Cậu nghĩ gì thế Gus? – Call hỏi. – Nghĩ xem đi qua các bụi cây kia hay đi vòng thì tốt hơn hả?

Augustus nom vẻ thú vị.

— Đám bò này như hươu sừng tấm ấy chứ, còn nhanh hơn. Chúng sẽ qua đẹp. Vấn đề là đám anh em. Chắc đến một nửa số sẽ bị nhổ bật mắt ra ngoài.

— Tớ vẫn chưa hiểu cậu nghĩ thế nào. – Call nói.

— Vấn đề là tớ vốn không quen được hỏi ý kiến tham khảo, – Augustus nói. – Tớ thường ngồi ở hiên uống uýt ki vào cái giờ này. Còn về việc kia thì tớ cứ xuyên qua mà đi. Hoặc thế hoặc xuống mạn bờ biển cho muỗi nó thịt.

— Cậu tính cuối cùng thì Jake sẽ đến đâu? – Call hỏi.

— Đến một cái lỗ ở dưới đất như tớ với cậu.

— Tớ không hiểu tại sao lại đi hỏi cậu chứ nhỉ?

Họ đi lên một quả đồi nho nhỏ xem đàn gia súc. Mặt trời muộn mằn chiếu rọi qua đám mây bụi, làm cho bụi trắng hóa thành hồng hồng. Các cao bồi ở hai bên sườn đã dãn sang ngang để gia súc được rộng chỗ. Các cao bồi ở đoạn hậu bị đám mây bụi hồng che khuất.

Trong ánh sáng trong veo của buổi chiều tà họ có thể nhìn thấy hết đoạn đường về Bồ Câu Cô Đơn cùng dòng sông Mexico. Augustus tiếc đã không buộc vào yên một vò rượu. Tuy Bồ Câu Cô Đơn không phải là một

https://thuviensach.vn

thị trấn đáng kể gì cho cam, anh vẫn tin là một chút uýt ki uống ở đây sẽ làm cho anh nặng tình lên với nó.

Call chỉ quan sát đàn gia súc, chẳng hề bồi hồi tí nào về việc rời biên giới hay thị trấn này đi.

— Kỳ quặc là tớ lại chung lưng với một người như cậu, – Augustus nói.

Tuy mọi sự đều có vẻ yên ổn Call vẫn có một cảm giác mơ hồ, kỳ lạ về công việc mình đang dấn vào. Anh không thấy cái cảm giác phiêu lưu mạo hiểm thời xưa tuy có thể nó sẽ lại đến với anh, một khi các anh vượt khỏi vùng định cư.

Gần như đọc được ý nghĩ của Call, Augustus nói:

— Tớ mong chuyến đi này đủ gay go được với cậu, để cho cậu vui. Không thế thì tớ bỏ cuộc. Chăn lùa tất cả những con vật xương xẩu kia đi trên suốt chặng đường này là một cách hay ho để nuôi dưỡng mối bận tâm với đời đấy, nếu như cậu hỏi thì tớ nói như vậy.

— À, tớ không hỏi.

— Không, chẳng qua cậu ít hỏi thôi. Cậu sẽ chết trong khi hoàn thành nhiệm vụ đấy, Woodrow. Cậu nên biết làm cái chuyện chết đó như thế nào cho hay. Vấn đề ở cậu là không biết sống như thế nào.

— Còn cậu thì biết?

— Phần lớn là biết. Tớ sống một trăm so với cậu sống một. Tớ sẽ bị nguyền rủa chút ít nếu rút cục tớ lại là thằng bị chết trong khi hoàn thành nhiệm vụ. Vì đây có phải là nhiệm vụ của tớ đâu,… cũng chẳng phải là của cậu nốt. Đây chỉ là cuộc săn lùng vận hội.

— Đúng, chúng ta đã không tìm thấy nó ở Bồ Câu Cô Đơn.

Call bỗng thấy Deets ở phía tây bắc quay trở về, sẵn sàng dẫn họ đến chỗ cắm trại nghỉ đêm. Mừng thấy lại Deets, anh đã ngán Gus cùng những chuyện trò của Gus, anh thúc con ngựa cái đi ra khỏi quả đồi. Chỉ đến khi gặp Deets anh mới nhận ra là Gus vẫn ngồi trên lưng con Sốt Rét Rừng,

https://thuviensach.vn

lưng quay vào quả đồi nho nhỏ, ngắm nhìn mặt trời lặn và đàn gia súc, không theo anh.

https://thuviensach.vn

PHẦN HAI

26

Đã được dạy dỗ cẩn thận nên July Johnson không ca thán nhưng năm nay thật tình quả là năm gay go nhất đời anh. Nhiều việc xảy ra lôi thôi quá, anh chẳng còn biết chú ý vào cái nào.

Phó của anh, Roscoe Brown, bốn mươi tám tuổi so với July hai mươi tư, hăng hái đoan chắc với anh rằng các sự rắc rối tăng lên thế này là điều, mà tốt hơn cả, anh phải quen với nó đi.

— Thế đấy, bây giờ hai mươi tư rồi, anh không còn trông mong có được sự gượng nhẹ nữa đâu.

— Tôi chỉ mong sao mỗi lúc mỗi việc thôi, để nắm được chúng.

— À, như thế thì anh chẳng nên lấy vợ rồi.

Câu này, một lời bình luận kỳ quặc, làm cho July sửng sốt. Anh và Roscoe đang ngồi ở trước cái được coi là nhà tù ở thị trấn Đồn Smith. Nó chỉ có một gian xà lim và ổ khóa bị hỏng, khi cần giam ai, họ phải chằng vào các chấn song một dây xích.

— Tôi thấy hai chuyện chẳng liên quan gì tới nhau, – July nói. – Với lại anh biết thế nào được chứ nhỉ? Anh đã lấy vợ quái đâu.

— Chưa, nhưng có mắt để quan sát. Anh đi lấy vợ, rồi ngay sau đó da anh thành vàng khè. Và tôi phải mừng là mình độc thân. Anh hãy còn bị vàng đấy.

— Tôi bị sốt vàng da không phải lỗi của Elmira, – July nói. – Tôi bị ở Missouri, tại cái phiên tòa quỷ quái kia.

Đúng là anh vẫn còn khá vàng vọt và yếu ớt mà Elmira thì đang cáu bẳn lên vì tình trạng này.

https://thuviensach.vn

Elmira người thấp, xương xẩu, tóc đen và ít *đức kiên nhẫn*. Họ mới lấy nhau được bốn tháng và một trong những ngạc nhiên đầu tiên của July là tính bồn chồn sốt ruột của vợ. Cô muốn các việc được làm ngay một lúc còn anh lại luôn với một nhịp độ ngăn nắp trật tự. Cô rầy anh chậm chạp chỉ sau đám cưới có hai ngày. Nay thì hình như cô đã mất hết bất kỳ sự kính trọng nào đã từng có với anh.

— Ối kìa, Đào đến kia, – Roscoe nói. – Phải là hâm hấp thì Ben mới lấy người đàn bà này.

— Theo anh thì tất cả họ nhà Johnson chúng tôi đều là dở hơi hết à, – July nói, hơi bực. Đây không phải chỗ để Roscoe phê phán người anh quá cố của anh, tuy đúng là Đào không phải người chị dâu mà anh mến. Anh không biết tại sao Ben lại đặt cho chị cái biệt hiệu *Đào*, vì chị to cao, hay sinh sự cãi nhau và không giống một quả đào chút nào cả.

Đào đang đi tắt ngang qua con phố chính của Đồn Smith, bớt lầy hơn thường lệ, tay ôm con gà trống lông đỏ. Chị là người đàn bà to con nhất thị trấn, cao gần mét tám còn Ben thì lại là người còi cọc nhất của nhà Johnson. Đào cũng nói năng thiên hô bát sát còn Ben thì cả tuần chẳng thốt ra đến ba câu, mặc dù anh là trưởng thị trấn. Bây giờ Đào vẫn thiên hô bát sát và Ben thì chết rồi.

— Hế lô July, – Đào nói. Con gà trống đập cánh giãy nhưng chị giật mạnh và nó im.

July chạm tay vào vành mũ, cả Roscoe cũng vậy.

— Chị tìm đâu ra con gà trống này thế? – Roscoe hỏi.

— Con gà trống của tôi nhưng nó không ở nhà. Tôi tìm thấy nó ở dưới kia, gần nhà hàng. Không cẩn thận là cáo vồ mất ngay.

— Được, nó không cẩn thận thì cho nó đáng đời, – Roscoe nói.

Đào luôn bực với Roscoe. Theo chị, anh chỉ tốt hơn một đứa tội phạm chút xíu thôi và chị phản đối việc anh được làm phó sê ríp, mặc dù sự thật là chẳng có nhiều nhặn gì người để chọn ra làm việc ở Đồn Smith đây.

https://thuviensach.vn

— Khi nào anh định lên đường lùng tên giết người kia thế? – Chị hỏi July.

— À, sắp sắp. Tôi tính tìm thấy nó ở mạn dưới kia, San Antonio. Tôi tin là nó có bạn bè ở đó.

Roscoe bật lên cười vì câu nói này.

— Đúng rồi, hai Cảnh vệ nổi tiếng nhất từng có ở trên đời này là bạn của nó đấy. Không bị chúng treo cổ lên là phúc cho July. Nếu chị hỏi thì tôi nói Jake Spoon chẳng bõ với cái công ta lùng đuổi.

— Bõ hay không thì dính gì vào nào, – Đào nói. – Ben là người bõ cho ta bỏ công lùng đuổi chứ. Anh ấy là chồng tôi, là anh của July, lại là trưởng thị trấn. Anh nghĩ ngoài anh ấy ra thì ai lo trả lương cho anh?

— Lương tôi can gì phải lo nhiều như thế chứ. Với ba chục đô la một tháng? – Anh tự coi mình bị trả đồng lương mạt hạng.

— Phải, nếu anh đáng với đồng lương ấy thì tên kia nó đã chẳng phới được. Anh đã có thể bắn chết nó rồi.

Roscoe không dễ nhận mình chịu trách nhiệm về việc Jake bỏ trốn. Sự thật là vụ án mạng này đã làm anh rối trí lên vì anh ưa Jake nhiều hơn ưa Ben. Một nửa số người trong quán rượu nghi hình như bắn Ben là tên đánh xe, cho đến khi Roscoe hỏi ra đầu đuôi thì Jake đã đi mất từ lâu rồi. Dĩ nhiên đây chỉ là một tai nạn nhưng Đào lại không nhìn theo cách đó. Chị muốn tận mắt thấy Jake bị treo cổ.

July cảm thấy mình đã không ráo riết trục xuất Jake Spoon ra khỏi thị trấn trước khi đi dự phiên tòa ở Missouri. Dĩ nhiên nếu Roscoe bắt được Jake ngay thì hơn nhưng hắn có bắt ai bao giờ, trừ Darton, một lão say xỉn tối ngày mà Roscoe cảm thấy có khả năng tóm được.

July chắc như bắp việc lôi cổ Jake Spoon đưa về xét xử. Dân cờ bạc cuối cùng thế nào cũng xuất đầu lộ diện ra ở một thị trấn nào đó và sẽ bị phát hiện. Nếu anh không bị trận sốt vàng da thì đã có thể lùng đuổi ngay, nhưng nay đã sáu tuần trôi qua, vậy là dài thêm mất nhiều đường đất phải đi.

https://thuviensach.vn

Vấn đề ở chỗ Elmira lại không muốn anh đi, coi việc anh không coi trọng lời cô là một sự sỉ nhục. Cô vạch ra cho anh thấy Ben bị bắn là tình cờ và anh không nên để Đào xỏ mũi như vậy.

— Được, July. – Cuối cùng Đào nói. – Tôi mong anh đừng chờ lâu quá. Bị vàng da tí ti đâu có nghĩa là không cưỡi nổi ngựa.

— Họ Johnson nhà anh cưới rặt đám đàn bà trời đánh, – Roscoe nói, khi đã chắc chắn Đào đi xa rồi.

— Thế là thế nào? – July nghiêm mặt. Anh không thích cấp dưới chỉ trích vợ mình.

Roscoe ân hận là đã mau mồm mép. July luôn bị chạm nọc với các chuyện về người vợ mới của anh. Ở Đồn Smith người ta nói chung đều coi là cô nàng đã cho anh vào tròng, tuy chẳng ai ở đây biết quá khứ Elmira, vì cô ở tận bang Kansas.

July khó mà biết lúc nào Elmira không vui, càng khó mò lý do của sự không vui đó. Nhiều lần anh hỏi thử thì liền được nghe một bài tràng giang đại hải về những thiếu sót của anh. Nó làm anh ngượng vì có mặt đứa con riêng của cô, mười hai tuổi, tên gọi Joe Boot. Elmira đã một đời chồng, người bang Missouri, cô không bao giờ nói về người này, chỉ bảo anh ta bị đậu mùa rồi chết.

Elmira cũng thường lên lớp thoải mái cho Joe, giống như cho July. Một kết quả là anh và Joe đã trở thành bạn hầu; phần lớn thời gian cả hai cố tránh những cơn tam bành của Elmira. Joe nhờ quanh quẩn quá nhiều bên nhà tù đến nỗi nó trở thành, đại loại cũng như phó thứ hai của sê ríp.

Roscoe cũng thích thằng nhỏ. Anh thường hay cùng Joe ra sông câu cá nheo. Đôi khi, nếu được mẻ cá, July lại kéo Roscoe đến nhà ăn tối, nhưng các dịp đó hiếm khi được tốt đẹp. Elmira ít để ý đến Roscoe Brown tuy anh hết sức nhã nhặn với cô, các bữa ăn tối với cá nheo này đều thường là lặng thinh, căng thẳng.

July không nói ra nhưng việc Ben là anh ruột chỉ liên quan chút ít tới quyết định lùng đuổi Jake Spoon mà thôi. Benny là cả, July là út trong đám

https://thuviensach.vn

mười đứa con trai nhà Johnson. Trừ hai đứa ra, tất cả đều chết lúc mới lớn và hình như Benny cũng cảm thấy July rồi cũng sẽ chết nốt cho nên không muốn anh nhận công việc của người sê ríp. July vẫn nhận làm khiến Benny khó chịu, thậm chí còn ngăn cản việc tìm một cái khóa cho gian xà lim duy nhất của nhà tù. Thật ra anh chưa nhớ ra được một điều gì tốt lành mà Benny đã làm cho anh. Có lần nhổ răng cho July, Ben tính nguyên giá không bớt.

Ý thức trách nhiệm của July liên quan với thị trấn chứ không phải với ông anh đã chết này. Từ ngày cài lên ngực huy hiệu sê ríp, cách đây hai năm, hình như anh phải làm nhiều việc cho an ninh và hạnh phúc của dân hơn cả trưởng thị trấn là Ben. Đám dân tàu bè trên sông là vấn đề lớn nhất. Họ luôn say rượu và băm vằm lẫn nhau. Nhiều lần anh phải lèn năm, sáu tên vào trong gian xà lim bé tẹo.

Gần đây ngày càng nhiều cao bồi đi qua thị trấn. Một dạo đám người man mọi của Sanghai Pierce đã đến, phá phách hai quán rượu. Họ không phải kẻ xấu, chỉ là dân man rợ, không quen thấy thị trấn. Họ dọa gia súc, ném thòng lọng những con vật quý và không tha cho bất cứ cố gắng nào cản trở cuộc vui của họ. Họ không phải dân chơi súng ống nhưng họ đánh nhau giỏi. July đã buộc phải đấm vỡ quai hàm vài đứa rồi nhốt lại suốt đêm.

July sẵn sàng chấp nhận một sự om xòm nào đó ở phía các cao bồi khi họ đi qua thị trấn nhưng anh không gượng nhẹ được với những người như Jake Spoon. Đám cờ bạc làm anh chướng tai gai mắt và anh đã cảnh cáo họ liệu rời thị trấn mà đi.

July đứng lên. Anh không cao lắm nhưng vạm vỡ. Roscoe đã có lần thấy anh bê cả một cái đe bàn thợ rèn, cách đây vài năm.

— Tôi về đây.

— Tốt, bảo Joe lại đây nếu nó không bận nhé, – Roscoe nói. – Bọn mình đánh vài ván đô mi nô với nhau.

— Đang giờ vắt sữa, – July nói. – Nó phải làm việc. Elmira cũng không thích nó bài bạc đâu, sợ nó lười đi.

https://thuviensach.vn

— Kìa, tôi có lười đi đâu nhỉ, thế mà tôi chơi đô mi nô cả đời, – Roscoe nói.

July biết câu tuyên bố này dớ dẩn. Roscoe làm có vai phó chỉ vì tội lười. Nhưng nếu có một việc anh không hề muốn dây vào thì đó chính là tranh cãi với Roscoe lười hay không, cho nên anh chỉ vẫy tay một cái rồi đi ra.

27

Khi July đến nhà thì trời đã tối mịt. Nhà chỉ là một căn lều ở rìa thị trấn. Đi qua bãi quây ngựa anh thấy Joe nhỏ đang quăng thòng lọng vào con bê quây lại để cho bú.

— Cháu đã vắt sữa rồi, – Joe nói. Nó lấy cái xô rồi cả hai cùng đi về. Đó là một căn lều khá tốt tuy chỉ là sàn đất nện. July cảm thấy đưa cô dâu về một căn lều không có sàn gỗ là chẳng hay ho gì nhưng làm sê ríp thì lương bổng đâu có lắm, mà đó lại là cái việc tốt nhất anh có thể làm được.

Elmira đã làm xong bữa tối, chỉ có thịt ba chỉ muối và bánh ngô, đang ngồi vắt vẻo trên gác xép. Cô thích ngồi buông chân vắt vẻo xuống, thích được một mình và gần như suốt ngày ở trên gác xép, thỉnh thoảng may vá, thêu thùa.

— Đừng có làm vữa sữa đấy, – cô nói khi Joe bước vào với chiếc xô.

— Không nhiều đâu mà vữa, – Joe nói.

Đúng vậy, con bò sữa đang kiệt. Joe treo dây thòng lọng lên gần nệm rơm thay cho giường ngủ. Đó là vật sở hữu đáng giá nhất của nó. Nó đã bắt được ở trong phố, một sáng nọ, sau khi mấy người cao bồi đi qua. Rất lâu sau nó không dám dùng, cho rằng người cao bồi đánh mất có thể quay lại tìm. Dần dà nó bắt đầu thực tập vào con bê. Nếu nó có một con ngựa, nó sẽ nghĩ nghiêm chỉnh đến việc bỏ đi và cố gắng xoay xở sống với một đàn chăn lùa bò. Nhưng họ chỉ có hai con ngựa và July thì cần đến cả hai.

https://thuviensach.vn

— Thức ăn đấy, – Elmira nói nhưng không xuống cùng ăn.

Cô ít khi ăn chung với họ. Điều đó làm cho July nghĩ ngợi lắm, tuy anh không phàn nàn. Vì cái bàn ăn con con của họ lại gần như ở dưới ngay căn gác xép cho nên anh có thể vừa ăn vừa nhìn lên hai bắp chân trần của Elmira. Anh thấy đó là một việc ra ngoài lẽ thường tình và July không thích những việc ngoại lệ đó.

Anh đã bắt giữ nhiều người hạnh kiểm xấu nhưng không tài nào khiến mình nói được với vợ một lời về cái tính nết khác thường của cô ta.

Joe không chia sẻ nỗi bứt rứt của July về việc mẹ nó không cùng ăn. Bà mắng nhiếc chồng thả cửa, như mắng nhiếc nó, và July chấp nhận, không mắng lại. Nó nghĩ, có lẽ đó là phương pháp của cả thế giới chăng: đàn bà mắng nhiếc, đàn ông im lặng và cố giữ cho được ở ngoài cuộc càng nhiều càng hay.

— Thích nước sữa[15] không? – July hỏi, đi đến cái hũ sành.

Tối nào anh cũng hỏi Joe như thế, Elmira cáu, thấy July làm toàn những việc ngày nào cũng giống ngày nào.

— Thôi đừng có hỏi nó nữa, – cô sắc giọng nói. – Nếu thích tự nó khắc lấy, xem như anh hỏi lấy lệ. – Cô nói với một vẻ giận dữ khiến cho July sửng sốt.

— Thôi được, tốt, – anh nói bình thản.

— Anh uống cái thuốc này, – cô nói khi anh vừa ăn xong. – Nếu không uống thì anh sẽ vàng như thế suốt đời.

— Bố không còn vàng như trước nữa rồi, – Joe nói, cảm thấy có nghĩa vụ đỡ cho July.

— Với tao thì vàng quá, – Elmira nói. – Nếu muốn lão chồng vàng da thì tao đã lấy một anh ba Tàu.

— Anh ba Tàu là cái gì? – Joe hỏi.

— Đi lấy chậu nước đi, – Elmira nói.

https://thuviensach.vn

July thấy buồn bã khi đứa nhỏ mang chậu nước vào rồi quay ra. Không khí trong căn lều ngột ngạt. Bên ngoài có nhiều đom đóm. Joe bắt ít con cho lập lòe trong hai bàn tay chơi.

— Muốn tắm không? – July hỏi vợ. – Tắm thì anh đi xách thêm cho ít nước nữa.

Elmira không đáp vì cô có nghe đâu. Với cô, lời cuối cùng nghe thấy ở anh là lời thề trong lễ cưới. Vào đến mục chuyện trò thì anh thua xa, xa lắm, so với Dee Boot. Dee có thể nói thông luôn cả tuần mà không lặp lại một chuyện nào, còn July thì từ ngày cưới đến giờ chỉ nói rặt những điều giống nhau.

— Để hắn đi đằng hắn ta, – Elmira nói. – Với lại ai cần bắt hắn chứ?

July không tiện nói về Đào.

— À, hắn đã giết Ben mà lại.

— Tôi nói là để yên cho hắn đi. Tai nạn tình cờ thôi chứ cái gì.

— Được, phải bắt hắn, công việc của anh mà.

Elmira thấy muốn bật cười. July đang tự phỉnh phờ mình, nếu anh nghĩ rằng anh có thể bắt được một người như Jake Spoon. Nhưng nếu cười thì lại làm lộ mất. July biết đâu cô quen Jake Spoon, thật ra cô biết Jake còn trước cả biết Dee nữa. Jake và Dee từng là bồ bịch chí cốt của nhau ở Kansas. Jake đã có dạo hỏi ướm cô làm vợ, nhưng kiểu ba lơn, vì Jake không phải loại sống với gia đình và lúc ấy cô cũng như thế. Anh luôn luôn trêu ghẹo cô, lúc cô còn là gái làm tiền ở Dodge, rằng cuối cùng cô sẽ là người đáng kính trọng, tuy anh không thể nghĩ cô sẽ làm vợ một viên sê ríp. Sau khi July đến Đồn Smith, cô đã gặp anh hai lần và qua cách anh cười cùng cách chạm tay vào vành mũ chào cô, Elmira cho rằng Jake đang nghĩ việc cô lấy một viên sê ríp là trò đùa hay nhất thế gian.

Thế nhưng cô đã không ngần ngừ khi July ngỏ ý, tuy cô mới biết anh có ba ngày. Chính bọn săn trâu rừng đã thuyết phục Elmira tốt nhất là nên thay đổi cuộc đời. Một đứa đã mê cô, một đứa to bự và lỗ mãng đến nỗi cô

https://thuviensach.vn

phát sợ nếu từ chối hắn, tuy rằng nên từ chối. Trong tất cả ngày tháng đời mình, cô chưa bao giờ bị đòi hỏi gớm ghê đến như vậy. Mà đám săn trâu rừng thì nhiều. Nếu không nhờ Dee chúng đã kết liễu cô rồi. Dee đã cho cô vay tiền để đi đến một thị trấn cô chưa có tai tiếng – thị trấn Thánh Jo ở bang Missouri, nơi July đến để làm nhân chứng cho một vụ án. Elmira gặp anh ở phiên tòa. Chẳng có việc gì làm lúc đó, cô đến xem tòa xử cho qua ngày qua giờ.

Elmlra chỉ có một gian buồng bẩn thỉu ở một nhà trọ tại thị trấn Thánh Jo và đứa nhỏ thì ở cái xó kín bưng trên gác mái. Dee lẻn vào hai lần, lúc sắp tàn đêm, để cho tên tuổi cô đỡ mang vết. Anh cũng mến thằng Joe, có ý muốn nó lớn lên sẽ là một cái gì. Đó là lần cuối cùng cô gặp Dee và họ đã bày đặt ra chuyện đậu mùa.

— Anh lên phương Bắc đây, Elmira, – Dee nói, – anh ngán đổ mồ hôi. Em xuống phương Nam và em sẽ khá đấy. Nếu ai hỏi thì bảo chồng em chết vì đậu mùa, em có thể là một bà góa không muốn đi bước nữa.

— Em lên phương Bắc với anh, Dee.

Nhưng Dee chỉ toét miệng cười và vân vê bộ ria nhỏ màu râu ngô của anh.

— Không mà. Em phải được thiên hạ kính trọng. Anh cá rằng em sẽ là một cô giáo nữa cơ.

Rồi anh hôn một cái ngọt lịm, bảo cô trông nom thằng nhỏ, để lại cho cô mười đô la cùng kỷ niệm những năm tháng bạt mạng bên nhau ở Abilene và Dodge. Elmira biết anh sẽ không mang cô lên phương Bắc, anh đi một mình. Chỉ khi dừng lại ở một nơi nào đó anh mới thích có thêm người đàn bà.

Còn về July, để cưới anh, cô chẳng phải mánh mung gì. Anh giống như vài ba cao bồi trẻ chưa từng sờ đến đàn bà hay thậm chí nói chuyện với đàn bà. Trong hai ngày anh đã là của cô. Cô sớm biết anh mãi mãi chẳng gây nên ấn tượng nào với cô cả. Thói quen của anh không thay đổi. Ngày ngày anh làm cùng một việc với cùng một cung cách. Mười ngày thì chín anh quên

https://thuviensach.vn

lau sạch nước sữa ở môi trên. Nhưng anh không gớm ghê bằng những tên săn trâu rừng. Ít ra với anh, cô cũng không bị đòi hỏi như bọn kia.

Khi nghe tin Jake ở thị trấn, cô nghĩ có thể bỏ đi cùng với gã, tuy biết khó nhờ vả gã bằng Dee. Nhưng khi Jake bắn chết Benny thì cô phải vất bỏ giấc mơ nho nhỏ đó đi, giấc mơ nho nhỏ duy nhất mà cô có.

Từ đó, cuộc sống rất chi là đáng bực. Cô bỏ gần hết ngày ngồi trên gác xép thõng chân xuống đung đưa, ôn lại những ngày xưa cùng với Dee và Jake.

July ngồi trong bóng tối, vệt nước sữa trên môi, kiên nhẫn nhìn cô, tựa như một con bê non vậy. Chỉ cái cách nhìn của anh không thôi, nhẫn nại đến thế cũng đủ làm cho cô muốn hành anh bằng bất cứ kiểu gì hành được.

July không biết vì cớ gì mà mình lại làm cho vợ cáu kỉnh. Elmira phản ứng ngược lại với bất cứ cái gì anh nói hay nhắc đến. Đôi khi anh nghĩ thầm liệu có phải tất cả đàn ông đều làm cho vợ mặt mày sưng sỉa và hờn oán lên không đây.

Bất cứ lúc nào có thể anh cũng luôn nén nhịn đau khổ, cố tránh mọi sự dằn vặt mè nheo của vợ. Nhưng anh càng cố lịch sự thì càng khiến cô hay sửng cồ. Đến nước đêm đêm anh khó bề chạm được tay vào cô, cô nhìn anh lạnh lùng quá nỗi. Cô có thể nằm chỉ cách có gang tay mà làm anh cảm thấy như tới cả dặm. Tất cả những cái đó làm cho anh đau đớn vì anh đã yêu cô hơn bất kể thứ gì ở trên đời.

— July, lau sạch mép đi, – cô nói. – Tôi mong anh học cho nhớ chứ, nếu không nhớ được thì thôi đừng có uống cái của đó nữa.

Ngượng nghịu, anh lau môi. Khi bực, Elmira làm cho anh thấp thỏm đến tột độ, thật sự anh không còn nhớ được là mình đã ăn hay đã làm gì chưa đây.

— Nếu bây giờ lên đường thì anh hy vọng một tháng là về được! – Anh nói vì thấy đằng nào vợ cũng đã cáu.

https://thuviensach.vn

Elmira chỉ nhìn anh. Anh có đi cả năm thì với cô cũng thế thôi. Lý do duy nhất để cô phản đối là cô ghét Đào. Nếu có ai bảo người này làm cái gì thì đó là cô chứ không phải là mụ ta.

— Mang thằng Joe đi, – cô nói.

— Kìa, em cần nó chứ, nó đỡ em những việc vặt.

Elmira nhún vai.

— Tôi muốn anh đem nó đi. Nó cần biết đây biết đó.

Đúng là thằng nhỏ có thể được việc trong chuyến đi dài. Sẽ phải có ai giúp anh coi tù, một khi có tù. Nhưng cũng có nghĩa là để Elmira một mình, điều anh không thích. Elmira nhẩn nha tiếp.

— Trước đây tôi sống một mình, mà chẳng hại gì. Roscoe có thể giúp, nếu có cái gì đó tôi không làm nổi.

— Có thể xảy đánh nhau, – July nhớ đã nghe nói Jake có nhiều bạn khó chơi. – Chả biết thế nào với dân cờ bạc đâu.

— Tôi không nghĩ họ sẽ bắn thằng nhỏ. Anh đem Joe đi. Nó cần được trưởng thành.

Rồi để thoát khỏi căn lều ngột ngạt cô ra ngoài, ngồi xuống gốc cây. Đêm đầy đặc đom đóm. Một lúc sau July cũng đi ra. Anh không nói gì hết, chỉ ngồi. Bất chấp sự lễ độ và lòng tốt trước sau như một của chồng, Elmira cứ cảm thấy đau khổ và cay đắng vì anh. Điều anh không ngờ là vợ đang có mang nhưng cô lại sợ phá thai – ở Abilene cô biết một cô gái xuất huyết đến chết vì phá thai. Cô ta chết ở cầu thang bên ngoài phòng của Elmira trong một đêm lạnh giá, máu chảy dọc cầu thang xuống đông lại thành băng màu đỏ giữ cô gái, Jenny, dính chặt vào các bậc thang. Họ đã phải đun nóng nước để gỡ cô ta ra. Việc đã có một đứa con làm Elmira đau khổ. Cô không muốn chịu đựng chuyện đó một lần nữa và cô không muốn sống với July Johnson. Chỉ tại đám săn trâu rừng mà cô sợ, đâm ra quyết định phải có một cuộc đời khác đi.

https://thuviensach.vn

Nhìn đom đóm lập lòe trong rừng cây sau căn lều, Elmira chờ, nghe ngóng. Lát nữa, chắc chắn cô sẽ nghe thấy tiếng kim loại lách cách khi July từ từ quay ổ đạn của khẩu súng lục trước lúc trở vào thị trấn để tuần đêm, cái việc đêm nào anh cũng làm khiến cho cô phải nghiến răng lại vì bực mình.

— Anh đi ngó một chốc, – anh nói.

Đó là câu đêm nào anh cũng nói. Trừ khi đám chạy tàu trên sông đánh nhau chứ anh không bao giờ đi lâu. Anh hy vọng lúc về cô sẽ muốn làm tình với anh. Nhưng cô không hề muốn. Điều này làm tình cảm anh bị tổn thương, song cô bất cần.

Nghe tiếng chân anh đi, tinh thần cô lại càng xuống thấp. Cô muốn, thình lình muốn, July và Joe đi, để cho cô khỏi phải bận bịu với họ hằng ngày. Nhu cầu của họ xuềnh xoàng thôi nhưng cô không muốn nhìn thấy mặt họ. Cô đã đến bước phải làm việc gì cho ai là một sự căng thẳng.

Mỗi ngày cô lại thấy nhớ Dee Boot dữ dội hơn lên. Anh là mặt đối lập của July Johnson. Có thể đoán trước được đến từng cử chỉ nhỏ nhất của July nhưng Dee thì lại luôn làm những điều chẳng ai ngờ nổi. Chẳng hạn đem một bánh nướng nhân kem, nhưng anh cho toàn cứt ngựa vào trong, đến biếu một bà sang trọng, một mụ to béo, đê tiện mà anh ghét. Mụ cắt cái bánh ra ăn mới biết là bị xỏ.

Elmira mỉm cười một mình, nhớ lại một vài chuyện ngồ ngộ Dee đã làm. Hai người biết nhau trong gần mười lăm năm, từ chỗ là một cô gái trên đường lên Kansas, chợt thấy mình rơi vào cảnh bơ vơ. Dĩ nhiên không phải chỉ có mình Dee, còn khối người khác nữa nhưng không hiểu sao cô và Dee cứ luôn luôn quay trở về với nhau.

Đêm về khuya, trăng nhoi lên trên các ngọn cây thông. Elmira ngồi nhìn trăng, nghĩ đến July và Joe sẽ ra đi, tinh thần của cô lại lên cao. Họ lên đường rồi thì chẳng còn cái gì giữ cô ở đây được nữa. Tàu ngược Arkansas gần như hằng tuần. Có thể là Dee cũng nhớ cô như cô nhớ Dee. Cô có mang, anh cũng phớt đều, những trò như thế anh xem nhẹ.

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới đi tìm Dee cô mỉm cười. Trong khi July dò tìm một tay cờ bạc thì cô cũng lại dò tìm một tay đỏ đen khác, ở hướng ngược lại.

28

Rạng sáng hôm sau July và Joe ra buộc ngựa. Joe gần như ngơ ngẩn vì nỗi kích động được đi cùng July. Cả anh bạn Roscoe Brown của nó nữa cũng ngơ ngẩn khi July đến nhà tù chào tạm biệt. Roscoe ngạc nhiên sao July lại làm được việc này.

Elmira dậy sớm nấu cho họ ăn điểm tâm nhưng không làm cho July khuây vợi đi chút nào. Suốt đêm anh mong cô quay lại với anh một lần, đây là đêm cuối cùng ở nhà, nhưng cô một mực làm ngơ. Một lần anh tình cờ chạm phải lưng cô, lúc đổi mình trên chiếc nệm rơm, thì cả người cô liền cứng ngay lại. Nhưng mặc dù tính khí cô tồi tệ như vậy, anh vẫn thấy lo buồn, cổ họng thắt lại và suýt thì bị nghẹn miếng bánh ngô. Điều duy nhất anh thấy nhẹ người là biết mình đang làm công việc của mình, xứng đáng với ba chục đô la một tháng nhận của thị trấn.

Họ để Elmira đứng ở cửa lều và cưỡi ngựa đến nhà tù.

Ngủ trên giường trong nhà tù, Roscoe thức dậy, hai bàn chân trần loạng choạng. July lấy khẩu súng trường, hai hộp đạn rồi lấy thêm khẩu súng săn nữa.

— Khẩu súng săn của tôi đấy chứ, – Roscoe nói. Anh đang rất không thoải mái. Anh ghét lúc trời chưa sáng hẳn mà đã bị quấy rối giấc ngủ.

— Bọn tôi cần cái ăn, – July nói. – Thỉnh thoảng Joe có thể hạ vài con thú rừng.

Lúc mặt trời hiện trên sông, họ đã sẵn sàng đi. Đã hết ngái ngủ, Roscoe cảm thấy e sợ. Khi July ở đây thì làm phó là một công việc dễ dàng, nhưng July ra đi là trách nhiệm trở ra thành nặng nề ngay. Anh sẽ là người xử lý mọi sự.

https://thuviensach.vn

— Anh để ý Elmira chút nhé, – July trịnh trọng nói. – Cô ấy cần gì thì anh giúp cho.

— Tất nhiên, July. – Roscoe nói.

July lên ngựa, chỉnh chiếc giường cuốn rồi nhìn dòng sông. Họ không mang nhiều chăn đệm, lúc này trời đang chuyển sang ấm áp.

— Thỉnh thoảng đem cho cô ấy một con cá, nếu như anh câu được.

Với Roscoe, đây là một chỉ thị hình như quái gở. Elmira đã nói toạc ra là không thích cá rồi.

— Tất nhiên, July. – Anh lại nói, nghĩ mình không có ý phao phí thì giờ đem cá cho một người đàn bà không thích ăn thứ đó.

— Thôi nhé, tôi nghĩ chúng ta sẽ gặp nhau khi nào chúng ta lại gặp nhau, Roscoe.

Rồi July quay ngựa đi khỏi con sông, khỏi bầu trời đang ửng sáng, và chẳng mấy chốc anh và Joe nhỏ đã ra ngoài thị trấn.

29

Sáu ngày sau, trách nhiệm tụt xuống đầu Roscoe với một trọng lượng nặng nhiều hơn bất kỳ thứ gì anh tưởng tượng thấy. Như thường lệ, nó rơi xuống từ một vòm trời trong xanh – một ngày đẹp trời người ta vẫn mong mỏi như với con sông Arkansas lấp lánh dưới kia. Roscoe đang ngồi trước cửa nhà tù thì thấy Đào Johnson ngược phố lên với Charlie Barnes bên cạnh. Charlie là chủ ngân hàng, là người duy nhất ở thị trấn ngày nào cũng đeo cà vạt. Ông cũng là người trợ tế chính ở nhà thờ và theo đánh giá chung của mọi người thì nếu Đào chịu tái giá, xem chừng ông nhiều phần sẽ lấy chị. Charlie góa vợ, giàu hơn Benny nhiều. Chẳng ai ưa ông, kể cả Đào, nhưng chị thực tiễn lắm, nếu có ý lấy ông, chị sẽ chẳng để cho điều kia ngăn cản đâu.

https://thuviensach.vn

— Chào bà con, – anh nói khi hai người bước đến.

— Roscoe, tôi tưởng July có bảo anh trông nom Elmira chứ? – Đào nói.

— À, anh ấy bảo nếu câu được cá thì mang lại cho chị ấy một con nhưng mấy hôm nay tôi chưa ra sông, – Roscoe nói.

— Ông gặp chị ấy lúc nào? – Charlie hỏi. Nom ông nghiêm nghị, tuy với một người thấp lùn, béo quá thể như ông thì thật tình khó lòng mà làm ra được vẻ nghiêm nghị đó. – Ông biết Elmira đấy. Chị ấy ít ra đường. Chủ yếu là ở nhà.

— Mà bây giờ thì không còn ở nhà, – Đào nói.

— Chúng tôi nghĩ chị ấy đi *đứt đuôi con nòng nọc* rồi, – Charlie Barnes tiếp theo.

— Ơ, thế thì đi đâu, – Roscoe nói.

Đào và Charlie im lặng nhìn nhau.

— Có thể là đi dạo một lát, – Roscoe nói, tuy anh biết câu này ít sức thuyết phục.

— Hôm qua tôi cũng nghĩ như anh vậy, – Đào nói. – Hôm qua nó không có nhà, hôm nay lại vẫn không. Tôi sợ nó không đi dạo hết đêm như vậy đâu.

— Chúng tôi nghĩ chị ấy đã đi *đứt đuôi con nòng nọc* rồi, – Charlie Barnes nhắc lại. Ông không phải là người hay nói.

“Liệu có gì bắt mất chị ấy không?” Roscoe nghĩ thầm thành tiếng, vẫn còn nhiều gấu ở trong rừng, một số người nói có cả báo, tuy anh chưa nhìn thấy.

— Bất cứ cái gì cũng bắt được nó. Có thể là một con vật mà cũng có thể là một người đàn ông.

— Kìa, Đào, làm sao lại có người đàn ông nào bắt chị ấy chứ, – Roscoe nói.

https://thuviensach.vn

— Tôi cũng chẳng biết nữa, nhưng tôi không phải là đàn ông, – Đào nói, hầm hầm nhìn Charlie Barnes. Roscoe nghĩ khó có thể Charlie muốn bắt Elmira.

Anh đi ra mép cống nhìn ngược lên đầu phố, hy vọng thấy Elmira đứng ở đó.

— Được, tôi sẽ đến đấy, – anh nói, cố ra vẻ nhiệt tình. – Tôi hy vọng chị ấy đã về.

— Chúng tôi nghĩ chị ấy đã đi *đứt đuôi con nòng nọc* rồi, – Charlie Barnes nói lần thứ ba.

Roscoe quyết định đi ngay lập tức để khỏi phải nghe Charlie Barnes nói đi nói lại suốt từ *nòng nọc* này. Anh đưa tay lên vành mũ chào Đào rồi đi đến căn lều của July và quá ngán ngẩm thấy Đào và Charlie bám chặt sau gót.

Căn lều trống rỗng. Không thấy dấu hiệu là có người ở trong đó một hai ngày nay. Một tấm bánh ngô để trên bếp lò, đã bị chuột gặm gần hết.

— Chị ấy thường ngồi trên gác xép, – Roscoe nói, chính là nói để tự cho mình nghe. Nghe mình nói còn hơn nghe Đào.

— Chẳng có gì trên ấy ngoài cái nệm rơm, – Đào nói.

Sự thật chứng tỏ đúng như vậy. Cũng chẳng hẳn nệm rơm nốt, chỉ là hai chiếc mền bông.

Họ ra ngoài, đi quanh căn lều. Roscoe hy vọng tìm ra một lối mòn nhưng khắp chung quanh chỉ toàn cỏ. Anh càng ngày càng bồn chồn – và thấy điều giải thích khả dĩ hơn cả là gấu, tuy gấu vào bắt thì sẽ phải có máu trên sàn.

— Chúng tôi nghĩ chị ấy đã đi *đứt đuôi con nòng nọc* rồi, – Charlie Barnes nói, dai đến phát bực. *Nếu bị gấu vồ thì dĩ nhiên là đi đứt rồi.* Roscoe nghĩ.

— Chúng tôi cho là con ấy đã bỏ đi, – Đào nói.

https://thuviensach.vn

— Bỏ đi thì đi đâu? Bỏ đi để làm cái gì?

— Roscoe, anh không hiểu là Thượng đế bắt mỗi người mỗi tật à, – Đào nói, thôi không lịch sự nữa. – Nó bỏ đi là bỏ đi, tôi cho là nó đã chán sống với July rồi.

— Trời đất, chị Đào ơi, – anh nói, cảm thấy ngơ ngẩn cả người.

— Chẳng cần phải chửi thề, Roscoe, – Đào nói. – July điên mới lấy nó. Chính là nó đã bỏ trốn.

— Trời đất, – Roscoe lại nói. – Tôi biết thế nào mình cũng sắp bị khiển trách đây.

— Tôi đánh cuộc là nó đã đi trên cái tàu buôn uýt ki ấy rồi, – Đào nói. Có vẻ là thế, July đi chỉ chừng một, hai thì ngày có một tàu thủy đã ngược sông lên mạn trên.

Đó là giải thích duy nhất hợp lý. Trong tuần không có cỗ xe chở khách nào chạy qua. Một toán lính đi ngang qua thị trấn về phía tây, nhưng lính tráng thì chẳng bắt Elmira rồi. Con tàu đầy những con buôn uýt ki ngược lên Đồn Bent’s, nhưng dân buôn uýt ki là dân dữ dằn, chắc chắn không phải loại mà đàn bà có chồng nên đi cùng.

— Tốt hơn là anh đi xem có thể tìm thấy cái gì không, Roscoe. – Đào nói. – Nếu Elmira bỏ trốn, July sẽ muốn biết tường tận là thế nào.

Đúng mười mươi như vậy rồi. July mê mệt Elmira mà.

Roscoe ra sông xác nhận cái điều Đào nghi hoặc. Lão Sabin, người chở phà, đã thấy một người đàn bà lên chiếc tàu chở uýt ki sáng hôm nó rời bến đi.

— Lạy Chúa, tại sao ông không bảo với tôi chứ? – Roscoe hỏi.

Sabin chỉ nhún vai. Ngoài người của ông ra, ai lên tàu thì mặc họ chứ?

— Tôi nghĩ đó là gái điếm, – ông ta nói.

Roscoe thong thả đi về nhà tù, cảm thấy cực kỳ bối rối. Đúng là vận đen cùng cực. Anh đã lo ghê gớm đến các điều tệ hại có thể xảy ra trong khi

https://thuviensach.vn

July đi vắng nhưng đâu ngờ tới việc Elmira mất tích.

Trong chưa đầy nửa tiếng đồng hồ hình như ai ai ở Đồn Smith cũng đều biết vợ của July Johnson đã bỏ đi trên chiếc tàu thủy chở uýt ki. Hình như gia đình Johnson đã cung cấp cho thị trấn hầu hết các chuyện kích động, mà gần đây nhất là cái chết của Benny. Dòng người đông nghịt đến hỏi Roscoe về Elmira.

Roscoe hãi nhất là bà Narkness già khọm, người đã có thời dạy học ở một chỗ nào đó và từ đó bà coi tất cả những người lớn tuổi đều hệt như dám học trò trẻ ranh.

— Roscoe, nếu anh là phó của tôi thì tôi sẽ bắt anh, – bà nói. – Để cho một thằng trốn đi với vợ July là anh muốn gì?

— Không ai chạy trốn với chị ấy đâu, – Roscoe nói. – Tự ý bỏ đi thôi.

— Anh biết gì? – Bà Narkness nói. – Chị ấy sẽ chẳng leo lên một cái tàu thủy đầy đàn ông như vậy nếu như không theo một thằng nào trong đám. Bao giờ thì anh lùng tìm chị ấy?

— Tôi không… – Roscoe ú ớ, sửng sốt. Anh không hề nghĩ tới việc lùng tìm Elmira.

— À, – vị phu nhân già kêu lên. – Đáng mặt thị trấn thế nào được nếu như chuyện như vậy xảy ra mà ông phó sê ríp thì cứ ngồi một chỗ.

— Thì có ra một cái thị trấn đâu bà, – Roscoe nhắc nhở nhưng cái điểm này rõ ràng chỉ làm cho bà nổi điên thêm.

Khi bà nện gót đi rồi, Roscoe nhẹ người vào trong nhà uống một hai ngụm uýt ki trong cái chai cất dưới giường và bảo nó thường chỉ dùng làm thuốc trị chứng đau răng. Trong tiết nóng bức, mọi vật im phăng phắc, anh gà gà con mắt rồi vào nằm ngủ, chỉ thức dậy khi mồ hôi đầy người để thấy Đào và Charlie Barnes đang chằm chằm nhìn mình.

— Chị ấy vẫn đi à? – Anh hỏi, hy vọng nhờ một phép màu nào đó Elmira trở về trong khi anh đang ngủ.

https://thuviensach.vn

— Dĩ nhiên, – Đào nói. – Còn anh thì say rượu khi đang làm chức trách. Dậy mà đi tìm July đi.

— Nhưng July đi Texas, – Roscoe nói. – Chỗ duy nhất tôi đã đến là Little Rock, mà nó lại ở hướng khác kia.

— Roscoe, nếu anh không tìm ra được Texas thì thật đáng xấu hổ với chức trách của anh đấy, – Đào nói.

— Tôi tìm được Texas chứ! Vấn đề là có tìm ra được July không đây?

— Anh ấy đang đi đến San Antonio. Tôi nghĩ anh hỏi thăm thế nào cũng có người đã nhìn thấy họ.

— Ờ, thế ngộ tôi không tìm ra July thì sao?

— Thế thì tôi nghĩ anh nên đi tuốt tới California luôn, – Đào nói.

Elmira bỏ trốn và người ta đang chờ đợi anh làm một cái gì cho việc đó. Hơn nữa, anh rất ít được lựa chọn. Hoặc anh ngược sông lên tìm Elmira hoặc anh phải đến Texas kiếm July. Bản thân anh không chắc chắn làm việc nào là khôn ngoan hơn.

— Tôi không phải là người đi đường dài, – Roscoe nói, vì thật sự chuyến đi duy nhất tới Little Rock đã là một trong những cơn ác mộng của đời anh, do chỗ đã đi suốt chặng đường dưới trời mưa lạnh ngắt và kết quả là sốt nóng liền một tháng.

Tuy thế sáng hôm sau anh lại thấy mình đang đặt yên lên lưng con ngựa bạch thiến to lớn đã cưỡi mười năm qua, tên là Memphis, tên thị trấn gốc gác của anh. Nhiều dân thị trấn đến tận nhà tù xem anh xếp giường cuốn, buộc bao súng, chẳng có ai tỏ vẻ lo lắng việc anh sắp sửa lên dường để họ phải ở lại không người che chở. Tuy Roscoe nói ít nhưng anh cảm thấy rất giận dân chúng Đồn Smith, đặc biệt Đào và Charlie Barnes. Anh hay tin vào các điềm báo và bây giờ nó đang xuất hiện trong anh. Anh thấy hình như mình sẽ không trở lại. Anh thấy hình như đây là hình ảnh cuối cùng của anh ở Đồn Smith, nhưng người dân thị trấn này lại không cho anh cơ hội nấn ná hay buồn phiền.

https://thuviensach.vn

Roscoe cho con Memphis một cái thúc đủ mạnh. Nó khởi đầu thường chậm nhưng khi đã bập vào nhịp, nó lại là một con ngựa bền vó. Nhận lệnh, con ngựa thiến chân to đùng liền hất lên đôi giày bóng lộn của Charlie Barnes một ít bụi rồi cất bước. Roscoe nhìn con sông lần cuối và chiếu hướng Texas, lên đường.

30

Lorena được mẻ tắm ra tắm đầu tiên ở Sông Nueces. Họ đã mất một ngày gian nan cố lách lấy lối qua các thảm *mesquite* rậm rạp và khi gặp sông thì cô quyết định dừng chân ngay.

Jake không dính gì tới quyết định này vì đang say. Suốt ngày, trong cả lúc đi, gã uống đều đều, ngất ngưởng đến mức Lorena cầm chắc là họ đã chệch hướng mất rồi. Song họ vẫn đi ở đằng trước đàn gia súc – đến chỗ quang đãng nào cô lại ngoái nhìn để thấy đám bụi mù mịt phía sau. Lạc đường với một Jake đang say xỉn thế này thì chẳng thú vị gì hết.

Dĩ nhiên gã chỉ uống vì đau tay. Chắc chưa lấy được hết cái gai ra – ngón cái của gã đã biến sang màu đỏ lịm. Lorena hy vọng gặp một thị trấn có bác sĩ nhưng hình như ở cái phần đất nước này chẳng còn cái gì khác nữa ngoài sồi gai và *mesquite*.

Thật xui, Jake gặp tai nạn ngay lúc xuất phát, tuy chỉ là một cái gai. Khi xuống ngựa chân gã chỉ có thể loạng choạng đi đến bóng râm. Buộc ngựa và cắm trại dành cả cho cô trong khi gã dựa lưng vào cây tiếp tục tu rượu.

— Mẹ kiếp, trời nóng, – Jake nói khi cô xem xét ngón tay gã. Còn gã thì lẩm bẩm. – Bọn họ tối nay cắm trại ở đâu đây? Ta có thể đến đánh bài với họ.

— Anh sẽ thua, – cô nói. – Anh say quá thế này còn gì?

Mắt Jake lóe lên một ánh giận dữ nhưng không cãi lại.

— Em đi rửa ráy một cái, – Lorena nói.

https://thuviensach.vn

— Đừng có chết đuối. Nếu chết đuối trên đường đi San Francisco thì tội nghiệp quá.

Rõ là gã đang cáu, gã ghét bị bác ý kiến. Lorena im lặng, bỏ qua.

Con sông xanh ngắt và nước bên dưới thì lạnh. Cô lội xuống đứng ngập đến ngang ngực, để mặc cho dòng nước rửa sạch đi những bụi bẩn và mồ hôi. Khi cảm thấy sạch sẽ, nhẹ nhõm, cô lội lên và bị hú vía – một con rùa to tướng đang nằm ngủ trên bờ, ngay tại chỗ cô lội xuống. Nó to bằng cái chậu tắm và nom vẻ dữ tợn, xấu xí khiến Lorena không dám lại gần. Cô lội ngược dòng lên và vừa lúc đó nghe thấy tiếng súng nổ – Jake đang bắn vào con rùa. Gã ra sông chắc chỉ vì thích ngắm cô trần truồng.

— Em đẹp thật đấy, – gã toét miệng cười, rồi lại bắn con rùa, và trượt. Gã bắn liền bốn phát, đạn đều cắm phập vào bùn. Con rùa nguyên vẹn trườn lại xuống nước.

— Anh chưa bắn tay trái bao giờ, – Jake nói.

Lorena ngồi xuống một bãi cỏ dưới nắng để cho nước nhỏ giọt trên thân thể xuống. Jake đến bên xoa xoa lưng cô, vẻ thèm khát bừng sốt trong ánh mắt.

Gã nằm xuống và kéo cô ngã theo. Thật lạ lùng khi nhìn lên khỏi đầu gã cô thấy bầu trời trắng lóa ở bên trên, thay vì những tấm ván cọt kẹt của cái trần quán Đậu Khô. Khác hẳn thường lệ, nó làm cho cô cảm thấy mình không ở trong cuộc – xa vời với Jake và với cái sự gã đang làm. Chật chội trong một gian phòng, cô khó giữ được mình tách biệt ra – còn ở trên cỏ, với một vòm trời vời vợi xanh kia, thì dễ.

Nhưng với Jake thì không dễ mà làm được đến nơi đến chốn. Gã ốm hơn cô nghĩ. Chân gã run rẩy và gã cứ loay hoay mãi trên người cô. Nhìn mặt gã, cô thấy gã như đang sợ. Gã rên rỉ, cố nắm lấy vai cô bằng bàn tay đau. Rồi ra ngoài ý mình, gã tuột khỏi cô. Rồi vẫn cố len trở lại, nhưng không nổi. Cuối cùng gã bỏ cuộc, đổ gục trên cô, quá mệt mỏi, đến mức có vẻ muốn ngất đi.

https://thuviensach.vn

Khi gã ngồi lên nhìn quanh ngơ ngác, cô lách ra mặc áo quần và giúp gã mặc lại quần áo rồi đưa gã tới ngồi tựa vào một thân cây to râm bóng. Cô nhóm lửa, nghĩ một chút cà phê có thể giúp được gã. Khi đang lấy bình cà phê trong bọc ra thì cô thấy một người da đen ở bờ đối diện cưỡi ngựa xuống sông, thúc nó bơi qua. Con ngựa lội lên, rũ lông và người da đen xuống ngựa.

— Khỏe không, thưa cô, – người da đen hỏi. – Ông Jake ngủ ạ?

— Ông ấy ốm, – Lorena nói.

Người da đen đến ngồi bên Jake, khe khẽ nâng bàn tay gã lên. Jake tỉnh dậy.

— À, anh bạn Deets, – gã nói. – Bây giờ bọn mình ổn rồi. Lorena này, Deets sẽ trông nom tất tật cho chúng ta.

— Tôi đang kiếm một chỗ tốt cho gia súc lội qua, – Deets nói, – Đại úy bảo tôi làm trinh sát tiền trạm. Ông đang sốt quá. Để tôi khều cái gai này ra cho ông.

— Thà để cậu chặt một bàn tay còn hơn cứ khều khều chọc chọc vào nó.

— Ồ, không. Ông phải giữ lại chứ. Có thể ông cần bắn một thằng cướp nào nếu nó định thộp tôi ở đằng sau chứ nhỉ.

Anh lục lọi trong túi yên, lấy ra một cái kim to.

— Tôi phải giữ cái kim theo người, – anh nói với Lorena. – Thỉnh thoảng vá quần. Đoạn anh hơ nóng cái kim rồi để nó nguội, anh thận trọng chọc nó vào chỗ sưng tấy ở gốc ngón tay cái Jake. Khi anh bắt đầu, Jake kêu, nhưng không cưỡng lại.

— Bây giờ ông lại chơi bài được rồi đấy, – Deets nói, giơ chiếc kim lên. Đầu cái gai nho nhỏ màu vàng dính trên đó.

Jake nom vẻ nhẹ nhõm tuy mặt vẫn còn đỏ bừng vì sốt.

https://thuviensach.vn

— Tớ chơi bài với cậu ngay bây giờ đây, Deets. Cậu là người duy nhất trong cái đám người chết dấp này có tiền.

Người da đen chỉ toét miệng cười và cài kim vào cái gói nhỏ ở bên trong túi yên. Rồi anh nhận tách cà phê Lorena mời.

— Thưa cô, cô nên cho ông ấy qua sông, – anh nói khi đưa lại cô cái tách.

— Tại sao, – Lorena hỏi. – Chúng tôi đã làm xong trại, anh ấy muốn nghỉ.

— Nghỉ ở bờ bên kia, – Deets nói. – Sắp có một cơn giông đêm nay. Ngày mai nước sông sẽ lên to.

Vẻ như khó lòng tin được. Không có một sợi mây nào trên trời. Nhưng người này lại nói với cái giọng cho thấy anh biết rõ mình đang nói gì.

Lorena lộ vẻ buồn rầu, Deets nghĩ. Anh liếc lên mặt trời đang lặn.

— Tôi giúp được, – anh nói. –Tôi sẽ thu xếp cho cô đâu vào đấy.

Chẳng lâu la gì anh đã gói ghém xong hết.

Thật hay mà Deets ngỏ lời giúp đỡ. Con ngựa cái của Lorena chùn lại không chịu xuống nước. Đến ngang ức, nó lại quay ngoắt leo ngược lên bờ, sợ giương tròng mắt ra và toan bỏ chạy. Vượt ra ngoài ý cô, Lorena sợ ghê gớm. Nó có thể ngã, đè Lorena xuống dưới làn nước xanh. Cô cố kiềm chế nỗi sợ của con ngựa, nó còn phải qua nhiều con sông, nếu như cô cần đến San Francisco. Lorena có thể trông thấy Jake ở bờ bên kia, vẻ không bận bịu đến việc này lắm.

Lần thứ ba con ngựa cái quay lại thì anh da đen đã ở bên cạnh nó.

— Cô để nó cho tôi, – anh nói.

Khi Deets nắm dây cương, Lorena càng thấy sợ hơn bèn túm chặt lấy bờm ngựa đến độ lông ngựa cứa đứt cả tay cô. Rồi cô nhắm nghiền mắt, cô không chịu được cảnh nước xô ào đến mình. Con ngựa nhảy lên một cái rồi cô thấy một cảm giác khác lạ. Người và ngựa đang bơi đi. Cô nghe thấy

https://thuviensach.vn

Deets nhẹ nhàng dỗ con ngựa. Nước vỗ vào ngực cô nhưng không lên cao hơn nữa. Một lúc sau cô mở mắt ra. Họ đã sắp sang hết sông. Anh da đen đang ngoái lại đằng sau, thận trọng giơ cao dây cương lên để giữ cho đầu con ngựa ở trên mặt nước. Rồi ngựa bắt đầu leo lên bờ. Deets mỉm cười trả lại cho cô sợi dây cương ướt đẫm, cười.

— Kìa xem, nó bơi giỏi đấy chứ. Cô cưỡi con ngựa này hay đấy, thưa cô.

Nghiến răng chặt quá, Lorena không nói được nên lời cảm ơn, tuy lòng cô dào dạt biết ơn Deets. Nếu không nhờ anh thì cô tin chắc mình đã chết đuối. Lúc này Jake đã tháo giường cuốn, để nó xuống dưới một cây *mesquite* lớn. Lorena vẫn cảm thấy chưa làm chủ được tay chân mình để có thể xuống ngựa một cách bình thường. Cô bực Jake đã coi nhẹ tất cả chuyện này.

Deets mỉm cười như thông cảm với Lorena rồi quay ngựa trở lại sông.

— Cô nhóm lửa rồi nấu nướng luôn đi. Rồi nhớ dập lửa bởi sẽ có gió mạnh đấy. – Anh nhìn lên trời phía nam. – Mặt trời lặn là gió nổi. Cát bụi trước rồi đến sấm sét. Chớ buộc ngựa vào các cây to.

Lorena cảm thấy tinh thần sụp xuống, cô vốn sợ sét hơn tất cả mọi thứ song bây giờ thì không có lấy một ngôi nhà cho cô ẩn náu. Chuyến đi sẽ gay go hơn là cô hình dung. Đấy mới ngày thứ hai mà đã quá nhiều chuyện. Cô cảm thấy tất cả đều vô vọng – tốt hơn hết là cô cứ ngồi ở quán Đậu Khô cho đến khi xong đời, hay lấy quách Xavier. Trong một phút bồng bột cô đã đến với Jake mà sự thật là Xavier có thể sẽ chăm sóc cô chu đáo hơn Jake nhiều. Hoàn toàn rồ dại, giấc mơ đến San Francisco.

— Tôi phải dẫn Đại úy đến chỗ vượt sông, – Deets nói.

Lorena gật đầu.

— Bảo với Gus tôi chào nhé.

— Tôi sẽ bảo ông ấy, – Deets nói và thúc ngựa xuống con sông Nueces lần thứ ba.

https://thuviensach.vn

31

— Nào, đây là chỗ chúng ta thấy mình có đáng là cao bồi không đây, – Augustus nói, vì anh không nghi ngờ gì điềm báo của Deets về cơn giông sắp tới. – Tớ nhìn trước là chưa hết đêm một nửa số các cậu sẽ bị chà nát bét và tớ hết ngả đòi được các khoản nợ cờ bạc của mình.

— Cậu nghĩ ta có thể cho gia súc qua sông trước khi bão đến không? – Call hỏi. Deets lắc đầu. Họ còn cách sông Nueces nhiều dặm đường và mặt trời đã xuống rất thấp.

— Chỗ lội ấy bị dốc đứng, – Deets nói. – Ông không thể vượt nó ban đêm đâu.

Call thấy phân vân. Anh chưa bao giờ phải đặt kế hoạch đối phó với cơn giông ở một vùng hoang mạc cùng một đàn gia súc mới quây gom. Có quá nhiều nhân tố phải xem xét khiến anh lơ ngơ giây lâu – cái cảm giác quen thuộc từ những ngày làm Cảnh vệ. Thường thường, trong một tình thế gay go, đầu óc anh hình như lại mệt mỏi hơn bởi quá nhiều suy nghĩ quyết liệt. Anh có thể chìm hẳn vào trong mụ mị rỗng không để rồi lại thoát ra khỏi đó ở giữa chừng một hành động anh không hề hoạch định và thấy mình đang xông xáo tung hoành.

Anh đã cảm thấy có sự thay đổi trong gió. Trời vẫn im lìm nhưng có một hơi nóng ở trên gò má anh, từ phía nam tới. Ở Bồ Câu Cô Đơn anh đã chờ đợi nhiều những trận cuồng phong như vậy, với cát từ Mexico quay cuồng đến, nhanh và mạnh tới mức khi đập vào da thịt đau chẳng khác nào đạn ghém. Con Mụ Địa Ngục bồn chồn nhìn quanh, biết rõ cái gì đang sắp xảy ra.

— Sẽ là một bữa hoàng hôn bùn lầy đây, cánh trẻ ơi. – Augustus nói.

Thật vậy, mặt trời không thấy rõ, chỉ đường rìa của nó hiện ra vàng vọt còn bản thân cái đĩa tròn thì tối om, tựa như đang nhật thực. Ở phía tây và

https://thuviensach.vn

phía nam, cát đang bốc lên vòm trời trong veo như một tấm rèm màu nâu, tuy xa tít ở bên trên đó ngôi sao hôm vẫn còn quăng quắc.

— Đi bảo Dish và Soupy giữ cho nguyên đàn gia súc, – Call nói với Newt. Cậu nhỏ kiêu hãnh được giao việc, phóng vọt lên đầu cánh. Đám gia súc vẫn yên lành đi, khi nào có cỏ để gặm thì nhẩn nha lại. Dish ngồi thõng thượt thoải mái trên yên.

— Ta nghĩ như vậy có nghĩa là cậu được đề bạt. – Anh nói khi Newt đi đến. – Hoặc là tớ bị cách chức.

— Sắp có bão, – Newt nói. – Đại úy nói là giữ cho vững gia súc.

Dish nhìn lên trời rồi nới lỏng khăn quàng cổ ra, toét miệng cười.

— Tớ không hiểu tại sao bão thường cứ xảy ra đúng vào lúc tớ sắp ngáo.

Thái độ khinh khỉnh của Dish thật đáng mặt cao bồi. Newt cố bắt chước Dish nhưng không ăn thua. Anh chưa kịp vòng qua đàn gia súc sang đầu cánh bên kia với Soupy thì cát đã thổi đến. Mặt trời biến mất tựa như có ai vừa đậy một cái vung lên, trong ít phút một màn ánh sáng ảm đạm đặc sệt đổ đầy xuống dải đất bằng.

— Lạy Chúa, xem vẻ trận này lớn đây, – Soupy nói, chỉnh chiếc khăn quàng trên mũi và kéo chặt mũ xuống. Những chiếc mũ bị gió bất thần thổi tung đi đã trở thành một vấn đề lớn chứ không vớ vẩn như Newt tưởng. Chúng có thể làm cho ngựa lẫn gia súc đều hoảng sợ.

Newt định quay lại cỗ xe hàng với Bolivar nhưng cơn bão cát đã không cho anh có đủ thì giờ. Trong khi Soupy đang thắt chặt khăn quàng lại, họ nhìn quanh thấy những luồng suối cát và cả những đám mây thấp nhỏ bị thổi dạt trong màn ánh sáng mờ mịt. Những đám cát nhỏ trườn toài tựa một con sói đang chạy chung quanh các lùm cây *mesquite* và sồi gai, chúng luôn trôi bên dưới bụng rồi dềnh cao một chút để dạt lên trên lưng gia súc. Nhưng đằng sau những luồng suối cát nho nhỏ ấy là một dòng sông, không phải bằng nước, mà bằng cát. Chỉ mới kịp nhìn để định hướng cho mình thì Newt liền bị cát rót đầy mắt khiến anh lập tức như mù.

https://thuviensach.vn

Chính lúc đó thì đàn gia súc bỏ chạy, tựa như đang bị con sông cát xô đi. Newt nghe thấy con ngựa của Soupy lồng lên khua vó chạy. Anh dụi mắt, hy vọng lấy được cát ra nhưng chẳng khác mài nó bằng giấy ráp. Nước mắt túa ra biến thành những dòng nước bùn. Anh nhìn loa lóa bằng một bên mắt và kinh hoàng nhận thấy mình đang ở ngay giữa đàn gia súc. Một cái sừng húc vào ngựa anh nhưng con Chuột Nhắt né được, nó có thể nhảy qua bất cứ bụi cây nào nếu không cao quá đầu anh. Bên trên tiếng gió gào rú và tiếng vồ gia súc anh bỗng nghe thấy tiếng cành cây vun vút. Một giây sau một cành *mesquite* đập vào mặt và cành lá cào xé lấy anh ở bốn phía. Anh biết mình đã nhào vào một bãi cây rậm. Con Chuột Nhắt trượt chân suýt khuỵu xuống nhưng lại gắng gượng đứng thẳng được lên. Newt chỉ còn làm được mỗi việc là cố sức cúi rạp xuống trên cái mấu yên và giơ hai tay ra che đỡ ở đằng trước mặt.

Rồi anh nhẹ bỗng người khi thấy đàn gia súc chạy chậm lại rồi bước đi bình thường. Quá dày rậm, các bụi cây đã cản giữ gia súc, chia chúng ra thành nhiều toán nhỏ. Sườn con Chuột Nhắt bóng láng mồ hôi. Newt thấy mình còn sống sót được là cả một điều kỳ diệu. Rồi anh nghe thấy tiếng súng nổ ở đằng trước và ở bên phải, một loạt liền nhau, âm thanh bị gió thổi dạt đi. Gió hình như mạnh lên. Khi cố ngồi thẳng lại trên yên anh thấy giống như đang lấy lưng đẩy vào một cánh cổng nặng. Anh cố quay lại, vì anh vẫn phải ở đoạn hậu, nơi anh được giao phó, nhưng con Chuột Nhắt không nghe. Nó cứ quay vòng tròn chứ không chịu đi vào hướng gió và cuối cùng Newt phải bỏ ý định.

Trong những khoảng ngắn ngủi tạm lắng gió anh có thể nghe thấy tiếng sừng chan chát khi gia súc va phải nhau trong bóng tối. Chúng đang đi thong thả và Newt để cho con Chuột Nhắt lững thững bên cạnh.

Thình lình anh ngạc nhiên thấy một ánh lửa ở phía tây lóe lên rất nhanh và biến rất nhanh khiến anh không nghĩ ngay ra là chớp. Nhưng nó lại lóe và rồi chẳng mấy chốc gần như liên hồi, tuy vẫn còn ở tít xa. Thoạt đầu Newt mừng bởi nó giúp cho anh tránh được các bãi cây rậm rạp. Nhưng lúc chớp đến gần hơn thì cùng với nó là sấm sét tiếng ầm ầm như những tảng đá

https://thuviensach.vn

khổng lồ lăn trên đầu họ. Chuột Nhắt ngần ngại, và Newt cũng thế. Rồi thay vì chạy lẳng nhẳng ở chân trời như những lưỡi rắn, sét bắt đầu nhào xuống đất, với những vệt sáng lớn và những tiếng nổ.

Trong một ánh chớp Newt trông thấy Dish Boggett, cách không đến ba chục mét Dish cũng trông thấy Newt và đi lại. Trong ánh chớp sau. Newt thấy Dish chùm lên người một cái áo mưa màu vàng.

— Soupy đâu? – Dish hỏi. Newt không biết. – Chắc cậu ấy rẽ lầm hướng. Vẫn còn đầy đủ cả gia súc. Cậu nên khoác áo mưa vào, mưa đến nơi rồi.

Newt ngồ ngộ thấy hình như gia súc bắt được chớp, những quả cầu nho nhỏ màu xanh của chớp lăn dài theo sừng chúng. Bỗng có con ngựa va phải anh. Là Deets.

— Tránh xa ra, – Deets nói. – Đừng ở gần bên gia súc khi chúng dính chớp trên sừng thế kia. Tránh xa chúng ra.

Newt không để phải giục vì anh nhớ Dish đã tả sét đánh trúng một cao bồi và làm anh ta cháy đen thế nào. Anh muốn hỏi Deets mấy câu nhưng giữa hai làn chớp, Deets đã biết mất hút, như Dish vừa xong.

Gió bắt đầu thành cơn, thành đợt, thổi rồi tắt, thay vì đập đều đều vào lưng anh. Cát cũng thành từng cơn từng đợt, lúc thì xoay tròn ở quanh anh, lúc thì mất. Trong những làn chớp sáng, anh thấy cao cao ở đằng đông trời quang đãng nhưng một bức tường thành bằng mây che đen ngòm hết đằng tây, sét đánh ở bên dưới bức tường mây đó.

Hình như ngay trước khi hột cát cuối cùng bắn vào mắt anh, mưa liền bắt đầu trút xuống thành những giọt lớn, lác đác, dẫu sao cùng dễ chịu hơn cát bụi. Nhưng các giọt nước bắt đầu mau lên, và chẳng mấy chốc, đổ như thác. Nước đập xuống còn nặng hơn cả gió lẫn cát: nó nện vào người anh và chảy như suối ở vành mũ xuống. Một lần nữa anh bỏ mặc hết chỉ còn biết ngồi cho vững, mặc con Chuột Nhắt muốn làm gì thì làm. Mưa nặng hạt đến nỗi anh cảm thấy có thể chết đuối ngay trên mình ngựa. Anh hay nghe nói

https://thuviensach.vn

rằng làm nghề cao bồi phải lụy vào thời tiết nhưng không hề chờ đợi trong một đêm nhiều loại thời tiết khác nhau đến thế này.

32

Jake quên không chằng ngựa lại. Gã chỉ nhớ ra khi tiếng sét đầu tiên giáng xuống và con ngựa cái của Lorena hoảng sợ giằng tuột dây cương, vùng chạy. Trời tối và cát vẫn cứ bay. Gã cố chằng lại được con ngựa của mình và con lừa thồ.

— Nó chẳng chạy xa đâu, – gã nói khi quay lại chỗ Lorena. Cô rúc trong tấm chăn, lưng dựa thân cây *mesquile* lớn và chân thì vùi đến một nửa vào trong cát. Sét làm cho cô căng thẳng đến độ nghĩ mình sẽ không thể chịu được. Nếu nó cứ ầm ầm mãi thế này thì cô sẽ bị xoắn lại như một sợi dây thép mất.

Cô quấn chặt chăn vào người và nghiến chặt răng như lúc đang qua sông. Cô cố nghĩ đến một cái gì không phải là sét nhưng chẳng xong.

Rồi sét bắt đầu đánh vào những cây gần đó, tiếng nổ dữ dội khiến tai cô ù hết lên. Một tiếng nổ ngay đằng sau làm cô ngạt thở. *Ta muốn quay về*, cô nghĩ. Khi thở lại được rồi thì cô khóc, nước mắt hòa lẫn với nước mưa chảy tràn trên mặt.

— Ta phải ra khỏi các gốc cây khốn kiếp này, – Jake hét.

Lorena không nhúc nhích. Gã điên tiết kéo co với cô:

— Đi nào. Ra dưới bờ sông.

Sét trở nên liên hồi kỳ trận. Trong ánh sáng chói lóa cô có thể nhìn thấy từng sợi râu trên mặt Jake. Nom gã già hẳn đi. Nhưng gã quyết không để cô nán lại với gốc cây. Trong ánh chớp, cô nhìn thấy con sông. Con sông suýt nữa thì dìm cô chết mà bây giờ Jake lại muốn cô quay lại với nó. Cô chống lại. Cái cây là vật bảo hộ duy nhất của cô lúc này và cô không muốn rời nó.

https://thuviensach.vn

— Mẹ kiếp, đi thôi, – Jake nói. – Trời giông bão và có sét, đây không phải là một chỗ trú tốt.

Mỗi lần gã kéo, nỗi căng thẳng trong cô lại tăng thêm. Rồi cô đánh gã. Cú đấm đầu tiên trúng mắt, Jake trượt ngã ngồi xuống bùn. Rồi trời tối mù. Khi ánh chớp lóe lên cô thấy Jake đang cố đứng dậy, vẻ kinh ngạc. Nhưng gã vẫn nắm chặt lấy cô và kéo cô đi. Cô đá gã, và cả hai cùng ngã lăn. Rồi một tiếng sét đánh quá mạnh, quá gần, cô quên mất luôn cả chống cự. Cô để gã lôi ra sông, kéo theo mảnh vải nhựa. Một cú sét nữa làm rung chuyển cả đất, suýt xô Jake ngã lăn xuống nước. Bờ sông không có nhiều hàm ếch và mảnh vải nhựa thì đầy bùn, gã chăng nó lên trên đầu hai người và ngồi sát vào cô, run lẩy bẩy. Trong ánh chớp sáng rực cô nhìn thấy được từng gọn sóng trên sông. Trong ánh chớp sau đó cô thấy hai con ngựa nhảy lên, cố dứt đứt dây buộc. Chẳng còn làm được gì trừ ngồi chờ chết. Jake run lập cập cạnh cô, các bắp thịt của gã co lại, ngày càng rắn sắt. Cô mở to mắt và một giây sau nhìn thấy lằn sét đánh xuống mặt đất ngay ở bên kia sông, nổ rầm vào cái cây hai người cắm trại lúc chiều. Cái cây chẻ ra làm đôi ở trên ngọn rồi bóng tối lại phủ xuống và đến ánh chớp sau thì phần thân cây bị chẻ đã đổ kềnh xuống đất.

— Ta phải cảm ơn Deets vì còn được sống đến lúc này, – Jake nói. – Nếu còn ở đấy thì ta thôi rồi.

Anh không cảm ơn anh ấy đâu, Lorena nghĩ. Cô gục mặt lên đầu gối chờ.

33

Bình minh thì mưa tạnh hẳn và trời không một gợn mây. Ánh mặt trời đầu tiên lấp lánh trên các vạt cây rậm, trên hàng trăm vũng nước rải rác chung quanh, trên những bộ lông láng ướt của gia súc. Ở đầu đàn gia súc chính. Call đang quan sát tình hình và không mấy lo ngại. Trừ đây đó có một vài con bị sét đánh, gia súc đã vượt qua cơn bão nguyên vẹn.

https://thuviensach.vn

Newt hết sức ngạc nhiên khi phát hiện thấy mình vẫn ở cái vị trí vốn dĩ – phía sau. Mệt mỏi khiến anh chẳng cảm thấy nhẹ người chút nào. Anh chỉ mong mỗi điều là được nằm dài ra ngủ một giấc. Nhiều lần anh đã gà gà ngủ, người vẫn thẳng băng trên yên ngựa. Con Chuột Nhắt cũng mệt nhoài, nó giữ đều một nhịp đi thong thả.

Deets báo mọi người đều yên lành và tập hợp đủ, trừ Gus.

— Chắc là lại đến một quán cà phê nào ăn điểm tâm, – Dish Boggett nói. – Hay là vào San Antonio cạo râu cạo ria cũng nên.

— Có thể là ông ấy ghé đến chỗ Jake, – Deets nói. – Muốn tôi đi xem không?

— Đúng, cậu đi đi, – Call nói. – Tớ muốn qua sông càng mau càng tốt và có ông Gus cùng qua thì hay.

Bol có ít củi khô cất dưới một tấm vải nhựa nhưng việc chuẩn bị cái ăn uống diễn ra quá chậm chạp, không trúng ý phần đông anh em.

— Tớ mệt quá, khéo cả tuần chẳng làm được trò trống gì, – Jasper nói.

— Lúc nào thì cậu nên trò trống?

Dish hỏi vặn. Bản thân anh đang khá phởn. Tài nghệ anh được thừa nhận, điều đó luôn làm cho tính khí anh vui vẻ lên. Anh đã xoay xở cho bô phận chính của đàn gia súc tránh được vạt cây ác nghiệt nhất, rồi giữ cho chúng không tán loạn. Ngay Đại úy Call cũng có ý trọng nể anh.

Trong lúc đang chờ điểm tâm, hầu hết cao bồi lôi sơ mi ra phơi lên trên các bụi cây cho khô. Một số tụt cả quần, nhưng rất ít trong đó có quần đùi.

— Các cậu trông như đàn gà bị mưa vậy, – Dish nói.

Đúng là đám cao bồi đang trưng ra một hình dạng lạ kỳ. Số đông bị sạm nắng ở trên mặt, cổ và tay nhưng phần còn lại của thân thể lại trắng nhễ trắng nhại. Bert Borum nom ngộ nghĩnh nhất vì anh có một cái bụng béo, tròn xoe với một vùng đen xoăn tít chạy thộc vào bên trong quần. Anh nói vu vơ.

https://thuviensach.vn

— Đây là sông đầu tiên trong số nhiều con sông. Giữa đây và Đá Vàng có bao nhiêu sông nhỉ?

Câu hỏi làm cho tất cả đều lẩm nhẩm tính và cãi nhau loạn xạ.

Anh em nhà Rainey ngủ ở gầm cỗ xe hàng. Cả hai lăn ra như hai hòn đá, quên cả quần áo ướt và chẳng thiết gì đến ăn. Còn anh em nhà Spettle lại như không bị ảnh hưởng gì, họ ngồi riêng ra một chỗ, im lặng như thường lệ.

Call bực Augustus mãi chưa về. Đậu Ve bảo nhìn thấy anh ngay sau bình minh, cưỡi ngựa về phía đông và nom rõ ràng khỏe mạnh. Call để ý thấy con bò đực Texas đứng ở cách đó khoảng bốn chục mét. Nó đang nhìn hai con lợn dũi đất ở quanh một bụi sồi gai. Chắc là chúng đang cố bói ra được một con sóc đất hay có thể một con rắn đuôi chuông. Con bò đực đi vài bước về phía chúng nhưng hai con lợn lờ hẳn nó.

Kim Sào Nelson sợ con bò đực. Nhác trông thấy nó anh đã rút ngay súng ra khỏi bao trên yên.

Lippy cũng không ưa con bò đực. Ông leo lên cỗ xe hàng mỗi khi thấy nó lại gần mình.

— Nó không húc đâu, – Call nói.

— Kìa, nó húc Kim Sào rồi thôi, – Jasper nói. Kim Sào chạy suýt nữa thì rụng mất toi cù lẳng.

Mọi người cười ran. Con bò đực cứ nhìn hai con lợn.

34

Mặt trời vừa mới lên đủ cao để nắng ấm thì Lorena đã đem phơi đồ lề lên các cành cây, bụi cây. Cô ngạc nhiên thấy mình vẫn còn sống và không hề suy suyển sau một đêm như thế. Tinh thần cô lên cao rất mau và thậm chí

https://thuviensach.vn

cô bằng lòng cưỡi cả con lừa thồ hàng. Nhưng Jake không nghe. Tinh thần gã thì lại thấp.

— Anh ghét đi lại cứ *ộp oạp, ộp oạp*, – gã nói. – Những chỗ ăn ở này là không được để cho ướt át.

Bây giờ, nỗi sợ đã qua đi, Lorena thấy mình không bận tâm lắm đến đồ đạc ẩm ướt. Sự rầy rà duy nhất là một ít lương ăn họ mang theo đã bị ngâm nước. Bột mì nát nhoét muối chảy. May sao, thịt ba chỉ muối và cà phê chưa bị hỏng và họ đã dùng điểm tâm bằng những thứ đó trước khi Jake đi tìm con ngựa của cô. Gã đi rồi cô bèn ra sông rửa ráy rồi tìm một chỗ nằm ngủ. Nhìn lên trời, tinh thần cô càng lên hơn nữa. Bầu trời trong và xanh hết mức. Ở chốn bao la thật sảng khoái, cô đã quá nhiều ngày giờ ở trong những gian phòng nhỏ bé, nóng nực rồi.

Bỗng có tiếng chân ngựa và Gus xuất hiện, dắt theo con ngựa cái của Lorena.

— Tôi hy vọng trong bình hãy còn cà phê, – anh nói khi xuống ngựa. – Và lúc này thường thường tôi vẫn có mười cái bích quy, chưa kể một ít mật ong và ba quả trứng. Có trứng không, Lorena?

— Không, nhưng có thịt ba chỉ muối, – cô nói. – Em rán cho anh một ít nhé.

Augustus nhìn quanh, vẻ thích thú trước cái lều ngập ngụa bùn.

— Tôi không thấy chàng Jake trẻ tuổi đâu cả. Anh ta đi cầu nguyện hay bị nước cuốn mất đây?

— Anh ấy đi tìm ngựa cho em, và em nghĩ là anh ấy đã đi lầm hướng, – Lorena nói.

Augustus lấy con dao díp của anh ra cắt thịt ba chỉ muối cho cô. Với một người đàn bà giầm nước suốt đêm thì cô nom tươi tắn, trẻ đẹp khác thường. Tóc cô vẫn chưa khô; chỗ đuôi tóc ướt màu sẫm lại. Thỉnh thoảng, một vệt nước chảy dọc theo cánh tay trần. Cúi xuống bếp lửa, mặt cô thanh thoát một vẻ anh chưa từng nhìn thấy trước đây. Nét căng thẳng luôn luôn lộ

https://thuviensach.vn

ra ở Bồ Câu Cô Đơn, sự căng thẳng mà cô phải luôn luôn giữ cho mình tách biệt ra đã biến mất, làm cho cô có cái dáng tươi trẻ con gái.

— Kìa, Lorena, – Gus nói. – Tôi nghĩ đi đường hợp với cô đó. Cô trông đẹp như buổi sáng vậy.

Lorena mỉm cười. Thật ngộ. Ở ngoài trời rộng cô cảm thấy thoái mái với Gus hơn là ở trong quán rượu.

— Jake đi được bao lâu rồi?

— Chưa lâu. Anh ấy xuống sông tìm dấu ngựa.

Augustus cười phá.

— À, ở sau đuôi một con voi hơn mười mét Jake cũng không tìm ra nổi dấu chân nó đâu. Tôi nghĩ ta nên gọi Jake về trước khi cậu ấy bị lạc.

Anh rút súng ra bắn hai phát chỉ thiên.

Một ít phút sau, trong khi anh ăn gần hết chỗ thịt ba chỉ muối thì Jake phóng ngựa về, súng trường cầm tay. Lorena đang đi đến từng bụi cây thu nhặt áo quần đã được mặt trời làm cho khô cong.

— Gus, tớ không biết suốt chuyến đi lại phải đãi cậu ăn điểm tâm hằng ngày thế này đâu, – Jake nói.

— Cậu chẳng bao giờ biết ơn ai hết, Jake. Tớ đem trả lại cậu con ngựa trị giá năm chục đô la mà cả tuần cậu cũng chẳng hòng tìm ra nổi, thế mà cậu lại rên rẩm về việc tớ ăn cùng.

— À, cái sự cùng của cậu ấy, cái cùng ấy nó quá là nhiều đấy cậu ạ, – Jake vừa nói vừa nhìn Lorena xem cô có nghe thấy hay không.

— Cậu ghen à, hay cái gì thế? – Augustus hỏi.

— Không ghen sao được khi mà cậu cố tình ngủ với bất cứ người đàn bà nào tớ nhìn đến?

— *Họ họ!* nào! Tớ vừa ăn hết suất ba chỉ muối của tớ xong. Nhưng tớ muốn nói là cậu nên mang theo một cái lều vải nếu cậu định đem một cô gái ríu rít như Lorena ra sống ở ngoài trời.

https://thuviensach.vn

Jake không có ý mất thì giờ vào việc ba lơn về đàn bà với Gus. Họ đã lấy lại được con ngựa, thế là tốt rồi, dĩ nhiên.

— Tớ nghĩ là bọn tớ sẽ gói đồ đạc lại rồi đi San Antonio đây.

— Em không thích đi San Antonio đâu, – Lorena nói. – Em ở đây.

Jake bàng hoàng:

— Kìa, chỗ ấy là một thị trấn có sòng bạc đàng hoàng mà em. Chúng ta chưa giàu, dừng lại ở đấy một tuần cũng chẳng hại gì, rồi chúng ta lại đuổi theo.

— Em không thích trở lại những nơi cũ. Thế là xúi quẩy.

— Đúng, đi ngược lên nữa rồi hết nhẵn tiền thì còn xúi hơn ấy.

— Thôi, ổn thôi, Jake, – Augustus nói, hắt bã cà phê vào bụi sồi gai. – Tớ sẽ sung sướng trông coi Lorena cho, trong khi cậu vào thị trấn nướng cái bó xìn của cậu.

— Sao cậu lại nghĩ là tớ thua? – Jake hỏi, mặt sa sầm lại.

— Nếu tớ ở quanh quẩn đây thì cậu sẽ thua. Nếu không thì cậu chốc sẽ lại bắn chết một người nhổ răng khác. Ngoài ra, nếu một người, với tấm huy hiệu trên ngực, lại đang cố đem treo cổ cậu lên nữa, thì tớ nghĩ chỗ đầu tiên người ấy nhòm đến là San Antonio.

— Nếu đến tìm thì hắn sẽ thấy ở tớ những cái nhiều hơn là hắn muốn. – Jake nói. – Lorena, gói đồ đạc đi em. Ta đi gắng thì mai tới thị trấn.

— Em không muốn đến San Antonio, – Lorena lại nói. Jake liền xô đến tát cô một cái, tuy không mạnh nhưng đúng là tát.

— Mẹ kiếp, tôi bảo đi đâu thì phải đi đấy, – gã nói, mặt đỏ bừng.

Lorena ngượng vì bị đánh trước mặt Gus, nhưng Gus có vẻ dửng dưng với những gì đang diễn ra. Dĩ nhiên đó chỉ là lịch sự, song Gus còn có thể làm được gì khác.

Lorena nhớ đến món tiền Xavier đã lèn vào cho cô. May mà cô còn nó.

https://thuviensach.vn

Cô lại nhìn Augustus và thấy anh vẫn yên lặng quan sát như chờ xem cô sẽ đối xử lại với Jake thế nào. Lúc này Jake đang chăm chăm nhìn cô, chắc là chờ đợi cô òa khóc. Nhưng phải cần đến tất cả mức cuồng nộ của một cơn bão thì mới làm cho cô khóc được, cái tát của gã có là cái gì. Cô ngơ đi, bắt đầu gói ghém đồ đạc.

Rất mau, Jake dịu xuống và đến ngồi bên đống lửa.

— Tớ chẳng hiểu Lorena dở chứng gì, – Jake nói. – Hay là hờn dỗi.

Augustus cười lúc cúc:

— Cậu mới hay hờn dỗi. Cô ấy có tát cậu đâu?

— Kìa, lạy Chúa, sao cô ấy bướng? Tớ là người quyết định đi đâu dừng đâu chứ.

— Có thể là thế và cũng có thể không là thế. Có lẽ không đơn giản như cậu nói đâu.

— Sẽ phải đơn giản như thế; nếu cô ấy không muốn trông thấy tớ lần cuối cùng.

— Tớ sợ là Lorena không nhớ cậu đâu, Jake ạ. Cậu có chỗ hấp dẫn của cậu nhưng tớ cũng có chỗ hấp dẫn của tớ chứ. Nếu cậu quyết định bỏ đi thì tớ sẽ đến làm trại với cô ấy. Tớ không vũ phu như cậu.

— Tớ có làm cô ấy đau đâu. – Gã cảm thấy có lỗi một chút về cái tát. Thực ra gã đã khó chịu từ lúc về thấy cô và Gus đang ngồi với nhau. Gus luôn tìm cách làm trầm trọng ra bất cứ tình huống nào có anh với một người đàn bà trong đó.

— Tớ phải đi đây. Đại úy Call sẽ điên tiết lên nếu tớ không về. Rất cảm ơn về bữa điểm tâm.

— Cậu nợ cả hai cánh tớ. Tớ hy vọng lúc vào thị trấn cậu nhớ mua cho chúng tớ ít thức ăn.

— Kìa, hai người không vào thị trấn nữa à? – Anh đi nước kiệu xuống cho Lorena đang chất đồ lên con lừa. – Chớ quên chằng con ngựa cái lại

https://thuviensach.vn

nhé, – anh nói. – Tôi nghĩ nó không ngán Bồ Câu Cô Đơn như chúng ta đâu, đang trên đường mã hồi thì tôi chẹn lại đấy.

— Em sẽ chẳng nó lại, – Lorena nói. Cô tặng Gus một nụ cười mở rộng, cơn giận của Jake không ảnh hưởng gì đến tâm trạng hớn hở của cô.

— Nếu cô cứ đẹp lên mãi thì cô không an toàn được ở bên tôi đâu, – Augustus nói. – Tôi sẽ lại buộc phải đánh bài với cô thôi.

— Không, nếu là lần sau thì em sẽ đỏ hơn anh.

— Cô nên lo cho phận mình. Nếu Jake phới bỏ thì cô đến tìm tôi. Cô có thể tìm thấy chúng tôi ở đám bụi.

— Anh ấy không bỏ đi đâu, – cô nói. – Anh ấy sẽ tốt thôi.

Cô nhìn Gus bơi qua con sông sệt bùn. Ở bờ bên kia anh vẫy tay sang rồi thoáng cái đã khuất vào sau các bụi cây.

— Em đừng có khiêu khích anh kiểu như vậy, – Jake nói, vẻ xấu hổ, thử để tay lên người cô nhưng Lorena hất ra rồi đi sang phía bên kia con lừa thồ.

— Em đâu có khiêu khích anh. Em chỉ nói là em không về lại San Antonio.

— Mẹ kiếp, anh muốn đánh tí bài ở chỗ nào đó giữa đây với Denver.

— Cứ đi đánh đi. Em không nói là anh không được đánh mà. Em ở lại trại.

— Ồ, chắc là em đã thu xếp với Gus. Anh nghĩ hắn đã có kế hoạch đến dạy em mánh lời bài bạc đây, – gã nói chua chát rồi quay gót đi.

Lorena chẳng bận tâm. Hôm nay trời đẹp quá. Việc Gus tìm lại được con ngựa là một dấu hiệu tốt. Cô thích được phi ngựa, đúng thế. Jake có thể hờn nếu như muốn hờn. Cô từng đã ngóng đợi cuộc đi này.

https://thuviensach.vn

Trời nóng lên rất mau, gia súc mệt mỏi sau một đêm giông bão chỉ muốn dừng lại. Call phải đưa một nửa số cao bồi vào đoạn hậu để thúc cho chúng cất chân. Anh đã quyết qua sông Nueces vì Deets nói sẽ lại có trận bão vào nửa đêm nay.

Khi ra tới gần sông họ gặp phải những vầng mây muỗi, chúng nhè đốt cả người lẫn ngựa, bâu lên kín đặc như những vệt bẩn không thể nào gạt sạch. Tất cả cố hết sức che mặt, số ít người có tất tay thì đi vào. Ngựa trở nên ngần ngại, dậm dật chân, vẫy đuôi, ụ vai phủ đầy muỗi là muỗi. Gia súc cũng hóa bất kham như ngựa, muỗi bám quanh mắt chúng, vào cả trong lỗ mũi chúng.

Chẳng mấy chốc Newt đã bê bết máu của những con muỗi bị anh đập chết, nom anh tựa như vừa bị thương ở bãi chiến trường ra. Cạnh anh, Sean cũng chẳng khá hơn. Bất cứ khó khăn nào cũng làm cho Sean nhớ nhà, mà muỗi thì lại là một khó khăn lớn.

Họa vô đơn chí, một con bò sữa màu đỏ loại đặc biệt lại bắt đầu chọc tức Newt, gần như quá sức chịu đựng. Nó chui vào bụi rậm rồi cứ đứng ở trong đó. Quát tháo chẳng nước non gì hết – nó sẽ đứng giữa vạt cây mà nhìn anh, biết rõ ràng nó an toàn. Một lần nữa Newt xuống ngựa, có ý doạ nó nhưng nó liền cúi đầu xuống chĩa sừng đe lại và anh bèn bỏ ý định này.

Lúc muỗi đốt. Newt gần như hết chịu nổi cái sự lì lợm của con bò cái. Newt cố dằn đi một thèm muốn đáng sợ là rút súng ra cho nó một phát! Nhưng không thể, anh chỉ còn mỗi cách là xua cho nó vọt ra khỏi từng vạt cây rậm một mà thôi.

Call đã cẩn thận mua của nhà Pumphrey con bò đực dẫn đàn – một giống bò sừng dài to con, dễ bảo mà họ đặt tên là Chó Khoặm. Dĩ nhiên con bò đực này chưa hề đi lên Montana nhưng nó đã từng dẫn nhiều đàn gia súc đi đến Vịnh Matagorda.

— Chó Khoặm thích tớ, – Augustus nói, nhìn Dish Boggett dồn con bò đực già lên đầu để chuẩn bị qua sông.

— Sao vậy? – Call hỏi. – Lười à, cậu định bảo thế chứ gì?

https://thuviensach.vn

— Trưởng thành, tớ muốn bảo là thế – Augustus nói. – Nó không nhắng lên với các việc vặt.

— Cậu thì có việc gì mà nhắng, – Call nói. – À, Jake ra sao rồi?

— Jake vẫn là Jake thôi. Luôn phải có một người đàn bà giúp cậu ấy hàng ngày.

Kề sát bờ sông là một khoảng đất trống rộng chừng một hai dặm vuông. Thật là nhẹ người sau cuộc vật lộn dai dẳng với *mesquite* và sồi gai. Cỏ cao. Call phi ngựa cùng với Deets tới xem chỗ lội sông. Dish lóc cóc đến chỗ Augustus trên lưng con ngựa hồng được chăm nom đẹp mã mà anh gọi là Ria Mép, một con ngựa chăn bò giỏi, mắt lúc nào cũng chăm chăm nhòm xem có con bò nào định phá đàn sổng ra không. Dish tháo dây thòng lọng ném vào một cây *mesquite*. Rồi để đùa chơi, anh ném vào một con ó *buzzard* vừa cất cánh vọt lên từ đống xương tê tê.

— Tớ mong cậu chăm tập luyện để có thể thòng được một cô, nếu như chúng ta dừng lại ở Ogallala, – Augustus nói.

— Tôi nghe ở thị trấn ấy đàn bà họ thòng lọng mình, – Dish nói.

— Thế thì cậu nên sẵn sàng chìa cổ ra ngay từ giờ đi, Dish. – Augustus nói.

— Ông đi đâu cả nửa sáng nay thế? – Dish hỏi, mong Gus sẽ nói cho nghe về Lorena tuy anh cũng lại không thích nghe, vì nó sẽ dính dáng đến Jake Spoon.

— À, cô Lorena với tớ thích sáng sáng cùng nhau uống cà phê ấy mà.

— Tôi mong nắng gió không gay go quá với cô ấy, – Dish nói, thình lình tức tối. Anh không nghĩ ra được cái gì thú vị hơn là sáng sáng uống cà phê với Lorena.

— Không, không khí trong lành hợp với cô ấy, tớ nghĩ là vậy.

Dish im lặng và Augustus quyết định không trêu anh nữa.

https://thuviensach.vn

Thỉnh thoảng sự non dại của đám thanh niên lại đẩy anh tới chỗ thương hại họ – họ chưa hiểu cái nghĩa vun vút thoi đưa cùng giới hạn của cuộc đời. Năm sẽ qua nhanh như tuần lễ và tình yêu cũng qua nhanh như vậy, nếu không thì lại hóa thành chua chát đắng cay. Cậu thanh niên Dish này, một cao bồi giỏi, có thể sẽ chẳng sống để thấy được các cô gái điếm ở Ogallala và những tình cảm êm đềm anh gửi gắm cho Lorena có thể sẽ là những tình cảm ngọt ngào nhất mà anh có được ở trong đời.

Nhìn Dish đang mong Lorena đến thắt ruột thắt gan thế kia, Lorena mà chắc Dish sẽ chẳng bao giờ có được, Augustus nhớ lại tình yêu của mình với Clara Allen – ngay lập tức, nó vừa làm cho anh đau vừa làm cho anh thích. Clara có cái vẻ đẹp mà chỉ riêng nhìn đến nàng thôi người ta cũng đã thấy sững sờ, rồi nàng lúc nào cũng cười lớn tiếng mặc dù đời nàng cũng chẳng suôn sẻ cho cam. Khi nàng lấy người lái buôn ngựa, anh cảm thấy đã để buột mất đại vận của mình vì không có khả năng lay chuyển được nàng. Chẳng phải vì anh đã có vợ mà là vì nàng đã chọn góc nhìn khác ở quan hệ giữa họ. Nàng yêu anh theo một lối nào đó, ước mong anh vì những mục tiêu nào đó. Bằng mọi sức ép, mọi thủ đoạn, mọi diễn đạt cùng mọi từng trải của mình, anh vẫn không khiến nàng thay đổi góc nhìn đó đi.

Ngày sắp lấy người buôn ngựa ở bang Kentucky, nàng báo thẳng anh điều đó, nhẹ nhàng như không: Bob là loại đàn ông nàng cần, và thế thôi. Đến nay anh vẫn còn nhớ giây phút đó. Hai người đứng ở trước cái cửa hàng nho nhỏ của Clara ở Austin, nàng cầm tay anh.

— Clara, anh nghĩ là em điên rồi nhưng anh vẫn chúc em hạnh phúc, – anh nói, cảm thấy rất bất lực. – Anh hy vọng thỉnh thoảng lại gặp em.

— Gus, anh hãy để em yên trong mười năm tới. Rồi sau sẽ hay.

— Tại sao lại mười năm? – Anh hỏi, khó hiểu.

Clara cười.

— Sao ư? Em là vợ người ta rồi cơ mà. Em không muốn để những người như anh lung lạc. Nhưng khi em đã dày dạn đời sống vợ chồng rồi thì em sẽ lại mong nhớ anh.

https://thuviensach.vn

— Tại sao? – Anh hỏi. – Định mười năm sau trốn đi với nhau? Hay cái gì?

— Không, em muốn các con em được biết anh. Em muốn chúng có bạn là anh.

— Tớ có thể nấn ná lại Ogallala đấy, Dish. – Anh lớn tiếng.

— Được, thích nấn ná bao lâu tùy ông thôi. – Dish ngạc nhiên mà nói vậy.

Gus cáu kỉnh là đã nói ý nghĩ của mình ra. Cơ hội sống an cư lạc nghiệp gần Clara vẫn cứ hấp dẫn anh nhiều hơn việc theo Call vào vùng hoang dại khác. Clara là một người đàn bà hoạt động, ham hiểu biết, ngay từ lúc còn con gái cũng đã đọc không sót tờ báo nào, và anh sẽ có người để trò chuyện về các sự kiện của thời thế. Call thì thờ ơ với chúng. Trò chuyện với một người đàn bà như vậy thật là hay, nhưng mười sáu năm trời ở vùng biên giới có thể đã mài mòn tính hiếu kỳ của Clara mất rồi.

Họ đã tới sông, hình như đây là chỗ qua sông êm ru nhất. Chó Khoặm như có thiện cảm với Deets, nó theo anh lội thẳng ngay xuống nước chẳng hề đánh hơi. Call, Dish, Augustus và Đậu Ve, Kim Sào rải ra ở bên mép sông nhưng gia súc không tỏ ra dấu hiệu muốn làm cái gì khác ngoài đi theo Chó Khoặm.

Nước màu nâu bùn và dòng chảy xiết nhưng gia súc chỉ phải bơi có vài mét.

Tuy qua trót lọt. Newt vẫn cảm thấy rất sợ, anh nhắm mắt lại lúc con ngựa bơi ở chỗ sâu và nước lên tới yên. Mở mắt ra, anh thấy mình đã gần qua hết sông.

Đúng lúc Newt quay đầu nhìn thì một tiếng hét phá toang bầu không khí, khủng khiếp đến mức làm cho anh suýt ngất đi. Anh chưa nhìn được gì đã thấy Đậu Ve phóng vụt qua anh, Đại úy ở sát đằng sau. Cả hai đều nắm dây thòng lọng trong tay khi cho ngựa lồng xuống nước. Newt không hiểu

https://thuviensach.vn

họ làm gì với thòng lọng như vậy. Rồi anh thấy Sean. Sean đang ngày một hét dữ, kiểu hét làm cho Newt muốn bịt chặt tai lại. Anh thấy một đống những gì nâu nâu đang ngọ nguậy quanh Sean, trên cả người Sean. Phải mất một lúc mới nhận ra được là rắn hổ mang nước. Cho dù sự thật này làm anh kinh hoàng, anh thấy Gus và Deets vẫn cứ xuống nước sau Đại úy và Đậu Ve. Làm thế nào họ đến đó nhanh như thế được, anh không rõ.

Rồi tiếng hét dừng lại đột ngột và thay thế bằng tiếng ngựa hí sợ hãi, con ngựa thụt xuống chỗ sâu và lập tức quay lại phía bờ bên kia. Khi đứng được chân lên nó rũ rơi ba con rắn ở trên người nó, một con tuồn ra khỏi cổ nó.

Đậu Ve và Đại úy đập túi bụi cuộn dây thòng lọng vào quanh chỗ họ. Newt thấy Sean nhô ra trên làn nước nhưng không còn la hét nữa. Đậu Ve nhoài ra xa để với lấy cánh tay Sean nhấc lên.

Sean im lìm tuy Newt có thể thấy miệng Sean há hốc. Ở bên cạnh, Deets nắm lấy hàm thiếc con ngựa của Đậu Ve giữ cho nó đứng yên. Đậu Ve kéo Sean lên ngang yên. Rắn đã chạy tán loạn nhưng vẫn còn thấy nhiều con ở trên mặt nước. Dish Boggett đã rút súng trường khỏi bao nhưng cảnh tượng kinh khủng khiến anh run tay không bắn được. Deets vẫy anh quay lại. Thình lình có tiếng nổ lớn – Gus đã bắn được một con rắn bằng khẩu Colt bự của mình. Anh bắn phát nữa, thêm hai con rắn biến mất.

Con ngựa của Đậu Ve vượt qua chỗ nước sâu và đứng được chân xuống, anh bế Sean lên bờ. Gia súc vẫn tiếp tục qua sông nhưng không có ai cùng qua với chúng. Bert, anh em nhà Rainey và Allen O’Brien ở bờ nam, không chịu lội. Một dặm sau nữa, qua một khoảng trống dài, cỗ xe hàng và các con ngựa vừa mới lấp ló đi đến.

Call lấy tấm áo mưa của anh ra khỏi yên và họ đặt Sean lên đó. Mắt Sean nhắm nghiền, người khe khẽ giật. Augustus cắt rách sơ mi của Sean ra – có tám vết răng cắn, gồm cả một vết ở gáy.

— Không đếm được ở dưới chân, – Augustus nói. – Đếm nữa cũng chẳng được gì.

https://thuviensach.vn

— Như thế nào nhỉ? – Dish hỏi. Anh đã trông thấy rõ rành rành bọn rắn và đã muốn bắn chúng nữa nhưng anh vẫn không thể tin hoặc không thể hiểu được.

— Số cậu ta đen, giẫm đúng ngay vào một ổ rắn, tớ nghĩ là vậy, – Augustus nói. – Trước đây tớ chưa nhìn thấy có tổ rắn nào ở con sông này, mà tớ thì đã qua lại nó cả trăm lần. Tớ chưa nhìn thấy nhiều rắn đến thế ở bất kỳ một con sông nào cả.

— Bão khuấy chúng lên đấy. – Deets nói.

Call quỳ xuống cạnh Sean, bất lực. Vận đen này ác nghiệt nhất. Đi suốt từ Ireland sang, thế rồi rơi đúng vào một bầy hổ mang nước.

Người đầu tiên đến cứu, người cho ngựa bơi thẳng vào đám rắn, là Đậu Ve, thình lình thấy đuối sức đến mức có thể ngã lăn ra. Anh xuống ngựa, tay bấu vào mẩu yên để phòng chân khuỵu xuống.

Augustus đi đến.

— Đậu Ve, cậu có bị rắn cắn không?

— Tôi nghĩ là không. Tôi nghĩ đã đuổi chúng dạt đi.

— Tụt quần ra xem. – Call nói.

Họ không tìm được vết cắn nào trên người Đậu Ve – trong khi đó gia súc bắt đầu lang thang, chẳng ai trông cho chúng qua sông. Một ít con đã lên bờ mãi dưới kia, cách đến trăm mét. Đám cao bồi ở bờ nam vẫn chưa sang xong.

Newt quay ngựa lại theo Đại úy đi quây bò, cảm thấy mình đã không phải. Anh nên nói một cái gì đó với Sean cho dù Sean đã không nghe được anh nữa rồi. Anh muốn bảo với Sean là đi mà tìm ở đâu đó lấy một chiếc tàu rồi về Ireland cho mau đi, mặc Đại úy nghĩ thế nào thì nghĩ. Bây giờ anh biết Sean đang hấp hối, với Sean là vĩnh viễn không tìm ra được con tàu nữa nhưng dẫu sao anh vẫn muốn nói ra điều đó. Anh đã có một cơ hội để nói nhưng anh đã để lỡ mất rồi.

https://thuviensach.vn

Anh lóc cóc cưỡi bên cạnh Đại úy, cảm thấy buồn nôn, và cũng cảm thấy đã không trung thực với Sean.

— Cậu ấy muốn về Ireland. – Thình lình anh buột miệng, nước mắt trào ra. Anh đau buồn quá chẳng cần phải giữ gìn.

— Đúng, tớ ngờ cậu ấy muốn như vậy. – Đại úy bình thản nói.

Vẫn khóc, Newt cầm cương để cho con Chuột Nhắt làm việc. Cuối cùng, khi gia súc bắt đầu quay trở về với đàn chính thì Đại úy cho ngựa lội lại xuống sông. Newt ngạc nhiên thấy Gus và Deets không động đậy và anh cứ muốn để mặc gia súc đó mà đi nói chuyện với Sean.

Trong đầu Newt chợt mong mỏi có cách nào đó làm cho thời gian chạy ngược trở lại khi họ vẫn còn đang ở Bồ Câu Cô Đơn. Anh tưởng tượng thấy Sean còn sống và mạnh khỏe – và anh thì làm cái việc mà anh đã không làm, bảo Sean đi đến Galveston tìm một chiếc tàu đưa Sean về nhà. Anh ngoái nhìn lại và thấy Gus, Deets đang quỳ bên Sean. Anh mong thấy Sean ngồi dậy, lành lặn hoàn toàn, nhưng Sean không nghe và anh chỉ có thể ngồi trên lưng con ngựa của mình mà giữ đàn gia súc.

Augustus và Deets không làm được gì nhiều cho Sean trừ việc ngồi cùng anh trong khi cuộc đời anh đang chấm hết.

— Tớ nghĩ Đậu Ve để cho Sean chết đuối đi lại hay hơn, – Augustus nói, – cậu ấy là một cái mầm trẻ dại không gặp may.

— Rất không may, – Deets nói. Anh cảm thấy chân tay mình cứng đờ. Tuy đã chứng kiến nhiều cái chết thảm song anh vẫn chưa từng thấy cái chết nào kinh khủng như anh vừa thấy. Anh thầm nhủ từ nay sẽ không thể qua con sông nào mà lại không nhớ tới cái chết này.

Trước khi người anh ruột kịp qua sông, Sean O’Brien đã chết. Augustus đắp mảnh áo mưa lên người Sean đúng lúc gia súc leo lên bờ. Anh em Spettle lên khỏi sông, hai mắt sợ trợn trừng, túm chặt lấy những con ngựa ướt nhễ nhại của họ. Trên bờ xa. Call có những người khác giúp, kéo cỗ xe hàng xuống lối vượt sông dốc đứng.

https://thuviensach.vn

— Bây giờ nếu bọn rắn đến thì Bolivar có cơ hội ra tay đấy. – Augustus nói. – Ông ta có khẩu súng nòng mười.

— Bão khuấy chúng nó lên, – Deets lại nói. Anh cảm thấy có lỗi vì đã chọn lối qua sông này mà không ở mạn trên, gián tiếp gây cái chết cho Sean.

— Thôi Deets, đời ngắn mà, – Augustus nói. – Ngắn với người này hơn là với người khác. Mở đầu chuyến đi như thế là không hay rồi.

— Ông muốn nói là Sean đã chết? – Allen O'Brien sững sờ chỉ hỏi được có vậy.

— Đúng, – Call nói. Anh đã thấy Gus đậy xác Sean lại.

— Chính là tôi đã gây nên, – Allen nói, nước mắt chảy trên khuôn mặt tròn trịa của ông. – Tôi chẳng nên đưa thằng nhỏ đi. Tôi biết nó còn quá trẻ dại.

Call im lặng. Tuổi tác dĩ nhiên không dính gì đến chuyện vừa xảy ra – ngay cho người từng trải mà lạc vào một mớ hỗn loạn những rắn như vậy cũng khó mà sống nổi. Nó chỉ càng chứng minh điều anh đã biết, tức là trong đời có nhiều hiểm nguy hơn cả những sự học hành thành thạo nhất có thể hình dung ra. Allen O'Brien chẳng nên phí thì giờ hối tiếc, vì em trai ông ta có thể chết ở Ireland cũng ngon lành như ở bất cứ nơi nào khác mà thôi.

Allen O'Brien xuống ngựa đứng khóc bên xác em. Jasper Fant cũng khóc nhưng phần nhiều vì mừng là vì mình hãy còn sống.

Trong khi họ đang khóc, Deets và Đậu Ve lấy xẻng ở cỗ xe hàng đào một cái huyệt bên cạnh một cây sồi. Rồi họ cắt một mảnh trong tấm vải bạt cỗ xe, bọc Sean vào. Họ đặt Sean vào huyệt rồi lấp đất lên trong khi anh em đứng quanh chẳng biết nói gì hay làm gì.

— Nếu ông thích hát hay thích làm gì đó, ông cứ làm. – Call nói. Allen đứng một lát, bắt đầu hát một bài Ireland bằng cái giọng run rẩy rồi bỏ dở giữa chừng, òa khóc.

— Nếu có dương cầm tôi sẽ đánh một bài thánh ca của nhà thờ, – Lippy nói.

https://thuviensach.vn

— Được, tôi nói một đôi lời, – Augustus nói. – Đây là một chàng trai tốt, dũng cảm vì tất cả chúng ta đã chứng kiến cậu ấy chiến thắng nỗi sợ cưỡi ngựa của mình. Cậu ấy có giọng nam cao đẹp và tất cả chúng ta sẽ nhớ mãi những điều đó. Nhưng cậu ấy không được hữu dụng ở nơi này của thế gian. Trong đời vốn lắm tai nạn và cậu ấy đã gặp phải một tai nạn không ra gì. Tất cả chúng ta có thể cũng gặp phải nó nếu như chúng ta không canh chừng.

Anh quay lại leo lên con Sốt Rét Rừng.

— Cát bụi trở về với cát bụi. Anh em chúng ta còn lại đây hãy đi tiếp tới Montana.

Gus nói đúng, Call nghĩ. Với một cái chết thì việc làm với nó tốt nhất là đi xa khỏi nó. Lần lượt từng cao bồi lên ngựa đi theo đàn gia súc, nhiều người ngoái vội lại lần cuối cùng vào ngôi mộ bùn lầy bên dưới gốc sồi.

Augustus chờ Allen O’Brien, người cuối cùng lên yên. Bị chấn động bởi cái chết của đứa em, ông loay hoay mãi, nhưng cuối cùng cũng lên được mình ngựa và cưỡi đi, ngoái nhìn mãi cho tới khi nấm mộ bị cỏ xám cao che khuất.

— Hình như vội vã quá, – ông nói. – Hình như vội vã quá đấy, khi để lại thằng nhỏ thế này. Nó là thằng út cưng của gia đình chúng tôi.

— Nếu chúng ta ở trong thị trấn, chúng ta sẽ có một tang lễ tử tế – Augustus nói. – Nhưng như ông thấy đấy, chẳng thể làm gì được hơn ngoài việc đá vào con ngựa của ông mà thúc nó đi thôi.

— Tôi mong được hát xong bài hát, – Allen nói.

36

Con tàu chở uýt ki thối khắn, và những người trên nó cũng vậy, nhưng Elmira không ân hận là đã đáp nó. Cô có cái hòm con ở giữa những thùng tô nô uýt ki, với một vài ván gỗ và một ít da trâu rừng ném ở trên che mưa,

https://thuviensach.vn

nhưng phần lớn thời gian cô ngồi ở đằng cuối tàu, nhìn dòng nước màu nâu trôi đi bất tận. Một vài ngày trời nóng quá, không khí trên mặt nước rung lên và bờ bãi hóa ra mờ ảo; ngày khác lại đổ một trận mưa rét thấu xương và Elmira cuốn mình vào tấm áo da trâu rừng, cũng giữ được cho người tạm gọi là khô ráo. Cô lại mong mưa, vì sẽ thoát được bọ chét. Bọ chét khiến cô mất ngủ nhưng đó là cái giá nho nhỏ trả cho cuộc chạy trốn. Cô từng đã sống ở những nơi đầy bọ chét, và đầy những thứ còn kinh hơn bọ chét.

Cùng lúc con tàu nhích dần, Arkansas, dòng sông nâu cũng dần dần hẹp lại và thủy thủ cùng đám buôn uýt ki lại càng quấy quả. Họ uống nhiều đến nỗi Elmira nghĩ nếu còn chút nào bán được là may. Tuy cô thường cảm thấy họ nhìn mình nhưng họ vẫn để cô yên. Chỉ có Fowler, trùm nhóm buôn, thỉnh thoảng nói dăm ba câu với cô. Fowler lực lưỡng với bộ râu xồm vàng khè bẩn thỉu và một bên mi mắt khác người. Nó co rút lại và giật lên giật xuống loạn xạ cho nên nhìn hắn thật dễ chột dạ. Lúc này hắn đang nhìn mình bằng hai mắt nhưng lúc sau mi mắt kia đã rủ xuống và hắn chỉ còn nhìn mình bằng có một mắt rưỡi thôi.

Fowler thường nói đến người da đỏ, căm ghét họ thậm tệ. Hắn từng là đứa săn trâu rừng, đã có nhiều cuộc đụng độ với da đỏ. Khi hết trâu rừng hắn quay sang phe uýt ki. Hắn và chẳng một ai trong đám người của hắn xúc phạm gì đến Elmira. Điều này làm cô ngạc nhiên. Họ là một lũ nom gớm ghiếc. Đặt chân xuống tàu là cô đã chơi một canh bạc dữ dằn. Chẳng ai ở Đồn Smith thấy cô bỏ đi, như cô biết, đám thủy thủ có thể giết cô ném cho rùa ăn mà chẳng hề ai hay. Vài đêm đầu tiên ở trong cái hõm con con, cô đã tỉnh giấc nơm nớp chờ một đứa trong đám chúng loạng choạng vào ngã đè lên mình.

Nhưng đám đàn ông tránh cô, tất cả, trừ Fowler, hắn lang thang suốt trên con tàu. Một lần đứng cạnh cô, thình lình hắn quỳ gối xuống lên búa súng trường, nhưng cái mà hắn ngỡ da đỏ hóa ra lại là một bụi cây.

Trên tàu có hai tên săn trâu rừng. Hình ảnh hai tên này đem lại những ký ức đau buồn. Chúng to bự với áo khoác ngoài bằng da trâu rừng và bộ tóc dài bờm xờm – trông chúng giống những con vật mà chúng săn. Ban đêm,

https://thuviensach.vn

trong cái hõm của mình cô có thể nghe thấy chúng đi tiểu qua mạn tàu – chúng đứng lên trên các thùng tô nô uýt ki đái vọt xuống dòng sông Arkansas.

Không hiểu sao âm thanh này làm cô nhớ lại July, có lẽ vì cô không nghe thấy anh làm như thế bao giờ.

Trong đêm ngày đằng đẵng chẳng ai chuyện trò trừ Fowler ra, Elmira thấy mình ngày một nghĩ tới Dee nhiều hơn. Joe, cô lại không nghĩ đến. Nó hình như không phải con cô, đúng thế tuy cô đẻ ra nó. Nhưng ngay từ lần đầu tiên cô đã nhìn nó với sự cách biệt và chờ đợi – chờ lúc cô có thể gửi nó đi để cho cô chỉ còn thuộc về mình cô mà thôi. Té ra với cô điều hay duy nhất của việc lấy July là anh sẽ lên đường cùng với Joe.

Chẳng mấy chốc bầu trời trên dòng sông ngày một rộng hơn khi dòng sông uốn khúc ra khỏi rừng cây, cắt xuyên vào đất bằng. Đêm lạnh, sáng trời ấm nhanh, nên khi Elmira thức dậy thì dòng sông sau lưng cô lại đầy những sương mù. Khi sương mù mỏng đi cô có thể thấy các con sếu đứng trịnh trọng ở những quãng nước nông, lờ đi không đoái hoài đến tụi vịt trời đang bơi cạnh đó. Những cụm sương mù có thể lởn vởn trên mặt nước trong cả giờ hoặc hơn, sau khi mặt trời đã lên và vòm trời hóa thành màu lam trong vắt.

Khi trời không mưa cô thích ban đêm, thường lên đến cuối tàu nghe tiếng nước hút và xô đè lên nhau. Có sao, đến hàng triệu triệu ngôi, trăng đầy như nhoi lên khỏi dòng sông mờ mịt khói. Mặt trăng to quá đến mức thoạt đầu ngỡ nó chạm vào cả hai bên bờ. Ánh trăng biến sương đêm sang một màu giống ngọc trai. Nhưng rồi mặt trăng nhoi lên cao nữa và hóa thành màu vàng như một quả dưa.

Chính buổi sáng sau cái đêm trăng đầy đã nổ ra một trận ẩu đả giữa phe uýt ki và phe săn trâu rừng.

Và cuộc ẩu đả sáng nay khác – cô bị đánh thức dậy bởi một tiếng rú the thé. Nó tắt dần thành tiếng rên và cô nghe thấy một thân người đổ xuống sàn tàu. Rồi cô nghe thấy tiếng thở hổn hển, khi người thắng đang lấy lại hơi.

https://thuviensach.vn

Người này mau chóng đi ra chỗ khác và một bầu im lặng nặng nề buông xuống – đến mức Elmira tưởng đâu mọi người đã rời bỏ hết con tàu. Cô bắt đầu thấy sợ. Có thể da đỏ đã lên tàu giết hết đám phe uýt ki rồi. Cô rúc vào trong tấm mền bông, nghĩ làm gì bây giờ. Nhưng rồi cô nghe thấy tiếng Fowler nói cộc cằn. Chỉ là một trận đánh nhau thôi, nhưng kết quả có lẽ không như mọi bận.

Khi mặt trời mọc cô nhìn thấy một người đàn ông nằm úp mặt xuống cái chỗ gần nơi đêm qua đánh nhau. Hắn bất động. Cô nhận ra là một dân phe uýt ki nhờ mái tóc đỏ của hắn.

Ít phút sau, Fowler và một hai người đến nhìn xác chết. Đoạn, Elmira vẫn quan sát, họ cởi thắt lưng, ủng, lăn ngửa hắn lên rồi vét sạch túi. Khi đã lấy tất cả các thứ đáng giá của người này, họ đơn giản khiêng hắn lên ném qua mạn tàu. Hắn trôi úp trên sông và khi con tàu chạy tiếp thì cái xác húc vào thân tàu.

Lát sau Fowler đem đến cho cô một đĩa điểm tâm.

— Đánh nhau về cái gì thế? – Cô hỏi.

— Về em đấy, – Fowler nói, mi mắt buông rủ xuống.

Thật quái lạ. Đám đàn ông xem vẻ chẳng để ý gì đến cô mà.

— Về em thế nào? – Cô hỏi.

Fowler nhìn cô bằng con mắt rưỡi.

— À, em là người đàn bà duy nhất bọn anh có mà, – hắn nói. – Có vài đứa muốn tranh lấy em. Có điều, đứa nói đến chuyện đó nhiều nhất thì bây giờ đã bị giết rồi.

— Ai giết hắn?

— Zwey Bự, là người săn trâu rừng nom gớm ghiếc nhất trên tàu. Hắn có một bộ râu quai nón nhầy nhụa và những móng tay đen như hắc ín.

Sau những cái cô đã từng nếm trải ở đám săn trâu rừng thì nghĩ đến người che chở mình lại vẫn là một gã săn trâu rừng, cô thấy thật là kỳ cục.

https://thuviensach.vn

— Tại sao hắn lại làm như thế? Với lại em thì đụng chạm gì đến hắn?

— Hắn mê em, muốn lấy em, – hắn bảo thế.

— Lấy em? Không lấy được đâu.

Fowler cười lúc cúc.

— Hắn không biết cái đó, Zwey Bự không hoàn toàn bình thường đâu.

Chẳng đứa nào chúng mày bình thường, Elmira nghĩ, *và cả tao nốt, không thì tao đã chẳng ở đây.*

Thỉnh thoảng cô vẫn thấy Zwey Bự để mắt tới mình, tuy hắn chưa hề nói một lời hoặc đến gần bên. Đôi lúc Zwey Bự ngồi nhìn cô có đến hàng giờ, tít ở mạn dưới kia con tàu. Điều đó làm cô thấy đắng cay. Hắn đã nghĩ cô là của hắn rồi, và những người khác chắc cũng nghĩ vậy thôi.

37

Đi đường dài còn tệ hại hơn Roscoe tưởng rất nhiều, dù anh đã từng tưởng nó phải như địa ngục vậy.

Chưa kịp đi khỏi Đồn Smith ba tiếng đồng hồ anh đã đâm sầm vào đúng giữa một bầy lợn rừng. Không hiểu sao con Memphis anh cưỡi lại sợ giống lợn đến thế. Đểu nữa là đàn lợn đặc biệt này thì lại hết sức ghét ngựa trắng. Chưa kịp đôi hồi Roscoe đã cắm đầu cắm cổ phi. Rồi anh rút súng ra bắn nhưng trượt hết, khi cố nạp thêm đạn thì anh lại để rơi mất đạn. Anh có một khẩu súng trường nhưng ngại lấy vì sợ lại đánh rơi nó nốt.

May sao đàn lợn không hăng máu đuổi lắm. Chẳng mấy chốc chúng dừng lại nhưng Memphis thì không thể ngừng phi cho tới khi nào kiệt sức mới thôi. Sau đó nó sẽ trở nên vô dụng hết cả ngày. Anh cắm trại đêm đầu tiên chỉ cách thị trấn có mười dặm. Khi đêm đã về khuya, rừng ồn ào như một quán rượu, có điều Roscoe không hiểu được phần lớn những tiếng động

https://thuviensach.vn

ấy từ đâu ra, nhưng với anh chúng có nghĩa là đe dọa. Cả đêm anh ngồi tựa lưng vào gốc cây, súng lục trong tay và súng trường ngang đùi.

Cuối cùng vào lúc trời rạng sáng, mệt đến mức chẳng còn lo nổi điều gì nữa, anh nằm dài ra đất.

Hôm sau, anh cảm thấy khó ngồi vững trên yên và con Memphis cũng mệt gần như anh. Cơn kích động ngày đầu đã làm cho cả hai kiệt quệ.

Rồi lúc mặt trời lặn anh nghĩ mình đã gặp vận đỏ. Nghe có ai đó gọi to, anh bèn đi vào một chỗ đất quang ở gần đường mòn và phát hiện ra một chủ trại đang chặt cây. Khi anh đến, người này đang dùng cặp lừa kéo bật gốc cây lên.

Sự có mặt của người chặt cây hẳn có nghĩa là gần đây có một căn lều. Nghĩa là có thể anh sẽ được ngủ thêm một đêm nữa, với một cái mái trên đầu. Lúc này, người chủ trại, đội mũ vành rộng lật phật, đã nhận thấy Roscoe và lập tức ngừng việc nhìn anh đi đến. Roscoe vừa định tự giới thiệu thì người kia đã bỏ mũ ra và anh kinh ngạc thấy một người đàn bà tầm vóc khá đẫy đà mặc bộ quần áo đàn ông. Chị có mái tóc nâu và mồ hôi ướt hết sơ mi của chị.

— Nào, anh đến giúp tôi hay chỉ đứng đực ra đó mà nhìn? – Chị hỏi, lau mồ hôi.

— Tôi là một phó sê ríp, – Roscoe đáp, nghĩ đó là lời giải thích duy nhất cần phải có lúc bấy giờ.

— Vậy thì cất cái ngôi sao của anh đi rồi giúp tôi chặt các cái rễ này.

Roscoe không biết nghĩ sao.

Có phần ngập ngừng, anh xuống ngựa. Người đàn bà đưa cho anh cái búa rìu và anh bắt đầu chặt những cái rễ rậm rạp, trong khi chị ta điều khiển lừa. Chặt rễ cây không giống như bổ củi vì búa dễ văng đi. Chẳng mấy mà mồ hôi anh đã vã ra nhiều hơn cả ở người đàn bà.

Trong khi anh đang như mù dở vì mồ hôi thì các con lừa kéo mạnh một cái rễ anh đang chặt, nó bật ra, duỗi thẳng, quất như một con rắn vào đúng

https://thuviensach.vn

trên đầu gối, hất anh ngã ngửa ra đất.

Roscoe thong thả đứng lên, thấy mình chỉ đủ tập tễnh đi được.

Người đàn bà hình như tìm thấy đôi chút thú vị nào đó ở việc anh phải lò cò.

— Họ phái anh đi bắt ai thế?

— Tôi đi tìm July Johnson. Vợ anh ấy bỏ trốn.

— Tôi mong chị ta chạy qua đây, để bảo chị ta dọn quang giúp tôi bãi đất này.

— Người nhà chị đâu?

— Chết với bỏ đi cả rồi. Tôi không tìm ra nổi người chồng nào biết cách sống yên lành. Các con trai thì không thiết công việc cho nên lúc chiến tranh chúng bỏ đi rồi chẳng trở lại. Ông phó, tên ông là gì?

— Roscoe Brown.

— Tôi là Louisa. Louisa Brooks. Tôi đẻ ở Alabama và tôi mong là cứ ở đây. Đã có hai người chồng chôn nơi đó rồi, và một nữa thì chôn trên đất của ông ấy, ngay sau nhà ấy. Đó là ông Jim, – chị nói thêm. – Ông ấy béo, tôi không đưa nổi lên xe hàng thế là tôi đào cái huyệt để ông nằm ở đó.

— Chà, thật là xấu hổ.

— Không, chúng tôi không hợp nhau. Ông ta đã uống uýt ki còn nói cả *Kinh Thánh* nữa, tôi thì lại thích người đàn ông chỉ làm một trong hai cái đó thôi. Một lần tôi bảo là ông ta có quay lơ ra chết tôi cũng mặc, thế rồi chưa đến ba tuần thì lão rồ làm đúng như vậy.

Tuy đang hy vọng nghỉ qua đêm, Roscoe cũng đã bắt đầu bớt mong mỏi.

— Roscoe, anh được mời ăn tối đấy. Tôi cá là anh được ăn ngon hơn cái công anh chặt.

— Ấy, tôi phải đi tìm July. – Roscoe không mặn mà lắm. – Vợ anh ta bỏ trốn mà.

https://thuviensach.vn

— Trước khi Jim chết tôi cũng đã có ý bỏ trốn. Nếu trốn đi thì tôi đã chẳng phải chôn ông ta. Jim béo mà. Tôi buộc một con lừa vào ông ta, kéo ra khỏi nhà. Suốt ngày đã mất công kéo nhổ gốc cây lại phải mất cả nửa đêm để chôn một lão chồng. Anh bao nhiêu tuổi rồi?

— À, bốn mươi tám, tôi nhớ thế, – Roscoe nói, ngạc nhiên vì bị hỏi tuổi như vậy.

Louisa bỏ mũ ra quạt trong khi họ đi theo các con lừa xuống rìa bãi. Roscoe dắt con ngựa của anh.

— Gầy thì thọ hơn béo. Anh chắc phải thọ tới quãng sáu chục mất.

— Hoặc hơn nữa, tôi hy vọng.

Họ đi đến một bãi đất quang khá rộng đã nhổ hết gốc cây. Thấy một căn lều và một bãi thả lừa ngựa có đường rầy làm hàng rào. Louisa cởi ách cho các con lừa rồi đưa chúng vào trong bãi.

— Tôi nghĩ là ta có bánh ngô ăn tối đấy. Tôi ăn toàn món ấy thôi.

— Sao không có thịt ba chỉ muối. – Roscoe hỏi. Anh khá đói và sẽ hoan nghênh một tảng thịt ba chỉ muối hay một khúc gì đại loại.

Đúng như lời, Louisa dọn lên một bữa bánh ngô, nuốt trôi với nước giếng. Căn lều rộng rãi, sạch sẽ.

— Tôi sợ anh không tìm ra anh sê ríp kia. Thế anh đã có vợ chưa? – Louisa hỏi.

— Chưa, – Roscoe nói.

— Tức là anh cứ để phung để phí như thế đấy!

Louisa vừa nói vừa nhìn anh chằm chằm, cái cách làm cho anh thấy không thoải mái. Ánh sáng duy nhất trong căn lều là của một ngọn đèn dầu than đá để trên bàn. Bánh ngô khô quá, Roscoe phải chiêu một ngụm nước to mới nuốt được trôi.

— Roscoe, anh làm lầm nghề mất rồi. Nếu anh học được cách cầm búa rìu thì anh có thể thành một chủ trại giỏi đấy.

https://thuviensach.vn

Roscoe không biết nói thế nào. Cái việc anh thấy không hợp với mình nhất chính lại là nông trại. Sau đó chuyện trò thành nhát gừng. Roscoe vẫn cứ hy vọng có một cái gì ăn nữa ngoài bánh ngô nhưng không thấy. Louisa ngó anh trân trân ở bên kia bàn.

— Roscoe, anh đã lão luyện về đàn bà chưa?

Với Roscoe câu hỏi này hình như táo tợn và anh phải nghĩ một lúc mới trả lời. Khoảng hai chục năm trước có lần anh đã mê một cô gái tên gọi Betsie, anh đã nghĩ sẽ mời cô đi chơi với anh một tối nào đó. Nhưng anh nhát và trong khi anh đắn đo cái việc đó thì Betsie bị bệnh đậu mùa và chết. Anh luôn ân hận là hai người vẫn chưa được đi chơi cùng nhau và sau đó anh không còn thử làm gì nhiều với đàn bà nữa.

— À, không nhiều, – cuối cùng anh thú nhận.

— Tôi có cách giải quyết cho vấn đề của cả hai chúng ta, – Louisa nói. – Anh để anh sê ríp tự tìm lấy vợ anh ta còn anh thì ở lại đây với tôi.

Chị nói, vẫn với cái giọng tự tin, hơi oang oang mà có vẻ như chị vẫn quen nói. Sau một ngày quát tháo với lũ lừa thì chắc khó mà nhỏ nhẹ được.

Bất chấp cái giọng oang oang của chị, Roscoe vẫn cho rằng mình đã nghe nhầm. Đàn bà không tự đứng ra hỏi lấy chồng. Anh nghĩ về cái điều chị vừa nói phút trước, cố tìm ra xem anh có thể đã hiểu sai ở chỗ nào. Nhưng nó làm cho anh sửng sốt đến độ anh cứ nghiền thong thả miếng bánh ngô cuối cùng ở trong miệng.

— Chị nói gì cơ nhỉ? – Cuối cùng anh hỏi.

— Tôi nói chúng ta nên lấy nhau. Ở anh ấy, tôi thích cái im ắng. Anh cũng được cái gầy. Nếu anh không thọ thì anh cũng dễ chôn. Tôi đã chôn lắm chồng quá cho nên không thể không tính đến cái khoản này. Anh nghĩ sao?

— Tôi không muốn lấy vợ, – anh biết trả lời thế là bất lịch sự nhưng không biết nói gì khác hơn.

https://thuviensach.vn

— Do anh chưa có thì giờ nghĩ kỹ thôi. Vừa ăn hết chỗ bánh ngô anh vừa nghĩ thêm xem. Tôi ghét phải chôn chồng và tôi không thích sống trơ trọi. Jim không tốt lắm nhưng ít ra cũng là một cái gì ở trên giường. Tôi có tất tật sáu đứa con trai nhưng chẳng đứa nào ở quanh tôi cả. Có hai đứa con gái thì đều chết. Thế là tám đứa con. Tôi luôn mong có mười, vậy là phải làm hai đứa nữa mà thì giờ thì không còn.

Chị nhằn bánh ngô và cứ dán mắt vào anh, điều làm cho anh thấp thỏm. Anh nhớ là chị bảo anh nghĩ thêm trong khi ăn bánh ngô nhưng thực tế thì anh đã hết cả muốn ăn.

— Anh không phải người xấu xí. – Một lát chị nói. – Jim thì lắm nốt ruồi, mụn cóc. Có từ bàn tay đến gáy. Như tôi thấy thì anh không có.

— Không, tôi chắc là không. – Roscoe nhận.

— Nào, thế là xong bữa tối. Cái tôi đề nghị ấy thì sao?

— Không được, – Roscoe nói, cố hết sức lịch sự. – Nếu không tìm được July thì tôi sẽ bị mất việc.

Louisa cáu:

— Khách khứa như anh mới hay. Tôi bảo anh sao, hãy cứ thử đã. Anh không đủ lão luyện về đàn bà để biết liệu anh có thích đời sống vợ chồng không.

Họ ăn bánh ngô ngay trong chảo nên không có đĩa phải rửa. Louisa đứng lên ném một ít cùi bánh ra ngoài cho đàn gà, chúng tham lam xộc đến, hai con xông thẳng vào trong lều.

— Chị không thịt gà ăn à? – Roscoe hỏi, nghĩ bánh ngô sẽ ngon lên nhiều lắm nếu ăn với thịt gà.

— Không, nuôi cho chúng bắt sâu bọ. Ở Alabama tôi ăn quá đủ gà cho cả đời rồi.

Roscoe cảm thấy bồn chồn. Vấn đề thu xếp chỗ ngủ không thể trì hoãn lâu hơn. Trong suốt bốn mươi tám năm qua anh chưa từng qua đêm một mình với một người đàn bà, nay anh không có ý định mở đầu với Louisa.

https://thuviensach.vn

Lúc này chị đang đứng ở cửa uống nước. Chị xúc một hai tiếng trong miệng rồi nhổ nó ra cửa. Rồi chị đặt cái muôi vào trong chậu và nhoài sang phía Roscoe, gần quá đến nỗi anh suýt ngã vật ra đằng sau ghế vì ngạc nhiên.

— Roscoe, anh để phung để phí đã đủ lắm rồi. Chúng ta thử xem nào.

— À, tôi không biết thử thế nào. Cả đời tôi sống độc thân.

Louisa ngồi thẳng lên:

— Đàn ông là cái giống vô tích sự. Hãy xét cái cảnh này một lúc xem nào. Bây giờ tôi có một khu đất, tôi lại là một người đàn bà khỏe mạnh và đang muốn lấy anh, mặc dù anh chưa có kinh nghiệm về làm ruộng lẫn làm chồng. Anh sẽ được việc cho tôi, còn anh sẽ chẳng được việc gì cho anh sê ríp kia cùng cả cái thị trấn mà anh làm việc cho ấy. Tôi sẽ dạy anh cầm búa rìu, đánh lừa kéo cày và bảo đảm chu cấp tất cả số bánh ngô. Thêm nữa là tôi có cái đệm lông chim, trong vùng này chỉ có mấy cái thôi, cho nên dễ ngủ. Thế mà anh lại sợ thử. Không là hèn thì tôi không biết là cái gì.

— Chúng ta chưa quen biết nhau nhiều. Sao chị biết là chúng ta hợp nhau?

— Tôi nào biết, chính vì thế tôi mới nói thử. Nếu anh không thích anh có thể đi, nếu không dùng được anh thì tôi sẽ xua anh đi chẳng phải lâu la gì.

Sau một lúc suy nghĩ anh quyết định tốt nhất là không trả lời.

— Tôi nghĩ mình sẽ dọn chỗ ngủ ở đằng sau nhà kia.

— À, tốt đấy. Chỉ cần chú ý Ed thôi.

Thế mới lạ!

— Ed là ai?

— Là một con rắn. Con rắn đuôi chuông to đấy. Tôi lấy tên ông cậu đặt cho nó vì cả hai đều lười. Tôi để cho Ed ở vì nó săn đuổi chuột. Nó chẳng quấy tôi mà tôi cũng chẳng quấy nó. Nhưng nó nằm quanh quẩn ở đằng sau nhà ấy, vậy ném chăn giường xuống thì cần xem kỹ chỗ ấy đã.

https://thuviensach.vn

Roscoe xem xét, rón rén thu dọn giường đệm xong xuôi thì không sao dứt khỏi đầu ý nghĩ về con rắn. Anh quấn chăn thật chặt phòng Ed len vào nhưng đêm hôm oi nóng chẳng mấy chốc mồ hôi anh vã ra như tắm.

Giờ phút trôi đi, anh không thể ngủ được, tuy rất mệt, cuối cùng mệt quá bất kể sống chết nữa, anh nằm thẳng cẳng ra, thiếp đi.

Khi tỉnh dậy, anh giật mình gần như ghê gớm hơn cả việc thấy con rắn đuôi chuông nằm cuộn khoanh trên ngực: Louisa đang đứng dạng chân ở hai bên người anh. Roscoe mệt quá đến nỗi hình như chỉ có đầu anh tỉnh giấc. Bình thường anh sẽ đối phó nhanh nhẹn với cảnh một người đứng dạng chân ở hai bên sườn mình, là đàn bà thì càng nhanh hơn nữa, nhưng trong trường hợp này chân tay anh đờ ra, không nhúc nhích nổi. Đã gần rạng đông, trời vẫn oi bức và ẩm thấp. Tuy mặc quần lót dài, anh vẫn đắp chăn lên tận ngực cho nên ít ra chị không bắt gặp anh ở tư thế hớ hênh.

Trong nháy mắt ý nghĩ này làm cho anh thấy lâng lâng dễ chịu, nhưng ngay sau đó nó lại không thật như thế nữa. Louisa thò một bàn chân ướt vào dưới chăn hất nó đi. Rồi trước sự ngạc nhiên của anh, Louisa ngồi xổm ngay xuống người anh, vọc tay vào trong quần lót nắm lấy *củ cà rốt* của anh. Chưa hề có chuyện thế này xảy ra với anh nên anh cứ nằm đực ra, tuy cái *củ cà rốt* không chịu giống như anh. Trong khi cả người anh còn nặng trịch vì ngái ngủ thì riêng nó hùng dũng xiết bao.

— À, anh là một con gà tây đực thật, – Louisa nói.

Roscoe kinh ngạc thấy Louisa loay hoay tìm cách ngồi xổm lên ngay người mình. Thay vì đắp chăn thì bây giờ anh đắp váy chị. Mặt trời đã ló ra trong màn sương mù, chiếu sáng bãi đất quang quẻ khiến Roscoe thêm ngượng nghịu vì bất cứ ai cũng có thể đi đến để mà bắt gặp cái sự đang diễn ra rất không đúng chỗ này.

Tuy lúc này chỉ có ba, bốn con gà của Louisa chứng kiến việc này thôi nhưng nó cũng làm cho Roscoe ngượng. Trong khi đó, Louisa cứ nhấp nhổm không hề bận bịu gì nhiều đến cái điều anh đang e ngại. Sự hăng hái của Louisa dữ đến nỗi nếu giả như ý nghĩ của Roscoe có đang ở đâu chăng

https://thuviensach.vn

nữa thì chúng cũng lập tức bị đuổi đi. Một đôi lần sự hăm hở của chị đã thực tế nhấc bổng người anh lên; anh bị đẩy ra khỏi mảnh vải bạt vào tận trong đám cây cỏ và anh buộc lại phải mở mắt để hy vọng nhận thấy có bụi cây nào cho anh bíu lấy mà giữ nguyên vị trí. Vào lúc Louisa thúc anh xê ra khỏi mảnh vải bạt thì *câu chuyện* đi tới chỗ kịch liệt. Bất chấp gà qué, cây cỏ và mối hiểm họa nhân chứng, Roscoe vẫn cảm thấy một khoái cảm chói gắt. Xem vẻ ngay sau đó Louisa cũng giống như anh vì chị nhấp nhổm mạnh hơn và la hét ầm ĩ. Rồi chị ngồi bên trên anh một lúc, gãi những vết ve vết dĩn cắn ở mắt cá ướt sương của mình. Chẳng mấy chốc anh đã bị chị đè bẹp nhưng chị chẳng vội đứng lên cho. Chị đang có vẻ thảnh thơi. Thỉnh thoảng chị lại cục cục miệng một hai lần gọi đàn gà. Roscoe cảm thấy gáy mình bắt đầu bị cây cỏ làm cho ngứa ngáy. Một đàn dĩn bay ngay ở trên mặt anh, Louisa luôn tay xua xua chúng.

— Ed kìa, – Louisa chợt nói. Đúng thế, một con rắn đuôi chuông to kềnh đang bò qua khúc gỗ mới đốn cách đó tám chín mét. Song Louisa cứ ngồi trên bụng anh, chẳng bận bịu gì đến con rắn hay bất cứ thứ gì khác.

Một lát sau chị lau mồ hôi trên mặt bằng ống tay áo rồi nói:

— Ta vào xem bánh ngô được chưa nào.

Chị đứng lên đi vòng ra sau nhà. Roscoe vội mặc quần áo và kéo đồ lề của mình ra chất thành một đống bên cạnh cửa.

Khi anh bước vào, Louisa đã đặt chảo bánh ngô khác lên bàn và họ ăn điểm tâm.

— Nào, bây giờ thì sao, cưới vợ hay Texas? – Một lúc sau Louisa hỏi.

Roscoe biết sẽ phải là Texas, nhưng nay thì không còn đơn giản như lúc Louisa chưa ngồi lên người anh nữa. Vì một lẽ vốn anh đã không ham đi Texas trong khi rõ ràng Louisa cũng có những cái hấp dẫn và việc thử vừa rồi kia là một xác nhận đáng kể.

— Thật là khó chọn, – anh nói.

— Được, đã nói là không rút lời.

https://thuviensach.vn

Không hiểu sao Roscoe thấy lưu luyến. Mặc dù chuyện trò oang oang, Louisa không đến nỗi xấu xí, vô duyên. Không phải vì sự bó buộc đi tìm July, anh sẽ ở lại một hai ngày xem xét lời mời của Louisa.

— Tôi không được rộng cẳng, – anh nói. – Tôi bị bó buộc. Điều khốn kiếp ở chuyện này là nó lại dính đến July, người bạn duy nhất của tôi ở thị trấn, chưa kể Joe. Trên đường về tôi có thể ghé qua. Tôi chẳng phải tìm lâu đâu.

Louisa nhún vai:

— Tùy anh, nhưng đừng chờ tôi xí chỗ sẵn cho anh.

Roscoe không biết nói năng sao. Rõ ràng anh đang chịu một rủi ro đây.

Chị lấy đôi giày da *sống* của đàn ông ở dưới gầm bàn ra, buộc chúng vào hai bàn chân trần của mình. Lại lấy chiếc mũ ở cái đinh trên tường xuống, lùa mái tóc nâu dày rậm của chị vào trong đó.

— Tôi phải đi làm ít việc trại đây.

— Tôi chịu chị bữa ăn tối qua thế nào nhỉ? – Roscoe hỏi.

— Tôi ghét nghĩ đến việc đi tính tiền bánh ngô.

Họ đi ra và Roscoe cuộn cái giường cuốn của mình lại. Anh làm lóng ngóng đến nỗi Louisa phải bật cười. Một góc của mảnh vải bạt buông xuống sườn con ngựa.

— Roscoe. Tôi cá là anh chưa đến Texas thì đã mất cái giường này.

— Thế à, tôi có nên dừng lại không nhỉ? – Roscoe hỏi vì hình như chị đang vui vẻ.

— À, tôi nghĩ thế đấy. Tôi đã dung được người còn kém hơn cả anh cơ, và chắc là còn dung nữa.

Roscoe thấy Louisa đã buộc lừa vào một gốc cây rồi ầm ầm giục chúng ra sức kéo. Anh chưa từng gặp một người đàn bà nào kỳ cục như thế này. Anh vẫy tay nhưng chị không nhìn thấy, rồi anh đi với những tình cảm lẫn lộn. Có lúc anh cảm thấy khoan khoái nhưng ngay sau đó lại nặng trĩu.

https://thuviensach.vn

Thình lình anh thấy buồn quá. Khó mà nói cái buồn đó đến do anh phải chia tay với Louisa hay là vì một cuộc hành trình mù mờ đang chờ trước mặt.

38

Joe biết ngay có điều gì đó đang làm July buồn phiền, vì anh chẳng nói chuyện.

Một lần nó lên tiếng hỏi thì rõ ngay rằng July đang hết sức căng thẳng. Anh phải nhọc nhằn lắm mới trả lời được. Joe mau chóng chỉ còn biết im lặng.

Thực tế họ đi căng đến mức Joe chẳng bao lâu cũng mất cả hứng chuyện trò. Đi ngựa đường trường gian nan hơn là nó tưởng tượng. Cạnh việc ghét nói, July hình như còn ghét cả nghỉ chân. Họ đi từ tinh mơ cho đến tối mịt. Đêm có trăng họ đi đến tận khuya.

July biết mình là một người bạn đồng hành buồn tẻ nhưng thực tế anh chẳng có chuyện gì để nói. Phiền muộn tràn ngập trong người đến nỗi cách duy nhất anh gánh chịu nó là im lặng. Anh biết anh thúc thằng bé và con ngựa đi hăng quá nhưng chỉ có đi hăng, đi liên miên mới cho phép anh giữ nỗi phiền muộn kia khỏi bật ra.

Lúc đầu Joe hăm hở nhưng nó không phải là một thằng bé khỏe mạnh và quen đi mười sáu giờ một ngày. Nó không phàn nàn nhưng nó mệt, ngủ rất say khi dừng lại khiến July chỉ gọi được nó vào đúng lúc sắp sửa lên đường. Nhiều lần nó ngủ gật một thôi dài mấy dặm.

Họ nhắm hướng tây nam băng qua những rừng thông. Đang là mùa xuân. Mưa, và vấn đề lớn của họ là muỗi.

— Chẳng mấy chốc người cháu sẽ sưng vù lên vì muỗi đốt thôi, – Joe nói, nhe răng cười khi họ lử khử đi qua một cánh rừng thưa. Nó nhìn lên thấy một con sông ngầu bùn đang lượn xuống phía nam.

https://thuviensach.vn

— Chú nghĩ là Sông Hồng đấy, – July nói. – Như vậy nghĩa là ta sắp đến Texas.

Khi tới bờ sông họ đã được đón mừng bằng một cảnh tượng đáng lạ. Tuy nước chảy nhưng con sông lại nông và rõ là sa lầy. Sự sa lầy hiện lên ở hình dáng một người đàn ông cao lớn đang lội sang bên kia. Ông lội nước đến đầu gối, giữa một con ngựa gầy guộc và một con lừa màu nâu nhỏ bé thồ đồ, cả hai con đều đã bị sa vào bùn sông đến kheo chân sau.

Người đàn ông đội cái mũ lông hải ly và khoác cái áo ngoài dài của lính. Cả hai con vật đều mang nhiều đồ lề trên lưng và người đàn ông đang vui thích cởi các gói đồ thả xuống sông. Lần lượt chúng trôi đi. Họ ngạc nhiên thấy ông ném cả cái giường cuốn.

— Người này khéo tàng tàng, – July nói. – Chắc hẳn nghĩ con ngựa được bỏ bớt đồ đạc thì sẽ nổi lên.

Người nọ nhìn thấy họ liền vẫy tay chào thân mật rồi loay hoay cởi phần lớn đồ đạc trên con lừa ra.

July đi ngược lên cho tới lúc tìm được một chỗ cả hươu sừng tấm lẫn gia súc đã lội. Nước không đến hai gang tay. Vài phút sau họ đã ở bờ nam còn người đội mũ lông hải ly thì chẳng tiến lên được chút nào. Ông ta cứ tỉnh khô với sự chật vật của mình đến nỗi khó có thể nói ông ta liệu có định sang sông thật không.

— Cho chú mượn cái dây thòng lọng.

July bảo Joe. Anh buộc hai sợi lại làm một, tung ra cho người nọ. Sau đó việc kéo con ngựa và con lừa thồ ra chẳng mấy khó khăn gì. Người nọ cùng lội qua với chúng.

— Cảm ơn các người, – ông nói. – Tôi tin là nếu con lừa không lội ra được sớm thì nó sẽ phải học sống nhờ vào cá. Chúng là những con vật tự lực mà sống.

— Tôi là July Johnson, còn đây là Joe, – July nói. – ông chẳng cần phải quăng đồ đạc đi.

https://thuviensach.vn

— Có sao đâu, – người nọ nói. – Tìm được con sông để trút các thứ nặng nề này đi tôi lại mừng. Có lẽ cá mú với ếch nhái dùng chúng lại tốt hơn tôi ấy chứ.

Joe chưa gặp người nào ẩu đến độ vất cả của cải của mình xuống sông như thế. Nhưng người nọ đang hớn hở như vừa vớ được một chậu tiền.

— Tôi là Sedgwick, – ông nói. – Tôi tìm côn trùng, tôi đang đi khắp vùng đất này.

— Ông làm gì với côn trùng chứ? – Joe hỏi, cảm thấy con người này kỳ quặc quá.

— Tôi nghiên cứu chúng.

Joe không biết nói thế nào. Nghiên cứu sâu bọ làm gì? Chỉ là hoặc nó đốt hoặc là không đốt mình, thế thôi.

— Tôi đã để khoảng một nghìn con ở lại Little Rock, – người nọ nói. – Tôi đã hết cơn nghiên cứu côn trùng mà đang nghĩ đi đến Texas để truyền giảng kinh *Phúc Âm*. Nghe nói người bang Texas có thể sử dụng được một ít *Phúc Âm* thứ thiệt.

— Tại sao lại nghiên cứu côn trùng? – Joe hỏi, không kìm được tò mò.

— Có hơn một triệu giống côn trùng trong khi chỉ có một giống người mà cháu. Khi chúng ta ăn hết cái hành tinh này thì côn trùng sẽ lên cầm quyền. Cháu không nghĩ đến cái đó vì đang nhìn thấy tất cả những vùng đất đẹp đẽ như thế này, nhưng ngày giờ của giống người đếm được rồi đấy cháu ơi. Côn trùng đang chờ đến lượt chúng ngoi lên.

July cả quyết người này hơi mát tính nhưng chắc là không làm hại bất cứ ai.

— Ông nên xem các chỗ qua sông. Ở những nơi hươu sừng tấm sang thì ổn hơn.

Người nọ quay lại July một lát:

https://thuviensach.vn

— À, con, ta ổn thôi. Anh mới là người đang có chuyện rắc rối. Ta có thể thấy anh đang mang một gánh nặng trong lòng. Anh đang cập rập làm một cái việc có thể là anh không thích nó. Nhìn huy hiệu của anh ta biết anh là người làm luật pháp. Nhưng những tội ác mà pháp luật hiểu được lại không phải là những tội ác tồi tệ nhất. Ta nhiều khi còn phạm những tội gớm ghiếc hơn cả một kẻ sát nhân, ấy thế mà ta vẫn cứ cố sống đạo đức.

Ngạc nhiên quá đỗi, July không biết nói năng gì.

— Thằng bé này nom hơi hom hem, – ông nói. – Anh có thể để nó lại với tôi, nếu anh thích. Tôi sẽ đưa nó đi thong thả, vỗ béo nó lên rồi dạy nó hiểu về vương quốc côn trùng. Tôi sợ là nó chẳng có dịp học hành nhiều nhặn gì đâu.

July đã toan ưng theo. Nhưng anh lại nói:

— Có thể chúng ta lại sẽ gặp nhau ở dưới đường cái.

— Có thể. Tôi thấy anh đang vội đi gấp đến một chỗ. Vội vàng là một sai lầm lớn.

— Tại sao? – Joe hỏi, nhiều điều người này nói đã làm cho nó bối rối.

— Vì nấm mồ là nơi đến của chúng ta. Những ai vội vàng thường đến đó nhanh hơn những người thư thả. Nếu các người không đến vừa rồi thì tôi còn thích đứng ở con sông này thêm một hai giờ nữa. Nước chảy bao giờ cũng là cảnh đẹp mắt.

Ông Sedgwick quay lại, đi xuống dưới bờ sông. Thỉnh thoảng ông lại ngồi xổm xuống nhòm vào đất.

— Cháu nghĩ ông ấy vớ được một con bọ, – Joe nói.

July không trả lời. Điên hay không thì người đi đường này cũng đủ thông minh để thấy là ông sê ríp của Đồn Smith đang đi đường với một nỗi lòng nặng trịch.

https://thuviensach.vn

Cái chết của anh thanh niên Ireland trùm lên trại bò bầu không khí thê lương. Call không thể làm gì được. Một tuần sau đó hình như không ai nói tới chuyện gì khác ngoài chuyện chết chóc.

Ban đêm, trong khi ăn uống hay chỉ là chờ tới lúc gác đêm, anh em cao bồi đều nói không dứt về những cái chết họ đã được thấy tận mắt, những cái chết họ chỉ được nghe kể tận tai.

Người hay nói nhất là Jasper Frant, Call đã tưởng anh loạn trí. Bây giờ hình như hễ thức là anh phải nói, coi như một cách để cho cái sợ nó không lấn tới.

Allen O'Brien lại có lối xử trí ngược lại. Ông cả ngày im lặng, giống như anh em Spettle. Ông ngồi bên đống lửa khóc trong khi anh em khác nói chuyện về những cái chết khó quên.

Ai cũng khiếp con sông sắp tới, sông San Antonio. Nhiều ý trái nhau về rắn hổ mang nước miền bắc, chúng có ở Cimarron, Arkansas hay Platte không? Không ai dám chắc nhưng ai cũng biết chúng rất sẵn ở con sông này.

Một buổi sáng Deets nói anh đã tìm thấy một chỗ qua sông rất tốt chỉ cách trại có một, hai dặm.

— Bọn rắn rết thế nào? – Augustus hỏi. Hôm nay lại là một ngày ướt át, xám xịt và anh mặc chiếc áo đi mưa màu vàng to tướng.

— Thấy một ít rùa, có thế thôi, – Deets nói. – Nếu có thì chúng cũng ẩn đi rồi.

— Tớ mong không có, – Augustus nói. – Thò một con rắn chuột ra bây giờ là một nửa đám thần hồn nát thần tính kia leo vội lên cây ngay.

— Tôi ngại da đỏ hơn, – Đậu Ve nói.

Đúng thế. Tên da đỏ thù lù anh mơ thấy từ bao nhiêu năm đã đến ám ảnh giấc ngủ của anh. Đôi khi trên yên ngựa anh cũng vẫn mơ thấy da đỏ.

https://thuviensach.vn

— Các ý nghĩ nó vào đầu ta đến lạ. Tôi thì một thằng da đỏ nó vào trong đầu.

— Tớ đoán là mẹ cậu đã bảo cậu sẽ bị da đỏ bắt đi từ khi cậu còn bé, – Augustus nói.

Anh và Call đến chỗ vượt sông cẩn thận tìm kiếm rắn rết nhưng chả thấy con nào.

— Tớ mong cậu ngừng nói tới cái chết của đứa nhỏ kia đi, – Call nói, – để anh em họ có thể đi đến cùng.

— Lý luận sai, – Augustus đốp luôn. – Nói là cách để giết chết cái sợ. Cậu nói đến một cái gì đủ nhiều thì cái ấy nó sẽ không làm cậu lo ngại nữa, ngay cả cái chết.

Hai người ngồi trên bờ sông chờ đàn gia súc. Khi nó hiện ra, con bò đực Texas đi bên con Chó Khoặm. Có những ngày nó thích dẫn đàn, có những ngày nó chỉ chọc phá đám bò cái tơ.

— Chuyến đi này không phải là một hành động có suy nghĩ tử tế, – Augustus nhận xét. – Cho là đưa được gia súc lên Montana thì ai sẽ là người mua?

— Vấn đề là có đất đai. Người sẽ dần đến. – Call nói.

Họ cùng nhẹ người khi việc qua sông yên lành. Cái ồn ào duy nhất là do Jasper gây ra, anh phóng ào xuống sông khiến con ngựa loạng choạng suýt ngã.

— Nếu có một cái cầu thì chắc là không sao, – Soupy nói, cười phá lên.

Newt mệt quá chẳng còn thấy sợ gì nữa. Anh chưa quen với việc canh bò đêm. Trong khi cho ngựa uống nước, anh thấy Gus đi đến bên. Mây đã tan ở đằng tây.

— Tớ mong mặt trời lại ló ra nướng chả mấy thằng nhát gan lên, – Augustus nói.

https://thuviensach.vn

Cỗ xe hàng thong thả đến, Bolivar đánh lừa, có Lippy ngồi ở đằng sau. Rồi tới gia súc và anh em Spettle.

Thật là lạ. Newt nghĩ, một con sông có thể bình yên đến thế này nhưng một con sông khác thình lình lại sôi lên những rắn là rắn và giết chết mất Sean. Nhiều lần, phần lớn vào ban đêm, anh tưởng tượng thấy Sean vẫn còn sống. Buồn ngủ làm anh khó giữ cho mơ với thực tách khỏi nhau.

— Tôi mong không có ai bị chết nữa, – anh nói.

— Tốt, khó mà tính được những sự lạ trong loại tình thế này, – Augustus nói. – Cả chuyến đi chúng ta có thể sẽ không bị một tổn thương nào khác nữa. Nhưng có thể lại đến một nửa số anh em chúng ta sẽ bị quét đi. Nếu có cái bất hạnh lớn như vậy thì tớ sợ là do tự tớ gây lấy.

— Tại sao? – Newt hỏi, ngạc nhiên.

— Vì tớ không còn là như tớ trước đây nữa. Tớ vốn đối phó nhanh nhẹn với mọi loại rắc rối, có thể lăn ra khỏi mình ngựa nhanh hơn bất cứ ai đó nháy mắt. Tớ vẫn nhanh hơn một số người nhưng tớ không còn nhanh bằng tớ ngày xưa.

Cỗ xe hàng qua sông dễ dàng và hai con lợn xanh lặc lè theo sau cỗ xe lội xuống nước bơi qua sông San Antonio.

— Trông chúng xem, – Augustus vui vẻ nói, – thua gì những tay bơi có hạng đâu.

40

Ngày lại ngày, Lorena càng cảm thấy thích thú hơn. Đêm thì không kể hầu như đêm nào chớp cũng nhay nháy và sấm vẫn ầm ầm trên đầu họ. Thường thường, khi cô và Jake đang ngủ, những giọt mưa to tướng lại rơi trúng mặt, làm cho Jake càu nhàu ca cẩm.

https://thuviensach.vn

Nhưng vải nhựa thì nóng và cứng, và gã không chịu giữ nó ở bên tay bao giờ. Cô phải loạng choạng tìm quanh và thu xếp việc che mưa gió trong đêm tối, trong khi Jake rủa trời rủa đất.

Nhưng bất kể đêm thế nào, sáng ra bầu trời lại quang đãng. Cô thích ngồi cảm thấy mặt trời nóng ấm dần lên. Cô xem cánh tay mình từ từ rám nắng và cảm thấy cuộc sống lênh đênh lại là điều cô mong mỏi. Con ngựa cái của cô cũng đã quen đi xa và không còn ngoái nhìn lại phía Bồ Câu Cô Đơn nữa.

Lorena có thể yêu sự rong ruổi đường trường nhưng rõ ràng là Jake thì không. Việc cô từ chối đi San Antonio tấy lên như cái gai gã bị ở tay dạo nọ. Ngày nào gã cũng gợi ra nhưng cô đã nói hết những gì định nói về chuyện này và chỉ lắc đầu. Nhiều khi cô im lặng cả ngày, nghĩ những chuyện của mình, lờ tiệt những lời ca cẩm của Jake.

— Quỷ tha em, sao em không nói gì cả? – Một tối gã cáu khi cô đang nhóm lửa. Gần như ngày nào cũng đến chỗ họ cắm trại để xem họ có ổn không, Deets đã chỉ bảo cách nhóm lửa cho cô. Anh cũng dạy cô cách thổ lừa và làm các thứ lặt vặt mà phần nhiều Jake bỏ mặc.

— Anh chưa thấy một người đàn bà nào cứ im thin thít như thế này.

Jake hậm hực muốn cà khịa nhưng cô không chấp. Cô chẳng có gì chống lại gã nhưng cô không thấy phải chiều chuộng gã. Jake rất hục hặc, ca cẩm cách cô rán thịt, cách rải chăn. Cô lờ. Nếu không ưa cách cô làm thì gã cứ việc tự do làm khác đi. Nhưng gã không làm khác. Gã chỉ hục hặc với cô.

— Tối nay có thể chúng mình đã ngủ ở trong một khách sạn sang rồi. Đến San Antonio chưa mất một giờ cưỡi ngựa.

— Nếu anh muốn thì anh đến khách sạn mà ngủ. Em ở lại trại.

— Tôi đoán là cô mong tôi đi mà. Lúc đó cô tha hồ đánh đĩ với thằng chăn bò đầu tiên nào mò đến.

Nói năng bậy bạ quá thể. Cô không còn đánh đĩ từ ngày gặp gã, trừ việc xảy ra với Gus. Cô nhâm nhi cà phê.

https://thuviensach.vn

— Cô muốn như vậy chứ gì, đúng không? – Jake hỏi, mắt long lên.

— Không, – Lorena nói.

— Được, vậy thì cô là đứa nói dối đáng nguyền rủa. Đã làm điếm thì cứ mãi làm điếm. Tôi không chịu được chuyện ấy đâu, cẩn thận không ăn roi ngựa đấy.

Ăn xong thịt ba chỉ muối gã lên ngựa bỏ đi không nói một lời. Đi đánh bạc, cô cho là thế. Chẳng những không sợ, Lorena lại nhẹ người. Những cáu kỉnh của Jake còn là nhẹ so với một vài người cô đã từng biết.

Cô ngồi trên chăn, tận hưởng đêm tối. Trời tối mịt và chim dơi dơi[16] đang nhào liệng chung quanh, cô có thể nhìn thấy chúng như cái bóng thoáng vút trên nền trời tối. Một lúc sau cô nghe thấy tiếng hát văng vẳng. Người Ireland đang hát cho đàn gia súc. Deets đã nói cho cô và Jake nghe về cái chết của em trai người Ireland này.

Khi cô sắp đi ngủ thì một con ngựa phi đến. Chỉ là Jake, phóng nhanh về hy vọng dọa cô sợ. Gã phi thẳng vào, điều đáng bực vì nó sục cát bụi bay vào chăn giường. Gã đã vào thị trấn mua uýt ki, bây giờ phóng gấp về, nghĩ có thể bắt gặp được cô với Gus hay một cao bồi nào đó. Gã ghen suốt ngày.

Jake giật cái yên ra khỏi lưng ngựa rồi đưa cho cô chai uýt ki đã vơi đến một nửa.

— Em không muốn uống, – cô nói.

— Anh biết là anh hỏi cái gì em cũng đều đáp không hết. Anh cầu cho thằng cha Gus chết giấp ấy thò mặt đến. Ít ra cũng đánh được mấy ván bài.

Lorena im lặng nằm xuống. Cô nói cái gì bây giờ cũng làm gã bực bõ thêm.

Nhìn cô nằm đó bình thản và im lặng, Jake tự thấy gã đang đặt mình vào một tình thế đến thằng điên cũng phải lúng túng. Thực tế gã chả có việc gì phải đi lên phương bắc với một người đàn bà như Lorena đây. Càng uống gã càng thấy rầu cho mình, ước gì đã *nói không* với Lorena từ dạo ấy. Như

https://thuviensach.vn

vậy, ít ra gã sẽ cùng ở trại với anh em, tha hồ đánh bài đánh bạc chứ không phải lo tự vệ. Gã vẫn không hết ngại July Johnson.

Rồi gã nhớ đến Elmira mà gã đã làm tình một vài lần ở Kansas. Bị bỏ bùa thế nào mà July vớ phải một cô điếm cũng không hay!

Gã đưa chai uýt ki cho Lorena lần nữa nhưng cô cứ nằm yên đó.

— Tại sao em không uống? – Jake hỏi. – Em hoàn hảo quá rồi nên sợ sa ngã lại sao?

— Em không muốn say. Anh đã say đủ cho cả anh với em rồi.

— Lạy Chúa, anh nghĩ sẽ phải thử xem liệu cái này em còn muốn làm không, – Jake nói, giật phanh quần ra rồi lăn đè lên cô.

Lorena mặc, nghĩ nó sẽ làm gã bớt cáu kỉnh đi. Cô nhìn các vì sao. Nhưng khi xong việc, Jake lại vớ lấy chai rượu thì xem ra gã chẳng vui vẻ gì hơn.

— Nằm xuống ngủ đi, – Lorena nói. – Anh nghỉ ngơi quá ít đấy.

Jake đang nghĩ Austin chỉ cách có hai ngày đường. Có lẽ nên đưa Lorena đến đó rồi một mình lỉnh đi. Dầu sao ở đó cô sẽ được an toàn hơn. Đẹp như thế, cô có thể làm ăn tốt ở Austin.

Nhưng cô lại đẹp khác thường. Điều đó luôn gây rắc rối cho Jake. Gã thích đàn bà đẹp. Cái đẹp đã cho cô một quyền lực gã không đánh giá thấy, nếu không đã chẳng nói đến chuyến đi này, chuyện rất chi ngớ ngẩn. Gã đang bị cầm chân vào với nhịp đi của đàn bò cái, đang bị buộc chặt vào một người đàn bà hấp dẫn tất cả những đàn ông nào nhìn thấy. Ngay cả bây giờ Jake cũng không hiểu liệu gã có bỏ được cô không. Mặc dù mọi sự khó tính khó nết của cô, gã vẫn muốn cô, vẫn không thể chịu được ý nghĩ là cô sẽ đi với Gus hay với một người nào khác. Jake cảm thấy nếu sự thể xấu đi, cô sẽ trung thành với gã.

— Em đã dự một đám treo cổ bao giờ chưa?

— Chưa. – Câu hỏi làm cô ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

Jake chìa chai rượu và cô uống một ngụm.

— Anh chờ có ngày họ treo cổ anh lên. Một người coi bói đã bảo là số anh sẽ bị như thế.

— Có thể người đó không biết xem.

— Anh đã xem nhiều cuộc treo cổ! Khi làm Cảnh vệ bọn anh treo cổ nhiều tên Mexico lắm. Call chẳng có kề cà trong việc này bao giờ.

— Anh ấy không kề cà được, em nghĩ thế.

Jake cười lúc cúc.

— Suốt thời gian em ở đây anh ấy có đến thăm em lần nào không?

— Không.

— À, một dạo Call cũng có một cô điếm. Call định đánh lén nhưng anh và Gus phát hiện ra. Cả hai đứa anh cũng thỉnh thoảng tán tỉnh cô ấy cho nên cả hai đều biết.

Lorena biết kiểu người này. Họ đến với cô, hy vọng là chẳng có ai biết cả.

— Tên cô ấy là Maggie, – Jake tiếp. – Cô ấy là mẹ Newt. Anh đi thì cô ấy chết. Gus nói vì không lấy được Call nên Maggie đã chẳng thiết sống nữa, nhưng anh biết không đúng vậy. Gus thì nói được mọi thứ nhăng nhít.

— Vậy anh Newt ấy là con của ai? – Lorena hỏi. Nhìn qua cửa sổ, cô thấy Newt luôn. Anh ta đã đủ lớn để đến với cô được, nhưng chắc là không có tiền hay có thể chỉ là vì quá ngượng.

— Newt ấy ư? À, ai biết được chứ? – Jake nói. – Maggie là một gái điếm kia mà.

Rồi gã thở dài nằm xuống, tay đưa lên đưa xuống sục sạo khắp người cô.

— Lorena, anh với em lẽ ra phải nằm giường đệm lông chim mới đúng. Nếu tìm được một khách sạn anh sẽ diễn cho em xem mấy vở hay hay.

Lorena không đáp. Cô thà cứ đi tiếp.

https://thuviensach.vn

Khi đã toại nguyện Jake ngủ rất say.

41

Trước khi qua được sông San Antonio họ suýt nữa thì mất Lippy trong một tai nạn quái gở xảy ra với cỗ xe hàng. Hôm ấy trời nóng, cả đoàn thũng thẳng đi. Muỗi vãn được chút ít làm ai nấy hài lòng, và đám cao bồi ngủ gà ngủ gật trên yên, thì chuyện rắc rồi bắt đầu.

Gia súc vừa qua một nhánh sông con xong thì Newt nghe thấy chúng chạy, quay lại, anh thấy cỗ xe hàng lao đến nhánh sông tựa như có da đỏ Comanche đuổi ở đằng sau. Không có Bol điều khiển, lừa cứ chạy tràn. Lippy ngồi ở trên ghế nhưng ông không có cương cho nên chẳng thể bắt chúng dừng lại.

Jim Rainey ở đoạn hậu, nghĩ có thể giúp gì chăng nên đã quay lại để cố dẫn đàn lừa theo mình.

Song chúng không chịu, Jim chỉ làm được mỗi việc là ngăn chúng đi theo lối dễ, cái lối đàn bò đã qua, nghĩa là đâm vào nhánh sông ở một chỗ mà bờ buông cắt góc xuống đến một mét. Newt nhìn trước thấy tai nạn ghê gớm và nếu không nổ súng hạ sát mấy chú lừa thì không có cách nào ngăn chúng lại, điều anh không hiểu là tại sao Lippy không nhảy xuống. Ông ngồi cứng đờ ra trên ghế bất lực trong khi các con lừa cứ thế lao đến cái bờ sông cắt góc.

Khi chúng chạy qua rồi Newt mới thấy cái đuôi áo cũ màu nâu của Lippy bị giắt vào trong ghế, cái cớ tại sao ông ngồi im chịu trận. Cỗ xe xộc thẳng xuống, tung lên rồi lật úp lúc nó đập vào mặt nước, vẫn buộc dính vào cỗ xe, mấy con lừa rơi chổng vó lên cả đống. Khi Newt và anh em Rainey nhảy xuống ngựa, bốn bánh cỗ xe vẫn đang quay tít trong không. Rắc rối là họ không biết nên xoay xở tiếp theo như thế nào.

https://thuviensach.vn

May sao Augustus đã trông thấy và ngay lập tức anh lao xuống nước, trên lưng con Sốt Rét Rừng. Anh ném thòng lọng vào một bánh xe đang quay, thúc mạnh cựa vào con ngựa to lớn, kéo chiếc xe đổ nghiêng hẳn về một bên.

— *Câu* ông lão ra, các cậu, kẻo suốt từ đây đến Montana chúng ta đi đường không có người chơi dương cầm cho nghe đâu, – anh nói, tuy trong bụng ngờ rằng các cố gắng của mình cũng chả nước non gì. Cỗ xe đổ úp xuống ngay Lippy. Nếu ông không chết đuối thì cùng gãy cổ.

Khi cỗ xe nghiêng ra. Newt trông thấy chân Lippy. Anh và anh em Rainey lội xuống cố gỡ ông ra nhưng cái áo vẫn cứ bị kẹp vào ghế. Họ chỉ còn mỗi cách là nhấc đầu ông lên khỏi mặt nước, tuy lúc đầu khó nhận ra là ông sống hay chết vì đầy những bùn là bùn. May sao Đậu Ve đã lấy con dao găm một lưỡi của mình cắt dứt mảnh áo ra.

— Ông ta thành đồ đầu bùn rồi, – Đậu Ve nói, chùi cẩn thận con dao vào ống quần. – Bây giờ tớ đoán khéo ông lão sẽ giận tớ tới mười năm vì đã hủy hoại chiếc áo này.

Lippy nằm rũ ra như mảnh giẻ, không cơ bắp nào động đậy. Newt lại thấy buồn nôn. Một lần nữa, vào giữa một ngày đẹp trời và mọi việc đang suôn sẻ cả thì thần chết lại cướp đi người bạn nữa của anh. Lippy, như Newt có thể nhớ được, là một phần của cuộc đời anh. Khi Newt còn là đứa trẻ, Lippy thỉnh thoảng lại đưa anh vào quán rượu, cho anh đấm lên đàn dương cầm. Bây giờ bọn anh lại sắp phải chôn ông như đã vừa chôn Sean vậy.

Lạ lùng là cả Gus lẫn Đậu Ve đều không mấy lo lắng. Các con lừa đã đứng lên được ở chỗ nước nông và đang ve vẩy đuôi, nom dáng lim dim ngủ. Newt thấy hình như ai nấy đều nhẫn tâm với Lippy hiện đang nằm ở trên bờ sông. Rồi anh ngạc nhiên thấy Lippy, đầu vẫn còn đầy bùn, lăn mình lại và bắt đầu ọe nước ra, tiếng nôn ọe nghe sao mà ghê rợn. Riêng Newt, nhẹ người đi vì ông lão không chết, lại hoan nghênh cái âm thanh ấy, anh lội xuống giúp anh em Rainey tháo các con lừa ra.

https://thuviensach.vn

Mau chóng thấy thùng xe đã hỏng đến mức không thể chữa chạy nổi. Khi kéo được cỗ xe đứng thẳng lên, tất cả đồ đạc trong nó nổi lềnh bềnh trên mặt nước. Nhiều anh em đến vớt giường cuốn của mình ra khỏi dòng nước ngầu bùn.

— Bol thế nào nhỉ? – Đậu Ve hỏi. – Ông ta không đánh cỗ xe này à?

Lippy ngồi dậy lau sạch bùn ở đầu. Ông cho ngón tay lùa vào dưới cái môi lật phật tựa như chờ gặp con cá ranh hay con nòng nọc ở đó, nhưng chỉ thấy rặt bùn là bùn. Vừa lúc anh em Spettle đi đến.

— Thấy Bol đầu bếp không? – Augustus hỏi.

— Đang mang súng đi đâu về kìa, – Bil Spettle nói. Mổ lợn chăng?

Mau chóng, Bol hiện ra ở cách đó vài trăm mét, hai con lợn xanh đi hai bên.

— Tôi nghe thấy tiếng súng, – Lippy nói. – Rồi bọn lừa cắm đầu chạy. Tôi nghĩ cướp bắn.

— Chẳng tên cướp nào ngu mà phí đạn vào ông hay Bol đâu, – Augustus nói.

— Nghe như tiếng súng thật, – Bill Spettle nói.

— Chắc Bol tập bắn có mục tiêu, – Augustus nói. – Có lẽ ông ấy ngắm bắn một bãi cứt bò.

Vừa lúc đó Bolivar đi tới và trước sự ngạc nhiên của mọi người, ông đưa ra lời xin thôi việc, chẳng ngó ngàng gì cỗ xe bị vỡ.

— Tôi không muốn đi nữa, – ông nói với Đại úy. – Tôi về đây.

Thật ra, ông nghĩ đằng nào thì cũng bị sa thải. Ông ngủ gà gật trên xe, mơ thấy mấy đứa con gái rồi tình cờ làm khẩu súng nòng mười cướp cò. Súng giật hất ông ra khỏi xe, thế nhưng ông vẫn không ra khỏi được cơn mộng trong đó vợ ông nổi hung lên với ông, ngay cả lúc đã tỉnh giấc, trông thấy đám lừa đang chạy bạt mạng.

https://thuviensach.vn

Việc xe đổ làm cho Bol tin rằng đã sống đủ lâu với bọn người Mỹ. Chúng không phải là bạn bè chí cốt *companeros* của ông. Phần đông họ đã chết hết rồi tuy đất nước của ông vẫn chưa chết, còn trong làng của ông vẫn có một ít người thích nói đến những thời xa xưa khi họ bỏ hết thì giờ vào việc ăn cắp gia súc của bang Texas. Trong những năm tháng đó, vợ ông chưa giận ông lắm.

Dù sao nữa thì bọn Mẽo này đang muốn đi quá xa lên tận phương Bắc. Ông đã xa con sông. Ông nhớ gia đình. Đến đây là đủ rồi.

Call không mấy ngạc nhiên.

— Được thôi, Bol, ông có muốn một con ngựa không? – Ông già đã nấu nướng cho bọn anh hơn mười năm, đáng được một con ngựa.

— *Sí*,[17] – Bol nói, nhớ đến cả một chặng đường dài để quay lại.

Call cho ông con ngựa thiến hiền lành.

— Tôi không có yên cho ông, – anh nói.

Bol chỉ nhún vai. Ông thừa một cái chăn và ông sẽ biến nó thành yên ngựa. Ngoài khẩu súng ra, đó là tài sản duy nhất của ông.

— *Gracias Capitán* [Cảm ơn Đại úy], – Bol nói khi Call đưa cho ông dây cương của con ngựa thiến. Rồi ông cưỡi ngựa đi, không một lời với ai. Điều này chẳng làm Augustus ngạc nhiên, tính Bol vẫn vậy.

Nhưng Newt thì buồn và sửng sốt. Nó làm giảm cái niềm vui thấy Lippy còn sống, dù gì thì anh cũng lại mất thêm một người bạn nữa, Bol, thay vì Lippy. Làm sao Bol lại ra đi được nhỉ? Ông vẫn luôn luôn là người đầu bếp của bọn anh, thế mà vẻn vẹn trong có năm phút ông biến mất, chẳng khác nào như *đã* chết.

Cưỡi ngựa đi, Bolivar cũng cảm thấy buồn. Bây giờ ông cũng chẳng biết tại sao mình lại quyết định vậy. Có lẽ vì ông không muốn phải đứng trước cảnh sượng sùng. Dầu gì thì ông cũng đã làm súng nổ khiến bọn lừa chạy. Tuy không muốn đi lên phương Bắc, xa quá, khó tìm thấy đường về với con sông nhưng khi bỏ đi thế này, ông đinh ninh rằng mình lại vừa mới

https://thuviensach.vn

làm một điều ngu ngốc khác. Hầu như bất cứ quyết định gì của đời ông cũng đều là ngu ngốc cả. Càng lúc ông càng cảm thấy chua chát hơn. Ông *Capitán* [Đại úy] lẽ ra không nên để ông đi. Muốn gì thì trong đoàn cũng chỉ có ông là người biết nấu nướng. Ông thật tình không ưa gì bọn Mẽo nhưng ông đã quen sống với họ rồi.

Do chỗ chẳng có gì phải gấp gáp nên ông quyết định sẽ dừng chân lại ở Bồ Câu Cô Đơn quạng vào cái chuông thêm ít lâu nữa. Ông có thể bảo đó là lệnh của Đại úy. Ý nghĩ này làm yên lòng. Ông cưỡi ngựa xuống phía Nam không ngoái nhìn lại.

42

— Nào, nếu bọn ta chưa bị đày đọa thì bây giờ đến lúc bị rồi đây, – Augustus nói, nhìn theo Bolivar cưỡi ngựa đi. Anh thích có bất cứ dịp nào để nói ra câu *đày đọa*, và việc mất một người đầu bếp chính là một dịp tốt cho anh.

— Không có đầu bếp thì chưa đi được bao xa chúng ta đã tự đầu độc chết mất rồi, – anh nói. – Tớ hy vọng Jasper bị đầu độc trước tiên đây.

— Đằng nào thì tôi cũng chẳng ưa cách nấu nướng của ông già ấy, – Jasper nói.

— Khi bị đầu độc rồi thì cậu lại nhớ nó lắm đấy, – Augustus nói.

Call thấy chán nản về việc mất Bolivar. Khi đã dựng lên một đơn vị thì vì bất cứ lý do nào mà mất đi một ai trong đó anh cũng không thích. Biết lấy ai thay Bol bây giờ. Nhưng phải có. Bolivar là người Mexico. Nếu nhớ nhà là ông nhớ luôn cả đất nước xứ sở, như người Ireland vậy. Bây giờ đêm đêm O’Brien hát các bài hát Ireland cho đàn gia súc nghe. Nó làm gia súc khuây dịu nhưng không làm khuây dịu được người hát lẫn người nghe. Các bài hát buồn quá đi mất.

https://thuviensach.vn

Augustus để ý thấy Call đứng riêng một góc, nom rầu rĩ. Thỉnh thoảng Call bị sa vào một cơn ủ ê – những khi anh thấy mình như tê liệt đi vì nghi hoặc. Nó sẽ không đến vào lúc anh thật sự căng thẳng.

Call leo lên ngựa, hy vọng rũ được cái cảm giác ấy đi.

— Tớ nghĩ cánh ta nên vào San Antonio, – Call nói với Gus, – có thể chúng ta mướn được một đầu bếp và mua được một xe hàng mới.

— Hay đấy, tớ đi với cậu, – Augustus nói.

— Vì sao?

— Giúp cậu phán xét đầu bếp mới. Bị đói thì nắp bếp lò cậu cũng xơi. Nhưng tớ thì chú ý đến các điểm tinh tế hơn của bếp núc, bản thân tớ ấy. Tớ sẽ thử tay nghề người mà chúng ta định mướn.

— Tôi thấy chẳng cần thiết. Đằng nào cũng chẳng có thứ gì mềm hơn một cái nắp lò để mà nấu đâu mà. – Jasper nói, anh rất nản về chất lượng ăn uống ở đây. – Chỉ đừng có mang ai nấu rắn rết về thôi.

Trên đường đi San Antonio, họ qua hai khu định cư – chẳng có gì ngoài một ngôi nhà thờ và lèo tèo vài cửa hàng, nhưng dẫu sao cũng là khu định cư, ở cách nhau không đến mười dặm.

— Cậu xem kìa, – Augustus nói. – Dân khốn khổ đang làm nên thị trấn ở khắp nơi rồi kìa. Đó là lỗi của cánh ta đấy.

— Chẳng phải lỗi mà cũng chẳng phải việc của chúng ta. Dân thích gì làm nấy.

— Kìa, dĩ nhiên là lỗi chứ! Vì chúng ta đã đánh đuổi da đỏ và tất cả bọn cướp tử tế đi chứ còn gì nữa. Có lúc nào cậu nghĩ mọi cái chúng ta đã làm đều có thể là sai không? – một lát Gus lại nói. – Nếu tớ muốn văn minh thì tớ đã ở lại Tennessee làm thơ mà kiếm sống. Tớ và cậu đều làm tốt công việc của mình. Chúng mình đã giết một số người để làm cho cái xứ này thú vị lên được với người khác.

Call không đáp. Đây là một trong những đề tài ưa thích của Augustus, nếu cho cơ hội, anh sẽ diễn giảng về nó hàng giờ.

https://thuviensach.vn

Muộn hôm đó họ đến San Antonio, đi qua gần một khu truyền giáo cũ. Một đứa nhỏ Mexico mặc sơ mi nâu đang chăn mấy con dê.

— Có lẽ ta nên đem một ít dê lên Montana. – Augustus nói. – Dê chắc thích nhạc hơn đám bò của cậu. Chúng có thể đệm cho tay Ireland hát và chúng ta thì có thêm một dàn nhạc be be.

— Tớ thích một cỗ xe chở hàng hơn, – Call nói.

May sao họ mua được ngay cỗ xe. Lại phải mua thêm hai con lừa để kéo xe về và cũng may lừa lại rẻ, hai chục đô la một con; người Đức to bự mở cái tàu lừa ngựa đã quẳng thêm cho bộ đai thắng.

Augustus nhận việc đánh xe về với điều kiện anh phải được uống rượu và làm bữa chén cái đã. Bao năm nay anh chưa qua lại San Antonio, cứ trố mắt ra với những cơ sở mới mọc lên.

— À, chỗ này đuổi kịp New Orleans rồi đây, – anh nói. – Trước đây mười năm mà ta mở một hiệu cắt tóc cạo râu thì bây giờ giàu sụ.

Ở đường phố chính có một quán rượu mà hai người thường hay lui tới lúc còn làm Cảnh vệ. Tên nó là Sừng Hươu Đực vì ông chủ Willie Montgomery dùng sừng của hươu sừng tấm làm giá mắc áo mũ. Đã một dạo ông chơi thân với Augustus.

Nhưng khi đi vào, không có dấu hiệu nào về Willie hoặc về một ai mà cả hai quen biết. Gã coi quầy rượu với bộ tóc láng bóng và sợi dây cà vạt liếc nhìn khi họ bước vào, nhưng tựa như không thấy phải bận tới việc phục vụ họ. Gã đang lau cốc với mảnh khăn trắng, cẩn thận đặt từng chiếc một lên trên giá. Quán rượu gần như trống không, chỉ một ít người đánh bài quanh cái bàn kê trong cùng.

Augustus không bao giờ là kẻ kiên nhẫn với một người rót rượu, hơn nữa khi lại bị người này ngơ đi.

— Tôi muốn một chầu uýt ki và người bạn cùng đi của tôi cũng vậy, nếu như không có gì phiền phức lắm, – anh nói.

https://thuviensach.vn

Gã coi quầy rượu chẳng thèm nhìn tới , trước khi lau xong chiếc cốc trên tay.

— Không cản trở gì đâu, ông cố, – anh ta nói. – Rye[18] hay gì đây?

— Rye được đấy, nhanh nhanh nhé, – Augustus nói, cố gắng lịch sự.

Gã ta nhón hai chiếc cốc rồi lững lờ quay lại lấy chai uýt ki.

— Đám cao bồi quỷ sứ các ông phải giũ sạch người đi trước khi vào đây chứ, – gã nói kèm với một cái nhìn hỗn hào. – Không cần các ông mang thêm vào cũng đã đủ ngập lên với bụi rồi. Hai đô la đấy.

Augustus búng đồng vàng mười đô la lên quầy và khi hắn nhặt lấy thì anh thình lình vươn tay ra nắm lấy đầu hắn, dí mặt hắn xuống mặt quầy. Rồi anh rút thoắt khẩu Colt to bự ra. Khi gã kia ngóc đầu lên, mũi bị giập, chảy máu tong tỏng xuống vạt trước sơ mi, thì liền thấy mình đang nhòm thẳng vào một họng súng.

— Ngoài rượu, tôi nghĩ chúng tôi còn đòi một chút lễ độ, – Gus nói. – Tôi là Đại úy McCrae còn đây là Đại úy Call. Nếu chịu khó nhìn quanh anh có thể thấy ảnh của bọn tôi thời trẻ. Một trong mấy điều chúng tôi không chịu được là cái sự phục vụ lừng khừng. Tôi lạ tại sao Willie lại mướn một thằng nhóc vừa lười vừa khinh khỉnh như cậu?

Những người đánh bài đều thích thú xem cảnh này, nhưng gã coi quầy rượu thì quá sững sờ, đưa chiếc khăn lau cốc lên bịt mũi lúc này vẫn ộc máu. Augustus bình thản vòng ra sau quầy rượu cầm lên tấm ảnh anh vừa nhắc đến, nó được gài vào gương cùng với ba bốn bức khác. Anh để bức ảnh lên quầy rượu, cầm lấy chiếc cốc vừa lau bóng xong uể oải lắng nó qua đầu về phía những người đánh bài. Rồi một phát Colt nổ vang ầm quán rượu.

Call liếc lại kịp thấy chiếc cốc vỡ tan. Gus luôn là tay súng ngắn cự phách – thấy anh vẫn bắn giỏi như xưa, thật khoái. Đám người đánh bài nhoáng nhoàng tìm nơi ẩn trừ người béo hú đội cái mũ bự. Nhìn kỹ hơn. Call nhận ra anh ta, Ned Tym, một tay cờ bạc dày dạn, quá dày dạn với vài mánh cốc vỡ. Gã tỉnh khô bỏ mũ ra thổi thổi thủy tinh vụn ở vành mũ đi.

https://thuviensach.vn

— Kìa, Cảnh vệ Texas lại về thị trấn hả, – Ned Tym nói. – Hế lô Gus. Hôm tới gặp gánh xiếc, tôi sẽ hỏi họ xem có cần tiết mục bắn cốc không mới được.

— À kìa, Ned, cậu đấy à? – Augustus nói. – Cặp mắt già lão của tớ kém rồi. Nếu sớm nhận ra thì tớ đã bắn vào mũ cậu, tiết kiệm được cái cốc. Bây giờ cậu giấu các con xì thừa của mình ở đâu?

Ned chưa kịp đáp, một người mặc áo khoác đen đã từ trên thang gác nằm sâu trong quán chạy xuống. Nom không nhiều tuổi hơn gã coi quầy rượu là bao.

— Cái gì xảy ra thế Ned? – Anh ta hỏi, khôn ngoan đứng ở cạnh bàn những người đánh bạc. Augustus vẫn cầm khẩu súng trong tay.

— Ồ, có gì đâu, John, – Ned nói. – Đại úy McCrae và Đại úy Call tình cờ ghé vào rồi Đại úy McCrae biểu diễn súng cho bọn tôi xem, thế thôi.

— Thế thôi là thế nào, – gã coi quầy rượu oang oang. – Lão già chó đẻ này đánh giập mũi tôi.

Bằng một động tác uyển chuyển đến mức gần như là hiền hòa, Augustus vươn tay qua quầy rượu nện vào trên tai gã ranh một cái bằng nòng súng. Một cái gõ như thế là đủ. Thằng ranh tụt xuống mất tăm.

— Tại sao ông làm thế? – Người mặc áo khoác đen hỏi. Anh ta cáu, nhưng hơn cả thế, hình như là ngạc nhiên nữa.

— Tôi lạ là ông lại phải hỏi tại sao nữa, – Augustus tra súng vào bao. – Ông đã nghe nó gọi tôi đấy. Ông là chủ quán này hay còn ai là chủ ông?

— Tôi là chủ. Tôi không cho phép ai nổ súng trong quán rượu của tôi.

— Willie Montgomery giờ thế nào rồi? – Augustus hỏi.

— Vợ Willie bỏ đi, – Ned Tym nói, – anh ấy quyết đuổi theo nên đã bán chỗ này cho Johny đây.

Call đang nhìn vào bức ảnh Augustus lấy ở đằng sau quầy rượu ra. Jake đang toét miệng cười, với khẩu súng có báng khảm ngọc trai cài vào thắt

https://thuviensach.vn

lưng, còn anh và Gus thì vẻ nom trịnh trọng. Nó chụp lâu rồi, vào cái năm các anh đang lùng Sói Co Cẳng Đá và phe đảng. Dồn được bọn chúng về tới sông Canadian đã khiến những người Cảnh vệ trở thành anh hùng của một thời, tuy Call biết đó chỉ là lời ca tụng rỗng tuếch. Sói Co Cẳng Đá không bị bắt cũng chẳng bị giết và chẳng có gì giữ được hắn ta ở lại thật lâu với sông Canadian. Nhưng trong một vài tuần sau đó, hễ bọn anh đến đâu cũng bị đám phó nháy quây lấy. Một người đã đem cài ảnh các anh lên ở quán Sừng Hươu Đực.

Người trẻ tuổi mặc áo đen đi đến nhìn gã coi quầy rượu nằm lịm dưới đất.

— Tại sao ông lại đánh giập mũi anh ta? – Anh hỏi.

— Một ngày nào đó nó phải cảm ơn tôi, – Augustus nói. – Cái mũi sẽ làm cho nó nhớ đến cách thức hấp dẫn được các bà các cô hơn. Với cung cách như bây giờ sợ nó sẽ sống cô độc suốt đời.

— À, tôi không chịu đâu! – Người áo đen nói to. – Tôi không hiểu tại sao đám cao bồi già các ông lại nghĩ có thể vào nhà người ta rồi muốn làm gì thì làm. Tấm ảnh kia làm cái gì thế ở trên quầy rượu này?

— À, đó là ảnh bọn tôi lúc trai trẻ, từ cái hồi họ còn muốn chúng tôi làm Thống đốc bang, – Augustus nói. – Willie gài nó ở đây để khi vào đây chúng tôi thấy trước kia mình vốn dĩ đẹp trai như thế nào.

— Tôi đang cho gọi sê ríp để bắt các ông đây, – người áo đen nói. – Bắn súng trong quán rượu của tôi là một cái tội, tôi bất cần các ông làm những gì trước đây hai chục năm. Các ông có thể đi khỏi đây và đi cho nhanh nhanh lên, kẻo sẽ qua đêm ở nhà giam đấy. – Càng nói anh ta càng cáu.

— Ồ thôi, John, nếu là anh thì tôi sẽ chả dọa dẫm các quý ông này đâu, – Ned Tym nói, thất kinh lên về những điều vừa nghe thấy. – Đây là Đại úy McCrae và đây là Đại úy Call.

— Thì là cái gì với tôi? – John nói, quay phắt lại Ned. – Tôi chưa nghe nói đến họ và tôi không muốn có những lão cao bồi già vào đây làm loạn hết

https://thuviensach.vn

cả lên.

— Các ông ấy không phải là cao bồi già, – Ned nói. – Đó là những Cảnh vệ Texas. Anh đã nghe nói đến các ông ấy đấy.

—Tôi không hiểu tại sao lại bảo tôi nhất thiết phải giữ kẽ với mọi cựu binh nào đã từng bắn vào da đỏ. Chuyện thổi phồng mà đám già đem phét lác cho mình cả thôi.

— John, anh không biết là anh đang nói gì nữa rồi đấy, – Ned nói, ngày càng hốt hoảng. – Đại úy Call và Đại úy McCrae đây không hề phét lác về mình đâu.

— À, đó là ý ông thôi. Với tôi thì các ông ấy đều là dân phét lác hết.

Gus chìa bức ảnh cho John nhìn:

— Ông phải thấy đây là chúng tôi. Tại sao ông đem ảnh chúng tôi găm lên đằng sau quầy rượu của mình rồi lại muốn đuổi chúng tôi đi.

— À, được, tôi chưa để ý thấy các tấm ảnh này. Thấy thì tôi đã quăng tất đi rồi. Thôi uống mau rượu đi rồi phới kẻo vào nhà pha. Ông sê ríp đến rồi kìa.

Đúng thế, một phút sau, Tobe Walker bước vào quán rượu. Nom anh vạm vỡ, với bộ râu chó biển. Call thú vị gặp lại anh ta vì điều mà người chủ trẻ tuổi này không biết là Tobe đã có bốn năm trong đội Cảnh vệ của Call, trước khi bọn anh giải nghệ. Lúc đó Tobe mới mười sáu tuổi nhưng đã là một Cảnh vệ giỏi và nhìn Call, Gus như thần thánh. Mắt Tobe trợn tròn lên.

— Chao, có thể là thật chăng? – Anh hỏi. – Đại úy Call hả?

— Đúng, Tobe, – Call nói, bắt tay anh.

Augustus cũng rất thú vị về sự thể lại quay ra thế này.

— Trời đất, Tobe. Tớ nghĩ cậu đến còng tay chúng tớ giải vào nhà pha.

— Tại sao tôi phải làm thế chứ? – Tobe nói. – Tống giam quách tôi đi còn hơn.

https://thuviensach.vn

— Vì anh được mướn để giữ an ninh mà các bợm rượu già này lại quấy phá an ninh, – John nói. Việc Tobe rõ ràng thân thiết với hai người làm anh ta càng tức tối.

Lập tức Tobe lạnh ngay mặt:

— Anh nói gì vậy đó, John?

— Sê ríp, tôi nghĩ là anh nghe rõ tôi nói chứ, trừ phi anh điếc. Hai gã này đến đây đánh giập mũi người coi quầy rượu của tôi. Rồi một người bắn vô cớ một phát súng. Rồi lại quật nòng súng vào người coi quầy rượu. Tôi cho họ một cơ hội bỏ đi nhưng họ không muốn, cho nên tôi định làm đơn kiện để pháp luật xử lý việc này.

Anh ta nói mấy lời ngắn ngủi đó với cung cách trang trọng khiến cho cả ba đều phì cười. Augustus ha hả, Call và Tobe thì tủm tỉm, ngay Ned Tym cũng lúc cúc cười họa theo.

— Con ơi, đánh giá lầm tiếng tăm của bọn ta rồi, – Augustus nói. – Khi anh còn là một đứa bé bú tí mẹ thì chúng ta đã là pháp luật ở chính nơi anh sinh ra rồi.

— John, tôi khuyên anh ngừng ngay lại đi, – Tobe nói. – Anh quá nóng nảy. Tốt hơn cả là anh xin lỗi họ rồi mang uýt ki ra cho tôi.

— Tôi thà để quỷ bắt, – John nói. Đoạn bước qua gã ranh nằm lăn trên mặt đất, đi lên gác.

— Anh ta có cái gì trên đó, một cô điếm à? – Augustus hỏi, vẻ hy vọng. Anh bắt đầu thấy dâm dựt, và muốn có một người đàn bà.

— Đúng, John bao một *señorita* [Tiểu thư]. – Tobe nói.

Họ lấy chai uýt ki và ngồi xuống bàn trò chuyện.

Ned Tym và bạn bè của anh ta lại đánh bài nhưng do thần kinh đã xáo trộn, họ bị Ned vét hết tiền.

Họ chia tay nhau một lát sau đó. Augustus buộc hai con lừa vào cỗ xe mới. Đường phố San Antonio vắng tanh khi họ rời đi. Trăng treo đỉnh trời

https://thuviensach.vn

và một cặp dê hoang đang rúc mõm vào các tường thành Alamo cổ, hy vọng tìm ra được vài ngọn cỏ. Khi họ đến Texas lần đầu tiên vào những năm bốn mươi, người dân chẳng nói gì khác ngoài chuyện Travis cùng trận đánh oai hùng nhưng thất bại của ông. Bây giờ trận đánh đã bị quên đi gần hết và tòa thành thì nằm với gió sương. Augustus nói.

— Này Call, tớ nghĩ họ quên cánh ta rồi, như họ đã quên Alamo[19] ấy.

— Quên chứ, – Call nói. – Mình có ở đây đâu mà họ nhớ.

— Đó không phải lý do. Lý do là chúng ta đã không chết. Travis thua trận và ông ta liền đi vào sử sách mỗi khi có đứa nào viết về cái địa điểm này. Nếu dạo đó một nghìn da đỏ Comanche dồn chúng ta vào một con suối rồi diệt sạch như da đỏ Sioux làm với Custer thì họ sẽ viết ra những bài hát về chúng ta đến cả trăm năm.

Call coi nhận xét này là ngớ ngẩn:

— Tớ sợ là không thể có được một toán da đỏ những nghìn người. Có được vậy thì chúng chiếm thủ đô Washington từ lâu rồi.

Nhưng càng nghĩ đến lời chửi rủa nhận được tại quán bar, cái quán bar anh từng được hoan hô như những anh hùng ở đó, Gus càng rầu lòng.

— Tớ nên cộp cho thằng nhãi ấy vài ba cái nữa, – anh nói.

— Nó sợ rồi, – Call nói. – Tớ chắc nếu gặp, Tobe sẽ lên lớp cho nó.

— Không phải trò ấy.

— Ờ thì khỉ, là trò gì vậy? – Call hỏi.

— Nếu nán lại hai chục năm nữa chúng ta sẽ thành da đỏ. Kiểu xây dựng cái chỗ này như thế này thì chúng ta chỉ thấy toàn là nhà thờ với các cửa hàng đồ khô mà thôi. Điều cậu biết tiếp theo là bọn chúng sẽ phải quây và nhốt đám già cánh ta lại ở một khu bảo tồn để cánh ta không dọa các quý bà.

— Xem vẻ không thể như thế được. – Call nói.

https://thuviensach.vn

— Có vẻ quá đi chứ. Tớ mà kiếm được ả nào là tớ cưới luôn. Chuyện là nếu tớ sắp bị đối xử như da đỏ thì tớ sẽ xử sự như da đỏ ngay thôi. Tớ nghĩ cánh ta đã bỏ các năm tháng tốt đẹp nhất ra chiến đấu cho bên sai.

Call không muốn tranh cãi về ba cái thứ ấm ớ. Gus mà lên cơn thế này thì chuyện gì cũng có thể xảy ra. Ở đồng quê, nếu anh ta nổi điên và bắn một cái gì thì đó sẽ là một con rắn chứ không phải một tay coi bar thô lỗ.

— Chúng ta đã chiến đấu ở bên đúng đấy, – Call nói. – Kỳ lạ là cậu đã đứng về phía pháp luật được lâu đến thế. Jake không thể thành một tên sống ngoài pháp luật vì quá hèn nhát, nhưng cậu thì lại khác.

— Nhưng tớ cũng có thể thành ra thế được đấy. Có thể kết cục sẽ tốt hơn Tobe Walker trói bọn say lại để kiếm cơm. Này, khi cánh ta đi, nó suýt khóc đấy. Xưa nó nhanh nhẹn cơ, bây giờ nhìn nó xem. Béo như cái thùng tô nô.

— Đúng là nó lên cân thật, nhưng hồi ấy Tobe cũng đã vạm vỡ rồi, – Call nói. Nhưng có điểm anh cũng ngờ là Gus đúng. Tobe đã rầu rĩ khi họ lên ngựa ra đi.

43

Về phần Roscoe thì mở đầu đã là tồi và ngày càng tệ hại hơn. Vì lẽ hình như anh sẽ chẳng tìm ra nổi Texas.

Lúc khởi hành, anh nghĩ cách tốt nhất để tìm ra Texas là cứ hỏi các dân định cư, nhưng họ tỏ ra ngu dốt đến lạ lùng. Phần lớn họ chưa ra quá vài trăm mét cái chỗ tình cờ họ đến cư ngụ. Nhiều người còn không thể chỉ ra lối đến khu định cư tiếp theo, nói chi đến một nơi xa xôi như Texas.

May sao cuối cùng vấn đề hướng đi đã được giải quyết khi anh đâm bổ vào một đám lính với cỗ xe lừa kéo. Họ đang đi đến một chỗ nào đó gọi là Suối Trâu Rừng ở bang Texas. Chỉ có bốn người lính, hai cưỡi ngựa, hai trên xe, và họ giải sầu bằng cách say sưa. Họ là những người hào hiệp, hào hiệp

https://thuviensach.vn

đến nỗi Roscoe cũng đâm ra bét nhè. Việc tìm ra những người biết Texas đã làm anh sung sướng quá cỡ. Chẳng mấy chốc, anh thấy bụng nôn nao. Đám lính ân cần đỡ anh nằm lên xe. Anh đau dữ, buộc phải nằm sấp xuống sàn xe, đầu thò ra ngoài, nôn ọe.

Cuối cùng, khi ngồi dậy được, anh thấy vô cùng yếu đuối, thì họ đã đến bờ một con sông rộng nhưng không sâu lắm.

— Sông Hồng đây, – một người lính nói. – Sang bên kia là đất Texas rồi.

Roscoe bò ra khỏi xe, định leo lên con Memphis để lội qua nhưng thình lình anh thấy mình ngồi trên đất, nắm lấy một bàn đạp.

Đám lính phá ra cười, họ xốc anh lên lưng ngựa tựa như xốc bao khoai tây.

— Ông phó ơi, may mà ông lại đâm bổ vào chúng tôi đấy, – một gã nói. – Nếu ông cứ đi tiếp về phía tây vào Lãnh Thổ[20], bọn da đỏ mà tóm được ông thì chúng ăn tươi hột dái ông ngay.

— Ăn cái gì của tôi? – Roscoe hỏi, giật mình trước kiểu nói thô bạo.

— Tôi nghe nói là nếu bắt sống được ông thì họ xơi ngay mấy hột cà ông đấy.

— À, thế tình hình da đỏ ở Texas ra sao nhỉ? – Roscoe hỏi. Đám lính hình như chẳng biết chút nào vì họ từ Missouri đến. Về da đỏ họ chỉ biết mỗi điều là chúng thích làm những trò ghê rợn đối với người da trắng bị chúng bắt.

Chiều hôm sau, đám lính rẽ về phía Tây, bảo đảm với anh rằng chỉ cần giữ hướng tây nam mà đi thì cuối cùng sẽ đến San Antonio.

Tối hôm đó, khi Roscoe đã bằng lòng với một đêm ngủ ngoài trời lưng tựa gốc cây thì trông thấy túp lều trước mặt.

Lại gần, anh thấy ông già với bộ râu ám khói thuốc lá đang ngồi lột da con chuột túi *possum*. Roscoe vui vì ông già này là người Texas đầu tiên anh gặp.

https://thuviensach.vn

— Chào, – anh nói to, vì coi việc làm người khác giật mình là điều nguy hiểm.

Ông già nọ không ngước lên nhưng một hình thù ló ra ở cửa túp lều – *một cô gái*, Roscoe nghĩ, tuy trong bóng tối anh không dám chắc.

— Tôi nghỉ đêm ở đây có sao không ông? – Roscoe xuống ngựa hỏi.

Ông già liếc vội anh.

— Nếu ăn uống thì phải tự lo lấy. Và để cho đứa con gái yên, nó là của tôi, đã mua trả tiền rồi.

Roscoe ngạc nhiên. Kiểu cách ông già thì là gì cũng được cả, trừ có thân mật.

— À, tôi có bích quy mang theo đây. – Roscoe nói.

— Để cho đứa con gái yên, – ông già lại nói.

Roscoe nghĩ, giá cứ dựa vào gốc cây mà ngủ lại hay. Trình độ văn minh ở Texas dứt khoát là không cao lắm nếu như lấy ông già này ra làm một thí dụ.

— Ra lấy con này đi, – ông già bảo cô gái.

Cô ta *lẻn* ra cầm lấy cái xác chuột túi máu me, không một lời. Trong tối, khó nhận rõ được, trừ vóc dáng gầy gò. Cô ta đi chân đất và mặc cái váy nom như cắt từ một túi vải bông ra.

— Tôi mất hai mươi tám bộ lông chồn để đổi lấy nó đấy, – ông già thình lình nói. – Có tí uýt ki nào đấy không.

Đúng là Roscoe có một chai mua lại của đám lính. Anh đã ngửi thấy mùi thịt rán – con *possum* – chắc thế rồi – và thấy thèm ăn. Anh chưa có gì vào bụng và nghĩ rằng có lẽ anh thích ăn một miếng thịt *possum* rán.

— Có một chai đây, – Roscoe nói. – Ông được hoan nghênh cùng uống.

Anh cho rằng việc mời mọc này sẽ bảo đảm cho anh một chỗ chắc chắn tại bàn ăn, nhưng không phải. Khi thò chai rượu ra, ông già cầm lấy uống

https://thuviensach.vn

một hơi gần cạn. Rồi ông đứng lên, không một lời, mất hút vào trong túp lều tối mù. Và không ra nữa. Roscoe ngồi lên cái gốc cây, chỗ duy nhất để ngồi và bóng tối ngày càng dày thêm cho đến lúc anh không thấy nổi túp lều cách đó vài mét. Chẳng một ánh đèn trong đó.

Khi đã hiển nhiên là không được mời ăn, Roscoe bèn nuốt hai cái bích quy rồi ném giường cuốn vào cạnh túp lều.

Anh nghe thấy ông già nói. “Dọn cái nệm rơm đi.” Túp lều dựng sơ sài, giữa các phiên gỗ có những khe nứt lớn đủ cho con *possum* chui lọt. Tiếng ông già loạng choạng quanh quẩn. “Con kia ra đây.” Rồi một tiếng đập, tựa như ông ta đánh cô gái bằng cái thắt lưng hay sợi da mài dao cạo gì đó. Tiếp đó có tiếng xô đẩy và tiếng dây da quật thêm một hai lần mà anh chỉ nghe thôi chứ không giúp gì được. Người con gái bắt đầu thút thít, rên rỉ.

— Cái gì thế? – Roscoe nói, nghĩ mình lên tiếng ông già sẽ để cô gái yên. Nhưng không ăn thua. Cuộc xô đẩy tiếp tục và cô gái cứ thút thít. Rồi hình như cả hai ngã xuống đất. “Nếu mày không nằm im tao sẽ quất cho tới khi nào mày phải chịu,” tiếng ông già. Nghe như hết hơi. Roscoe cố nghĩ xem vào trường hợp này thì July sẽ làm gì. July luôn dặn anh đừng xía vào các chuyện gia đình lục đục, cái dạng nguy hiểm nhất trong công việc pháp luật. Đã một lần July cố giữ một người đàn bà vác cái đinh ba đuổi chồng và anh đã bị thương vào cẳng, coi như kết quả.

Trong trường hợp này, Roscoe không biết liệu cái điều anh đang nghe thấy có phải là một chuyện lục đục gia đình không.

Cô gái hình như đã chống cự quyết liệt vì ông già thở dữ, và lúc lấy lại được hơi thì chửi rủa luôn mồm. Roscoe lại càng mong giá mình đừng có nhìn thấy túp lều này.

Ông già rồi cũng có vẻ đã ép buộc được nhưng cô gái còn thút thít một hồi lâu, một thứ thút thít bất giác, tựa như con chó con vẫn làm thế khi mơ phải chuyện không hay. Trong những năm đói kém sau chiến tranh, nhiều người nghèo đã đem con cho bất cứ người nào muốn nhận chúng, khi chúng đã đến cái tuổi giúp được việc rồi.

https://thuviensach.vn

Roscoe tỉnh giấc ướt đầm. Trong túp lều, ông già ngáy ầm ầm. Không có tiếng động nào của cô gái.

Do không có vẻ gì sẽ được mời ăn điểm tâm, Roscoe lên ngựa đi, cảm thấy ái ngại thay cho cô ta. Lão già là một thằng đểu, chẳng cả đến cảm ơn chai uýt ki của anh nữa. Nếu người Texas đều cư xử giống lão thì chuyến đi này thật là đáng lo ngại.

Ngày hôm ấy, đi được một hai dặm, con Memphis bỗng bồn chồn, vểnh tai và nghiêng ngó. Roscoe quan sát nhưng không thấy gì hết. Vùng này cây to cành lớn che mất tầm nhìn.

Roscoe đang nửa thức nửa tỉnh trên yên thì một việc không hay xảy đến. Memphis quệt phải một cành cây có tổ ong vò vẽ. Tổ ong rơi đúng ngay lòng Roscoe và còn chưa kịp lăn ra khỏi thì hai ba chục con ong đã bay ra. Lúc anh bừng tỉnh thì đã thấy rặt ong là ong.

Thật là một cú hãi hùng. Anh cho Memphis phi nước đại và chẳng mấy chốc đã vượt được đàn vò vẽ, nhưng có hai con đã lọt vào sơ mi anh, kịp đốt anh trước khi anh di chết được chúng. Anh vội xuống ngựa cởi sơ mi ra để cầm chắc không còn con nào nữa.

Trong lúc anh đang đau nhức đau nhối lên thì trông thấy cô gái, vẫn cô gái gầy gò trong túp lều đêm qua, vẫn mặc chiếc váy bằng vải bao bố sợi bông kia. Cô nấp sau một bụi cây nhưng do tình cờ mà Roscoe đã thấy.

— Kìa, đã ở đó rồi thì ra thôi nào, – Roscoe nói, nghĩ cô gái đã đi cùng với Memphis trong sáu dặm đường như vậy thì thật là điều lạ. Anh nghĩ lão già bắt cô đi theo xin uýt ki hay một cái gì đó.

Cô gái từ từ đi đến chỗ anh, nhát như một con thỏ. Vẫn chân đất và nứt nẻ, sứt sát, cô dừng lại cách anh khoảng vài mét. Cô nom khá xinh xắn, Roscoe nghĩ, tuy mớ tóc nâu của cô bẩn thỉu và hay cánh tay cô thì đầy vết thâm tím.

https://thuviensach.vn

— Làm sao cô theo được? – Roscoe hỏi. Đây là lần đầu tiên anh thấy cô, rõ ràng cô xem vẻ chưa quá mười bốn mười lăm.

Cô gái cứ đứng.

— Tôi chưa biết tên cô, – Roscoe cố lịch sự.

— Mẹ gọi cháu là Janey, – cô gái rụt rè. – Cháu bỏ trốn lão Sam.

— Ồ… – Roscoe nói.

— Sáng nay suýt nữa cháu giết lão, – cô gái nói. – Lão xử tệ cháu mà đằng nào thì cháu cũng không phải là của lão, lão chỉ đưa cho Bill mấy bộ lông chồn để đổi lấy cháu. Cháu đã lấy cái rìu sắp giết lão thì chú đến, thế nên cháu bỏ đi với chú.

Giọng cô gái khàn như của một cậu trai, và khi đã hết e thẹn thì cô cũng chẳng ngại nói.

— Cháu nhìn thấy chú bị ong đốt. Dọc đây có một con suối. Đem bùn đắp vào các vết vò vẽ cắn thì rất tốt. Hòa bùn với nước bọt đắp vào là khỏi đau.

Roscoe nghĩ tốt nhất là bàn ngay vào câu chuyện bỏ đi của cô gái.

— Tôi là phó sê ríp. Tôi đang xuống Texas tìm một người, phải đi nhanh, nhưng lại chỉ có một con ngựa.

Anh ngừng lại, cảm thấy cô gái chắc hiểu được ngụ ý. Thay vì lo lắng thì trên nét mặt cô lại thoáng hiện lên nụ cười.

— Chú bảo chú đi nhanh à? Chỉ chạy chân thôi mà cháu cũng vượt được trước chú hai dặm. Cháu trước đã đi bộ từ đây lên San Antonio, cháu nghĩ cháu đi kịp chú, trừ phi chú cho ngựa phi nước đại.

Roscoe gần như đồng tình với cô. Nếu cô đã đến San Antonio thì cô ắt biết được lối quay lại đó.

Nhưng anh đâu hề nghĩ tới người dẫn đường lại là một cô gái bỏ trốn. Lý do khiến anh đi tìm July dính đến một người đàn bà bỏ trốn. Sự tình sẽ ra sao nếu như anh ló mặt ra lại với một người đàn bà bỏ trốn khác? Dân Đồn

https://thuviensach.vn

Smith biết thì sẽ thành chuyện không hay ngay. Nhưng anh vẫn không quên rằng anh đang rất đói.

Như đọc được cái đói ở nét mặt anh, cô gái vội chứng tỏ vai trò của mình.

— Cháu bắt được thú. Bill dạy cháu cách bắt chúng. Cháu thường chạy vượt chúng nó. Nếu có lưỡi câu cháu lại kiếm được cả cá.

— Ồ, tôi nghĩ là cô đã bắt được con *possum* tối qua.

Cô gái nhún vai.

— Cháu chạy nhanh hơn cả *possum* cơ. Nếu đến con suối, cháu sẽ đắp bùn vào các vết ong đốt chú.

Anh chưa kịp đôi hối cô đã vọt lên trước. Không chỉ nhanh hơn con *possum*, còn mau hơn cả con Memphis. Nó đi nước kiệu mới kịp được cô.

Cô gái đến con suối trước anh và đang nắm những nắm bùn rồi nhổ nước bọt vào. May sao bờ suối cao, hắt xuống một ít bóng để Roscoe ngồi cho cô gái đắp bùn lên các vết ong đốt.

— Chú cởi cái áo này ra, – cô nói như ra lệnh làm cho Roscoe ngạc nhiên. Bùn lành lạnh. – Lão Sam chẳng kiếm được gì ra hồn cho nên phải trông vào những thứ cháu bắt được mà sống.

— Tốt, tôi mong cô bắt được một con thỏ béo, – Roscoe cảm thấy dớ dẩn vì dĩ nhiên anh không thật bụng có ý bảo cô làm việc đó. Cô có thể nhanh chân nhanh tay nhưng chắc chắn là thỏ nhanh hơn cô.

Lại cảm thấy choáng váng, anh bèn nằm xuống, nghĩ rằng chợp mắt đi một tí cũng chẳng sao. Và khi mở mắt ra anh thấy một cảnh tượng đáng lạ – hay là hai cảnh tượng. Một là một con thỏ đuôi bông đã chết nằm ở gần anh. Hai là cô gái đang lội suối, với chiếc gậy ngắn trên tay. Thình lình có con ếch trâu nhảy từ bờ suối ra, và khi còn đang ở giữa trời, đã bị cô vung gậy đánh bật trở lại bờ.

— Được một con thỏ với một con ếch. Chú có muốn rán chúng không?

https://thuviensach.vn

— Ai ăn ếch? – Roscoe nói.

— Chú chỉ ăn đùi nó thôi. Cho cháu con dao của chú.

Cô mau lẹ lột da thỏ đoạn thọc dao vào con ếch, ném nửa trên của nó xuống suối rồi lấy răng lột da nó ra. Roscoe có một ít dụng cụ nấu nước trong túi yên, cô lẳng lặng lấy chúng xuống, chẳng chờ anh bảo, rồi nhóm lửa. Anh ngạc nhiên nhìn đôi chân ếch vẫn nhảy ra khỏi chảo tựa như đang còn sống vậy.

Cô gái nấu xong, anh ăn chân con ếch và rất thích cái vị của nó. Rồi họ chia nhau con thỏ, ăn không sót tí gì, ném xương xuống suối. Món lục phủ ngũ tạng của thỏ và ếch đã làm cho rùa đổ đến như là một cuộc tụ hội.

Sau bữa ăn, Roscoe thấy đầu đỡ choáng váng. Cô gái ngồi cách xa anh, nhìn đăm đăm xuống suối. Cô nom vẻ đúng là một đứa trẻ.

Vấn đề xử sự ra sao với cô gái đè nặng Roscoe. Lão Sam xem vẻ không phải người cam chịu mất đi một thứ lão đã coi là tài sản. Ngay trong lúc này lão có thể là đang lần theo dấu vết hai người.

— Tôi nghĩ lão già chắc sẽ đuổi theo cháu, – Roscoe cảm thấy lo ngại.

— Không đâu. Cháu đã lấy cái chảo to quạng vào đầu gối lão để lão nằm ít ra là phải mấy ngày.

— Trời đất, tôi nghĩ cháu cũng chẳng vừa đâu. Cháu không có người nhà ư?

— Chết rồi. Chả còn ai. Rồi Bill lấy cháu.

— Trời đất. Bill là ai?

Một vẻ khổ sở thoáng qua mặt cô gái.

— Bill đưa cháu đến Đồn Worth. Rồi gặp lão Sam ở đó, họ say rượu, rồi Sam đổi lấy cháu về.

— Tốt hơn là cháu đi một hai ngày, có thể tôi tìm ra cho cháu một nơi nào đó tốt hơn cái chỗ cháu vừa bỏ đi. Tôi không thích cháu phải trở về đó.

Khi Roscoe bảo cô leo lên ngựa, cô nhìn anh sửng sốt.

https://thuviensach.vn

— Cháu đi bộ có sao đâu.

— Kìa, chúng ta phải đi gấp mà lại. Nào.

Cô gái lên ngựa, móc ngón chân vào đai bụng ngựa và nắm tay vào dây yên.

— Cao nhỉ? Cháu nhìn qua được cả các bụi cây.

— Nếu đi không đúng đường thì cháu bảo nhé, – Roscoe nói, trong khi con ngựa lội qua suối. – Tôi không được phép bỏ qua San Antonio.

44

Ở bắc San Antonio, cuối cùng vùng đất bắt đầu mở rộng ra, và ai nấy đều nhẹ nhõm. Hai tuần vất vả với *mesquite* đã thử thách lòng kiên nhẫn của từng người. Dần dần *mesquite* thưa đi, vùng đất bớt hẳn cây cối rậm rạp. Cỏ tốt hơn và dễ nắm được gia súc hơn. Dọc đường lên mạn Bắc, chúng gặm cỏ thong dong quá đến nỗi Newt cảm thấy phải mãi lâu mới ra khỏi được Texas, chưa nói tới Montana.

Anh vẫn đi ở đoạn hậu; do cỏ nhiều nên có đỡ bụi. Anh hay đi cùng anh em Rainey, bàn cãi với nhau những cái thấy dọc đường. Một đầu đề thường bàn đến là liệu da đỏ đã thật sự bị quét sạch hay chưa.

Ban đêm quanh lửa trại vẫn lại cứ là chuyện da đỏ, phần lớn do ông Gus kể. Đại úy lại làm cái điều vẫn làm: một mình bỏ đi cách anh em một khoảng vừa đủ.

— Ông ấy không thích cái mùi của anh em mình à? – Bert Borum hỏi.

— Cũng không nên trách ông ấy, – Jasper nói. – Đậu Ve mỗi năm giặt quần áo lót mới có hơn hai lần.

— Ông Đại úy thích đi như vậy, – Đậu Ve nói, lờ chuyện nhận xét về bộ đồ lót.

https://thuviensach.vn

— Tôi mong có đầu bếp, – Jasper nói. – Ớn chết lên vì ăn các thứ lăng nhăng rồi.

Chẳng ai không ca thán. Từ khi Bolivar đi, ăn uống thất thường, nhiều người đã thử bắt tay vào việc bếp núc. Call đã đến nhiều khu định cư, hy vọng tìm được một ai có thể mướn làm. Augustus thường nấu bữa điểm tâm, làm theo ý thích của mình, khiến nhiều người kêu ca, vì anh chỉ chuộng món trứng tráng, với cái kiểu nấu mà nhiều người, đặc biệt Dish Boggent, rất khó chịu.

— Tôi thích trứng chỉ rán qua thôi, – Dish nói, hết sáng này qua sáng khác, bất lực nhìn Augustus đánh trứng lên rồi đổ chúng vào một cái chảo rán to đùng.

— Đừng rán thế Gus. Anh làm cả lòng đỏ lòng trắng lẫn vào nhau.

— Thì đằng nào vào dạ dày mình nó cũng lẫn thôi mà cậu.

— Chúng ta phải có một đầu bếp, dù tồi đến mấy cũng được, – Augustus bảo Call. – Quá nguy hiểm cho một người quý giá như tôi. Tôi có thể bị đám này bắn chết vì món trứng mất.

— Được, Austin không còn xa nữa đâu, – Call nói. –Ta sẽ thử ở đấy xem.

Ngày đẹp trời và gia súc đi tử tế với Dish giữ đầu cánh, tựa như anh đã làm như thế cả đời. Austin chỉ còn cách hai chục dặm. Call đã sẵn sàng vào nhưng Augustus đòi thay áo sơ mi. Anh nói.

— Tớ có thể gặp một cô hoặc một bà. Cậu thì có thể kiếm ra đầu bếp.

Họ mau chóng tìm ra lối mòn của xe hàng vào Austin, nhưng không theo nó lâu, vì Augustus thình lình quặt ngựa lên phía Bắc.

— Không phải đường đến Austin đó, – Call nói.

— Tớ vừa nhớ ra một cái, – Augustus đáp.

Anh phi đi, không một lời. Call phóng đi theo, nghĩ có lẽ Gus khát. Họ đang cách không xa con suối nhỏ chảy vào sông Guadeloupe.

https://thuviensach.vn

Đúng thế, cái Gus tìm chính là con suối này. Nó chảy qua một bụi nhỏ những cây sồi, tràn dọc sườn dốc một quả đồi khá lớn. Gus và con Sốt Rét Rừng dừng lại trên quả đồi, nhìn xuống con suối và một đầm nước nho nhỏ do suối tạo nên ở bên dưới cây cối. Gus cứ ngồi trên ngựa nhìn – điều kỳ lạ – nhưng lúc đó Gus kỳ lạ thật. Call đi tới, thầm nghĩ cái gì có thể khiến Gus chú ý, và anh sửng sốt thấy bạn nước mắt đầy tròng. Nước mắt ướt cả hai bên má và long lanh ở đầu ria mép Gus.

Call không biết nói sao vì không hiểu đang xảy ra chuyện gì. Đôi khi Gus cười đến chảy nước mắt, và ít khi khóc. Hơn nữa hôm nay đẹp trời. Thật khó hiểu.

Sau mấy phút im lặng Call thấy Gus thở dài, thấy Gus lau mắt bằng chiếc khăn quàng cổ hẹp.

— Có chuyện gì với cậu thế? – Cuối cùng Call hỏi.

Augustus bỏ mũ ra cho đầu mát đi.

— Woodrow, tớ tưởng cậu biết, – anh nói, nhìn vào lùm cây và cái đầm nước.

— Tớ không biết! Chắc là không biết.

— Tớ gọi đây là vườn cây quả của Clara. Bọn mình hay ra đây ăn và đi dạo.

— Ồ, tớ sợ không có người nào khác mà cậu khóc nữa đâu.

Augustus lấy ngón tay lau mắt:

— Ừ, có lẽ sai lầm chính trong đời tớ là để cho cô ấy tuột đi mất.

Anh quay ngựa lại, và họ đi đến Austin, tuy kỷ niệm về Clara vẫn còn tươi rói trong anh, tựa hồ như chị chứ không phải Woodrow Call đang cưỡi ngựa đi bên anh vậy. Chị đã có những phù phiếm, chủ yếu về áo quần. Anh hay đùa chị, nói chưa từng thấy chị mặc cái váy nào hai lần, nhưng Clara chỉ cười. Khi người vợ thứ hai của anh chết, anh được tự do ngỏ lời với chị và một hôm anh đã ngỏ lời, ở bữa ăn tại cái chỗ anh gọi là vườn cây quả của họ, nhưng chị từ chối.

https://thuviensach.vn

Call hơi bối rối cho Augustus. Anh thấy hình như Gus đã có một sự chọn lựa kỳ quặc. Dầu gì Gus cũng đã hai lần lấy vợ cơ mà.

— Về hai người vợ của cậu thì thế nào?

— À, cũng lạ. Tớ không thiên về đàn bà béo tốt bao giờ, ấy thế mà lại lấy hai người mập ú. Người ta làm những điều kỳ quặc, tất cả, trừ cậu ra. Tớ nghĩ, kể cả hạnh phúc cậu cũng chẳng mong được có. Nó không hợp với cậu cho nên cậu tránh đi.

— Nói dớ dẩn.

— Không đâu. Sau khi đã xem cậu tự trừng phạt trong suốt ba chục năm qua, tớ không cho là tớ nhìn sai cậu đâu. Tớ chỉ không hiểu cái gì nó làm cho cậu đáng bị trừng phạt đến như vậy thôi.

Hai người chưa đi được bao xa thì nhận ra một chỗ cắm trại nho nhỏ ở chân một sườn dốc đá vôi, bên đầm nước và một ít cây cối.

— Tớ cá là Jake kia, – Call nói.

— Không, chỉ Lorie thôi. Tớ cá là Jake đã bỏ Lorie ở đây mà vào thị trấn rồi.

Call nhìn lại nhưng chỉ thấy con ngựa và con lừa thồ. Trong những năm làm Cảnh vệ, Augustus đã nổi tiếng về tinh mắt. Nhiều lần, trên những vùng cao nguyên và ở vùng đất Pecos, anh đã chứng tỏ khả năng hơn người ấy. Trong ánh ảo giác rung rinh, người ta hay lầm các bụi cây thành da đỏ. Bản thân Call từng giương to mắt lên nhưng vẫn không dám chắc, còn Augustus chỉ liếc một cái rồi cười phá lên, đi vào tiếp tục đánh bài hay uống uýt ki hay một việc gì đó đang làm dở.

— Ồ, một bụi xô thơm ấy mà, – anh sẽ nói như vậy.

Đặc biệt Đậu Ve, mắt vốn kém, thì khiếp phục cái nhìn của Augustus.

— Ta mướn Lorie nấu bếp đi, – Augustus nói.

— Đừng. Đưa cô ấy về trại thì rồi ngày nào cũng đánh nhau mất, cho dù cô ấy đoan trang đi nữa.

https://thuviensach.vn

— Tớ không hiểu sao cậu lại coi thường gái điếm như vậy, Woodrow. Như tớ nhớ thì cậu cũng đã có một cô cơ mà.

— Đúng, đó là sai lầm của tớ, – Call nói, bực Gus lôi chuyện cũ ra.

— Thỉnh thoảng ứng xử như một con người thì đâu có là sai lầm. Maggie tội nghiệp nẫu cả ruột gan, nhưng cô ấy đã cho cậu một thằng bé hay hay trước khi chết.

— Cậu không biết là tớ không thích nói đến chuyện đó à. Nó có thể là con cậu, hay con Jake, hay của một tên cờ bạc bố láo nào đó.

— Đúng, nhưng chính xác nó là con *cậu*. Ai tinh mắt nhận thấy ngay. Hơn nữa, Maggie bảo tớ. Cô ấy với tớ là bạn bè thân thiết.

— Bạn hay không tớ không biết. Tớ chỉ biết cậu là một *thằng khách đứng đắn*.

— Có cả hai, khách và bạn, – Augustus chỉ rõ ra, biết chắc bạn mình không thích khơi chuyện này lên. Call đã giấu kín chuyện tình cảm với Maggie và khi cô chết lại càng giấu kín nữa.

Khi họ đến, Lorena đang ngồi dưới một gốc cây, bình thản nhìn. Rõ ràng cô vừa tắm xong vì mớ tóc vàng vẫn ướt. Thỉnh thoảng cô lại lấy ngón tay vắt nước ở một lọn tóc ra. Dưới mắt cô có vết tím bầm.

— Trời đất, Lorie, xem như đời sống dễ chịu đấy nhỉ? Cô lại có hồ bơi riêng nữa. Jake đâu?

— Anh ấy vào thị trấn rồi. Đi hai ngày liền rồi.

— Chắc là có đám bạc to, – Augustus nói. – Nếu đang được bạc thì Jake có thể đánh cả tuần.

Call nghĩ để cho một người đàn bà một mình mấy hôm liền tại một nơi ác liệt thế này thật khó mà chấp nhận được.

— Cô tính lúc nào anh ấy về? – Anh hỏi.

— Jake nói sẽ không về. Bỏ đi lúc đang cáu. Suốt đường đến đây anh ấy toàn cáu. Anh ấy bảo em có thể lấy con ngựa và con lừa thồ rồi muốn đi

https://thuviensach.vn

đâu thì đi.

— Tôi sợ là thực lòng anh ấy không muốn thế, – Augustus nói. – Cô nghĩ sao?

— Anh ấy sẽ quay lại, – Lorena nói.

Call ngán ngẩm thấy Gus xuống buộc ngựa vào một bụi cây rồi cởi yên ra.

— Tớ nghĩ là cậu định đi Austin chứ, – Call hỏi.

— Woodrow, cậu đi thôi. Bây giờ tớ bỗng lại không thích cuộc sống thị thành. Tớ ở đây đánh bài với Lorena cho tới khi thằng cà lơ kia thò mặt ra.

Call khó chịu. Một trong những điểm xấu nhất của Gus là không thể theo đuổi tới cùng một kế hoạch. Cái kiểu Gus bỏ rơi thế này thật đáng giận.

— Được, tớ hy vọng cậu sẽ về với anh em tối nay, phòng khi tớ về muộn. Nên một ai có kinh nghiệm ở đó.

— Ồ, tớ không biết. Đã đến lúc anh em cần tập làm việc mà không có chúng ta rồi. Chắc họ nghĩ là mặt trời cũng sẽ không mọc nếu cậu không có ở đó cho phép nó mọc.

Call quay ngựa đi, không muốn dây vào cuộc cãi vã vô bổ.

Anh cho Mụ Địa Ngục phi nước đại. Quả là thú vị xem con ngựa cái ngốn như không những dặm đường trường. Cưỡi trên một con ngựa như thế này anh quên tức khắc mọi chuyện bực mình.

45

Lorena sung sướng thấy Gus ở lại. Anh là người không để lỡ một cơ may nào. Nếu lại định chơi gian bài với cô lần nữa, thì anh sẽ phải chật vật đây, nhưng cô vẫn nhẹ người vì thấy anh ở lại. Hai ngày qua, từ hôm Jake đi, thật là mệt mỏi. Tuy biết Jake sẽ trở về đúng hạn cô vẫn thấy chẳng hơn gì, vì Jake đã hằn học với cô. Và cô ngạc nhiên thấy sao mình lại tin Jake

https://thuviensach.vn

nhanh đến vậy và không hiểu sao Jake lại làm cô đinh ninh rằng anh là lời giải cho mọi vấn đề của cô.

Mới một tháng quen biết mà mấy ngày qua Jake đã không thiết nghe cô trò chuyện – Jake thích cô đừng trò chuyện. Điều đó làm cho cô buồn. Nếu cô cứ tiếp tục lầm lẫn về đàn ông thì tới San Fancisco cô sẽ còn *may mắn* hơn nữa đây.

Đôi khi cô đã gần như quyết định lấy ngựa, lấy lừa quay về Bồ Câu Cô Đơn. Xavier đã nói sẽ lấy cô, đưa cô đến bất kỳ nơi đâu cô muốn. Cô nhớ lại hôm ông vào phòng cô – hai con mắt man dại, lời đe dọa giết Jake. Khi nghĩ quanh nghĩ quẩn về chuyện này, cái suy xét dễ lầm lẫn của cô đã làm cô nản trí đến mức toan buông mình vào làn nước mà chết cho xong. Nhưng đó là một buổi sáng nắng đẹp, và cô lội xuống đầm là để gội đầu. Cô dìm đầu xuống nước một lúc, mở mắt ra và cảm thấy dớ dẩn – chết trong một đầm nước thế này là lố bịch, là thành trò cười cho mọi người.

— Lorie, nom cô kém sắc đấy, – Augustus nói. – Mấy hôm trước trông cô lanh lợi và đẹp hơn cả vòm trời cơ. Cha cà lơ ấy làm gì khiến cô biến đổi nhanh thế?

— Em không biết, Gus. Vẻ như em thay đổi từng ngày.

— Ồ, như tất cả thôi mà, – anh nói. Một vẻ buồn hiện ra trong mắt cô.

— Ở Bồ Câu Cô Đơn em không thế đâu. Ngày này qua ngày khác lúc nào em cũng cảm thấy như nhau.

— Ừ, cảm thấy vô vọng. Ngày ấy em chẳng chờ đợi cái gì. Rồi Jake đến mở ra bao ngả đường…

— Em không chờ đợi con đường với cơ sự này.

— Nhưng ít nhất cậu ấy cũng làm cho cô hy vọng. Chỗ lôi thôi là Jake không phải kẻ thích ủng hộ hy vọng của người khác, trừ hy vọng của mình.

Lorena nhún vai. Không phải lỗi của anh ấy. Jake không bảo cô giao phó mình cho anh, tuy khi cô làm như vậy thì anh nhận lấy khá sẵn sàng.

https://thuviensach.vn

— Em nghĩ em đang bế tắc đây. Anh ấy sẽ không đưa em đi California đâu.

— Đúng. Tệ là Call lại kị đàn bà không thì bọn tôi sẽ để cô làm đầu bếp, rồi tất cả đám cao bồi sẽ phải lòng cô. Dish chết mê chết mệt lên về cô rồi đấy.

— Chẳng đi đến đâu đâu. Dish là người khách cuối cùng trước Jake.

— Kìa, cậu ấy cần có cô để mà nghĩ tới chứ. Cái đó quan trọng hơn là cô tưởng. Một chàng trai phải có một người đàn bà để mà nghĩ tới.

— Anh ấy tha hồ, muốn nghĩ gì thì nghĩ. Tại sao anh dừng lại, Gus?

— Hy vọng *làm* với cô một cái đây. Lần này sẽ là gì nào, đánh pô ke?

— Không, đánh hai mốt điểm[21]. Đánh bài này em đỏ hơn, nếu được thì em lấy cái gì?

Augustus nhe răng cười:

— Anh sẽ làm điếm của em. Em có thể yêu cầu anh làm mọi thứ được.

— Tại sao em lại muốn thế chứ nhỉ? – Lorena hỏi. Cái việc một người đàn ông làm điếm khiến cô thấy nhộn nhộn một chút, nó quá khác thường.

— Nghĩ thử một tẹo xem. Giả dụ như tất cả đều làm khác đi hết, đàn ông thành ra điếm. Cô cứ việc vào quán rượu xia tiền mua bất cứ cậu nào cô thích và cậu ấy phải cởi quần áo ra làm những gì mà cô bảo làm.

— Em chưa thấy người nào mà em thích cả, trừ Jake, và cũng không kéo dài bao lâu.

Suốt thời gian qua cô là người được mọi đàn ông thèm muốn. Cứ giả dụ là ngược lại đi, cũng như kiểu đàn ông ấy, cô có thể mua bất cứ cái gì mà cô thích.

Lorena cả quyết Gus là người điên rồ nhất cô từng biết. Nom vẻ anh không rồ, nhưng ý nghĩ của anh thì rồ.

— Giả dụ tôi là điếm nhé, – anh nói. – Nếu cô được bài lần này thì tôi sẽ cho cô *làm* một cái không mất tiền, mọi sự cô phải nghĩ chỉ làm sao để

https://thuviensach.vn

mà hưởng, thế thôi.

— Em không hưởng. – Cô không từng nghĩ tới chuyện đó, mà muốn thay đổi ý cô thì nói như Gus là chưa đủ đâu, cần phải nhiều hơn thế nữa.

— Cô có thích các trò chơi không?

— Em có chơi quấn chai. – Lorena nhớ lại thuở nhỏ ở với bà tại Alabama.

— Được, cái chúng ta đang nói lúc này cũng là một thứ trò chơi. Trò chơi là để lấy vui. Em đã nghĩ quá lâu rằng đó là công việc mất rồi. Nếu em được bài thì em nên nghĩ mình như một phu nhân ở San Francisco cả ngày nằm trên lụa là, chốc chốc lại có một thằng mọi mang sữa đến cho uống, và việc của anh là làm cho em thấy khoan khoái.

— Em không thích sữa. – Cô chợt sửng sốt thấy anh vỗ nhè nhẹ vào má mình. Cô ngượng ngùng úp mặt lên đầu gối. Gus lùa tay vào làn tóc ướt xoa xoa gáy cô.

— Đúng, vấn đề của em là thế đó. Em không thích sữa hay bất cứ cái gì khác. Em như một người đói, dạ dày co lại vì chẳng có cái gì ở trong. Em co lại vì em chẳng thích một thứ gì cả.

— Em thích đi San Francisco. Ở đó mát, người ta bảo thế.

— Nếu làm tình mà thỉnh thoảng em thấy thích thì em sẽ dễ chịu lên đấy. – Gus cầm lấy tay cô xoa nhè nhẹ vào các ngón. – Sống ở San Francisco thì vẫn chỉ là sống. Nếu em khao khát một cái gì quá thì dễ bị thất vọng. Cách khỏe người hơn cả là học thích lấy những cái bình thường hàng ngày, như giường êm, nước sữa và những người đàn ông lịch sự, háo sắc.

Lorena nhắm mắt lại mặc cho Gus cầm tay. Cô sợ anh sẽ thử làm cái gì đó hơn nữa, không chỉ tiền hay không cả chơi bài, nhưng anh chẳng làm gì cả. Buổi sáng rất im ắng. Hình như chỉ yên lặng ngồi cầm tay cô là Gus hài lòng rồi.

Rồi Gus buông tay cô đứng lên cởi quần áo. Lorena thầm nghĩ, phải chơi bài trước đã chứ. Gus bận bộ đồ lót bằng len mỏng, có thời đã là màu

https://thuviensach.vn

hồng. Bây giờ, màu hồng bạc phếch thành trắng. Nó đầy những lỗ và lông ngực bạc trắng của anh thò ra ở các lỗ đó. Anh cũng cởi tuốt luôn cả ủng lẫn tất.

— Cô đã được tắm nhưng tôi thì chưa, – anh nói rồi lội xuống nước với nguyên bộ đồ lót. Nước lạnh nhưng Gus vẫn bơi qua cái đầm. Anh dìm đầu xuống nước một lúc rồi bơi trở về.

— Khiếp, nước lạnh sun cả vòi. – Anh ngồi sưởi nắng ở trên một tảng đá lớn. Rồi nhìn qua đầu cô, anh như thấy một cái gì mà cô không trông thấy được. – Lorena, đưa cho tôi cái dây lưng súng có phiền không?

— Sao thế?

— Tôi thấy một gã da đỏ đang đi đến, chẳng biết có thân thiện hay không đây. Hắn cưỡi con ngựa có nước kiệu nhún và thế không phải là dấu hiệu tốt đâu.

Khẩu súng ngắn nặng quá, lại thêm cái thắt lưng khiến cô phải cầm hai tay mới đưa được cho anh.

— Jake cưỡi một con đi nước kiệu nhún, – cô nói.

— Đúng, và cậu ấy là một cha láo lếu, – Augustus nói.

Lorena nhìn về đằng tây nhưng không thấy gì. Vùng bình nguyên lô xô trống.

— Hắn ta đâu? – Cô hỏi.

— Lát nữa tới, – Augustus nói.

— Sao anh biết, khi hắn còn xa như thế?

— Da đỏ có cách cưỡi ngựa riêng. Thằng này có thể đã giết một người Mexico hay ít ra thì cũng ăn cắp ngựa của họ.

— Sao anh biết?

— Yên nó khảm bạc, kiểu người Mexico thích. Tôi thấy mặt trời lóa lên ở đó.

Lorena lại nhìn, và thấy một cái gì động đậy nho nhỏ.

https://thuviensach.vn

— Gus, em không nghĩ anh lại thấy rõ được.

Gus nhe răng cười với cô, để mũ lên che mắt. Anh đang nhìn về phía tây với một cái vẻ làm cho cô e ngại.

— Anh cần súng trường không?

— Không, tôi đã bắn nhiều tên cướp ngang ngược bằng khẩu súng này rồi. Tôi mừng là có cái mũ này. Nó làm tôi không bị đầu trần đi vào một cuộc đọ súng.

Lúc này người cưỡi ngựa đã đến khá gần, cô thỉnh thoảng nhìn thấy ánh mặt trời lóa trên yên ngựa hắn cưỡi. Rồi hắn đi vào trong khu trại của cô. Hắn to lớn, cưỡi con ngựa nòi màu hồng. Gus nói đúng: đó là một da đỏ. Tóc hắn đen, dài và bù xù. Hắn không đội mũ, chỉ một khăn quàng hẹp buộc quanh trán. Hai ống da bảo vệ quần nhầy bẩn và đôi ủng cũ kỹ, tuy hắn đi một đôi cựa thúc ngựa bằng bạc với hai bánh răng cưa to tướng. Hắn buộc con dao to ở một bên chân và khẩu súng gác ngang qua mấu yên ngựa.

Hắn nhìn hai người, không để lộ một vẻ gì. Thật ra hắn nhìn họ thì ít mà nhìn ngựa họ thì nhiều. Lorena mong Augustus nói một câu gì đó nhưng anh chỉ im lặng nhìn hắn từ dưới vành chiếc mũ cũ kỹ của anh. Hắn có cái đầu vuông, nặng, rất to.

— Tôi muốn uống nước, – cuối cùng hắn nói. Giọng hắn nặng chẳng khác gì cái đầu hắn.

— Nước trời đấy, – Augustus nói. – Tôi mong anh thích nước lạnh. Chúng tôi chưa có thì giờ hâm nóng lên cho anh.

— Tôi thích nước ướt, – hắn nói và lóc cóc cho ngựa đi ngang qua hai người ra đầm nước. Hắn xuống ngựa, khum hai tay vốc nước lên miệng.

— Cái mẹo này hay, – Augustus nói. – Phần đông là nằm xuống uống, hay múc nước vào mũ, có nghĩa là nước uống sẽ có mùi như tóc vậy.

Con ngựa nòi màu hồng lội vài bước, uống một hơi dài.

Chờ ngựa uống xong, hắn lên bờ, cựa thúc ngựa lanh canh. Hắn lại liếc lần nữa vào hai con ngựa của họ trước khi nhìn đến họ.

https://thuviensach.vn

— Đây là cô Wood, – Augustus nói, – và tôi là Đại úy McCrae. Tôi hy vọng ông có cái gì ăn điểm tâm vì thức ăn của chúng tôi đã cạn.

Người kia bình thản nhìn Augustus, hơi chút xấc xược nữa, theo như Lorena thấy.

— Tôi là Vịt Biếc, – hắn nói. – Tôi đã nghe đến anh, McCrae. Nhưng tôi không ngờ anh lại già thế này.

— Ồ, mới đây tôi vẫn chưa già đâu, – Augustus nói. Lorena thấy trong cung cách của Gus cũng có vẻ gì đó xấc xược. Tuy anh mặc bộ đồ lót ngồi đó, vẻ thanh thản nhưng Lorena không nghĩ rằng tình hình này sẽ là thanh thản. Người da đỏ tên gọi Vịt Biếc nom đáng sợ. Bây giờ ở gần họ, cái đầu hắn lại càng như to hơn lên, và cả hai bàn tay nữa. Hắn tì khẩu súng trường vào khoeo tay, giữ nó như một thứ đồ chơi vậy.

— Nếu anh là McCrae thì Call đâu? – Vịt Biếc hỏi.

— Đại úy Call vào thị trấn. Ông ấy đang đi kiếm một đầu bếp.

— Tôi nghe nói nếu ai mà giết một trong hai ông thì tốt hơn là hãy giết cả hai. Thật không may cho tôi là ông Call không có đây.

— À, sắp về rồi đấy, – Augustus nói, vẻ xấc xược càng rõ hơn. – Anh có thể ngồi đây chờ nếu anh muốn có cả hai chúng tôi.

Vịt Biếc nhìn vào mắt Gus một lúc rồi nhẹ nhàng nhảy phắt lên lưng ngựa.

— Tôi không thể chờ cả ngày vì cái cơ hội bắn chết toi hai lão Cảnh vệ hết hơi, – hắn nói. – Ngoài hai ông còn ối đứa phải giết kia.

— Tôi nghĩ chắc Charlie Chào Ngủ Ngon đã đuổi anh chạy, – Gus nói. – Nếu không anh đã chẳng xuống tận dưới vùng đất đáng kính này ở trên yên một người Mexico đã chết.

Vịt Biếc mỉm một nụ cười dữ tợn.

— Nếu ông còn tha cái lưỡi trời đánh của ông lên mạn bắc sông Canadian thì tôi sẽ cắt nó đem cho đàn sói con của tôi ăn đây. Cả lưỡi lẫn bộ

https://thuviensach.vn

lòng.

Không nhòm ngó nữa, hắn đi khỏi đó.

Lorena nhìn Gus, thấp thỏm chờ anh bắn hạ Vịt Biếc, nhưng anh chỉ hất mũ ra đằng sau nhìn hắn đi. Lorena gần như mong anh *nên* bắn vì cảm thấy đó là một kẻ giết người; vẻ nguy hiểm toát ra ở hắn. Đôi khi chỉ cần một người vừa bước vào phòng, cô đã biết ngay người đó có thể gây hại cho cô. Nếu người ấy có cơ hội.

— Dọn đồ đạc đi. – Gus nói. – Tốt nhất là cô đến ở với bọn tôi một hai đêm.

— Hắn là ai?

— Một thằng lẽ ra bọn tôi phải treo cổ từ mười năm trước rồi kia. Không bắt được nó. Nó là một da đỏ Comanche. Nó có cả một bầy kinh tởm quen hoạt động ở vùng Sông Hồng từ Mexico qua suốt tới Arkansas, đánh phá những người định cư. Chúng tàn sát người lớn, bắt ngựa và con trẻ đi.

— Tại sao các anh không bắt được nó?

— Nó quen hoạt động thiếu thốn nước hơn bọn tôi. Nó thạo những bình nguyên khô hạn hơn bọn tôi. Rồi Quân đội ngáng chúng tôi.

— Liệu Đại úy Call ở đây thì nó có cố giết anh không?

— Tôi nghĩ là có. Tôi đoán rằng nó tự coi mình tài giỏi đến mức ấy đấy.

— Anh có nghĩ nó giỏi như thế không?

— Cô sẽ không bao giờ biết đâu. Tôi không đánh giá thấp nó tuy nó phải nhanh mới hạ được cả Call và tôi.

— Nó không hề nhìn đến em. Em nghĩ nó sẽ không trở lại.

— Tôi ngờ nó đã ghi nhận cô từ lâu, trước cả khi đến đây rồi. Tôi không phải người duy nhất có con mắt tinh ở trên đời này.

— Em muốn chờ Jake. Em bảo Jake là sẽ chờ mà.

https://thuviensach.vn

— Chớ có rồ. Khi cô bảo Jake là cô chờ, thì cha da đỏ này đã ở quanh đây. Hắn có thể đã quyết định dùng cô làm mồi câu đấy.

— Em không muốn đến cái trại bò ấy. Tất cả đều nhìn vào em.

Augustus đang nhìn đăm đăm vào cái lằn đất mà Vịt Biếc đã khuất đi ở đó.

— Lẽ ra tôi nên bắn nó rồi. Hoặc nó bắn tôi rồi. Nó là kẻ mà tôi không ngờ lại gặp phải. Đã nghe nói nó chết. Nghe hàng năm nay rằng nó chết, thế mà lại là nó. Không hiểu Jake có bảo vệ được cho cô không đây, cho là cậu ấy có về.

Cô thấy buồn cho Jake vì bạn bè đều ngờ vực tài cán của anh. Anh không được kính trọng. Chắc Gus nói đúng; cô nên thôi gắn bó với Jake. Chính Gus mới là người bản lĩnh, điều này thì cô không chút nghi ngờ. Anh có thể đưa cô đến California. Anh chẳng mấy thích thú trong việc lùa gia súc này. Anh nói nhiều điều điên rồ nhưng anh không hề thấp kém. Anh hiện vẫn đang ngồi trên tảng đá lớn, lơ đãng gãi người qua các lỗ thủng ở bộ đồ lót ướt át.

— Gus, chúng ta có thể đi California, – cô nói. – Em sẽ đi với anh, để mặc Jake với các cơ may của anh ấy.

Augustus nhìn cô mỉm cười:

— Kìa, tôi được khen ngợi đấy, Lorie. Khen ngợi dữ à.

— Ta đi ngay thôi, – cô nói, thình lình bồn chồn.

— Không đâu, anh bị buộc vào Ogallala mất rồi, cưng ạ.

— Đấy là đâu?

— Ở bang Nebraka.

— Có gì ở đấy? – Lorena hỏi vì cô chưa thấy ai nói đến nơi này.

— Một người đàn bà tên là Clara, – Augustus nói.

Lorena chờ nhưng Gus không nói gì thêm. Cô cũng không muốn hỏi. Luôn luôn là một cái gì đó, cô nghĩ, một cái gì đó giữ không cho cô đến

https://thuviensach.vn

được cái điều cô mong mỏi đến. Nó làm cho cô chua chát – cô nhớ đến một vài điều Gus đã ba hoa với cô từ lúc cô biết anh.

— Anh đi từng ấy đường đất lên Nebraska vì một người đàn bà. Em là một người đàn bà, em lại ở ngay đây. Anh có thể *chơi*, được. Nếu tất cả những gì anh cần chỉ là như thế!

Lorie thấy cơn giận của mình vụt tắt, niềm chán nản lâu ngày thay thế cho nó. Một lần nữa cô thấy mình cô đơn tại một nơi đầy bức bối, lệ thuộc vào những người đàn ông bận rộn với những chuyện khác trong đầu óc họ. Niềm chán ngán sâu sắc quá khiến cô tự nhiên bật khóc. Anh quàng tay vào người cô, dùng ngón tay lau nước mắt ở má cô.

— Được, tôi thấy cô thật thà muốn đi California rồi đấy, – anh nói. – Tôi bàn với cô thế này. Nếu cả hai chúng ta đi trót lọt đến Denver thì tôi sẽ mua cho cô một cái vé xe lửa.

— Em chưa từng đến Denver. Em chưa đi ra khỏi cái bang Texas này bao giờ.

— Kìa, chúng ta hiện đã được nửa đường rồi mà. Texas không dài quá Đồn Worth đâu. Cô còn trẻ, lại còn có cái ấy nữa. Đó là chỗ khác lớn giữa cô và tôi. Cô trẻ, tôi không. – Anh mặc quần áo vào. – Tôi cứ băn khoăn thằng cướp ấy hiện đi đến đâu. Bây giờ tôi mong giá mà bắn bỏ nó lúc nó đang mải uống nước thì có phải hay không.

Anh lại cố nài Lorena đến đằng trại bò nhưng cô vẫn lắc đầu. Cô không đi đâu cả, hơn thế nữa cô đã ngán cả nói rồi. Nói chẳng hay ho gì, không bao giờ hay ho cả.

— Tình hình này rất đáng ngại, – anh nói. – Chắc tôi sẽ phải lùng dấu vết thằng này hoặc bảo Deets đi làm việc đó. Deets lùng dấu vết thạo hơn tôi. Jake chưa về mà tôi thì chưa làm cho cô hết tin được cậu ấy. Tốt nhất là bảo một cậu đến trông cô cho tới khi chúng ta biết được thằng cướp ấy đi về đâu.

— Đừng bảo Dish đến. Em không thích Dish ở bên đâu.

https://thuviensach.vn

Augustus cười lúc cúc:

— Đám con gái các cô hắc với bọn con trai yêu mình quá thể đi mất. Bụng dạ Dish Boggett thành thật hơn bụng dạ Jake Spoon, mặc dù trí lực thì chẳng cậu nào có được nhiều nhặn gì.

— Cho người da đen ấy đến. Những người khác thì em chẳng muốn ai cả.

— Có thể là anh chứ hả? Hay là anh quay lại nhỉ. Như thế hợp với em ít hay nhiều đây?

Lorena không trả lời, cảm thấy cơn giận đang trở lại. Vì một người đàn bà nào đó tên Clara mà cô không đến được California. Cô ngồi im trên tảng đá.

— Lorie, em đẹp thật đấy. Tôi nghĩ tôi đã để lỡ mất cơ hội này. Em sẽ thấy là tôi, từng trải đến thế, mà cũng mềm lòng đi đây này.

Cô im lặng. Khi cô ngước lên thì Gus đã mất hút. Cô vẫn cảm thấy giận dỗi đầy mình.

46

— Newt, trông cậu như vừa từ một cái bao bột chui ra ấy.

Đậu Ve nói, vờ ngạc nhiên thấy Newt và anh em Rainey ở đoạn vét hậu đi về bao giờ cũng trắng xóa những bụi là bụi. Lần nào cũng chỉ một câu như vậy làm cho Newt phát ngán nhưng hôm nay chưa kịp ngán thì ông Gus đã khiến anh ngẩn ra khi bảo anh phi ngựa đến trại Jake trông nom Lorena cho tới khi Jake trở về.

— Tôi mong được tắm rửa sạch sẽ một tý trước, – Newt nói, biết rõ mình lấm lem như thế nào.

— Ông ấy không bảo cậu đi cưới Lorena, – Dish Boggett nói, rất bực là Gus lại giao việc này cho Newt. Nghĩ Jake bỏ đi để mặc Lorena chẳng ai coi

https://thuviensach.vn

sóc cũng đã đủ tức rồi. – Tôi sợ Newt không tìm ra cô ấy, – anh nói thêm sau khi Newt đã đi.

— Lorie cách đây chưa đến một dặm, – Augustus nói. – Cậu ấy tìm được.

— Được làm cái công việc ấy tôi thích lắm, – Dish nói rõ.

— Tớ chả ngờ chuyện ấy tí nào, – Augustus nói. – Để rồi Jake thò mặt ra và hai cậu chọi súng với nhau à. Tớ sợ chẳng cậu nào bắn trúng cậu nào mà khéo lại trúng con ngựa hay một thân cây. Dẫu gì cũng không thể vắng một cao thủ như cậu ở nhà được, – anh nói thêm, nghĩ lời khen này sẽ làm Dish khuây khỏa. Nhưng không. Anh ta lập tức hờn dỗi.

Đại úy Call về đúng lúc Newt đi.

— Nào, đầu bếp đâu? – Augustus hỏi.

— Mai đến. Tại sao cậu lại bảo thằng nhỏ ấy đi thế?

— Không thể để Lorie ở một mình đêm nay được. Tớ nghĩ là cậu không gặp Jake.

— Tớ không đến trúng cái quán rượu có cậu ấy. Tớ đi tìm đầu bếp. Có rồi đây. Tớ nghe người ta nhắc đến tên ông ta nhiều lần.

— Nghe ai nói đến Vịt Biếc không? – Augustus hỏi.

— Không, tại sao lại phải nghe thấy? – Call bỗng dừng tay tháo yên ngựa.

— Hắn dừng chân lại và tự giới thiệu đấy, ở đằng Jake.

Call khó mà tin nổi. Anh nhìn thẳng vào Gus để xem có phải là kiểu đùa cợt nào đó chăng. Vịt Biếc bắt trẻ con da trắng làm quà tặng cho da đỏ. Hắn lột da đầu, hãm hiếp phụ nữ, băm chặt đàn ông. Cái gì không cướp được thì hắn đốt. Luôn luôn tháo chạy về phía Tây, vào những điểm khô cạn của vùng Llano Estacado[22], vào xứ sở chưa ai thăm thú, nơi cả Cảnh vệ lẫn Quân đội đều không ao ước lọt vào. Khi Gus và anh thôi Cảnh vệ, Vịt Biếc

https://thuviensach.vn

là một việc sót lại chưa hoàn thành. Chuyện tội ác của hắn đồn xuống đến tận Bồ Câu Cô Đơn.

— Cậu thấy hắn? – Call hỏi. Bản thân anh xưa nay chưa thật mắt thấy Vịt Biếc bao giờ.

— Thấy.

— Có thể không phải. Đứa nào đó nhận là hắn. Đây không phải vùng hắn.

— Hắn đấy.

— Thế sao cậu không giết hắn đi chứ? Tại sao cậu không đưa cô ấy về trại? Hắn sẽ băm xác cô ấy ra và cả thằng nhỏ nữa, nếu như hắn quay trở lại.

— Đấy là hai vấn đề. Nó không tự giới thiệu trước và khi tớ biết được nó là ai thì nó đã sẵn sàng rồi cậu ơi. Lúc đó đứa nào hấp tấp manh động thì chết. Tớ có thể thịt nó hay ít ra làm nó bị thương nhưng rồi chắc tớ cũng chẳng thể lành lặn, mà tớ thì lại không thích đi đường dài với một vết thương.

— Tại sao cậu để cô ấy lại?

— Cô ấy không muốn đến đây và tớ nghĩ nó không lùng cô ấy. Nó lùng ngựa. Tớ bảo Deets đi dò dấu nó rồi. Có Deets theo gót thì nó không bắt được Lorie đâu, còn nếu nó vòng lại có ý giở trò với ngựa chúng mình thì Deets cũng sẽ biết.

— Có thể. Có thể hắn lại phát hiện ra rồi phục đánh Deets. Tớ không thích mất Deets.

Đứng quanh đó chờ người Ireland nấu bữa tối, Đậu Ve thình lình thấy ngán ăn. Vịt Biếc nghe giống như tên da đỏ to thù lù ở trong các giấc chiêm bao của anh, cái đứa luôn luôn sắp đâm anh thì anh thức dậy.

Call thả con Mụ Địa Ngục vào trong đàn ngựa cưỡi rồi trở lại cỗ xe nhà bếp. Augustus đang ăn miếng bíp tết và đĩa đậu tương.

— Ông đầu bếp mới này là người Mexico à? – Augustus hỏi.

https://thuviensach.vn

Call gật:

— Tớ không thích phái thằng nhỏ đến ngồi với một cô điếm.

— Nó trẻ và ngây thơ ấy mà, – Augustus nói. – Vì thế tớ mới nhót nó đến đây. Đưa một cha lớn tuổi đầu bò đầu bướu nào đến, Jake mà về là bắn nhau được chứ chơi à. Tớ nghĩ cậu ấy sẽ không bắn Newt.

— Tớ lại chẳng dám cả quyết cái việc rằng Jake có về hay không nữa cơ, – Call nói. – Cô gái ấy lẽ ra nên ở lại Bồ Câu Cô Đơn.

— Nếu cậu là một cô gái, với cuộc đời trước mặt thì cậu có muốn an cư lạc nghiệp tại cái Bồ Câu Cô Đơn kia không? – Augustus hỏi, – Maggie là như thế đấy và cậu xem cô ấy thọ được bao nhiêu lâu.

— Ở chỗ nào mà cô ấy chẳng chết được, – Call nói. – Tớ sẽ chết, cả cậu nữa, ở một chỗ không thể nào bằng Bồ Câu Cô Đơn.

— Tớ không nói chuyện chết mà nói chuyện sống. Cậu chết ở đâu, cái đó không quan trọng bằng cậu sống ở đâu.

Call đi lấy con ngựa cưỡi đêm của mình. Lơ đãng, anh lại bắt lấy con Mụ Địa Ngục, tuy vừa thả rông nó. Call đặt yên lên rồi cưỡi nó quanh đàn gia súc xem tất cả có yên ổn không. Gia súc im ắng, phần đông đã ngủ. Nelson Kim Sào thường xuyên ngái ngủ đang lim dim gà gật trên mình ngựa.

Trong ánh sáng đang nhòa tắt. Call nhìn thấy một người cưỡi ngựa tới. Đó là Deets, anh cảm thấy khỏe người lên. Hình như càng ngày Deets càng là người duy nhất trong anh em mà thỉnh thoảng anh còn nghe được đôi ba lời dễ chịu. Gus thì lời nào cũng quay sang thành tranh cãi. Những người khác cũng dễ trò chuyện nhưng họ không hiểu mấy.

Call chờ, thấp thỏm muốn biết Vịt Biếc đi đâu và có thật là hắn không.

— Tin gì không? – Anh hỏi.

— Tôi lạc mất dấu hắn. Hắn đi khoảng mười dặm xuống Đông Nam. Rồi tôi mất dấu hắn. Hắn vào một con suối và không trở ra.

https://thuviensach.vn

— Lạ nhỉ. Cậu có nghĩ đây là Vịt Biếc không?

— Không rõ, Đại úy.

— Vậy cậu có nghĩ người ấy đi hẳn rồi không? – Call hỏi.

Deets lắc đầu:

— Không nghĩ thế Đại úy. Tốt nhất hãy trông coi ngựa.

— Tớ tưởng ít ra cũng được một đêm yên lành.

— Trăng sắp cữ đầy mà, – Deets nói. – Ta có thể phát hiện ra nếu hắn quấy.

Họ cùng ngồi xem trăng lên. Chẳng mấy chốc trăng đã rải một làn ánh sáng nhợt nhạt và lạnh lên vùng đất cắm trại. Con bò đực Texas bắt đầu cất tiếng rống. Trong bầu không khí im ắng, tiếng rống của nó vang qua lòng thung lũng nhỏ, vọng vào những bờ đá vôi phía tây.

— Tốt, ăn cái gì đi, – Call bảo Deets. – Tớ đến các bờ đá vôi kia. Chẳng biết hắn có đồng bọn hay không. Cậu đi tuần giữa trại đây với trại Jake để nếu hắn đến bắt cô gái thì có thể giúp được. Phải cẩn thận.

Anh phi ngựa đến các bờ đá vôi, cách đó khoảng gần một dặm, chọn lối lên đỉnh rồi rải giường cuốn ở rìa bờ đá. Trong đêm trăng sáng vằng vặc anh có thể nhìn rõ đàn gia súc ngủ, nhìn thấy ánh lửa trại như cái bấc đèn cháy, thỉnh thoảng lại bị che lấp bởi một người nào đó dắt ngựa ngang qua.

Đằng sau anh, con ngựa cái bồn chồn đá chân vào đất một lúc tựa như khó chịu rồi bắt đầu gặm cỏ.

Call lấy súng trường ra lau chùi, tuy nó vẫn đâu vào đấy. Gus đã làm rầy lòng anh khi nhắc đến Maggie, cái kỷ niệm chua chát nhất đời anh. Cô đã chết ở Bồ Câu Cô Đơn cách đây mười năm nhưng kỷ niệm vẫn chưa mất đi vị xót xa của nỗi đau đớn, vì điều xảy ra với cô là không cần thiết và không thể nào sửa chữa được. Anh đã mắc lỗi lầm trong chiến đấu, đưa thuộc cấp vào chỗ chết nhưng đầu óc anh không lớn vởn với các lỗi lầm đó; ít ra thì trận đánh là cần thiết, cũng như cái chết của người lính.

https://thuviensach.vn

Nhưng Maggie không phải là người lính chiến đấu mà chỉ là một cô điếm trẻ, cần phải sống, và không hiểu vì sao lại kết lấy anh như một người đàn ông có thể cứu được cô ra khỏi những lỗi lầm của mình. Gus biết cô trước tiên, rồi Jake và nhiều người khác nữa, còn Call thì chỉ tới thăm cô vì tò mò, muốn tìm xem cái điều mà anh nghe người ta nói đến quá lâu kia nó là cái gì. Lúc trở ra, theo như anh, chẳng đáng gì. Một nếm trải ngắn ngủi, vụng về, trong đó hoan lạc mau chóng chìm nghỉm đi mất vào trong nỗi sượng sùng và cảm giác buồn bã. Anh định không trở lại, nhưng một cái gì đó lại kéo anh đến – cảnh mong manh bất lực và nhu cầu của người đàn bà là chính chứ không phải nhu cầu của bản thân xác thịt anh. Nhưng anh không gặp cô trong quán rượu nữa mà chỉ lên cầu thang, sau nhà, thường vào lúc trời đã tối. Cô sẽ chờ anh ở đó, đứng nơi cửa, khuôn mặt lo âu. Rồi một yếu đuối nào đó ở trong anh đã đưa anh trở lại ít đêm nữa, trong khoảng hai tháng hoặc hơn. Cô đã nói nhiều với anh, giọng khe khẽ, nhanh, gần giống giọng một đứa bé. Cô có thể nói liên miên, tựa như che đi cho anh nỗi ngượng ngùng đối với cái việc anh gặp cô cốt để mà làm vậy. Khi nói, nét mặt cô thanh thản dần, con mắt mất đi ánh sợ sệt. Nhưng khi anh sắp dời đi cô sẽ lại ngước nhìn anh với vẻ hãi hùng tựa như có một lời nữa cần nói nhưng không nói ra được.

— Gì thế? – Một đêm anh hỏi, quay lại ở đầu cầu thang.

— Anh không thể gọi được tên em lên hay sao? Anh không thể gọi lên chỉ một lần thôi ư?

Anh ngạc nhiên đến độ câu hỏi này là một trong những điều cô nói còn đọng lại ở anh qua bao những năm tháng sau đó.

— Kìa, gọi được chứ. Tên em là Maggie.

— Nhưng anh không gọi nó lên bao giờ. Anh không bao giờ gọi em là gì hết. Em lại chỉ mong khi đến, anh gọi em lấy một lần.

— Anh không hiểu như vậy thì được cái gì, – Call thật thà nói.

Maggie thở dài:

— Anh gọi nó ra thì em cảm thấy hạnh phúc. Hạnh phúc lắm.

https://thuviensach.vn

Một cái gì đó trong cách cô nói làm cho anh bị khuấy đảo dữ dội. Anh không ngờ lại nhìn thấy vẻ tuyệt vọng ở Maggie vào tối hôm đó.

Hai đêm sau anh đã sắp sửa đến với cô, nhưng rồi tự ngăn mình lại. Thay vào đó, anh lấy khẩu súng trường đi đến sông ngồi ở đó suốt đêm. Anh không còn đến với Maggie nữa, tuy thỉnh thoảng vẫn thấy cô ở đường phố. Cô đã có đứa con trai. Và khi nó lên bốn thì cô mất. Theo lời Gus, trong mấy năm cuối cùng cô say miết. Cô đã gắn bó với Jake một dạo, nhưng rồi Jake bỏ cô đi.

Sau tất cả những năm tháng đó anh vẫn nhớ được con mắt cô đăm đắm hy vọng nhìn anh thế nào khi anh bước vào hay sắp dời đi. Đó là cái phần đau đớn nhất trong kỷ niệm – anh không đòi cô cần anh nhiều đến thế nhưng cô đã cần anh. Anh chỉ hỏi mua cái mà những người đàn ông khác cũng đã mua, nhưng cô lại tin yêu riêng anh, theo cái lối mà anh không hiểu.

Nhưng anh cảm thấy có lỗi nặng.

— Làm tan nát lòng cô ấy ra, – Gus nhiều lần đã nói.

— Cậu nói cái gì vậy? – Call hỏi. – Cô ấy là điếm.

— Điếm cũng có tấm lòng chứ cậu.

Sự thật chua chát là Gus nói đúng. Thậm chí Maggie nom vẻ không như một gái điếm. Chẳng có gì dữ dằn ở cô – cô quá mềm mại với cuộc đời cô đang sống. Cô có những biểu hiện dịu dàng – như làn nước hồ thu, như cánh hoa buổi sớm, dịu dàng hơn bất cứ những gì anh đã thấy.

Đó là vấn đề cấn cá của anh với Gus, nhưng Gus không buông bỏ, vẫn muốn Call trở lại gặp Maggie.

— Để làm gì chứ? – Call hỏi. Anh cảm thấy tuyệt vọng. – Tớ không phải người cưới vợ mà.

— Cô ấy đâu có xin cậu cưới. Có không? – Gus giễu cợt hỏi.

— Được, thì quay lại làm gì? – Call hỏi.

https://thuviensach.vn

— Ngồi với cô ấy. Cứ ngồi như thế với cô ấy thôi. Cô ấy thích cậu ở bên mình. Tớ chẳng biết vì sao.

Thay vì thế, Call lại đêm đêm ra ngồi ở bờ sông.

Nhưng nó không qua đi. Tất cả những gì qua đi vẫn chỉ là năm tháng. Mỗi khi thấy cô say rượu, hay có chuyện lôi thôi, anh lại cảm thấy phiền lòng và tội lỗi, đáng phải chê trách vậy. Chẳng ngăn được việc Gus cứ nói lên nói xuống, nhiều đến nỗi hai lần anh suýt choảng Gus. *"Cậu thích được mọi người cần đến cậu, nhưng còn ai là người cậu cần thỏa mãn thì cậu lại mặc,"* trong lúc gay gắt nhất, Gus đã nói như vậy.

— Tớ không thích người ta cần đến tớ, – Call nói.

— Vậy tại sao cậu lại cứ chạy nháo lên với cái đám nửa giặc nửa lính mà cậu gọi là Cảnh vệ Texas? Trong đó có những gã mà cậu không chỉ cho chỗ đái thì chúng sẽ nhịn đái luôn. Nhưng khi một sinh vật nho nhỏ như Maggie cần đến cậu thì cậu lại ra sông ngồi lau súng.

Khi đứa bé ra đời cái đau càng thêm dữ dội. Trong hai năm đầu anh bị dằn vặt bởi không biết xử sự thế nào. Gus nói Maggie đã bảo đứa bé là con của Call, nhưng làm sao mà cô biết chắc được chứ?

Một vài phen anh đã chao đảo, gần như định cưới cô, tuy như thế sẽ có nghĩa là mất thể diện. Một đôi lần anh đã đứng dậy đi đến với cô, nhưng nửa đường lại thôi. Chính anh không quay lại nổi. Cái đêm nghe tin cô chết anh rời thị trấn không một lời với ai, một mình cưỡi ngựa đi suốt một tuần. Ngay lập tức anh biết anh đã mãi mãi để mất cơ hội chuộc lỗi lầm, anh biết anh sẽ không còn có thể cảm thấy mình vẫn là con người mình mong muốn được là thế nữa. Anh cảm thấy như một sự trớ trêu – anh là một người được kính trọng ở biên giới thế mà một cô điếm lại đòi hỏi ở anh *bổn phận*. Anh đã lờ đòi hỏi đó và cô điếm chết. Nhưng không hiểu sao đòi hỏi cứ còn, giống như một gánh nặng anh sẽ phải mang trên lưng mãi mãi.

Lớn lên ở làng quê, đầu tiên với một gia đình Mexico, rồi sau với Công ty Hat Creek, thằng nhỏ là một nhắc nhở sống động cho lầm lỗi của anh. Với thằng nhỏ bên mình, anh không thể rũ sạch được kỷ niệm cùng tội lỗi. Anh

https://thuviensach.vn

có thể đổi bất cứ thứ gì miễn là xóa được đi kỷ niệm, nhưng dĩ nhiên là không được.

Gus vẫn đôi lúc giục anh tuyên bố nhận đứa con nhưng Call không nghe. Anh cũng biết là nên, phần nhỏ vì tin nó là con mà phần lớn vì đạo lý, nhưng anh không thể. Như thế nghĩa là anh chấp nhận một điều anh không thể – chấp nhận rằng anh đã làm cho ước vọng của một người tan thành mây khói. Trong chiến đấu không hề xảy ra lỗi lầm này bao giờ. Thế mà nó đã xảy ra trong gian phòng cỏn con ở trên quán rượu, vì một người đàn bà nhỏ nhoi không giữ nổi được cho mái tóc của mình luôn mượt. Một lỗi lầm như vậy mà trở nên đáng sợ, hình như là lạ lùng với anh, vậy mà nó cứ đáng sợ thế đấy. Bị dằn vặt ghê gớm đến nỗi cuối cùng, anh cố tránh mọi tình huống trong đó người ta nói đến đàn bà.

Nhưng sớm muộn, quanh lửa trại hay cỗ xe anh em sẽ lại nói đến gái điếm, và ý nghĩ về Maggie sẽ làm buốt nhói đầu óc anh như muối chà vào vết thương. Nó có một đời sống riêng, khác hẳn với mọi kỷ niệm khác. Anh đã chứng kiến những điều kinh hoàng trong trận mạc và phần lớn rồi cũng quên đi. Thế nhưng anh lại không quên được nét buồn trong mắt Maggie khi cô nói mong anh gọi tên cô chỉ một lần. Một câu thế thôi mà ám ảnh miết được anh thì thật là vô lý, nhưng anh càng có tuổi, thay vì phải quên đi thì nó lại càng ám ảnh hơn lên. Hình như nó đang ngấm ngầm phá hủy tất cả cái bản ngã đang là của anh hoặc cái mà thiên hạ nghĩ là bản ngã của anh. Nó làm cho mọi cố gắng, mọi công việc, mọi kỷ luật của anh ngỡ như là trò gian dối, làm cho anh phải thầm nghĩ liệu đời anh có được chút ý nghĩa nào không đây.

Điều anh mong mỏi nhất là điều anh không thể nào có được; vì nó đã không xảy đến – không chút nào hết. Đừng biết đến lạc thú thì tốt hơn nhiều so với nỗi đau tiếp theo sau đó. Maggie là một người đàn bà yếu đuối nhưng cái yếu đuối đó diệt đi tất cả sức mạnh của anh. Đôi khi chỉ nghĩ đến cô cũng làm cho anh cảm thấy mình không nên mạo nhận là chỉ huy mọi người nữa.

https://thuviensach.vn

Ngồi trên bờ đá vôi thấp, ngắm nhìn mặt trăng nhô lên trên nền trời tối, anh cảm nhận lại nỗi buồn xưa. Gần như anh thấy mình không còn thuộc về những người anh đang chỉ huy, anh nên rời bỏ họ mà đi. Hãy sang miền Tây, mặc gia súc, mặc Montana, cho dẹp toàn bộ cái công chuyện này… Kỳ lạ là trong con mắt họ, anh hình như vẹn toàn đến thế, nhưng khi nghĩ đến bản thân thì anh lại cảm thấy trống không và buồn rầu đến thế.

Call có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng người Ireland hát cho đàn gia súc. Một lần nữa con bò đực Texas lại rống lên. Call nghĩ liệu có ai cũng sẽ cảm thấy thất vọng như anh khi nghĩ tới bản thân không. Anh không rõ. Có thể phần đông người ta không nghĩ về bản thân mình.

Nhưng cũng chính hôm nay anh đã thấy Gus McCrae khóc về một người đàn bà ra đi đã từ mười lăm năm hay hơn nữa. Gus, người hững hờ nhất trong tất cả những người anh quen.

Cuối cùng anh cảm thấy khuây khỏa hơn đôi chút, y như những lần anh bỏ đi một mình khá lâu. Gió nhẹ vật vờ trên bờ đá nhỏ. Thỉnh thoảng con Mụ Địa Ngục đập móng xuống đất. Đêm đêm anh thường buông dài dây cho nó gặm cỏ nhưng lần này anh quấn đầu dây vào quanh eo lưng rồi mới nằm gối đầu lên chiếc yên mà ngủ. Nếu thật sự Vịt Biếc ở quanh đây thì một chút thận trọng thừa vẫn cứ là hay.

47

Cưỡi ngựa đi vào trong chiều tối, Newt chợt thấy hoảng đến nỗi lên cơn nhức đầu. Việc này hay xảy ra khi anh cảm thấy nhiều điều bí ẩn đang chờ đợi mình. Nếu anh không tìm ra trại của Lorena thì sao? Ông Gus nói là nó ở chính đông nhưng anh không tin được rằng mình có đang đi đúng về hướng đó không. Nếu không đến được trại Lorena thì chắc chắn mình sẽ bị ê mặt, anh nghĩ.

Anh nhẹ hẳn người khi con Chuột Nhắt hí lên và con ngựa của Lorena hí lại. Ít ra là không bị ê mặt rồi. Anh phi đến cái trại nhỏ, nhưng thoạt đầu

https://thuviensach.vn

không thấy Lorena mà chỉ thấy con ngựa với con lừa. Cuối cùng anh mới thấy cô ngồi tựa vào một thân cây.

Suốt lúc đi anh lẩm nhẩm những điều có thể nói với cô, nhưng khi thấy cô anh quên bẵng hết. Anh cho con Chuột Nhắt bước chậm lại, hy vọng nghĩ ra được cái gì để nói khi gặp cô, nhưng không hiểu sao đầu óc anh không hoạt động. Anh thấy thở cũng khó khăn.

Lorena thấy Newt đến nhưng không đứng dậy. Cô cứ ngồi tựa vào cây như chờ anh tự trình bày. Newt nhìn thấy khuôn mặt nhợt trắng của cô, nhưng trời quá tối anh không nói được thần sắc cô thế nào.

— Là tôi đây. Tôi là Newt, – anh nói tên, nghĩ cô chắc là không biết.

Lorena không đáp. Newt nhớ lại đã nghe người ta bàn luận về cái việc cô ít lời. Tiếng động duy nhất ở trại là tiếng dế kêu. Niềm kiêu hãnh được giao cho một vai chạy cờ quan trọng của anh bỗng lụi đi.

— Ông Gus bảo tôi đến, – anh nói rõ.

Lorena ngán ngẩm bởi là Gus đã phái chàng trai này đến. Tên cướp không quay lại và cô không thấy nguy hiểm. Cô lại linh cảm Jake sẽ quay về. Cô không muốn có ai khác ở bên. Cảm giác đơn độc lại trở lại, cái cảm giác thường xuyên ở bên cô. Về mặt nào đó cô mừng thấy nó trở lại. Ở một mình dễ chịu hơn, khỏe người hơn là phải chuyện trò với một cậu con trai.

— Anh về ngay đi, – cô nói.

Newt suy sụp tinh thần. Đó chính là điều anh sợ phải nghe thấy. Anh được lệnh đến trông nom cô và anh thì không thể không tuân lệnh. Nhưng anh cũng không muốn cãi lời Lorena. Anh gần như mong xảy ra một chuyện gì – bọn Mexico thình lình đánh úp hay một cái gì tương tự. Anh có thể bị giết nhưng ít ra anh cũng không phải đắn đo giữa nghe lời ông Gus hay nghe lời Lorena.

— Ông Gus bảo tôi phải ở lại, – anh bồn chồn nói.

— Mặc kệ Gus, – Lorena nói. – Anh về luôn đi.

https://thuviensach.vn

— Tôi nghĩ sẽ bảo với ông ấy là cô nói cô yên ổn, cảm thấy thất vọng, – Newt nói.

— Anh bao nhiêu tuổi? – Thình lình Lorena hỏi, và anh hết sức ngạc nhiên.

— Tôi mười bảy, – anh nói. – Tôi biết Jake từ lúc còn bé tẹo.

— Được, anh về luôn đi thôi. Tôi không cần trông nom đâu.

Giọng cô đã bớt gay gắt, nhưng cũng không làm cho Newt dễ dàng quay về hơn. Anh có thể nhìn rõ cô trong đêm sáng trăng. Cô ngồi co hai đầu gối lại.

— Thôi được, vậy thì chào từ biệt, – anh nói. Lorena không trả lời. Anh quay về, cảm thấy bị một thất bại thảm hại hơn mọi thất bại anh từng có.

Rồi anh chợt nảy ra ý lừa cô. Anh có thể theo dõi mà cô không hay biết. Như vậy sẽ làm vừa ý cả hai người.

Đi khoảng nửa dặm thì Newt dừng lại và xuống ngựa. Kế hoạch mới mẻ của anh đòi phải rời con Chuột Nhắt, bởi nếu anh lén trở lại trên lưng nó thì con ngựa cái của Lorena sẽ hí lên ngay. Anh sẽ phải buộc nó lại rồi đi chân tới, vi phạm quy tắc hàng đầu của nghề cao bồi. Bạn không được chia tay với con ngựa của bạn. Newt cho rằng quy tắc này chắc có liên quan đến người da đỏ: bạn rõ ràng sẽ toi đời nếu da đỏ dớ được bạn chân không.

Nhưng đây là một đêm đẹp, yên bình, trăng mọc cao thì Newt mới quyết định phạm sai lầm này. Lorena có thể đã ngủ, trời đất yên bình như thế này mà. Anh dừng lại ở một lùm cây sồi thưa, cách trại Lorena chừng trăm mét, rút súng ra. Chỉ cầm súng trong tay cũng làm cho anh cảm thấy sẵn sàng hành động.

Nghỉ lưng vào gốc cây, Newt để mình phiêu diêu trong những mơ màng quen thuộc, theo đó, với tư cách cao bồi, anh ngày càng giỏi hơn lên, cho đến khi Đại úy phải thừa nhận Newt là một cao bồi thượng thặng. Tài nghệ của anh cũng được cả Lorena biết đến. Anh không mơ màng thấy rõ là hai người lấy nhau nhưng cô có mời anh xuống ngựa chuyện trò.

https://thuviensach.vn

Nhưng trong khi họ đang trò chuyện thì Newt bỗng cảm thấy có cái gì không ổn. Anh đã ngủ mơ, và lúc này giấc mơ đã kết thúc. Anh tỉnh dậy, rất hoảng, tuy thoạt đầu không hiểu tại sao lại hoảng. Anh chỉ biết là có một cái gì đó không ổn. Có một tiếng động giống như tiếng trống đánh. Một thoáng anh bối rối – rồi anh hiểu ra nó là gì; gia súc đang chạy. Lập tức anh cũng co cẳng chạy tìm Chuột Nhắt. Anh biết anh phải tìm được Chuột Nhắt rồi cưỡi nó về chỗ Lorena, giúp cô phòng trường hợp gia súc lồng đến đó. Anh bắt đầu nghe thấy tiếng người la hét ở đằng tây, đám cao bồi đang cố quây đàn gia súc lại. Rồi thình lình một đám gia súc hiện ra, chạy ở trước mặt anh, khoảng năm sáu chục con. Chúng chạy ngang qua anh về phía bờ đá vôi.

Newt ra sức chạy, không phải vì sợ bị gia súc xéo phải mà vì anh phải có được Chuột Nhắt mới hòng xoay xở được tí chút gì. Anh cứ chạy cho tới lúc mồ hôi đầm đìa và hơi thở hổn hển.

Cuối cùng anh đến chỗ đã buộc Chuột Nhắt. Nhưng nó không còn đó! Tiếng chân gia súc rầm rập làm nó sợ và nó đã dứt đứt dây cương, nhưng không, dây cương còn mắc lại ở cành cây.

Newt bật khóc. Anh mất Chuột Nhắt, một điều không thể tha thứ. Anh chạy quanh quẩn tìm. Nhưng con ngựa đã biến đi.

Cuối cùng Newt đã thở được bình thường và thôi khóc. Anh nghe thấy mấy phát súng, toàn ở mạn bắc – anh em bắn cho gia súc quay lại. Rồi tiếng súng tắt dần và ngừng hẳn. Newt biết gia súc đã được dồn về. Anh ngồi tại chỗ nghĩ sao mình lại không may đến thế. Rồi anh thấy trời bắt đầu rạng sáng. Anh hẳn đã ngủ gần cả đêm ở cạnh trại của Lorena.

Newt đứng lên, lê chân trong ánh sáng nhợt nhạt đi về cỗ xe hàng. Chưa được một phần tư dặm anh nghe thấy tiếng ngựa phi và anh quay lại thấy Đậu Ve đang phóng tới. Tuy bị thấy đang đi bộ, Newt vẫn nhẹ cả người.

Ngay trong ban mai lạnh mát con ngựa của Đậu Ve cũng đầm đìa mồ hôi, vậy là chạy đã nhiều đường đất.

https://thuviensach.vn

— Cậu còn sống à, – Đậu Ve nói. – Đại úy một li nữa thì nổi điên. Ông cả quyết là cậu đã bị xéo chết rồi, ông ấy bảo Gus chịu trách nhiệm vì đã cử cậu đi.

— Tại sao lại nghĩ là tớ bị xéo chết chứ? – Newt hỏi.

— Vì con ngựa của cậu lẫn vào trong đám gia súc lúc chúng tớ quây được về, – Đậu Ve nói. – Tất cả đều nghĩ cậu là một anh hùng tử nạn. Tớ bảo họ rằng tớ đã tìm thấy cậu thì có lẽ tớ sẽ được là anh hùng.

Newt leo lên con ngựa mệt lử của Đậu Ve.

— Nó làm gì nào, nhảy qua một bụi cây rồi quăng cậu xuống hả? – Đậu Ve hỏi. – Tớ luôn luôn khiếp các chú ngựa be bé thế.

— Làm thế nữa với tôi thì nó sẽ bỏ bà, – Newt nói, cảm thấy rất giận con Chuột Nhắt. Nói phũ như vậy nhưng tình cảm của anh đang rối bời. Không hiểu sao cách giải thích của Đậu Ve về điều đã xảy ra lại có lý hơn cả sự thật, hơn nhiều đến mức Newt bắt đầu tin đến một nửa. Sớm muộn cao bồi nào rồi cũng qua cái cầu ngã ngựa, và nói như thế dễ được chấp nhận hơn so với cái xảy ra trong thực tế.

Khi họ đi đến lằn đất, Newt trông thấy đàn gia súc ở cách đó một dặm. Đại úy nghĩ anh bị xéo chết mà điên lên thì thật lạ – nếu anh để cho ngựa quăng ngã thì cũng đáng cho gia súc xéo chết thôi – nhưng anh buồn ngủ quá, chẳng thiết gì tới điều mà người khác nghĩ về mình.

— Xem kìa, – Đậu Ve nói. – Tớ cho đó là đầu bếp mới đấy.

Newt đã díp mắt lại. Không dễ mở được chúng ra, ngay cả để xem người nấu ăn mới. Anh buồn ngủ quá, mọi vật loa lóa khi anh mở mắt. Rồi anh thấy một con lừa với bọc đồ trên lưng đang thong thả đi.

— Tớ không ngờ lừa lại nấu bếp được đấy, – anh cáu kỉnh nói, bực Đậu Ve giỡn anh khi anh quá mệt thế này.

— Không, đầu bếp ở trên cơ. Ông ta dắt con lừa.

Quả vậy, một người thấp lùn đang bước đi trong cỏ ở trước con lừa khoảng vài chục mét. Ông đi thong thả, chính là vì con lừa lại còn chậm

https://thuviensach.vn

hơn.

Người này tuy thấp song vạm vỡ. Ông đeo tòn ten khẩu súng trường trên vai, tay nắm lấy nòng súng, đội chiếc mũ rộng vành *sombrero* bị thủng một lỗ trên chóp. Khi nghe tiếng chân ngựa đi tới, ông dừng lại huýt sáo với con lừa, nhưng nó mặc.

Newt thấy ông ta già. Bộ mặt màu nâu toàn những vết nhăn. Khi họ đến, ông lịch sự bỏ mũ lộ ra mái tóc cắt ngắn bạc trắng. Nhưng con mắt ông thân thiện.

— Chào, – Đậu Ve nói. – Chúng tôi ở Hat Creek đây. Ông là đầu bếp mới phải không?

— Tôi là Po Campo.

— Nếu ông thúc con lừa này mấy cái thì sẽ đến nơi nhanh hơn đấy, – Đậu Ve nói. – Chúng tôi thật sự là đói meo cả rồi.

— Nếu tôi cưỡi lên là nó đứng lại ngay, – Po Campo mỉm cười, – và tôi sẽ chẳng đến được đâu nữa. Ngoài ra, tôi không cưỡi giống vật biết đi.

— Sao không? – Đậu Ve ngạc nhiên.

— Không văn minh. Chúng ta cũng là giống vật thôi mà. Nếu có ai cưỡi lên chúng ta thì chúng ta có thích không?

Một câu hỏi như thế là quá sức đối với Đậu Ve. Anh không coi mình là một con vật, và anh chưa từng bỏ ra một giây nào nghĩ tới cái việc bị người ta cưỡi.

— Ông đến đâu cũng cứ đi bộ thế này? – Newt hỏi. Một người quan niệm rằng không nên cưỡi ngựa thì thật lạ quá. Đặc biệt nữa cái người như vậy lại đến nấu bếp cho một đám cao bồi, nhiều kẻ trong đám còn ghét ngay cả tụt xuống khỏi mình ngựa để ăn uống nữa.

— Vùng đất này đi bộ hay chứ. – Po Campo vẫn mỉm cười.

— Bọn tôi vội, – Đậu Ve nói, hơi hoảng khi gặp phải loại trò chuyện thế này.

https://thuviensach.vn

— Anh bạn trẻ hãy xuống đi bộ với tôi, – Po Campo nói. – Ta sẽ nhìn thấy nhiều cái hay hay nếu như ta mở mắt to ra. Anh còn có thể giúp tôi nhặt vài những thứ để ăn điểm tâm đấy.

Newt tụt khỏi ngựa, không hiểu vì sao, hay là để hoãn lại được ít phút việc giải thích lý do đánh mất ngựa?

— Tôi đi bộ với ông ấy về, – anh bảo Đậu Ve.

Newt ngạc nhiên thấy Po Campo đặt một tay lên vai mình. Anh gần như dừng lại vì hiếm khi ai đó chạm vào người anh với vẻ bạn bè thân mật. Nếu anh bị đụng vào người thì thường là trong keo vật với một đứa trong anh em nhà Rainey.

— Tôi thích đi thong thả, – Po Campo nói. – Đi nhanh quá thì có thể để mất mất một cái gì.

— Quanh đây chẳng có cái gì để mà mất, – Newt nói. – Toàn là cỏ.

— Cỏ hay chứ, – ông già nói. – Cỏ giống như tấm chăn khoác của tôi, có điều nó thì che cho đất. Nó che mọi cái và rồi đến một ngày nó che tôi.

Tuy ông già nói giọng vui vẻ nhưng lại làm Newt buồn. Anh nhớ đến Sean O’Brien. Anh thầm hỏi cỏ liệu đã phủ kín Sean chưa.

— Các anh có bao nhiêu người? – Po Campo hỏi.

Newt cố đếm nhẩm nhưng óc anh mệt và anh biết là mình đếm sót.

— Các anh có mật đường không? – Po Campo hỏi.

— Có một thùng trên xe hàng nhưng chúng tôi không quen dùng, chắc là để dành đến Noel.

— Có lẽ tối nay rán một ít châu chấu, – Po Campo nói. – Ngon đấy, nếu ta rán già rồi nhúng vào mật đường.

Newt bật cười. Po Campo rõ ràng là người hay pha trò.

— Tên con lừa của ông là gì? – Anh hỏi, sau trận cười anh thấy tỉnh táo lên.

— Tôi đặt cho nó tên em gái tôi, Mary. Em gái tôi cũng chậm.

https://thuviensach.vn

— Ông rán châu chấu ăn thật đấy à?

— Khi nào bắt được, con già ăn ngon hơn con non. Với con vật thì không thể nhưng với châu chấu thì lại khác. Châu chấu già thì giòn, như người già vậy. Dễ rán chúng giòn.

— Tôi sợ ông không bắt được con nào đâu, – Newt nói, bắt đầu tin rằng Po Campo nói nghiêm chỉnh.

Newt mến ông già và không muốn ông với anh em ngáng cẳng nhau, anh em dẫu sao cũng dễ chạm nọc.

— Có lẽ ông nên nấu thịt bò, – anh gợi ý. – Chúng tôi quen thịt bò rồi.

— Giun làm bơ tốt đấy, anh biết không, – Po cười lúc cúc. – Đặc biệt là ốc sên.

— Ông Gus quen làm bích quy nhưng đã phải để lò ở lại, – Newt nói. Anh đang đói và kỷ niệm về bánh bích quy ông Gus làm ngon như thế nào ngày họ còn ở Bồ Câu Cô Đơn vụt trở lại với anh mạnh đến nỗi trong một thoáng, thấy mình muốn ngã xỉu.

48

— Cậu nghĩ là thằng da đỏ quanh quẩn gần đây à? – Call hỏi.

— Tớ sao biết được? – Augustus nói. – Nó có báo tớ lộ trình của nó đâu. Nó chỉ bảo là sẽ cắt hột dái bọn mình nếu bọn mình lên đến bắc sông Canadian.

— Tớ muốn xem gia súc tại sao lại bỏ chạy, – Call nói. – Đêm yên tĩnh và bọn mình đã cho chúng ngủ cả rồi. Một người mà Deets không theo được dấu thì là ghê gớm đấy.

Họ đứng cạnh cỗ xe hàng, hy vọng người đầu bếp mới đến kịp làm bữa điểm tâm. Đậu Ve phi đến, cho người tuột bung ra về phía mặt đất.

https://thuviensach.vn

— Cách cậu xuống ngựa làm tớ nhớ đến con sếu già đậu xuống vũng bùn, – Gus nói.

Đậu Ve lờ đi câu nhận xét; cần phải lờ phần lớn những nhận xét của Gus, nếu không bạn sẽ sa lầy vào những cuộc tranh cãi vô bổ.

— Tốt lắm. Newt còn sống, – anh nói. – Nó bị ngã ngựa, có thế thôi.

— Sao cậu không đem nó về? – Call hỏi, nhẹ người đi.

— Chúng tôi gặp ông đầu bếp, nó đi cùng. Ông ta nói không cưỡi giống vật biết đi, thế là họ đi bộ. Đây, họ đến rồi kìa.

Quả vậy họ có thể thấy cậu trai và ông già cách chừng hơn trăm mét.

— Họ đang làm cái gì thế? – Call hỏi. – Lẽ ra cứ đi thẳng họ lại đi vòng đi vèo, tựa như đang tìm một vật gì.

— Ông ta có một con lừa nhưng không chịu cưỡi, – Đậu Ve nói. – Ông ấy nói cưỡi giống vật là không văn minh.

— À, ông này là triết gia, – Augustus nói.

— Đúng, tớ mướn ông ấy chính là để chuyện trò với cậu, – Call nói. – Cái đó sẽ cho bọn tớ được tự do làm công việc khác.

Ít phút sau. Newt và Po Campo đi đến cỗ xe, con lừa theo ở đằng sau khá xa. Té ra hai người nhặt trứng chim. Họ để trứng chim vào trong tấm chăn khoác của ông già, rồi xách hai bên như cái võng.

— *Buenos dias* [Chào buổi sáng], – Po Campo chào chung tất cả. – Nếu con lừa tới đây thì ta sẽ ăn điểm tâm.

— Tại sao không được ăn ngay? – Augustus hỏi.

— Tôi cần cái chảo, – Po nói. – Tìm được ra đám chim choi choi kia thật là mừng. Không phải ngày nào cũng vớ được trứng chim choi choi đâu.

— Không phải ngày nào tôi cũng ăn cái đó, – Gus nói. – Ông bảo tên ông là gì nhỉ?

— Po Campo. Tôi thích cậu thanh niên này. Anh ta giúp tôi nhặt trứng, mặc dù đã bị ngựa nó quăng cho ngã quay lơ ra.

https://thuviensach.vn

— Tốt, tôi là Augustus McCrae, – Gus nói. – Với cái đám tham ăn tục uống này ông phải làm cật lực đấy.

Po huýt sáo gọi con lừa:

—Trứng choi choi ngon hơn trứng cun cút, – ông nói. – Ngon hơn, tuy nếu ông đem luộc trứng cút lên rồi để nguội thì cũng không xoàng.

Ông đi quanh, lần lượt bắt tay anh em trong trại. Lúc ông gặp hết mọi người thì con lừa đến, và nháy mắt, Po đã lấy cái chảo đại ra, đặt hai thanh sắt đóng dấu bò lên ngang qua hai khúc củi làm thành một cái vỉ rồi đánh sáu, bảy chục cái trứng choi choi lên. Ông tra vào một ít gia vị lấy trong bọc ra, nấu trứng cho tới lúc có thể cắt lát chúng ra như một cái bánh. Sau khi nếm thử một hai miếng công trình của mình và ậm ừ không hiểu là ưng hay chê, ông cho mỗi người một lát. Một vài người như Jasper ngập ngừng không muốn nếm của lạ nhưng khi đã ăn thử rồi thì hết ngay cả từ tốn.

— Chết, chưa bao giờ ăn cái bánh trứng chim nào ngon như thế này, – Jasper nói. – Còn ngon hơn cả làm bằng trứng gà.

— Có nhìn thì cậu cũng chẳng biết là trứng tráng hay là gì phải không? – Gus nói. Anh chạnh lòng thấy chỉ trong năm phút ông đầu bếp mới đã trở thành anh hùng, còn mình làm bích quy ngon lành hàng năm trời mà chẳng kiếm nổi mấy lời ca tụng.

— Tôi định rán ít châu chấu tối nay đấy, – Po nói. Ông đang nhìn hai con lợn xanh. Chúng cũng đang nhìn ông khi ở trong gầm xe chui ra ăn vỏ trứng.

— Nếu ông định giúp các con lợn này thì đừng, chớ uổng công, – Gus nói. – Muốn châu chấu thì tự chúng bắt lấy, nhanh như thỏ đấy.

— Không, tôi làm một ít cho Newt, – Po Campo nói. – Cậu ta nói chưa được ăn châu chấu rán chấm mật đường bao giờ mà.

Cả đám phá ra cười, cả Po Campo cũng cười lúc cúc. Ông đã tháo vỉ sắt ra và đang cọ chảo rán bằng một nắm cỏ.

https://thuviensach.vn

Call thấy nhẹ người. Dễ thấy Po Campo có một kiểu gần gũi với mọi người. Ai nom cũng vui, trừ Gus, anh đang ủ rũ vì gặp phải người trên tài nấu nướng.

— Tôi nghe nói ông làm bích quy ngon lắm, – Po nói, mỉm cười với Gus.

— Đúng, – Augustus nói. – Có hẳn nghệ thuật làm bích quy và tôi đã học được.

— Vợ tôi cũng làm bích quy ngon, – Po nói như khoe. – Tôi thích bích quy của bà ấy. Không bao giờ để mặt dưới bánh bị đen.

— Bà ấy ở đâu. Mexico? – Augustus hỏi, tò mò.

— Không, bà ấy đang ở dưới địa ngục, nơi tôi phái bà ấy đến, – Po Campo nói bình thản làm cho ai nghe cũng ngạc nhiên. – Tính nết bà ta thì ghê gớm nhưng làm bánh bích quy lại ngon. – Im lặng một lúc, ai nấy do dự xem có nên tin vào cái điều vừa nghe thấy không.

— Bà ấy ở đấy thật rồi thì thế nào cũng có ngày chúng ta được ăn bích quy của bà ấy thôi, – Augustus nói. Ngay cả anh cũng hơi sửng sốt. Anh đã biết những người từng giết vợ nhưng chẳng có ai thừa nhận một cách tưng tửng như Po đây.

— Chính vì thế mà tôi mong được lên thiên đàng, – Po Campo nói. – Tôi không muốn dính dáng tí nào với bà ấy nữa.

Tối hôm đó, y lời, Po Campo rán mấy con châu chấu. Trước khi đến mục đó, ông cho anh em một bữa thường lệ với thịt bò và đậu, thậm chí còn chế biến ra một món om mà các thứ gia vị đều bí ẩn cả nhưng ai cũng nhất trí rằng ngon tuyệt. Allen O’Brien nghĩ còn hơn cả tuyệt – nó làm cho ông thay đổi cả cách nhìn đời, ông hỏi Po Campo xem có những gì ở trong đó.

— Ông sẽ thấy tôi nhặt nhạnh chúng, – Po nói. – Ông nên quan sát kỹ hơn.

https://thuviensach.vn

Đúng theo nguyên tắc của mình, ông không chịu cưỡi con lừa hay leo lên ngồi cạnh Lippy trên cỗ xe.

— Tôi đi bộ tốt hơn. Tôi sẽ không để sổng mất cái gì cả.

— Lỡ có thể bị rắn cắn, – Lippy nói. Từ cái vụ xảy ra ở sông Nueces, ông sợ rắn kinh khủng, đến mức ngủ trên xe và cả đứng ở trên xe mà đái nữa.

Suốt ngày Po Campo đi bộ, cách đàn gia súc chừng trăm mét hay hơn về phía tây, với hai cái bao tải gài vào thắt lưng. Chốc chốc ông lại nhét thứ gì đó vào, nhưng không ai nhìn thấy được, trừ hai con lợn, chúng bám sát gót ông già. Chỉ có thể nói được mỗi một điều là món om của ông ngon lạ lùng. Deets xin đến mấy lần khiến phát ngượng lên về cái sự háu ăn của mình.

Deets là người đầu tiên lên gân lên cốt để nếm thử châu chấu rán. Po Campo đã bắt được một túi tướng. Khi mỡ nóng, ông đem năm sáu con dìm một lúc vào trong mỡ. Lúc thấy đã được, ông lấy một mũi dao to xiên chúng lên để vào một miếng vải màn. Chẳng mấy chốc ông đã rán được năm sáu chục con, song chưa ai vội nhào đến cả.

— Dish, cậu là một cao bồi thượng thặng, cậu phải làm miếng đầu tiên, – Augustus nói. – Chẳng ai trong bọn này muốn tranh mất phần đầu của cậu.

— Ông mong tôi bị cứt đái tung tóe ra à, – Dish nói. – Ăn sâu bọ tôi té re ngay.

— Cái gì giữ ông không ăn, Gus? – Kim Sào Nelson hỏi.

— Khôn ngoan, – Augustus nói.

Cuối cùng Deets đi đến nhặt một con lên. Anh tin tưởng vào một người đã có thể nấu được một nồi thịt om ngon đến thế. Anh nhăn răng cười nhưng vẫn chưa ăn ngay.

— Cho một ít mật đường vào đấy, – Po giục.

Deets chấm châu chấu vào đĩa mật con con.

https://thuviensach.vn

— Tôi nghĩ là anh ấy không chết đâu, nhưng cá là sẽ nôn đây này, – Lippy nói, ngồi trên ghế an toàn xem mọi sự đang diễn ra.

— Tôi mong ông rán lên cho cả một ít muỗi nữa, – Augustus nói. – Tôi ngờ là muỗi ăn không ngon bằng châu chấu nhưng ít ra chúng ta cũng thoát nợ.

Rồi Deets ăn. Anh cắn, nhai, rồi thò tay lấy con nữa, cười toét ra đến tận mang tai:

— Ăn y như kẹo cứng vậy thôi.

Sau khi ăn ba bốn con, anh đưa một con cho Newt. Newt giầm hẳn nó vào đĩa mật. Anh ngạc nhiên thấy ngon. Con châu chấu giòn giống như xương đuôi cá nheo vậy.

Newt tự ý ăn thêm một con và Deets thì làm năm, sáu con nữa. Rồi Đậu Ve thử một, và, hai, ba con. Trước vẻ ngạc nhiên của tất cả, Call đi đến ăn luôn hai con; thật ra răng anh yếu, ít chịu được mật đường. Dish quyết định phải ăn một con để giữ lấy cái tiếng. Và rồi anh em Rainey mỗi đứa ăn hai, ba con, bắt chước Newt. Pete Spettle đi đến ăn hai con, rồi Soupy, Kim Sào và Bert mỗi người thử một con. Chỗ châu chấu còn lại vợi đi nhanh, Jasper chưa kịp đánh bạo ăn con nào thì đã hết vèo.

— Bây giờ tớ đã tận mục sở thị hết mọi thứ trên đời rồi đấy, – Augustus nói. – Cao bồi ăn sâu bọ. – Lòng tự trọng không cho phép anh nếm thử, bởi như thế sẽ chỉ có nghĩa là Po Campo thắng một trận nữa mà thôi.

Trong khi anh em đứng quanh tranh cãi những cái ngon của châu chấu rán thì có tiếng ngựa phi đến gần.

— Tớ hy vọng là xe thư, – Augustus nói.

— Không, là ông Jake, – Deets nói, trước khi con ngựa hiện rõ.

Jake Spoon phi thẳng vào đống lửa trại rồi nhảy xuống, con ngựa ướt đẫm mồ hôi. Gã hung dữ nhìn quanh, tựa như muốn nuốt chửng ai.

— Lorie có đây không? – Gã hỏi.

https://thuviensach.vn

— Không, – Augustus nói, thình lình thấy ân hận. Trận gia súc tán loạn ban đêm đã làm anh quên bẵng mất Lorie. Anh thậm chí quên cả rằng Jake đã phới đi đánh bạc. Anh cả ngày hôm nay lơ ma lơ mơ, nhẹ người đi vì Newt không sao, đồng thời cho rằng Lorie cũng ổn, hoặc Newt không bỏ cô một mình.

— Gus, tốt hơn cả là đừng có giấu cô ấy đi, – Jake nói, giọng hấp tấp, thở ra mùi uýt ki.

— Chúng tớ không ai giấu cô ấy đi cả, – Call bình tĩnh. – Cô ấy không ở đây.

Newt sắp đi gác bò đêm. Anh đang sửa cái đai bụng đã bắt đầu bị sờn. Nhìn Jake, anh thấy một nỗi e ngại sâu sắc. Suốt ngày anh đã tin mình rũ quên được cái sự ngớ ngẩn buộc ngựa ở một chỗ xa. Bây giờ một mối lo sợ mới còn dữ dội hơn đang giáng vào anh. Đã xảy ra một cái gì với người đàn bà mà anh được cử đến trông nom?

— Kìa, lạy Chúa, cô ấy đi rồi, tớ muốn biết là cô ấy đi đâu đây, – Jake nói.

— Có thể cô ấy dọn trại đến chỗ khác, – Augustus nói, không muốn nhìn thẳng vào cái điều anh biết. – Nom cậu như có tí say sưa.

— Nhưng sao đồ dùng vẫn còn lại? Chỉ có Lorie và con ngựa, con lừa biến đi thôi, – Jake nói.

— Dấu vết thế nào? – Call thở dài.

— Tớ không tìm dấu vết. – Nom vẻ Jake chán chường. – Tưởng cô ấy sang đây cùng Gus. Hai người đằm thắm với nhau lắm, sáng nào cũng điểm tâm cùng. Nhưng thôi, cô ấy đi đâu nhỉ? Có thuộc đường thuộc đất gì đâu.

Yên ngựa của Augustus nằm cách đó mấy bước chân. Anh đã toan rải một tấm vải dầu lên mặt đất rồi dùng cái yên làm gối. Thay vì thế anh nhặt nó lên, đi ra chỗ đàn ngựa cưỡi.

— Cậu ấy đi đâu? – Jake hỏi.

https://thuviensach.vn

Hình dong Jake, nửa tỉnh nửa say và vô dụng làm Call thấy hết sức ghê tởm. Những kẻ vô tài bất lực thường hay gây khó khăn và rắc rối cho người khác hơn là cho bản thân. Jake từ chối góp phần vào công việc, đem theo cô điếm, rồi để cho cô bị bắt mất.

— Đêm qua cô ấy còn ở trại, – Newt nói, rất phiền muộn. – Ông Gus bảo tôi sang đó trông. Tôi trông cho đến lúc gia súc chạy.

Augustus quay lại, dắt con ngựa hồng lớn mà anh gọi là Jerry. Con ngựa tính khí thất thường nhưng được cái chạy nhanh, trường hơi.

— Cậu nên chờ và xem dấu vết đã, – Call nói.

— Không, Vịt Biếc bắt cô ấy đi rồi, – Augustus nói. – Tội tớ là đã không bắn thẳng chó đẻ ấy. Thế rồi cả hôm nay tớ quên béng đi hắn. Tớ đang phát điên lên đến mức khó sống được.

— Vịt Biếc ở đây à? – Jake hỏi, vẻ chán nản.

— Phải, – Augustus nói, xếp yên lên lưng con ngựa hồng. – Tớ không ngại lắm vì Deets đã tìm thấy dấu nó đi xuống phía Nam. Nhưng tớ nghĩ nó đã lừa được cả hai chúng tớ.

— À, có nghe nói nó chỉ huy một bọn sát nhân đấy, – Jake nói. – Tại sao cậu không đưa cô ấy về trại khi đã biết nó ở quanh đây?

— Chắc chắn là tớ có bảo. Nhưng chẳng hiểu vì lý do gì cô ấy lại tin cậu.

— À, thế mới gay go đây, kế hoạch cậu thế nào? – Jake hỏi khi thấy Augustus sắp phóng đi.

— Đưa Lorie trở về.

— Tớ hy vọng cậu tóm được thằng ấy trước khi nó tới nhà, – Call nói. – Không thì cậu phải chống lại với cả bè lũ của nó.

— Chỉ là một tụi thôi mà, – Augustus nhún vai.

— Tôi đi với ông, – Dish Boggett nói, làm ai nấy cũng sửng sốt.

https://thuviensach.vn

— Tôi không đòi hỏi người tình nguyện và tôi cũng không muốn có người tình nguyện, – Augustus nói.

— Đằng nào cũng không phải là chuyện để các anh nói mép đâu, các anh đừng phách lối. – Jake nóng nảy nói.

— Tôi không phải đứa phách lối. Còn anh mới là quân mạt hạng, bê tha cờ bạc để cho cô ấy bị nó bắt mất, – Dish lạnh lùng nói.

Anh và Jake nhìn vào mặt nhau, cả hai đều căng lên như sợi dây đàn nhưng Augustus đã lên ngựa đi chen vào giữa hai người.

— Thôi các *cô gái*, – anh nói, – đừng để xảy chuyện đấu súng trong bọn ta. Tớ đi, hai cậu ở lại.

— Đất nước này tự do, – Dish nói, giận dữ nhìn Gus.

— Không, không tự do cho cậu đâu, – Augustus nói. – Cậu phải ở lại đây giữ cho đàn bò trực chỉ bắc phương.

— Đúng đấy, – Call vội nói. Vắng Gus thì được, đằng nào anh cũng ít làm việc. Nhưng Dish là người giỏi nhất của họ. Anh đã xua được hai lần bò chạy tán loạn quay trở về, một việc chẳng ai trong anh em có thể làm nổi.

Đứng trước lệnh Đại úy, Dish không thể làm gì hơn. Ý nghĩ Lorena trong tay một tên cướp làm anh đau khổ. Anh căm ghét Jake ghê gớm đã đẩy cô vào tình cảnh nguy khốn đến thế. Anh quay ngoắt, bỏ đi.

— Ta đi đêm nay chứ? – Jake hỏi. – Ngựa tớ chạy đã mệt phờ ra rồi.

— Jake, cậu chẳng đi đâu hết. Ít nhất thì không đi cùng với tớ. Xem chừng phải đi rất căng mà tớ thì không có thì giờ tán chuyện.

Jake lại nổi cáu:

— Mẹ kiếp, tớ thích thì tớ đi. Cô ấy là của tớ.

Augustus lờ câu này đi.

— Vào đúng lúc đang kèm cặp người đầu bếp vào nề nếp mà phải đi là tớ ghét lắm, – anh bảo Call. – Tớ sợ lúc về thì khéo các cậu chỉ còn nhá rặt nhện với rết.

https://thuviensach.vn

Deets đi đến, nom vẻ lo phiền:

— Tốt nhất ông nên quan sát kỹ. Nó đã lủi được khỏi tôi thì có thể nó cũng lủi được cả ông.

— Ồ, chắc là cậu mải nghĩ đến châu chấu hay cái gì đó rồi, Deets ơi. – Gus nói.

— Cậu có mang đủ đạn đi không? – Call hỏi.

— Tớ không rõ. – Augustus nói. – Nếu hết đạn thì tớ quẳng đá.

Nói đoạn anh gật đầu chào, cưỡi ngựa đi. Call hơi ngường ngượng. Tuy người đàn bà không thuộc trách nhiệm của mình, Call vẫn thấy mình đi mới phải. Nhưng anh vẫn ở lại, ôm lấy đàn gia súc trong khi Gus ra đi làm cái việc lẽ ra hai anh đã phải làm xong trước đây lâu rồi.

Trong khi đó Jake đang phẫn nộ với cách xử sự của Gus.

— Lẽ ra tớ phải bắn Gus, – gã nói. – Mẹ kiếp, để tớ ở lại là cậu ấy muốn gì? Tớ đưa người đàn bà đi thì tớ có quyền tìm về chứ.

— Lẽ ra cậu phải ở bên cô ấy nhiều hơn nữa, – Call nhận xét.

— Tớ cũng muốn thế, – Jake nói, vẻ nhận lỗi. – Tớ chỉ định ở Austin có một đêm thôi. Nhưng tớ lại được bạc.

Rồi mắt anh đặt vào Newt, lúc này cậu thanh niên đang cảm thấy có tội:

— Cậu được phái đi trông cô ấy. Tớ phải nói là cậu đã làm một cái việc khốn khổ hạng bét đấy.

Newt không đáp. Đúng là thế – anh đã làm một cái việc như thế và anh cảm thấy còn khổ hơn nữa khi chính Jake nói điều đó ra. Anh leo lên con ngựa cưỡi đêm rồi đi vội ra khỏi trại. Anh biết anh sắp khóc, không muốn cho ai nhìn thấy. Và anh khóc lập tức, nhiều đến nỗi nước mắt tràn ra rớt xuống mấu yên ngựa.

Lúc đó Jake nhận ra Po Campo đang ngồi tựa vào bánh cỗ xe hàng, quấn trong tấm chăn khoác.

https://thuviensach.vn

— Ai đấy, một tên cướp nữa à? – Jake hỏi.

— Không, đầu bếp, – Po Campo nói.

— À, có thể tên da đỏ khốn nạn kia cử ông đến đây đầu độc bọn tôi cũng nên.

— Jake, cậu im miệng lại hay là đi đi, – Call nói. – Tớ không thích cái kiểu càn rỡ ấy.

— Trời đất, tớ sẽ đi, – Jake nói. – Cho tớ mượn con ngựa.

— Không đâu thưa ông, – Call nói. – Có bao nhiêu chúng tớ đều cần đến cả. Cậu có thể mua một con ở Austin.

— Lạy Chúa, cậu với Gus tử tế thật đấy. Tớ không ngờ bị đối xử thế này. – Gã leo lên con ngựa mệt phờ đi ra khỏi trại, lầm bầm với mình.

— Ngựa ấy thì không đi xa được đâu, – Deets nói.

— Ông ấy đâu cần đi xa, – Call nói. – Tớ tính là hắn sẽ ngủ cho hả uýt ki rồi sáng mai lại quay về thôi.

— Ông thật không muốn tôi đi với ông Gus chứ? – Deets hỏi, rõ ràng là lo lắng. – Chúng ta không thể bị mất ông Gus.

— À, tôi ngờ là chẳng có gì xảy ra với Gus đâu, – Đậu Ve nói.

Call tán thành. Augustus bao giờ cũng tỏ ra trên tài so với phần đông bọn cướp, ngay cả với những tên cướp lừng danh.

— Không, cậu ở lại, – Call nói. – Gus thích chứng minh sự tài giỏi của mình.

Deets đành chịu, nhưng anh không yên tâm. Việc để mất dấu Vịt Biếc làm anh buồn phiền. Nó có nghĩa là tên này cao tay hơn anh. Nó cũng có thể cao tay hơn cả ông Gus. Đại úy thường hay nói tốt nhất là có hai người, một trông trước một ngó sau. Ông Gus chẳng có ai ngó sau hộ.

Deets lo lắng suốt hôm sau. Augustus không về và không ai thấy Jake đâu cả.

https://thuviensach.vn

49

Lorena không thấy người này đi tới. Cô không ngủ, và cũng chẳng nghĩ tới ngủ. Cô đang nghĩ là sắp đến lúc Jake Spoon lại ló mặt ra đây. Thích đánh bài lắm đấy nhưng anh còn thích *củ cà rốt* của anh hơn. Sẽ về ngay bây giờ thôi.

Thế rồi, cô chưa hề nghe tiếng chân hay cảm thấy mối nguy nào, Vịt Biếc đã đứng trước cô, khẩu súng vẫn trong bàn tay to tướng của hắn. Cô trông thấy hai chân hắn và khẩu súng, song lúc nhìn lên, một đám mây lướt qua mặt trăng làm cô không nhìn được mặt hắn – thoạt đầu.

Cô lạnh toát người đi vì sợ. Cô biết không đến trại bò là sai lầm. Cô còn đuổi cả cậu thanh niên đi. Cô đã ngốc nghếch nghĩ rằng Jake sẽ có mặt và sẽ đuổi tên cướp chạy nếu nó quay trở lại.

— Nào đi! – Vịt Biếc nói.

Hắn đã lấy con ngựa mà cô không hay biết. Lorena sợ đến nỗi ngỡ không thể đi được. Cô không thích nhìn tên cướp. Và cô có thể co cẳng chạy để nó sẽ giết chết cô. Giọng nó ghê rợn bậc nhất, cô chưa từng nghe thấy cái gì đáng sợ như thế. Trầm, giống như tiếng rống của con bò đực mà cô đã nghe, nhưng ở đây lại có cả sự chết chóc.

Cô nhìn nhanh xuống chỗ nằm, cô đang chải đầu, cái hộp có chiếc lược trong đó đang ở trên giường cuốn. Nhưng tên cướp đẩy cô lại con ngựa.

— Không, phải đi ngay, – hắn nói.

Cô cố lên ngựa nhưng hai chân run như giẽ, cảm thấy bàn tay hắn nắm lấy cổ chân mình. Hắn lấy một sợi dây da buộc cổ chân cô vào bàn đạp. Rồi vòng sang buộc nốt cổ chân kia.

— Tôi giữ cho cô ngồi vững, – hắn nói rồi bắt lấy con ngựa thồ.

Hai con ngựa của cô buộc vào con ngựa của hắn bằng sợi dây ngắn. Ở đằng Tây, nơi trại bò, cô nghe tiếng quát lớn và tiếng chân gia súc chạy. Vịt Biếc cho ngựa đi thẳng vào vùng tiếng động ấy. Thoáng sau họ đã ở lẫn

https://thuviensach.vn

trong đàn gia súc đang tán loạn chạy. Lorena sợ quá nhắm mắt lại nhưng vẫn cảm thấy hơi nóng ở thân các con vật tỏa ra. Rồi họ đi qua đàn gia súc. Cô nhìn, hy vọng thấy Gus hay ai đó trong đám cao bồi, một người có thể giúp mình. Nhưng không thấy một ai.

Khi những tiếng động đó tắt ngấm, Lorena cũng tắt theo mọi hy vọng. Cô đã bị một người, theo Gus nói là xấu, bắt đi. Tên cướp cho ngựa phi và Lorena thấy như nó phi mãi chẳng ngừng. Vịt Biếc không ngó lại đằng sau, không nói gì. Cô hiểu đây là lỗi của cô, cũng như của Jake, nhưng cô mau chóng chẳng còn thiết nghĩ xem lỗi của ai. Cô biết cô cầm bằng là chết và chẳng còn bao giờ đến được San Francisco nữa, điều cô luôn ngưỡng vọng. Chẳng mấy chốc cả thất bại này cùng triển vọng của cái chết cũng không còn ý nghĩa gì, cô đã quá mệt. Cô chưa bao giờ cưỡi ngựa đi găng thế này. Trời chưa sáng, mọi điều cô muốn chỉ là được dừng lại, mặc dù cô biết dừng lại thì sẽ xảy ra chuyện *gì đó* không hay. Họ đã băng qua nhiều con suối trong đêm. Ở một khe suối rộng chưa đến hai mét, hắn cho ngựa uống nước. Hắn cởi cổ chân Lorena ra, gật đầu bảo cô xuống. Cô gần như ngã khuỵu, chân yếu quá và tê dại đi. Lòng suối nhỏ tối nhưng ở sườn núi trên đó thì trời lại sáng. Lúc cô đứng bên con ngựa, nắm lấy bàn đạp, cho tới khi hai chân có được cảm giác, Vịt Biếc phanh quần ra đái vào chỗ các con ngựa đang uống.

— Uống đi, – hắn nói, không nhìn cô.

Lorena không uống được. Cô quá sợ, quên cả khát, một sơ suất không mấy chốc cô đã phải ân hận. Vịt Biếc uống rồi ra hiệu lên ngựa. Hắn buộc vội hai cổ chân cô lại. Khi bình minh đến họ lại đi. Lúc đầu ánh sáng làm cô hy vọng Jake hay một ai đó có thể phóng ngựa đuổi theo. Họ có thể qua một thị trấn hay một cái trại – một ai đó có thể thấy là cô đã bị bắt.

Nhưng vùng đất họ đang đi vào hoàn toàn trống không. Đó là một vùng của những đồi đá, những dải đất cao và một vòm trời nóng nực không mây. Hết hy vọng rồ dại, người cô bây giờ trống rỗng, vô cảm.

https://thuviensach.vn

Trời nóng lên thì cô bắt đầu khát, khát đến nỗi nhớ lại con suối mà cô cảm thấy đau. Có lúc cô cũng tiếc là đã không đi tiểu cũng vì sợ quá. Thì giờ cứ trôi và họ băng qua hết con suối này đến con suối khác nhưng tên cướp không dừng chân nữa. Cô mót tiểu muốn chết đi được – nó pha lẫn với cái khát và cái mệt, cho tới khi cô không còn biết cái nào ghê gớm hơn. Rồi cô thấy quần ướt và hai đùi son sót – cô đã buột ra trong khi lơ mơ ngủ. Chẳng mấy chốc đùi cô bỏng rát lên vì nước đái, vì cọ đều đều mãi vào yên ngựa. Nhưng cái đau này so với cái khát chẳng ăn thua gì. Buổi chiều, với mặt trời chiếu xiên khoai, nóng đến độ sơ mi cô ướt đẫm mồ hôi tựa như cô mặc nó bơi qua sông, cô đã nghĩ cô sẽ gục, cô phải đến xin xỏ tên cướp vài giọt nước. Môi cô nứt ra, mồ hôi trên mặt chảy vào chỗ nứt xót buốt lên nhưng cô đành phải liếm nó. Ít nhất nó cũng ướt và sự ẩm ướt ở đầu lưỡi, dù chỉ một thoáng, cũng ngon lành. Cái đáng sợ nhất là khi lội qua nước – vì suối lạch nhiều. Khi lội qua cô lại nhìn xuống nước và muốn van xin. Cô nhoài người xuống, cố vớt lấy một ít nước vào tay nhưng không với tới, tuy nước bắn tung tóe lên bụng ngựa. Cô bật khóc, nước mắt hòa lẫn vào mồ hôi. Đầu cô ong ong lên dưới nắng xiên khoai và có một lúc cô bắt đầu mê mẩn. Cô thấy mình muốn chết.

Nhưng cô không chết – chỉ ngày càng khát hơn. Lưỡi bắt đầu làm cô khó chịu. Hình như nó đầy lên trong miệng cô, và khi liếm mồ hôi thì cô cảm thấy nó phồng to như bàn tay cô vậy.

Rồi trong khi đang mơ tới nước, mở mắt ra cô thấy ngựa đang dừng lại ở bên một con suối khá lớn. Vịt Biếc đang cởi dây buộc cổ chân cô.

— Đái ướt quần rồi kìa, – hắn nói.

Hắn nói gì Lorena cũng kệ. Chân cô không cất lên nổi nhưng cô thèm nước quá và cô bò đến nước, quần và hai tay bê bết bùn. Cô không uống được nhanh, nhiều cho thỏa. Nuốt vội, cô để nước sộc lên mũi. Khi cô đang uống, Vịt Biếc lội xuống túm tóc kéo đầu cô lên.

— Đừng uống tham vậy. Mày sẽ lăn ra chết đấy.

https://thuviensach.vn

Rồi hắn ấn đầu cô xuống, dìm vào trong nước. Lorena ngỡ hắn dìm chết, đã cố túm lấy chân hắn để nhấc đầu lên; nhưng rõ ràng là hắn muốn cho cô tắm táp; vì ngay sau đó hắn để cô ở đó đi lại chỗ mấy con ngựa. Lorena ngồi dưới nước, quần áo ướt hết nhưng mặc. Cô uống cho tới khi không còn có thể uống được nữa.

Khi cô lên bờ, Vịt Biếc đang ngồi dưới gốc cây nhai miếng thịt khô. Hắn vọc tay vào túi yên lấy ra một miếng đưa cô. Lorena không thấy đói – nhưng rồi nhớ lại cơn khát sáng nay. Cô cầm miếng thịt.

— Ta chờ đây cho đến khi nào trời tối, – hắn nói.

Cô nhìn mặt trời, lúc này đã xuống thấp. Cô gặm gặm miếng thịt, nó cứng quá, không thể cắn được.

Vịt Biếc buộc ngựa lại rồi đến đứng nhìn cô:

— Tao đã có một cách xử lý với bọn đàn bà toan chạy trốn, – hắn nói tưng tửng. – Tao khoét một lỗ ở bụng chúng rồi kéo mẩu ruột ra quấn vào cành cây. Rồi tao lôi chúng ra xa khoảng vài chục mét trói chúng lại ở đây. Như thế thì chúng sẽ xem được bọn sói đồng cỏ đến xơi ruột chúng thế nào.

Hắn quay về nằm xuống dưới gốc cây, chỉnh cái yên ngựa ngay ngắn làm gối rồi ngủ luôn.

Lorena mệt quá, đến mức chẳng còn sợ gì lời đe dọa kia. Cô sẽ chẳng trốn để nó có cơ hội khoét một cái lỗ ở bụng cô. Nhưng cô nghĩ mình sắp chết. Cô cảm thấy hễ tên cướp đụng vào người mình là cô sẽ chết luôn. Điều duy nhất thoáng qua đầu cô là lẽ ra cô nên đi với Xavier. Ông là người giữ lời. Thế mà cô lại quyết đi với Jake, gã đã ba tuần liền chẳng trông nom gì đến cô. Jake chắc vẫn còn ở Austin đánh bài.

Cô thiếp đi mới chừng một phút và tỉnh dậy thấy Vịt Biếc đang lay lay mình. Trời tối, mặt trời đã lặn hẳn.

Lại một lần nữa họ đi suốt đêm. Lorena ngủ trên yên và nếu không bị trói cổ chân vào bàn đạp thì cô đã ngã. Rạng sáng, tên cướp cho cô xuống ngựa, gần một dòng suối khác, và lần này cô làm như hắn – đái và uống. Họ

https://thuviensach.vn

lại đi suốt ngày qua vùng đất trống trải, không nhìn thấy một người cưỡi ngựa, một thị trấn, thậm chí cả một con vật nào.

Vịt Biếc chẳng để ý mấy đến cô. Hắn ít khi ngoái đầu lại. Khi dừng chân, hắn cởi trói cho cô, khi lên ngựa lại trói. Một lần uống ở một con suối chỉ là dòng nước cạn, bàn tay cô chống xuống bị trượt, mũi cô dính bùn. Cảnh này hình như làm cho tên cướp vui vui một tí.

— Khỉ John sẽ thích cái tóc vàng của mày. Thấy mái tóc này khéo nó cười mày đấy.

Sau đó, lúc trói cô, hắn lại nhắc đến tóc cô lần nữa.

Hắn vươn tay ra lờ lững lùa ngón tay vào tóc cô.

— Tao mong cái thằng Cảnh vệ già khốn kiếp ấy hộc tốc đuổi theo. Nó nợ tao một tí.

— Gus? – Cô nói. – Không đuổi đâu. Tôi không là của anh ấy.

— Nó đến đấy, – Vịt Biếc nói. – Tao không biết là vì mày hay vì tao nhưng nó đang đến đấy. Tao nên moi ruột mày ra và để mày lại đây cho nó đến chôn đi những gì mà loài ó *buzzard* và sâu bọ không xơi hết.

Lorena không nhìn hắn, sợ nhìn thì hắn sẽ làm ngay như thế.

— Có điều tao đã hứa với bọn ranh là sẽ mang cho chúng một con đàn bà mất rồi. Chúng không nghĩ tao lại đem về một đứa như mày đâu. Thấy mày là chúng sẽ cho tao hết tiền nong và lông thú của chúng mất thôi.

Hôm ấy con ngựa cái của cô quỵ. Ngày nó càng loạng choạng vì mệt. Giữa cơn nóng buổi chiều nó dừng lại và đứng, đầu thõng xuống.

Vịt Biếc cởi trói cho Lorena và đặt cô lên con ngựa thồ. Họ bỏ con ngựa cái lại. Con ngựa thồ chịu được cô một ngày rồi dừng lại, lúc đó Vịt Biếc bảo cô leo lên lưng con ngựa hồng to lớn, ngồi sau hắn.

Ngồi ngay sau, cô để ý thấy một cái cô chưa thấy trước đó: một chuỗi những đốt xương trắng đeo quanh cổ hắn. Nhìn kỹ hơn cô mới biết đó là những đốt ngón tay – ngón tay người.

https://thuviensach.vn

Tối hôm ấy, khi dừng lại nghỉ, Vịt Biếc thấy cô liếc cái dây chuyền đó. Hắn nhe răng ra cười, cái lối cười làm cho cô nghĩ đến cái chết.

— Cách dễ nhất để lấy nhẫn ra mà, – hắn nói. – Chỉ lấy ngón thôi. Nếu biết cách thì bẻ không khó hơn bẻ cái que đâu.

Đêm đó hắn trói chân tay cô lại rồi cưỡi ngựa đi. Cô ngủ và tỉnh dậy lúc hắn đang cắt dây trói cho cô. Một con ngựa khác đang ở đó, không có yên, hắn dòng sợi dây qua bụng con ngựa trói hai cổ chân cô lại.

Rất mau, cô nhận thấy cưỡi ngựa có yên dễ hơn nhiều. Cô trượt sang bên này bên kia và phải túm lấy bờm ngựa để ngồi được vững. Tuy đau và mệt nhưng cô không ngủ được. Mặc dù nắm bờm ngựa cô vẫn luôn trượt. Hai chân bị trói lại, nếu ngã thì có thể cô lăn xuống dưới bụng ngựa và bị nó đá chết. Con ngựa này lưng bẹp và chân bước không êm lắm; cô không tìm ra cách nào ngồi cho khỏi ngật ngưỡng, cô đã nghĩ nếu không dừng lại thì sẽ bị xẻ ra làm đôi mất.

Nhưng cô không bị xẻ, tuy hai bàn tay nắm bờm ngựa chặt quá, rách toạc ra. Hàng giờ hàng giờ, từng phút từng phút một cô thấy mình không chịu đựng nổi nữa – cô nên buông tay và lăn xuống dưới bốn cái vó ngựa đi cho rồi. Đằng nào cũng chẳng có lý gì để mà sống nữa: Vịt Biếc đã bắt được cô.

Vùng đất dần bằng phẳng ra. Cỏ cao hơn cỏ nơi khác cô đã thấy. Khi nhìn lên và gạt mồ hôi khỏi mắt, cô nhìn được xa hơn trước kia.

Cô cảm thấy thù hận lớn dần lên, vượt qua nỗi sợ. Nếu cô ngã, chắc hắn cũng chẳng dừng lại. Hắn chỉ muốn cô cho đám người của hắn. Hắn chẳng màng cô bị thương nhiều ít, bị mệt ra sao. Hắn chẳng màng giữ lại cho cô cái yên, thậm chí là cái chăn ngựa. Cô thấy mình đang có cảm giác như lúc bắn Tinkerley. Nếu như cô có thể giết được tên cướp, trả thù cho tất cả những giờ cô bỏ ra nhìn cái lưng dửng dưng của hắn.

Trước lúc mặt trời lặn họ đến một lòng sông rộng với vệt nước màu nâu mảnh dẻ ở giữa bãi cát đỏ. Đúng lúc Vịt Biếc định cho ngựa đi xuống bãi cát

https://thuviensach.vn

thì hắn ghìm cương lại. Bên kia sông Lorena thấy có bốn người cưỡi ngựa đang quan sát họ.

Khi họ lên khỏi sông, bốn người kia quất ngựa phi vội đến. Một trong đám cầm ngọn giáo có những mớ tóc buộc lủng lẳng ở đầu. Lorena chưa nhìn thấy bộ da đầu nào nhưng cô tin chắc những mớ tóc này là tóc người. Phần đông chúng cũ kỹ, bẩn nhưng một mớ, một mảng tóc đen nhánh hãy còn cứng queo những máu. Tất cả đám họ đều là da đỏ, mang đầy vũ khí.

Người dẫn đầu, cầm cái giáo với bộ sưu tập da đầu, có khuôn mặt nanh ác và một bộ ria cá trê. Tựa như hai túm lông mọc từ hai mép hắn vểnh ra. Cô chỉ liếc vội một lần rồi quay mặt đi vì chúng đều nhìn vào cô và cái nhìn đều không hay ho gì. Cô nghe thấy người cầm đầu nói với Vịt Biếc rồi thấy ngựa của chúng quây áp lấy quanh mình. Nhiều bàn tay vươn ra sờ mó, kéo giật tóc cô. Cô ngửi thấy, cảm thấy chúng, nhưng cô không nhìn lên. Cô không muốn trông thấy chúng. Mùi hôi hám nồng nặc của chúng cũng đủ làm cho cô suýt nôn ọe. Một đứa trong bọn, thích món tóc cô, đã co kéo khiến đầu cô đau buốt lên, rồi nó bật ra một tiếng cười nhát gừng kỳ quặc.

Ermoke, tên cầm đầu, đứa có hai túm ria ở hai bên rìa mép nắm lấy hàm thiếc ngựa của cô và từ lúc đó dắt cô đi. Ba đứa kia cưỡi ngựa đi sau.

Thấy cảnh này, Vịt Biếc cười phá:

— Tao tính bọn này không để cho mày có cơ may trốn thoát đâu. Đàn bà con gái quá hiếm ở vùng này mà.

Lorena bắt đầu mong có cách nào chết đi cho rảnh. Nếu có, cô sẵn sàng chết ngay. Nhưng cô bị trói mất rồi.

Chúng đi cho tới lúc mặt trời lặn và đằng tây ráng chiều đỏ rực lên nền trời. Lúc đó Vịt Biếc kìm cương lại và nhanh chóng bỏ yên ra khỏi mình ngựa.

— Được rồi, Ermoke, – hắn nói, làm đi, – nếm xem nào. Ta sẽ dừng lại đây cho tới lúc trăng lên.

https://thuviensach.vn

Hắn chưa nói xong mấy tên kia đã cắt dây trói chân cô rồi kéo cô khỏi mình ngựa. Lorena mở mắt ra một thoáng, thấy bầu trời đang tối đen dần ở giữa cẳng chân những con ngựa đứng chờ. Tên có tiếng cười nhát gừng cầm cái tù và không tỏ ra điên cuồng như ba tên kia. Sau khi *nhảy* cô một lần, hắn ra ngồi trên cỏ thổi tù và chơi. Thỉnh thoảng ngắm cảnh đang diễn ra, nó lại bật lên tiếng cười nhát gừng kỳ quặc. Lorena trông chờ cái chết nhưng cô không chết cho; chỉ là bốn đứa. Tên cầm đầu, Ermoke, không chịu buông cô. Những tên khác bắt đầu eo xèo. Khi mở mắt ra, cô tìm trăng lên. Nhưng trăng muộn và cô chỉ thấy các con ngựa vẫn đứng. Vịt Biếc đi một lúc, khi hắn quay lại, Ermoke lại *nhảy* lên cô.

— Thôi đi, – Vịt Biếc nói. – Nếm thế đủ mùi rồi.

Ermoke lờ tít, Vịt Biếc liền đi đến đá vào hắn một cú mạnh khiến hắn và cả Lorena cùng lăn đi long lóc.

— Khôn hồn thì chú ý nghe, – Vịt Biếc nói. Ermoke đứng lên ôm sườn.

Khi chúng trói cổ chân cô lại, cái tù và rúc thêm mấy tiếng cười.

50

Theo quan niệm của July Johnson thì dân cờ bạc đều lười và phần đông tự phụ, phét lác. Jake Spoon nổi tiếng về cả hai. Có lẽ thay cho việc đi mãi xuống miền nam tới Texas gã quyết định thử vận may ở Đồn Worth xem sao, đó là một thị trấn buôn bán bò khá to.

July nghĩ rất đáng đến đó tìm kiếm, và nếu vớ được Jake Spoon thì sẽ bớt đi cho anh và Joe cả trăm dặm đường. Nó cũng có nghĩa là anh sẽ về với Elmira nhanh hơn. Về với Elmira là điều khiến anh bận tâm hơn cả việc bắt Jake. Anh cả ngày nghĩ đến chị, làm cho Joe, nó hình như không nhớ tí gì, chẳng có được một bạn đường hay ho.

Thật tình July muốn dừng lại ở Đồn Worth để gửi cho vợ một lá thư. Anh thấy hình như cô đang lủi thủi một mình, đang thích được biết tin

https://thuviensach.vn

chồng tin con. Song thư anh viết, dù đã bao lần gọt giũa, vẫn rất xoàng. Anh do dự, vì nếu để vợ thấy có gì sơ xuất trong đó cô sẽ lấy nó ra làm trò hề ngay. Thư rất ngắn.

Ellie thân.

Hai người bình an và được may mắn về thời tiết, trời quang mây tạnh.

Không tăm hơi gì của Jake Spoon nhưng bọn này đã qua Sông Hồng và vào bang Texas, Joe thích lắm. Con ngựa Joe cưỡi vẫn ngoan và chẳng có ai đau ốm.

Anh mong em khỏe và không bị bọn nào châm chọc quấy nhiễu.

Chồng yêu,

July

Anh đọc đi đọc lại lá thư nhiều ngày trời, muốn đề thêm vào là anh nhớ cô hay có lẽ gọi hẳn là em yêu, em quý nhưng anh nghĩ như vậy liều lĩnh quá – đôi khi Elmira lại bị xúc phạm vì những câu như thế. Anh cũng lo lắng về chính tả, không biết chữ mình viết có sai không, nhưng chẳng có cách nào kiểm tra ngoài hỏi Joe, mà Joe lại mới đi học có một, hai năm.

— Cháu cá là được thư này mẹ vui đấy, – Joe nói để lấy tinh thần cho July. Từ lúc rời Đồn Smith, July chỉ âm thầm.

Thật ra Joe nghĩ mẹ chả thiết đến việc có thư hay không. Mẹ đâu nghĩ nhiều đến July – mẹ đã bảo như thế nhiều lần với Joe bằng những lời chẳng hề lấp lửng.

Bản thân Joe thì cứ được rời khỏi Đồn Smith là vui rồi. Một hôm nó thích quá khi gặp một đàn trâu rừng tám con. Trâu rừng phóng chạy, nó cùng July đuổi theo một lúc để xem cho rõ. Sau một hai dặm, đến một con sông nhỏ, họ dừng lại xem trâu rừng lội qua. Ngay đến July cũng ồn ào một lúc trước cảnh những con vật to lớn, bụi bậm và khỏe khoắn.

https://thuviensach.vn

— Chú mừng là vẫn còn sót lại ít con, – anh nói. – Chú biết đám săn trâu rừng lấy da đã giết gần hết chúng rồi.

Muộn hôm đó họ đến Đồn Worth. Đường phố nhà cửa, những xe hàng và xe khách đầy bụi bậm khiến Joe thích thú. July quyết định đến nhà bưu điện trước, tuy vào phút cuối cùng anh nửa muốn gửi nửa không dám.

Ở nhà bưu điện, July suy nghĩ một lúc nữa, cuối cùng mua một con tem gửi đi. Nhân viên bưu điện là một ông già đeo kính. Ông xem kỹ địa chỉ trên thư rồi nhìn July.

— Arkansas, ông từ đấy đến phải không? – Ông hỏi.

— À vâng, – July nói.

— Tên ông là Johnson? – Người nọ hỏi.

— À vâng, – July lại nói. – Tôi lạ là ông lại biết tôi đấy.

— Ồ, đoán thôi. Tôi nghĩ có một cái thư của ông để ở đây.

July nhớ mình từng bảo Đào và Charlie rằng mình có thể dừng lại ở Đồn Worth để nghe ngóng. Anh không nghĩ ra có ai lại viết thư cho anh. Rồi lại nghĩ có thể là của Elmira, tim anh đập rộn lên.

Ông già tìm lá thư rất lâu. “Quỷ thật. Tôi nhớ ông có một cái thư mà lại.”

Lúi húi một lúc ông tìm được nó dưới cái túi bưu kiện.

— Cha điên nào đem đặt cái túi này lên, – ông chìa thư cho July.

Qua chữ trên bì thư anh biết là của Đào chứ không phải của Elmira. Nó làm cho tinh thần anh sụp xuống trông thấy. Anh biết ngay từ đầu, chẳng thể trông chờ ở Elmira một lá thư, nhưng anh cứ mong.

Joe ngồi ở hè lát ván bên ngoài nhà bưu điện, ngắm nhìn dòng xe hàng, xe khách đều đều diễu qua.

July lúc vào nom hớn hở nhưng lúc ra thì không. “Thư của Đào,” anh nói.

https://thuviensach.vn

Anh bóc thư, tựa vào một thanh sắt buộc ngựa cố lần ra chữ viết tay của Đào, nó như là gà bới.

July thân,

Ellie bỏ nhà ngay sau khi anh đi. Ý tôi là cô ấy không trở về đâu, Charlie cũng nghĩ như vậy.

Roscoe là một phó xoàng, chú phải cắt lương anh ta đi. Anh ta chẳng biết là cô ấy đã bỏ đi, tôi đã bảo anh ấy phải chú ý tới chuyện đó.

Roscoe đã lên đường sau chú để báo tin cho chú nhưng có vẻ không tìm ra chú đâu – anh ta tài cán yếu. Tôi nghĩ thị trấn không có anh ta lại hay hơn nhiều.

Chúng tôi nghĩ Ellie bỏ đi trên một cái tàu chở uýt ki, tôi cho rằng cô ấy đi theo ý riêng mình. Nếu thế thì đừng mất thì giờ tìm kiếm làm gì, Charlie cũng nghĩ như vậy. Tốt nhất chú cứ tiếp tục đi bắt lấy Jake Spoon, nó đáng phải trả giá đấy.

Chị dâu chú,

Mary Johnson

— Thư nói gì đấy? – Joe hỏi.

July không muốn nghĩ đến điều bức thư nói. Ellie đã bỏ đi. Anh không hiểu tại sao cô bỏ đi.

Anh nhìn Joe, cáu với thằng nhỏ, tuy anh biết cáu là không đúng. Chính Ellie đã nài anh đem thằng nhỏ đi, chẳng hề là lỗi của Joe.

— Tin gở, – July nói.

— Mẹ bỏ đi à? – Joe hỏi.

July gật đầu, ngạc nhiên.

— Sao cháu nghĩ ra?

https://thuviensach.vn

— Mẹ không thích ở lâu một chỗ nào mãi. Cách của mẹ đấy mà.

July thở dài, xem lại thư. Anh nhất định không tin cái đoạn nói đến con tàu chở uýt ki. Dù Ellie có tự ý bỏ đi cô cũng không xuống con tàu chở đầy thứ đó.

— Ta làm gì bây giờ? – Joe hỏi.

July lắc đầu:

— Chú chưa nghĩ ra. Roscoe đang đến.

— Roscoe? Tại sao chú ấy lại đến? – Mắt Joe sáng lên.

— Chú ấy cũng không thích mà là Đào bắt đi.

Cảnh quẫn của anh đến bước này là cùng cực. Vợ bỏ đi đâu không rõ, người phó của anh lang thang vào đâu không rõ, còn cái kẻ anh tìm bắt kia cũng không rõ ở đâu nữa.

— Chú nghĩ tốt nhất là đi tìm mẹ cháu, – anh nói, cho dù như thế có nghĩa là để cho Jake Spoon thoát thân. Cũng có nghĩa là cứ để Roscoe bị lạc mãi. – Ellie có thể bị lôi thôi, – anh lại nói, chủ yếu là với mình.

— Chắc mẹ đi tìm Dee Boot đấy.

— Chết rồi mà, – July nói, vẻ bối rối. – Ellie bảo là bị đậu mùa chết rồi cơ mà.

Qua vẻ mặt July, Joe biết nó đã phạm sai lầm. Dĩ nhiên đó là sai lầm của mẹ nó. Mẹ không nói với nó là Dee chết, mẹ nói với July, chắc vì một lẽ nào đó của mẹ.

— Dee có phải bố cháu không?

— Bố đấy, – Joe kiêu hãnh nói.

— Mẹ bảo ông ấy bị đậu mùa chết, – July nói. – Mẹ nói là chết ở Dodge.

Joe không biết chữa cái hở miệng của mình thế nào. July nom vẻ như ốm lên vì nghe cái tin đó.

https://thuviensach.vn

Có lẽ cô đã nói dối anh tất cả. Chắc Dee còn sống, như vậy thì là Ellie lấy hai chồng. Thật khó mà tin được do chỗ cô đâu có vẻ thích thú gì chuyện chồng con.

— Chú có đi tìm Jake trong các quán rượu không? – Joe hỏi.

Nhưng July lên ngựa đi nhanh quá khiến Joe sợ lạc phải phi theo.

Họ đi về phía Đông, ngược lại hướng xuất phát. Trời đã gần tối, họ đi hai giờ nữa rồi cắm trại.

— Tốt nhất là ta tìm Roscoe, – July nói. – Chú ấy có thể biết nhiều hơn Đào.

Joe ngủ há miệng ra, ngáy khe khẽ. July thầm nghĩ sao nó có thể ngủ ngon như thế trong khi mẹ nó bỏ đi.

Sao đã hiện và July thức suốt đêm, nhìn trời đêm mà nghĩ nên làm gì bây giờ. Và chợt nghĩ Ellie chắc cũng đang cắm trại dưới những ông sao như thế này, dưới bầu trời này. Anh bắt đầu có những ý nghĩ kỳ dị. Các ngôi sao nom như gần sít lại nhau. Miễn là anh ở được trên trời và dùng các ngôi sao làm những viên đá đặt chân thì anh có thể tìm ra Ellie không lâu la. Nếu đến Kansas, cô chỉ cách có mấy ngôi sao về phương Bắc, còn ở mặt đất anh phải đi bao nhiêu ngày mới đến được với cô.

Anh lơ mơ ngủ một lúc, chiêm bao thấy vợ trở về. Hai người ngồi ở trên gác xép căn lều, cô mỉm cười với anh.

Tỉnh dậy, biết là chiêm bao, anh khóc. Anh cố ngủ lại để giấc mơ tiếp diễn nhưng không được. Cả phần đêm còn lại anh nằm nhớ tới vị ngọt ngào của giấc chiêm bao.

51

Buổi sáng, lúc July pha cà phê, họ nghe thấy tiếng gia súc. Họ cắm trại ở gần một con suối và vùng đất bằng đầy sương mù cho nên họ chỉ nghe mà

https://thuviensach.vn

không nhìn thấy gì nhiều. Chắc một đàn gia súc đã ngủ đêm gần đây và đám trẻ đang cố cho chúng cất chân đi.

Joe ngáp, cố tỉnh ngủ. Cái gay hơn cả của việc đi dài ngày là phải sớm sủa lên đường. Ngay giữa lúc ngủ say nhất July cũng có thể dậy sắp yên cương cho ngựa.

Lúc này mặt trời đã làm tan sương mù, họ ăn thịt ba chỉ muối và uống cà phê rồi lên ngựa. Đàn gia súc đã hiện ra, rải khắp vùng đất bằng khoảng ba, bốn dặm, tới hàng nghìn con. Cả July lẫn Joe đều chưa từng nhìn thấy đàn gia súc nào lớn thế này, họ dừng lại ngắm xem một lúc.

— Bao nhiêu con? – Joe hỏi. Nó không tưởng tượng có đến nhiều bò thế này dồn vào một chỗ.

— Không rõ. Hàng nghìn. Nghe nói dưới mạn nam, ở Texas này, ngoài bò ra chẳng có gì sất cả.

Tuy gia súc đã đi nhưng đám cao bồi của trại vẫn chưa xuất hiện. Người đầu bếp đang gói ghém nồi niêu xoong chảo vào trong một cỗ xe hàng.

— Tao tính nên hỏi xem họ có thấy Roscoe không đây, – July nói.

Họ phi ngựa đến cỗ xe và người đầu bếp có bộ râu xồm dài và bẩn nói ngay:

— Các vị đến chậm quá. Đám cao bồi nọ vừa ăn hết điểm tâm của tôi rồi.

— Chúng tôi cũng vừa ăn xong. – July nói, mắt nhìn người ngồi trên tấm vải dầu ở gần đống tro lửa trại. Điều khác thường ở người này là ông ta đang đọc một quyển sách. Con ngựa của ông, một con ngựa ô, tướng đẹp, đã được đóng yên cương đang đứng gặm cỏ cách đây mấy mét.

— Tôi tìm ông chủ ở đâu đây nhỉ? – July hỏi.

— Tôi là chủ, nên có thì giờ đọc sách, – người kia nói. – Tôi là Wilbarger. – Ông ta đeo kính không gọng.

https://thuviensach.vn

— Tôi xin lỗi đã làm ông ngừng đọc, – July nói.

— Anh là nhà làm luật hay sao?

— Vâng.

— Vậy thì anh sẽ phải nghe vài ba phàn nàn về luật pháp tại cái bang này, – Wilbarger nói. – Tôi chưa thấy đâu kém luật bằng nơi đây. Càng đi về phía Nam, bọn ăn cắp ngựa càng làm dữ. Dọc biên giới này chúng dày hơn dĩn.

— À, chúng tôi không phải người Texas, tôi người Arkansas, – July nói.

— Lời cáo lỗi này yếu, – Wilbarger nói, lấy một ngọn cỏ đánh dấu trang sách rồi đứng lên. – Tôi cũng chẳng thấy ở Arkansas có luật hơn đâu. Đại loại chỉ có tí chút ở New Orleans, còn ngoài đó ra thì ai lo nấy phận mình.

— Kìa, có Cảnh vệ Texas đấy chứ, nhưng hắn là họ bận đánh da đỏ, – July nói, thầm nghĩ câu chuyện sẽ chấm dứt ở đây.

— Vâng, tôi đã gặp một cặp hai người, – Wilbarger nói. – Bản thân họ là những kẻ ăn cắp ngựa tuyệt vời. Họ đã ăn cắp lại cho tôi đàn ngựa bị bọn Mexico bắt mất. Anh đang tìm một đứa giết người hay cái gì vậy?

— Vâng, một người tên là Jake Spoon, – July nói. – Hắn giết một người chữa răng ở Đồn Smith.

Wilbarger nhét cẩn thận quyển sách vào trong giường cuốn rồi ném giường cuốn vào sau cỗ xe hàng.

— Anh đã bắn quá tầm ông Spoon rồi, – ông nói. – Ông ta vừa thắng một cao bồi của tôi hai chục đô la ở Bồ Câu Cô Đơn, nhưng ông ấy đang đi lên đây. Ông ta cùng cánh với hai quý ông đã lấy được ngựa về cho tôi. Nếu tôi là anh thì tôi cắm trại ở lại đây, cho thằng nhỏ này đi học. Hai ba tuần nữa là họ đến đây thôi.

— Cảm ơn về cái tin ông cho, – July nói. – Tôi không nghĩ là ông đã gặp ngang đường một người có tên là Roscoe Brown.

https://thuviensach.vn

— Không, hắn giết ai?

— Không ai cả, ông ta là phó của tôi. Thế là ông ta có thể đã bị lạc.

— Cái tên gọi Roscoe ấy không đáng dựa vào đâu, – Wilbarger nói. – Còn tìm ai nữa không đây?

— Không, – July nói, kìm lại không nhắc đến Elmira.

Wilbarger lên ngựa:

— Tôi mong anh mau treo cổ Jake Spoon lên. Hắn là một dân cờ bạc bịp, cờ bạc bịp thì phá xã hội nhanh hơn bất cứ tội lỗi gì.

Nói đoạn ông lóc cóc cho ngựa đến chỗ đầu bếp, quay nhìn về phía Joe.

— Con, cần việc làm không? Bọn này cần một thằng nhỏ không hỏi không han và sẵn sàng với cái búa rìu. Chưa thấy mày nói câu nào đấy con ạ.

Wilbarger hình như nghiêm chỉnh và July đã có ý để Joe đi với ông. Không phải săn sóc Joe anh có thể làm tốt hơn việc chính, tức là tìm Elmira.

Không chờ đợi được một đoàn lùa bò mời vào làm việc cùng, Joe hồi hộp.

— Rất cảm ơn, – nó nói. – Cháu biết là cháu không làm được.

— Được, thì cứ để ngỏ đấy. Chúng ta có thể sẽ còn gặp lại nhau.

— Ông thích có bạn đường không? – July hỏi. – Chúng tôi đang đi lên mạn đó.

— Ồ, tôi được nuôi dưỡng để chờ đợi những chuyện hay hay, tại sao ông lại lên phương Bắc trong khi người ông truy nã lại ở phương Nam?

— Tôi có việc khác nữa, cần hơn, – July nói.

Wilbarger lên đường ngay và phi nhiều dặm chẳng nói một lời. Joe phi đi cùng ông. Vùng đất quang quẻ, lác đác có những cây du và sồi thẳng như đứng gác. Họ đến một con suối khá lớn, Wilbarger dừng lại cho ngựa uống nước.

https://thuviensach.vn

— Ông đã ở Colorado bao giờ chưa? – July hỏi.

— Có, một lần, – Wilbarger nói. – Tôi có ý tránh vùng này. Da đỏ ở đây chưa được hoàn toàn cải tạo, còn bọn cướp thì ác hơn da đỏ.

Câu nói thật không làm yên lòng khi mà được nghe là vợ anh đang ở trên một con tàu chở uýt ki ngược lên vùng đó.

— Định làm một chuyến lên Colorado chắc? – Wilbarger hỏi.

— Tôi không rõ, – July nói. – Có thể.

Nhưng lúc Wilbarger bắt đầu đi tiếp, July ở lại.

— Cảm ơn đã được đi cùng. Tôi nghĩ đi tìm người phó của tôi thì tốt hơn.

— Có một lối mòn hết sức thẳng từ Đồn Smith vào Texas, – Wilbarger nói. – Đại úy Marcy vạch ra.

Rồi ông phi đi không chào từ biệt. Joe mong được đi cùng với ông. Nó muốn đi theo ngay lúc Wilbarger ngỏ ý mướn.

Nhưng lỡ mất rồi – Wilbarger đã đi khuất còn họ thì đang ngồi ở đây. July nom vẻ thất vọng, y như mọi ngày, từ khi rời Đồn Smith. Cuối cùng, anh quay lại phía Đông về Arkansas.

52

Theo con mắt Roscoe, điều lạ ở ngay Janey là cô biết cách xử sự đàng hoàng. Cũng lạ gần như thế là cô thích đi bộ. Một hai ngày đầu anh thấy mình ngồi ngựa, cô đi chân thì thật không phải lắm nhưng cô không chịu lên yên cùng anh.

Janey không chỉ theo kịp mà còn cực kỳ được việc mỗi khi cần phải xoay xở cái ăn. Mỗi lần cắm trại đêm, cô lại biến đi một lúc rồi quay về với một con thỏ hay một con *possum* hay một đôi sóc. Cô còn bắt được cả chim, có loại Roscoe chưa nhìn thấy bao giờ.

https://thuviensach.vn

— Chim gì thế này? – Anh hỏi.

— Gà đồng cỏ. Có hai con nhưng chạy mất một.

Họ ăn thịt gà đồng cỏ và nó ngon chẳng khác gì gà nhà. Janey cắn vỡ xương ra để mút lấy tủy.

Vấn đề duy nhất với cô, theo cách nghĩ của Roscoe, là đêm đêm cô hay rên rỉ và bị những ác mộng làm cho vật vã. Tưởng cô rét, Roscoe cho mượn cái chăn, nhưng không phải. Ngay đắp chăn rồi cô vẫn thút thít, do đó không ngủ được nhiều. Anh thường dậy trước rạng đông, trời còn tối mà vẫn thấy Janey ngồi cời ngọn lửa trại nho nhỏ hay gãi gãi cổ chân. Cô đi chân đất, dĩ nhiên, cẳng chân, cổ chân bị cỏ cứng ngày ngày cào sước.

— Cô không có giày đi à? – Một lần anh hỏi.

— Không có bao giờ, – Janey nói, tựa như chẳng hề bận tâm.

Trừ lúc giật mình trong khi ngủ ra, cô hình như không sợ gì cả. Nhiều phen rắn đuôi chuông cuộn khúc phì phì khi họ đi qua nhưng cô không thèm liếc đến.

Hình như họ đang đi trên một lối mòn khá tốt vì ngày nào cũng gặp dăm ba người đi đường, đôi khi nhiều hơn. Có lần họ đuổi kịp một gia đình lèn chặt trong một cỗ xe hàng. Một gia đình đông đến nỗi ngỡ là một thị trấn nhỏ di chuyển, đặc biệt nếu như lại tính đến cả gia súc đem theo. Người đàn ông đánh cỗ xe ít nói, không như bà vợ.

— Chúng tôi người bang Missouri, – bà nói. – Chúng tôi đi về miền Tây, đến chỗ nào thích thì dừng lại. Chúng tôi có mười bốn mụn con, đang muốn mở trại trồng trọt đây.

Đôi khi họ gặp lính đi đến Đồn Smith ở miền Đông.

Janey sợ người. Cô tinh mắt nên thường nhìn ra họ trước Roscoe. Thường khi thấy họ là cô biến ngay, chạy vội ra khỏi đường mòn, nấp sau các bụi cây cho tới khi họ đi qua.

— Sao lại nấp thế? – Roscoe hỏi. – Lính có đuổi cô đâu.

https://thuviensach.vn

— Có thể Bill ở trong ấy, – Janey nói.

— Bill nào?

— Bill ấy, người đem cháu cho lão Sam ấy mà.

Roscoe phải nhận rằng cô ẩn như thế là đúng. Có nhiều kẻ dữ dằn đi lại. Một hôm họ gặp hai người bẩn thỉu, râu ria nhầy nhớt mang sáu, bảy khẩu súng. Roscoe phát hoảng vì hai người dừng lại hỏi thuốc lá. Việc anh đi chẳng có thứ gì trên người là không vừa ý họ và họ có vẻ như muốn thử xem đúng hay sai.

— Tôi cho là anh nói dối, – một người nói. Hắn nhỏ con nhưng đôi mắt nanh ác và nhìn chung trông ghê sợ hơn đứa kia, tầm vóc to ngang bò đực.

— Tại sao đi đường mà lại không có cái gì để hút chứ? – Đứa nhỏ con hỏi.

— Tôi không hút được thuốc, – Roscoe giải thích. – Tôi đã cai.

Họ bỏ đi và chẳng mấy chốc Roscoe ngủ gà ngủ gật. Trời xầm xì, thỉnh thoảng anh nhìn thấy lóe chớp ở đằng Tây.

Một lát sau anh giật mình thấy thiếu Janey. Thường thường khi người lạ đi khuất là cô hiện ra. Chú ngựa Memphis đã tin cô, có thể theo cô như một con dê.

Có điều lần này khác. Roscoe nhìn khắp chung quanh nhưng không một bóng nào hết, tuy bình nguyên trải rộng và anh có thể nhìn xa cả dặm. Anh có mỗi mình và không dám cầm chắc hướng đi. Anh sợ. Anh đã lệ thuộc vào cô gái. Anh gọi to hai ba lần nhưng không ai đáp. Anh ngồi im một lúc, hy vọng cô hiện ra, cuối cùng anh cho ngựa thong thả đi tiếp.

Một giờ qua đi, một giờ nữa và Roscoe buộc phải xem đến khả năng đã lạc mất cô gái. Nếu vậy, nhiệm vụ của anh là phải quay lại tìm. Anh vừa bắt đầu cho ngựa chạy nước kiệu được hai chục bước thì Janey đã vọt ra từ sau một bụi cây, nhảy phốc lên lưng con Memphis.

— Chúng đang bám đấy. Cháu theo dõi. Cháu nghĩ chúng định giết chú đấy.

https://thuviensach.vn

— Được, chúng có giết cũng không tìm ra thuốc lá đâu, – Roscoe nói.

Anh quay ngoắt ngựa và cho phi nước đại, nhưng Janey giật dây cương lại.

— Chúng đang ở trước mặt. Chúng đã vây bọc chú trong khi chú đang quanh quẩn.

Roscoe chưa bao giờ thấy cùng đường thế này.

— Mẹ kiếp, – anh thấy tuyệt vọng. – Tôi chẳng biết chạy lối nào bây giờ.

Janey chỉ về phía Bắc.

— Đây có một con suối.

Roscoe không hiểu một con suối thì tốt như thế nào nhưng vẫn nghe lời cô và cho ngựa chạy chết thôi về phía bắc.

Một lần nữa Janey nói đúng. Họ chạy được nửa dặm thì gặp con suối. Roscoe dừng ngựa nhìn quanh. Không một bóng người, điều làm cho anh cảm thấy bủn rủn. Rồi làm gì đây?

— Chú bắn được không? – Janey hỏi.

— Được, – Roscoe nói, – nhưng không giỏi lắm. Tôi có thể bắn trúng cái thằng to con, còn thằng nhỏ con thì khó nói.

— Đưa cháu súng lục, cháu bắn cho chú.

— Cô đã bắn gì rồi?

— Đưa đây cho cháu, – Janey nói, và lúc anh ngập ngừng thì cô đã quăng mình khỏi lưng ngựa, leo ra con suối rồi biến mất.

Sau đó năm phút, anh chưa kịp cởi lấy mảnh vải dầu thì trời đổ mưa. Sét đánh xuống đất và mưa như trút. Roscoe ướt từ đầu đến chân. Trong mười phút đã có một con sông nhỏ chảy ở giữa lòng suối mà lúc họ đến nó vẫn cạn khô. Sấm sét nổ đùng và trời tối đen.

Cơn bão hóa ra chỉ là một trận giông lớn. Mười phút sau mưa nhẹ đi và chẳng mấy chốc nó chỉ còn lún phún. Mặt trời đã lặn nhưng ở đằng tây còn

https://thuviensach.vn

một vạt trời sáng, và mây đang mỏng dần. Roscoe xuống ngựa, biết mình phải có một cách thức tự vệ nhưng không thể tìm ra. Anh mong cơn giông đã làm nản chí hai tên kia, có thể một tên còn bị sét đánh chết cũng nên.

Chưa kịp yên lòng với suy luận này thì đã nghe thấy tiếng súng của anh nổ. Ngay sau đó là hai tiếng nổ nữa. Nó đến từ phía bắc con lạch. Không thể cứ đứng yên, Roscoe lom khom leo lên bờ để cuối cùng thấy hai nòng của khẩu súng săn cách mặt mình chưa đến một mét. Tên to như con bò mộng cầm nó như cầm đồ chơi, mặc dù hai cái nòng chĩa vào mặt Roscoe nom lại như hai nòng đại bác.

— Leo lên đây, người đi đường, – tên to lớn nói.

Roscoe không hề có ý cưỡng lại. Anh leo bờ suối bùn lầy lên và thấy Janey đang giằng co với tên cướp nhỏ con. Nó vật được cô ngã ra, ngồi lên người cô, cố trói cô lại, nhưng cô giãy giụa điên cuồng. Tên to lớn cầm khẩu súng săn thấy cuộc vật lộn kia có phần ngộ nghĩnh. Hắn đến gần hơn để xem, tuy vẫn chĩa súng vào Roscoe.

Roscoe phải khâm phục Janey gan dạ. Tình thế tuyệt vọng song cô cứ giằng giật, lăn đi lăn lại, cào cấu. Cuối cùng tên to lớn bước đến giẫm một chiếc ủng đầy bùn của nó vào một cánh tay cô, giúp cho tên kia trói cô lại. Tên nhỏ con đấm thêm cô mấy cái cho chắc ăn rồi ngồi xuống. Hắn nhìn Roscoe, mắt nham hiểm hơn bao giờ.

— Mày lấy đâu ra con thỏ cái hăng máu này? – Hắn hỏi. – Con mẹ nó, suýt bắn tao chết lại còn ngáng ngã Hutto.

— Thôi, bắn bỏ rồi lấy ngựa đi, Jim, – tên to lớn nói. – Lẽ ra làm từ chiều thì đỡ được bao nhiêu thì giờ.

— Mẹ kiếp, chúng có cái gì? – Jim hỏi. – Đem con ngựa lại đây.

Hutto dẫn ngựa đến rồi hai đứa lục lọi, đổ bừa tất cả mọi thứ trong túi yên ra. Những thứ trông thấy làm chúng thất vọng.

— Thôi, Jim, tao đã bảo mày là khéo mình công cốc mà lại.

— Ít ra có con ngựa. – Jim nói. Rồi nó nham hiểm nhìn Roscoe.

https://thuviensach.vn

— Lột truồng bọn vô sự này ra, – nó nói.

— Sao lại phải cởi truồng ra? – Roscoe hỏi.

— À, quần áo lót của mày vừa với tao thì sao? – Jim nói. – Mày chẳng có cái chó gì cúng chúng tao cả.

Roscoe buộc phải cởi hết áo quần, ngượng vì dù sao thì Janey cũng đang ngồi ở đó. Cô ướt và đầy bùn, chẳng nói một lời. Cởi xong, anh đứng trần truồng, hy vọng Janey không nhìn.

Dĩ nhiên hai tên tìm thấy ba chục đô la anh để trong cái ví cũ, tiền lương một tháng và tất cả khoản tiền để chi tiêu cho chuyến đi này. Chúng có vẻ nghi ngờ.

— Ba chục đô la là tất cả tiền tôi có, – anh đã nhiều lần nói.

— Mày không phải là đứa đầu tiên nói dối đâu, – Jim nói, xiên mũi dao vào các đường mép để xem liệu có tờ xanh nào giấu trong đó không.

Roscoe sững sờ vì bộ quần áo duy nhất đang bị chọc rách. Rồi nhớ ra đằng nào cũng sắp chết anh thấy nhẹ người đi.

Chúng không để ý Janey đang lặng lẽ trườn tụt lại sau trên cỏ ướt. Chúng trói tay nhưng không trói chân và thoáng cái cô đã lọt vào trong đám cỏ cao, dày ở phía bắc con lạch. Cô không gây ra tiếng động nào nhưng Hutto đã cảm thấy cái gì đó nên đã quay ngoắt lại nổ một phát súng săn. Hutto bắn viên thứ hai và Jim quay lại bắn ba phát bằng khẩu súng lục của Roscoe, lúc này nó đã kịp gài vào dây lưng.

Roscoe nhìn chăm chú vào bóng tối nhưng không có dấu hiệu gì của Janey. Hai tên cướp cũng chẳng thấy gì hơn anh.

— Mày trông thằng này, tao đi bắt nó, – Jim nói.

— À, mày không bắt được đâu, – Hutto nói. – Tối thế này? Có nhớ nó phục kích tao với mày không?

— Tao không sợ, – Jim nói. – Nhưng nó không chạy xa được đâu, ta cắm trại vậy, sáng mai tìm.

https://thuviensach.vn

— Được, – Hutto nói. – Một đứa con gái bằng cỡ ấy không đáng để đi lùng.

Vừa nói xong, một hòn đá khá to bay trúng giữa mồm Hutto. Nó ngồi khuỵu xuống, môi vỡ toang, máu chảy tràn xuống cằm. Loáng sau, một hòn khác ném trúng sườn Jim. Hắn rút súng lục bắn nhiều phát về phía đó.

— Ồ, dẹp đi, phí đạn. – Hutto nói. Hắn nhổ ra một đống máu.

Hai hòn đá nữa bay đến đều nhằm cả vào Jim. Một viên trúng khuỷu tay, làm cho hắn đau điếng. Viên kia vèo qua đầu.

Hutto hình như thấy tất cả chuyện này buồn cười. Hắn ngồi lên đất bùn, cười và nhổ máu ở mồm ra. Jim nằm dài, chĩa súng chờ đợi.

— Chuyện này vượt hết mọi điều đã nghe kể đây, – Hutto nói. – Tao với mày ở đây chịu trận thạch chiến của một đứa con gái không lớn hơn con muỗi mắt. Tin này mà lan đi thì tao với mày còn mỗi nước về vườn.

— Mẹ kiếp, lúc bắt được con ranh tao tưởng nó chỉ biết chạy. – Jim nói, lên búa khẩu súng. Ngay lập tức, một viên đá trúng vào vai hắn và khẩu súng văng ra. Điên lên, hắn bắn vào trong đêm tối cho tới khi hết đạn.

— Được, bây giờ chắc là phải giết tên sê ríp này, – Hutto nói. Hắn đưa một ngón tay vấy máu lên day day cái răng lung lay. – Nó mà đem chuyện này kể ra thì tên tuổi của tao với mày cứ là bại hoại mãi mãi.

— Thế vậy sao mày không đứng lên giúp tao đuổi con bé? – Jim cáu kỉnh nói.

Jim mở súng lục ra. Hắn lắp đạn và đề phòng đá, mắt liêng liếc vào trong bóng tối. Một viên đá nữa bay tới, hắn quay tránh và bị trúng vào đùi, ba viên đạn rơi khỏi tay.

Hutto bình tĩnh hơn Jim. Hắn với tay lấy khẩu súng săn, nạp đạn.

— Jim, tao bảo, mày nhử cho nó ném, tao lắp vài viên đạn ghém vào đây. Có thể trăng chưa lên và nó chưa ném vỡ sọ mày thì tao đã bắn chết nó cũng nên. Hay ít ra cũng xua nó xa ra không ném được.

https://thuviensach.vn

Hắn thò tay vào túi áo da nai lấy đạn, và một điều diệu kỳ đã xảy đến – vì trong đầu óc Roscoe thì đúng là kỳ diệu. Anh đứng đấy, ướt át trần truồng, cầm chắc là bị giết trong vòng vài phút nữa nếu không nhờ một cô gái chỉ trang bị bằng đá mà đánh thắng được hai tên cướp có súng.

Không ai thấy July đến. Hutto đang thò tay vào túi lấy đạn còn Jim thì mò những viên đạn rơi vào trong bùn. Roscoe thì nhìn Jim, kẻ anh sợ nhất.

Rồi cùng một lúc, Jim, Hutto và anh đều nhận thấy còn một ai nữa ở đây, một người trước đó chưa có mặt. Đó là July Johnson, đứng sau Jim, súng lục đã rút ra và lên cò.

— Mày không cần đạn làm gì đâu, – July bình tĩnh nói. – Để nó đấy.

— À, đồ chó đẻ, – Jim nói. – Sao mày có quyền gí súng vào tao.

Jim nhìn lên và đúng lúc đó, hòn đá mà Roscoe hằng mong mỏi bay vèo đến phang đúng vào yết hầu hắn. Hắn buông súng ngã bổ ngửa ra đằng sau, ôm lấy cổ, tuyệt vọng hớp hớp không khí.

— Tao trước đây đã nhiều lần đen đủi nhưng chưa lần nào như lần này, – hắn nói, lờ July mà nhìn Roscoe. – Mày có bảo con bé đừng ném nữa được không.

Roscoe khó tin vào cái điều mình nhìn thấy.

— Cậu có mặc quần áo vào không hay là cứ đứng đực ra như vậy? – July hỏi.

Nghe là July, thấy là July cho nên Roscoe buộc phải kết luận rằng mình đã được cứu sống. Đang ở trong quá trình tự điều chỉnh cho hợp với cái chết, anh thấy hình như phần hồn của mình đã bỏ đi khiến anh ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Một mặt nào đó đứng trần truồng như thế vẫn còn dễ hơn là nhặt nhạnh lại những mảnh đời của anh, điều có nghĩa trước tiên là thò tay nhặt những áo quần lên mà mặc vào.

— Joe, mang còng tay lại, – July nói.

Joe đi đến, ngẩn ra thấy Roscoe cởi truồng.

https://thuviensach.vn

— Tao chưa thấy nhiều ranh con đến thế này bao giờ, – Hutto nói. – Thằng này cũng ném được đá chứ?

— Ai ném đá đấy nhỉ? – July hỏi. Anh đã sắp nhảy vào cuộc thì trận ném đá mở màn, những viên đá ném chính xác làm cho anh ngạc nhiên đến nỗi nán lại chờ xem kết quả.

— Janey ném đây, – Roscoe nói, cài chiếc khuy còn sót lại trên sơ mi.

July nhanh chóng còng tay Jim lại, hắn vẫn quằn quại trên cỏ.

Cú ném vào cổ hình như làm hỏng cái họng sáo của hắn, hắn khè khè hít vào rất to, như người sắp chết đuối.

Hutto không chống lại nhưng cũng không bị còng tay vì đơn giản là cổ tay hắn quá to. July đành phải trói hắn bằng sợi dây yên ngựa, cái cách anh không thích dùng. Một người to lớn như Hutto có thể dứt đứt bất cứ dây nào hay miếng da nào nếu như hắn cố sức mãi.

— Chú bắn rất hay, – Joe nói. – Chú July và cháu cắm trại xong thì chú July nghe thấy tiếng súng của chú.

— Ồ, thế à? – Roscoe nói, ngập ngừng không bảo là Janey bắn.

Khi giải quyết xong hai tên cướp, July cho chúng lên ngựa, trói chân chúng vào bàn đạp. Anh biết tiếng Jim và Hutto, vì một năm qua chúng hoành hành trên các đường mòn phía đông Texas, phần lớn cướp bóc dân định cư, thỉnh thoảng có giết chóc những người chống lại. Anh trông đợi tìm thấy Roscoe chứ không ngờ đến hai tên này.

Bây giờ mối nguy hiểm đã qua đi, Roscoe bắt đầu thấy có nhiều vấn đề rầy rà phải giải thích. Trong nhiều ngày anh đã quên mất Elmira cùng việc bỏ đi của cô, tuy đó là lý do khiến anh đến Texas. Anh sẽ phải giải thích với July tại sao lại đi cùng với một cô gái trẻ. Hình như nói đến điều kỳ diệu là sự xuất hiện của July thì hay hơn, nhưng July không muốn bàn nhiều đến cái đó.

— Tôi không ngờ lại gặp anh nhanh thế này, – Roscoe nói.

https://thuviensach.vn

— Đào viết thư bảo tôi anh lên đường, – July nói. Anh quyết định giải thích như thế cho tới khi nào có một mình với Roscoe.

— Anh nói có một cô gái? – July hỏi.

— Đúng, Janey.

— Gọi cô ta ra đi, – July nói.

Roscoe lúng túng gọi nhưng không một tiếng động và không một dấu hiệu đáp lại của Janey.

— Về đi, bọn tôi đã trói được chúng rồi, – anh nói, tuy không mấy hy vọng Janey nghe lời.

— Chuyện gì với cô ấy thế? – July hỏi.

July nghĩ chắc là một chuyện kỳ quặc. Roscoe không bao giờ tán tỉnh đàn bà. Thật vậy, quanh Đồn Smith người ta bàn tán nhiều đến tài tránh né các bà góa của anh. Thế mà không hiểu sao anh lại đi với một cô gái có thể ném đá chính xác hơn nhiều đàn ông bắn súng.

— Tôi không có ý nghỉ đêm tại đây đâu, – July nói. – Cô ấy có ngựa không?

— Không, nhưng đi chân nhanh lắm, – Roscoe nói. – Ta đi đâu bây giờ?

— Đồn Worth. Sê ríp ở đấy nhận được những tên cướp này chắc là mừng.

— Đúng, chó đẻ ạ, nó mừng đấy. – Hutto nói.

Roscoe thấy bỏ Janey lại là không tốt nhưng anh chẳng biết phải nên như thế nào. July buộc hai con ngựa của hai tên cướp vào một sợi dây dắt rồi bảo Roscoe đi sát ngay sau chúng. Việc nộp chúng cho pháp luật làm anh phải đi vòng nhưng không có cách nào khác cả.

Lúc đi được khoảng một giờ, Roscoe bỗng sợ hết hồn vì thình lình có ai đó nhảy lên ngựa sau lưng anh. Trong lúc kinh hoàng anh ngỡ Jim đã tuột

https://thuviensach.vn

được dây trói nhảy lên bóp cổ hay đâm cho anh một mũi dao. Rồi anh nghe thấy hơi thở hổn hển và biết đó là Janey.

— Cháu không theo mãi được nữa, – cô nói, – đi mau quá.

Thấy cô gái đột ngột hiện lên đằng sau Roscoe, Joe không nói được câu nào. Nó không tin một cô gái lại ném đá mạnh và trúng như thế được?

Họ đi suốt đêm, khi bình nguyên đã mờ mờ sáng thì họ cách Đồn Worth không quá năm dặm. July liếc lại hai tên cướp, ngạc nhiên thấy cô gái ngồi sau lưng Roscoe. Cô trông rất trẻ. Hai chân bé như cẳng chim. Roscoe ngả gục xuống mấu yên ngủ và cô gái cầm dây cương. July xuống ngựa kiểm tra dây trói Hutto và quả là nút buộc đã tuột.

— Tôi chắc cô là Janey, – anh nói. – Cô gật. July đưa khẩu súng săn cho cô giữ để trói Hutto lại.

Trong lúc đó Roscoe vẫn ngủ gục xuống cổ ngựa mà ngáy tít. Họ đã sắp đến ngoại vi Đồn Worth mà anh vẫn chưa thức dậy, phải tới khi July nộp bọn cướp anh mới tỉnh hẳn.

Janey nhớn nhác như muốn trốn khi họ vào thị trấn – rõ ràng quang cảnh xe cộ và người ngựa đông đúc khiến cô hoảng – nhưng cô giữ nổi bình tĩnh. July tìm một tàu ngựa, vì cần cho chúng nghỉ ngơi chốc lát. Người đàn bà coi tàu ngựa tỏ ra tử tế khi mời Joe và Janey một bữa điểm tâm nho nhỏ.

Quần áo Roscoe thật sự rách toang, đến độ bà chủ phì cười. Bà bằng lòng vá lại với cái giá năm mươi xen nhưng Roscoe từ chối vì trong khi chờ vá thì anh chẳng có gì mặc.

— Thị trấn này lớn đấy, – Roscoe nói. – Tôi nghĩ có thể mua ít áo quần mới.

— Không với năm chục xen được đâu, – bà chủ nói. – Con bé chẳng có gì ngoài cái bao tải này, ông phải mua cả cho nó chứ.

Janey thấy Đồn Worth rất đẹp. Cô đã hết sợ, đang nhìn quanh thích thú.

— Cậu lấy được cô gái này ở đâu đấy? – July hỏi.

https://thuviensach.vn

— Đúng ra là tôi không lấy, – Roscoe nói. – Cô ấy bỏ trốn, rồi theo tôi. – July xem bộ không hài lòng.

Roscoe nói chi tiết đầu đuôi ra.

July đưa anh đến quán rượu, mua cho anh một vại bia. Bây giờ có mình Roscoe thôi, anh lại thấy không muốn nhắc đến Elmira.

— Ellie ra sao? – Cuối cùng anh vẫn nói. – Đào bảo là đã bỏ đi.

— Đúng, Đào nói đúng, – Roscoe nói. – Hoặc nếu không bỏ đi thì là trốn đi. Có lẽ lên một cái tàu chở uýt ki.

— Tôi không hiểu vì sao, – July nhẹ nhàng, gần như nói cho mình. Anh không hiểu vì sao. Khi mọi sự vẫn ổn thì cái gì đẩy người đàn bà bỏ trốn? Dĩ nhiên nói *không có gì* xảy ra là không đúng. Đã có *cái gì đó* nhưng anh không biết đấy thôi.

— Sau khi tôi đi anh có nói chuyện với cô ấy không? – July hỏi.

— Không, – Roscoe nhận.

July ngồi im đến năm phút. Rồi nói.

— Có lẽ anh nên đưa đám trẻ này quay về Arkansas. Tôi đi kiếm Ellie.

— Tôi đi với anh, – Roscoe nói. Đã tìm thấy rồi anh không có ý để tuột July nữa. Nếu anh quay về một mình thì còn xảy ra nhiều chuyện tồi tệ hơn lần đi cơ.

— Tôi nghĩ liệu có nên trả tiền cho người đàn bà này nhận cô gái ở lại không đây, – July nói. – Anh nên mua một hai bộ quần áo. Mặc thế này mà đi thì thành thằng hề mất.

Người đàn bà coi tàu ngựa bằng lòng cho Janey trọ, ba đô la một tháng. July trả hai tháng. Bà ngỏ ý nhận cả Joe, cho nó trọ không mất tiền, miễn nó giúp quanh quẩn ở tàu ngựa. July đã thuận nhưng Joe nom vẻ không vui nên anh mủi lòng, lại để nó đi cùng. Rồi Roscoe ló mặt ra, trong bộ quần áo cứng đến nỗi July phải nghĩ liệu anh có đi được hay không?

https://thuviensach.vn

Roscoe thấy buồn phải để Janey lại. Anh cho cô hai đô la phòng cô cần tiêu pha nhưng Janey chỉ lắc đầu. Khi họ đi, cô vẫn ngồi trên cái chậu tắm.

Joe vui mừng thấy Janey không đi. Cô làm nó cảm thấy mình kém cỏi.

Nhưng nó không vui được lâu. Đêm hôm đó họ cắm trại ở trên bình nguyên, hai mươi dặm phía bắc Đồn Worth.

Buổi sáng lúc Joe mở mắt ra, Janey đang ngồi xổm bên đống lửa trại lạnh ngắt. Cả July cũng không biết cô đến. Khi anh dậy, cô trả lại anh sáu đô la anh đưa cho người đàn bà. July đành cầm lấy.

Suốt hôm đó cô gái chạy cùng với họ bằng đôi chân của mình, không hề bị rớt lại xa.

53

Từ lâu, trước khi con tàu uýt ki dừng lại, Elmira đã biết cô sẽ bị rắc rối với Zwey Bự. Hắn không bao giờ lại gần cô, chẳng cả nói, nhưng mỗi lần cô ra khỏi cái khe hõm ở đống hàng ngồi nhìn nước cô lại cảm thấy bị hắn theo dõi. Rồi khi họ chất uýt ki lên các cỗ xe hàng sắp sửa xuyên qua bình nguyên đến Đồn Bent thì con mắt hắn liền theo cô vào cỗ xe nào cô chọn đi.

Elmira thấy hình như Zwey Bự thích cô chính là vì cô nhỏ bé. Đàn ông đồ sộ hình như đều thích cô ở cái dáng nhỏ nhắn. Zwey Bự còn to hơn cả tên săn trâu rừng đã khiến cô phải chạy đến với July.

Thỉnh thoảng khi mang cái ăn đến cho cô, Fowler lại ngồi chuyện trò một lát.

— Nghề chở uýt ki này sắp hết thời rồi, – một buổi tối hắn nói. – Nghề này sống được nhờ người da đỏ. Bây giờ họ đem da đỏ tập trung vào cả những vùng dưới này. Tôi có lẽ phải lên phương bắc.

Zwey Bự có giọng nói âm âm. Đôi khi cô nghe được hắn nói với mọi người qua cả tiếng bánh xe chạy.

https://thuviensach.vn

Fowler chu đáo hết mức với Elmira. Hắn bảo đám buôn rượu dành cho cô một chỗ nho nhỏ – một gian xép tí tẹo, bẩn thỉu. Nó ở gần một nhà kho người ta chất thành đống những tấm da trâu rừng. Mùi da trâu thối hơn bất cứ thứ gì ở trên dòng sông. Gian xép đầy bọ chét bay từ đống da trâu rừng ra. Suốt ngày cô gãi.

Tuy Đồn Bent chẳng có gì nhiều để xem nhưng nó là một chỗ bận rộn, lúc nào cũng có người ngựa qua lại.

Sau một tuần gãi thả sức, Elmira bắt đầu thấy việc đi theo con tàu chở uýt ki là điều rồ dại. Cô bỏ đi nhưng không ngờ lại sa chân vào một nơi tồi tệ đến như Đồn Bent đây. Không có xe khách tới Đồn Bent – chỉ có một lối đi của xe hàng nhưng cũng sớm mất biến vào trong khoảng trống vắng của bình nguyên.

Tuy cô không bị phiền nhiễu nhưng người ở Đồn Bent nom rất dữ dằn. “Họ nghĩ cô chẳng đáng để trấn lột,” Fowler nói, nhưng cô không dám chắc là hắn nói đúng. Rồi một hôm Fowler đem đến cho cô một đĩa thức ăn và cứ bần thần nhìn cô, tựa như có điều muốn nói mà không nói được ra.

— Zwey Bự muốn lấy chị, – cuối cùng hắn nói, giọng như thú lỗi.

— Kìa, tôi có chồng rồi mà.

— Nếu hắn muốn lấy cô chỉ ít lâu thì có được không? – Fowler hỏi.

— Tại sao ông ấy không tự hỏi?

— Nó không là đứa nói năng được.

Elmira thấy cáu. Một người nào đó ném một tấm da trâu rừng mới lột vào trong kho, ở chỗ cô ngồi, cô nghe thấy tiếng ruồi bay vù vù trên tấm da.

— Hắn sẽ đưa chị đến Ogallala nếu chị lấy hắn, – Fowler nói. – Chị nên suy nghĩ. Hắn không xấu như những đứa khác đâu.

— Sao ông biết? – Chị hỏi.

Fowler nhún vai:

https://thuviensach.vn

— Hắn có lẽ là món bở nhất của chị đấy. Tuần sau tôi xuôi sông. Tôi nghĩ Zwey đối với chị rất tử tế.

— Tôi không muốn đi Kansas. Tôi đã ở Kansas rồi.

Điều làm hỏng tất cả là cô đang có chửa. Một số quán rượu không kén lắm nhưng nếu bạn có chửa thì bao giờ làm việc cũng gay go hơn.

Zwey Bự bắt đầu suốt ngày ngồi ngắm cô. Hắn chẳng có ý đánh bạc hay làm gì khác, chỉ ngồi ngắm cô, thế thôi.

Một lần mấy người phát hiện ra một đàn nhỏ trâu rừng. Những người thợ săn khác cay cú đuổi theo, hét gọi Zwey Bự, cãi nhau với hắn, nhưng hắn cứ ngồi. Cuối cùng chúng đi mà không có hắn. Hắn ngồi đấy, khẩu súng để ngang đùi, nhìn Elmira.

Điều đó, cái quyền lực của cô đối với con người này, bắt đầu làm cho cô thấy ngồ ngộ. Hắn không nói với cô một lời nào, nhưng hắn có thể ngồi đó, cách mấy chục mét, hàng giờ liền. Phải là một cái gì, cái diễn ra trong đầu đàn ông mỗi khi có đàn bà dính vào, thì mới làm cho đàn ông họ xử sự kỳ quặc đến như vậy chứ.

Một buổi sáng cô đi ra ngoài gian xép sớm hơn thường lệ. Khi mở cửa, cô suýt nữa thì vồ phải Zwey Bự, hắn đang đứng ngay trước cửa. Cô xuất hiện bất chợt làm cho hắn bối rối đến nỗi ngơ ngác một lúc rồi mới quay đi, thực sự là con cón chạy, cố tạo ra một khoảng cách an toàn giữa hai người. Hắn là người thô kệch, cảnh hắn cố chạy làm cho cô phá lên cười – điều lâu nay ít thấy ở cô. Hắn cắm cổ chạy, cho tới khi rút lui an toàn về chỗ của mình hắn mới sợ hãi ngoái lại, tựa như đang chờ bị xử bắn vì tội đã đứng ở đó.

— Bảo ông ấy là tôi đi đây, – cô nói với Fowler. – Tôi mong ông ta không đến nỗi tệ.

— Chị hãy tự bảo hắn, – Fowler nói.

Sáng sau cô đi đến chỗ Zwey Bự ngồi. Thấy cô đến, hình như trong một thoáng hắn toan ẩn trốn, vẻ sợ hãi trong con mắt.

https://thuviensach.vn

— Tôi sẽ đi, nếu ông có thể đưa tôi tới Ogallala được. Tôi sẽ trả công cho ông xứng đáng.

Zwey không nói gì cả.

— Ta sẽ đi như thế nào? Tôi không giỏi cưỡi ngựa lắm.

Zwey Bự im lặng khoảng một phút. Elmira sắp sốt ruột thì hắn đưa mu bàn tay lên cọ mồm, tựa như lau cho sạch.

— Có thể bằng xe da này, – hắn chỉ vào một thiết bị ọp ẹp cách đó mấy mét. – Có thể bảo thợ rèn đóng chắc chắn lại được, – Zwey Bự tiếp. Bây giờ đã nói với cô rồi mà không bị sét đánh chết, hắn cảm thấy thoải mái hơn một ít.

— Ông nói ý là chỉ có tôi với ông đi thôi à? – Elmira hỏi.

Câu hỏi làm cho hắn nghĩ quá lâu. Hắn lại rơi vào im lặng, con mắt bàng bạc.

— Có thể đem Luke đi, – hắn nói.

Luke là gã săn trâu rừng nhỏ bé, nom như con chồn, bàn tay trái chỉ còn hai ngón. Hắn mang theo súc sắc và hễ có ai kêu đánh bạc là hắn gật luôn. Một lần ở trên tàu, Elmira đã hỏi về hắn, Fowler nói một gã đồ tể đã chặt phăng mấy ngón tay Luke bằng con dao pha, chẳng hiểu vì sao.

— Bao giờ đi được, – cô hỏi. – Tôi muốn đi khỏi đây. Tôi chán ngửi da thối rồi.

— Bảo người thợ rèn đóng cho chắc chắn xe này, – Bự đáp. Hắn đứng lên, nhấc càng xe kéo nó đến hàng lò rèn cách khoảng trăm mét. Sáng sau, cỗ xe ít nhiều được đắp điếm đã nằm ở bên ngoài gian xép của cô. Khi đi ra xem, cô thấy Luke ngồi trên đó, sau một bữa nhậu say. Hắn há hốc mồm, nhe hàng răng đen xì chẳng còn lại mấy cái.

Luke không biết Elmira trong chuyến ngược sông lên nhưng khi tỉnh dậy, hắn nhảy phắt khỏi cỗ xe đi thẳng tới trước cô, khuôn mặt chồn cáo nhăn nhở cười.

https://thuviensach.vn

— Zwey Bự và tôi canh ty ngược lên mạn trên. Chị có đánh xe được không?

— Tôi nghĩ đi chậm thì được.

Tóc của Luke màu đỏ, lởm chởm chĩa ra mọi hướng như những mũi giáo.

— Zwey đi mua mấy con lừa. Chúng tôi có hai con ngựa nhưng không để kéo xe hàng. Muốn gì trong khi cô đánh xe thì chúng tôi cũng có thể kiếm được ít da.

— Tôi không thích mùi da.

Elmira mau chóng nắm được cách đánh lừa. Không khó lắm vì hai con Zwey mua về sẵn sàng đi theo hai người cưỡi ngựa. Chỉ khi họ phóng ngựa đi săn thì chúng mới có vẻ dở chứng. Hết ngày thứ hai, hai người đàn ông vắng mặt, cô đã điều khiển lừa qua một con suối bờ quá cao, quá gồ ghề đến độ cô cảm thấy xe có thể lật nhào.

Hôm đó hai người đàn ông giết hai chục con trâu rừng. Elmira phải chờ dưới nắng suốt ngày cho họ lột da. Họ chất những bộ da máu me hôi hám lên xe, điều này không hợp với hai con lừa. Chúng khiếp mùi da chẳng kém gì cô.

Zwey Bự rút vào im lặng, nhường mọi trò chuyện lại cho Luke, hắn cứ huyên thiên bất kể có hay không có ai nghe.

Bình nguyên ở xa nom bằng phẳng nhưng đi tới thì lại gồ ghề kinh người. Zwey Bự cho cô một tấm chăn lót lên ghế cứng – nó giữ cô khỏi bị dập xương chứ không làm cho êm được.

Một mình giữa vùng đồng cỏ bao la vắng ngắt với hai người đàn ông cô cảm thấy e ngại. Ở các thị trấn buôn bán bò, đàn bà con gái nhiều – nếu một gã đàn ông làm sằng họ có thể hét lên. Ở trên tàu có vẻ cũng không nguy hiểm bằng, vì đám đàn ông còn mải đánh nhau. Nhưng ban đêm, giữa đồng cỏ chỉ trần có ba người và chẳng có cái gì giữ cho người nào bận bịu hết. Zwey Bự ngồi nhìn cô qua ngọn lửa trại, Luke cũng nhìn, trong khi nói. Cô

https://thuviensach.vn

không hiểu liệu Zwey Bự có coi như thế này đã là lấy cô rồi không. Cô lo hắn có thể thình lình đi đến bảo hắn muốn bắt đầu cưới nhau, tuy cho đến nay hắn tỏ ra quá cả thẹn, chả nói năng gì mấy với cô. Cô còn biết hắn mong cô cũng lấy cả Luke nữa song cô không muốn thế.

Nhưng khi cô đến cỗ xe có xếp tấm chăn duy nhất lại làm giường thì chẳng đứa nào theo bám. Cô nằm thao thức một lúc lâu, lo sợ, nhưng hai người đàn ông cứ ngồi bên lửa, thỉnh thoảng nhìn về phía cô song không làm một cử chỉ nào quấy rầy. Luke lấy con súc sắc ra và chúng đánh chơi. Elmira đã ngủ nhưng ít giờ sau tiếng sấm rền đánh thức cô dậy. Hai người đàn ông ngủ ở bên đống lửa đã lụi. Cô nhảy xuống chui vào gầm xe. Khi sét đánh, cả đống cỏ chìm ngập trong ánh sáng trắng lóa.

Trận mưa giông mau chóng qua đi nhưng cô nằm thức cả đêm ở gầm xe nghe tiếng nước rỏ từ trên xe xuống. Trời rất tối. Cô không hiểu có xảy ra chuyện gì cho hai người đàn ông không.

Sáng ra, họ vẫn ở chính cái chỗ họ nằm lăn ra ngủ, ướt như chuột lột. Chẳng ai bàn tán về cơn giông. Elmira cả quyết rằng chúng đã quen đi đường vất vả và tốt hơn cả là cô cũng nên quen dần với nó.

54

Augustus mất nửa ngày đầu tiên tìm dấu chân vì Vịt Biếc đã ranh ma đưa Lorena đi qua đám gia súc cho nên dấu chân ngựa của họ đã bị lẫn vào hàng nghìn dấu chân bò. Đó là một cái mánh hay, một cái mánh ít người dám dùng đến.

Đã nhiều năm trôi đi từ ngày Augustus phải lùng tìm vết chân. Anh đi qua vùng suốt buổi sáng, cố nhớ lại người cuối cùng bị anh lùng vết, cốt để cho mình được vững tâm. Anh nhớ hình như người cuối cùng ấy là gã ăn trộm ngựa vụng về tên gọi Webster Witter. Điều anh nhớ nhất về Webster Witter là hắn cao mà hai anh phải treo hắn lên một cành cây thấp. May sao cổ Webster bị gãy ngay khi họ quất con ngựa chạy ra khỏi, nếu không hắn sẽ

https://thuviensach.vn

đứng khựng đó mà cười giễu họ vì cái cành *mesquite* oằn xuống một cách tệ hại còn hai chân Webster thì quét lê mặt đất.

Ít ra cũng đã mười hai năm và Augustus mau chóng nhận thấy tài nghệ lùng vết của mình đã cùn đến độ vô dụng. Những dấu chân ngựa anh tìm thấy trong ba giờ đầu tiên đều là ngựa của Hat Creek. Anh quyết định quay về gọi Deets, tuy biết Call sẽ không vui.

Cuối cùng, khi vòng rộng ra phía Tây Bắc, Augustus đã đi xéo qua vết chân ba con ngựa. Vịt Biếc đã chỉ dùng một mánh duy nhất – đi băng qua đàn bò sống chạy – và chỉ mánh đó thôi. Sau đó vết chân cứ thẳng tắp lên phía Tây Bắc, rành rành đến nỗi Gus mau chóng thấy chẳng cần phải bận tâm nhiều đến chúng làm gì. Nếu có mất thì thường anh lại tìm ra trong vòng nửa dặm.

Anh đi căng hết sức, nhưng lại chỉ có một con ngựa và anh không thể làm hại nó. Ở mỗi chỗ uống nước anh cho nó nghỉ năm phút. Anh đi suốt đêm, ngày hôm sau dấu chân vẫn cứ thẳng lên phía Tây Bắc. Anh thấy không vui vì chưa đuổi kịp, Lorena đang nếm mùi một cuốc đi đường gian truân mà cô chưa từng bao giờ tưởng tượng đến. Chắc cô còn phải đối phó với nhiều thứ gay go hơn đi đường và chỉ Augustus biết đây là lỗi của anh. Lẽ ra anh phải đưa cô về trại ngay. Đó là kiểu sơ suất anh thường mắc phải, suốt đời – những cái nguy hiểm lù lù lại không làm cho anh lo lắng.

Ngày thứ hai anh gần như không cần dò vết vì đã rõ là Vịt Biếc đi đến Staked Plains, một vùng lớn, nhưng Augustus nghĩ anh biết Vịt Biếc đi đâu: đến một chỗ ở tây bắc và tây hẻm núi Palo Duro – khi bị đuổi hắn thường chạy về đó.

Đã một lần anh và Call ngồi ở đầu đằng tây của hẻm núi đồ sộ này, nhìn về phía tây qua những khoảng xa không một giọt nước. Cuối cùng hai người quyết định kết thúc cuộc lùng đuổi ở đây trong khi còn có cơ may sống sót mà trở về. Họ không sợ da đỏ bằng sợ không có nước. Đang giữa mùa hè, bình nguyên nom khô nỏ, chỗ là cỏ thì chỉ một màu nâu giòn tan.

https://thuviensach.vn

Chiều hôm đó, anh băng qua Chạc Sạch Quang của sông Brazos và đi ngang một căn lều làm dở, bỏ hoang, trống hốc. Một gợi nhớ khá mạnh mẽ về quyền uy của da đỏ Comanche – những trận tàn sát đã làm cho nhiều người định cư phải rút chạy. Suốt những năm năm mươi anh và Call đã chứng kiến tuyến ranh giới tiến lên để rồi lại sụp đổ sau đó không lâu. Những con người ngược đèn Trinity và Brazos không phải là những người xa lạ với lam lũ – nhưng lam lũ là một, còn kinh hoàng lại là một việc khác. Đất thì rộng và đất của họ đang chờ cả đấy nhưng đất không loại trừ được cho nỗi sợ – một điều Call không bao giờ hiểu. Anh ngán ngẩm thấy người da trắng bỏ cuộc, rút lui.

— Cậu chưa bao giờ kềnh càng trên giường với một đứa đàn bà đang run sợ, – Augustus nói.

— Thì họ có thể xa vợ một thời gian chứ sao, – Call đáp. – Khi nào an toàn thì lại đưa vợ đến.

— Đã cất công lấy vợ thì ai còn muốn bỏ vợ lại chứ, hả? – Augustus vạch rõ. – Như thế có nghĩa là tự tay phải làm mọi việc vặt. Ngoài ra, không vợ kề bên thì không có con, mà con là nguồn tuyệt vời của sức lao động không phải trả lương. Rẻ hơn nô lệ là cái chắc.

Đêm hôm đó Augustus dừng chân cho ngựa nghỉ, cắm trại không đốt lửa ở một rìa đất con con, ăn một ít thịt bò khô mang theo. Anh đang ở vùng có những cây sồi thẳng tắp mọc thành búi gần với Brazos, từ cái rìa đất anh có thể nhìn xa quá các thung lũng dưới trăng.

Anh ngạc nhiên thấy mình đã quên cả cảnh tượng hoang vắng hiện vẫn tồn tại trên cái vùng đất đang trải rộng ra quanh anh. Dẫu sao anh cũng đã sống nhiều năm trong tiếng đàn dương cầm của quán Đậu Khô, tiếng chuông lễ trong ngôi nhà thờ nhỏ ở Bồ Câu Cô Đơn, tiếng Bol quạng chuông báo bữa tối. Thậm chí anh còn ngủ cả trong tiếng Đậu Ve ngáy ran, đều đặn như tiếng tích tắc đồng hồ.

Nhưng ở đây không một tiếng động, không gì hết. Các con sói đồng cỏ cũng im lặng, và cả dế, châu chấu, cú… Chỉ có tiếng con ngựa anh gặm cỏ.

https://thuviensach.vn

Ở mọi ngả, từ anh đến các vì sao, chỉ thuần im lặng và hoang vắng. Tuy đi rất căng anh vẫn cảm thấy thanh thản lạ lùng, thanh thản chỉ nhờ có im lặng mà nên.

Hôm sau anh tìm thấy xác con ngựa cái của Lorena. Hết ngày hôm đó anh mới đi ra khỏi vùng bụi cây. Đã hai ngày không thấy dấu chân Vịt Biếc nhưng anh không ngại. Anh luôn tin vào linh cảm, và cảm thấy mình biết hắn sẽ dừng lại ở đâu. Có thể hắn thiên về Vách Gạch Mộc, một trong những đồn xưa của Bent. Đồn này, trên sông Canadian, trở thành nơi tụ tập của đám săn trâu rừng, cũng như bất cứ ai đi ngang qua bình nguyên.

Đang là mùa xuân, số ít trâu rừng còn sót lại chắc là đang đi lên phương bắc, những người săn trâu rừng chắc sẽ tụ tập ở cái đồn xưa, chuẩn bị cho mùa thu hoạch da cuối cùng. Họ nổi tiếng là không cầu kỳ kén chọn người cùng đi; mặc dù Vịt Biếc và đồng bọn đã lần lượt bắn tỉa làm họ vơi đi nhiều, nhưng nếu hắn lên đó với một phần thưởng như Lorena thì chắc sẽ làm cho họ bỏ qua thù cũ.

Cũng lại còn những băng chống đối của da đỏ Sioux và Comanche vẫn chạy nhông trên bình nguyên, coi như đã bị xé lẻ nhưng vẫn còn bền chắc một hai năm nữa và ngay lúc này đây anh đang đi vào vùng đất của họ. Anh không sợ cho mình mà sợ cho Lorena. Vịt Biếc có thể bán cô cho một thủ lĩnh chống đối nào đó hám mùi đàn bà da trắng.

Nếu định đổi cô cho một da đỏ thì hắn chắc sẽ phải đưa cô lên xa hơn về phía Tây, qua vùng đất được biết với cái tên Quitaque, rồi lên phía Bắc đến sông Canadian, ở đây người Comanche hàng chục năm nay đã buôn người da trắng bị bắt. Gần đó là Thung Lũng Nước Mắt lừng danh, những người bị bắt rồi trở về được đã nói đến nơi đây với hết nỗi đau thương.

Khi đi vào Quitaque, một vùng đất khô cằn ở đó các hẻm núi đỏ rực lan dài về phía Tây đến Palo Duro, Augustus đã nhìn thấy những con quỷ cát nho nhỏ đang lượn xoáy trôn ốc cất lên từ mặt đất lộ thiên ở đằng xa trước

https://thuviensach.vn

mặt. Trong hơi nóng ban ngày, ảo ảnh với hình những mặt hồ phẳng lặng hiện ra, rõ nét đến độ anh gần như đã bụng bảo dạ là có nước ở trước mặt.

Anh quyết định trước tiên đi thẳng tới chỗ qua sông lớn ở trên dòng Canadian. Nếu không có dấu hiệu Vịt Biếc ở đấy anh vẫn có thể theo sông lên tới Vách Gạch Mộc. Anh băng qua Chạc Chó Đồng Cỏ ở Sông Hồng – thật sự đầy chó đồng cỏ – và đi về phía Tây đến rìa Palo Duro. Nhiều lần anh trông thấy những đàn trâu rừng nho nhỏ và hai lần đi qua những thung lũng đầy xương trắng nhởn, những nơi đám săn trâu rừng có thời đã tàn sát hàng trăm nghìn con. May mắn anh đã tìm được một mạch nước phun rồi nghỉ đêm cạnh đó, cho ngựa lấy sức để đi chặng cuối cùng.

Muộn ngày hôm sau anh đi vào những đoạn khô cạn của con sông Canadian. Anh đi nhiều dặm về phía Đông, hy vọng bắt được dấu Vịt Biếc. Không gặp. Và anh nghĩ mình đã lầm khi đi quá xa về phía Tây.

Chưa kịp ca cẩm về lỗi lầm của mình, Augustus chợt nhìn thấy một bóng người đi ngang qua phía bắc bình nguyên, về phía sông. Thoạt đầu anh nghĩ có lẽ là Vịt Biếc, nhưng nếu thế thì Lorena đâu? Augustus rút súng trường, phòng khi cái bóng quay ra thành thù địch. Anh phi nhanh tới chỉ để phát hiện ra một ông già với chòm râu bạc bẩn thỉu, đẩy một chiếc xe cút kít qua mặt đất phẳng. Chiếc xe chở xương trâu rừng. Và Augustus nhận ra mình biết người này.

Tên ông ta là Aus Frank, trước đây sống ở núi, làm nghề bẫy bắt hải ly. Đã có dạo ông ta có một cửa hàng ở Waco nhưng không hiểu sao lại lên cơn điên, đi cướp nhà băng ở ngay cạnh cửa hàng của mình. Lúc đó Call và Augustus ở Waco và tuy Call cảm thấy các chủ nhà băng ngu xuẩn đáng để cho bị cướp, hai người đã buộc phải lùng đuổi. Họ bắt được ngay ông ta. Suốt đường về ông chửi rủa họ và hôm họ rời thị trấn thì ông vượt ngục. Thế mà bây giờ ông lại đang đẩy một chiếc xe cút kít đầy xương trâu rừng qua vùng cao nguyên.

https://thuviensach.vn

Xem vẻ ông ta không có vũ khí nên Augustus cưỡi ngựa thẳng đến, giữ súng ngang yên.

— Hế lô Aus, – Anh nói khi đi tới.

Ông già liếc nhìn anh nhưng không đáp. Ông cứ đẩy cái xe đầy xương trên mặt đất gồ ghề.

— Tôi chắc ông không nhớ tôi, – Augustus nói, buông mình xuống bên ông ta. – Tôi là Đại úy McCrae. Chúng ta đã có dạo bắn nhau cả một buổi chiều, ở mạn trên Brazos ấy. Ông thì ở trong một vạt cây còn tôi và Đại úy Call thì ở vạt bên cạnh. Chúng ta nã đạn vào các cây sồi rồi chúng tôi quẳng ông vào tù và ông lại chui ra khỏi đó ngay lập tức.

— Tôi không thích ông lắm đâu, – Aus Frank nói, vẫn cho cỗ xe lăn đi. – Đem bỏ tôi vào cái nhà tù khốn kiếp.

— À, tại ông đi cướp nhà băng. Cướp của láng giềng là không đúng đạo Thiên chúa mà. Giữ mãi hận thù cũng không phải là đạo Thiên chúa đâu. Ông có theo đạo Thiên chúa từ lúc ra đời không?

— Không, – Aus Frank nói. – Anh muốn gì?

— Một cô gái da trắng. Đẹp đấy. Một tên cướp đưa cô ấy đi. Ông có thể biết hắn. Tên là Vịt Biếc.

Aus Frank dừng cỗ xe lại. Ông nhỏ miếng tướng nước quết thuốc lá vào một tổ kiến lửa. Đàn kiến bị phá tổ bỏ chạy tứ tung.

Augustus phì cười. Aus Frank luôn luôn độc đáo.

— Bây giờ là mánh mới đấy, – Augustus nói. – Nhổ vào kiến. Ngoài chở xương ra, tôi chắc ông chỉ nhổ vào kiến mà thôi.

Aus Frank lại đi và Augustus theo, thú vị bởi những sự biến hóa của cuộc đời. Chẳng mấy chốc họ đã xuống thung lũng sông Canadian. Augustus ngạc nhiên thấy một núi xương trâu to tướng cách mép nước sông chừng năm chục mét. Xương được chất cao lắm, anh thấy có vẻ Aus Frank phải dùng đến một cái thang tuy anh không thấy cái nào. Dưới kia một phần tư dặm nữa lại một núi xương khác, cũng lớn như đống này.

https://thuviensach.vn

— À tốt, tôi thấy ông bận đây, – Augustus nói. – Ông bán xương này cho ai?

Aus Frank lờ không đáp. Trong khi Augustus đứng xem, ông đẩy xe đến chân núi xương rồi cố hết sức ném những khúc xương lên cao. Trong năm phút, cỗ xe hết sạch. Không một lời, Aus Frank đẩy xe trở lại đồng cỏ.

Augustus quyết định nghỉ trong khi ông già làm việc. Trại như hiện có ở đây là trại thô lậu. Aus đã đào cái hang vào trong một bờ đất đỏ ở phía nam sông, đồ đạc của ông chất đầy trước hang. Có một khẩu súng săn trâu rừng, một ít nồi chảo, thế thôi. Chỗ qua sông chính cách một dặm bên dưới, Augustus cưỡi ngựa xuống đó xem xét trước khi cởi yên cương ra cho ngựa. Có vô khối dấu chân ngựa nhưng không phải những dấu chân anh tìm. Anh thấy năm núi xương ở giữa chỗ qua sông và trại của Aus Frank, mỗi nơi có đến hàng tấn.

Trở về trại, Augustus nghỉ trong bóng một bờ đất nhỏ. Sau khi tung xong chuyến xương cuối cùng, ông đẩy xe về trại, lật úp xe xuống rồi ngồi lên trên, ông nhìn Augustus lâu hai ba phút không nói gì cả.

— Nào, ông có mời tôi ăn tối không? – Augustus hỏi.

— Lẽ ra không nên bắt tôi, – Aus Frank nói. – Tôi không ưa cái nhà băng khốn kiếp ấy đâu.

— Ông không ngồi trong tù đến bốn giờ đồng hồ mà, – Augustus nhắc. – Tôi đã thấy ông làm cật lực như thế nào rồi, tôi chắc ông cần nghỉ đấy. Tôi thấy ông cuối cùng đã học tiếng Anh.

— Tôi không ưa cái nhà băng khốn kiếp ấy đâu, – ông nhắc lại.

— Ta hãy nói chuyện khác đi nào, – Augustus nói. – Ông không bị bắn là may. Cái vạt cây rậm đã cứu ông.

— Chúng nó lừa tôi vì tôi không nói thạo tiếng Anh, – Aus Frank nói.

— Ông lên mạn sông Canadian này bao lâu rồi?

— Năm năm, – Aus nói. – Tôi muốn mở một cửa hàng.

https://thuviensach.vn

— Hay đấy, nhưng ông lên sớm hơn thiên hạ. Họ chưa lên trong mười năm nữa hay hơn đâu. Tôi nghĩ đến lúc đó ông phải có một cái kho vô thiên lủng xương là xương.

— Đã có một xe hàng. Bị lấy cắp mất. Da đỏ Apache lấy mất.

— Thế ư? Tôi không nghĩ da đỏ Apache lại sống ở quanh đây đâu.

— Đằng gần Pecos ấy, – Aus nói. – Tôi bỏ núi đi. Không thích tuyết.

— Phải chọn thì tôi ưa tuyết đấy, – Augustus nói. – Nhưng chỗ ông sống đây vắng vẻ quá. Da đỏ có quấy ông không?

— Họ để mặc tôi, – Aus nói. – Đứa anh đang tìm ấy ác lắm. Nó đã giết Bob. Đốt lửa bên dưới cho Bob cháy xèo xèo ở trên. Nhưng nó không quấy tôi, – ông nói thêm. – Giết Bob mà để mặc tôi.

— Bob nào?

— Bob già ấy, ở trên núi cùng với tôi ấy, – Aus nói.

— Được, nếu tôi tìm được thì nó chẳng còn sống để thiêu người nữa đâu.

— Nó nhanh đấy, Vịt Biếc ấy. Có mấy thằng da đỏ Kiowa với nó. Chúng nó ăn mất con chó của tôi.

— Bao nhiêu thằng Kiowa?

— Con chó to. Con chó đã giết những hai con sói.

— Sống ở cao nguyên thế này thì tôi cá là mùa rét ông có gió thổi mát cho đấy.

— Kiowa chúng nó ăn mất con chó của tôi, – Aus nhắc lại. – Chó khôn lắm.

— Tại sao Vịt Biếc không giết ông?

— Cười giễu tôi. Cười các đống xương. Nó bảo lúc nào thích thì nó giết.

https://thuviensach.vn

— Nó nhảo quanh với bao nhiêu đứa Kiowa? – Augustus hỏi nữa. Ông già rõ ràng chưa quen có ai để nói chuyện, từng câu của ông cứ bật ra cấm cẳn.

— Sáu.

— Ai ở mạn đằng Vách Gạch Mộc? – Augustus hỏi.

Ông già không trả lời. Bóng tối đã buông xuống.

— Không có hải ly ở sông, – Aus Frank nói sau một lát.

— Khi còn sẵn hải ly ông đã lên Montana chưa?

Augustus đợi trả lời nhưng ông già không đáp. Khi trăng lên, Augustus thấy ông đã ngủ ngồi trên xe cút kít, đầu gục lên hai cánh tay.

Augustus đói và mệt. Anh nằm xuống ngay tại chỗ đang ngồi, nghĩ đến cái ăn và ngủ mất.

Một tiếng động làm anh tỉnh giấc, rút súng ngắn ra. Trời đã sắp sáng, anh đoán vậy bởi nhìn trăng, nhưng tiếng động này lạ với anh.

Anh thận trọng quay người lại và hiểu ngay. Aus Frank dậy giữa đêm nhặt nhạnh một xe xương nữa. Lúc này ông đang tung xương lên. Tiếng động đánh thức Augustus dậy là tiếng xương lăn kêu chan chát.

Augustus cho súng vào bao đến xem ông già.

— Aus ạ, ông kỳ dị đấy, – anh nói. – Tôi nhận đúng là ông làm cả ngày lẫn đêm. Lẽ ra ông nên canh ty với Woodrow Call. Hai người ngoặc với nhau thì bây giờ ông với hắn đã làm chủ cả thế giới.

Aus Frank không đáp. Ông đổ hết xe cút kít, đẩy nó lên bờ dốc, đi ra khỏi con sông.

Augustus lấy ngựa cưỡi về phía đông. Trên đường anh thấy Aus Frank đang làm việc dưới trăng, ông ta có khối việc làm vì xương trâu rừng rải khắp bình nguyên. Vẻ như cả một đàn nguyên vẹn đã bị diệt ở đây, xương làm thành một con đường vươn tít mãi vào bình nguyên.

— Tôi đến Vách Gạch Mộc giết Vịt Biếc cho ông đây. Cần gì không?

https://thuviensach.vn

Aus Frank dừng lại, tựa như ngẫm nghĩ.

— Tôi mong là chúng không giết con chó đi, – ông nói. – Tôi ưa con chó ấy. Bọn Kiowa giết nó chứ không phải bọn Mexico đâu. Sáu thằng Kiowa.

— Được, tôi đã có sáu viên đạn đây. Có lẽ tôi sẽ đưa bọn đểu cáng ấy đến chỗ con chó của ông đã đến.

— Bọn Kiowa ấy bắn ngựa của Bob, – Aus nói thêm. – Thế mới bắt được Bob chứ. Chất lửa ở dưới người rồi đốt lên. Cách của bọn chúng đấy.

Rồi ông nhấc càng xe cút kít đi về sông Canadian.

Ánh mặt trời vừa ló ra, bình minh là giờ anh ưa thích nhưng nó cũng lại là cái giờ Augustus cảm thấy sâu sắc nhất anh đang là một thằng rồ. Một mình đi dọc sông Canadian, dễ bị bọn cướp nhót lấy ngon lành, lại cộng thêm đói bụng nữa, vậy đó là gì nếu không phải là điên? Một loạt những chuyện điên rồ đã đưa anh đến đây: quyết định đột ngột của Call muốn trở thành một nhà buôn gia súc và cả quyết định của bản thân anh, cũng thình lình không kém, cố đi cứu một cô gái mà bản thân cô ta cũng khá là điên mới đi bập vào Jake Spoon. Chẳng cái nào có thể hiểu được nhưng anh cũng phải nhận rằng ở trong các sự điên rồ kia đã có một cái gì đó nó làm cho anh thích.

Trong khi mặt trời chiếu sáng ngọn cỏ lên, anh đi về phía đông dọc theo con đường xương trâu rừng.

55

Khỉ John ghét nhất là cô không nói. “Mẹ kiếp, tao cắt lưỡi mày đi nếu như mày không dùng đến nó,” một lần hắn bảo, rồi hắn đánh cô ngã xuống, ngồi lên người cô, con dao to đùng cách mặt cô một đốt ngón tay, cho tới khi Mặt Chó dọa bắn hắn nếu hắn không để cô yên. Lorena mong hắn giết mình. Hắn là đứa tệ hại nhất cô từng biết đến, tệ hại hơn cả Ermoke và bọn da đỏ

https://thuviensach.vn

Kiowa, tuy đám kia cũng đã khá tệ hại. Cô nhắm mắt lại, chờ lưỡi dao đâm xuống nhưng Mặt Chó đã lên cò súng lục và Khỉ John thôi dọa. Hắn vẫn ngồi trên người cô, cãi nhau với Mặt Chó về sự nín lặng của cô.

— Nó nói thì mày hơn cái gì? – Mặt Chó hỏi. – Tao cũng có nói chuyện với mày đâu chứ, thằng già còi, mẹ kiếp.

— Nó nói được, mẹ kiếp nó, – Khỉ John nói. – Vịt Biếc nói là có qua lại với nó vài câu.

— Nó không nói là việc của nó, – Mặt Chó quát. Hắn gầy như thằng bù nhìn nhưng có cặp mắt điên dại, và Khỉ John không bao giờ dám chọc tức hắn quá.

— Mẹ kiếp, chúng mình đã mua nó rồi, – Khỉ John nói. – Đưa tất cả da trâu rừng đổi lấy nó chứ ít? Nó phải làm những gì chúng mình bảo chứ.

— Mày cũng đã lấy được đáng đồng tiền rồi, – Mặt Chó nói. – Muốn gì thì phần lớn da trâu cũng là của tao.

Khỉ John già và lùn. Tóc bạc bẩn thỉu, người cao chừng thước rưỡi nhưng cái đó cũng không ngăn cho hắn trở thành độc ác. Đã hai lần hắn rút củi đang cháy ra đánh cô. Cô chẳng thế làm gì được, trừ việc cố hết sức co quắp lại. Lưng và chân cô chẳng mấy chốc đã bị bỏng và thâm tím và cô biết Khỉ John có thể làm dữ hơn nếu như hắn vớ được cô một mình, nhưng Mặt Chó lại sở hữu cô một nửa và hắn bám chặt lấy cô để bảo đảm rằng món đầu tư của hắn không bị hư hỏng quá.

Tuy cô đã thấy Mặt Chó và Khỉ John đưa da trâu cho Vịt Biếc đổi lấy cô nhưng hình như hai đứa vẫn chẳng được toàn quyền sở hữu, vì bất cứ lúc nào bọn Kiowa xồ ra, hai ba ngày một, thì chúng lại lôi cô về trại mà hai đứa da trắng không hề ngăn cản.

Vịt Biếc là đứa duy nhất không thích thú cô. Hắn bắt cô để đem bán và hắn đã bán. Rõ ràng hắn chẳng bận tâm đến việc bọn kia làm gì cô. Khi ở trại hắn cả ngày lau chùi súng hay hút thuốc, ít khi ngó về phía cô. Khỉ John độc ác nhưng Vịt Biếc vẫn làm cho cô kinh sợ hơn, sợ không nói nổi ra lời. Sự im lặng của cô bây giờ khác với sự im lặng trước kia. Ở Bồ Câu Cô Đơn

https://thuviensach.vn

cô thường giấu kín ý nghĩ nhưng khi cần cô vẫn tìm được lời để nói chúng ra.

Bây giờ lời nói đã bỏ cô, nỗi sợ thay thế vào đó. Hai đứa da trắng luôn mồm nói đến giết chóc. Vịt Biếc không nói thế nhưng cô biết, lúc thích lên thì hắn giết được ngay. Không ngày nào cô hy vọng sống được cho tới tối – chỉ vì bọn chúng chưa chán cô mới giữ cho cô sống sót. Khi chán, chúng sẽ giết cô thôi. Cô bẩn thỉu, hôi thối quá, đến nỗi thật quái lạ là bọn kia vẫn muốn dùng cô, nhưng dĩ nhiên là chúng còn bẩn thỉu hơn, hôi thối hơn. Họ cắm trại không xa một con suối nhưng chẳng đứa nào tắm rửa. Khỉ John nhiều lần dọa sẽ làm gì với cô nếu cô toan bỏ chạy. Hắn nói hắn sẽ lấy da trâu rừng khâu cô lại thật kín, cho cô không đái được nữa, rồi hắn sẽ đứng xem cho tới khi nào cô vỡ toang bụng ra.

Lorena cố để ngoài tai những lời đó. Cô đã biết cái mánh không nói, bây giờ cô đang học mánh không nghe. Đêm đêm cô thường nghĩ liệu có học được mánh chết không.

Nhưng cô không học được. Cô nghĩ đến chết nhưng không thể chết, và cô cũng chẳng thử trốn đi. Cô không hiểu mình đang ở đâu vì bình nguyên trải ra bốn phía, hoang vắng và trần trụi, cho đến hết tầm mắt. Chúng có ngựa, chúng dễ dàng bắt cô và mặc sức hành hạ cô, hoặc có thể đem cô cho bọn Kiowa. Cô có thể thấy da đỏ Kiowa nhìn cô sau khi chúng đã thỏa mãn và cái nhìn này làm cho cô ghê rợn hơn những trò mà Khỉ John đe dọa. Bọn Kiowa chỉ nhìn nhưng có một cái gì đó trong con mắt chúng khiến cô muốn được chết.

Một hôm đám Kiowa bắt được con bò què rớt lại của một đàn gia súc nào đó. Con bò bị nứt móng chỉ có thể tập tễnh bằng ba chân. Đám Kiowa lấy giáo chọc nó và đưa vào trại. Rồi một đứa phang búa vào đầu nó, con bò gục chết. Đám Kiowa phanh con bò, bắt đầu kéo tuột bộ lòng ra. Chúng cắt thành từng miếng ruột trắng phau, bóp sạch rồi ăn ngốn ngấu. *Đó là điều hắn nói hắn sẽ làm với ta đây,* Lorena nghĩ thầm. *Rút ruột ta ra như với con bò này.*

https://thuviensach.vn

— Xem bọn mẹ kiếp chúng nó ăn ruột sống kìa, – Mặt Chó nói.

— Mày đói thì cũng có thể ăn, – Khỉ John nói.

— Chúng nó đói đâu, có cả một con bò đấy thôi, – Mặt Chó vạch ra.

Nếu có hy vọng với cô thì Lorena biết là nó nằm ở Mặt Chó. Hắn dữ, khùng, nhưng không nghiệt ác như lão già. Nếu cô làm hắn bực thì hắn có thể đấm cô nhưng không đánh bằng que củi cháy hay đá vào bụng như lão già. Có những lúc cô bắt gặp Mặt Chó nhìn cô với vẻ thân thiện. Hắn đã tới bước không thích Khỉ John đánh đập cô đau hay thậm chí sờ mó vào cô. Hắn nói năng thận trọng vì lão già có thể thoắt cái nổi hung lên nhưng khi Khỉ John quấy cô thì Mặt Chó bồn chồn không yên, thường có thể cầm súng đi ra khỏi trại. Khỉ John bất cần – có hay không có ai ở trại lão cũng cứ đùa giỡn thô bạo với cô.

Một đêm, sau một chuyến hành trình bí mật Vịt Biếc đến với ít rượu uýt ki mà hắn phân phát cho cả hai người da trắng lẫn bọn Kiowa. Khỉ John, Mặt Chó và bọn Kiowa chỉ một giờ sau đã say khướt. Đêm đó nóng bức, nhưng chúng đốt một đống lửa to tướng ngồi quanh, chuyền tay nhau chai rượu.

Lorena bắt đầu run sợ. Vịt Biếc không nhìn đến cô nhưng cô cảm thấy sắp có một cái gì xảy ra. Một lần hắn đứng lên đái ngay, không quay lưng lại.

— Mày có thể đi ra chỗ khác chứ, – Mặt Chó nói.

Hắn cứ đái, phần lớn nước tiểu vãi vào đống lửa, nổ tí tách nhưng có một ít bắn xuống gần chỗ Mặt Chó ngồi.

— Tao có thể đi nhưng tao không thích. Sợ nước đái thì mày lùi lại đằng sau.

Vịt Biếc rải một tấm chăn bên đống lửa và bắt đầu tung súc sắc lên đó. Bọn Kiowa lập tức nổi máu. Ermoke chộp lấy súc sắc tung mấy lần. Mỗi đứa Kiowa thử tung một lần nhưng Khỉ John giễu bọn chúng học đòi.

— Ta đánh bạc nào, – Vịt Biếc nói. – Lâu rồi tao chưa được đánh.

https://thuviensach.vn

— Đánh lấy gì? – Mặt Chó hỏi. – Tao chỉ có khẩu súng.

— Vậy thì mày mang ngựa ra, – Vịt Biếc nói. – Mày có thể được bạc.

Mặt Chó lắc đầu.

— Tao không biết nhiều. Nhưng tao biết là không nên đánh bạc bằng ngựa. Một thằng đi chân không thì không thể đến bất cứ đâu được, từ cái sông Canadian này.

Nhưng một giờ sau hắn đã thua hết ngựa của hắn cho Vịt Biếc. Khỉ John thua mất ngựa ngay từ tiếng bạc đầu tiên. Chẳng mấy chốc Vịt Biếc được tất cả ngựa của chúng, tuy bọn da đỏ say quá hình như chẳng biết chuyện gì đã xảy ra.

— À, bây giờ tao được hết ngựa rồi, – Vịt Biếc nói. – Hay là cũng gần hết.

— Gần hết, mẹ kiếp, mày đã được hết cả rồi, – Khỉ John nói. – Chúng tao nằm lại ở cái con sông mẹ kiếp này mất.

— Tao chưa được đứa con gái, – Vịt Biếc nói.

— Đàn bà không là ngựa, – Mặt Chó nói.

— Con này thì là ngựa đấy, – Vịt Biếc nói. – Tao đã nhiều lần bán những con vật còn hay hơn nó cơ.

— Được, nhưng nó là của chúng tao, – Khỉ John nói.

— Chỉ một nửa là của chúng mày thôi, – Vịt Biếc nhắc lão. – Ermoke và đám trẻ của lão được một nửa trong đó.

— Chúng tao đang nhằm mua lại của chúng nó đây, – Mặt Chó nói.

Vịt Biếc cười ồm ồm:

— Lúc mày nâng giá thì sẽ chẳng có nhiều cái để bán nữa. Tốt nhất là mày mua một con dê.

— Tao đếch thích dê, – Mặt Chó nói. Hắn đang cáu vì câu chuyện lại xoay ra thế này.

https://thuviensach.vn

— Ta đánh thêm ít nữa, – Vịt Biếc nói, lắc lắc con súc sắc về phía Ermoke. – Cá với tao nửa con kia đi. Nếu mày được thì tao trả lại cho mày ngựa.

Ermoke lắc, nhìn vội Lorena qua đống lửa trại.

— Không, – hắn nói. – Chúng tao muốn đứa đàn bà.

— Thôi nào, đánh đi, – Vịt Biếc nói, một vẻ đe dọa trong giọng. Tất cả bọn Kiowa nhìn hắn. Hai đứa da trắng im lặng.

Bọn Kiowa bắt đầu bàn với nhau. Lorena không hiểu tiếng chúng nói ríu rít nhưng rõ là một số thì muốn một số lại không.

Đám Kiowa cuối cùng bằng lòng đánh, trừ đứa trẻ nhất. Hắn gầy và nom rất trẻ, không quá mười sáu, nhưng để ý đến cô hơn cả. Đôi khi ở trại da đỏ hắn *cười* cô đến hai lần, thậm chí ba. Bọn nhiều tuổi hơn cười chê cái máu ấy của hắn, nhưng hắn lờ hết.

Bấy giờ hắn cứ cúi mặt xuống, lắc đầu. Hắn không muốn mất cái phần của hắn ở cô.

— Cái con bọ chét mẹ kiếp này làm cho không đánh được, – Vịt Biếc nói với Ermoke. Hắn đứng lên đi vài bước vào bóng tối. Một lúc chúng nghe thấy hắn đái. Bọn Kiowa vẫn còn say uýt ki. Bây giờ Ermoke đã cay đánh bạc, lão nhoài ra lay lay thằng ít tuổi, cố làm cho hắn bằng lòng nhưng tên này cứ sưng sỉa nhìn xuống đất.

Thình lình có tiếng súng nổ, bọn chúng đều giật mình, còn thằng ít tuổi thì ngã ngửa lại đằng sau. Vịt Biếc bước vào trong ánh lửa, khẩu súng trường trong tay. Bọn da đỏ im thin thít. Vịt Biếc ngồi xuống, súng đặt ngang đùi, lại lắc lắc con súc sắc. Chân cậu da đỏ trẻ tuổi vẫn ở trong vòng ánh lửa nhưng không cựa quậy.

— Mẹ kiếp, mạng người ở trên cái sông Canadian này rẻ thật, – Khỉ John nói.

— Rẻ, có thể còn rẻ hơn nữa ấy, – Vịt Biếc phụ họa theo.

https://thuviensach.vn

Rồi canh bạc lại bắt đầu. Không ai ngó tới kẻ chết nằm đó. Ít phút sau Vịt Biếc đã đòi được Lorena không chỉ ở phần bọn da đỏ mà cả ở phần của hai thằng da trắng.

— Tao nghĩ mày là bạc bịp, mẹ kiếp, – Khỉ John khá say để ăn nói buông tuồng. – Tao nghĩ mày đã bịp chúng tao lấy hết ngựa rồi lại bịp tiếp lấy nốt cả con đàn bà này.

— Tao thích con đàn bà, – Vịt Biếc nói. – Chúng mày có thể lấy nó về như một quà tặng của tao, cả ngựa của chúng mày nữa đấy, miễn là làm cho tao một việc.

— Tao cá, mẹ nó, việc phải to đấy, – Mặt Chó nói. – Mày muốn chúng tao làm cái gì nào, đánh vào một đồn binh à?

Vịt Biếc cười khinh khích.

— Có một thằng già đang theo tao. Nó đi về phía Tây nhưng một ngày gần đây nó sẽ tới. Tao muốn chúng mày giết nó đi. Nghe đây, Ermoke! – Hắn nói thêm. – Mày có thể lấy cả ngựa lẫn con đàn bà về đây. Chỉ cần giết thằng già ấy thôi. Tao nghe nói nó đang theo sông tới.

— Tao muốn biết là mày nghe ở ai? – Khỉ John hỏi.

— Nó theo tao từ khi tao bắt con đàn bà này, – Vịt Biếc nói.

— Mẹ kiếp, đi suốt cả chặng đường như thế thì phải là mê con này lắm đây, – Khỉ John nói.

— Ngày mai hãy giết nó đi, – Vịt Biếc nói, nhìn Ermoke. – Lấy vài con ngựa rồi đi kiếm thêm vài thằng giúp cho.

Ermoke đang say và cáu:

— Chúng tao sẽ làm. Rồi chúng tao lấy con đàn bà.

— Mày sẽ lấy mẹ kiếp nó ấy, – Mặt Chó dài giọng. – Chúng tao có phần ở đấy, một nửa ả là của chúng tao, mày không đem nó đi được đâu.

— Câm ngay mồm không tao giết mày bây giờ, – Vịt Biếc nói.

https://thuviensach.vn

— Mày đi lấy thêm người. – Hắn lại nói, nhìn Ermoke. – Tao sợ năm đứa mày không giết nổi thằng già ấy đâu.

— Mẹ kiếp, nó là thằng nào? – Khỉ John nói. – Năm chọi một thì hiếm có đây.

— Năm thằng này không bắn được, – Vịt Biếc nói. – Chúng có thể hò với reo nhưng chúng không biết bắn súng. Thằng già kia thì *biết*.

— Thế thì lại khác rồi, – Mặt Chó bằng lòng. – Tao bắn được. Nếu nó lọt tay Ermoke thì tao sẽ kết liễu nó.

— Tốt nhất là một đứa nào đó thanh toán nó, – Vịt Biếc nói. – Nếu không chúng mày chết hết thôi.

Bọn Kiowa đứng lên kéo thằng chết đi. Lorena nghe thấy chúng bàn nhau trong bóng tối. Vịt Biếc ngồi tại chỗ, súng đặt ngang đùi. Hắn có vẻ lim dim ngủ.

Khỉ John đứng dậy đi đến chỗ cô.

— Thằng già ấy là ai. Mày đã có một thằng chồng à?

Lorena im lặng. Khỉ John bèn nổi cuồng. Hắn túm tóc cô đánh đấm khắp người. Hắn nắm lấy một que củi sắp phang cô thì Mặt Chó xấn vào.

— Để xuống, – hắn nói. – Mày đánh nó đủ rồi.

— Vậy nó hãy trả lời tao. – Khỉ John vẫn cầm thanh củi. Mặt Chó nhặt súng lên, lừ lừ.

— Mày giơ súng vào tao vì một con đĩ à? – Khỉ John nói.

— Tao không bắn nhưng tao sẽ đánh vỡ sọ mày ra nếu mày không để nó yên, – Mặt Chó nói.

Đêm đến Lorena cố nghĩ xem đấy là chuyện gì. Cô đói quá, mệt quá, sợ quá cho nên đầu óc mụ mị hết cả. Mặt Chó đã cho cô một cái chăn; nếu không cô sẽ phải nằm ra đất với những gì còn lại gọi là quần áo. Cô quấn chăn vào người, cố nghĩ lại những điều chúng vừa nói. Có nghĩa là Gus đang đến – Vịt Biếc muốn bọn Kiowa giết Gus đây. Cô gần như đã quên mất rằng

https://thuviensach.vn

anh đi theo mình. Bọn Kiowa đã được cử đi giết anh, vậy là anh sẽ chẳng bao giờ đến được. Khó mà tin Gus sẽ cứu được cô. Cô không tin mình sẽ ra khỏi được đây. Vịt Biếc ác quá. Mặt Chó là cơ may duy nhất của cô. Nhưng Mặt Chó sợ Vịt Biếc.

Rạng sáng cô thấy bọn Kiowa bỏ đi. Vịt Biếc nói với chúng bằng tiếng da đỏ, cho chúng ít đạn để giết Gus. Hắn đánh thức Mặt Chó dậy và lay Khỉ John đã chập chờn thức.

— Nếu thằng già lọt tay Ermoke thì hai chúng mày giết nó, hả?

Hắn nói. Rồi đi.

56

Augustus hơi bực với chính mình là đã dò dấu chân xoàng đến như thế. Anh đã đặt cọc vào Vịt Biếc đi sang phía Tây, trong khi thật ra hắn qua Sông Hồng và ngược thẳng lên phía Bắc.

Suốt buổi sáng anh đi về phía Đông, một cảm giác khó chịu ở trong người. Anh đã định bắt Vịt Biếc trong vòng một ngày, nhưng không xong. Tên cướp đã chạy trước anh. Đi theo nó chắc Lorena phải cực nhọc lắm đây. Lẽ ra anh nên mượn con ngựa cái của Call nhưng ý nghĩ này đến với anh quá muộn mất rồi. Lúc này Lorena có thể đã chết, hay đã bị thân tàn ma dại. Hồi làm Cảnh vệ, anh đã đưa về được nhiều người bị da đỏ bắt và nếu là đàn bà thì sự trở về thường là quá muộn. Họ đâm ra ngơ ngơ ngẩn ngẩn, chỉ mong chết, điều mà họ đã làm được một khi trở về lại với những người không để cho họ chết.

Gus đang mải nghĩ tới Lorena thì nghe thấy tiếng gió rít và một tiếng đạn cắm đánh phập trong cỏ, cách con ngựa của anh vài mét. Chưa kịp nghe rõ tiếng súng, anh đã cho ngựa chạy chết thôi về phía nam. Anh thấy có khoảng hơn chục tên da đỏ xổ ra. Rồi anh biết không thể nào chạy vượt được chúng. Con ngựa của anh đã quá mệt mỏi rồi.

https://thuviensach.vn

Liếc thấy một cái gì trăng trắng ở phía đông, anh liền phi tới đấy. Té ra chỉ là đống xương trâu rừng, nơi từng có một đàn lớn bị tàn sát. Khi Augustus phóng qua đó anh thấy một vũng đất hõm, chỗ trâu rừng nằm đầm trong đó. Chỉ là một chỗ hơi trũng xuống, không sâu quá một gang tay nhưng chính đó là chỗ tốt nhất anh tìm ra được. Đám da đỏ ở sau anh không xa. Anh nhảy xuống, rút súng trường và băng đạn ra ném vào cái vũng. Đoạn anh rút dao găm, quấn chặt dây cương vào một bàn tay, bàn tay kia thọc dao vào cổ con ngựa, cắt đứt động mạch chủ. Máu phọt tóe, con ngựa nhảy lên rồi nhào xuống tuyệt vọng nhưng Augustus giữ đến cùng, mặc cho máu xối vào người. Khi con ngựa ngã, anh cố xoay cho nó nằm ngang ra ở một đầu vũng, máu ngựa vẫn tuôn vào trong cát. Một lần nữa con ngựa cố nhổm dậy nhưng Augustus kéo giật nó xuống và nó chết hẳn.

Đây là một kế cùng đường nhưng là cái kế duy nhất anh nghĩ được ra để tăng cơ may của anh lên – phần đông ngựa sợ mùi máu tươi. Đằng nào cũng cần con ngựa làm chỗ nấp bắn, anh có thể bắn nó, nhưng thế này anh xẻn được một viên đạn và mùi máu có thể được việc cho anh.

Quả nhiên, khi còn cách năm chục mét thì ngựa của chúng bắt đầu ngửi thấy những hơi đầu tiên của mùi máu tươi lúc này vẫn đang phun ra từ cái cổ rách toang của con ngựa. Chúng chạy chậm lại và bắt đầu chồm hậu, hoảng hốt, và đúng lúc đó thì Augustus nổ súng. Đám da đỏ bàng hoàng: chúng dùng súng đập ngựa nhưng chỉ càng làm ngựa sợ hơn. Hai con đứng khựng lại và Augustus liền diệt ngay hai tên. Anh không tìm nổi mục tiêu nào ngon hơn một người cách năm chục mét trên lưng một con ngựa không nhúc nhích. Augustus lắp hai viên đạn khác và lau mồ hôi trên mặt. Máu đã đem lại cho anh một cơ may mà thiếu nó anh đã bị đuổi vượt và đã chết, bất kể anh bắn nhanh và giỏi đến mức nào. Lúc này đám da đỏ vẫn cố thúc ngựa xông lên nhưng ngựa chúng vẫn quay ngang và hoảng hốt. Một vài tên toan vòng xuống phía Nam và khi chúng quay ngược lại thì Augustus đã bắn chết hai tên nữa. Rồi một tên da đỏ trùm cái chăn lên đầu ngựa, bắt nó phải xông lên. Tên này xem vẻ là cầm đầu, ít ra hắn cũng mang ngọn giáo dài nhất. Hắn xông đến, một tay súng trường, một tay giáo nhưng khi một tay cố

https://thuviensach.vn

giương súng lên thì hắn đã đánh rơi mất súng. Hắn vẫn cứ xông đến với ngọn giáo, một việc can trường. Augustus bắn khi hắn còn cách không quá ba chục mét; anh để hắn lại gần như vậy với hy vọng sẽ túm được con ngựa hắn cưỡi. Tên da đỏ ngã chết nhưng con ngựa sợ chạy đi, Augustus thấy không thể đuổi theo được.

Đám da đỏ còn sót lại mất tinh thần. Năm tên đã chết, khi trận đánh chưa đến năm phút. Augustus thay đạn và hạ tên thứ sáu khi chúng rút chạy. Anh có thể bắn thêm một hai tên nữa nhưng quyết định không bắn bừa khi anh đã được may mắn đến thế này. Anh sợ còn nhiều da đỏ nữa ở gần đây, tuy anh xét thấy khó có khả năng đó. Chắc có bao nhiêu chúng đã ném ra hết cả rồi.

Augustus kiểm điểm lại tình hình và thấy rằng cái tệ nhất là không có người để tán chuyện. Điều làm cho các trận đánh thú vị mãi hàng năm trời đâu phải là ở đối phương mà chính là ở chiến hữu của mình. Anh thường nhìn những bạn chiến đấu của mình xem họ phản ứng thế nào với cái men kích thích của cuộc tiến công thực sự là một điều hấp dẫn, ít nhất là với anh.

Chẳng hạn Mắt Đậu Ve hay lo lắng nhất với chuyện hết đạn. Anh ta cực kỳ bảo thủ trong việc kén mục tiêu, bảo thủ đến mức trong suốt cuộc đụng độ anh bỏ hết thì giờ vào việc ngắm mà không bóp cò. Đậu Ve hiếm khi bắn trượt nhưng đó chỉ là vì anh ít khi bắn vào một cái gì ngoài ba chục mét.

Quan sát Call trong một trận đánh cũng thú vị. Call có chất phá hủy trong người, anh có thể giết tràn khi không cần phải như thế. Khi máu anh đã sôi lên thì nó lâu nguội. Call lập luận rằng nếu kẻ thù còn sống thì kẻ thù chưa thua.

Augustus biết lập luận này không đúng. Deets cũng có quan niệm như Gus. Anh không bao giờ bắn vào người đang chạy trốn, còn Call thì sẽ đuổi năm mươi dặm để giết một người đã đánh mình. Deets đánh thận trọng và táo bạo, anh chắc cũng biết cái mánh sử dụng máu tươi này. Nhưng bản lĩnh lớn của Deets là ở chỗ ngừa được các ổ phục kích. Hình như anh ngửi được chúng sắp xảy ra, thường sớm hơn trước một hai ngày, khi anh chẳng có lấy

https://thuviensach.vn

một bằng cớ đặc biệt gì cả. “Sao cậu biết?” Họ hỏi và Deets không trả lời. “Thì là biết thế thôi,” anh nói.

Sáu tên da đỏ còn lại lùi ra ngoài tầm súng nhưng chưa bỏ đi. Anh có thể thấy chúng bàn nhau nhưng chúng ở cách ba trăm mét và hơi nóng rung rinh đã tạo ra một ảo ảnh chập chờn ở giữa anh với chúng.

Augustus không coi mình đang ở trong một tình thế đặc biệt nghiêm trọng, trừ phi có thêm da đỏ nữa. Trời nóng, nhặng đã bay vo ve trên vũng máu ngựa nhưng đó là những cái khó chịu loàng xoàng. Anh đã lấy đầy nước vào bình toong sáng nay và sông Canadian thì ở cách không hơn mười dặm về phía Bắc. Tối trời là anh sẽ ra sông.

Cả chiều, sáu người da đỏ cứ ở nguyên tại chỗ. Thỉnh thoảng chúng bắn về phía anh, hy vọng trúng hú họa. Cuối cùng một đứa cưỡi ngựa đi về phía Đông, một giờ sau quay lại với một tên da trắng, tên này dựng một cái giá ba chân rồi bắt đầu bắn về anh bằng một khẩu súng săn trâu rừng cỡ nòng năm mươi.

Đây là một bước phát triển xấu. Augustus phải vội vàng đào một cái hố nông ở phía bên kia con ngựa, chỗ máu và nhặng ghê gớm nhất. Nhưng cái đó không tệ bằng đạn cỡ năm mươi, nhiều viên sau đó đã bắn trúng con ngựa. Augustus cứ đào. May sao hắn không phải là một tay súng giỏi, nhiều viên đạn rú ở trên đầu, một hai viên trúng vào yên ngựa và văng đi.

Khẩu súng săn trâu rừng giữ anh nằm gí xuống đất cho tới lúc trời tối hẳn. Nhưng ngay khi trời vừa tối, Augustus liền giật phăng chiếc yên ra khỏi con ngựa chết rồi đi về phía Tây, dừng lại lấy những viên đạn anh có thể kiếm được ở những kẻ bị anh bắn chết. Một tên có khẩu súng khá hay, Augustus bèn lấy nó đi cho chắc lưng vốn. Anh ghét mang chiếc yên nhưng nếu anh ra chỗ lộ thiên thì nó là cái che chắn duy nhất anh có được.

Trong khi đi từ xác chết này sang xác chết khác thu nhặt đạn, anh giật mình nghe thấy những loạt súng nổ thình lình ở phía Đông. Thật là khó hiểu. Hoặc đám da đỏ quay ra đánh lẫn nhau hoặc một kẻ nào đó đã vào cuộc. Rồi

https://thuviensach.vn

tiếng súng tắt và anh nghe thấy tiếng ngựa phi. Đám đa đỏ bỏ đi, chắc nhiều phần là thế.

Việc xảy ra này làm anh khó xử. Anh chuẩn bị đi một chuyến gay go đến bờ sông, mang theo cái yên nặng trịch nhưng nếu có những người lạ ở quanh đây thì họ có thể thân thiện với anh và anh không phải vất vả nữa. Có thể tốp tiền trạm của một đàn gia súc đã đâm sầm vào nhóm da đỏ.

Muốn thế nào đi nữa anh cũng không bỏ qua khả năng này, và anh đi về phía có tiếng súng. Thỉnh thoảng Augustus lại dừng chân để nghe và thoạt tiên không thấy gì hết: bình nguyên yên tĩnh.

Lần thứ ba dừng lại anh ngỡ nghe thấy tiếng người nói. Tiếng nghe loáng thoáng nhưng là của người da trắng, một dấu hiệu đáng để vui. Anh thận trọng đi tới, cố càng gây ít tiếng động bao nhiêu càng hay bấy nhiêu.

Rồi anh nghe thấy tiếng một con ngựa hí, một con khác gặm hàm thiếc. Anh hy vọng nhìn thấy một cái gì. Thay vì thế, anh lại nghe tiếng như bàn cãi khe khẽ.

— Ta không biết bọn này có bao nhiêu, – một người nói. – Có năm trăm da đỏ quanh đây, như chúng ta đã biết.

— Cháu có thể đi tìm chúng được, – một người khác nói. Người này có giọng con gái, điều làm cho Gus ngạc nhiên.

— Thôi, – người đầu tiên nói. – Không phải cô bắt được các con vật lăng nhăng mà cô lại đi dò xét da đỏ được đâu.

— Tôi nghĩ chúng không đến một trăm, – giọng thứ ba cất lên. – Tôi nghĩ ở vùng đất này không còn tới năm trăm da đỏ sót lại.

Augustus thấy không còn cơ hội nào tốt hơn bèn hắng giọng nói to, rành rọt mà không là quát.

— Tôi là Đại úy McCrae, tôi đang đi vào đây.

Vừa nói anh vừa nhảy sang bên vài bước. Anh biết, khi sợ người ta bắn theo phản xạ. Không gì nguy hiểm bằng bất ngờ đi vào một đám người thần kinh đang căng lên như dây đàn.

https://thuviensach.vn

— Đừng hốt mà bắn, tôi là bè bạn đây, – anh nói thêm khi thấy lờ mờ hình mấy con ngựa hiện lên nền trời. – Tôi ghét phải đi trong đêm loăng quăng thế này, – anh nói tiếp, rất to, cốt cho những người kia đừng giật mình.

Rồi anh thấy bốn người đứng bên ngựa của họ. Anh ném cái yên xuống đất đi tới bắt tay từng người.

— Chào, – anh nói và những người kia im lặng bắt tay. Anh bất thần xuất hiện làm cho họ không cất được nên lời.

— Tốt, chúng ta gặp nhau ở đây, – Augustus nói. – Tôi là Augustus McCrae và tôi đang đuổi theo một tên cướp tên là Vịt Biếc. Các bạn có trông thấy bóng dáng tên đó không?

— Không, chúng tôi vừa đến đây xong, – một người trong bọn nói.

— Tôi có biết về nó, – July nói. – Tôi là July Johnson. Tôi là sê ríp Đồn Smith, bang Arkansas, còn đây là phó của tôi, Roscoe Brown.

— July Johnson? – Augustus hỏi.

— Đúng, – July đáp.

— Lạy Chúa, thật là hay, – Augustus nói. – Ở dưới Bồ Câu Cô Đơn chúng tôi cứ chờ ông và bây giờ ông lại ở Kansas. Nếu ông vẫn theo lùng Jake Spoon thì ông đã lạc xa hắn khoảng ba trăm dặm.

— Tôi có việc cần kíp hơn, – July nói khá trịnh trọng.

Với Augustus anh ta nom vẻ trẻ, tuy khó mà dám chắc được trong tối thế này. Chính xác là hình như giọng anh ta trẻ.

— Tôi thấy là anh đem cả gia đình đi, – Augustus nói. – Phần nhiều các nhà luật pháp không đi với con cái họ đâu.

— Da đỏ giết chết ngựa ông à? – July hỏi.

— Không, tôi giết, – Augustus nói. – Dùng nó làm một pháo đài. Trên bình nguyên này chẳng có nhiều chỗ nấp đâu. Tôi nghe thấy súng bắn. Các anh có giết thêm được đứa nào không?

https://thuviensach.vn

— Không nghĩ là giết được, – July nói. – Tôi có thể bắn trúng đứa săn trâu rừng. Chúng tôi không ngờ lại gặp da đỏ.

— Tôi giết sáu đứa chiều nay, – Augustus nói. – Tôi nghĩ là bắt đầu thì có mười hai đứa, không kể thằng săn trâu rừng. Tôi đoán chúng làm thuê cho Vịt Biếc. Nó bắt một người đàn bà và tôi đang đuổi theo nó. Tôi nghĩ nó đưa bọn da đỏ ra chặn tôi.

— Tôi mong chúng không đông quá, – Roscoe nói. – Xưa nay tôi chưa giết một đứa da đỏ nào.

Thật ra anh chưa giết một ai hết, ngay cả nghĩ đến cũng chưa.

— Kế hoạch ông thế nào, ông Johnson? – Augustus lịch sự hỏi. – Nếu công việc cần kíp có lẽ ông không muốn chậm bước lại để giúp tôi bắt Vịt Biếc đấy nhỉ.

Đúng vậy, July không muốn tà tà lại cho tới khi tìm thấy Elmira. Nếu có một mình anh sẽ đi hai mươi giờ một ngày. Roscoe cả sợ như mèo, suốt ngày chỉ nói tới những lo lắng của mình, Joe không ca thán nhưng đi dài đường đất nó luôn mệt phờ, phần lớn thời gian nó vừa đi vừa vật vờ ngủ.

Người duy nhất không mệt vì nhịp đi này là Janey, cô toàn cuốc bộ. July phải nhận là cô đắc lực khác thường. Khi họ dừng chân, cô tự động làm bất cứ việc vặt nào phải làm.

Bây giờ, bất ngờ một Cảnh vệ Texas lại xuất hiện, một trong chính những Cảnh vệ đã hợp tác với Jake Spoon. Anh ta không ngựa và họ thì không đang tâm cứ đi, bỏ anh ta lại. Ngoài ra còn đám da đỏ quanh quẩn đây, điều làm cho tình thế hoàn toàn phiền phức.

— Tôi chưa có kế hoạch gì, – July nói thật thà. – Hình như mỗi bận tôi định làm gì thì lại có cái khác xảy ra để phải thay đổi.

— Đúng, đời như con suối lượn ấy mà, – Augustus nói. – Nhân đây là sông Candadian chỉ cách có một quãng ngắn về phía Bắc thôi. Chắc bọn da đỏ cắm trại ở đâu đó mạn ấy.

— Ông có khuyên gì bọn tôi không? – July hỏi. – Ông thuộc thung thổ.

https://thuviensach.vn

— Đây là một con sông bờ dựng đứng, – Augustus nói. – Nếu phải đánh bọn da đỏ thì ở đây ta có địa hình tốt hơn ở ngoài đồng không mông quạnh này.

— Ông nói tên ấy bắt đi một người đàn bà? – July hỏi.

— Đúng, – Augustus nói. – Một cô gái đi cùng với chúng tôi.

— Tôi nghĩ tốt hơn cả là ta đi đến con sông, – July nói. – Ông có thể ngồi chung ngựa với tôi còn Roscoe thì thồ cái yên.

— Nếu không có vũ khí thì chắc cậu nhỏ này thích một khẩu súng trường đây, – Augustus nói. – Một khẩu Winchester hay lắm, cậu nhỏ này coi đủ lớn để bắn được rồi.

Anh đưa khẩu súng cho Joe, nó ngẩn ra trước món quà tặng đến nỗi không nói được lời cảm ơn.

Anh leo lên sau lưng July và họ đi về phía Bắc. Joe cảm thấy hãnh diện vô cùng, thế là nó được cầm súng rồi. Nó để một tay vào báng, chờ từng phút một da đỏ có thể tấn công.

Nhưng chuyến đi bình an vô sự. Hình như đi chưa được mấy họ đã nhìn thấy dải sông bạc trắng dưới ánh hăng. July dừng lại đột ngột khiến ngựa của Joe suýt vồ phải ngựa anh. Anh và Gus đang nhìn xuống một cái gì mạn dưới con sông. Thoạt đầu Joe không thấy gì đáng nhìn nhưng rồi nó nhận ra một ánh sáng le lói xa lắc.

— Chúng nó đấy, – Augustus nói. – Tôi nghĩ chúng coi khinh bọn ta, nếu không đã chẳng liều đốt lửa thế kia. Chúng không biết cơn thịnh nộ của Chúa sắp giáng xuống đầu chúng bây giờ. Tôi ghét bất kể loại giết người lì lợm nào, tôi muốn đến xem chúng trả nợ ra sao đây.

— Tốt nhất là tôi đi cùng với ông, – July nói. – Ta hãy cắm trại đã, – Augustus nói. – Rồi tính sau.

Họ ngược sông độ một dặm, dừng lại ở chỗ một hẻm núi mở ra đổ xuống lòng sông.

https://thuviensach.vn

— Đây tốt rồi, – Augustus nói. – Tôi muốn mượn các ông một con ngựa đêm nay. Lúc điểm tâm là tôi đem trả, và không chừng thêm vài con khác nữa cũng nên.

— Ông muốn đến chỗ chúng nó một mình? – July hỏi.

— Đó là việc của tôi mà, – Augustus nói. – Tôi ngờ là chúng có ít thôi. Tôi chỉ mong Vịt Biếc có ở đấy.

Roscoe không thể tin vào tai mình. Như hiện nay anh đã thấy sợ lắm rồi, thế mà con người lạ lẫm này lại chuẩn bị một mình đi đánh mấy tên da đỏ.

— Kìa, có thể đến mười đứa ấy chứ, – anh nói. – Ông nghĩ là bắn chết được cả mười thằng à?

— Đêm thì dễ dọa chúng nó sợ hơn, – Augustus nói. – Tôi hy vọng đuổi được chúng chạy phần lớn. Nhưng tôi có ý giết Vịt Biếc nếu như tôi thấy hắn ta.

— Tôi nghĩ tôi nên đi, – July nói. – Tôi có thể đỡ đần được tí chút. Roscoe ở lại đây với hai đứa trẻ.

— Không, tôi thích ông ở lại với người của ông, ông Johnson, – Augustus nói. – Như thế tôi thấy yên cái đầu hơn. Ông có một người phó chưa từng trải và hai đứa trẻ phải lo lắng đến. Ngoài ra ông bảo ông có việc cần kíp. Những trò này là may rủi cả. Ông có thể gặp phải một viên đạn rồi không bao giờ làm xong được công việc của ông.

— Tôi nghĩ tôi nên đi, – July nói. Trong đầu anh cho là Ellie thậm chí có thể ở trong trại da đỏ. Một đứa nào đã bắt chị đi dễ dàng như bắt người đàn bà Texas kia. Anh thấy ít ra anh cũng cần ngó qua một cái.

— Nếu hai người các anh bị giết cả thì lũ tôi ra sao? – Roscoe hỏi, câu hỏi hiện ra lù lù ở trong đầu anh.

— Gắng hết sức xuống phía Đông Nam, – Augustus nói. – Khi đã đến được Sông Hồng rồi thì anh sẽ ổn thôi. Nếu đi về phía Đông anh có thể gặp một vài đàn gia súc.

https://thuviensach.vn

— Kìa, bọn tôi sẽ về thôi, – July nói. – Tôi phải giúp Đại úy McCrae, nhưng bọn tôi sẽ về mà.

Augustus cảm thấy chuyện này có vẻ không ổn nhưng anh không ngăn July Johnson nữa. Họ để cho ngựa nghỉ một giờ rồi Augustus đóng yên lên con ngựa thiến to tướng của Roscoe. Khi hai người lên lăn đất trên dòng sông họ lại nhìn thấy ánh lửa le lói phía xa và họ hướng thẳng tới đó.

— Nếu không phải là tọc mạch thì xin hỏi việc cần kíp của ông là gì vậy? – Augustus hỏi.

July ngập ngừng. Roscoe và Joe đã lạ lùng nhìn anh khi anh đi, cái nhìn làm cho anh nao nao. Tựa hồ cả hai đều là con anh, cả hai đều mong được anh che chở. Chỉ mình Janey hình như vững dạ ở lại.

— À, thưa ngài, đó là vợ tôi, – July nói. – Cô ta bỏ nhà đi. Có thể cũng là bị bắt.

Augustus thấy chuyện này thú vị. Hai người bọn anh cùng đuổi theo những người đàn bà qua vùng bình nguyên. Anh không nói hơn nữa. Một người bị vợ bỏ dễ đau khổ và động lòng lắm.

Họ im lặng đi khoảng bảy, tám dặm trên vùng đất trập trùng. Mỗi lần lên một lăn đất họ lại nhìn thấy ánh lửa trại gần hơn. July cố bình tĩnh, cố nhắc nhở mình nếu Elmira ở đấy thì thật sự có khác gì một điều kỳ diệu. Nhưng anh không hy vọng.

Cuối cùng, lúc cách khoảng một dặm, Augustus ghìm cương lại. Anh xuống ngựa nghe ngóng. Trong đêm yên tĩnh, trên bình nguyên lồng lộng, tiếng người truyền đi xa, anh có thể nhận ra được sẽ phải chống lại bao nhiêu tên đằng đó.

July cũng xuống ngựa, chờ ý Augustus. Họ chỉ cách sông khoảng một trăm mét và bỗng họ thấy cái gì nhảy tòm xuống nước mạn dưới chỗ họ đứng.

— Có thể là một con trâu rừng, – July thì thào. – Chúng tôi đã thấy một số.

https://thuviensach.vn

— Ngựa thì đúng hơn, – Augustus nói. – Trâu rừng không đi sạt ngang qua trại thế này.

Anh nhìn người trẻ tuổi, ngần ngại vì cái giọng bồn chồn của anh ta.

— Loại việc này ông đã làm nhiều chưa, ông Johnson? – Anh hỏi.

— Chưa, – July nhận. – Tôi chưa làm thế này bao giờ. Ở Arkansas, cái tệ nhất chúng tôi gặp phải là bọn trấn lột.

— Cho ngựa đi lại gần một ít nữa, – Augustus nói. – Đừng cho chúng hí. Nếu ta vào được cách trại một trăm mét thì chúng ta an toàn. Rồi tôi thích xông thẳng vào giữa chúng nó. Trước khi trông thấy đã nghe thấy ta, như vậy chúng sẽ hoảng. Dùng súng lục, súng trường để dành, sẽ có giáp lá cà đấy, nếu còn sót đứa nào ta sẽ quay lại làm vòng hai.

“Tôi mong ông ở lại với đám người của ông,” Augustus nghĩ thầm, nhưng không nói ra.

57

Mặt Chó đang ngắc ngoải và hắn biết. Một viên đạn trúng sườn rồi quặt vào ruột hắn. Viên đạn không chui ra và cũng chẳng ai thử lấy nó ra. Hắn nằm trên tấm chăn ngựa, toát dương đầm đìa và tất cả mọi điều Vịt Biếc muốn biết chỉ là cái đám bắn hắn kia có bao nhiêu người.

— Ba con ngựa, – một da đỏ Kiowa nói còn Mặt Chó không nhớ được chính xác là hai hay là ba.

— Trời tối, – hắn nói. Cả một bên người hắn ướt đẫm máu. Hắn muốn nhìn cô gái nhưng Vịt Biếc ngồi xổm bên cạnh che đi mất.

— Tao đau lắm, – Mặt Chó nói. – Bắn tao đi nào.

Vịt Biếc cười phá.

— Đừng bắt tao phải phí một viên đạn vì mày.

https://thuviensach.vn

Mặt Chó nhìn cô gái. Cô ngồi hai tay bó gối. Vịt Biếc đến đóng yên lên ngựa. Khi quay về đống lửa hắn đá cô gái. Hắn đá nhiều lần cho tới lúc cô ngã ra và nằm co quắp.

— Nó làm gì đâu chứ hả? – Mặt Chó hỏi.

Vịt Biếc đi đến đá vào sườn hắn, hắn rú lên đau đớn rồi lăn ra khỏi chăn.

— Lo lấy cái thân mày đi, – Vịt Biếc nói.

— Mày sắp đi à? – Khỉ John hỏi bồn chồn.

— Đúng, – Vịt Biếc nói. – Tao nhắm tìm một cái kíp khá hơn. Cả lũ chúng mày không giết nổi một thằng. Chúng mày còn không tấn công cả bọn thứ hai nữa kia. Chắc chỉ là một hai thằng cao bồi thôi.

— Mẹ kiếp, tao cũng chẳng kém bọn Kiowa đâu, – Khỉ John nói. – Tao kết liễu được nó nếu nó lẩn quẩn gần đây.

Vịt Biếc lên ngựa:

— Mày chỉ được bằng nửa chúng nó thôi. Và nếu McCrae đến đây thì tốt nhất là chuồn cho mau nếu không sẽ được xơi kẹo đồng. Nó đã thịt thằng Ermoke rồi, mà Ermoke thì giỏi bằng ba mày.

Hắn mở bọc đồ, lấy ra chai uýt ki chìa cho bọn da đỏ. Rồi hắn nói gì bằng thổ ngữ với chúng, đoạn đi ra phía sông.

Nằm ở chỗ cô ngã xuống, Lorena nghe Mặt Chó rên. Mỗi khi thở hắn lại buột ra một tiếng khò khè. Vết thương của hắn sùi lên những bọt bong bóng máu. Lorena chống tay và quỳ đầu gối dậy rồi nôn oẹ vì sợ. Bọn Kiowa vừa uống vừa nhìn cô. Cô muốn chạy nhưng cảm thấy quá yếu. Đằng nào chúng cũng bắt được cô thôi. Cô bò ra khỏi chỗ nôn, nằm sụp xuống, quá mệt và quá sợ không nhúc nhích nổi nữa. Khỉ John ngồi quay lưng vào lửa, hai tay quắp lấy súng. Hắn không nhìn cô – hắn không giúp được cô. Cô đành chịu chết vậy.

— Giúp cô ấy, Khỉ ơi, – Mặt Chó yếu ớt nói.

https://thuviensach.vn

— Mẹ kiếp, tao giúp sao được? – Khỉ John nói. – Mày nghe nó nói đấy. Nó cho bọn kia rồi.

Một Kiowa nghe hiểu câu chuyện liền nổi cáu. Hắn rút dao ra nạt Mặt Chó. Mặt Chó tiếp tục rên. Tên Kiowa ngồi lên ngực hắn và hắn rú lên, một tiếng kêu yếu ớt. Đám da đỏ còn lại nhảy bổ cả vào hắn. Một đứa Kiowa cắt thắt lưng hắn, hai tên khác tụt quần hắn rồi thiến hắn trước khi Lorena kịp quay đi. Một đứa nữa rạch một lưỡi dao ngang trán và lột da đầu hắn. Mặt Chó lại kêu rú lên nhưng lập tức ú ớ khi bọn Kiowa giữ chặt lấy đầu hắn, nhét cái giống máu me đầm đìa của hắn vào mồm, tọng sâu đến tận cuống họng bằng chuôi dao. Bộ da đầu của hắn mau chóng bị lột bong, đám Kiowa lấy ra buộc nó vào mũi giáo. Mặt Chó cố nghển lên thở, một vũng máu lai láng giữa hai đùi. Nhưng hắn chưa chết. Lorena lấy tay che mặt nhưng vẫn nghe thấy hắn thở rít.

Cô từng phút từng phút chờ chúng ngã đè lên người mình, nhưng chúng không. Việc hành hạ Mặt Chó đang khiến chúng khoái trá, chúng chuyền tay nhau chai uýt ki.

Khỉ John chắc cũng sợ như cô. Hắn ngồi lặng lẽ bên đống lửa, khẩu súng trường trong tay, vuốt vuốt bộ râu xồm xoàm bẩn thỉu. Thỉnh thoảng bọn Kiowa lại xổ cho hắn mấy tiếng da đỏ nhưng hắn không đáp.

Nằm gần như áp mặt xuống đất, Lorena là người đầu tiên nghe thấy tiếng chân mấy con ngựa – có điều cô không biết thật sự đó là gì, và không hy vọng gì ở đó – có thể là Vịt Biếc quay lại đòi cô.

Múa hát, hai đứa, dao đầy máu trong tay, bọn Kiowa không hay biết gì nhưng Khỉ John thình lình nghe thấy. Hắn đứng phắt dậy giơ súng lên nhưng hắn chưa kịp bắn thì đã buông súng ngồi phệt xuống, há hốc mồm tựa như muốn nói một điều gì.

Lorena nhìn thấy cảnh đó, hai con ngựa lướt thẳng tới chỗ Khỉ John – mà không xéo phải hắn – rồi xông vào giữa đám Kiowa. Một Kiowa rú lên, một tiếng rú còn tuyệt vọng và kinh hoàng hơn của Mặt Chó. Chưa kịp nghĩ đây là Gus thì cô đã thấy anh thúc ngựa vào đúng giữa bọn Kiowa. Anh bắn

https://thuviensach.vn

tên vừa rú rồi từ trên mình ngựa anh bắn ngay vào ngực hai tên cầm dao. Một tên Kiowa khác nắm lấy ngọn giáo có buộc mảnh da đầu Mặt Chó nhưng chưa kịp giơ lên thì đã bị Gus bắn chết. Anh bắn một đứa nữa ngay lúc nó chưa kịp nhấc súng lên. Tên Kiowa cuối cùng tẩu thoát vào trong bóng tối, Gus bèn quay ngựa đuổi. "Còn đứa nào diệt đứa ấy cho hết," anh bảo người đàn ông đi cùng. Nhưng người này chưa xuống ngựa thì đã có một phát súng trong bóng tối. Một phát nữa vang lên rồi tiếng một con ngựa phi về. Lorena ngỡ đã xong, ai ngờ Khỉ John bắn súng lục vào người đi cùng Gus đang đứng ở cạnh đống lửa. Trượt! Người kia từ từ nâng súng lên nhưng chưa kịp bắn thì Gus đã phóng vào trong vòng ánh lửa và dùng súng trường quật Khỉ John ngã quay ra.

Rồi Gus lật Lorena lại, ôm vào trong tay, một tay vẫn cầm khẩu súng trường.

— Vịt Biếc đâu Lorie? – Anh hỏi. – Đêm nay nó ở đâu?

Lorena phải vất vả lắm mới nhớ lại được Vịt Biếc. Cô đã thôi nói, bây giờ muốn nói thì lời lẽ không ra nữa. Cô nhìn chằm chằm lấy Gus, bắt đầu khóc mà không sao trả lời được anh.

— Nó có ở đây đêm nay không? – Anh hỏi lại. – Hãy trả lời ngay rồi anh không quấy em nữa.

Lorena gật đầu. *Vịt Biếc đã ở đây.* Cô chỉ gật đầu như thế.

Gus đứng dậy:

— Ông về với người của ông đi, – anh nói với người kia. – Về luôn đi.

— Tôi không bắn được đứa nào, – người kia nói. – Ông bắn cả lũ chúng nó.

— Không quan trọng, – Gus nói. – Tôi không bỏ được cô gái này mà cô ấy thì không có sức đi nhanh. Ông hãy quay về với người của ông, lúc nào có thể chúng tôi sẽ đến chỗ ông.

— Ông có bắn chết thằng bỏ chạy ấy không? – July hỏi.

https://thuviensach.vn

— Có, – Gus đáp. – Người chạy sao được với ngựa chứ. – Ông đi đi. Có một thằng nguy hiểm lẩn quất ở vùng sông này, tôi sợ người phó của ông không cầm cự được với nó.

"Nếu cả tôi cũng không nữa thì sao?" July thầm nghĩ, nhìn xuống Mặt Chó. Đã cố bỏ được cái dương vật ra khỏi mồm, hắn vẫn đang nằm thở. Nhìn xuống vũng máu hắn nằm lên đó, July thấy ruột gan muốn ộc hết ra ngay. Anh quay đi để tránh nôn oẹ.

— Tôi sẽ dọn dẹp những cái xác này, – Augustus nói. – Ông Johnson, tôi biết ông bị choáng, nó không giống với một trận xô xát trong quán rượu ở Arkansas đâu.

— Ông đang đi tìm giết nó à? – July hỏi, ngụ ý nói Vịt Biếc.

— Đúng, nếu như nó chưa đi ngay, – Gus nói.

Trước khi July qua cái lằn đất thứ hai, anh nghe thấy tiếng súng nổ.

58

— Roscoe, khi họ bắn nhau ta có nghe thấy không? – Joe hỏi.

— Không nghe được nhiều đâu, – Roscoe nói. – Lửa trại kia khá xa đây. Cũng có thể chỉ là cao bồi thôi, mà như vậy thì không có đánh nhau.

— Nhưng chúng ta nhìn thấy da đỏ cơ mà, – Joe nói. – Cháu cá là da đỏ.

— Có thể. Nhưng cũng có thể chúng bỏ chạy rồi.

Roscoe thấy ngại ngùng bởi việc không có nhiều cây cối. Cả đời sống giữa cây cối nên khi đi vào bình nguyên, phát hiện ra lại có cả một vùng đất trống, anh đâm ra sững sờ.

Và bây giờ July để anh ở lại bên con sông không có đến cả một búi cây. Anh sẽ phải ngủ trên mặt đất hay ngồi suốt cả đêm? Trời mờ mờ ánh trăng

https://thuviensach.vn

nhưng không đủ sáng để nhìn rõ. Roscoe thấp thỏm. Nhìn vào đâu anh cũng thấy da đỏ lẩn trốn. Anh quyết định gạt chốt an toàn súng lục.

Thấy động Joe cũng lên cò khẩu súng trường:

— Chú có thấy đứa nào không?

— Có thể có một đứa.

— Đâu? – Janey hỏi.

Khi Roscoe chỉ, cô lập tức chạy đến chỗ đó. Roscoe không tin được vào mắt anh – nhưng Janey bao giờ cũng vẫn là một cô gái can đảm.

— Đầy những búi cây là búi cây, – Janey nói khi quay trở lại.

— Phải mừng là được như thế. Nếu là da đỏ thì cô đã bị lột da đầu rồi.

— Họ chưa đánh nhau chứ? – Joe hỏi. – Khi họ về cháu vui lắm.

— Phải sáng mai họ mới về, – Roscoe nói. – Tốt hơn hết là chúng ta cứ nghỉ ngơi. Về là July đi tìm mẹ cháu đấy.

— Cháu mong mẹ tìm được Dee, – Joe nói. – Mẹ thích Dee.

— Thế tại sao lại lấy July, mẹ kiếp? – Roscoe hỏi. – Khởi đầu mọi chuyện là từ đây mà ra. Nếu mẹ cháu không lấy July thì giờ này chúng ta đang ở Arkansas đánh đô mi nô rồi.

Roscoe mừng là đã không phải đi với những người kia. Anh nhớ hồi chiều đã run rẩy thế nào khi thấy đạn vãi quanh người.

Rồi anh gà gật ngủ. Anh thoáng mơ thấy lợn rừng, chúng chỉ dũi mũi quanh căn lều chứ không định làm hại anh, nhưng anh đã tỉnh dậy, đã sợ ghê gớm, đã trông thấy một cái gì đó không hiểu nổi. Janey đang đứng cách anh mấy bước ở đằng trước, hai tay nâng một hòn đá giơ lên ngang đầu. Sao giữa đêm hôm cô lại làm như thế? Cô im lặng. Không cần chờ đến lúc cô ném hòn đá anh đã nhận ra có một người nữa đứng ở đó, một người to lớn. Thất kinh, Roscoe quên mất rằng anh có súng. Anh vội đứng dậy. Anh không trông thấy hòn đá ném đi đâu nhưng thình lình Janey quỳ xuống. Cô ngoái nhìn anh. “Bắn nó đi chứ,” cô nói. Roscoe nhớ ra khẩu súng lục đã

https://thuviensach.vn

được lên búa nhưng anh chưa kịp lấy nó lên thì cái bóng to lớn mà Janey ném đá vào đã lướt tới sát bên anh giáng vào anh một cú – cú đánh không mạnh nhưng làm cho anh rơi súng. Anh biết mình đang thức chứ không mơ, nhưng như trong các giấc mơ, anh không có sức để cử động nhanh được. Roscoe cảm thấy âm ấm và buồn ngủ rồi anh ngồi xuống. Tựa hồ anh đang nằm trong nước nóng để tắm vậy, và sẵn sàng làm một giấc ngủ dài. Nhưng Janey lại bò – bò ngay lên chân anh. "Bây giờ chúng ta làm gì đây?" Anh chưa kịp nói thì mắt cô đã dán vào khẩu súng lục anh đánh rơi. Nhưng cô chưa kịp nhặt nó cái bóng to lớn đã trở lại.

— À, mày là đứa cũng biết đánh nhau đây phải không? – Cái bóng nói. – Nếu không vội thì tao sẽ dạy cho mày một hai mánh. – Rồi hắn giơ tay đánh xuống cô gái; tiếng đánh nghe giống như một nhát búa bổ vào cây gỗ, Janey ngừng động đậy, nằm xẹp trên hai chân anh.

— Joe? – Roscoe nói, anh chợt nhớ đã bảo Joe thôi lên cò khẩu súng trường để cho anh ngủ.

— Tên nó thế à? – Người trong bóng tối nói. Roscoe không nhìn thấy mặt người đó. Hắn lù lù đứng xoạc cẳng qua người anh, cúi xuống lấy chiếc thắt lưng của anh. Roscoe mặc hắn, anh đã buông thả mọi lo lắng, anh mệt quá chừng. Anh cảm thấy mọi sự đều có thể sẽ dừng lại trong một thời gian; tựa như bóng tối đã tự nó kéo sụp mi mắt anh xuống. Rồi giấc ngủ ấm áp chiếm lấy anh.

July tìm thấy họ một giờ sau. Chết cứng cả. Anh đã phi nhanh hết sức ngựa trên vùng đất gồ ghề để về. Thỉnh thoảng anh dừng lại nghe tiếng súng, nhưng bình nguyên tối đen lặng lẽ, yên bình, tuy anh đã từng chứng kiến những việc bạo tàn nhất, đáng sợ nhất chính là ở trên bình nguyên đây. Tiếng động duy nhất anh nghe thấy là tiếng gió xào xạc trên hàng dặm cỏ trống không; ban đêm vào mùa xuân, gió nhè nhẹ hát.

July chưa bao giờ cảm thấy lạc lõng thế này. Anh thậm chí không chắc tìm ra đường về. Anh là một sê ríp, lĩnh lương để chiến đấu khi cần thiết

https://thuviensach.vn

nhưng khi bị tên cướp già nhắm bắn, anh cũng chẳng nâng nổi cả khẩu súng của mình lên.

Khi gặp hẻm núi Roscoe và hai đứa nhỏ trú ngụ, anh dừng ngựa nghe ngóng nhưng không thấy gì. Điều đó làm anh sợ, vì con ngựa của Joe luôn luôn hí gọi con ngựa của anh. Anh xuống ngựa, thong thả đi tới.

— Roscoe? – Anh gọi, khi đã nhìn thấy chỗ cắm trại.

Anh thấy được ba hình người trên mặt đất, như ngủ nhưng anh biết họ không ngủ vì Janey nằm vắt qua hai chân Roscoe.

Tiếng động duy nhất nơi đây là tiếng ruồi nhặng bay trên máu.

July không muốn nhìn. Anh biết là phải nhìn nhưng anh không muốn.

Anh thấy muốn kinh khủng được làm cho mọi việc quay lùi trở lại, quay hết trở lại, vào cái thời anh và Roscoe và Joe và Elmira vẫn còn ở Arkansas, tất cả. Nhưng không thể nào nữa rồi. Mọi việc đã xảy ra và anh không bao giờ rũ sạch được nó. Anh đã lỡ cái cơ hội ở lại, chết cùng với đám người của anh, tuy Đại úy McCrae đã cho anh cơ hội đó. *"Tôi cảm thấy đầu óc tôi yên ổn hơn nếu như ông ở lại cùng với người của ông,"* ông ấy đã nói.

Anh không ở lại, nhưng ra đi, anh cũng chẳng chiến đấu nốt. Anh chẳng làm gì ngoài cưỡi đi cưỡi về trên vạt đồng cỏ vẫn nguyên vẹn này, trong khi cái chết đã đến với cả hai bên trại. Anh không ngờ gì, nếu anh ở lại với Roscoe và hai đứa trẻ thì rồi cái chết cũng sẽ đến với cả anh. Người giết họ phải là một tay chiến trận vào cỡ Đại úy McCrae.

July chưa vào trại. Anh không vào được. Anh đứng nghe ruồi nhặng vo ve trên xác họ. Anh không muốn thấy họ đã bị giết như thế nào. Bây giờ, lúc tìm thấy Elmira, anh sẽ bảo chị rằng con trai chị đã chết. Và nếu anh sống trở về Đồn Smith thì sẽ không có Roscoe Brown. Cô gái kỳ quặc bắt được cả thỏ sẽ không còn bắt được thỏ nữa.

Một lát sau, July lấy dao ra đào những cái huyệt. Anh đào mãi cho tới lúc mặt trời mọc nhưng chúng mới chỉ là những cái lỗ nông choèn thảm hại.

https://thuviensach.vn

Anh còn phải đào sâu hơn nữa kẻo không thì sói đồng cỏ sẽ bới hết xác lên. Thỉnh thoảng anh lại nhìn vào các thây người. Joe nằm riêng một chỗ, sóng sượt trên tấm chăn như ngủ.

Rồi July nhặt đá chèn mộ. Cùng lúc đó anh trông thấy, xa xa, hai người cưỡi ngựa, những cái chấm đen đen trong ánh nắng. Con ngựa của anh hí lên, thèm có bạn.

Khi Augustus cùng với Lorena đi đến, người sê ríp Arkansas vẫn đang đào. Augustus đến rìa hẻm núi nhòm xuống.

— Lại phải dọn nhiều người chết nữa, – Augustus nói rồi xuống ngựa. Anh đã cho Lorena con ngựa của Roscoe, nó đi êm, còn anh thì cưỡi con tốt nhất trong đám ngựa lùn của da đỏ, một con lông sẫm gầy gò.

— Lỗi tại tôi, – July nói. – Nếu tôi làm như ông bảo thì có thể họ còn sống.

— Và có thể ông cũng chết rồi còn tôi thì phải chôn cất cả cho ông, – Augustus nói. – Đừng có tự sỉ vả mình. Chẳng ai chúng ta là quan tòa để phân xử vụ này cho công minh được đâu.

— Ông đã bảo tôi ở lại, – July nói.

— Tôi biết chứ, – Gus nói. – Tôi chắc là ông muốn ở lại. Nhưng đêm hôm qua đã lặn mất vào con sông và ông không lấy nó lại được nữa đâu. Cứ đào tiếp đi rồi tôi dọn dẹp cho.

Anh quay lại Lorena đỡ cô xuống ngựa:

— Em yêu, ở đây, – anh nói.

Nhưng khi anh đi xuống hẻm núi cô liền theo luôn. Cô không muốn ở xa Gus dù chỉ vài bước chân.

— Không, anh không muốn em nhìn thấy cái cảnh tanh bành ấy đâu, – anh nói. – Ngồi đây, chỗ này nhìn thấy được anh đấy. Anh không đi khuất đâu.

https://thuviensach.vn

Anh quay lại July:

— Ngồi với cô ấy. Bây giờ cô ấy chả có gì nhiều để mà nói. Cứ ngồi với cô ấy thôi, ông Johnson.

July dừng tay đào. Người đàn bà không nhìn anh. Đôi mắt buồn đang gắn vào Gus trong khi anh lần mò đi xuống hẻm núi. Hai chân cô thâm tím và có một vết bầm trên má. Cô không quay đầu lại nhìn anh.

Augustus xuống trại, buộc từng cái xác vào trong chăn. Vịt Biếc cầm chắc phần thắng đến độ không cả bắn họ. Người phó sê ríp và cô gái bị đâm, rạch toang từ rốn lên đến xương lồng ngực. Rõ là vẫn chưa đủ với cô gái vì đầu cô còn bị đập vỡ ra nữa. Thằng nhỏ cũng bị đập vỡ sọ, chắc là bằng báng khẩu súng trường Gus cho nó. Người phó sê ríp còn bị thiến. Gus lấy dây yên ngựa liệm kỹ những cái xác lại. Lạ lùng là ba con người như thế này lại ở trên sông Canadian lúc đó đang là biên giới – con người ta luôn luôn lang thang đến những chỗ họ chẳng có việc gì để làm ở đó cả. Anh đã từng như thế và đã thôi như thế – đã là Cảnh vệ của Texas chứ không phải Cảnh vệ của Tennessee quê anh. Ba mạng người mà anh đang khâm liệm cho này thì tan nát, không được may mắn như anh.

Anh mang các xác lên đồng cỏ, đặt họ vào những cái huyệt nông toèn rồi giúp July xếp đá lên trên mộ, cách thảm hại này không ngăn được lâu la gì những con thú. Ở đằng kia anh chỉ xếp những đứa săn trâu rừng nằm chung với đám Kiowa rồi bỏ cả lại đó.

— Tôi đoán nó lấy con ngựa của Joe, – July nói.

— Đúng, cả cuộc đời của Joe nữa. Tôi chắc nó thiết con ngựa hơn.

— Nếu ông lùng đuổi nó thì tôi cũng muốn cố giúp, – July nói.

— Lùng nó tôi chả được cái gì. Nó có ngựa tốt hơn chúng ta, đây đâu phải chỗ đuổi một người hơn hẳn ta về ngựa nghẽo. Lần này tôi cuộc là nó đến Hỏa Ngục.

— Đâu cơ?

https://thuviensach.vn

— Một chỗ ở trên sông Colorado. Chắc nó có một băng nữa ở đấy. Lần này tốt nhất là ta để cho nó đi.

— Tôi căm thù nó, – July nói, anh đang bắt đầu tưởng tượng cảnh đối đầu với tên cướp và bắn hạ nó.

— Con ơi, chuyện này buồn thật, – Augustus nói. – Mất một mạng người bao giờ cũng buồn. Nhưng cuộc đời chính là để cho bị mất đi thôi mà. Đừng có toan tính chuyện rửa hận phục thù. Ông có việc khẩn cấp hơn. Nếu sau này vớ được Vịt Biếc tôi sẽ giết nó. Nếu không tôi thì một người khác. Nó to lớn, đểu cáng nhưng sớm muộn nó sẽ gặp lại người to lớn hơn, đểu cáng hơn. Hoặc một con rắn sẽ cắn nó, một con ngựa ngã đè lên nó, hoặc nó bị treo cổ hoặc một đồng bọn phản lại, bắn nó đằng sau lưng. Hoặc nó sẽ chết già.

Anh đi đến buộc chặt dây thắng vào yên ngựa:

— Đừng có lấy cái đau trả thù lại cái đau. Tốt nhất ông nên đi tìm vợ.

July nhìn qua sông sang bên đồng cỏ ngút ngàn, bất tận. *Bây giờ ta tìm được cô ấy, cô ấy sẽ căm thù ta hơn nữa đây,* anh nghĩ.

Augustus nhìn July leo lên ngựa, nghĩ anh ta mới trẻ làm sao. Anh ta khó mà hơn hai mươi tuổi nhiều được. Nhưng cũng đã đủ già để có vợ rồi mất vợ – trong cái chuyện mất vợ kia cũng không cần phải đến nhiều thì giờ lắm đâu mà.

— Chỗ Vách Gạch Mộc ấy ở đâu vậy? – July hỏi.

— Mạn dưới sông kia không xa, – Augustus nói, – nhưng nếu là ông thì tôi sẽ bỏ qua. Vợ ông không ở đó đâu. Nếu bà ấy ngược Arkansas thì tôi hình dung bà ấy sẽ lên Kansas, ở một thị trấn nào đó.

— Mất cô ta tôi không chịu được, – July nói.

“Nếu cô ta đã ở Vách Gạch Mộc thì tốt nhất là cậu mất cô ta đi,” Augustus nghĩ nhưng không nói ra. Anh bắt tay người sê ríp trẻ, nhìn anh ta lên ngựa đi qua sông, chả mấy chốc đã khuất trong những khoảnh đất lở lởm

https://thuviensach.vn

chởm ở mạn bắc. Khi hiện ra lại trên bình nguyên bao la, anh ta chỉ là một hình thù bé nhỏ lờ mờ.

Augustus đến bên Lorena. Gần hết đêm anh chỉ đơn giản ôm cô trong tay, hy vọng thân người nóng ấm của mình cuối cùng sẽ giúp cho cô khỏi run rẩy, giật thót. Cô không nói mà chỉ nhìn vào mắt anh, một dấu hiệu tốt lành. Anh đã thấy những người đàn bà bị bắt suy sụp đến mức không ngước được cả mắt lên nhìn ai.

— Nào, Lorie! Ta hãy lên ngựa đi nhỉ!

Cô ngoan ngoãn đứng dậy, như một đứa nhỏ.

— Ta đi tìm một bóng mát rồi la cà ở đó chờ Call và anh em đến. Lúc đó anh hy vọng em đã khá lên nhiều.

Lorena không nói gì nhưng cô lên ngựa không cần phải đỡ rồi đi bên anh suốt cả ngày.

59

Call ước chừng Gus trở về trong một hai ngày. Có thể Gus tìm được cô gái, có thể không, nhưng xem ra không thể đi lâu. Gus là người đi khỏe, thường mau chóng vượt được kẻ anh lùng đuổi rồi giết hay bắt, và quay trở về.

Trong một hai ngày anh không bận tâm đến Gus lắm. Anh cáu Jake Spoon đã gây chuyện nhưng rồi thấy mình cũng có lỗi phần nào. Lẽ ra trước khi rời Bồ Câu Cô Đơn anh nên nói thẳng với hắn – rằng cô gái không đi cùng được.

Khi ngày thứ ba đã qua đi Call bắt đầu bồn chồn. Chỉ là bồn chồn. Augustus đã vượt qua nhiều phen sinh tử rồi nên Call không lo mấy tới sự an toàn của anh.

https://thuviensach.vn

Nhưng đến năm ngày rồi một tuần đã qua mà Gus vẫn bặt vô âm tín. Gia súc bình yên vô sự qua Brazos, rồi Trinity, mà vẫn không thấy Gus đâu.

Họ cắm trại ở phía tây Đồn Worth, Call cho phép mọi người vào thị trấn. Đây sẽ là thị trấn cuối cùng họ nhìn thấy trước khi tới Ogallala – và thậm chí có thể một số anh em sẽ không được thấy cả Ogallala nữa. Anh cho họ thỏa sức chè chén, chơi bời, chỉ giữ lại đám trẻ giúp anh coi gia súc. Dish Boggett tình nguyện ở lại – anh cũng vậy, vẫn tơ tưởng đến Lorena và khi vẫn có cơ may Gus đưa cô về trại thì anh không rời trại.

— Mẹ kiếp, cậu này mô phạm như lão trợ tế nhà thờ ấy nhỉ, – Soupy nói. – Tôi đang chờ một ngày nào đó hắn giảng kinh cho tôi nghe đây.

Nelson Kim Sào nhìn với con mắt từ thiện hơn:

— Nó đang mê gái mà. Nó không thích đi chơi bời nhảm nhí với chúng ta.

— Trời đất, trước khi ta tới Nebraska nó sẽ hối tiếc đấy, – Jasper Frant nói. – Cậu sẽ không bao giờ thấy tớ chờ với đợi bất cứ cái gì đâu. Tớ thích uống thêm dăm ba chai uýt ki ngon lành nữa, trước khi phải lội qua một con sông lạnh nào. Mạn bắc ấy có những con sông lạnh đến mức khi lội qua nó đóng băng cả ở trên mặt mình nữa kia.

— Nếu thấy tảng băng nào trên sông tớ sẽ thòng lọng về để làm cái uống, – Bert Borum nói.

Mọi người nghĩ Bert quá tự đắc về tài quăng dây thòng lọng của mình. Đúng là giỏi thật nhưng ai nấy đều đã ngán nghe anh khoe khoang, họ thường xuyên chờ đợi những lần anh quăng trượt. Một lần Bert đã làm cho họ phải im lặng suốt cả một ngày vì ngay nhát đầu tiên anh đã thòng lọng được một con sói đồng cỏ, nhưng họ không phải là loại người giữ được im lặng lâu.

— Cậu quăng thòng lọng con bò đực quỷ tha kia đi nào, nếu như cậu giỏi thật, – Kim Sào Nelson nói, ám chỉ con bò đực Texas. Khi đám cao bồi ngồi túm tụm với nhau, con bò đực hình như ác cảm với cảnh ấy, nó sẽ thủ

https://thuviensach.vn

thế ở cách đó độ năm chục mét rồi miệng rống, vó đập cào vào đất. Kim Sào muốn bắn nó lắm nhưng Call không cho phép.

— Tớ làm nhanh thôi mà, – Bert nói. – Cởi thòng lọng ra mới thành vấn đề.

— Nếu cậu phải thòng lọng nó thì chôn cậu mới thành vấn đề, – Dish nói.

Anh em nhà Rainey cảm thấy mình cũng đã trưởng thành, nhờ Newt nói với Đại úy cho vào thị trấn:

— Tớ muốn thử một cô điếm xem, – Ben Rayney nói.

Newt từ chối làm cái việc môi giới này.

— Chỉ có việc hỏi ông ấy thôi mà, – Ben nói.

— Tớ sẽ hỏi khi nào thì ta tới Nebraska thôi, – Newt nói.

— Ờ, nếu tớ chết đuối ở Sông Hồng thì tớ sẽ chẳng còn bao giờ được thử chơi điếm nữa, – Ben nói.

Call bắt đầu lo ngại về Gus. Chỉ lùng đuổi có một người, Gus ít khi lâu đến thế này. Ngay cả Mắt Đậu Ve cũng bắt đầu lo lắng.

Po Campo cũng không vào Đồn Worth, ông ngồi dựa lưng vào bánh xe, gọt tượng đàn bà. Trong khi đi, ông để ý đến những mẩu gỗ *hứa hẹn*, nhặt cất đi. Rồi đêm ông đẽo gọt. Bắt đầu từ một cục gỗ khá to, sau một tuần hay hơn ông đã biến nó thành một pho tượng đàn bà nho nhỏ cao năm phân.

— Tôi hy vọng ông ấy trở lại, – Po Campo nói. – Tôi thích Gus, tuy ông ta không thích cách nấu nướng của tôi.

— Đúng, lúc ông mới đến, chúng tôi chưa bao giờ ăn sâu bọ với các thứ linh tinh đâu mà, – Đậu Ve nói. – Tôi mong khi trở về Gus sẽ hợp được các món ăn của ông. Ông ấy không mất nhiều thì giờ để bắt một thằng cướp đâu.

— Gus sẽ không bắt được Vịt Biếc, – Po nói.

— Sao, ông biết nó à? – Call hỏi, ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

— Tôi biết nó, – Po nói. – Chỉ có quỷ mới xấu hơn nó mà quỷ thì không quấy nhiễu chúng ta trong chuyến đi này.

Chuyện thật đáng lạ. Call nhìn kỹ ông già nhưng Po vẫn ngồi bên cạnh bánh xe, những phoi gỗ phủ đầy hai cẳng chân ngắn ngùi. Ông để ý thấy cái nhìn của Call và mỉm cười, nói.

— Tôi đã có đợt sống ở vùng Llano đồng cỏ. Tôi muốn nuôi cừu, nhưng tôi rồ. Sói ăn mất cừu, da đỏ Comanche giết mất cừu, thời tiết giết mất cừu. Rồi Vịt Biếc giết mất ba đứa con trai. Sau đó tôi bỏ vùng đồng cỏ Llano đi.

— Tại sao ông nghĩ Gus không bắt được nó? – Call hỏi.

Po Campo ngẫm nghĩ. Deets ngồi ở gần ông, anh thích xem ông già gọt đẽo. Deets thấy như điều kỳ diệu việc ông già có thể lấy mẩu gỗ rồi làm cho nó thành người đàn bà xinh xắn.

— Tôi không thích con ngựa Đại úy Gus cưỡi, – Po nói. – Nó không bắt kịp được với con ngựa kia. Vịt Biếc bao giờ cũng có ngựa tốt nhất vùng vì thế nó luôn luôn chạy thoát.

— Nó không có ngựa hay nhất vùng đâu, – Call nói. – Tôi cơ.

— Vâng, đúng thế, con ngựa cái này hay, – Po nói. – Ông sẽ đuổi kịp được chứ Đại úy Gus thì không. Vịt Biếc sẽ bán người đàn bà ấy đi. Đại úy Gus có thể đưa người đàn bà về nếu như không bị da đỏ giết. Tôi không dám cá.

— Nếu có tiền tôi cá ngay, – Deets nói. – Ông Gus giỏi lắm.

— Tôi nghĩ da đỏ chẳng còn được mấy ai, – Call nói.

— Có những đứa phản loạn, – Po nói. – Vịt Biếc luôn tìm bọn ấy. Còn lại một ít. Vùng đồng cỏ Llano thì rộng.

Chắc chắn là như vậy. Call nhớ lại đôi lần các anh đã đi vào trong đó. Sau một hai ngày ai nấy đâm ra nơm nớp vì sự hoang vắng, trong khi các ảo ảnh cứ rung rinh ở những khoảng xa vô cùng tận. Ngay người có tài nhận

https://thuviensach.vn

hướng cũng có thể bị lạc bởi vì quá ít đặc điểm địa hình. Nước luôn luôn là hú họa.

— Tôi nhớ Gus, – Đậu Ve nói. – Tôi mong nghe ông nói chuyện. Tai tôi rỗng tuếch rồi.

Call phải nhận mình cũng nhớ nốt, và lo. Càng ngày Call càng cảm thấy vắng Gus, tuy may mắn sao họ đang qua những ngày bình yên – gia súc đi đường khá mệt, không gây ra rắc rối. Phần lớn anh em cũng ít cáu kỉnh hay cãi cọ nhau. Thời tiết thì lý tưởng, nước nhiều, cỏ xuân non mơn mởn.

Một ý nghĩ dằn vặt Call là anh đã để Gus một mình ra đi làm cái việc quá lớn với mình Gus – một việc mà cả hai cùng làm mới phải. Hàng ngày, trong khi đi đường, anh thường nhìn về phía tây bắc hy vọng thấy Gus về. Dần dà anh càng hay nghĩ là Gus đã chết. Người ta đơn giản biến mất trong vùng Llano để rồi chết gục tại đâu đó chẳng mồ chẳng mả, cuối cùng, những mảnh xương tàn bị thú vật tha nhặt đi.

Ý nghĩ Gus đã chết đè nặng lên Call. Anh bị ám ảnh hoài rằng Gus có thể sẽ không về nữa. Anh nhìn đàn gia súc trải dài trên đồng cỏ, cảm thấy tất cả đều chẳng đáng gì hết, đều có chút gì đó dớ dẩn. Có ngày anh gần như thấy muốn thả cho gia súc sổng đi và trả lương cho những người chăn dắt rồi giải tán họ. Anh có thể lấy Đậu Ve và Deets, và có lẽ cả thằng nhỏ, đi tìm Gus cho tới khi nào thấy.

Đám anh em ở Đồn Worth về còn đầy hơi men và đã khuây khỏa. Đầu Jasper muốn vỡ ra đến độ không còn ngồi nổi trên mình ngựa. Anh xuống đi bộ hai dặm cuối, thỉnh thoảng dừng lại nôn oẹ. Anh đã nhờ anh em nán chờ – ở cảnh anh lúc này dễ bị đánh cướp, anh bảo họ như vậy – nhưng các bạn đồng hành đều dửng dưng với số phận anh. Đầu họ cũng đủ nhức ghê gớm rồi.

— Cậu đi tới nước Tàu tớ cũng mặc, – Kim Sào nói, diễn đạt cái ý chung của đoàn. Họ tiếp tục cưỡi ngựa đi để Jasper lê lết được đến đâu hay đến đó.

https://thuviensach.vn

Đã đoán trước cảnh này, Po Campo có một món lạ chờ đợi họ – chiếc bánh ga tô ngọt lừ với nhân quả mâm xôi.

— Đường là thứ rã rượu, – ông nói. – Ăn nhiều vào rồi ngả lưng một lúc.

— Jasper không về? – Call hỏi.

— Không, nó đang chơi món thở gắn đâu đó giữa đây với thị trấn ấy, – Soupy Jones nói. – Lúc cuối cùng tôi thấy nó vẻ như sắp nôn hết mật xanh mật vàng ra.

— Có tin gì về Jake không? – Call hỏi.

Câu hỏi nhận được một loạt lườm nguýt.

— Hắn là một dân chó đẻ lên mặt ta đây, – Bert Borum nói. – Làm như không biết một đứa nào trong chúng tôi sất cả.

— Hắn bảo tôi ngửi toàn mùi cứt bò, – Kim Sào nói. – Hắn ngồi đánh bạc ở đấy, điếm bíu khắp chung quanh.

— Tôi chả nói được là hắn có tiếc nhớ người đàn bà bị bắt không, – Soupy nói.

Cuối cùng Jasper lê lết về. Ai thấy cũng cười hềnh hệch, tuy anh chẳng hiểu vì sao.

— Có cái gì chắc còn vui hơn cảnh tớ lê lết đi như thế này hả, – anh nói.

— Nhiều thứ hay hơn là nôn cơ, – Đậu Ve nói.

Khi Jasper biết đã hết phần ga tô mâm xôi, một món mình thích, anh đã dọa bỏ đi vì mọi người quá ư là bạc bẽo. Nhưng anh mệt quá không thực hiện được lời đe dọa của mình. Po bắt anh ăn một muôi mật đường, coi là thuốc chữa nhức đầu, trong khi anh em cho gia súc lên đường.

— Tôi tính lần phá trời sau là ở Sông Hồng, – Dish Boggett nói trong khi đi lên giữ đầu cánh.

https://thuviensach.vn

60

Đang lúc trời đất khô ráo dễ chịu và sự chăn lùa gia súc trở nên thú vị theo như ý nghĩ của Newt, thì thình lình thời tiết lại đâm ra ướt át. Hai ngày trước khi họ tới Sông Hồng, những đám mây đen dưới thấp sủi cuộn lên ở đằng Tây Bắc như khói đùn lên từ dầu sôi. Buổi sáng đẹp trời, vẻ tựa mùa xuân, nhưng chiều chưa kịp đến thì trời đất đã hóa thành nước.

Mưa liền trong hai giờ, dữ đến mức không thấy nổi cả gia súc. Newt thấy rét run và chán nản. Lúc này họ đang ở trên vùng đất bằng nhấp nhô không một bóng cây. Chẳng có gì để náu ẩn trừ vòm trời. Họ đành cắm trại dưới mưa và Po Campo rót cà phê nóng cho họ nhưng đêm vẫn hứa hẹn là khốn khổ. Những chuyên gia am tường thời tiết, Po và Deets, bàn về tình hình đều nhận rằng họ không biết lúc nào thì có thể tạnh mưa.

— Có lẽ phải đến cả tuần, – Po nói, điều chẳng làm ai vui hết.

— Mẹ kiếp, tốt nhất là đừng mưa hết tuần, – Jasper nói. – Để có mà sông hóa thành ra biển mất à.

Họ lùa gia súc hết đêm hôm ấy không phải vì chúng náo loạn mà chỉ vì ngồi trên lưng ngựa họ khô ráo hơn là ở dưới đất ướt sũng. Newt bắt đầu nghĩ rời Bồ Câu Cô Đơn là một sai lầm nếu như trời sắp sửa cứ ướt át mãi thế này. Anh nhớ lại ngày đêm ở đó khô ráo quang đãng đến nhường nào. Không hiểu sao anh và Chuột Nhắt cứ loạng quạng suốt cả đêm, tuy gần sáng thì mệt quá anh chẳng còn thiết sống nữa.

Hôm sau cũng không khá hơn. Bầu trời như màu sắt thép và Gus vẫn không trở về. Anh đi lâu rồi, hình như thế, và cả Lorena nữa. Dish Boggett ngày thêm lo lắng, thỉnh thoảng lại bộc lộ tâm tình với Newt. Newt tôn trọng tình cảm của anh còn anh em khác thì dứt khoát là lờ đi mỗi khi đụng đến chuyện đó của Dish.

— Vì Jake mà tôi cho rằng chúng ta mất đứt mất cả hai người, – Dish nói. – Jake là cha đại bố láo.

https://thuviensach.vn

Newt đau đớn phải nghĩ về Jake như vậy. Newt vẫn nhớ Jake đã chơi đùa với anh như thế nào khi anh là một đứa trẻ, Jake đã làm cho mẹ Newt có được một vẻ sống động, tươi tắn như thế nào. Tất cả những năm Jake bỏ đi, Newt đã trừu mến nhớ đến Jake và cho rằng nếu Jake trở về thì sẽ là một bậc anh hùng. Nhưng phải nhận rằng từ ngày trở lại thì tư cách của Jake chẳng có gì là đáng tự hào hết. Nó chạm đến ranh giới của sự hèn nhát, đặc biệt việc Jake điềm nhiên quay lại với bài bạc sau khi Lorena đã bị bắt cóc đi.

Trời vẫn mưa khi họ đến bờ con Sông Hồng thấp tè. Nước có lên nhưng vẫn chưa rộng hoặc sâu lắm. Điều làm cho Call lo ngại là lội qua nó – trên một trăm mét cát ướt màu gỉ sắt. Sông Hồng nổi tiếng về đáy cát lầy lún của mình.

Deets ngồi bên anh đăm chiêu nhìn con sông. Từ lâu nó đã tượng trưng cho cái tuyến biên giới của họ hoạt động ở phương bắc. Vùng đất bên kia mới mẻ, lạ lẫm với họ biết bao.

— Cậu có nghĩ nên chờ cho nước rút đi không? – Call hỏi.

— Không rút đâu, – Deets nói. – Vẫn mưa đấy.

Dish đến xem Deets thăm dò chỗ lội. Deets cho ngựa vào dòng nước đang dâng cao và chẳng mấy chốc qua được con sông nhưng rõ ràng là không thích quãng đó vì anh vẫy mũ cho mọi người rồi phi ngựa xuôi xuống. Lập tức anh mất hút trong mưa, nhưng một giờ sau anh trở lại báo tin đã thấy một chỗ lội tốt hơn. Lúc đó mọi người đều thấp thỏm về chuyện Sông Hồng dìm chết cao bồi đã trở thành truyền thuyết.

Nhưng nỗi sợ này không có cơ sở. Mưa bớt mau và mặt trời rọi qua mây khi họ đang lùa gia súc đi qua những vạt bùn khiến cho lội sông cũng ngon gần như đi trên đường cái vậy. Chó Khoặm dẫn gia súc tụt thẳng xuống sông và chẳng mấy chốc đã vượt sang gặm cỏ ướt của Lãnh thổ Oklahoma.

Mặt trời ló ra làm cho tinh thần mọi người phấn chấn. Họ chẳng phải là đã qua Sông Hồng và vẫn còn sống để kể lại chuyện đó sao? Đêm hôm đó

https://thuviensach.vn

người Ireland hát đến hàng giờ và một vài anh em cao bồi hòa theo – họ đã dần dà học được một ít bài hát Ireland.

Đôi khi Po Campo hát bằng tiếng Tây Ban Nha. Ông có cái giọng trầm, khàn khàn luôn có vẻ như sắp bị tắt ngấm vì hết hơi. Các bài hát khuấy động một vài người, chúng buồn quá.

— Po, ông là người vui tính sao lại hay hát về cái chết thế? – Soupy hỏi. Po có một cái lục lạc nho nhỏ làm bằng quả bầu, ông lắc nó khi ông hát. Cái lục lạc cộng với cái giọng khàn khàn của ông đã có một hiệu quả kỳ lạ. Âm thanh này có thể làm cho tóc gáy Đậu Ve dựng lên.

— Đúng đấy, Po. Vì là một người vui, ông mới hát những bài buồn, – một lần Đậu Ve nhận xét trong khi ông già lắc lắc cái lục lạc.

— Tôi không hát về bản thân, – Po nói. – Tôi hát về cuộc đời. Tôi vui nhưng cuộc đời nó lại buồn. Các bài hát không thuộc về tôi.

— Được, vậy ông hát chúng thì chúng thuộc về ai? – Đậu Ve hỏi.

— Về những ai nghe chúng, – Po nói. Ông đã cho Deets một bức tượng đàn bà ông tạc. Deets hãnh diện lắm, anh cất nó bên mình, trong túi quần da.

— Đừng cho tôi bài hát nào hết đấy, – Đậu Ve nói. – Chúng buồn quá thể. Tôi sẽ nằm mê dữ.

— Nếu anh nghe chúng thì chúng thuộc về anh, – Po nói. Khó nhìn thấy mắt ông. Chúng đã sâu hoắm mà ông lại ít khi cất chiếc mũ rộng vành ra khỏi đầu.

— Tôi mong ta có một cái đàn, – Kim Sào nói. – Nếu có đàn vĩ cầm ta có thể nhảy được.

— Nhảy với ai? – Bert hỏi. – Tớ chẳng thấy người đàn bà nào.

— Nhảy với chúng mình, – Kim Sào nói.

Nhưng họ không có đàn vĩ cầm. Chỉ Po Campo lắc cái lục lạc và người Ireland hát về đàn bà mà thôi.

https://thuviensach.vn

Ngay cả vào đêm quang quẻ đẹp trời, bài hát buồn cùng việc biết là không có đàn bà cũng đủ làm cho anh em âu sầu. Phần lớn đêm đêm họ quay ra nói đến chị em gái, những ai có.

Call ít nghe chuyện hay nghe hát vì anh vẫn tiếp tục ở trại riêng. Anh suy sụp với việc Gus không về. Như thế chỉ có nghĩa là một cái gì đó xấu đã xảy ra. Một đêm lau súng anh bỗng ngạc nhiên bởi âm thanh của chính tiếng anh. Đang lau súng, anh đã có ở trong đầu một cuộc chuyện trò với Gus, một chuyện mà trước khi Gus đi anh chưa có thì giờ để nói với bạn. "Tớ mong cậu giết thằng cha đó nếu cậu có cơ hội," anh nói. "Tớ mong cậu giá mà đừng khuyến khích Jake mang cô gái ấy đi theo."

Lời lẽ cứ thế vọt ra. Anh vui gấp đôi là chỉ có mình anh vì nếu đám cao bồi nghe thấy thì chúng sẽ bảo anh hâm. Nhưng không ai nghe thấy cả, trừ con Mụ Địa Ngục đang ăn cỏ ở đầu dây buộc. Đêm nào anh cũng lùa một đầu dây vào dưới thắt lưng anh rồi buộc vòng nó vào cổ tay anh và sẽ không có chuyện nó phát hoảng mà thình lình sổng chạy. Call đã trở thành rất nhạy cảm với các cử động của nó, đến mức nếu nó nghệch đầu lên đánh hơi trong gió, anh liền tỉnh giấc. Thường không là gì khác một con hươu hay một con sói đảo qua. Nhưng con ngựa cái nhận ra hết và Call được nghỉ tốt hơn, biết rằng nó sẽ canh đêm.

61

Augustus tính đi về phía tây hai, ba ngày sẽ bắt được vào đường đi của gia súc nhưng sang ngày thứ hai thì đổ mưa. Anh cắt cho Lorena một chiếc pông sô trùm người từ mảnh vài dầu nhặt được ở trại của đám săn trâu rừng, nhưng dù như thế cô đi vẫn cứ vất vả. Mưa rét và xem vẻ còn kéo dài cho nên anh đánh liều đến Vách Gạch Mộc – cái đồn cũ này có được hứa hẹn duy nhất về chỗ náu mưa.

Họ đến đây để rồi thấy nơi đây hoàn toàn hoang vắng, phần lớn nhà cửa đều trong cảnh đổ nát.

https://thuviensach.vn

— Không có đủ trâu rừng, – Augustus nói. – Chưa tới hai năm trước chỗ này ồn ào lắm mà bây giờ xem kìa. Tựa như hoang vu đã từ năm chục năm nay rồi. Những dấu hiệu duy nhất của sự sống là các con rắn đuôi chuông, của này thì sẵn vô kể, và chuột, điều giải thích cho sự có mặt của rắn.

Họ tìm được gian phòng ít nhiều còn nguyên mái, lò sưởi hoạt động được khi anh chọc phá đi một tổ cú. Anh phá những gì còn sót lại của một cỗ xe cũ kỹ để nhóm lửa.

— Thời tiết này làm Call đi chậm lại. Anh chắc họ nghĩ chúng ta chết cả rồi.

Lorena vẫn không nói năng. Cô thấy khó lòng cất lời. Với cô, im lặng hình như là vũ khí sắc bén nhất chống lại điều xấu có thể xảy ra. Khi sự thể xấu đi, nói không giúp được gì – chẳng ai người ta nghe cả. Nếu bọn Kiowa cần làm cái mà chúng muốn thì cô dù gào thét rách họng cũng chẳng đứa nào thèm nghe.

Gus kiên nhẫn với sự im lặng của cô. Hình như chả bận tâm đến nó. Anh cứ nói, tựa như họ đang chuyện trò này nọ. Không nói gì đến việc đã xảy ra với cô, anh đối xử với cô y như họ vẫn còn đang ở Bồ Câu Cô Đơn.

Tuy không nói gì với Gus nhưng vắng Gus là Lorena không chịu được. Đêm cô lăn vào trong chăn với anh – chỉ như thế cô mới cảm thấy ấm. Nhưng nếu anh đứng dậy làm vài ba việc lặt vặt nào đó thì cô lại ngó anh, còn nếu việc vặt đưa anh ra ngoài cô liền bật dậy theo ra.

Ngày thứ hai vẫn mưa xối xả. Thăm dò trong đồn, Gus đã đi qua một cái hộp to tướng đựng khuy áo.

— Có một người đàn bà trong trận đánh ở đây. Anh đoán người đàn bà này bỏ chạy nhanh quá nên vất hộp khuy lại.

Có đủ các cỡ khuy, nó cho Gus một sáng kiến. Anh có một cỗ bài ở trong túi yên và mau lẹ lấy nó ra.

https://thuviensach.vn

— Ta đánh vài ván chơi nào. Khuy là tiền. – Anh rải tấm chăn gần lò sưởi rồi xếp khuy thành cọc theo từng cỡ. Có một ít khuy sừng to tướng chắc là để dùng cho các áo khoác.

— Bọn này sẽ là những đồng năm chục đô la vàng của chúng ta này. Đây là những đồng mười, còn cọc bé này là đồng năm. Đánh thế này là đi tiền lớn cả với nhau đấy.

— Gus, không được bịp đấy, – thình lình Lorena nói. – Nếu anh bịp thì em không *ấy* đâu.

Nghe cô nói, Augustus cảm động quá, ứa nước mắt.

— Cưng à, chúng ta chơi lấy khuy thôi, – anh nói.

Một hai ván đầu Lorena đánh sai – cô đã quên các quân bài. Nhưng rồi chúng trở lại rất nhanh và cô chơi hăm hở, khi được một ván cô còn cười ra tiếng. Nhưng đánh bài chẳng mấy chốc đã làm cô mệt – hình như làm cái gì lâu một ít cô cũng bị mệt. Và động một tí gì cũng lại run bắn lên.

Thấy cô mệt Gus làm cho cô cái ổ cạnh lò sưởi rồi ngồi bên khi cô ngủ. Những vết thâm tím đang lành. Cô gầy hơn lúc Vịt Biếc bắt đi, hai má hõm sâu vào. Bên ngoài mưa trút tơi bời xuống đồng cỏ dài dằng dặc. Ở một góc mái có chỗ dột, nước chảy thành dòng nho nhỏ xuống tường.

Họ ở lại Vách hai ngày, thoải mái. Tối đầu tiên Augustus tình cờ thấy một con hươu gặm cỏ ở sân để xe. Đêm hôm đó họ có thịt hươu và lần đầu tiên Lorena ăn ngon miệng thật sự.

— Ăn như thế này chẳng mấy chốc em lại là người đàn bà đẹp nhất bang Texas cho mà xem, – Augustus nói.

Lorena không đáp. Đêm hôm đó cô thức dậy khóc và luôn giật mình. Anh ôm cô, dỗ dành tựa hồ cô là một đứa trẻ. Nhưng cô không ngủ lại được nữa. Cô nằm trên ổ, hai mắt mở to. Một hai giờ trước rạng đông mưa tạnh và lập tức mặt trời tưng bừng chiếu trên đồng cỏ ướt đầm.

— Em muốn chúng mình ở lại đây, – Lorena nói khi thấy Gus sắp xếp để lên đường.

https://thuviensach.vn

— Nếu ở lại thì chúng mình không bền mạng đâu. Tất cả bọn phản loạn gớm ghiếc đang chạy rông đều biết chỗ này. Nếu chúng thò mặt đến là ta lập tức lôi thôi.

Lorena hiểu điều đó nhưng cô không muốn đi. Nằm ổ đánh bài bằng khuy thật là hay, chừng nào có Gus ở bên cạnh. Cô không muốn nhìn những người đàn ông khác, chẳng vì duyên cớ gì cả. Trong lòng cô cảm thấy mãnh liệt rằng cô nên ở ẩn giấu. Cô không muốn họ nhìn cô. Cô muốn Gus giấu cô đi.

Lorena khóc khi lên ngựa. Cô không còn giữ được nước mắt nữa. Chúng có thể tràn ra bất cứ lúc nào, tuy cũng giống như nói vậy, khóc có được ích lợi gì đâu. Chuyện đã xảy ra, cho dù khóc đến đâu thì phỏng có được cái gì.

— Lorie, bây giờ đừng đau khổ quá nữa. Chúng mình sẽ tới chỗ anh em và lúc đó thì em sẽ dễ chịu. Em sẽ đến San Francisco.

Lorena gần như quên đứt mất San Francisco là gì. Rồi cô nhớ ra. Một nơi có tàu thủy. Ở đó mát. Đó là noi Jake hứa đưa cô đến. Jake đã tuột hẳn ra khỏi đầu óc cô đến mức trong khi đang bối rối, nghĩ đến Jake cô thấy lạ lùng. Tựa như nghĩ đến một người nào đã chết.

— Jake đâu? – Cô hỏi.

— Anh không biết. Cậu ấy muốn cùng đi nhưng anh không muốn đi cùng với một cha ba láp.

Hai người đi tới chiều, giữ cho gần với con sông Canadian sau mưa đang đầy nước. Đến tối họ leo lên một lăn đất và trông thấy một cảnh tượng đáng ngạc nhiên: bốn đàn gia súc lớn rải ra hết tầm mắt trên khắp bình nguyên.

— Sông giữ họ lại rồi, – anh nói. – Tất cả đang phải chờ để xuôi.

Các cao bồi còn ở cách một dặm hay hơn nhưng Lorena đã bắt đầu run rẩy khi thấy họ. Họ chỉ là đàn ông nhiều thêm lên mà thôi.

https://thuviensach.vn

— Họ không làm gì em đâu, cưng. Có vẻ họ lại còn sợ em hơn là em sợ họ nữa kia. Phần đông họ đã quên béng mất đàn bà nom ra làm sao rồi cơ.

Khi đến gần đàn gia súc, một người phi ngựa lại gặp họ.

— Trời, đây là người học ở đại học Yale đây, người đã đọc những chữ La Tinh anh viết trên biển hiệu đây. Anh nhận ra con ngựa người kia cưỡi. Con ngựa hồng này bọn anh ăn cắp của lão Pedro về ngay trước khi lão chết đây mà.

Lorena không nhìn người đàn ông.

Wilbarger cũng ngạc nhiên không kém Augustus. Ông đã thấy hai người cưỡi ngựa và cho rằng đó là tiền trạm của một đàn gia súc khác:

— Lạy Chúa, McCrae kìa, thật bất ngờ. Tôi nghĩ ông phải đến sau tôi ba tuần thế mà bây giờ ông lại đánh từ phía tây đến.

Ông chạm tay vào vành mũ chào Lorena.

— Tôi không nghĩ là đã gặp tiểu thư ở đâu rồi, – ông nói.

— Đây là cô Lorena Wood, – Gus nói. – Cô ấy không may bị bắt cóc và tôi đã tìm cô ấy về. Chúng tôi cần cái ăn, đang muốn mua chút ít nếu như ông có dư dư.

Wilbarger liếc nhìn Lorena một lần nữa, cô ngồi cúi đầu xuống.

— Tôi không đến nỗi là kẻ mang bán cái ăn. Chúng tôi hoan nghênh các bạn đến trại ăn bánh ngô thịt muối thô thiển của chúng tôi, nếu như các bạn chịu nổi.

— Tôi sợ là không chịu được, – Gus bình thản nói. – Chúng tôi ngượng.

— Ồ, tôi hiểu, – Wilbarger nói, lại liếc Lorena.– Chúng tôi sắp ăn. Đây là một nước tự do cho nên lời khuyên của tôi với các bạn là cắm trại ở đâu thì tùy. Tôi sẽ mượn nồi của nhà bếp rồi mang đến cho một ít thức ăn khi các bạn đã ổn chỗ ở.

https://thuviensach.vn

— Tôi cảm ơn ông nhiều lắm, – Augustus nói. – Có thấy một cái cây nào ở quanh đây không?

— Thưa ông không đâu. Nếu có thì tôi đã ngồi ở bên dưới nó rồi.

Họ cắm trại trên đất bằng. Wilbarger làm cũng đẹp như nói. Trong một giờ ông đã quay lại với một con lừa thồ nho nhỏ. Ngoài một nồi to bíp tết bò và đậu ra ông còn đem đến một cái lều con.

— Tôi ít dùng cái lều vải này, – Wilbarger nói, ném nó xuống gần đống lửa. – Cô tiểu thư có lẽ cần có đôi chút kín đáo.

— Tôi đoán việc học tiếng La Tinh đã cho ông có được nhiều lịch sự như thế đấy, – Gus nhận xét. – Trời đất không thể nói trước được và chúng tôi sẽ được hưởng cái lều này.

— Tôi cũng mang đến một chai đây, – Wilbarger nói. – Hình như tôi nhớ ông là người uống rượu.

Lều vừa dựng xong, Lorena chui vào ngay. Gus rải một cái ổ và cô ngồi ở chỗ có thể nhìn được anh qua riềm cửa mở. Hai người đàn ông ngồi uống rượu bên ngoài.

— Đi có dễ chịu không? – Gus hỏi.

— Thưa không. Người cai của tôi bị chết ở mạn nam Đồn Worth. Tôi có một đàn gia súc nữa ở đâu đó đằng trước kia nhưng tôi không thể bỏ đây để đến đó kiểm tra. Tôi không biết sẽ còn được thấy chúng không.

— Ông ta chết vì sao? – Gus hỏi. – Mạn dưới đây thời tiết đẹp cơ mà.

— Chết vì ngựa ngã lại đằng sau đè phải. Ông ấy lẽ ra nên xem kỹ ngựa nghẽo.

— Rồ, – Gus nói. – Một người trưởng thành cần phải đủ khôn ngoan để kiếm lấy ngựa ngoan.

— Nhiều người không đấy. Con ngựa cái mà Đại úy Call không đổi cho tôi xem vẻ chẳng ngoan đâu, nhưng ông ấy là một người trưởng thành.

https://thuviensach.vn

— Trưởng thành nhưng không bình thường như ông nói. Tôi cho đó là vì thiếu học vấn. Nếu cậu ấy được học tiếng La Tinh thì xem vẻ nhiều phần sẽ đổi cho ông con ngựa.

— Ông có cho mình là bình thường không? – Wilbarger hỏi.

— Chắc chắn chứ. Trên thế gian này tôi chưa thấy cái đầu nào bình thường như của tôi.

— Thế mà ông ngồi đây, xa tít trên bình nguyên trần trụi với một người đàn bà nhút nhát ông cứu về. Để cứu cô ấy ông đã phải giết bao nhiêu thằng?

— Một lô. Tôi thịt được bọn tốt din nhưng thằng trùm sỏ lại thoát. Một tên cướp tên là Vịt Biếc, thằng này, tôi khuyên ông hãy tránh cho xa trừ phi ông có tài chiến trận.

— Cô gái này nom hom hem, xanh xao. Ông nên đưa cô ấy về Đồn Worth. Từ đây lên phương Bắc không có nhiều tiện nghi chăm sóc y tế đâu.

— Chúng tôi sẽ đi tà tà thôi. Tôi sẽ trả lại cái lều này ở đâu?

— Tôi có việc ở Denver, cuối năm cơ. Dĩ nhiên nếu tôi sống thì mới thế. Gửi nó đến Denver nếu ông có cơ hội. Tôi không dùng nhiều đến cái của nợ này nhưng mùa rét tới đây có thể dùng nếu như tôi vẫn còn ở ngoài với gió máy.

— Tôi thích loại uýt ki này, người nào bỏ hết thú vui yên ổn của đời để lẽo đẽo sau một đàn gia súc cứt đái thì là đứa rồ đấy.

— Ông có một vấn đề, và đó cũng là cái vấn đề tôi thường tự chê trách bản thân. Nếu ông là một người bình thường thì sao ông lại đi làm việc này chứ?

— Một việc dở dang ở Ogallala, Nebraska. Tôi ghét già đi rồi mà vẫn không làm xong được nó.

— Tôi hiểu. Chắc một tiểu thư khác nữa bị bắt cóc.

Họ uống đến lúc cạn chai rượu.

https://thuviensach.vn

— Nếu ông có hai chai tôi mong ông mang đến cả hai, – Gus nói. – Tôi cần phải trở lại với thói quen uống rượu.

— Được, nếu mai không qua được con sông khốn kiếp kia thì tôi sẽ xem liệu có cấp lên đây được chai nữa không, – Wilbarger đứng lên. – Tôi hiếm khi nghe được các câu chuyện như của ông.

— Tôi chưa biết được là có thích hay không nhưng tôi chấp nhận rằng đó là chuyện mà bên trại tôi không có. – Ông lên ngựa và nói thêm. – Tôi sẽ cho người bếp mang đến một ít điểm tâm. Trên đường ông không gặp một sê ríp trẻ người Arkansas chứ? Ông ta lên đâu đó ở trên này và tôi ngại cho ông ta.

— Chắc ông muốn nhắc đến July Johnson. Chúng tôi chia tay ông ta bốn hôm trước đây. Ông ta đi lên phía bắc.

— Hừ, ông ta có một kíp đi cùng khá ngộ nghĩnh. Tôi cứ thấy không yên tâm. Tôi thấy ông ta đáng yêu nhưng thiếu từng trải.

— Bây giờ thì từng trải hơn rồi. Vịt Biếc đã giết hết kíp của ông ta.

— Giết cả ba ư? – Wilbarger rụng rời. – Tôi còn mời chú nhỏ ấy làm việc.

— Nó lẽ ra nên nhận, – Gus nói. – Chúng tôi chôn cất họ ở phía tây đây.

Sáng sau, người bếp già của Wilbarger đến với một ít điểm tâm. Buổi sáng đẹp trời, và bình nguyên đã khô ráo. Augustus ra ngoài lều còn Lorena nhìn qua riềm cửa cũng hài lòng.

— Thế này y như sống ở khách sạn rồi, Lorie, – anh nói. – Chúng ta có người đem thức ăn tới, ăn hết đâu khắc có đến đấy ngay.

Vừa lúc người bếp vô ý bị con lừa thồ bé nhỏ đá cho một cái suýt trúng.

— Đi làm cái việc thế này nó ớn ạ, – người bếp nói.

https://thuviensach.vn

— Hay nó ớn người đi cùng, – Gus nói. – Nếu bán nó là tôi mua đấy. Tôi luôn luôn đi với lừa.

— Con lừa này không bán, – người bếp nói, nhìn khắp trại. – Tôi chỉ mong được sống trong lều xem sao.

Khi ông ta đã đi, Lorena ra ngoài ngồi dưới nắng. Trong lúc họ ăn, đám cao bồi của Wilbarger lùa gia súc ra sông.

Trước buổi trưa, tất cả gia súc đã qua sông, cỗ xe hàng và đàn ngựa của cỗ xe cuối cùng đang đi khuất dần về phía bắc.

— Chỗ qua này tốt, ta cũng nên qua đi, – Gus nói. – Có thể lại một trận mưa nữa đấy.

Anh gấp lều lại, cái lều khó đặt lên lưng ngựa. Con ngựa của anh không thích mang nó, cố hất đi, nhưng rồi anh cũng làm nó phải chịu. Họ qua không khó khăn gì rồi cắm trại trên lằn đất dài ở phía bắc con sông hai dặm.

— Bây giờ ta có thể ở lại, – Gus nói khi dựng xong lều. – Anh tính bọn họ một tuần hay hơn chút ít nữa sẽ đến đây.

Họ đến hay không Lorena chả cần nhưng cô mừng là có cái lều. Nó vừa dựng xong thì mây mưa lại cuồn cuộn đùn lên ở đằng tây bắc.

— Cứ mưa đi, sẵn sàng cả rồi, – Gus lấy hộp khuy trong túi yên ra. – Mưa nào ngăn được ta đánh bạc.

Wilbarger đã chu đáo để cho họ ít cà phê và một lườn thịt ba chỉ muối. Với những thức ăn như thế, với cái lều và những cái khuy, họ đã qua một tuần yên ổn. Má Lorena vẫn hốc hác nhưng các vết thâm tím đã lành. Cô vẫn ngủ cạnh Gus đêm đêm, mắt cô vẫn dõi theo mỗi khi anh ra ngoài dắt ngựa hay làm các thứ vặt vãnh nào đó. Những tối đẹp trời họ vài lần cưỡi ngựa ra sông. Augustus đã chắp nối được ít sợi chỉ thô anh tìm thấy ở Vách Gạch Mộc thành dây cầu và uốn một cây kim làm lưỡi rồi bắt nòng nọc làm mồi. Nhưng anh không câu được cá. Cứ hễ ra sông anh lại cởi hết áo quần để bơi.

— Xuống đi Lorie, – anh nhiều lần nói. – Tắm không làm sao đâu em.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng cô tắm. Đã lâu cô chưa tắm rửa và bây giờ thấy sảng khoái. Gus ngồi trên một tảng đá không xa phơi nắng. Nước chảy xiết, cô không lội ra sâu. Cô ngạc nhiên thấy da mình trắng quá nỗi, khi đã cọ sạch đất cát đi. Nhìn thấy đôi chân nâu rám và vùng bụng trắng phau của mình cô đã ngạc nhiên đến phát khóc. Một khi đã khóc thì khó mà ngừng lại, cô khóc tựa như không thể nào dứt được. Gus nhận thấy, bèn đi đến đỡ cô bước lên, vì cô cứ đứng ở đó nức nở, nước ngập ngang đùi.

— Anh nghĩ tốt nhất là em trút ra hết bằng tiếng khóc, Lorie. Em hãy nhớ rằng em còn một thời gian dài nữa để sống cơ đấy.

— Chúng nó đừng nên bắt em đi, – Lorena nói khi đã nín. Cô vơ đống áo quần rách nát trở về lều.

62

Một khi đến vùng Lãnh Thổ, Newt bắt đầu lo về da đỏ. Không phải một mình anh lo. Nghe nói quá nhiều tới các vụ lột da đầu đến mức người Ireland thường lùa tay vào tóc, tựa như để tin rằng nó không dễ gì mà bị bong ra. Phần lớn thời gian bỏ vào mài dao hay xem đạn dược có đủ không, Đậu Ve ngạc nhiên thấy người Ireland chưa bao giờ gặp một người bị lột da đầu. Trong những năm tháng làm Cảnh vệ, Đậu Ve và Call và Gus luôn thấy những người định cư bị lột da đầu, và chính chiến hữu của anh cũng đã nhiều người bị.

Đám anh em nhà Spettle, dần dà trở thành lắm miệng hơn, tâm sự với Newt rằng nếu không sợ bị lạc thì họ sẽ bỏ về nhà. Newt bèn nhắc.

— Nhưng các cậu phải đánh ngựa cơ mà. Đại úy đã mướn các cậu.

— Không biết chúng mình có đến chỗ da đỏ ở không, – Bill nói.

Mặc dù nói chứ rút cục họ đâu có thấy da đỏ lẫn cao bồi nào khác. Họ không thấy cái gì, dù chỉ một con sói hay một con sói đồng cỏ tình cờ. Newt thấy hình như mỗi ngày bầu trời lại lớn rộng hơn và vùng đất lại trắng lóa

https://thuviensach.vn

hơn. Chẳng thấy gì khác ngoài trời và cỏ. Không gian trống vắng đến mức khó mà tưởng tượng ra trên đời lại có những thị trấn và con người ở bên trong đó được.

Người Ireland đặc biệt bị cảnh trống vắng mênh mang này làm cho lo ngại. Ông thường nói. “Khi nào thì đến chỗ có người đây?”

Po Campo đã trở thành rất được yêu thích vì cách nấu nướng ngon lành của mình. Ông tốt và thân mật với tất cả, nhưng giống như Đại úy, ông cách biệt. Po cách biệt theo kiểu khác. Ông có thể hát cho họ nghe bằng cái giọng cổ khàn khàn nhưng ông là một người bí ẩn, một người kỳ lạ, suốt ngày đi bộ sau cỗ xe, đêm đêm gọt đẽo những bức tượng đàn bà nho nhỏ. Rồi mỗi cao bồi lần lượt nhận được một bức tượng.

— Để cậu nhớ đến chị em gái, – Po nói.

Một ngày rưỡi trước khi tới sông Canadian, mưa lại đổ kèm theo sấm sét. Suốt chiều chớp nhoáng nhoáng ở đằng tây. Lúc mặt trời lặn, Newt thấy một sự kiện hiếm có: một tia sét đánh từ nam lên bắc, rạch đôi vầng mặt trời đang lặn. Tia sét hình như đi hết chiều dài chân trời đằng tây – tiếng nổ đanh đến mức gần như mặt trời bị bửa ra làm hai, giống như ta bổ đôi một quả dưa to tướng màu đỏ.

Sau tiếng sét, mây đen cuồn cuộn lăn trên mặt đất như một đàn gia súc khổng lồ, trong vài phút nhấn chìm hết nắng quái. Rồi sấm sét gần như liên hồi kỳ trận, nổ lớn đến nỗi đầu Newt ong ong kêu lên. Đàn gia súc đã dừng lại, cao bồi đứng quây chung quanh thành một vòng tròn khép kín.

Đúng lúc Newt lên ngựa, một tiếng sét đánh ở bên rìa đàn gia súc cách chỗ Đại úy không đến năm chục mét. Lập tức một số bò ngã khuỵu, như cùng bị một cây gậy phang vào. Tựa hồ một mảng vách bằng gia súc đã bị đổ sập xuống mặt đất, ngổn ngang như gạch.

Một loáng sau gia súc vùng chạy. Chúng phá về đằng tây, thành một khối lớn, xông qua đám cao bồi tựa như không hề có mặt họ. Newt thúc ngựa cố chạy lên đầu đàn gia súc bởi anh gần vị trí đó hơn. Anh nghe thấy tiếng sừng va chan chát khi hàng nghìn con bò đâm húc vào nhau. Anh lại

https://thuviensach.vn

một lần nữa thấy vệt sáng lam nhạt lăn vù vù trên mỏm sừng các con bò và khi mưa như bức tường ập đến, anh thấy mừng. Anh lao vào nó nhẹ nhõm cả người. Anh biết nếu mưa dữ thì sấm sét cuối cùng sẽ ngừng.

Khi rạng đông tới, thì đó là một ban mai ảm đạm, bầu trời đầy mây. Newt cùng Dish, người Ireland và Kim Sào đang trông giữ một phần lớn số bò, có lẽ một nghìn con. Không ai biết chắc số bò còn lại ở đâu. Dish phóng ngựa đi tìm, ước khoảng nửa ngày trời. Cuối cùng khi trở lại thì có Deets bên anh. Đàn chính ở cách đó sáu bảy dặm về phía đông.

— Sét đánh chết bao nhiêu? – Newt hỏi, nhớ lại cảnh những con bò ngã gục.

— Mười ba, – Dish nói. – Nhưng chưa tai hại. Sét đánh chết Bill Spettle rồi. Đánh ngã tung ra khỏi ngựa. Bây giờ đang chôn.

Newt đang thấy đói nhưng cái tin này làm anh hết muốn ăn. Hai giờ trước cơn giông anh còn trò chuyện với Bill Spettle. Bill đã bắt đầu khá lém lỉnh, sau hàng trăm dặm đường im lặng.

Khi họ đến với đàn chính, gia súc đang lên đường, nấm mồ đâu đó ở đằng sau họ trên dải bình nguyên lầy lội. Không ai biết nói gì với Pete Spettle, không hiểu sao suốt đêm anh đã giữ được đàn ngựa cưỡi không tán loạn. Anh vẫn đang trông giữ chúng, tuy nom mệt rũ rượi và ngơ ngơ ngác ngác.

Mọi người đều đói meo nên Call cho dừng lại ăn vội, chỉ là một bữa qua loa. Vẻ trời như lại sắp mưa. Anh biết sông Canadian đã ở gần đây, anh muốn qua nó trước khi mưa lại đổ xuống; nếu không họ sẽ bị kẹt lại đến cả tuần.

Deets được cử đi tìm chỗ lội nhưng chẳng mấy lúc anh đã quay lại. Sông Canadian chỉ cách có bốn dặm và có một chỗ rõ ràng đã được nhiều đàn gia súc vượt qua.

— Chúng ta sẽ phải bơi, – anh nói, trước vẻ sừng sờ của Jasper.

https://thuviensach.vn

— Tôi chỉ mong sẽ không phải bơi trong khi đang có giông. – Dish nói, nhìn lên những đám mây nặng trĩu.

Call lo lắng hơn cái vẻ anh để lộ ra ngoài. Hôm qua họ đã mất một người, một chàng trai bị chôn vùi vội vã, chẳng còn bao giờ nhìn thấy mái nhà của mình. Anh không muốn rủi ro thêm nhưng vẫn phải qua con sông kia. Anh phóng lên xem chỗ lội và hài lòng thấy nó an toàn. Nước sông đầy, nhưng con sông không rộng – họ sẽ không phải bơi xa.

Khi tới sông, trời lạnh quá khiến cả người Newt nổi da gà. Anh bọc quần áo lại rồi buộc nó cao lên trên yên ngựa, buộc cả ủng. Cảnh đám đông đàn ông cởi truồng lội sông hẳn là phải buồn cười. Ai nom cũng trắng hếu như lợn cạo, trừ hai bàn tay và bộ mặt nâu rám.

— Lạy Chúa, lũ chúng ta là một dàn mỹ nhân đây, – Dish nói, quan sát hết lượt. – Deets nom đẹp hơn cả, ít nhất thì anh ta chỉ có một màu. Còn bọn ta đều là giống lang hết

Ở bình nguyên, thời tiết luôn có chỗ dành cho những bất ngờ. Lúc họ sắp cho bò xuống nước thì một cơn cuồng phong ào tới. Vào lúc đó, con Chó Khoặm đã qua làn nước chảy mạnh được khoảng hai chục mét. Dish và Call mỗi người ở một bên nó, bầu trời xám xịt bỗng bắt đầu phóng xuống những cục trắng nho nhỏ.

Ở bên lưng ngựa, bám lấy dây yên trong khi ngựa bơi. Dish trông thấy những cục nhỏ này cắm xuống nước liền sợ thót người lại vì ngỡ là đạn. Chỉ khi ngửng lên nhìn và bị một hòn nhỏ bắn vào má anh mới biết là mưa đá.

Call thấy mưa đá nhưng anh không lo, vì anh đã gặp những cơn mưa đá thoảng qua trong vòng năm phút.

Nhưng lúc anh và Dish đã qua bờ bắc thì anh hiểu rằng trận này sẽ dài hơn. Nó đang to lên từng phút một. Dish cưỡi ngựa đến, vẫn trần truồng, cố giơ một tay lên che đầu che mặt. Mưa đá rơi tứ tung, vỗ lõm bõm lên mặt nước, văng trên lưng gia súc rồi cắm vào bờ sông lầy bùn.

— Ta làm gì bây giờ, Đại úy? – Dish hỏi. – Đá đang to lên đây này. Liệu có chết được không?

https://thuviensach.vn

Call chưa nghe nói có ai bị chết vì mưa đá nhưng anh đã bị một hòn to bằng quả trứng gà mái tơ choang khá mạnh vào đằng sau tai.

— Nếu dữ nữa thì chui xuống dưới bụng ngựa ấy, – anh nói. – Lấy yên ra mà che.

— Con ngựa này sẽ đá chết tôi nếu tôi chui xuống dưới bụng nó, – Dish nói. Anh vội tháo yên ra, lấy chăn yên làm cái che đầu tạm thời.

Newt không hiểu là cái gì khi hòn đá đầu tiên rơi xuống. Lúc thấy những viên trắng nho nhỏ văng trên cỏ anh lại đồ là mình đang chứng kiến những bông tuyết cuối mùa.

— Xem kìa, đang có tuyết, – anh kích động nói với Kim Sào Nelson lúc đó đang ở gần.

— Không phải tuyết, mưa đá đấy, – Kim Sào nói.

— Tôi nghĩ là tuyết trắng, – Newt thất vọng.

— Cả hai thằng đều trắng. Khác nhau là mưa đá thì rắn.

Trong vài phút Newt thấy ngay được nó rắn đến thế nào.

— Lạy Chúa, tốt hơn cả là ta xuống dưới sông đi, – Kim Sào nói. Anh có một chiếc mũ to, đang cố dùng nó che đỡ nhưng xem ra không ổn.

Newt nhìn quanh tìm cỗ xe hàng nhưng không thấy, mưa đá quá ư dày đặc. Rồi anh cũng không nhìn thấy cả Kim Sào nốt. Anh thúc mạnh ngựa phóng ra sông tuy chẳng biết sẽ làm gì khi tới đó.

Mưa đá dày đến mức con Chuột Nhắt đã nhảy quàng xuống bờ sông cao gần hai mét, quăng Newt xuống. Anh lại cố xoay xở nắm lấy dây cương. Và khi đứng lên anh tình cờ thấy Chuột Nhắt đang làm thành một bức tường. Anh rúc vào dưới bụng nó cho tới lúc cơn mưa đá nhẹ đi, không lâu quá mười phút. Bờ con sông Canadian đầy những đá, cả bình nguyên quanh họ cũng vậy. Bò và ngựa xéo lên đá mà đi. Thỉnh thoảng còn những hòn đá lắc rắc phóng xuống, đập vào những hòn trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Newt thấy gia súc đã qua con sông Canadian hoang dại, con sông làm cho ai cũng khiếp hồn mà chẳng khiến cao bồi nhọc công mấy, họ lúc này đang mỗi người một chỗ trần như nhộng, rúc dưới những cái yên, một số thì dưới bụng ngựa. Thật là một cảnh nực cười: Newt mừng vì sống sót đến độ bỗng thấy muốn cười vang. Ngộ nhất là Đậu Ve, anh đứng cách đó hai chục mét, cái cổ thò ra khỏi mặt sông, mũ chụp bên trên.

Nhìn bình nguyên nâu đỏ bây giờ quay ra trắng xóa, Newt thấy hay hay.

Người Ireland nhặt đá lên ném xuống sông. Chẳng mấy chốc đám cao bồi cũng ném, xem ai ném xa hơn hay ai thia lia được nhiều lần văng hơn.

Rồi họ thấy một quang cảnh kỳ lạ: Po Campo đang nhặt đá bỏ vào sọt, hai con lợn theo sau như hai con chó.

— Cậu có biết ông ta định làm gì với chỗ đá ấy không? – Kim Sào hỏi.

— Chắc ông ấy đem om, – Đậu Ve nói. – Ông ấy chọn chúng như nhặt đậu vậy.

Anh nhảy phắt lên lưng ngựa và lạnh cóng lại trước khi tra được bàn chân kia vào bàn đạp. Anh tình cờ liếc nhìn qua sông và nhận ra một người đang cưỡi ngựa đi tới chỗ họ. Những người ở bờ bắc đang quay lưng cả lại nên không nhìn thấy.

— Kìa, tôi thề đây này, Gus kia, – Đậu Ve la toáng lên. – Ông Gus không có sứt mẻ gì đâu mà.

Họ đều quay ngoắt lại nhìn.

— Sao anh biết là ông ấy? – Bert hỏi. – Xa như thế cơ mà. Nhỡ là một thủ lĩnh da đỏ thì sao.

— Tớ tin là Gus, – Đậu Ve nói. – Tớ đang tự hỏi xem ông ấy đã đến những đẩu đẩu đâu rồi đây.

https://thuviensach.vn

Call và Dish đang mặc quần áo khô vào người thì Gus cưỡi ngựa đến. Chỉ khi nghe thấy tiếng ngựa của anh xéo vỡ những viên đá hai người mới quay lại. Lập tức Call nhận ra ngay con ngựa của Gus khác với con anh cưỡi lúc ra đi, còn bản thân anh thì nom khỏe khoắn.

— Lạy Chúa, tớ không nghĩ các cậu bây giờ lại cởi truồng để làm việc đâu, – Augustus nói. – Nom vẻ như đám chim khướu các cậu bị rải ra tan tác từ đây đến Đồn Worth rồi đấy nhỉ?

— À, nước sâu mà chúng tớ không mang theo nhiều quần áo khô, – Call nói. – Cậu thế nào?

— Đại khái. Tuần trước tớ đến đây và thấy chẳng có lý gì lại xuống phía nam.

— Ông có tìm thấy Lorie không? – Dish hỏi.

— À, cái chắc. Hắn cô ấy đang ngồi trước lều nhìn các cậu cởi truồng đi lại nhâng nháo đây.

Nghe nói thế Dish đỏ bừng mặt, vội vàng mặc ngay quần áo, tuy lúc Gus chỉ cái lều thì anh thấy nó ở xa quá, Lorie không thể phân biệt được ai với ai.

Nhiều cao bồi trần truồng đang ở bờ nam cũng quên mất cả thận trọng nhào xuống nước bơi sang, khoái trá vì Gus về.

— Tôi thề đấy, Gus à, bọn tôi sắp nghĩ mất ông rồi, – Đậu Ve nói. – Ông có bắt được thằng cướp không?

— Không, nhưng tớ hy vọng có ngày, – Augustus nói.

— Ông đến thị trấn hay đi đâu? – Dish hỏi. – Lúc đi ông có lều đâu nhỉ.

— Ông Wilbarger cho tớ mượn, – Gus nói. – Lorie cần được kín đáo.

— Tốt nhất là cho xe sang sông đã, – Call nói. – Ta nghe chuyện Gus sau. Các cậu chưa mặc quần áo thì trở lại giúp nào.

https://thuviensach.vn

Mặt trời ló ra, cộng với việc Gus về làm tinh thần anh em phấn chấn. Ngay Jasper bình thường quá lo lắng sông nước cũng quên phắt cả sợ, bơi lộn lại giúp cỗ xe. Tất cả họ đều coi việc bơi qua sông như một trò vui đùa tuy họ đã từng thấp thỏm chuyện này một tuần liền.

— Tớ thấy các cậu vẫn giữ ông nấu bếp già. – Augustus nói.

— Đúng, ông ấy nấu nướng ngon đấy, – Call nói. – Cô gái ấy ổn cả chứ?

— Đủ gian truân nhưng nay đang khỏe. Cô ấy sẽ không quên nhưng cô ấy vượt qua được.

— Bất cứ chỗ nào có thể để cô ấy ở lại được cũng đều xa đây cả.

— Ô, tớ không có ý bỏ cô ấy lại đâu, – Gus nói. – Chúng tớ đã có cái lều của Wilbarger. Chúng tớ sẽ đi cùng với đám cao bồi trẻ các cậu đến Nebraska.

— Rồi sao?

— Tớ không rõ, chưa đến đó mà, – Gus nói. – Có tin gì về Jake không?

— Cậu ấy ở Đồn Worth khi bọn tớ qua đó. Tớ nghĩ Jake sinh tử với cờ bạc.

— Tớ có gặp người sê ríp đuổi bắt cậu ấy. Vợ ông ta trốn nhà còn Vịt Biếc thì giết người phó sê ríp và hai đứa trẻ đi cùng với ông ta.

— Nếu bắt Jake thì ông ta sẽ được hoan nghênh, – Call nói. – Tớ sẽ không che chở được cho cái kẻ đã để người đàn bà của mình bị bắt rồi lại điềm nhiên quay về với bài bạc.

— Của hiếm đấy, – Gus nói.

— Tớ gọi thế là hèn nhát, – Call nói. – Tại sao cậu không giết Vịt Biếc đi?

— Nó nhanh chân. Cưỡi cái con nghẽo này tớ không đuổi kịp nó. Và tớ cũng phải nghĩ đến Lorie.

— Tớ ghét để cho một đứa như thế trốn đi lắm, – Call nói.

https://thuviensach.vn

— Vậy đi mà bắt đi, Woodrow, – Gus nói. – Nó ở phía tây đây này, chắc là ở bang Colorado. Cậu đi bắt nó còn tớ thì nuôi nấng các con bò cái này.

Họ thấy đám cao bồi đã tụ tập hết quanh cỗ xe.

— Ông ấy thích làm cho bọn trẻ ngạc nhiên, – Call nói với tất cả. – Luôn luôn cho ra một cái gì kỳ lạ.

Họ bèn lóc cóc cưỡi ngựa tới và thấy Po đã chế các cục mưa đá hóa thành một kiểu kẹo.

— À thưa ông, – Po nói với Gus, – tôi thấy ông đã về kịp ăn điểm tâm đấy.

— Tôi đã về để kịp thấy một lũ ba lăng nhăng trần truồng, – Gus nói.

Mọi người đều nghĩ tới Lorena. Nhiều người vẫn còn giữ nguyên vẻ đẹp của cô trong tâm trí. Điều gì đã xảy ra với cô? Bây giờ trông cô ra sao? Cô là người đẹp nhất mà nhiều người trong bọn họ đã được nhìn thấy, nay thì cô đang ở gần đây, vẻ đẹp của cô rực chói lên, tươi tắn trong trí nhớ họ, làm cho họ càng bồn chồn muốn được thấy cô.

Đặc biệt Dish thì không thể rời được mắt khỏi chiếc lều nữa. Khao khát được thấy Lorena, anh cứ tưởng tượng có một giây phút nào đó cô sẽ đi ra khỏi lều nhìn về phía anh. Chắc chắn cô nhớ anh; có thể cô còn giơ tay vẫy anh nữa cũng nên.

Lorena biết đám cao bồi hiện ở gần đây nhưng cô không nhìn ra ngoài lều. Gus đã cam đoan sẽ trở về sớm và cô tin anh – tuy đôi khi anh ra có việc độ một giờ cô lại giật mình thon thót. Vịt Biếc chưa chết. Nó có thể lại đến bắt cô đi, nếu như Gus không canh phòng sít sao. Chỉ có anh ở bên mới làm cho cô ngủ nổi.

Thỉnh thoảng cô nhìn ra và thấy cỗ xe hàng với Gus bên cạnh nó. Anh dễ nhận được ra vì mái đầu bạc trắng. Chừng nào còn nhận ra anh, chừng ấy cô mới không lo ngại.

https://thuviensach.vn

Call cho anh em đóng trại. Họ đã trải qua hai tư giờ vất vả. Một con hươu sừng tấm lạc lõng lội qua sông. Bert ném thòng lọng bắt nó và Po giết gọn nó bằng một nhát búa thật đanh. Ông phanh mổ nó cũng gọn như vậy và chẳng mấy chốc đã làm xong món ăn. Mùi bíp tết thơm lừng khiến mọi người sực nhớ mình đang đói dữ. Họ vồ lấy món ăn như những con sói.

— Bò khó đi xa nổi với đám này, – Augustus nhận xét. – Nếu không biết dẹp cái đói đi thì các cậu sẽ chén hết cả đàn gia súc khốn kiếp này trước khi đến Sông Bột. Call à, sẽ là giỡn mặt cậu đấy, – anh nói thêm.

— Sẽ gì? – Call hỏi. Anh đang để cả đầu óc vào Vịt Biếc.

— Nghĩ xem. Cậu lên đường đi Montana với một đàn bò và mấy cậu cao bồi đói. Lúc đến đấy thì đám cao bồi đã ăn sạch bò và cậu trở về số không. Rồi da đỏ Cheyenne hay Sioux sẽ quét sạch đám cao bồi, trơ lại còn có mỗi mình cậu.

— Thế cậu thì sao? – Call hỏi. – Cậu cùng đi mà.

— Tớ sẽ dừng chân và lấy vợ, chắc thế. – Augustus nói. – Đến lúc tớ cần một gia đình rồi.

— Vậy là ông lấy Lorena ư, Gus? – Dish hỏi, thình lình hốt hoảng. Biết rõ Gus đã cứu sống Lorena khỏi kiếp tồi tệ, anh cho là Lorena sẽ lấy Gus để đền ơn.

— Không đâu. Dish, tớ có người khác ở trong đầu rồi. Nhưng cậu đừng có mơ tưởng hão. Lorie còn sợ đàn ông phải đến vài năm nữa cơ.

— Ma quỷ, cô ấy lúc nào cũng sợ mà, – Kim Sào nói. – Tôi hai lần đưa tiền tử tế thế nhưng cô ấy cứ nhìn qua tôi y như thể tôi là một cái cửa kính vậy.

— Đúng, cậu gầy nhẳng, – Augustus nói. – Thêm nữa cậu lại cao quá cỡ, không hợp với đàn bà. Đàn bà thích anh còi hơn, nói chung là như vậy.

Câu nhận xét làm mọi người ngạc nhiên, vì nó lạ. Tại sao đàn bà lại thích anh còi hơn? Và tại sao Gus lại biết như thế chứ? Đằng nào thì cũng là một nhận xét đáng yên tâm vì hễ Gus đã nói điều gì ra thì chẳng ai mà

https://thuviensach.vn

không chờ nghe. Những người phải làm ca đêm có thể thú vị đến hàng giờ với lời nhận xét này, rồi cãi nhau xem liệu nó có đúng hay không.

— Mẹ kiếp, tôi nhớ những chuyện ông nói đây, Gus, – Đậu Ve bảo khi Gus lên ngựa đi.

Call đi theo ra với Gus. Một đàn sếu bay đến đậu xuống bờ sông.

— Chuyến đi này gay cho bọn nhỏ, – Augustus nói. – Ta đã mất hai cậu, tay sê ríp trẻ cũng mất hai.

Họ dừng lại hút thuốc. Đằng xa, đám ca đêm vừa đi ra với gia súc.

— Chúng mình nên trở lại làm Cảnh vệ để cho bọn trẻ này ở nhà, – Augustus nói. – Trước khi tới Montana, một nửa các cậu ấy sẽ bị chết bởi vô vàn lý do này khác. Chúng mình lẽ ra nên đi tìm một cái thị trấn cổ lỗ dữ dằn nào đó mà khai hóa cho chúng. Đó là cách làm nổi tên tuổi thời này đấy.

— Tớ không muốn có tên tuổi, – Call nói. – Tớ thích có một trại chăn nuôi.

— Được, tớ phải nhận là tớ vẫn còn hám đánh nhau, – Augustus nói. – Đánh đấm làm đầu óc sắc bén ra. Việc duy nhất khác làm cho đầu óc cũng sắc bén ra là nói chuyện với đàn bà, món này thường thì nguy hiểm hơn.

— Rút cục bây giờ cậu thành người bảo vệ cô gái đó rồi đấy, – Call nói. – Cô ấy không là kiểu đàn bà cậu thích, như một người vợ?

— Đúng, không phải, – Augustus nói. Bản thân anh đã suy nghĩ điều này. – Tớ mong cậu sẽ lấy vợ, – anh nói với Call.

— Tại sao? – Call hỏi.

— Tớ muốn có ý kiến của cậu về việc này, thế thôi. Có điều cậu không có kinh nghiệm cho nên cậu cũng chẳng giúp được gì tớ.

— Ừ, tớ không ham chuyện đó bao giờ. Tớ không hiểu tại sao.

— Cậu không thích nhận lấy may rủi.

— Tớ có thể cãi đấy. Tớ đã nhận lấy phần may rủi của tớ rồi đấy chứ.

https://thuviensach.vn

— Mới trong chiến trận chứ không trong tình yêu. Trừ phi cậu muốn gọi việc cậu làm với Maggie là nhận lấy may rủi.

— Tại sao cậu cứ thích nói về đàn bà thế nhỉ?

— Vì nó gần với một điều bình thường mà cậu đã đi tới chỗ làm được. Đấy, cậu đưa tất cả bò bê đi từng ấy đường đất đến đây, với tất cả những sự phiền toái cho bản thân tớ và mọi người khác, trong khi ở trên đời này, cậu chẳng có lý do gì để làm việc đó cả.

Call không trả lời. Anh hút thuốc. Người Ireland bắt đầu hát cho đàn gia súc.

— Biết nhiều về tớ đến như thế cậu có gợi ý gì với tớ không? – Call hỏi.

— Chắc là có chứ. Đem đàn bò này đến một cái thị trấn buôn bò nào gần nhất rồi bán chúng đi. Thanh toán lương cho bất cứ cậu nào còn sống sót.

— Rồi sao?

— Tớ sẽ đi thương thuyết với đám đàn bà một thời gian. Cậu đưa Đậu Ve với Deets lên sông Hỏa Ngục tìm Vịt Biếc. Rồi hoặc là cậu giết nó hoặc là nó giết tất cả các cậu.

— Với thằng nhỏ thì sao? – Call hỏi.

— Newt có thể đi với tớ học làm một người đàn ông của các bà các cô. Đằng nào cậu cũng không công nhận nó, còn nếu đến gần Vịt Biếc thì sẽ bị nó đánh cho nát sọ bằng báng súng đấy.

— Không. Tớ coi việc trông thấy Montana là việc đầu sổ. Nếu là những người đầu tiên tới đó thì ta có thể lấy được đất.

— Cậu lấy cho cậu. Tớ đang nổi cơn du lịch đây. Một khi các cậu định cư rồi tớ sẽ đi Trung Quốc, cậu hãy biết hộ cho tớ như thế.

Nói đoạn anh cưỡi ngựa đi. Call hút thuốc một lúc, cảm thấy là lạ và hơi buồn. Anh nhìn thấy cô gái đi ra khỏi lều khi Gus xuống ngựa. Cô chỉ là

https://thuviensach.vn

một hình người trong ánh sáng mờ nhạt. Call không có ý định thử thách cô. Anh phi về phía tây một hai dặm rồi thả lỏng cương ngựa. Vòm trời trên đầu còn ánh sáng và có một mảnh trăng nho nhỏ như một cái móng tay.

64

Hầu hết ngày giờ Jake sống ở quán Bill, một nơi nho nhỏ bằng ván che ở trên bờ Sông Ba Ngôi. Đó là một căn nhà ba tầng. Các cô điếm ở tầng trên cùng còn đám cờ bạc và cao bồi thì dùng tầng trệt. Tuần gã rời đàn bò Hat Creek là một tuần thú vị. Gã đỏ, và hết tuần đầu tiên đã có một khoảng tiền đủ cho gã cù cưa một tháng.

Jake cũng thích một cô điếm, chân cẳng dài, tên gọi Sally Hoa Cái – ít nhất đó là cái tên cô ta tự nhận cho mình. Cô trông nom nhà thổ cho Bill Sloan, chủ quán rượu này. Những năm cô mà chỉ có ba buồng, với những đàn bò qua đây liên tục, đám cao bồi thường xuyên chầu chực dưới nhà. Sally để đồng hồ báo thức trước cửa các buồng. Cô cho mỗi chàng hai mươi phút, sau đó chuông báo thức cứ việc đổ hồi như chuông cứu hỏa. Lúc đó, Sally sẽ mở toang cửa ra trong khi các chàng cao bồi mặc quần áo. Sally gầy ngắng nhưng cao, tóc đen để ngắn. Cô cao hơn gần hết đám cao bồi và cảnh cô đứng nhìn đó đã làm cho nhiều người căng thẳng đến mức không cài nổi được quần. Phần đông họ mới lớn, không quen với tục lệ nhà thổ cùng cái chuông đồng hồ báo giờ.

Một hai người táo bạo hơn đã phàn nàn nhưng Sally không nể nả và không nhân nhượng.

— Nếu cậu không cho cái của cậu nó phọt ra được trong vòng hai mươi phút thì cậu cần một thầy thuốc chứ không phải là cần một con điếm đâu, cậu ơi.

Sally uống rượu từ lúc mở mắt cho đến lúc ngủ. Cô giữ một buồng cho riêng cô – cái gian có hàng hiên nhô ra. Khi Jake chán đánh bài thì gã có thể ngồi gác chân lên thanh lan can chắn hàng hiên nhìn các cỗ xe ngược xuôi

https://thuviensach.vn

trên đường phố Đồn Worth. Một khi đặt đồng hồ đánh chuông đâu vào đấy rồi Sally sẽ có thể vào với gã ít phút với một cốc uýt ki cùng gã xem phố xá. Jake tâm đầu ý hợp với cô ngay tức khắc và cô để cho gã ngủ ở giường cô, nhưng cái giường cùng những đặc quyền kèm theo nó đã làm gã phải chi mỗi ngày mười đô la – món tiền gã sẵn sàng bằng lòng do chỗ gã đang trong vận đỏ. Một khi gã đã lấy về đáng cái giá mười đô la đầu tiên rồi thì gã cảm thấy được tự do bàn đến chuyện mặc cả đắt rẻ.

— Nếu chỉ ngủ, không làm cái gì khác nữa thì thế nào? – Gã hỏi. – Vẫn cứ là mười đô la ư?

— Vẫn, – Sally nói.

— Anh có thể mua một cái giường khốn kiếp rẻ hơn nhiều, – Jake vạch ra.

— Nếu có em ở đó thì nó không còn chỉ là cái giường nữa rồi. Ngoài việc đó ra anh còn được ngồi thả cửa ở hiên trừ khi một thằng bồ nào của em nó lại ở ngay thị trấn.

Té ra Sally Hoa Cái có một số lượng người tình khá đông, một vài gã hôi đến mức Jake không hiểu làm sao cô ta chịu nổi.

— Ma quỷ, anh là thằng khách duy nhất của em đã có một lần tắm trong năm nay đấy, – Jake phàn nàn.

— Em lại thích đám chăn bò bùn đất với lại máu me, – Sally nói. – Em chẳng đẹp gái gì, chỗ này chẳng hay hớm gì, cuộc đời cũng chẳng tốt lành gì. Tìm ra con lợn nào đi hai chân em cũng cho nó lên giường tuốt.

Jake đã thấy những con lợn hoa còn sạch sẽ hơn một số người Sally đưa lên gác, nhưng một cái gì đó trong cung cách thô lậu của cô đã khuấy đảo gã và gã ở lại với cô, trả mỗi ngày mười đô la. Đám cao bồi vào đây đều là những tay đánh bài tội nghiệp cho nên thường chỉ trong một giờ gã đã thu lại phí tổn của đêm đó.

Jake cũng đã thử những cô điếm khác trong những quán rượu khác, nhưng với họ, thế nào cũng có lúc gã nhớ đến Lorena để rồi chán họ ngay.

https://thuviensach.vn

Lorena là người đàn bà đẹp nhất gã từng thấy, vẻ đẹp cô cứ sáng lên trong trí nhớ gã. Jake hay nghĩ đến cô với một cơn nhức nhối và cả với nỗi bực tức, vì theo gã, cô bị bắt chính là tại lỗi ở nơi cô. Muốn xảy ra chuyện gì cho cô đi nữa thì đó cũng là sự trừng phạt đối với cái tội ương bướng của cô. Lẽ ra cô đã có thể đang sống với gã trong một khách sạn ra hồn ở Austin hay Đồn Worth này rồi.

Sally Hoa Cái có bộ răng tồi và thân người gầy guộc, chẳng một vẻ đẹp đặc biệt nào. Hai cái cẳng dài ngoẵng của cô gầy như cẳng chim, cô chẳng có thứ gì địch nổi lại với bộ ngực xinh đẹp của Lorena. Nếu ai đó lỡ lời với cô, lập tức sẽ bị một trận làm cho ngay những người đàn ông tục tằn nhất cũng phải đỏ mặt. Nếu một cô điếm nào quá thắm thiết với một chàng cao bồi, điều hay xảy ra trong cái nghề của cô, Sally lập tức cho nghỉ ngay, tống ra đường phố bụi bặm bằng cổng sau quán rượu. “Đừng có yêu đương gì hết ở chỗ tôi đây,” cô sẽ nói. “Muốn ban phát yêu đương thì ra ngoài đường ấy mà ban phát.” Một lần cô thải hồi luôn ba cô điếm một ngày vì đã nấn ná lâu với khách. Tuần sau đó cô một mình phục dịch gần hết khách chơi.

Jake cả quyết mình đã điên khi kết với Sally. Với gã, cô thô lậu quá. Ngoài rượu chè và đàn ông ra, cô còn dùng các loại bột ngửi hít khác nhau mua ở hiệu thuốc về. Cô hít bột rồi nằm bên gã hàng giờ, mắt mở thao láo không nói một lời. Tảng sáng gã vẫn bị thức giấc khi cô mở nút cái chai uýt ki để cạnh giường. Sau vài ngụm cho hết ngái ngủ cô lại đòi hỏi mặc dù đêm đó cô vừa phục dịch tới hai chục gã cao bồi xong. Sally hoạt bát lên cùng với ánh sáng đầu tiên trong ngày. Jake không thể hiểu mình thích cô về điểm gì, nhưng gã cũng không từ chối được. Cô kiếm được một trăm đô la, hoặc hơn, mỗi ngày nhưng tiêu gần hết vào các thứ bột hít ngửi hoặc vào áo quần, phần nhiều mỗi bộ cô chỉ mặc có một hai bận.

Khi đám anh em Hat Creek đi qua, một vài người đã vào chào Jake nhưng gã lạnh nhạt đẩy họ đi. Lorena bị mất tích là do lỗi họ, bây giờ gã không cần đến họ nữa. Nhưng chuyện về gã đã được kể ra và chẳng mấy chốc dội về Sally Hoa Cái.

https://thuviensach.vn

— Tại sao anh để cho thằng da đỏ bắt mất cô gái điếm của anh? – Cô hỏi độp.

— Nó là một thằng cướp quỷ quyệt. Như anh biết thì có thể cô ta thích nó. Cô ta không thích anh nhiều bao giờ.

Sally Hoa Cái có đôi mắt xanh lá cây, chúng nở to ra khi cô hít bột thuốc. Cô nhìn anh như một con mèo gian giảo sắp nhảy bổ vào con thằn lằn. Tuy vừa mới ló mặt trời hai người đã *làm* xong một cú, giường đệm là một mớ bát nháo mồ hôi mồ kê ướt đầm.

— Cô ta chẳng thiết gì anh đâu. – Jake nói, mong đám người Hat Creek giữ cái miệng kín đáo.

— Em cũng chẳng thiết gì anh hết. Em mong đổi được địa vị cô ta.

— Em gì cơ? – Gã hỏi, sửng sốt.

— Em đã nằm với một thằng mọi nhưng chưa được nằm với thằng da đỏ. Em muốn thử xem sao.

Mơ ước này làm cho Jake choáng. Gã biết cô là người man rợ nhưng không nghĩ lại đến mức này. Vẻ mặt cô làm cho gã hoảng.

— Em đã thuê tiền thằng mọi ấy, – cô nói. – Em cho mười đô la để nó hầu hạ em nhưng rồi nó chẳng được tiêu.

— Tại sao?

— Nó đi khoe, thế là họ treo cổ nó lên cây. Khoe khoang ở Georgia là lầm to. Một số còn muốn treo cả cổ em lên, em vội chạy khỏi thị trấn.

Đêm đó có chuyện rắc rối. Một anh cai trẻ tuổi đã nói năng vô lễ chút ít khi Sally giục ra, và cô đã bắn anh ta vào vai bằng khẩu súng cô vẫn giấu ở dưới gối. Không bị thương nặng nhưng anh ta kiện và sê ríp đã bắt giam Sally. Jake toan đút lót cho cô ra nhưng sê ríp không ăn tiền. “Để cô ấy ngồi,” ông nói. Có điều Sally còn được hơn cả ngồi. Cô hối lộ một trong mấy viên phó đem bột vào cho cô hít. Nom cô bê bối nhưng không hiểu sao chính cái bê bối này ở cô lại làm cho đàn ông không cưỡng lại được. Bản thân Jake không hiểu sao vẫn ham làm tình với cô bất chấp hàng răng, mùi

https://thuviensach.vn

hành và các thứ xấu xa, dơ dáy khác. Cô cũng làm cho viên phó sê ríp mê mẩn để rồi bị cô giật lấy súng phá ngục, mà nếu chờ thì chỉ sau một hai ngày cô sẽ được ra thôi. Không hiểu giành nhau khẩu súng thế nào cô và viên phó đã bắn vào nhau đến chí mạng. Hai người cùng chết trên sàn xà lim giữa một vũng máu, cả hai đều nửa trần truồng.

Viên phó sê ríp có chín đứa con, cái chết của ông đã dấy lên sự công phẫn đối với gái điếm và dân cờ bạc, dữ đến độ Jake thấy khôn ngoan thì nên chuồn khỏi. Gã mò vào buồng Sally trước khi đi, tìm được sáu trăm đô la ở trong một cái hộp mũ; do Sally đã chết và xác vùi dưới đất rồi, gã bèn lấy hết. Đám điếm còn lại sợ quá đã thuê một cỗ xe đi cùng gã đến Dallas, tại đây họ tìm được việc làm ở một quán rượu khác.

Ở Dallas, Jake được tin của một người lính nói rằng anh ta đã gặp một phó sê ríp người Arkansas. Người phó đi tìm sê ríp, người sê ríp thì đi tìm một người giết chết anh ruột mình. Người lính đã quên hết cả tên tuổi và Jake không hé ra rằng mình là người đang bị truy nã kia. Nhưng tin này làm gã lo lắng. Viên sê ríp Arkansas rõ ràng là đang ở đâu đó tại Texas, có thể ló mặt ra bất cứ lúc nào.

Trong khi Jake đang ngẫm nghĩ sẽ làm gì tới đây thì một tốp người dáng dữ dằn ló mặt ra ở quán rượu gã đang đánh bài. Đó là ba anh em nhà Suggs. Dan Suggs là anh cả lắm lời nhất. Ed và Roy thì mặt khoằm khoặm và bằng nhằng, luôn luôn nhìn ra cửa xem ai vào ai ra. Cả ba đều râu ria xồm xoàm.

— Anh đã làm Cảnh vệ? – Dan hỏi khi nghe thấy tên Jake.

— Có làm một ít, – Jake nói.

— Anh đi với Call và McCrae phải không? – Dan nói. – Tôi chưa gặp hai người nhưng nghe nói đều là tay dữ cả.

Jake hơi khó chịu thấy hai người này lại được biết đến nhiều như vậy.

— Spoon, cậu có thích làm người điều hành không? – Lát sau Dan hỏi. – Tớ nghe nói cậu biết bắn súng.

https://thuviensach.vn

— Người điều hành là thế nào? Tớ chưa nghe thấy cái chữ ấy bao giờ.

— Dân mạn trên Kansas ớn với những đàn bò Texas thường xuyên đi lên đó rồi. Họ muốn điều hành công việc lùa bò đường dài ấy.

— Điều hành như thế nào?

— A, thu thuế – Dan nói. – Người ta không thể cứ thích đánh bò đến đâu thì đánh. Nếu họ muốn qua sông ở bên nào đó thì họ phải trả tiền. Không trả tiền mặt thì trả bằng bò.

— Luật bang Kansas như thế hay là gì vậy? – Jake hỏi.

— Không, một số người nghĩ là phải nên như thế, Dan nói.

— Chính là bọn tớ, – Roy nhỏ thuốc lá xuống sàn.

— A, tớ hiểu, – Jake nói. – Nếu Call và McCrae thử đưa bò qua một số con sông các cậu đang điều hành thì các cậu sẽ ngăn họ lại và bảo họ trả tiền thuế lội sông chứ gì? Có phải là cái mánh như vậy không?

— Thế đấy, – Dan nói

— Tớ thích xem cậu bảo Woodrow Call nộp tiền đưa bò qua sông đấy, – Jake nói. – Tớ không phải là bạn của cha ấy, hắn đối xử với tớ tệ lắm. Nhưng nếu không có luật chìa ra thì cậu sẽ chẳng thu nổi một xen của hắn đâu.

— Thế thì hắn sẽ phải chịu hậu quả, – Dan nói.

Jake cười lớn:

— Hậu quả là một ai đó sẽ phải đào mồ cho cậu. Nếu Call không bắn cậu thì Gus sẽ bắn. Họ không quen nhận lệnh kiểu các cậu đâu.

— Lạy Chúa, thế thì chúng nó phải học nhận vậy, – Roy nói.

— Có thể; nhưng không phải các cậu dạy họ đâu, – Jake nói. – Nếu cậu định thử trò đó thì cậu sẽ lập tức chết không kịp xuống ngựa.

Dan không khoái câu chuyện.

https://thuviensach.vn

— Tớ nghĩ cậu có thể là một tay táo tợn, – hắn nói. – Nhưng tớ thấy là đã lầm.

— Tớ có thể cấp cho đủ sự táo tợn đấy. Nhưng tớ không làm ăn với những tay mơ. Nếu các cậu tưởng có thể thu tiền của Call và McCrae bằng chút chút dọa nạt thì rõ là nực cười. Hãy điều hành những đàn bò nào không do Cảnh vệ Texas lùa đi ấy.

Dan lặng thinh một lúc.

— À, cùng cánh mà, – hắn nói.

— Chuyện điều hành không được thì cướp nhà băng thế nào? – Dan hỏi đánh độp. – Cậu có phản đối cướp nhà băng không?

— Còn tùy nhà băng nào đã, – Jake nói. – Nếu có quá nhiều luật chồng lên đó thì tớ sẽ chả hứng thú chuyện đó. Tớ mong các cậu hãy xơi các thị trấn be bé ấy.

Jake thấy ba anh Suggs không hấp dẫn. Cả ba đều có cặp mắt lạnh lùng, nham hiểm, ngay với nhau cũng không có tình thương yêu. Roy và Ed suýt nữa đã đấu súng vì một ván bài. Gã ngỏ ý gái điếm cho chúng vì gã vẫn thân mật với nhiều cô gái đã rời Đồn Worth đi, nhưng anh em nhà Suggs không hám. Rượu và đánh bạc hấp dẫn chúng hơn.

Nếu không vì sợ July Johnson đang ở đâu đó quanh đây, Jake đã để đám anh em Suggs đi lên Kansas một mình. Nơi gã đang ở thật thoải mái nhưng không xa Đồn Smith và July Johnson có thể đến đây bất cứ lúc nào. Đây là một ý nghĩ không vui, không vui đến mức ba hôm sau gã thấy mình cùng đi lên phương Bắc với anh em Suggs cùng một người da đen cao lớn mà chúng gọi là Môi Ếch. Jake trang bị cho mình một khẩu súng trường mới trước khi đi. Gã không hứa hẹn gì với anh em Suggs và định hễ thấy một quán rượu hay hay nào ở Kansas là chia tay với chúng liền.

Môi Ếch có năm khẩu súng đủ các cỡ, và cả ngày lau chùi súng. Hắn có tài nhận định địa hình. Ngày đầu tiên hắn đã bắn hạ một con hươu sừng tấm ở một cự li mà Jake coi là ngoài khả năng. Môi Ếch lại coi việc này là chuyện thường tình. Jake nhanh chóng tin rằng những khẩu súng của người

https://thuviensach.vn

da đen này sẽ chĩa vào một mục tiêu khác nhưng gã không có ý ở lại để xem việc đó.

65

July đi hàng ngày trời chẳng thấy một ai; chẳng có mấy dấu hiệu sự sống ngoài các con cắt và ó *buzzard* lượn vòng trong bầu trời đồng cỏ màu xanh lam. Có lần anh nhìn thấy một con sói chạy dọc lằn đất và đêm đêm, nghe thấy sói đồng cỏ hú nhưng thứ anh gặp nhiều nhất là thỏ. Anh phần nhiều ăn thịt thỏ.

Anh cứ ngược hướng bắc và chẳng bao lâu cảnh trống vắng đơn điệu của vùng đất bắt đầu làm anh khó chịu, mà anh thì đã đủ khó chịu về cái chết của ba người đồng hành. Suốt ngày anh nghĩ tới họ, hoặc ít hoặc nhiều. Thức dậy lúc ban mai, anh có khuôn mặt của Roscoe trong tâm trí; khi chiêm bao thì là Roscoe, Joe và cô gái. Nhiều lần anh khóc vì nghĩ đến sự kết thúc của giấc chiêm bao.

Bây giờ, việc anh đang làm xem vẻ rất hão huyền. Anh đi xuyên suốt vùng đất hoang vắng không hy vọng một điều gì, chỉ là cứ thế đi, vì anh cần phải làm một cái gì đó.

July cho rằng sự tình không thể xấu hơn nữa từ khi anh mất người vợ và dắt ba mạng người đến cõi chết. Nhưng bốn ngày sau khi chia tay với Augustus, con ngựa của anh đã đi tập tễnh. Một vài cái gai xương rồng ẩn trong cỏ cao tỏ ra còn chết người hơn là một con rắn. Một cái gai đã xuyên sâu vào trong móng ngựa. Và July phải dừng lại để lấy cái gai ra. Việc xảy ra khi anh ở phía bắc Cinmarron ba ngày. Nước hiếm và con ngựa chẳng mấy chốc tập tễnh quá. Anh dắt nó đi thong thả, hy vọng cái móng sẽ dần khá hơn lên.

Sau rốt, buồn rầu vì thấy đang chia tay với người bạn đường cuối cùng trong đời, July bỏ yên cương ra rồi bắn con ngựa. Anh để yên lại, mang theo khẩu súng dài, đi về phía tây. Ngày hôm sau, đứng trên một lằn đất, anh

https://thuviensach.vn

trông thấy đàn ó *buzzard* dày như một đám mây ở trên chỗ con ngựa nằm. Cảnh tượng đã làm anh khóc.

Anh đi suốt ngày, hy vọng thấy một con lạch, nhưng không gặp. Anh có nửa bình toong nước, không đủ để trở lại Cinmarron. Và không có cái gì ăn. Anh cắm trại ngồi hết đêm trên tấm chăn. Anh ngồi hàng giờ nhìn trăng leo lên cao, giữa các vì sao sáng quắc. Anh có một súng trường và một súng lục nhưng trong năm năm làm luật anh chưa hề bắn người nào, tuy anh có tiếng là một người chiến đấu nguy hiểm. Sẽ là trò đùa với mọi người nếu như con người duy nhất mà anh giết lại chính là anh.

Bây giờ, trong khi ngồi nhìn trăng, việc tự sát xem vẻ là điều dễ hiểu. Đời anh đã lụn bại một cách kỳ lạ, khó giải thích và mau lẹ, nhưng rõ ràng là lụn bại. Anh đã lựa chọn sai suốt đời, và việc đó đã làm mất ba mạng người. Tự sát sẽ lập tức đưa anh đến ngay với Roscoe, Janey, Joe và con ngựa.

July nghĩ suốt đêm. Tốt hơn là đi tìm Elmira trước đã. Anh muốn giải thích với vợ rằng anh không có bụng dạ làm điều gì khiến cô phải bỏ trốn. Khi đã làm xong việc này anh có thể đi gặp cái chết với khẩu súng lục.

Sáng sau anh lên đường nhưng không còn cảm thấy như hôm qua nữa. Anh cảm thấy như mình không còn thuộc về cuộc đời. Đêm qua anh uống hết chỗ nước, đi suốt cả ngày qua đồng cỏ màu nâu cuộn sóng. Anh cố bắn từ xa một con hươu nhưng trượt. Sáng sau anh bị tiếng quạ kêu ran đánh thức dậy. Anh ngước thấy nhiều con quạ đang vỗ cánh trong làn ánh sáng mờ sương. Khi đứng lên anh thấy một lùm cây thấp cách không quá hai trăm mét và các con quạ thì đang nghỉ ngơi trên đó.

Giữa các cây cối anh thấy một lạch nước ngầm. Anh ở cả ngày hôm đó bên vũng nước. Anh uống, tắm và giặt những quần áo bẩn, vắt lên cây phơi. Đến chiều mát anh lại đi. Ngày thứ hai anh bắt gặp một vệt bánh xe hàng từ phía nam lên. Nó đưa anh tới một con lạch khác nhưng không thấy cỗ xe. Ngày hôm sau anh nhìn thấy một đám bụi, ra đó là một đàn nhỏ gia súc. Các cao bồi khác ngạc nhiên thấy một người đơn độc từ phía tây đi đến với họ, họ bàng hoàng biết anh là một sê ríp ở tận Arkansas.

https://thuviensach.vn

— Anh từ California hay từ đâu đến thế?

Người chủ đàn bò hỏi. Ông ta có hàng ria mép bạc và thoạt đầu thì ngờ vực. Không nhiều người đi bộ từ Texas đến. Nhưng July đã chóng vánh thuyết phục ông già bán cho anh một con ngựa. Đó là con tồi nhất trong đàn, nhưng là ngựa. July đưa bốn chục đô la.

Một khi đã lên ngựa, July lại thấy cảm giác gấp gáp nó xâm chiếm. Anh ăn với họ, cảm ơn họ lần nữa rồi ra đi dưới trăng mới ló. Bốn ngày sau, đau nhừ vì cưỡi vo trên con ngựa hồng còm, sống lưng nhọn hoắt, anh lóc cóc vào Dodge City.

66

Lâu trước khi tới sông Cộng Hòa, Elmira đã nghĩ liệu mình có đáng phải vất vả như thế này không. Trong hai tuần, khi họ ở trên bình nguyên trải rộng, trời hết mưa rào lại mưa đá, rồi sét nhoáng nhoáng. Mọi thứ của họ ướt hết và cô không thích cảm thấy mình như một con chuột hôi, tuy điều đó chẳng hề làm cho Luke và Zwey khó chịu. Đêm rét. Cô đắp chăn ướt ngủ trên cỗ xe hàng và tỉnh dậy thấy mệt hơn lúc nằm xuống. Bình nguyên trở thành sũng nước, cỗ xe bị lầy liên miên. Các bộ da trâu bốc mùi và thức ăn khó kiếm, cỗ xe lắc xóc ngay cả khi đi tốt. Suốt ngày bị tung lên ép xuống cô thấy bụng đau. Nếu bị sẩy thai ở chỗ như thế này hẳn là chết mất.

Elmira đã thấy, chỉ để trốn khỏi July Johnson mà cô đã tự đưa mình vào chốn gian truân. Sự điên rồ này làm cô thấy ngồ ngộ: có thời cô đã ngỡ mình thông minh, nhưng hãy nhìn xem cảnh cô hiện giờ. Nếu thấy cô, Dee Boots phải cười đến vỡ bụng ra mất. Dee sẽ bảo cô là nên quay về Dodge City hỏi xin việc ở một nhà thổ.

Đánh một cỗ xe lừa đi suốt lên miền bắc bang Kansas họ đã may mắn không gặp da đỏ nhưng Luke lại quấy rầy chẳng khác gì một tên da đỏ. Đó là điều cô biết nhưng Zwey không nhận ra. Zwey đối xử tử tế với cô. Có cô cùng đi, hắn xem vẻ rất hài lòng. Cô chẳng phải làm gì; khi cô ngỏ ý nấu

https://thuviensach.vn

nướng hắn tỏ ra sửng sốt, cô muốn làm chỉ vì buồn chán, vả chăng Zwey với Luke đều là những đầu bếp bẩn thỉu, cô sợ sẽ bị đầu độc nếu như không hứng lấy việc. Zwey không lộ ra một chút ý đồ dâm dục nào, hình như cứ được đến cuối ngày đặt con mắt nghỉ ngơi lên trên người cô là hắn đã sung sướng rồi.

Song Luke thì háu gái, và không mất thì giờ để lộ ra những điều hắn mong mỏi. Sáng sớm hắn có thể đứng thủ dâm ngay trước mặt cô và nhăn răng cười nhìn cô. Ngủ như chết, Zwey không thấy cái *thói quen* kỳ lạ đó.

Không dễ gì làm cho Luke nản chí. Hắn mau chóng chuyển sang vở mới, đó là thuyết phục Zwey rằng khi săn bắn thì hai đứa nên đi thành hai ngả riêng rẽ. Đúng là thú vật hiếm nhưng đó không phải là cớ để Luke săn một mình. Hắn chỉ mong săn Elmira. Ngay khi biết Zwey đã ở cách một hai dặm hắn liền vòng trở lại leo phắt lên với cô.

— Không, – cô nói. – Tôi đi với Zwey. Anh ấy bảo tôi là sẽ không bị quấy rầy.

— Quấy rầy sao? – Luke hỏi.

— Tôi đang có mang, – cô nói, hy vọng sẽ làm cho hắn nản.

Luke nhìn bụng cô.

— Nhưng chưa đẻ ngay. Cái đó có lâu mất cả tháng đâu mà. Chắc chưa đến sáu phút. Tôi sẽ trả tiền. Tôi được bạc lúc ở Đồn.

— Không. Tôi sợ Zwey.

Cô thật sự không sợ nhưng đó là cái cớ tiện dùng. Cô sợ Luke hơn kia, hắn có đôi mắt hiểm độc, một vẻ gì khùng khùng trong cái nhìn.

Luke cứ leo lên xe đụng tay đụng chân vào người cô, nhưng cô cứ *không* mà nói. Cô đã nghĩ bảo Zwey rằng Luke đang quấy rầy mình nhưng Zwey không phải người dễ nói chuyện. Thế nào cũng sẽ đánh nhau và Luke có thể thắng, như vậy thì hắn sẽ ăn gỏi cô mất.

Cho nên khi Luke lẻn về leo lên xe, Elmira chỉ giả ngu giả điếc, co rúm lại thành một đống con con tập trung vào việc đánh xe.

https://thuviensach.vn

Khi biết không làm thay đổi được đầu óc cô bằng tiền và lời nói, hắn thử đến dọa nạt. Hai lần hắn đâm cô và một lần đánh cô lăn ra khỏi ghế xe. Lập tức cô nghĩ đến cái thai nhưng cô đã không bị sẩy.

Hôm sau hắn dọa giết Zwey nếu cô không nghe hắn.

— Zwey nó đần. Nó không thông minh hơn trâu rừng đâu. Tao bắn nó lúc ngủ.

— Tôi sẽ bảo anh ấy. Anh ấy sẽ không ngủ nữa.

— Mày chế nhạo tao cái gì? Tao chỉ muốn có mày tí ti thôi. Một lần thôi. Đây lên Nebraska còn xa. Tao không đi lâu như thế được đâu.

Hôm sau bất chợt lúc cô vô ý hắn xô cô ngã ngửa lên đống da trâu trong xe. Hắn lao vào cô như một con chó đói nhưng cô đá cô cào, hắn chưa kịp làm gì dù các con lừa hoảng hồn bắt đầu chạy. Hắn, quần vẫn còn tụt nửa vời, phải nắm lấy dây cương và nhân dịp đó cô bèn giật lấy khẩu súng thứ hai của Zwey. Lúc giữ được lừa dừng lại, hắn thấy một khẩu súng săn trâu rừng đang chĩa vào mình.

Zwey về trước mặt trời từ lâu với một con gà rừng săn được. Nhưng Luke không về. Elmira quyết định nên nói chuyện này với Zwey. Zwey khá ngạc nhiên không thấy Luke.

— Tôi lấy súng đuổi anh ta đi rồi, – cô nói.

Zwey nom sừng sốt. Miệng há hốc và vẻ ngạc nhiên bày lên bộ mặt to bè.

— Bằng súng?

— Anh ta cố ngủ với tôi. Gần như chẳng ngày nào không ép, khi anh đã đi rồi.

Zwey nghĩ một hồi về cái tin này. Họ chật vật làm thịt con gà rừng, nhưng ít nhất cũng có một món ăn. Zwey vừa nghĩ vừa gặm cái cẳng gà rán. Hắn không nói gì cho tới khi ăn xong món đó. Hắn nhá giập xương, mút tủy một lúc rồi ném cái xương vào bóng tối.

https://thuviensach.vn

— Tôi sẽ giết nó nếu nó lại giở trò ấy ra, – hắn nói.

— Khi đi săn anh nên đem hắn đi cùng, như trước vẫn thế. Đi với anh thì hắn không quấy tôi.

Cô vừa nói xong thì một phát súng nổ. Viên đạn đi qua giữa hai người trúng vào con gà, làm nó rơi xuống đống tro bếp. Cả hai vội đến nấp ở cỗ xe hàng chờ. Một giờ sau họ vẫn chờ, không có tiếng súng nữa, nhưng Luke không ló mặt ra.

— Tôi nghĩ tại sao nó lại bắn con gà rừng, – Zwey nói. – Đã chết còng queo rồi cơ mà.

— Không bắn gà đâu, nó bắn anh trượt, – cô gợi ý.

— À, nát con gà ra rồi, – hắn nói, khi họ ra nhặt con gà lạnh ngắt lên.

Đêm đó hắn ngủ dưới gầm xe với khẩu súng lục đã lên đạn nhưng không xảy ra chuyện gì. Điểm tâm họ ăn con gà lạnh ngắt. Hai ngày sau Luke thò ra, làm như không hề bỏ đi đâu cả.

Elmira lo ngại, sợ bất chợt sẽ có đánh nhau, nhưng Zwey hình như đã quên hết câu chuyện. Lúc Luke cưỡi ngựa về, chúng dò ra hai ba con trâu rừng và lập tức phi đi. Tối, một lúc cả hai về với ba bộ da trâu mới lột, nom thoải mái. Luke ít khi nhìn cô. Hắn và Zwey thức khuya nấu nướng những lát gan trâu rừng. Cả hai đều máu me tựa như chính chúng bị lột da vậy. Ghét mùi máu, cô cố lánh cho xa.

Sáng sau, trước khi rõ mặt người, bị mùi máu xộc vào mũi, cô tinh giấc thấy Luke đang *cưỡi* lên người mình. Hắn xoa hai bàn tay máu me vào ngực cô. Mùi máu làm cô muốn nôn.

Luke giật chăn toan kéo cô ra ngoài. Khi hắn nhổm lên cởi quần áo thì cô lăn người nằm sấp xuống, nghĩ có thể ngăn hắn lại. Hắn không hề nản. Hắn đè xuống người cô và cô thấy hơi thở nóng hổi của hắn ở mang tai mình.

“Mày không hơn gì con chó hoang đâu, sẽ làm cách này vậy,” hắn nói. Cô hết sức khép chặt chân lại, mặc hắn cấu véo.

https://thuviensach.vn

Hắn bèn thúc một đầu gối vào giữa hai chân cô, nhưng hắn không đủ khỏe. Việc sau đó cô biết là Zwey đã lôi Luke đến bên cạnh cỗ xe. Zwey tủm tỉm cười như đang đùa với một đứa trẻ. Hắn xốc Luke lên, va đầu Luke vào bánh xe. Hắn đập hai ba lần, rồi quẳng đó như một cây gỗ mục. Zwey xem vẻ như không cáu giận thật tình. Hắn đứng cạnh cỗ xe nhìn cô. Luke đã kéo tụt nửa quần áo cô ra.

Luke nằm bốn ngày trên xe, cố thở bằng cái mũi giập nát. Một bên tai hắn gần như bị nạo nát ra ở bánh xe; môi hắn nát bét và nhiều cái răng bị rụng. Mặt hắn sưng vù lên đến độ mới đầu họ không biết liệu quai hàm hắn có bị gãy không. Hôm đầu tiên hắn chỉ ú ớ được thôi nhưng hắn cố thuyết phục cô thử đính cái tai hắn trở lại chỗ cũ. Zwey chỉ muốn cắt đứt quách đi vì nó còn dính vào một tí da, nhưng cô thương tình đã khâu nó lại.

Kết quả tồi, chủ yếu vì mỗi lần cô chọc kim vào hắn lại giãy và kêu lên oai oái. Khâu xong, cái tai không hoàn toàn ở nguyên vẹn chỗ cũ; nó thấp hơn bên kia một ít và do siết chỉ hơi chặt nên nó không có cái hình thù trước kia. Nhưng ít ra thì nó vẫn còn.

Zwey cười, tựa hồ hắn và Luke chỉ là hai đứa trẻ nô đùa, tuy cả mũi của Luke cũng đã bị lệch sang bên. Rồi Luke bị sốt và lên cơn rét. Hắn lăn lóc rên rỉ trên xe, vã mồ hôi. Họ không có thuốc và chẳng làm được cái gì cho hắn. Phải mất hai tuần hắn mới ra khỏi chỗ nằm. Suốt hai tuần cô phục dịch và dỗ dành hắn ăn uống. Mọi ham muốn dục vọng hình như đã bị xua tan ra khỏi hắn, nhưng một lần nhìn Zwey hắn đã nói:

— Có ngày tao giết nó.

— Đừng có trượt như lần trước, – cô nói, có ý trêu hắn.

— Lần trước nào? – Hắn hỏi.

Cô kể chuyện viên đạn bắn trúng con gà rừng và hắn lắc đầu.

— Tao không bắn con gà rừng. Tao nghĩ cưỡi ngựa đi, bỏ mày ở lại, nhưng tao lại đổi ý kiến.

— Vậy ai bắn? – Cô hỏi. Luke không trả lời.

https://thuviensach.vn

Cô báo lại với Zwey song hắn đã quên vụ đó rồi.

Nhưng dẫu gì đêm đêm cô đều thấy sợ, kẻ bắn con gà rừng có thể vẫn còn ngoài kia. Cô co rúm ở trên xe, lo sợ, suốt ngày mong đến Ogallala.

67

Ở khắp vùng Lãnh Thổ, Newt cứ ngong ngóng chờ thấy da đỏ. Mọi cao bồi đều nói đến khả năng này. Dish bảo thêm, rằng còn đủ các loại da đỏ ở Lãnh Thổ, một số vẫn chưa bị đánh tan. Lời tuyên bố làm Đậu Ve sững sờ, anh thích tin rằng những năm tháng đánh nhau với da đỏ đã kết thúc. Đậu Ve ngày càng thấy mất tinh thần trước triển vọng bình nguyên cứ vô cùng tận mãi như thế này.

Chỉ là bình nguyên nữa và bình nguyên mãi, anh không thấy được trong tầm mắt chỗ tận cùng của nó. Một hai lần anh hỏi Deets liệu có thể sớm tới chỗ thấy bình nguyên kết thúc được không nhưng Deets cũng chịu. "Không rõ còn đến đâu. Tớ tính phải trên một nghìn dặm."

— Nghìn dặm? – Đậu Ve ngạc nhiên. – Chưa kịp đi xa đến thế chúng mình đã già khọm và mọc râu mọc ria ra rồi.

Jasper vội làm con tính, với mức trung bình mười lăm dặm một ngày thì các anh dù phải mất hai tháng để đi hết một nghìn dặm. Nghĩ theo ngày tháng có lẽ dễ chịu hơn nên Đậu Ve hỏi Po Campo.

— Lúc nào thì được một tháng nhỉ?

— Đừng lo ngày tháng làm gì. Ngày tháng không làm phiền đâu. Tôi lo bị hạn. Chúng ta sẽ đến một chỗ mà trời quên mất cả mưa rồi cơ.

Ông từ lâu đã giành được thiện cảm của hai con lợn xanh. Con lợn đực gần như theo ông khắp nơi. Nó lớn hơn và gầy đi. Augustus chán ngán khi thấy chúng ít tỏ ra trung thành với chủ; lúc về trại thấy con lợn đực ngủ cạnh bếp của Po, anh liền có ngay nhận xét chua chát ấy. Việc nhiều anh em đi đến chỗ coi Po như một vị tiên tri cũng làm cho Augustus nản.

https://thuviensach.vn

— Po, ông thấp người không nhìn xa được nhưng tôi nghe rằng ông xem bói tốt, – một buổi sáng khi cưỡi ngựa đến ăn điểm tâm anh nói thế.

— Tôi nhận. Song không biết có xem được cho ông không đây.

— Tôi muốn biết cái số tôi nó ra sao. Dạo ở New Orleans tôi đã được vài đàn bà da đen xem cho và họ lúc nào cũng nói y như nhau.

— Chắc họ sẽ nói ông chẳng bao giờ giàu có và cũng chẳng bao giờ nghèo, – Po nói.

— Đúng thế – Augustus gật đầu. – Cái số như vậy chẳng hay ho gì. Ngoài ra nhìn vào túi mình, tôi cũng nói được như họ. Đúng là tôi không giàu mà cũng không nghèo.

— Ông muốn biết về gì nữa nào? – Po lịch sự hỏi.

— Xem tôi sẽ còn lấy vợ bao lần nữa. Câu hỏi ấy thú vị nhất, đúng không? Tôi chẳng bận tâm đến việc sẽ chết đuối ở con sông nào. Tôi chỉ muốn biết đường vợ con thôi.

— Nhổ đi, – Po nói. – Ông nhổ vào xe đây đi.

Augustus đi đến nhổ vào thành xe. Hôm trước, không hiểu sao Po đã bắt được sáu con gà đồng còn trong ổ và nay chúng chạy trong thùng xe, kêu chiêm chiếp. Po đi đến nhìn một lúc vào chỗ Gus nhổ.

— Không lấy vợ nữa rồi, – ông nói ngay rồi quay về với chảo trứng của mình.

— Thế thì chán, – Gus nói. – Tôi mới có hai người vợ mà chẳng vợ nào sống lâu. Tôi hình dung là phải một lần nữa.

— Ông thật tình không muốn có vợ nữa đâu, – Po nói. – Ông giống tôi, người tự do. Bầu trời là vợ ông.

— Được, vậy là tôi đang có một mụ vợ khô ráo đây, – anh ngửng nhìn bầu trời không mây.

Khi họ sắp vào bang Kansas, một vài da đỏ đã xuất hiện. Chỉ năm người và đến lặng lẽ khiến lúc đầu chẳng ai biết. Newt vẫn ở đoạn hậu. Khi

https://thuviensach.vn

bụi đã lắng xuống, anh nhìn lên thấy Đại úy đang nói chuyện với mấy kẻ lạ mặt cưỡi ngựa. Thoạt đầu anh nghĩ họ là cao bồi của một đàn gia súc khác, không nghĩ họ là da đỏ cho tới khi Đại úy cưỡi ngựa đến cùng với họ.

— Lấy con này, – Đại úy nói, chỉ vào con bò đực bị chẻ móng tập tễnh ở đằng sau đàn.

Vào lúc Newt nhận ra họ là ai thì họ đã tách con bò đực đem đi. Nhìn họ anh gần như phát hoảng, nhưng cũng ngạc nhiên thấy họ nom gầy gò và nghèo khổ quá thể. Người già nua cầm đầu thì chỉ toàn xương với da. Ông đi sát Newt đến độ anh nhìn thấy một mắt của ông đục trắng cùi nhãn. Mấy da đỏ kia đều trẻ. Họ đều dùng chăn ngựa thay yên và chỉ độc một người có súng, một khẩu Carabine cũ. Họ lừa con bò đực ra khỏi đàn khéo léo chẳng thua gì cao bồi. Người già giơ tay chào Đại úy khi rời đi.

Đêm xuống, anh em bàn tán nhiều đến chuyện này.

— Này, trông họ không có gì đáng sợ cả nhỉ, – Jimmy Rainey nói

— Tôi nghĩ ta đủ sức đánh tan họ được.

Po cười lúc cúc.

— Họ đến không để đánh nhau. Họ chỉ là đói thôi. Khi đánh nhau họ khác hẳn.

— Đúng thế – Lippy nói. – Chưa đến một tích tắc đã có đứa bắn ngay cho một cái lỗ vào bụng tôi rồi. Tôi bị như vậy đó.

Call đã thành lệ hàng đêm sang trại của Gus, khi mang bữa tối cho họ. Gus thường đóng trại cách anh em một dặm và như vậy hai người có thì giờ trò chuyện chút ít với nhau. Gus không thấy da đỏ nhưng có nghe nói đến chuyện cho con bò.

— Tớ nghĩ về già cậu đâm ra dịu dàng đi đấy, – Gus nói. – Bây giờ cậu lại thành ra nuôi da đỏ.

— Đám này là da đỏ Wichita mà, và họ đói. Đằng nào cũng không mang theo được con bò ấy nữa. Ngoài ra, tớ biết ông già ấy, – Call nói thêm. – Có nhớ Thịt Ba Chỉ không? Hay muốn gì thì cũng là cái tên ta đặt cho lão.

https://thuviensach.vn

— Nhớ chứ, lão có đánh nhau bao giờ đâu. Tớ lạ là lão hãy còn sống.

— Đã có lần lão cho chúng mình trâu rừng. Lão được con bò là công bằng thôi.

Thấy đã cách lều vài chục mét Call kìm cương lại. Anh không thấy Lorena nhưng anh giữ ý không quá gần.

Đồng cỏ lô xô và xa hết tầm mắt họ về phía bắc. Tuy vòm trời vẫn vàng rực bởi nắng quái, những núi mây trên đỉnh đầu nom lại có màu xanh lam như ánh điện, kiểu như có sét xanh lam tích tụ lại trên chỏm của chúng.

Rạng sáng, thường ra ngoài lều sớm nên Gus thấy cảnh mặt trời mọc. Đã thôi mơ thấy ác mộng như trước, Lorena đang ngủ say, say đến độ khó đánh thức cô dậy vào buổi sáng. Gus không bao giờ giục gọi cô. Lorena đã muốn ăn trở lại, đã có da có thịt và anh thấy dậy muộn như cô là khỏe người. Cỏ ướt đầm cho nên anh ngồi trên chăn ngựa xem Dish Boggett dồn đàn bò vào những khoảng xa màu thiên thanh. Dish luôn luôn dồn bò vào gần cái lều, hy vọng nhìn thấy Lorena nhưng hiếm khi được đền đáp.

Khi Lorena ra ngoài lều, đàn bò gần như đã mất tăm, chỉ còn thấy cỗ xe hàng. Po và hai con lợn đi bộ ở trước cỗ xe tầm trăm mét.

Augustus nhường chỗ cho Lorena trên chiếc chăn ngựa và cô ngồi, im lặng, nhìn người đàn ông thấp bé đi cùng hai con lợn. Mặt trời lên, màu xanh lam ở phương bắc nhạt đi và có thể thấy những núi mây xanh mà Gus đã ngỡ nhìn thấy hôm nọ chỉ là những quả đồi thâm thấp màu nâu.

— Chắc là cỏ gợn sóng làm nó hóa màu xanh, hay là tại không khí, – Gus nói.

Lorena không đáp. Cô ngái ngủ đến mức khó ngồi nổi và một lát sau cô ngả vào Gus, nhắm mắt lại. Anh choàng tay ôm cô. Đôi tay anh ấm và ánh mặt trời trên mặt cô ấm. Cô ngái ngủ lâu quá, đến mức hình như cô chưa hề tỉnh dậy, nhưng điều đó không hề gì, chừng nào mà Gus còn ở đó nói chuyện với cô. Nếu anh ở bên, cô có thể cứ mặc sức thả cho mình vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

Augustus vỗ nhè nhẹ vào tóc Lorena. Anh nghĩ cuộc đời mới kỳ quặc làm sao, việc anh và Lorena ngồi trên tấm chăn ngựa này ở tại đầu cùng phía nam của bang Kansas nhìn đàn gia súc của Call mất hút vào phương bắc.

Một phát súng nho nhỏ trong một ván bài ở Arkansas đã khởi động cho sự tình diễn ra, những sự tình anh không thể nhìn thấy đoạn kết thúc. Phát súng cuối cùng đã giết không chỉ một người nhổ răng. Sean O'Brien, Bill Spettle và ba người đi cùng với July Johnson đã bị mất mạng mà chưa hề thấy Montana hé lộ ra chút nào.

— Nó đáng bị treo cổ, – Augustus nói to lên một mình.

Đúng ra, một cách công bằng, không thể trách được Jake về bất cứ cái chết nào, song gã có thể bị trách về những khổ ải của Lorena, và theo Augustus nghĩ thì chỉ thế thôi cũng đã đáng để mà treo cổ Jake lên rồi.

— Ai cơ? – Lorena hỏi. Mắt cô đã mờ nhưng đầu vẫn đặt trên ngực Augustus.

— Jake. Hãy xem tất cả những điều tệ hại xảy ra từ khi hắn thò mặt về đây!

— Anh ấy muốn đưa em đến thành phố. Em không đi nữa. Em không muốn thành phố nữa. Em vẫn không thích thành phố, – sau một lát cô nói, run rẩy khi nghĩ tới tất cả những đàn ông sống ở đó.

Gus chỉ ôm cô chặt hơn. Chẳng mấy chốc cô hết run. Hai con ó to tướng rà trên mặt đồng cỏ cách đây không xa.

— Em nhìn các con chim kìa. Nếu có thể anh sẽ cho hết để bay được như thế.

Lorena có một ý nghĩ không vui. Gus đang ôm cô trong tay như hàng đêm, hàng ngày từ khi anh cứu cô về. Thế nhưng anh không đi xa hơn, không nhắc đến chuyện chăn gối kia. Cô hiểu đó là lòng tốt – anh đang để cô thoải mái, khỏe mạnh dần lên. Nhưng nó lại làm cô bối rối. Cô biết đàn ông muốn gì nơi cô. Nếu Gus thôi muốn cô thì như vậy nghĩa là làm sao?

https://thuviensach.vn

Anh có sẽ đưa cô đến một thành phố nào đó rồi chào từ biệt cô hay không đây?

— Trời đất, Lorena, người em thơm mát như cỏ cây ban mai ấy, – anh nói, hít tóc cô. – Em giữ được da thịt thơm mát ở những vùng đất như thế này thì thật là điều kỳ diệu.

Một cái khuy buột ra ở sơ mi anh, một ít lông bạc trên ngực hé lộ. Cô muốn nói một điều gì nhưng lại sợ. Cô vuốt những sợi lông bạc nằm lại vào trong áo.

Gus cười về sự gọn sạch ngăn nắp của cô.

— Anh biết nom mình đáng ngượng đây. Tất cả là tại lỗi của Call, không cho anh mang theo người thợ may của mình đi.

Lorena im lặng nhưng mỗi lúc càng thêm sợ hãi. Gus đã trở nên quan trọng quá với cô rồi. Nghĩ tới ngày chia tay anh thật là đau khổ. Cô muốn có mãi anh nhưng không biết phải làm thế nào. Muốn sao thì anh cũng đã nói là anh có một người đàn bà ở Ogallala. Cô lại bắt đầu run rẩy vì nỗi sợ bất thần này.

— Sao thế. Buổi sáng đẹp trời như thế này mà em lại ngồi run?

Cô sợ không dám nói nhưng bắt đầu khóc.

— Lorie, anh với em là hai người trung thực. Sao em không nói ra nỗi buồn của mình?

Vẻ thân tình của anh làm cô khuây đi một chút.

— Anh có thể làm tình, nếu như anh muốn. Em không tính gì đâu.

Augustus mỉm cười:

— Em thế là đã biết ăn ở mềm mỏng thuận hòa. Nhưng tại sao một người đẹp như em tự lại phá giá mình đi? Em nên nâng nó lên vì em còn đẹp hơn cả trước kia cơ. Anh chưa bao giờ thấy sai lầm trong việc nộp thuế cho cái đẹp.

— Nếu muốn, anh có thể *làm* đi mà, – cô nói, vẫn run rẩy.

https://thuviensach.vn

— Ngộ anh lại muốn năm sáu cái thì sao? – Anh hỏi, xoa xoa bàn tay nóng ấm của mình lên gáy cô. Cô lâng lâng nhẹ nhõm, anh vẫn là anh xưa. Cô có thể nhìn thấy điều đó trong mắt anh. – Thật ra thì em muốn thôi hẳn những trò ấy một thời gian đấy, – anh nói tiếp. – Điều đó là tự nhiên. Tốt nhất em hãy thư thả.

— Không, không sao mà, – cô nói và bắt đầu lại khóc. Gus ôm lấy cô.

— Anh mừng là chúng mình không phải nhổ trại. Mây đen ngòm ở mạn bắc kia kìa. Anh cá là đám cao bồi hiện đang trôi lềnh bềnh.

Trời sắp mưa và hai người nán lại đây càng lâu càng hợp ý cô. Cô không thích ở quá gần đám cao bồi. Chỉ với mình Gus cô mới thanh thản. Không hiểu sao Gus vẫn cứ nhìn đám mây, với cô hình như nó chẳng có vẻ tồi tệ hơn các đám mây khác. Nhưng anh đang chăm chú nhìn.

— Đám mây khốn kiếp này lạ đây, – anh nói.

— Mưa em cũng kệ. Chúng mình có lều.

— Chỗ lạ là chưa thấy đám mây nào lại phát ra tiếng động như đám mây này.

Lorena nghe. Hình như cô nghe thấy một cái gì đó nhưng xa vời, phảng phất.

— Có lẽ là trời nổi gió, – cô nói.

— Không có vẻ là gió, – anh đứng lên nói. Các con ngựa cùng ngó nhìn vào đám mây. Chúng ngúc ngoắc đầu, dậm chân. Tiếng động đám mây màu nâu phát ra đang lớn dần lên nhưng vẫn còn ở xa và không nhận ra được là gì.

Thình lình Gus nhận ra nó.

— Trời đất! Châu chấu, Lorie. Anh đã nghe thấy chúng đến trên bình nguyên như những đám mây. Đây là mây châu chấu.

Ngựa được thả dài dây cho ăn cỏ. Không có cây buộc ngựa nên anh đã bới một tảng đất lớn rồi để dây ngựa xuống dưới đó. Thường thì ăn thua vì

https://thuviensach.vn

ngựa không hoảng. Nhưng bây giờ chúng đang đảo tròng mắt và giật giật dây buộc. Anh nắm lấy dây ngựa – anh phải tự tay nắm lấy mới được.

Lorena quan sát đám mây. Nó lao đến nhanh hơn bất cứ đám mây mưa nào. Cô đã nghe được tiếng rào rào của hàng triệu con côn trùng. Trước mặt họ, đám mây che kín từ mặt đất lên tít tận trên không, chẳng còn nhìn nổi được gì hết.

— Vào trong lều đi. – Gus nói. Anh đang ghì giữ những con ngựa kinh hoàng. – Vào lều rồi chẹn chặt riềm lều lại cho chúng không lọt được vào trong.

Lorena tụt vào, và Gus chưa kịp theo sau thì châu chấu đã phủ kín lên vải bạt lều, dày đặc. Có đến vài chục con ở trên mũ Gus, nhưng anh cố đập chúng ra khỏi lều, trên quần áo anh còn nhiều hơn thế nữa. Anh lùi vào trong lều, túm lấy các sợi dây ngựa trong khi ngựa thì cố sổng ra.

— Kéo mép lều lại, – anh nói và cô làm theo. Lập tức chỉ còn có hai cái khe dây ngựa dòng qua. Trong lều tối mờ lại vì càng ngày càng nhiều châu chấu phủ lên trên tấm vải bạt, châu chấu đè lên châu chấu. Tiếng chúng phát ra lớn đến mức Lorena phải nghiến răng lại. Lều tối đi, cô bắt đầu khóc và run, cuộc đời này chỉ càng nhiều gian truân, nhiều sợ hãi hơn lên mà thôi.

— Ổn thôi, cưng, chỉ là sâu bọ ấy mà, – anh nói. – Bám chặt lấy anh sẽ tốt hơn. Anh nghĩ đồng cỏ như thế này chúng chẳng có ngu gì đi ăn vải bạt đâu.

Lorena quàng chặt lấy anh và nhắm mắt lại. Anh hé nhìn ra ngoài thấy không chỗ nào trên sợi dây ngựa lại không đặc những châu chấu là châu chấu.

— Được lắm, ít ra thì ông đầu bếp già của Call sẽ được vui đấy. Tối nay ông ta sẽ rang được cả một xe châu chấu mất.

Khi đám mây châu chấu đến chỗ anh em Hat Creek, họ đang ở giữa đồng cỏ, không làm được gì ngoài đứng im, kinh hoàng và sửng sốt. Lippy ngồi trên ghế xe, môi thõng xuống.

https://thuviensach.vn

— Châu chấu phải không? – Ông hỏi.

— Đúng, nhưng ngậm miệng lại kẻo môi ông đớp phải chúng đấy, – Po Campo nói. Ông nhanh nhẹn bò vào cỗ xe, kéo chụp mũ xuống rồi quấn tấm chăn chặt kín lấy người.

Đám cao bồi ngồi trên mình ngựa thấy đám mây châu chấu thì hoảng sợ rụng rời. Dish Boggett phi vội đến chỗ Đại úy lúc đó đang cùng Deets nhìn trời.

— Đại úy, ta làm gì đây? Cả đến triệu triệu con thế kia. Làm gì đây?

— Sống sót qua nó, – Call nói. – Ta chỉ làm được có thế thôi.

— Tai họa trời giáng đây. Có nói trong *Kinh Thánh* không đấy? – Deets nói, kinh hoàng nhìn làn sóng châu chấu xập xòe liệng đến phủ kín mặt đất. Tuy hốt hoàng nhưng cái tác động đến anh hơn lại là sự bí ẩn của việc này. Chúng từ đâu đến, chúng sẽ đi đâu? Ánh nắng lập lóa một cách kỳ lạ trên triệu triệu con côn trùng. – Có lẽ da đỏ tung chúng đến, – anh nói tiếp.

— Xem vẻ thì nhiều phần chúng sẽ xơi tái da đỏ, – Call nói. – Da đỏ và mọi thứ gì khác.

Thoạt đầu Newt sợ là nó sẽ làm anh chết ngạt. Trong nháy mắt châu chấu bám đầy từng li một trên bàn tay, mặt, quần áo, yên ngựa của anh. Hàng trăm con mắc vào bờm con Chuột Nhắt. Newt sợ thở, vì anh có thể hít châu chấu vào mũi, vào miệng. Tứ phía đặc sệt châu chấu đến độ anh không nhìn thấy được gia súc và chỉ thấy mặt đất lờ mờ. Chuột Nhắt nghiến lên châu chấu ở mỗi bước đi. Tiếng động chúng phát ra lớn đến mức anh cảm thấy có hét to lên cũng không ai nghe thấy mặc dù Đậu Ve và Rainey, cả hai chỉ ở cách anh mấy mét. Newt chúi đầu vào khoeo tay để che mặt. Thình lình Chuột Nhắt phá chạy, điều đó cũng có nghĩa là bò đã phá chạy, nhưng Newt không nhìn lên. Anh sợ châu chấu sẽ cào rách mắt. Trong lúc Chuột Nhắt phóng đi anh cảm thấy châu chấu đập vào người mình.

Qua cách mặt đất rung chuyển anh biết bò vẫn đang chạy. Lúc liều hé mắt nhìn, tất cả những gì anh thấy chỉ là côn trùng chấp chới. Lúc cố thay

https://thuviensach.vn

tay cương, anh đã nắm vào rất nhiều châu chấu và suýt thì để tuột dây cương.

Cũng như trong giông bão, nỗi khổ hạnh của anh tăng lên đến tột độ rồi từ từ được thay thế bằng sự mệt mỏi và lòng nhẫn nhục. Anh không biết một trận giông bão châu chấu có thể kéo dài đến bao lâu.

Cuối cùng, giống như mọi giông tố khác, cơn giông châu chấu cũng tan đi. Trời quang ra. Vẫn còn hàng nghìn con chập chờn trong đó nhưng hàng nghìn vẫn tốt hơn cả triệu. Mặt đất vẫn phủ đầy châu chấu nhưng ít ra Newt cũng đã nhìn được xa chút ít, tuy những gì anh thấy chẳng đáng gọi là vui. Anh hoàn toàn trơ trụi với độ năm sáu chục con bò, không biết đàn chính trôi giạt đến đâu. Vài chục con châu chấu vẫn bám vào sơ mi anh, vào bờm Chuột Nhắt, anh nghe thấy chúng cựa quậy trong cỏ, ăn chút gì còn sót lại. Phần lớn cỏ đã bị châu chấu gặm cụt đến tận rễ. Đàn bò bơ phờ đi, mệt nhoài sau chuyến chạy. Một ít con thử dừng lại gặm cỏ nhưng chẳng còn gì để mà gặm nữa, trừ châu chấu.

Ở cách một hai dặm về phía Bắc có một mô đất. Newt đi đến đó. Rất thoải mái thấy nhiều người cưỡi ngựa đang đi lại, anh giơ mũ lên vẫy để cho họ chắc chắn nhìn thấy anh. Châu chấu đã cắn qua quần áo và anh cảm thấy may mắn là không bị trần truồng.

Anh quay lại với đàn bò và khi liếc lần nữa về đám người ngựa, anh thấy họ lạ. Họ không đội mũ. Một loáng sau anh nhận ra lý do: họ là da đỏ, tất cả đám người này. Lập tức anh bủn rủn chân tay vì sợ, thấy nên rút súng, nhưng anh biết mình không đủ tài bắn chết được cả năm – không biết sao Đại úy lại không bắn khi người thủ lĩnh già mắt cùi nhãn hỏi xin bò. Họ tỏ ra thân thiện, mặc dù họ khá hôi hám. Họ hôi khắn như mùi mỡ Bolivar vẫn dùng bôi tóc. Họ bâu quanh anh, nhiều người trong bọn nói với anh bằng những lời anh không hiểu được. Súng ống họ mang đều cũ kỹ song chắc cũng đủ giết anh nếu như họ muốn. Anh chắc chắn là họ muốn bò vì họ cũng gầy gò như đám da đỏ xin bò kia.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên một người bé nhỏ, thấp lùn bắt đầu chỉ vào đàn bò. Anh ta liên lu một hồi và Newt cho rằng anh ta muốn lấy cả đàn bò đi.

— *No sabe* [không biết], – anh nói, hy vọng có lẽ một vài da đỏ biết tiếng Mexico. Nhưng người thấp bé cứ liến thoắng nói và chỉ tay về phía tây. Newt không biết xoay xở thế nào với chuyện này. Trong khi những da đỏ khác không có ý gì rõ rệt nhưng thân mật, chỉ vào mũ, dây thừng và cái roi da đỏ của anh. Một người thậm chí còn rút khẩu súng lục của anh ra khỏi bao và tim của anh liền ngừng đập. Nhưng họ chỉ chuyền tay nhau xem, bình luận rồi lại găm nó lại như cũ. Anh mỉm cười với họ, nhẹ người đi.

Nhưng anh lại lắc đầu khi họ chỉ vào đàn bò. Cả bọn bèn cười ầm rồi trước vẻ sững sờ của anh, ba người trong bọn bắt đầu hú hò xua đàn bò về phía tây. Newt choáng lên vì hoang mang. Anh biết đã đến lúc anh cần rút súng ra ngăn họ lại nhưng hình như anh không thể làm như thế được. Làm sao bắn được những người đang cười hềnh hệch? Nếu là Đại úy thì sẽ bắn đấy nhưng Đại úy lại không có ở đây.

Họ ra hiệu cho anh đi cùng và anh đi theo, hết sức ngập ngừng. Anh cảm thấy phải phá vây, tìm anh em giúp đòi lại sáu chục con bò. Nhưng cái thật sự ngăn chân anh lại là anh không hiểu anh em hiện giờ ở đâu.

Cho nên, nặng như đá đeo, anh thong thả đi theo năm người da đỏ và đàn bò. Ít nhất làm như thế anh không đảo ngũ. Anh vẫn còn ở lại với đàn bò vì đó là điều đáng phải làm.

Rồi họ đi đến một lằn đất thấp tè, nơi ở đó cũng có cao bồi và gia súc. Họ ở cách chừng hai dặm nhưng là anh em – anh có thể nhìn thấy cả cỗ xe hàng. Thay vì cướp bò và bắt anh đi, chính da đỏ lại giúp anh khỏi bị lạc đàn vì anh đã rẽ lầm mất hướng. Anh hiểu ra họ cười là vì anh không biết đến cả đàn bò của anh đang ở đâu nữa. Bây giờ đã an toàn anh cũng muốn cười ầm lên. Anh muốn cảm ơn nhưng anh không biết tiếng họ. Anh chỉ làm được mỗi việc là mỉm cười với họ.

Rồi Dish Boggett và Soupy Jones đến giúp anh lùa đàn bò đi gấp lên theo. Quần áo của hai người đầy những lỗ li ti, chỗ châu chấu đã cắn thủng.

https://thuviensach.vn

— Châu chấu có làm hại ai không? – Newt hỏi, vẫn ngạc nhiên là lại có thể xảy ra một chuyện như vậy.

— Không, nhưng chúng hại mất cái sơ mi diện của tớ, – Soupy nói.

— Tớ hy vọng Lorie không, – Dish nói. – Ngựa của họ có thể hoảng đấy. Họ có thể phải đi chân và đi xa mới lấy được cái ăn.

— Tớ cho là cậu thích đi xem họ có được an toàn không đấy, – Soupy nói.

— Thế nào cũng phải có một người đi, – Dish nói.

— Hỏi Đại úy đi,– Soupy nói. – Tớ nghĩ ông ấy sẽ giao cho cậu làm cái việc ấy.

Dish lại nghĩ khác. Đại úy đang nhìn anh tựa như mong anh về gấp ngay vị trí đầu cánh, mặc dù đàn bò vẫn đang ngoan ngoãn đi.

— Cậu hỏi ông ấy đi Newt, – Dish nói.

— Newt ư? – Soupy nói. – Cậu ấy vừa bị lạc xong. Nếu đi tìm Gus, cậu ấy lại có thể bị lạc lần nữa.

— Hỏi ông ấy đi. Newt, – Dish lại nói, giọng vật nài đến mức Newt biết là anh phải hỏi. Anh biết như thế có nghĩa là Dish tin anh mới nhờ anh làm việc này.

Đại úy đang nói chuyện bằng cử chỉ với tốp da đỏ. Rồi họ đến đàn bò lấy ra ba con bê. Newt đi đến, cảm thấy rồ dại. Anh không muốn hỏi Đại úy nhưng mặt khác anh lại không lờ đi được yêu cầu của Dish.

— Ông có thấy tôi cần đi xem ông Gus ra sao không ạ? – Anh hỏi. – Anh em nghĩ là hai người ấy có thể bị rắc rối. – Call để ý thấy Newt xem vẻ quá bồn chồn và nghĩ có ai đã nhờ Newt hỏi.

— Không, ta cứ đi thì tốt hơn. Gus có một cái lều. Tớ nghĩ ông ấy sướng bằng con chuột chũi. Lúc này hai người ấy có lẽ đang ngồi đánh bạc với nhau.

https://thuviensach.vn

Đó là điều anh chờ đợi nhưng Newt vẫn cảm thấy cụt hứng khi trở về đoạn hậu đàn bò. Anh thấy sẽ chẳng bao giờ học được cách nói năng với Đại úy.

68

Gần như ngay lập tức, trước khi ra khỏi Texas, Jake tiếc là mình đã bằng lòng đi cùng với anh em nhà Suggs. Đêm đầu cắm trại, cách Dallas không tới ba chục dặm, gã đã nghe thấy câu chuyện làm gã sởn tóc gáy. Ba anh em này bàn với nhau về hai tên cướp đang nằm chờ treo cổ tại Đồn Worth. Dan Suggs nói chính July Johnson đã đưa hai tên này vào tù. Bọn này kể lại chuyện July đi cùng với một cô gái trẻ tuổi có thể ném đá giỏi hơn đàn ông bắn súng.

— Tôi muốn xem nó ném đá giỏi hơn Môi Ếch bắn, – Roy nói. – Tôi nghĩ Môi Ếch có thể làm cho nó hết hung hăng đi.

Môi Ếch không nói nhiều. Hắn là người da đen nhưng Jake không thấy có ai ra lệnh cho hắn. Thằng út Eddie làm bếp, như thường lệ, trong khi Môi Ếch ngồi phất phơ, chẳng buồn đến cả chẻ củi. Con ngựa hắn cưỡi là con hay nhất trong bọn, một con ngựa bạch thiến. Hiếm thấy kẻ cướp cưỡi ngựa bạch vì như vậy làm cho hắn nổi bật ra khỏi đám. Rõ ràng Môi Ếch phớt đều.

Hình như chuyện của chúng phần lớn là giết chóc. Ngay đứa út, Eddie, cũng nói đã giết những ba người, hai dân đi tìm chỗ định cư và một người Mexico. Jake không nghi ngờ chút nào rằng gã đang đi cùng những tên sát nhân có hạng. Dan hình như căm ghét tất cả những ai hắn biết – hắn nói đến tất cả bằng những lời xấu xa nhất, nhưng hắn đặc biệt ghét *cao bồi*. Hắn đã có thời lùa gia súc đường dài và làm không ra gì, cái đó để lại cho hắn lòng phản cảm đối với những ai gặp may hơn hắn.

— Tao thích cướp nguyên cả một đàn bò rồi bán, – Dan nói.

https://thuviensach.vn

— Chúng mình chỉ có năm người, – Eddie vạch rõ. – Lùa gia súc phải cần nhiều hơn.

— Tao nhớ cái lần chúng mình cố lùa một đàn đi, – Roy nói. – Da đỏ xua chạy mất một nửa, còn ta thì suýt nữa trôi sông hết. Tại sao lại đi thử nữa làm gì?

— Mày không nghe kế hoạch thì mày hãy câm đi, – Dan nói, thoáng chút giận dữ. – Lần đầu làm hỏng là vì ta làm thật thà. Tao đã bị kiệt quệ vì thật thà rồi. Ở cái nước này, thằng nào lo phận thằng ấy và tao thích như thế. Không có luật pháp đâu, mà có thì phần lớn là bỏ qua được.

— Tôi chỉ thích cướp nhà băng, – út Eddie nói. – Như thế có tiền ngay. Chẳng phải bán chác gì.

— Đúng, mày là đồ lười mà, Ed, – Dan nói, nhìn thằng em tựa hồ đang nổi điên lên, có thể bắn chết nó ngay được. Đúng vậy, hình như anh em nhà này đang sống bên bờ một cuộc chiến tranh huynh đệ tương tàn.

— Các cậu biết gì về thằng Vịt Biếc không? – Jake hỏi, cốt để đổi chuyện đi.

— Chúng tớ biết là mặc kệ nó, – Dan nói. – Môi Ếch không thích nó.

— Tại sao?

— Ăn cắp ngựa tao, – Môi Ếch đáp, không nói rõ thêm. Chúng đang chuyền nhau chai uýt ki. Rượu chẳng mùi gì với chúng trừ Eddie, mắt hắn đỏ ngầu lên và loạng choạng sau năm sáu lượt uống.

Jake uống thỏa vì gã đang cảm thấy lòng không yên. Gã không có ý đánh bạn với đám dữ dằn này và nay đã sa phải thì lo lắng, bởi thấy được là không dễ dàng gì thoát khỏi chúng. Để làm việc này đòi hỏi phải hết sức thận trọng, chờ khi đến những thị trấn của bang Kansas. Với đám đông ở chung quanh, gã có thể lỉnh đi.

Hôm sau chúng dừng lại cửa hàng Doan ở trên bờ Sông Hồng để mua uýt ki và xem đường. Một đoàn người tìm đất định cư – bốn cỗ xe hàng – đỗ ở cửa hàng mua lương thực. Họ là những chủ trại, rời bang Missouri đi thử

https://thuviensach.vn

vận làm ăn ở tận ngoài Texas. Phần đông đàn ông đều đang ở trong cửa hàng nhưng cũng có một vài người thì sửa bánh xe hay đóng móng cho ngựa. Phần lớn đàn bà, nom vẻ đói khát, chỉ một người trong đám thì không. Đó là một cô gái khoảng mười bảy với bộ tóc đen dài. Cô ngồi trên ghế một cỗ xe, chân trần, chờ người nhà mua bán.

Với Jake, cô nom là đẹp. Mà trời lại sinh ra cho gã cái nết hám gái đẹp. Rồi gã nghĩ đến điều gì đã đẩy gã vào cùng bầy với bọn Suggs trong khi có những sắc đẹp ở ngay chính Texas đây mà gã chưa từng gặp, kể cả cô gái ngồi trên ghế cỗ xe này. Gã nhìn cô một lúc rồi quyết định tới tán tỉnh vài lời trước khi người nhà cô trở lại. Gã đã cảm thấy thèm nói chuyện với đàn bà tuy mới chỉ rời Dallas hơn một ngày.

Đang ngồi nghỉ dưới bóng râm cửa hàng gã đứng dậy phủi bụi quần.

— Cậu nảy ý đi lễ nhà thờ hay làm cái gì thế? – Dan Suggs hỏi.

— Không, tớ thích nói đôi ba câu với cô gái tóc đen kia. Tớ chưa nói chuyện với đàn bà ở Missouri bao giờ.

— Tớ nghe đồn cậu là tay sát gái, – Dan nói, tựa đưa ra một kiểu lên án nào đó.

— Cậu đã gặp tớ trong nhà thổ sao cậu lại còn nghi ngờ cái đó? – Jake nói. – Nếu thích nó tớ có thể sẽ trốn đi với nó, – gã nói, cốt để nhắc mọi người rằng Jake vẫn là Jake.

Càng đến gần gã càng thích nhan sắc cô gái. Nét cô đẹp, chiếc váy cũ giấu đi một bộ ngực đang nảy nở. Thấy Jake đi lại phía mình cô gái hơi hốt, bèn nhìn đi chỗ khác, ra vẻ không thấy gã.

Ở gần bên, cô nom còn trẻ hơn, có lẽ chỉ mười lăm mười sáu. Chắc cô bị ít kẻ theo đuổi hoặc nếu có thì đó chỉ là đám trẻ làm việc ở các trại quê chẳng hiểu biết gì. Môi trên cô cong lên, và gã thích thế; cho thấy cô phần nào cũng sáng dạ. Nếu cô là điếm, thì chỉ riêng vì nét cong của làn môi và đường lượn gồ lên của bộ ngực kia thôi, gã sẽ bao cô hẳn một tuần. Nhưng đây chỉ là một cô gái ngồi trên một cỗ xe, hai chân không giày đầy những bụi.

https://thuviensach.vn

— Chào cô! Đi xa chứ? – Cô gái nhìn lại và có thể thấy cô hoảng hốt. – Tôi là Jake Spoon. Tên cô là gì? – Gã nói thêm.

— Lou, – cô gái nói, một tiếng thoảng phào thì đúng hơn. Gã đã thích cái kiểu cong lên của môi cô và toan sắp nói nhiều hơn nữa thì một cái gì bỗng nện vào lưng và mặt gã liền úp sấp trong bụi, mạnh đến nỗi môi vỡ toác ra.

Gã lăn người đi, nghĩ thầm liệu có phải một con lừa nào đã cho mình một cú đá hậu. Nhưng khi nhìn lên, dụi bụi khỏi mắt gã liền thấy một ông già với bộ râu xồm màu gai đang nhìn gã, giận dữ nắm chặt khẩu súng săn cỡ nòng mười. Chính khẩu súng này đã đánh gã lăn quay – lão già quạng nó vào ngang hai xương bả vai gã. Người này chắc là đang đứng ở đằng sau cỗ xe. Đầu Jake kêu lên *o o* và gã quỳ lên chờ cho thở lại được.

— Nghe này, – ông già nói. – Đừng có hỏi han gì vợ ta.

Jake sửng sốt nhìn lên. Gã ngỡ ông già là bố cô gái. Bố các cô gái dễ chạm nọc khi gã có ý chuyện trò với họ. Thế nhưng cô gái này đã là vợ. Cô vẫn ngồi nhìn cảnh diễn ra không tỏ vẻ gì hết.

Việc Jake còn dám nhìn cô khiến người chồng cỡ bảy chục tuổi lại nổi điên, ông thu cây súng săn lại để choang một cú nữa.

— Dẹp đi ông, – Jake nói. – Đánh nữa là ông sẽ không hòng được cho qua đâu. Khẩu súng này mà dùng làm gậy thì dễ đánh vỡ đầu người ta lắm.

Khi Jake nói, ông già ngập ngừng. Nhưng quay liếc vợ, ông lại giơ súng lên.

Ông chưa kịp đánh Jake đã bắn. Cả gã lẫn ông già đều bàng hoàng vì gã không biết mình đã rút súng. Viên đạn trúng ngực đẩy ông ta ngã ngửa vào cỗ xe. Jake bắn phát thứ hai, phát này cũng bàng hoàng như phát trước. Tựa như tay gã cùng khẩu súng tự ý hoạt động vậy. Ông già khuỵu xuống đất, lăn một phần vào dưới gầm xe.

— Ông ta không được đánh tôi, – Jake nói với cô gái. Gã chờ cô kêu hét lên nhưng cô vẫn im lặng. Ông già đã chết, một mảng máu to tướng trên

https://thuviensach.vn

ngực chiếc sơ mi màu xám.

Rồi các người định cư bắt đầu sôi sục lên ở trước cửa nhà hàng – đến hai ba chục người. Jake nhớ lại người ta cũng đã sôi sục như thế này ngoài quán rượu ở Đồn Smith. Bây giờ một người nữa cũng đang nằm chết và đó cũng chỉ do một sự tình cờ.

Hai ba chục người định cư đứng túm tụm lại, tựa như bối rối. Jake cho súng vào bao và nhìn cô gái.

— Bảo họ là tôi phải bắn, – gã nói. – Ông già này có thể đánh vỡ sọ tôi.

Rồi gã quay đi, về chỗ anh em Suggs. Gã ngoái lại nhìn cô gái và cô mỉm cười với gã, điều làm gã bất cứ lúc nào nghĩ lại cũng đều bối rối.

Anh em Suggs đã lên ngựa, út Eddie chìa dây cương cho Jake.

— Tớ nghĩ đã đến lúc chấm dứt thiên tình sử, – Dan nói. – Thôi, hãy qua sông. Hoặc thế hoặc thuê một thầy cãi, nhưng phí tiền làm chó gì.

Jake lên ngựa nhưng ngập ngừng. Nếu quay vào vùng Lãnh Thổ, thì trước pháp luật, gã sẽ mang hai vụ án mạng trên người. Nếu đi với đám Suggs qua sông, gã sẽ thành một tên cướp. Ở lại còn có thể bị đám định cư kia treo cổ. Mười lăm phút sau Jake đã lội qua Sông Hồng.

Jake cảm thấy u ám – hình như gã đã chẳng làm được việc gì đúng. Đời gã chẳng muốn gì hơn một quán rượu sạch sẽ để đánh bạc, một cô điếm để ngủ, và chút uýt ki để uống nữa. Thế mà hiện gã lại đang đi với một bè cướp, giết người như ngóe.

Anh em Suggs có sẵn uýt ki. Jake bắt đầu nửa say nửa tỉnh suốt dọc đường lên phương bắc. Họ đi qua vùng Lãnh Thổ không xảy ra chuyện gì, hay gặp các đàn gia súc nhưng luôn lảng tránh. Dan có một cặp ống nhòm nhà binh, hắn thường đứng trên bàn đạp quan sát đàn gia súc, xem có kẻ thù ở đó hay không. Jake cũng làm theo. Nếu thấy là của Hat Creek gã sẽ lỉnh về với Gus và Call ngay. Gã sẽ lại làm cao bồi – như thế còn hơn chuốc lấy rủi ro với bọn Suggs.

https://thuviensach.vn

Khi vào bang Kansas, chúng đã lác đác thấy những nhà định cư, phần lớn nhà đất tồi tàn. Nhưng anh em Dan vẫn cài nhau xem có nên đánh cướp không.

Hôm sau có dịp ngay. Chúng thấy một người đàn ông cày ruộng với một cỗ ngựa to lớn. Một người đàn bà và một thằng bé đẩy xe cút kít chất phân trâu rừng vào cạnh một căn nhà rìa sườn dốc. Hai con bò sữa gặm cỏ gần đó.

Dan đã sắp đi qua họ và Jake thầm mong như thế thì hắn chợt nổi hứng ăn cướp. “Chúng thường giấu tiền trong ống khói hay trong vườn cây ăn quả tuy tớ không thấy vườn đâu,” Dan nói.

Môi Ếch lấy khẩu súng lục trong túi yên ra giắt vào thắt lưng.

Người nông dân thấy chúng đến thì dừng tay lại.

— À, tôi nghĩ tháng Bảy này ông thu hoạch khá đây, nếu như các đàn gia súc Texas chúng không đi qua ăn mất sạch. – Người đàn ông thân thiện gật đầu. Dan nói tiếp, – Ông sẽ chỉ tốn bốn chục đô la vàng, chúng tôi sẽ làm việc với các đàn gia súc qua đây và ông không bị chúng làm hại gì cả.

— Không nói tiếng Anh, – người đàn ông nói, vẫn tủm tỉm cười thân mật.

— Mẹ kiếp, người Đức, – Dan hét. – Quây con đàn bà với thằng nhãi lại, thằng này có thể lấy một con Mỹ chăng.

Môi Ếch phóng đến dồn hai người kia lại bên người đàn ông. Hai mẹ con sợ quá khóc to lên trong khi người nông dân cũng sợ, quàng tay ôm lấy họ.

Dan nhắc lại rằng chúng cần có tiền nhưng hình như chỉ thằng bé hiểu lơ mơ. Nó ngừng khóc một tí.

— Đúng đấy, – Dan nói. – Bảo với bố đưa tiền cho chúng tao thì mùa màng sẽ không bị phá.

Thằng bé ngừng khóc nói với bố và người này, nước mắt đầm đìa nói lại với con. Thằng bé quay chạy vụt về căn nhà đất.

https://thuviensach.vn

— Chúng mày đi theo xem nó tìm được cái gì, – Dan nói.

Mười phút sau, thằng bé chạy vội ra, lại khóc, Môi Ếch và hai đứa em Dan theo sau. Cầm cái ví cũ bằng da, Roy ném cho Dan. Bên trong có hai đồng đô la vàng bé tẹo.

— Cứt thật, chưa được bốn đô, – Dan nói. – Bốn đô mà chúng sợ hết hồn. Chẳng giúp được mấy nả, nhưng cứ lấy vậy.

Hắn lấy hai đồng vàng rồi ném cái ví da xuống chân người nông dân.

— Thôi, đi. – Hắn nói.

Nhưng Môi Ếch lại phóng ngựa đến chỗ hai con bò cái. Hắn bắn lên trời hai phát cho bò chạy tóe, rồi khéo léo lừa đuổi chúng chạy thẳng lên ngôi nhà rìa dốc. Hai con bò giẫm lên mái nhà, thụt xuống như rơi vào một cái hố. Một lát sau hai con lần lượt theo nhau chạy ra ngoài cửa, về lại chỗ chúng gặm cỏ.

— Cái thằng Môi Ếch này, – Dan nói. – Chắc nó muốn cho căn nhà được thông thoáng.

— Không được bắn ai thì hắn nổi điên, – Roy nói.

Môi Ếch lặng lẽ trở lại. Hắn không hề tỏ vẻ thù ghét Jake nhưng bất cứ lúc nào đi gần hắn gã đều cảm thấy sợ.

69

July phải mất một hai ngày mới biết chắc Elmira không ở Dodge City. Thị trấn làm anh choáng lên vì hầu như người đàn bà nào ở đây cũng là gái điếm và quán rượu nào cũng là sòng bạc.

Anh đến bưu điện bởi thấy cần giải thích với Đồn Smith vì sao anh chưa trở lại. Anh đã mất hứng bắt Jake Spoon, anh chỉ muốn tìm thấy vợ rồi về nhà. Neil Elmira không ở Dodge thì chắc ở Abilene. Trên đường tới bưu điện anh lạc quan mà nghĩ vậy.

https://thuviensach.vn

Nhưng vừa bước vào cửa bưu điện anh liền suy sụp. Mới nghĩ xem nên viết gì anh đã nhớ lại mọi chuyện gì đã xảy ra. Roscoe chết, Joe chết, cô gái chết, và Ellie thì không thấy đâu – có thể cũng đã chết. Anh nhớ lại hai lần vào bưu điện ở Đồn Worth nhận lá thư nói về Ellie. Từ đây toàn là đau khổ và rối ren. Anh mua một phong bì, một con tem và hai tờ giấy và ông già cho anh mượn cây bút chì. Anh ngạc nhiên thấy mình lại khóc. Viết thư, việc ấy lại khuấy động lên những kỷ niệm buồn. Sau mấy phút đứng nhìn vào tờ giấy anh viết một bức thư ngắn cho Đào – báo những tin buồn và cuối thư anh kết luận: *Tôi không biết khi nào thì trở về, bà con nếu muốn có thể mướn một sê ríp khác*. Vì ông già nom hiền lành, anh chỉ nghĩ có thể hỏi thăm về Ellie. Cô đã đến gửi thư ở đây thì sao.

— Ellie? – Ông già nói. – À, trước đây mấy năm nghe nói thấy đến Abilene mà. Anh có thể hỏi Jenny ở quán rượu thứ ba ấy. Hai người thân thiết với nhau. Tôi nghĩ hai người còn lấy cùng một người cơ.

— Ông Boot? – July hỏi.

— Phải, Dee Boot, thằng đểu. Hắn ngủ với cả đống đàn bà.

Anh quay ra tìm mua con ngựa mới. Rồi đi khỏi thị trấn một quãng lại quay về hỏi tìm Jenny. Người ta nói ả đã đến quán rượu khác và ở chỗ này người ta bảo Jenny đang bận, phải chờ gọi. Ít uống uýt ki nhưng July cũng gọi để được ngồi chờ. Anh uống, uống, rồi anh ngước lên thấy một người đàn bà đứng cạnh bàn, gầy như Elmira.

— Nào ta đi chứ, anh cao bồi, – ả nói. – Ngồi đây thì chẳng làm được gì đâu.

— Đi đâu? – Anh hỏi, ngạc nhiên. Chưa ai gọi anh là cao bồi bao giờ. Anh đã cất ngôi sao sê ríp đi.

— Tôi là Jenny đây. Bảo là anh tìm tôi mà.

— A… – Anh đã quên mất mình đến đây làm gì.

— Anh uống được nhiều uýt ki thế kia thì chắc đủ tiền ngủ với tôi đấy. Nếu lịch sự thì anh gọi uýt ki cho tôi đi nào.

https://thuviensach.vn

Jenny ngồi xuống và người bán rượu lập tức xuất hiện với chai uýt ki.

— Cha này uống thùng bất chi thình, – anh ta nói. – Chắc là đi lâu ngày lắm rồi.

July sực nhớ mình đang chờ một cô điếm tên là Jenny.

— Cô có biết Ellie không? Nghe đâu cô quen.

Đến lượt Jenny ngạc nhiên.

— Đến Missouri rồi. Rồi đâu lấy một sê ríp ở Arkansas nhưng tôi không dễ tin những lời đồn ấy. Không thể có chuyện Ellie lại lấy một sê ríp.

— Thôi rồi, – anh nói. – Đã bỏ đi khi tôi phải săn lùng Jake Spoon. Họ nói cô ấy lên một cái tàu chở uýt ki, tôi chẳng hiểu tại sao lại như thế.

— Tôi nghe thì đúng là kiểu Ellie đấy. Chán là nhảy đi ngay chỗ khác.

— Tôi phải tìm cô ấy, – anh nói.

— Thế thì ông nhầm chỗ rồi. Nó đang tìm Dee mà. Ông biết Dee không?

— Chết vì đậu mùa phải không?

Jenny cười lúc cúc.

— Người đánh bạc ngồi kia vừa hai tháng trước thấy hắn đấy.

— Tôi không hiểu tại sao Ellie lại lấy tôi. – Anh nói, buồn rầu nhìn Jenny. Ả thở dài. Không ngờ lại gặp phải cảnh thảm thế này vào giữa buổi chiều đẹp trời. Anh uống thêm hai cốc uýt ki nữa và quanh quẩn chỉ nói: “Tôi phải tìm cô ta.”

— Quán rượu thì giàu lên còn tôi thì không, – ả nói, – có thích vui vẻ một tí cho cái đầu nó nhẹ đi không nào. – Rồi cười hi hí. Tự nhiên anh bỗng cảm thấy khoái chí. Đã lâu lắm anh chưa thấy đàn bà cười như thế. Và anh đứng dậy đi theo ả lên gác. Nhưng chưa kịp tới anh đã thấy người không ổn. Jenny vội dìu anh ra cầu thang ngoài. Anh quỳ xuống nôn. Rồi nằm bẹp ra nôn mãi.

https://thuviensach.vn

Anh nằm úp sấp một hồi lâu. Trời đã xế chiều. Bụi dưới vó ngựa vàng rực lên trong nắng quái. Những tia sáng cuối cùng lọc qua màn bụi do những con ngựa hất tung lên ở đằng sau. Anh gượng ngồi dậy được, rồi cứ ngồi cho tới lúc trăng lên, không đứng dậy nổi, lắng nghe tiếng cười đùa từ dưới quán rượu vẳng tới.

Cuối cùng anh đứng lên và đến chào từ biệt Jenny cho có lễ độ. Lúc anh bước vào cửa buồng thì một cao bồi đi ra, mặt mày hớn hở. Lát sau Jenny cũng ra. Ả nhận ra anh và anh ngạc nhiên thấy ả đứng lại vén váy lên, anh nhìn rõ cặp chân thanh thanh và trên cao nữa. Có một vệt gì đó ở một đùi ả và ả nhổ ít nước bọt ra ngón tay lau vội nó đi. Ả lại cười hi hí và hạ váy xuống.

— Anh được xem rồi nhưng tôi không tính tiền. Không chết chứ?

— Không.

— Tươi mát thế nào đây? Tôi không chờ được đâu, thưa ngài. Ba đàn bò đến hôm nay, cả một hàng cao bồi xếp dài dằng dặc chờ *yêu* tôi đấy, – ả nhòm xuống dưới nhà.

— Chị không muốn bỏ cái nghề này à?

— Tôi thích nhìn đám trẻ vào đây. Tôi không ngồi suốt ngày trong nhà được. Nếu ai lấy tôi, có lẽ tôi cũng sẽ bỏ trốn mất. – Ả nhăn mặt đáp.

July nghĩ đến Ellie suốt ngày ngồi trên gian gác xép đung đưa chân.

— Thôi, về nhà đi, có tìm thấy nó cùng chẳng hơn được gì đâu. – Thình tình Jenny sốt ruột. – Tôi phải đi đây. Nếu thấy Ellie thì bảo tôi vẫn mặc cái váy màu lam nó cho tôi nhé. Nếu nó muốn lấy lại thì viết thư bảo tôi.

Xuống dưới nhà, July bỗng thấy buồn teo. Cảm thấy như mất đi một cơ hội, tuy chẳng hiểu đó là cơ hội gì. Anh ra tàu ngựa sắp yên lên con ngựa mới.

https://thuviensach.vn

Khi họ đã vào tới miền Tây, cỏ ngon lành, bầu trời trong veo gần hết hai tuần liền và bò đi êm ả, không có sổng chạy rắc rối, trừ một chuyện – một tai nạn vớ vẩn khiến Newt mất con ngựa cưng.

Thậm chí anh cũng không cười Chuột Nhắt khi xảy ra tai nạn. Hôm ấy anh đổi ngựa với Ben Rainey. Hết ngày, Call bảo Ben vào trong đàn lựa lấy một con bê cho nhà bếp. Con bò mẹ đã thình tình húc Ben khi anh toan lừa đứa con của nó đi. Chuột Nhắt bị hất bổng phần sau lên còn Ben thì ngã lăn ra đất. Máu chảy như tưới ở bụng Chuột Nhắt. Hai cẳng sau cúa nó run lẩy bẩy. Newt thấy mình muốn ngất xỉu.

Anh cầm lấy dây cương chưa biết phải làm gì thì Dish dã đến giành lấy việc đem con ngựa ra xa để cho nó một phát súng. Đêm đó, Newt đổi ca cho người Ireland, anh không muốn mọi người thấy anh khóc.

Nhưng rồi mặt trời mọc rực rỡ và anh phải về ăn điểm tâm. Sắp đi tới cỗ xe hàng, chợt anh thấy Gus ở ngoài căn lều nhỏ vẫy tới. Khi đi qua cửa lều mở anh thấy Lorena ngồi trên cái ổ ở trong. Tóc cô xõa trên vai và nom cô thật đẹp.

Gus nhóm lửa bằng cứt trâu rừng, anh đang ca cẩm chuyện này.

— Tớ nghe đâu cậu mất con ngựa. Xuống đây uống một tách cà phê cho hết buồn đi nào, – Gus nói.

Anh vừa uống thì Lorena bước ra, và ngạc nhiên thấy cô mỉm cười. Lập tức anh thấy người dễ chịu hẳn. Suốt dọc đường, từ Texas, anh thầm lo Lorena sẽ oán anh về việc đã để cô bị bắt. Gus đưa cho cô tách cà phê và cô giơ cả hai tay đỡ lấy, khói bốc lên trước mặt. Newt chắc chắn rằng chưa hề thấy ai đẹp bằng cô.

Trong khi thổi nguội cà phê, Lorena nhìn Gus. Cô nhìn anh mãi được, từ ngày anh cứu cô về. Đi với anh thật thoải mái vì anh không cáu hoặc mắng nhiếc như những đàn ông khác. Những tuần cô khóc và lặng thinh, anh không tỏ ra sốt ruột và cũng không đòi hỏi. Cô quen ở bên anh đến mức lại mong chuyến đi dài ra nữa. Đi trong ánh nắng ban mai mùa hè, nhìn hàng

https://thuviensach.vn

dặm hàng dặm dài cỏ nhấp nhô như sóng mới thích làm sao. Trong khi đó Gus nói và nói. Cô yên lòng thấy anh trò chuyện với mình. Cuộc đời thế này là đủ, hơn hẳn những tháng ngày trước đây của cô. Nhưng cô không quên được người đàn bà mà Gus đã nhắc đến. Cô lo sợ ngày họ đến cái thị trấn có người đàn bà ấy sống ở đó, vì lúc đó cuộc đời đơn giản này sẽ chấm dứt. Nhưng cô có thể làm cho nó không chấm dứt. Cô có ý giành giật lấy nó. Cô định sẽ lấy anh trước khi đến thị trấn nọ. Anh không muốn nói là sẽ lấy cô nhưng anh khen cô đẹp, nhiều hơn bất cứ người đàn ông nào. Gần như ngày nào anh cũng khen vẻ đẹp của cô, nói cô là người đàn bà có nhan sắc nhất vùng bình nguyên. Cô cảm thấy anh bị khuấy động khi họ cùng ngủ bên nhau và cô có ý làm các điều mà cô có thể làm để anh quên người đàn bà kia đi.

Khi trở lại với anh em, Newt thật sự như bay trên mây vì quá sung sướng. Nhưng vì bận rộn, mãi tới giờ ăn tối, anh em mới hỏi được chuyện sáng nay đến trại Gus. Dish là người tò mò nhất.

— Cậu có nhìn thấy Lorie không?

— Có, cô ấy uống cà phê, – Newt nói.

— Tớ chắc là Newt nhìn kỹ đấy, – Soupy nói. – Newt đến tuổi nhìn các cô rồi.

Newt im lặng và lúng túng. Anh những muốn huênh hoang một ít về cuộc viếng thăm nhưng anh cũng lại không muốn Dish buồn lòng.

— Lorie trông vẫn đẹp chứ hay là bị chuyến đi làm cho thân tàn ma dại mất rồi, – Kim Sào hỏi.

— Vẫn rất là đẹp, – Newt nói.

Call ăn rất nhanh rồi cùng đi với Deets. Sông Arkansas chỉ cách vài dặm, anh muốn đến xem trước chỗ lội qua. Họ phi qua đồng cỏ đến bờ sông ngồi một lúc. Ngay cả trong ánh trăng họ vẫn thấy được dòng nước chảy ầm ầm.

Call nhìn ngược dòng sông lên phía Colorado, nói.

https://thuviensach.vn

— Thằng cướp nó ở một chỗ nào đó trên kia. Tớ mong Gus bắt được nó.

Muốn cho Call không bị ám ảnh về tên cướp, Deets nhắc cái điều anh toan giữ kín. Đó là điều anh đã nhận thấy trong khi đi thăm đường ở phía đông ngày hôm qua.

— Nếu ông Jake ở quanh đây thì lạ thật đấy, – anh nói.

— Jake ấy ư? – Call hỏi. – Tại sao lại thế được?

— Có thể không phải là ông ấy nhưng ngựa ông ấy thì ở quanh đây. Tôi đã thấy vết chân nó hôm qua.

— Tớ dám thề này, – Call nói. – Cậu chắc là con ngựa ấy chứ?

— Ồ, chắc. Tôi biết vết chân nó. Cùng đi còn có bốn con. Tôi mong là ông ấy đã bán nó đi rồi.

— Đúng đấy. Chúng ta không xa Dodge. Có thể ông ấy đang tìm một mùa hè để đánh bạc. Hễ thấy vết ngựa ấy thì bảo tớ nhé.

Deets quay về trại. Nhưng cách sau một dặm. Call dừng lại buộc con ngựa cái. Anh tính đi gặp Gus báo cái tin về Jake, rồi nghĩ có thể hoãn đến sáng mai. Tin về Jake có thể làm rối bận cô gái. Nếu anh đúng thì Jake sẽ đi Dodge và vậy thì sẽ không có gì phải lo lắng sất cả.

71

— Đến Dodge thì tớ thích đấy, – Jake nói. Gã muốn tắm và chơi điếm một cái. Rồi cạo râu cạo đầu. – Ở đấy có một thợ cạo tên là Sandy, tớ thích lão ấy, không biết đã có đứa nào bắn chết mất lão chưa. – Jake phởn vì sắp tới Dodge. Gã có ý đến đây sẽ lỉnh khỏi đám nhà Suggs.

Chắc chắn điếm nhan nhản ở Dodge. Nhưng buổi chiều Dan đã trông thấy cái hắn thích: một đàn ngựa hơn ba chục con do ba người lùa xuống

https://thuviensach.vn

phía Nam. Hắn lên một lần đất nhìn bằng ống nhòm rồi quay lại. Thấy nét mặt tươi tỉnh của hắn, Jake mất hết cảm giác đã tới vận may.

— Lão già Wilbarger, – Dan nói.

— Kìa, tớ có nghe nói đến ông ta, – Jake nói. – Nhưng chưa gặp mặt.

— Tớ thì đã, – Dan nói. – Đã có dạo tớ chăn bò cho lão. Tớ chẳng thấy lý do gì mà không cướp. Tớ không thích lão.

Hắn cho ngựa đi nước kiệu về hướng Tây Nam. Hai thằng em theo sau. Jake ngồi lại một lát, nghĩ chúng quên gã, nhưng lại thấy Môi Ếch nhìn.

— Đi không? – Hắn hỏi. Lần đầu tiên hắn trực tiếp nói với gã. Và cứ nhìn gã, không cau có, không cười cợt. Cái nhìn hỗn hào rõ rệt quá khiến Jake đã nghĩ tới một vụ đấu súng. Bắn cho mất cái nhìn ấy ở mặt nó đi. Nhưng thay vì thế gã lại khẽ thúc ngựa theo anh em Suggs.

Dan xem vẻ không vội.

— Cướp ban đêm hay hơn ban ngày. Ta có thể đổ vấy cho da đỏ.

— Mẹ kiếp, tớ tưởng đến đây để cướp nhà băng với lại điều hành bọn định cư chứ sao lại đi cướp ngựa, – Jake nói. – Cướp ngựa không là kiểu làm ăn của tớ.

— Cậu còn trẻ, cậu sẽ học được cách này, – Dan nói. – Nếu không học được thì chúng tớ để mặc cho cậu nằm chết ở đây. Tớ không chịu được thằng bàn lùi.

Jake biết là đã sa tròng. Nhưng một mình gã không đấu nổi bốn đứa.

Sắp tối chúng lên đường. Như thường lệ Môi Ếch giữ đoạn hậu.

— Dan vẻ đang máu đây, – út Eddie nói – Nó muốn giết lão già chứ không phải cướp ngựa nghẽo gì đâu.

Chẳng mấy chốc chúng đã tìm ra dấu vết của Wilbarger. Nó dẫn về phía tây bắc, lên Arkansas, rất dễ dò theo ngay cả trong ánh chiều chập choạng. Chúng qua sông dưới ánh trăng rồi Dan kìm cương ngựa lại.

— Đi, tìm chúng đi, Ếch. – Hắn nói.

https://thuviensach.vn

Môi Ếch trở về sau mấy phút.

— Suýt nữa thì cánh ta vồ phải chúng, chúng ở gần ngay đây.

Đang hút thuốc, Dan vất đi rồi xuống ngựa.

— Giữ lấy ngựa. – Hắn bảo út Eddie. – Nghe thấy súng bắn thì đến.

Hắn đi đầu. Jake và đám kia đi theo sau. Tuy Môi Ếch bảo gần nhưng Jake cảm thấy đi khá lâu. Gã không nhìn thấy ngựa, cho đến lúc vồ phải một con.

Khi phát súng đầu tiên nổ, gã không biết là ai bắn. Rồi lửa tóe lên đằng trước mặt, nhiều chứ không phải chỉ ba người. Súng lại nổ sau lưng gã – đó là Môi Ếch bắn. Gã bắt đầu cảm thấy những hình người chạy. Rồi năm sáu phát súng liền nhau, như tiếng sét bất chợt. Và tiếng một con ngựa chạy.

— Ếch bắn trúng nó không? – Gã nghe thấy Dan hỏi.

— Không, nó bắn trúng tôi, – Ếch đáp.

— Tớ nã ba phát vào nó nhưng nó vẫn cho ngựa chạy được, – Dan nói. – Mày sống đấy chứ, Roy?

— Sống, – Roy ở đằng sau, gần đàn ngựa.

— Mẹ kiếp, thà cậu với Jake ở Dodge còn hay hơn, đi vô tích sự, – Dan nói.

Jake im lặng, mừng là đã không phải bắn, hoặc bị bắn. Ai lại đi bắn người trong đêm tối? Ngay da đỏ cũng chờ trời sáng.

— Lão Wilbarger chạy đâu mất rồi, – Dan nói. – Cậu bị bắn vào đâu, Ếch?

Im lặng.

— Thằng khốn nạn chó đẻ, nó giết mất Ếch rồi. Roy, đi tìm Eddie. – Dan nói.

Chúng nghe thấy tiếng ngựa đi đến.

— Các cậu ơi? – Út Eddie gọi.

https://thuviensach.vn

— Mày định chờ ngày bầu cử nữa sao? Đem ngựa lại đây, – Dan nói.

Bình minh đang ở sau lưng út Eddie. Chẳng mấy chốc đã biết kết quả trận đánh. Hai người của Wilbarger bị chết, vẫn nằm trong chăn. Không dấu vết gì của lão ta hết.

— Tớ đã cho nó ba phát rồi mà, – Dan nói. – Chắc nó ngủ với dây cương nắm sẵn trong tay

Môi Ếch nằm dài trên đất, vẫn nắm khẩu súng trường. Mắt hắn trợn lên và hắn thở như con ngựa sau một hồi chạy gấp. Hắn bị thương vào bụng – quần ướt đẫm máu. Dan đi đến nhìn Môi Ếch, quỳ xuống vạch sơ mi xem vết thương. Sau đó hắn đứng lên.

— Ếch, tớ nghĩ chúng tớ bắn cậu thì tốt hơn đấy, – Dan nói.

Môi Ếch không đáp. Chẳng động đậy cũng chẳng đảo mắt.

— Bắn nó đi rồi chuồn nào, – Dan bảo út Eddie. – Không thì để nó lại cho ó *buzzaerd* vậy.

Hắn lấy khẩu súng lục to tướng ở thắt lưng Ếch, đoạn đi ra xem đàn ngựa cướp được.

— Mẹ kiếp, – út Eddie nói. – Chẳng đứa nào giúp cho được cái gì.

Hắn nhún vai, rút súng, đi đến bên Ếch bắn một phát vào đầu. Cái thân người giãy lên rồi hết.

— Lấy tiền của nó đi chứ, – Dan hét. – Tao quên mất.

Trong khi lùa ba mươi lăm con ngựa đi, Jake quyết định bỏ miền Tây này. Gã có thể đến Saint Louis rồi đi tàu tới News Orleans, thậm chí tới New York của miền Đông nữa. Cả hai nơi đều là chốn bài bạc hay ho mà gã đã nghe nói. Môi Ếch chết sẽ làm cho việc gã bỏ đi dễ dàng hơn. Nghĩ như vậy gã thấy hăm hở. Song niềm vui này chỉ lâu chừng hai giờ đồng hồ. Tưởng như ở đây chỉ có bọn chúng mà thôi, thế nhưng thình lình Jake ngạc nhiên thấy một túp lều dựng ở bên dưới một gốc cây đơn độc ngay đằng trước mặt. Cạnh lều, hai người đàn ông đang cày với bốn con lừa. Jake thấy Dan đi ở đầu đàn ngựa bỗng ngoắt phi đến họ. Chưa kịp nghĩ đã nghe một tiếng nổ

https://thuviensach.vn

rồi thấy một người định cư ngã lăn ra. Người kia, tay trần, đứng như tê liệt. Dan bắn nốt người ấy rồi đi tới túp lều, bước vào. Lúc gã tới thì Dan đang kéo một chiếc hòm ra. Hắn hất tung quần áo trong hòm lên cỏ cho hai đứa em đến ướm thử. Jake cảm thấy sợ. Rõ ràng Dan đang lên cơn giết chóc. Hai nông dân đều bị bắn vào trán, gần sát sạt.

— À, có mỗi cái đồng hồ, – Dan bỏ túi, rồi nhen lửa cà phê bằng dầu than đá.

— Tớ bảo này, đem treo cổ chúng lên đi, – hắn nói. – Không để phí cái cây này đi à? Cây dùng làm gì ngoài việc treo cổ chứ?

Cái ý này làm Roy cười lên hi hí.

Dan lấy dây buộc cổ hai người lại rồi cùng hai đứa em lôi họ đến cái cây kéo lên. Chân họ chỉ cách mặt đất chút ít. Họ lủng lẳng trong khi Dan xem xét và có vẻ không hài lòng.

— Bọn làm đất làm cát này tao ghét lắm, chết vẫn chưa đủ với tao đâu, – Nói rồi đi lấy thùng dầu than đá đến vãi lên quần áo hai người chết.

— Tao đốt, – hắn nói.

Hắn phải rẩy nhiều lần mới đủ cho lửa bùng lên. Thật là cảnh khủng khiếp.

Sau khi uống cà phê, Dan leo lên ngựa.

— Cậu không chôn họ à? – Jake hỏi. – Ai tìm ra họ thì ta sẽ bị dính pháp luật đấy.

Dan cười ầm lên.

— Tớ đang muốn xem pháp luật nào tóm tớ đây.

Hắn quay lại hai đứa em.

— Lấy lừa đi, bỏ lại những con lừa đẹp thế này là vô lý.

https://thuviensach.vn

Dò ngược theo dấu ngựa Wilbarger, Deets tìm thấy ông. Con ngựa với máu khô trên yên và đóng vảy trên bờm đứng chờ họ ở bờ sông Arkansas. Deets lên bờ và nhận ra nó trước tiên. Wilbarger cách đây mấy tháng đã cưỡi con ngựa hồng to lớn này đến Bồ Câu Cô Đơn.

— Trời đất, – Gus nói khi Deets dắt con ngựa hồng đến. – Ông Wilbarger đâu mà để cho ngựa chạy rông?

— Tớ sợ là chết rồi, – Call nói. – Trông máu trên bờm nó kia.

— Tớ thích ông ấy. Nếu ông ấy chết thì buồn quá, tớ phải đi xem thế nào, – Gus nói.

— Cậu đi thì ai trông nom cô gái? – Call nói.

— Cậu nói đúng. – Gus dừng lại. – Có lẽ tốt hơn là Deets đi xem ông ấy.

Đến tận giữa chiều Deets mới trở về, từ phía đông nam đi dọc sông lên, mồ hôi khô trắng trên mình ngựa.

— Tôi tìm thấy rồi. Hấp hối, bị bắn ba phát, tôi không mang đi được.

— Xa không? – Call hỏi.

— Khoảng mười dặm, – Deets nói. – Tôi đã nâng ông ấy lên nhưng không mang đi được.

— Ông ấy có nói nhiều không? – Gus hỏi.

— Ông ấy muốn gặp ông nếu ông không bận quá, – Deets nói. – Ông ấy nói nếu ông bận thì đừng đi.

— Sao tôi lại có thể bận để không gặp bạn tôi cơ chứ? – Gus hỏi. – Có phải da đỏ đánh ông ấy không?

— Da trắng. Bọn ăn cắp ngựa.

Gus quay sang nói rõ sự tình cho Lorena.

https://thuviensach.vn

— Người cho ta mượn cái lều đã bị bắn chết. Bọn anh đi xem liệu có giúp gì được ông ta không?

— Đi bao lâu? – Cô lo lắng hỏi. Đã muộn rồi, có nghĩa là sẽ một đêm vắng Gus và cô thì chưa một đêm nào vắng anh. Từ ngày anh cứu cô.

— Anh không rõ, cưng à. Ít ngày có lẽ, nếu bọn anh sục đuổi những đứa giết ông ấy.

— Em cũng đi, – cô nói. Gus từ chối, cô liền run rẩy. Có thể anh đã chán cô, có thể anh sẽ đi tìm người đàn bà ở Nebraska kia. Cô ngạc nhiên thấy anh đọc được ý mình. Anh mỉm cười láu lỉnh.

— Anh không có tìm thứ khác đâu. Một người đang hấp hối tìm anh. Anh sẽ về mà, trong khi anh đi thì để Dish trông nom em.

Dish không dám tin là mình lại được đem thức ăn và trông nom Lorena. Khi Gus bảo, anh cảm thấy ngây ngất. Rồi sau đó Call lại báo anh trông nom cả anh em, anh thình lình gánh hai trọng trách – Lorena và đoàn người cùng gia súc. Trong khi đó Newt lại thấy tự hào là đã được chọn đi cùng với Đại úy và Gus. Khi thấy Đại úy cho hai hộp đạn súng trường vào túi yên anh lại càng tự hào hơn, vì như thế có nghĩa là sẽ phải đánh nhau đây.

Họ đến chỗ Wilbarger sau mặt trời lặn một ít. Ông đến được sông Arkansas rồi mới quỵ, hiện nằm trong bóng râm bờ sông, trên tấm chăn Deets để lại cho. Ông yếu quá chỉ nhấc nổi đầu lên khi họ đến. Và thế cũng đủ làm ông kiệt sức.

— À, các ông quay lại rồi, – ông nhìn Gus, một nụ cười héo hon trên môi. – Tôi nằm đây, cố không để máu chảy vào cái chăn các ông cho mượn.

Gus cúi xem và thấy vô hy vọng.

— Tôi bị lôi thôi quá. Một viên vào phổi, một viên nữa hình như phá mất một bên hông tôi. Viên thứ ba vào phần mềm thôi.

— Tôi thấy chịu chết với cái phổi rồi, – Call nói.

— Cả bác sĩ Boston cũng chịu mà, – Wilbarger tiếp lời. – Vẫn con ngựa cái ư? Nếu tôi đổi được nó dạo ấy thì đã không bị trọng thương đâu.

https://thuviensach.vn

Nó thì đã ngửi ngay ra được bọn ăn cắp ngựa. Tôi nghĩ đó là anh em nhà Suggs, cộng thêm một thằng mọi. Tôi bắn trúng thằng mọi.

— Nếu ông nằm yên, cái phổi của ông có thể sẽ lành được, – Gus nói.

— Không có chuyện ấy đâu, thưa ông. Tôi thích được nói chuyện hơn.

Ông im lặng một lát trong khi bóng đêm cứ dày thêm.

— Tôi đẻ ở Hudson, – ông tiếp. – Định sẽ chết ở đấy, thế mà lại là Arkansas. Tôi có thể là luật sư, như ông anh tôi, lúc này đang ăn sò huyết ở New York đây.

Sau đó trời tối hoàn toàn, ông không nói nữa. Newt đứng cạnh giữa các con ngựa, cố kìm nước mắt. Deets ở bờ sông canh gác, cạnh Đậu Ve. Call và Gus biết chẳng làm được gì nữa ngoài ngồi chờ bên cạnh người hấp hối. Hai giờ trôi qua trong im lặng, trừ tiếng Wilbarger thở yếu ớt. Rồi Call giật mình thấy ông thò tay ra nắm lấy anh một lúc.

— Hãy bắt tay nhau về tất cả những gì các ông đã làm cho tôi, – ông phều phào. Sau đó ông lại chìa tay ra cho Gus.

— McCrae, tôi thích ông vì ông đã viết một biển hiệu rất ngộ. Tôi đã nhiều lần cười về tấm biển hiệu ấy, mà cười là một lạc thú. Tôi có hai cuốn sách trong túi yên. Tôi muốn ông lấy cả. Một cuốn sẽ làm cho tiếng La Tinh của ông giỏi lên.

— Cảm ơn. – Gus nói. – Tôi chỉ lõm bõm thôi.

— Thật tình tôi cũng không đọc được, – Wilbarger nói. – Quên hết mất rồi.

Ông ho ra một đống máu. Call ra bảo Đậu Ve và Newt đào huyệt. Anh muốn sớm đi đuổi bọn ăn cắp ngựa. Bồn chồn, anh đi ra chỗ Deets đứng gác.

Gus ngạc nhiên thấy Wilbarger ngửng đầu lên. Ông đã nghe thấy tiếng đào đất.

— Bạn ông thiết thực nhỉ, – ông nói.

https://thuviensach.vn

— Thiết thực, cậu ấy muốn đuổi gấp bọn kia, có vẻ là chúng tôi sẽ lấy được các con ngựa của ông lại đây. Nếu được thì lần này sẽ gửi chúng cho ai?

— Mẹ kiếp, bán đi, – ông nói, giọng run run. – Cuối cùng tôi đã "tử ư nghệ xua bò". Gửi tiền cho anh tôi, *John Wilbarger, Năm mươi Broadway, New York*. Giữ lấy cái lều. – Ông lại ho. – Tiểu thư nhút nhát sao?

— Khá hơn rồi, – Gus đáp.

— Tôi mong ta chóng gặp nhau, McCrae. Tôi thích ông chuyện.

Một giờ sau, Wilbarger vẫn thở. Gus đi ra một lúc và khi trở lại thì ông đã lăn ra ngoài chăn, và chết. Anh bối rối không tìm ra được cái gì để đánh dấu mộ.

— Tôi có cách, – Deets nói. Anh lên ngựa phóng đi rồi quay lại với một cái sọ trâu rừng.

— Còn hơn là không gì cả, – Gus nói và đặt lên trên nấm đất.

Deets đưa khẩu súng trường của Wilbarger cho Newt.

— Cho cậu!

— Buồn à? – Gus hỏi. – Ông ấy có óc hài hước. Biết trên mồ mình có cái sọ trâu rừng ông ấy phải cười phá lên mất. Có lẽ là người duy nhất học ở đại học Yale mà chôn bên dưới một cái sọ trâu rừng. Nhưng thôi, chúng ta phần lớn đều là đi trên xương cốt thôi mà. Nghĩ đến tất cả trâu rừng đã chết trên các bình nguyên này mà xem. Rồi đến da đỏ đã từng ở đây mãi mãi; xương của họ ở sâu dưới đất đây. Tớ nghe nói ở vùng Đất Cũ không sao đào nổi được hai mét mà lại không gặp đầu lâu, xương cốt và mọi thứ. Từ ban đầu con người đã sống ở đây và xương cốt con người đã chất đầy mặt đất. Nghĩ đến tất cả những thân xác nằm dưới đất này thật là thú vị. Đều là bạn bè, chẳng có gì mà lại phải sợ xuống đó.

Chính cái ý nghĩ lạ lùng này – dưới anh, dưới lớp cỏ mượt kia là hàng triệu con người – đã khiến cho Newt hết căng thẳng. Suốt đêm, đi cạnh Gus, anh nghĩ đến điều này.

https://thuviensach.vn

73

Vừa ổn định xong đám gia súc Dish liền quyết định xem có gì làm được cho Lorena không. Từ cái buổi chiều bị say khướt ở Bồ Câu Cô Đơn anh chưa nói chuyện với cô. Tim đập thình thịch khi anh mang các đĩa thức ăn đến gần cái lều. Cô ngồi ở bên trong, hai mép lều mở ra.

— Tôi mang thức ăn đến, – anh nói, vẫn trên lưng ngựa.

— Tôi không đói, – cô nói. Trong giọng cô có vẻ cáu kỉnh. – Tôi chờ Gus cơ.

Anh xuống ngựa, cứ ngồi cầm đĩa bíp tết trên lưng ngựa thì quả là điên rồ.

— Gus đuổi bọn ăn cắp ngựa, tôi được bảo trông nom cô, – anh nói.

— Bảo Newt đến, – Lorena nói.

— À, cậu ấy cũng đi, – anh nói.

Cô đi ra lấy đĩa thức ăn. Anh đờ đẫn người vì cô ở sát ngay bên anh. Cô lại trở vào ngay trong lều.

— Anh về đi thôi, tôi ổn cả mà, – cô nói.

— Sáng tôi phải giúp cô dỡ lều, – anh nói. – Đại úy bảo chúng ta cứ đi từ từ lên phương bắc.

Cô không đáp, khép hai mép lều lại. Anh đi được nửa đường thì dừng ngựa, không muốn về trại, không muốn ăn. Trời đã tối mịt và anh bỗng nổi cáu khi nhận ra Lippy đang đi đến.

— Nhìn rõ được cô ấy không? – Lippy hỏi.

— Rõ.

— Vẫn đẹp chứ? – Lippy hỏi tiếp, nhớ lại những ngày cùng sống ở quán Đậu Khô với Lorena, ông và Xavier chờ cô ở trên gác xuống, người dễ

https://thuviensach.vn

chịu hắn đi khi nhìn thấy cô.

— Đẹp.

Anh tháo yên cương rồi lấy giường cuốn xuống. Anh nằm trên chăn suốt đêm, nghĩ đến Lorena, thầm hỏi liệu vận may của anh với cô có đến không đây.

Trước khi mặt trời mọc anh đã sắp yên cương đi xem gia súc rồi đến cỗ xe lấy thức ăn điểm tâm cho Lorena.

— Kìa, xem cậu ấy phục vụ, – Jaser nói. – Dish, cậu bưng thức ăn giỏi thế kia thì nên vào làm ở khách sạn đi nhá.

Anh lờ tít và đi đến lều. Cả đêm anh nghĩ sẽ nói những gì với cô. Nếu anh có thể làm cho cô nói chuyện, chỉ năm phút thôi, là anh có hy vọng thay đổi được tình hình.

Nhưng khi anh tới, cô đã ở bên ngoài lều, đang cài cúc sơ mi. Cô quay lại và anh đứng sững, mặt đỏ bừng, bao nhiêu ý nghĩ bay mất sạch. Lorena thấy rõ anh đang luống cuống. Chỉ một thoáng nhưng nó đã đem lại bao kỷ niệm đời sống trước đây của cô, làm cho cô nhớ lại đã có lúc cô thích thú bắt đàn ông phải ngượng nghịu trước mặt mình. Cô chỉ cần nhìn vào mắt họ. Cái đó không ăn thua với Gus, nhưng ít ai như Gus được.

— Trong khi cô ăn thì tôi hạ cái lều xuống nhá, – anh nói.

Anh cuốn lều mang về cỗ xe rồi quay lại sắp yên cương lên con ngựa của cô.

— Tôi phải đi đầu cánh. Cô cứ đi theo sau cỗ xe. Lippy và ông bếp sẽ trông nom cô. Cô cần gì thì bảo tìm tôi.

— Tôi cần Gus, – cô nói. Tuy vẫn nói về Gus nhưng đây là lần đầu tiên cô thân mật với anh.

Ngày hôm đó qua đi và không có dấu hiệu của Gus. Lorena đi sát bên cỗ xe. Chốc chốc Lippy lại ngoái lại nhìn, tựa hồ ông chưa thấy cô trước đây bao giờ. Lorena không nhìn ông – cô nhớ ông luôn cố nhìn ngược váy cô như thế nào mỗi khi cô xuống gác.

https://thuviensach.vn

Sau buổi trưa họ qua một con lạch. Cô xuống rửa mặt, nước lạch xanh và mát lạnh.

— Nước tuyết, – Po nói.

— Tôi không thấy tuyết, – cô nói.

— Nó từ trên kia xuống, – Po chỉ về phía tây, từ các quả núi cô không nhìn thấy. Ông đưa cho cô ít quả rừng ăn rất ngọt mà ông vừa hái. – Tôi đang tìm hành đây, để cho vào đậu.

"Tôi mong ông tìm Gus hộ cho," cô nghĩ. Họ đi đến tối mịt và Gus không về. Sau khi gia súc đã nằm yên. Dish đến dựng lều cho cô. Anh biết cô buồn. Cô đã tháo yên, ngồi lặng thinh trên cỏ.

— Anh ấy có thể bị chết, – cô nói.

— À, không, Gus thì không chết. Gus đánh nhau giỏi, rồi lại có Đại úy.

Lorena biết. Cô đã thấy Gus giết bọn săn trâu rừng và da đỏ mà. Nhưng cô vẫn không hết sợ. Đạn nó dám trúng bất cứ ai chứ, kể cả Gus.

— Nếu cô ưng thì tôi sẽ luôn luôn giúp cô. Tôi sẽ làm mọi thứ cho cô, Lorie.

Cô biết thế nhưng cô không thích anh làm gì cho cô hết. Cô không đáp cũng không ăn. Cô vào nằm trong lều và suốt đêm Dish ngồi cạnh gần đó. Anh không thể ngủ vì lẽ cô ở ngay đây, cách có vài ba mét. Nhưng cô vẫn cứ xa vời với anh như những ngôi sao bang Kansas kia. Yêu cô, anh được cái gì, phải chăng chỉ có đau khổ. Thế nhưng cô đã nói năng với anh thân mật hơn. Anh không thể bỏ cuộc trong khi vẫn còn có cơ may.

74

Khi họ tìm được hai người của Wilbarger thì chẳng còn lại mấy tí để chôn. Sói đồng cỏ và ó *buzzard* có cả một ngày tròn quần thảo thân xác họ.

https://thuviensach.vn

Đi qua một mô đất nhỏ họ còn thấy một con lửng béo quay tha một bàn tay da đen.

— Bàn tay thì toàn là xương thôi, – Đậu ve nói.

— À, hay chứ, – Gus nói. – Con lửng béo này được một bữa và có một ít xương. Nhưng một hai năm nữa thì đất lại có xương của chính con lửng. Giống như tớ nói với cậu hôm qua ấy, con ơi. Chủ yếu mặt đất của ta là một bãi tha ma xương cốt. Nhưng đẹp trong nắng, – anh nói thêm.

Khi họ lên đỉnh mô đất, mùi thối đập vào mũi họ. Một ít ó bay đi, song nhiều con vẫn ở lại ăn nốt. Gus đi ngựa lên bắn hai phát súng lục. Chúng bay hết.

— Chúng mày háu ăn thì cho chúng mày bị ăn, – anh nói với hai con ó *buzzard* chết. – Có cậu da đen kia kìa. Wilbarger đã xơi hắn.

Đậu Ve đào một cái huyệt nông rồi lăn tất cả những gì sót lại xuống đó, phủ đất lên trong khi đàn ó vẫn chờ quanh, như một đạo quân đen ngòm. Deets đi tìm dấu chân bọn cướp. Newt nôn dữ quá, đầu quay cuồng lên nhưng ngay như thế anh vẫn thấy Deets quay về với vẻ không vui.

— Ta phải chọi lại bao nhiêu thằng? – Call hỏi.

— Bốn. Đúng bốn.

— Mình đây những năm, – Gus nói. – Ít hơn một thằng so với ta thảo nào nom cậu rầu quá.

— Ông Jake đi với chúng, – Deets chỉ một dấu chân ngựa. – Dấu ông ấy đây.

Tất cả nhìn cái dấu một lúc.

— Chúng có thể ăn cắp ngựa của Jake chứ, – Gus nói. – Chúng có thể giết cậu ấy để lấy ngựa mà.

Deets im lặng. Các ông muốn luận thế nào là tùy thích nhưng anh biết. Jake ngồi ngựa lệch về một bên, cái dấu này cho thấy như thế. Không phải dấu ngựa mà chính xác là *dấu Jake*.

https://thuviensach.vn

Cú này làm Call choáng. Anh ngỡ Jake và bọn anh đi mỗi bên một ngả cho đến cuối đời, Jake có thể đánh bạc, chơi điếm, chẳng ai chờ gì tốt hơn ở gã nhưng cũng chẳng ai ngờ gã lại xấu đi hơn. Jake không có tướng làm giặc nhưng đây lại chính là dấu vết của gã.

— Khôn ra thì cậu ấy cứ ở với Lorie, – Gus nói. – Cô ấy có thể làm rầy cậu ta nhưng nhất định không để cho cậu ta đi đến nước này.

— Là tại cái bệnh lười khốn kiếp ấy thôi, – Call nói. – Cậu ấy sống vật vờ ấy mà, gió chiều nào ngả theo chiều ấy.

Anh sờ con ngựa cái và nó cất bước.

Đi cạnh Đậu Ve, Newt hỏi:

— Anh có nghĩ là Jake không?

— Tớ nghĩ là đúng đấy. Deets xem dấu giỏi hơn cả tớ đọc báo cơ, – Đậu Ve nói. – Chính tay chúng mình lại treo cổ Jake lên thì tội thật.

— Chúng mình không làm thế được, – Newt hỏi.

Đậu Ve nhìn anh, vẻ không vui:

— Cậu mà ăn cắp một con ngựa Đại úy cũng treo cổ cậu lên và Gus cũng treo.

Ít giờ sau, họ đi đến chỗ hai người định cư chết, vẫn lủng lẳng trên cây, những mảnh quần áo cháy lòng thòng trên người họ. Một con sói đồng cỏ đang gặm chân một người, toan giật xuống. Newt lại buồn nôn nhưng chẳng còn gì trong bụng. Cảnh hai người chết treo và cháy đen này nom còn ghê rợn hơn những thân người tả tơi vì ó rỉa sáng nay. Họ cắt dây đặt hai người xuống rồi chôn chung vào một mộ.

— Mẹ kiếp, ở đây làm nghề đào mả khéo giàu to, – Gus nói. – Đậu Ve, cậu nên mua lấy một cái thuổng lớn mà hành nghề này đi.

Deets vẫn đi lên trước thám thính. Họ gặp lại anh sau mấy giờ. Mặt anh buồn bã.

— Chúng gần đây. Nghỉ lại ở một cái lạch.

https://thuviensach.vn

— Jake sao? – Call hỏi.

— Là một trong bốn đứa. Chúng giết ai đó trong một cỗ xe hàng và chúng đang uống uýt ki.

— Lại thêm việc nữa cho cánh đào mả đây, – Gus nói, kiểm tra lại khẩu súng trường. – Tốt hơn là ta khiêu chiến trước kẻo không chúng quét sạch mất bang Kansas này.

Đậu Ve và Newt ở lại giữ ngựa. Deets dẫn Call và Gus đi bộ khoảng một dặm. Họ bò lên đỉnh lằn đất và nhìn thấy đàn ngựa của Wilbarger đang ăn cách đây ba bốn dặm trên một đồng cỏ lô xô. Giữa họ và đàn ngựa là một lạch bờ cao. Một cỗ xe hàng đỗ ở gần lạch và bốn người đang nằm ngả ngốn trên chăn yên. Một trong chúng là Jake. Xác người đánh cỗ xe nằm cách đó chừng năm chục mét. Một tên chơi bắn súng lên đàn ó, không cho chúng sà xuống cái xác. Bắn trượt, hắn tức khí lấy súng trường ra choang rơi một con.

— Không canh gác gì cả, – Call nói. – Chúng đang phởn. Ta chờ một lúc, tới khi chúng say thì đi theo lòng lạch đánh úp.

Họ chờ đến xế chiều thì đi thành một vòng cung rộng sang phía đông. Đến con lạch ở mạn dưới chỗ bọn kia đóng trại, họ lặng lẽ đi ngược dòng lạch.

Chẳng bao lâu đã nghe thấy tiếng người nói. Call dẫn đầu bò vào gần hơn.

— Ta hãy nghỉ đêm nay ở đây, – một đứa nói. – Tớ đầy ắp rượu mất rồi, không lùa được ngựa trong đêm nữa đâu.

— Eddie, mày lười như Jake ấy. Cả hai chúng mày cùng ì thần xác ra.

— Giết người thì tôi hơn anh đấy, Dan ạ, – út Eddie nói.

Call và Gus nhìn nhau. Dan Suggs là tên giết người mà Wilbarger nhắc đến.

Đang nằm trên chăn Jake cảm thấy say và chán nản. Dan đã bắn ông già chở xe từ xa một trăm mét, không báo trước. Ông già chỉ có ba chục đô la trong người nhưng có bốn vò uýt ki mà chúng chia đều cho nhau, tuy Dan

https://thuviensach.vn

đòi hai vò vì công bắn. Jake uống thật nhiều, hy vọng gã say thì anh em Suggs sẽ bỏ gã lại mà đi. Nhưng Jake có một trăm đô la trên người và bọn này sẽ không bỏ đi mà không sờ đến túi gã đâu.

Jake nằm úp sấp vì mệt mỏi. Khi gã chống khuỷu tay lên làm một ngụm nữa ở vò rượu, thì cùng lúc ấy, gã và út Eddie trông thấy ba người: ba người đang nâng súng lên, đứng trên bờ lạch với ánh mặt trời lóa lên ở đúng ngay sau lưng họ. Jake đã bỏ thắt lưng súng ra, gã đeo nó thấy khó chịu, út Eddie nắm lấy súng lục nhưng một khẩu súng trường đã nổ, một viên đạn đã trúng bả vai hắn, đẩy hắn ngã ngửa trên tấm chăn.

Dan và Roy ngồi quay lưng lại con lạch, mỗi thằng một vò ở giữa hai chân. Súng trường của chúng dựng bên yên ngựa, ngoài tầm với.

— Ngồi yên, chúng mày, – Call nói, khi tiếng súng vừa tắt. Deets đã bắn út Eddie.

Dan nhảy phắt lên, quay lại để thấy ánh nắng lóa lên ba nòng súng trường.

Với vẻ mặt âu sầu, Deets tháo khẩu súng trường của Jake ra khỏi bao súng trên yên.

— Tụt ủng ra, – Call nói, đi đến gần hơn.

— Đéo tụt, – Dan nói, cơn giận dâng lên. Hắn tức vì bị tóm mà không hề nổ được một phát súng, và toan dùng cái giận dữ này làm mẹo lừa. – Không nghe thấy tôi nói tôi buôn ngựa à?

— Ông già chết ở trên kia còn cho chúng tao thấy nhiều hơn cơ, – Gus nói. – Ông ta bảo chúng mày là bọn giết người. Và ngựa của ông Wilbarger lại bảo thêm chúng mày là bọn ăn cắp ngựa nữa.

— Mẹ kiếp, tôi mua của ông Wilbarger. Tôi trả mỗi con ba chục đô.

— Mày là thằng nói láo, – Gus bình thản đáp. – Bỏ ủng ra như Đại úy Call vừa bảo.

Dan run lên vì tức. Đã bị bắt lại còn bị nghe lệnh, dù là do McCrae phát ra. Ngoài thế, hắn còn hy vọng cuối cùng ở cái ủng bên phải – một súng

https://thuviensach.vn

ngắn hắn cài vào đấy.

— Tao không cởi thì mày làm gì nào, – hắn nói.

Gus rút khẩu Colt to đùng ra thúc mạnh nòng vào bụng Dan.

— Mày công tử như thế thì cho mày giữ lại bít tất.

Call nhanh nhẹn quỳ xuống sau lưng Dan lấy khẩu súng ngắn.

— Cứ hỏi Jake xem có phải là chúng tao mua ngựa không, – Dan nói. – Nó chẳng là bạn chúng mày đấy sao?

— Mày có mua ông già trên xe kia không? – Call hỏi. – Mày có mua hai người làm ruộng bị thiêu không? Mày có mua Wilbarger với hai người của ông ấy không?

Jake nhìn Call và Gus, hy vọng hai người để ý tới nhưng chẳng ai đoái hoài. Gus vẫn chẹn nòng súng vào bụng Dan.

— Đạn súng này nó đào thành một đường hầm ở người đấy, ông Suggs ạ. Ông muốn xuống âm ti bằng đường hầm thì bảo tôi.

Dan tức run lên. Khi Deets đem dây da đến trói hắn, hắn nhe răng ra:

— Thằng mọi, đừng có trói tao. Mày trói thì tao không quên mày đâu.

— À, định thử xuống bằng đường hầm hả? – Gus nói. – Nào, thử đi. Xem mày nom thế nào với một đường hầm ở sườn này.

Deets trói xong Dan thì Call bảo anh. “Trói Jake lại.”

Gus nhăn răng cười, giắt súng vào bao.

— Tao nghĩ mày không hăng như mày nói đâu, Suggs, – anh nói.

— Deets không cần trói tôi đâu, – Jake nói. Có một lúc tinh thần gã hơi phấn chấn lên, đó là lúc nghe thấy tiếng Gus. Gus và Call là bạn chiến đấu cũ của gã. Cốt sao cho họ hiểu ra chỉ vì tình cờ mà gã phải đi cùng với anh em nhà Suggs thôi. Đầu gã tỉnh táo, gã sẽ giải thích rõ cho hai người hiểu.

Call đi đến chỗ Jake, vì thấy Deets hình như ngập ngừng. Call bèn chĩa súng vào Jake cho Deets trói. Trong lúc đó Đậu Ve và Newt tới.

https://thuviensach.vn

— Call, cậu không cần trói tớ, – Jake nói. – Tớ không làm gì cả. Tớ chỉ đi với chúng nó để qua vùng Lãnh Thổ thôi mà. Có cơ hội là tớ bỏ chúng ngay. – Jake say quá không đứng lên nổi.

— Cậu lẽ ra phải tìm lấy cơ hội sớm hơn chút ít thì phải, – Gus nói. – Đã đi cùng với những sáu cuộc bắn giết thì là có chậm trong chuyện chạy trốn đấy.

— Sắp yên cương cho ngựa của những người này, – Call nói với Newt. Rồi anh đi đến những cái cây gần nhất.

— Ông ta đi đâu đấy? – Roy hỏi.

— Tìm cây treo mày lên con ạ, – Gus nói nhẹ nhàng.

— Tôi đã bảo là tôi mua ngựa mà lại, – Dan nói.

— Thôi, dẹp chuyện đó đi, – Gus nói. – Tao đã chôn ông Wilbarger đây, chưa nói hai người nữa. Chúng tao cũng chôn hai người nông dân và rồi sẽ chôn ông già trên kia nữa. Tao tin là một tay mày làm. Các anh mày không dữ lắm, còn bình thường ra thì Jake không phải là kẻ giết người.

Anh nhìn Jake vẫn đang ngồi ở đó, hỏi.

— Về lần này thì chuyện là thế nào đây, Jake?

Jake nói chuyện hỏi tên cô gái rồi bị chồng cô gái đánh và gã bắn người chồng thế nào. Gus im lặng. Jake nhìn Đậu Ve lúc này đang đứng cạnh Deets.

— Đậu Ve, cậu biết tôi, tôi không phải kẻ giết người. Cả Deets nữa, Deets cũng biết vậy, – Jake nói. – Các cậu không đi treo cổ một người bạn mà, tớ mong các cậu là thế.

— Tôi đã làm rất nhiều cái tôi không muốn làm rồi, Jake, – Đậu Ve nói.

Jake đi đến bên Gus:

— Tớ không phải thằng giết người, Gus, Dan làm tất cả. Tớ và những đứa kia không làm gì hết.

https://thuviensach.vn

— Chúng tớ sẽ treo Dan về tội giết người, còn lại thì tội ăn cắp ngựa, – Gus nói. – Đi với cướp thì chết với cướp. Tớ nhận là cái luật này nghiệt. Đã đi ở phía bên kia lâu rồi thì cậu phải đủ hiểu chứ. Tớ buồn là cậu đã bước qua đường ranh.

Niềm lạc quan thoáng chốc của Jake tan biến. Gã cảm thấy mệt mỏi và thất vọng. Gã đã thích một cái giường êm ở trong một nhà thổ cùng một giấc ngủ ngon lành ban đêm.

— Tớ không thấy đường ranh bao giờ mà, Gus. – Gã nói – Tớ chỉ là cố lên đến Kansas mà không bị lột da đầu thôi.

Newt đã đặt xong yên lên các con ngựa. Call quay lại lấy các sợi dây ra khỏi bốn cái yên.

— May lại bắt được chúng ở gần cây, – anh nói. Newt thấy chân tay đờ đẫn trước cảnh này.

— Ta có phải treo cả Jake lên không? – Anh hỏi. – Ông ấy là bạn của mẹ tôi.

Call sửng sốt trước câu hỏi này. Newt cũng sửng sốt – câu đó tự nó buột ra.

— Treo! Hắn có tội, – Call nói. – Quan tòa nào cũng phải xử treo cổ hắn.

Newt đặt má vào cái cổ nóng hổi của con ngựa anh vừa mới đặt yên lên. Hơi nóng làm anh muốn khóc. Mẹ cũng ấm như thế, trong những ngày hai mẹ con mới biết Jake. Mà bây giờ Jake đứng đó, tay bị trói, mặt âm thầm. Newt nén nỗi buồn lại, dắt các con ngựa đi.

Bốn người, vì tay trói đều phải được đỡ lên ngựa.

— Tôi dắt con ngựa của ông, Jake. – Newt nói, hy vọng Jake nhận thấy cử chỉ thân thiện của mình.

Call cầm dây cương con ngựa của Dan phòng hắn giở trò. Gus đi sau Đậu Ve dắt hai con ngựa kia. Deets lên trước thắt các nút thòng lọng và phải mất một lúc mới nút được vừa ý. Trời bắt đầu chập choạng hoàng hôn. Cuối

https://thuviensach.vn

cùng buộc xong tất cả, Deets lên ngựa đi đến sau lưng mỗi đứa để thòng được dây cẩn thận vào cổ. Dan ngúc ngoắc đầu như một con mèo rừng. Call và Augustus phải giữ chặt tay hắn nhưng hắn lại ép cằm vào ngực cho nên Deets phải túm tóc hắn lôi lên.

— Mày điên đấy, Dan. – Gus nói. – Mày không biết tài nhà chuyên nghiệp mà. Người được Deets treo lên là không có giãy đâu.

— Chúng mày giỏi thì hãy chơi nhau tay bo với tao, – Dan nói. – Tao sẽ đánh hai chúng mày và cả thằng mọi nữa.

— Tốt hơn là mày chào hai thằng em mày đi, – Call nói. – Mày đưa chúng vào cảnh này đấy.

— Chúng nó nói là cái đầu bòi ấy, và cả chúng mày nữa. – Dan nói.

— Này, thằng chó đẻ, treo mày lên tao sướng lắm, – Gus nói. – Mày thích nói tục thì xuống dưới kia nói với quỷ nhá.

Anh cầm cuộn dây thừng quất mạnh vào con ngựa của Dan, nó nhảy đi, Dan còn lại lủng lẳng trên cành. Cùng lúc út Eddie cũng lơ lửng như thằng anh.

— Nó là út lẽ ra phải sau cùng chứ, – Roy nói. – Con ngựa của nó xưa nay vốn không hay rồi.

— Tớ không có ý làm nó sợ đâu, – Gus nói. – Thưa, ngài đã sẵn sàng chưa?

— Rồi, vì những đứa kia chết hết cả rồi. Đúng hay sai đều là anh em tao cả.

— Cái số đen đủi mới có phải thằng anh cả như thế, – Gus nói. Anh đi đến đặt tay lên đùi Jake một lát. Rồi hỏi.

— Jake, chắc biết là tớ đã cứu được Lorie về rồi thì cậu thích?

— Ai cơ? – Jake hỏi lại. Gã cảm thấy u u minh minh, cái tên không có nghĩa gì với gã cả. Rồi Jake nhớ lại cô điếm tóc vàng.

— Kìa, Lorie ấy. Cậu có nhiều cô đẹp quá nên quên mất cả rồi hay sao?

https://thuviensach.vn

Với Jake, chuyện này đã xa vời như ngày gã làm Cảnh vệ, khó lòng mà nhớ lại nổi. Call đi đến. Bây giờ sắp đến lúc, anh cảm thấy rất buồn.

— Nào, trời sắp tối mịt rồi. Tớ ân hận lại là bọn tớ, Jake, tớ mong ai đó gánh hộ cho việc này.

Jake nhăn răng cười. Một cái gì trong cách Call nói làm gã vui vui.

— Mẹ kiếp, đừng buồn cái đó, các cậu. Được bạn bè treo cổ tớ sướng hơn là bị kẻ thù chứ. Vấn đề là tớ không hề có ý làm bậy, – gã nói thêm.

Jake nhìn xuống Đậu Ve, Deets và Newt. Tất cả đều im lặng, cả Gus nữa. Gus đang cầm cuộn dây thừng. Tất cả đang nhìn vào Jake và hình như chẳng ai nói gì được. Jake cảm thấy dễ chịu một lát. Gã đã trở lại với các chiến hữu, ít ra là như vậy. Tuột ra khỏi họ là lỗi lầm tệ hại nhất của gã.

— Thôi, *adiós* [vĩnh biệt], – gã nói. – Tớ mong các cậu đừng nghĩ sai về tớ.

Gã chờ một lát, nhưng Gus hình như đang mụ mị đi. Gã lại nhìn xuống và thấy nước mắt Newt lăn ra.

— Newt, tại sao không lấy con ngựa này của tớ nhỉ? – Jake nói. – Cậu không tìm ra con nào đi êm hơn nó đâu. Còn tiền trong túi tớ thì các cậu chia nhau đi.

Gã mỉm cười nghĩ đến cảnh họ ngạc nhiên thấy gã nhiều tiền đến thế – đó là nhờ cái tuần đỏ ở Đồn Worth.

— Tốt lắm, cảm ơn nhiều, Jake. – Newt nói.

Anh chưa kịp nói hết Jake đã thúc nhẹn cả hai cựa sắt vào hai bên sườn con ngựa. Sợi dây thừng rung lên bần bật trên cành cây. Augustus bước đến nắm lấy cái thân người đang đung đưa, giữ cho nó dừng lại.

— Ông Gus ơi, ông ấy đã không nhờ ông, – Đậu Ve nói.

— Đúng, ông ấy chết tử tế, – Gus nói. – Đi đào cho ông ấy một cái mộ. Được không, Đậu Ve?

https://thuviensach.vn

Họ chôn Jake Spoon dưới trăng, ở sườn dốc bên trên con lạch, và sau khi bàn luận, họ cắt hạ Roy, Eddie Suggs xuống, cộng với ông già Dan đã giết, một người bán hàng rong tên gọi là Collins với một cỗ xe đẩy thuốc, có chứng chỉ. Có một đèn bão tốt ở trong xe và ngoài thuốc men ra còn có bốn con thỏ trắng trong một cái lồng. Ông già đi bán thuốc ế, có làm một đôi ba trò quỷ thuật, cỗ xe chở nhiều giấy quảng cáo thuốc rẻ tiền.

Họ để Dan Suggs treo trên cây. Gus lấy một tờ quảng cáo thuốc viết: *Dan Suggs, kẻ thiêu người và thằng ăn cắp ngựa.*

— Như thế này người làm luật nào thấy được sẽ thôi tìm kiếm nó, – anh nói.

Họ quây đàn ngựa của Wilbarger và hai con lừa kéo xe lại. Gus muốn lấy các con thỏ trắng nhưng cái lồng khó mang. Cuối cùng Deets cho hai con vào túi yên, Gus hai con vào túi yên. Anh cũng nếm thử thuốc, rồi lấy nhiều chai mang đi.

— Ông nghĩ nó chữa trị cái gì thế? – Đậu Ve nói.

— Cai rượu, nếu uống nó đủ nhiều, – Gus nói. – Tớ đoán là uýt ki pha với tí ti xi rô.

Call phá đuôi cỗ xe làm một cái đánh dấu nấm mộ của Jake, lấy dao khắc tên Jake lên trên đó, dưới ánh đèn bão của ông già.

— Tớ ngán công lý rồi, cậu sao? – Gus hỏi.

— Cậu ấy xô bồ trong việc đàn đúm, – Call nói. – Cậu ấy trả giá cho cái đó.

— Đời lạ thật, – Gus nói. – Nếu Jake không gợi cho cậu về chuyến đi này thì bọn mình đã không phải treo hắn lên và hắn còn ngồi đánh bài với Wanz ở Bồ Câu Cô Đơn.

— Đánh bạc cũng là món làm cho cậu ấy hỏng, – Call nói. – Bắt đầu là từ đấy.

Căng thẳng và hơi do dự, Newt leo lên con ngựa của Jake. Bàn đạp hơi dài quá với anh nhưng Deets đã giúp chỉnh lại hộ. Deets cầm lấy dây cương

https://thuviensach.vn

con ngựa Newt vừa cưỡi và xua nó vào trong đàn, vẫn nguyên yên cương. Họ lùa đàn ngựa của Wilbarger qua đồng cỏ tối mù mịt. Con ngựa của Jake đi êm, chẳng mấy chốc, Newt đã lơ mơ ngủ, đầu gục xuống. Nhận ra, Đậu Ve bèn đi đến bên, Newt ngã thì anh còn đỡ kịp.

https://thuviensach.vn

PHẦN BA

75

Clara đang vắt sữa bò thì Sally, con gái cả của chị chạy từ các lô đất xuống.

— Có ai đến mẹ ạ. – Sally mười tuổi, thích chan hòa, hiếu khách. – Mẹ trông kìa, có một cỗ xe đến.

— Mẹ nghĩ là những người săn trâu rừng, – Clara nói, nhìn cỗ xe ở trên bình nguyên nâu đỏ phía xa xa. – Một giờ nữa nó mới đến được đây, các con đi trông bố đi. Lấy khăn ướt lau mặt cho bố.

Bob đã bị một con ngựa rừng đá vào đúng sau tai, tiếng đá nghe như tiếng súng nổ. Tưởng Bob đã chết, cả nhà đã đào cho anh cái huyệt trên một nấm gò, nơi ba đứa con trai của họ đã chôn ở đó: Jim, Jeff và Johnny. Ba cái chết đã biến Clara hóa đá. Chị mong mình hóa đá thật vì đá thì không đau khổ với những mất mát như thế này. Nhưng Bob không chết cũng không hồi phục lại nổi. Mắt anh mở nhưng anh không nói và không cựa quậy. Anh chỉ nằm đó nhìn lên bằng đôi mắt màu lam cứ trừng trừng như đã chết. Anh to lớn, nặng hơn một tạ, chị phải hết sức lực mới dịch được anh đi mà rửa ráy cho anh. Anh không giữ được đái ỉa. Chị không cho con giúp chị giặt giũ giường đệm vì chị không muốn các con ghê sợ bố trong khi rồi thế nào bố chúng cũng chết mà thôi.

— Bố sắp chết chưa? – Betsey, đứa út lên bảy hỏi. – Tại sao bố không nói. Mắt mở lại không nói? Con đánh dương cầm bố có nghe được không?

— Mẹ không biết, con rửa mặt cho bố đi. – Clara nói, cố nén không cho nước mắt ứa ra.

Một tuần trước ngày Bob bị tai nạn, chị đặt mua chiếc dương cầm từ Saint Louis và khi chở về nhà nó không đánh ra tiếng. Nhưng một người

https://thuviensach.vn

Pháp chơi đàn ở một quán rượu tại thị trấn đã lên lại dây cho nó với cái giá năm đô la. Mặc dù cho rằng ông ta chơi đàn cho một nhà thổ, chị vẫn thuê ông với giá cao là hai đô la một tuần để ông cưỡi ngựa đến dạy đàn cho hai cô con gái. Ông người Pháp mỗi khi đến dạy lại bôi sáp lên ria và mặc cái áo màu đen.

Tiền mua đàn là tiền bán hàng Clara dành dụm nhiều năm trời từ món kinh doanh nho nhỏ của bố mẹ tại Texas. Món tiền đầu tiên chị dùng là để làm ngôi nhà lắp ghép hai tầng ba năm trước, sau mười lăm năm hai vợ chồng sống trong căn nhà đất Bob đào vào sườn dốc ở trên sông Platte. Chị ghét nó: đất cát đầy giường đệm, đầu tóc… Nó đã làm cho thằng con trai đầu lòng của chị mới đẻ bị ho và chết. Đất gỉ xuống ngày đêm, không cách nào ngăn được, rồi rết và các thứ côn trùng, chúng mò vào nồi niêu, vào cả trong rương hòm quần áo.

— Tôi thà sống trong một cái lều da đỏ, như thế còn sạch sẽ hơn, – chị nói.

Là người sống theo công thức, Bob ngạc nhiên. Anh đã làm hết sức để cho vợ có một cuộc sống đáng trân trọng thì chị lại nói ra những điều như thế. Chị ngoan cố dành tiền để lo việc học hành của các con, tuy cả ba đứa trai đều chết trước khi đến tuổi đi học. Một mùa xuân hai đứa con theo nhau chết trong vòng một tháng vì viêm phổi. Rét năm đó dữ dội, đất đóng băng không đào được mộ, họ phải liệm chặt chúng trong vải bạt chờ tan băng. Clara ngồi im lìm hàng buổi bên hai cái bọc, nước mắt đóng thành băng trên mặt chị, họ phải lấy nước nóng chườm lên mới tan. *Nếu mà chết cóng được,* chị nghĩ, *thì tôi được đi với các con tôi rồi đây.*

Hai đứa con gái nghịch ngợm nhiều khi làm cho anh đứng tim. Chúng là loại trẻ có thể chân trần chạy trong tuyết nếu chúng thích. Anh lo sợ cho chúng, cũng sợ nếu chúng bị làm sao thì sẽ tác động đến Clara như thế nào. Nhưng hai đứa cứ chạy chân trần lên tuyết và chúng chẳng hề cảm mạo, chúng khỏe mạnh như mẹ.

https://thuviensach.vn

Họ có người giúp việc, một cao bồi già Mexico tên là Cholo. Chính ông đã dạy Clara tình yêu ngựa chứ không phải là Bob. Chính ông đã bảo Bob đừng cố tách con ngựa con ra khỏi mẹ nó vốn là ngựa rừng. Bob không nghe và đã bị đá. Buôn bán ngựa nhưng Bob lại không giỏi về ngựa. Nhiều lần Clara phải quay đi vì khó chịu với cảnh Bob đánh chúng. Ngựa không nghe lời, anh đánh liền.

Nhưng với chị, anh hoàn toàn khác. Tuy nhiên lúc chị gây chuyện anh cùng vẫn nhịn. Có lẽ vì anh không thật cầm chắc rằng chị đã lấy anh hoặc không hiểu được tại sao anh lại đi lấy chị. Anh không biết tại sao chị chọn mình chứ không phải người Cảnh vệ Texas. Thế mà rồi chị lấy anh, theo anh đến tận Nebraska, nơi đàn bà chỉ có chết hoặc điên hoặc bỏ chạy. Vợ người hàng xóm đã tự cho viên đạn vào đầu với dòng chữ để lại: *Không chịu nổi hơn được nữa cái tiếng gió này.*

Clara là người vợ tốt, chăm chỉ, không làm điều gì vô lễ nhưng việc chị để riêng tiền nong thời chưa lấy chồng ra đã làm Bob không vui. Chị nói tiền đó chỉ để lo cho việc học hành của hai đứa con gái nhưng mùa đông trước, chị đã mua cho Cholo cái áo da trâu rừng. Sau lại đến cái dương cầm; tuy giá là những hai trăm đô la và thêm công vận chuyển bốn chục nữa. Chiếc áo đã cứu sống Cholo thoát khỏi trận bão tuyết ông vấp phải hồi tháng Tư. Còn Bob phải nhận là rất thú vị xem các con gái tập đàn. Nhưng anh cảm thấy anh ở bên ngoài họ, nhiều khi nhìn vợ, anh thấy cô đơn.

Bây giờ Bob nằm suốt ngày. Clara nằm trên chiếc giường con cạnh đó, lắng nghe anh có gì cần gọi. Nhưng thường chị ngửi thấy mùi của anh và tuy thế chị vẫn mừng là các con không nhìn thấy chị thay quần áo cho anh. Mỗi tuần anh lại nhẹ hơn đi trong tay chị. Nhưng khi chị tắm rửa đến đùi và bụng anh, cái *cây đời ở* giữa hai chân anh nó lại dựng lên, tựa hồ cái sọ bị rạn vỡ kia không có ý nghĩa gì với nó cả. Clara ứa nước mắt trước cảnh đó. Chị chỉ có thể đến tắm rửa, thay quần áo cho anh mà thôi. Chị cảm thấy mình đang làm ngơ với ước muốn cuối cùng của anh, dù biết nếu độ lượng hơn thì chị có thể giúp anh thỏa mãn việc đó. Sự thật là chị không mong có con nữa. Chị không quên nổi những đau đớn giằng xé khi những đứa con đi đến gần

https://thuviensach.vn

cái chết. Ngoài ra Bob không có thật sự là sống. *Cái gậy* của anh có đòi hỏi thì hình như cũng chỉ là phản xạ, một trò ghẹo cợt tục tằn mà cuộc đời đem ra chơi khăm họ. Nó không làm cho chị thấy âu yếm mà chỉ khiến chị chán ngán cho những cay độc của sinh tồn. Chị đã lấy anh, theo anh, nuôi nấng anh, làm việc bên anh và đẻ ra những đứa con của anh, thế mà khi thay quần áo cho anh, chị vẫn cảm thấy có một thứ ích kỷ ở trong mình mà chị không thể kiềm chế. Muốn gì chị cũng đã cảm thấy điều đó và đêm đêm chị nghiến răng tự trách mắng mình.

Trong khi nhìn cỗ xe đang lại gần, Clara thấy Cholo đi vào với hai con ngựa cái sắp đẻ. Cũng nhìn thấy cỗ xe, Cholo đến để biết chắc chị không hề bị ai trong cỗ xe kia đe dọa.

Một người to lớn hơn Cholo cưỡi ngựa đi bên cỗ xe. Một người mặt sẹo chằng chịt ngồi trên xe cạnh một người đàn bà bụng chửa vượt mặt. Người đàn bà kìm cương lại nhìn xuống họ hỏi.

— Chúng tôi đã đến Nebraska chưa?

— Rồi đấy, – Clara nói. – Đến thị trấn còn gần hai mươi dặm nữa. Có muốn xuống nghỉ ngơi không?

— Chị có biết Dee Boot không? – Người đàn bà nói. – Tôi tìm anh ta.

— Có chứ, – Cholo bình thản nói. Ông hầu như biết hết cư dân ở Ogallala.

Nghe thế, Elmira không còn muốn dừng lại nữa. Nếu Dee ở gần thì nghĩa là chị đã an toàn và sắp rũ được Luke cùng Zwey Bự.

— Xuống xe đi, – Clara nói. – Ít ra các vị cũng muốn cho lừa ngựa uống nước chứ. Nếu các vị thích thì xin mời ở lại qua đêm. Sáng mai vào thị trấn, gần thôi.

Zwey xuống ngựa, cởi lừa ra khỏi xe. Elmira đành từ từ rời khỏi ghế.

— Hãy vào nhà đi, – Clara nói. – Tôi chắc các ông bà đi đã xa.

— Từ Arkansas, – Elmira nói.

https://thuviensach.vn

— Trời đất, xa quá. – Clara nói. – Tôi đã có dạo ở Texas. – Quay lại, chị thấy người đàn bà đã ngồi bệt xuống đất rồi nằm ngửa ra ở bên đường. Người đàn ông to béo bế chị ta lên, nhẹ như bế một đứa trẻ.

— Tôi chưa được biết tên ông cũng như tên bà ấy, – Clara nói.

Người to béo im lặng nhìn chị. *Câm hay sao?* Clara nghĩ. Nhưng người sẹo mặt đến nói.

— Không, ông ta chỉ ít nói thôi. – Và tiếp tục. – Ông ta là Zwey, tôi là Luke. Tên bà ta là Elmira.

Trời chưa sáng đã nghe Elmira kêu. Một lần nữa Clara mừng là có Cholo. Ông giỏi đỡ đẻ cả cho ngựa lẫn cho đàn bà. Ông sợ những cuộc sinh nở khó. Elmira do suy nhược quá đã bị xỉu đi nhiều lần và đến sáng, không kêu được nữa.

Khi mang nước về, Clara đi qua hai người đàn ông bẩn thỉu ngồi trên xe. Và lại nghe thấy Elmira rên la. Cái gì cũng diễn ra lâu hơn ý mình. Nếu không thì lại quá nhanh. Các đứa con chị bị thổi đi như một hơi thở còn chồng chị nằm bất động đã hai tháng mà chưa chết.

Lát sau, Clara đi dọc hành lang xuống thì vừa kịp để thấy Cholo đỡ ra một đứa nhỏ từ cái bụng đầy máu của Elmira. Đứa con trai nom như chết và Elmira thì như ngắc ngoải. Nhưng cả hai đều sống sót. Cholo đưa đứa bé lên sát mặt thổi vào nó cho tới lúc nó giãy khóc, một tiếng kêu không to hơn chuột kêu. Cholo bọc ấm đứa bé đưa cho Elmira xem vì thấy chị không nhìn ngó gì đến nó. Chị không muốn đứa bé. Khi đem nó lại để mẹ cho bú, Clara nhận thấy người mẹ này không muốn có con. Ngay cả khi đứa bé đã ngậm vào vú chị vẫn quay mặt đi.

— Nghe nói chõng bà là sê ríp? – Clara hỏi, ngờ chuyện trò sẽ tốt hơn. Nhưng Elmira không trả lời. Cô không thích chuyện trò với người đàn bà này. Ngực cô cương lên nhức nhối nhưng cô muốn đứng lên bảo Zwey đưa cô vào thị trấn, đến với Dee. Nhưng cô cũng lại biết là mình khó lòng mà tụt ra được khỏi giường.

https://thuviensach.vn

Hôm đó Clara cố làm cho Elmira chú ý tới đứa bé song đều không thành. Đêm đến, chị bế đứa bé lại cho Elmira nhưng người mẹ quay đầu đi.

— Tên chồng bà là gì? – Clara hỏi.

— Tôi đi tìm Dee Boot, – Elmira không muốn nói đến tên July. Đứa bé khóc nhưng cô mặc. Nó là của July và cô không muốn có một cái gì dính dáng đến anh.

Clara bế đứa bé đi cho bú sữa bò rồi mang nó về buồng mình. Mệt quá chị ngủ thiếp đi mất mặc dù biết là phải dậy cho Bob ăn. Rồi chị thấy một bàn tay đặt lên vai và thấy Cholo đứng bên.

— Họ bỏ đi rồi, – Cholo nói. – Tôi không giữ nổi.

Clara đi đun ít sữa, dúng mảnh vải vào đó rồi để vào miệng đứa bé cho nó mút. Đứa bé yếu quá không mút nổi, chị bèn vắt sữa cho chảy vào miệng nó. Cách này mất thì giờ nhưng rồi đứa bé cũng đã ngủ yên. *Mẹ mày,* chị nhìn đứa bé, *khôn đấy. Lẽ ra mày chết trên đường rồi. Mẹ mày chờ tới lúc có người trông nom được mày rồi mới cho mày ra đời. Tao đã ăn cắp mày. Tao chẳng phải đau đớn gì mà có được mày. Mẹ mày điên mới không muốn mày nhưng lại khôn ngoan biết là mày chẳng có cơ may nào sống được nếu ở với bà ấy và hai người săn trâu rừng kia.* Dĩ nhiên, có con là cực kỳ vất vả. Tệ nhất nữa là chúng tự ý chết đi, bất kể bạn yêu thương chúng đến mức nào…

76

Zwey Bự lo lắng thấy Elmira không mang đứa bé theo. Xuống đến cửa nhà cô đã hết hơi, chẳng cả trả lời câu Zwey hỏi về đứa bé.

Zwey cho xe đi nhưng hắn cứ phân vân tại sao cô lại không đem theo đứa bé? Thật khó hiểu, hắn chỉ biết là mẹ thì thương yêu con và chồng thì chăm sóc vợ.

— Tớ muốn cô ấy mang nó theo, – hắn nói với Luke cưỡi ngựa đi bên cạnh. – Tớ vẫn muốn vợ chồng tớ có một đứa con.

https://thuviensach.vn

— Đâu có là con cậu chứ? – Luke nói.

— Chúng tớ đã cưới nhau mà, – Zwey nói. – Tớ nghĩ nó là con chúng tớ.

Một hồ nghi lóe lên trong đầu Luke. Thằng to béo này không hề hiểu biết gì về chuyện đàn ông đàn bà. Họ đã sống bên các đàn trâu rừng, thấy đực cái phủ nhau nhưng rõ ràng là Zwey không có gắn chuyện đó vào chuyện của con người. Luke nhớ lại Zwey không đi nhà thổ bao giờ. Hắn vẫn có tiếng là đần độn nhưng ai ngờ lại đần độn đến mức này. Luke muốn thử xem mình có hiểu sai không.

— Này khoan, – hắn nói. – Tại sao cậu lại nghĩ đứa bé này là con cậu?

Zwey im lặng một lúc lâu. Hắn không muốn Luke nói đến chuyện đó. Vợ hắn có con rồi vất bỏ đi, việc ấy đã đủ đau khổ rồi, hắn quyết định không trả lời.

— Cậu sao thế? – Luke nói. – Các cậu có lấy nhau thật sự đâu. Cứ đi với nhau là lấy nhau à?

— Thì lấy nhau rồi mà, – cuối cùng hắn nói.

Luke cười phá lên. Hắn quay lại Elmira.

— Nó tưởng chỉ cần nhìn mày là làm được ra con.

Thị trấn Ogallala không lớn, chỉ là một đường phố với các quán rượu, hai cao bồi đang cười nhạo một gã say ngã lăn ra đất. Luke vừa hỏi thăm nhà bác sĩ ở đâu thì Elmira cũng thò đầu ra khỏi chăn hỏi họ.

— Các ông có biết Boot không? Tôi tìm Dee Boot.

Mấy người cao bồi nhìn mãi vào cô. Rồi một người lịch sự nói:

— Thưa bà. Dee Boot ở trong tù. Nhà tù ở đằng kia kìa.

— Bác sĩ ở đâu? – Luke lại hỏi.

Nhưng Elmira đã bắt đầu cố trèo ra khỏi cỗ xe.

https://thuviensach.vn

— Giúp tôi với, Zwey, tôi muốn gặp Dee ở nhà tù.

Zwey bế cô ra khỏi xe như một con búp bê. Cô đi hai bước và dừng lại. Zwey thấy hoảng. Hắn chưa ẵm một người đàn bà nào. Trong khi hắn đang bế cô đi thì một người ở trong nhà tù bước ra. Tình cờ lại là phó sê ríp. Ông ngạc nhiên thấy một gã to thù lù bế một người đàn bà trong tay đứng ở đó.

— Tôi muốn gặp Dee Boot, – người đàn bà thều thào.

— Dee Boot? – Ông phó sê ríp ngạc nhiên. – Đúng, bị bắt rồi.

— Tôi là vợ ông ấy, – Elmira nói. – Mình tôi gặp thôi, ông này không.

— À, ở ngay xà lim này đây, bên ngoài nói vào có thể nghe được đấy, – ông phó chỉ vào một cửa sổ có chấn song.

— Nhấc tôi lên, Zwey, – cô nói.

Bên trong tối, cửa sổ hẹp nhưng cũng có thể thấy được một người nằm trên cái giường không chăn đệm.

— Dee, – cô gọi nhưng giọng yếu quá. – Anh gọi hộ tôi đi, Zwey. – May sao ông phó đã quay vào đánh thức Dee dậy. Dee ra cửa sổ. Hắn nay phị ra, râu ria không cạo, hai điều khác với Dee bảnh bao, đỏm dáng, nhanh nhẹn trước kia. Hai con mắt cũng hoảng hốt và buồn.

— Em đây, Dee.

Dee cứ nhìn cô chằm chằm, nhìn cả người đàn ông to lớn đỡ cô lên.

— Có ai nữa không? – Hắn hỏi, cố nhìn hiếng ra bên ngoài.

— Chỉ mình em thôi, – cô nói, lạ tại sao anh không nhìn cô mà ngó đi chỗ khác, vẻ như sợ sệt. Cuối cùng yên chí rồi anh mới nhìn đến cô.

— Họ sắp treo cổ anh rồi, – hắn nói.

Cô không thể tin. Hắn chỉ đánh bạc, tán gái, làm gì đến nỗi bị treo cổ.

— Tại sao, Dee?

— Giết một thằng nhỏ. Dọa nó thôi nhưng nó nhảy phải đường đạn. Người ta thuê anh dọa bọn đến định cư, bắn sạt đầu cho chúng sợ, thằng nhỏ

https://thuviensach.vn

này hoảng lên nhảy vào đạn.

— Bọn em sẽ cứu anh ra. – Cô nói cả quyết.

Trong khi đó Zwey thấy cái gì chảy ướt ở tay mình. Hắn nói với Dee. “Máu.”

Dee nhìn thấy máu đang loang ở váy ngủ của Elmira.

— Đến bác sĩ đi, – Dee nói. – Ông phó biết chỗ đấy.

Elmira còn cố ngoái nhìn mặt Dee đang lóa đi trong một vùng nắng chói.

77

Mới ba ngày rời Dodge, con ngựa July mua đã đi lặc lè. Họa vô đơn chí, trừ phi anh quay về Dodge thì mới lại có ngựa, còn trước mặt chỉ là đồng không mông quạnh. Dodge như cục nam châm hút anh và anh rút súng bắn chết con ngựa thứ hai.

Đến sông Arkansas, anh bơi sang, đi bộ vào thị trấn mua con ngựa khác rồi ra đi một giờ sau. May sao con ngựa này khỏe. Nhưng anh chỉ còn có hai đô la và ít cà phê, thịt ba chỉ muối cùng khẩu súng trường.

Gần sông Cộng Hòa lại gặp xúi nữa. Đêm ngủ anh bị kiến lửa quấy. Và lúc dậy anh thấy chân phải đau dữ, sưng vù khiến anh phải cắt quần ra xem. Anh nhìn thấy vết răng rắn cắn ở ngay trên đầu gối. Thoạt tiên anh rất hoảng. Anh bị cắn đã lâu, từ giữa đêm, khó mà khoét để nặn nọc ra được. Anh lại không có thuốc. Anh nằm úp mũ lên mặt che nắng và mê sảng. Nhưng anh không chết. Đêm trời đổ mưa, anh rét run cố núp dưới cỗ yên. Đến sáng, anh không dám ngó vết thương, cố co chân lại và nó làm cho anh đau khắp người. Anh mầy mò leo lên ngựa để ra sông uống nước. Anh bắn được con sếu và thịt sếu làm cho anh lại sức. Cái chân chưa bình thường lại nhưng anh đã có thể đặt nó xuống đất.

https://thuviensach.vn

Năm ngày sau anh lên ngựa đến sông Cộng Hòa. Không một bóng người. Ba hôm sau anh nhìn thấy con sông Platte uốn khúc thấp bên dưới những sườn dốc màu nâu. Anh gặp một đường mòn và theo nó đi về phía tây.

Khoảng trưa anh trông thấy một căn nhà gỗ trơ trọi cách sông Platte nửa dặm về phía Nam. Có những bãi chăn thả và một ít lều lán cạnh nó. Một đàn ngựa khá lớn gặm cỏ. July thấy như muốn khóc, như thế có nghĩa là anh không bơ vơ lạc lõng nữa rồi. Gần đây phải có thị trấn. Lang thang trên bình nguyên đã lâu nên anh bắt đầu thích nơi đông người, tuy giờ không còn hy vọng thấy được Elmira. Một người đàn bà sao đi được xa đến thế này?

Khi anh lại gần căn nhà thì một người già đi ngựa từ dưới sông Platte lên. Ông già tóc bạc trắng và nom vẻ là người Mexico. Anh bèn đứng lại chờ. Ông già chằm chằm nhìn vào bên chân anh có ống quần bị cắt toang.

— Gay không? – Người già hỏi bằng tiếng Anh.

— Không đến nỗi lắm. Ogallala có gần không?

— Hai chục dặm. Tôi là Cholo. Đến nhà đi. Chắc ông đói.

Khi đến nhà, một phụ nữ bế đứa bé trên tay hiện ra ở bậc tam cấp đằng sau, vẻ mặt cáu kỉnh. Nom chị khá mảnh mai, bộ tóc dày màu nâu búi lại và đã tuột ra gần một nửa. Lúc đó Cholo bảo July xuống ngựa, và người đàn bà nhận thấy có người lạ bèn mỉm cười.

— Chào, tôi là Clara. Mời anh vào.

— Cảm ơn chị, tôi không muốn phiền nhà ta, – anh nói.

— Nom anh có khỏe gì đâu mà phiền được ai chứ, – chị cười to. – Đây là hai con gái tôi, Sally và Betsey.

July xuống ngựa và đi tập tễnh vào hàng hiên.

— Rắn cắn, – Cholo nói.

— Đến nay mà không sao thì không việc gì phải sợ, – chị nói. – Tôi nghĩ khéo chúng tôi nên bỏ nghề buôn ngựa mà mở bệnh viện mất thôi. Anh

https://thuviensach.vn

cần rửa ráy trước thì tôi bảo các cháu kín nước. Tôi chưa biết tên anh.

— Tôi là July Johnson. Tôi ở Arkansas đến.

Clara giật mình. Con gái chị nói rằng người đàn ông sẹo mặt bảo người đàn bà đi với họ lấy một sê ríp tên là Johnson ở Arkansas. Chị không tin chuyện đó. Ngoài ra, nghe đâu người đàn ông to thù lù lại là chồng chị ta, điều khiến hai đứa con gái thú vị, trong nhà chúng có người đàn bà lấy những hai chồng. Chưa hết, chị ta còn nói có chồng là Dee Boot, kẻ tuần qua đã bị treo cổ.

Clara nhìn kỹ hơn người đàn ông đang ở trong bếp nhà chị. Nếu là chồng người đàn bà đó thì đứa bé này là con của anh ta. Chị không bao giờ nghĩ nghiêm chỉnh tới việc người bố có ngày sẽ đến, thế mà mới được ba tuần thì bố nó đã ở đây, bẩn thỉu, mệt nhoài và chân thì bị rắn cắn tệ hại.

— Tình cờ hỏi, có phải anh đang đi tìm vợ anh không, anh Johnson, – chị hỏi.

July gần như ngã ngửa ra vì ngạc nhiên:

— Đúng thế, tên cô ta là Ellie Elmira. Sao chị lại biết? Tôi tìm cô ta đã lâu. Tôi sợ cô ta có lẽ đã chết. Chị có thấy không?

— Có, ba tuần trước cô ta qua đêm ở đây với hai người săn trâu rừng.

Với July, khác nào một chuyện diệu kỳ. Biết bao dải bình nguyên dằng dặc từng đi qua thế mà anh và Ellie lại đã cùng ở dưới một mái nhà này. Anh bắt đầu run, và khóc. Dẫu sao những hy vọng của anh cũng sắp nhận được lời giải. Ellie không ở đây thì chắc ở thị trấn. Lát sau, Clara thấy tốt hơn là cứ nói hết với người đàn ông này. Chị kéo ghế ngồi xuống cạnh bàn.

— Anh Johnson, tôi còn một tin này báo với anh, – chị nói.

July nhìn chị nựng đứa bé. Rõ là chị nhiều tuổi hơn anh, có những vết nhăn trên mặt nhưng chị rất đẹp, và đầy vẻ tốt bụng.

— Nếu người đàn bà đó là vợ anh thì đứa bé này là con anh đấy. Đẻ ban đêm ở đây rồi bỏ đi ngay sáng hôm sau.

https://thuviensach.vn

Anh vốn nghĩ đứa bé là con Clara nên đã không nhìn nhiều đến nó. Nhưng nay nghe chị rồi mà anh vẫn chưa thể nào tin. Với anh đó chỉ là thêm một điều bí mật nữa mà thôi. Đầu óc anh không thể nghĩ ra nổi sự việc vĩ đại này.

— Tôi đặt tên nó là Martin. Vì nó là con anh nên anh có thể đổi tên khác cho nó, tùy anh.

— Tôi không nghĩ nó là con tôi. Ellie không bao giờ nói đến việc này.

— Anh lấy vợ lâu chưa?

— Khoảng sáu tháng, thì cô ấy bỏ đi.

— Thế là mới cưới. Có thể chị ấy quyết định không cho anh hay.

— Cô ấy có một đứa con nữa, thằng Joe. Cháu đi với tôi lùng bắt Jake Spoon. Có điều cháu đã bị giết. Ellie chưa biết đâu.

— Anh nói Jake Spoon? Tôi biết Jake Spoon. Tại sao lại lùng bắt anh ta?

July kể cho chị nghe câu chuyện.

— Vợ anh bỏ đi bao giờ?

— Đã bốn tháng nay.

— Anh Johnson, anh không giỏi toán rồi. Tôi nghĩ lúc này anh đang nhìn thằng cu Johnson đấy. Tôi đã nhận ra qua nét mặt hai người nhưng chưa biết rõ ngày giờ, nay thì đúng rồi. Con anh đây.

78

Gus trở về lúc Lorena đang ngồi trong lều. Cô ngồi đó mong anh. Anh đi mới ba ngày nhưng cô thấy lâu quá. Dish Bogget trông nom cô chu đáo nhưng việc đó chẳng có ý nghĩa gì với cô hết. Gus là người đàn ông duy nhất cô muốn.

https://thuviensach.vn

Lúc trời sắp tối, nghe tiếng ngựa cô vội nhìn ra và thấy Gus đang đi đến. Toan chạy lại đón nhưng vì Dish đang ở đó cho nên cô lại ngồi im.

— Cô ấy ổn, – Dish nói, khi Gus xuống ngựa. – Tôi trong nom cô ấy cẩn thận.

— Cảm ơn lắm, – Gus nói.

— Có bắt được bọn ăn cắp ngựa không?

— Có, nhưng chúng đã giết Wilbarger và bốn người khác, – Gus nói.

— Treo cổ?

— Treo tất, cả Jake Spoon.

— Kìa, chết thật, – Dish thấy choáng. – Tôi không thích ông ta nhưng tôi không bao giờ ngỡ ông ta lại là một đứa giết người.

— Không phải đứa giết người. Thích chơi mà không thích làm. Tớ cũng mắc những cái tật như cậu ấy nhưng tớ may không bị treo cổ.

Anh nhấc chiếc yên ra khỏi con ngựa mệt rũ. Nó lăn ra đất cọ cái lưng đẫm mồ hôi xuống.

— Chào tiểu thư, – anh mở cửa lều nói. – Ôm lấy cho tôi một cái nào.

Lorena ôm anh. Cô đỏ bừng mặt vì anh đòi như vậy.

— Anh lẽ ra phải mang theo một chậu tắm. Anh bẩn thế này thì có khác nào em ôm một con chó đấy nhỉ.

Lát sau anh ra lấy thức ăn tối về. Họ ăn bên ngoài lều. Ở đằng xa người Ireland hát. Anh kể chuyện Jake nhưng cô dửng dưng. Jake đã không là người đàn ông như lúc đầu cô mong đợi và cùng với hy vọng của cô, kỷ niệm về Jake đã chết ngóm. Cô nghe như Gus nói đến một ai đó khác. Cô lại nhớ nhiều đến Xavie Wanz. Đôi khi cô mơ thấy ông ta, ông đứng với chiếc giẻ lau ở quán rượu Đậu Khô. Nhưng cô không hề nhớ gì Jake sất cả. Anh nhòa nhạt vào với những người đàn ông đã đến rồi đi. Anh bị một cái gai vào tay, cô nhớ thế, nhưng chỉ có thế mà thôi. Anh chết cô không chút bận tâm, anh không phải người tốt như Gus. Bây giờ tìm thấy lại Gus, cô rất sợ

https://thuviensach.vn

Gus có thể bị chết. Cô thèm muốn anh. Nhưng đêm nào cô cũng mơ thấy anh chết và cô không tìm thấy xác. Lúc đó cô tỉnh dậy, nghe tiếng anh thở, cô ôm chặt lấy anh khiến anh cũng thức.

— Em sợ cái gì thế?

— Em mơ thấy anh chết. Em xin lỗi đã làm anh thức giấc.

— Không sao. Đằng nào anh cũng cần đi tưới cỏ. – Anh ra ngoài, đứng dưới ánh trăng một lúc. Trong lều không có gió nên cô cũng ra theo.

Họ ở trên một bình nguyên, cỏ mênh mông quá, đến nỗi khó mà hình dung ra là lại có một thế gian ở trên đó được. Cỏ vô tận ngút ngàn vây lấy đàn bò nom như những cái chấm nhỏ. Gus nhìn lên trăng và gãi người.

— Ta ngồi xuống nào? Sáng ra ngủ bù. Cái đó sẽ làm Call khó chịu đây.

Lorena nhớ đến một lo lắng khác của mình, người đàn bà ở Nebraska.

— Bao giờ thì ta tới đó, anh? Nebraska ấy.

— Không chắc. Nó ở bắc sông Cộng Hòa mà ta thì chưa tới sông đó. Có thể phải mất ba tuần.

Lorena cảm thấy một mối uy hiếp mà cô không gỡ ra nổi. Cô có thể mất anh bởi người đàn bà đó. Và cơn run rẩy lại bắt đầu, nó vượt ra khỏi sức kiểm soát của cô. Gus ôm cô để giữ cho cô khỏi run

— À, lo lắng là chuyện tự nhiên, cuộc đời thì may rủi thôi mà. Cái gì làm em lo nhất, – anh hỏi.

— Em sợ anh chết.

— Đúng, ghê quá đi, – Gus cười lúc cúc. – thì anh sẽ chết chứ, sao lại lo. Còn lo cái gì nữa?

— Anh lấy người đàn bà kia.

— Đã có hai ba dịp lấy anh mà người ấy đều không cả. Chị ấy là người tính độc lập, giống như em trước kia.

https://thuviensach.vn

“Có thể thật đấy,” cô nghĩ. Cô đã hoàn toàn độc lập, trước đây, nhưng bây giờ cô muốn là một bộ phận của Gus. Nhưng cô không xấu hổ. Anh đáng được như vậy. Lorena muốn anh thèm muốn mình. Nếu cô chắc chắn rằng anh vẫn thèm muốn cô thì cô sẽ bớt lo mất anh.

— Vào trong đi, – cô thì thào, hy vọng anh hiểu ý mình. Anh lập tức quay lại cô, hai hàm răng lóa cười.

— Kìa kìa. Biến hóa thật đấy, anh nhớ ngày nào phải chơi bạc bịp mới được *một cái*. Ta chẳng cần vào trong lều đâu. Anh kéo giường ra ngoài này.

Lorena bất chấp mọi người có nhìn thấy hay không. Gus trở thành mối quan tâm duy nhất của cô. Nhưng Gus chỉ ôm cô và hôn. Khi mặt trời mọc đàn bò đã lên đường.

— Có ai nhìn thấy chúng mình không nhỉ? – Cô hỏi.

— Nếu họ nhìn thấy thì may cho họ, – anh nói. – Ít có cơ hội họ nhìn được thấy thứ gì đẹp như chúng ta nằm với nhau.

Anh cười, đứng dậy pha cà phê.

79

Với Newt, việc treo cổ Jake giống như một cơn ác mộng. Chẳng ai lúc đó xin cho Jake lấy một lời. Anh nhớ lại cơn choáng lúc nhìn thấy Jake bị trói tay, ngồi trên lưng ngựa với một nút thòng lọng ở cổ. Anh nhớ Jake nom mệt mỏi như thế nào, quá mệt đến nỗi chả bận gì đến cả chuyện sắp bị treo cổ. Và bây giờ cũng thế, chẳng ai nói gì tới Jake nữa. Đại úy suốt ngày một mình đi cách xa đàn bò và ngủ riêng. Gus ở với Lorena, chỉ quay về lấy thức ăn. Khi ở bên, Deets rất bình thản, nhưng anh thường đi thăm thú ở đằng trước đàn bò xa.

Thật ra cao bồi đều tò mò về Jake. Họ hỏi mãi nhau không thôi. Họ bối rối chuyện các người ở nông trại bị thiêu cháy.

https://thuviensach.vn

— Jake đã quan hệ với lũ chúng nó ra sao chứ nhỉ? – Kim Sào hỏi.

— Theo tớ, – Bert Borum nói. – Jake sa ngã là do cái cô điếm Gus tìm về đây thôi.

— Nếu nghĩ như thế thì cậu hãy giữ cái ý ấy lại cho riêng cậu, – Dish nói.

Luôn như vậy, hễ chuyện gì liên quan đến Lorena cũng đều làm cho Dish động lòng. Cuối cùng Deets cởi thắc mắc cho Newt. Một tối khi Deets vá hộ dây cương. Newt đã nói ra cái điều ám ảnh đầu óc mình.

— Tôi muốn ít ra thì ta cũng nên đưa Jake vào tù đã chứ?

— Họ rồi thì cũng lại treo cổ thôi. Ta treo thì tốt hơn.

— Tôi nghĩ ta không nên giết ông ấy. Chẳng ai nói với ông ấy một lời.

— Nói cũng chẳng được cái gì, các ông ấy buồn lắm đấy. Thôi đừng phiền muộn, ông ấy đã đi vào một chỗ yên lành, đừng lo cho những người đang *ngủ*.

Newt không biết rằng Call gần như sống thường xuyên với ý nghĩ về Jake và anh chẳng khác nào ốm dở. Nhiều khi người ta nói với anh mà anh không biết để trả lời. Anh hay lần ngược lại ở trong đầu chuyến đi, cố tìm chỗ nào xem vẻ có thể cứu được Jake. Đàn bò đến gần sông Cộng Hòa, anh lại nhớ đến Brazos, nơi anh đồng ý cho Jake đi tách riêng. Lẽ ra anh nên giữ lại. Chuyện này cũng giống như chuyện với Maggie mà Gus thường khêu ra. Đôi khi Gus cùng đi với anh vài dặm đường nhưng họ không bàn chuyện Jake.

Lúc thấy sông Cộng Hòa, Gus đang bên Call. Ở xa nom nó không ra vẻ sông.

— Con sông này đã lấy đi một đứa con nhà Pumphrey đây, – Gus nói. – Hy vọng nó không lấy đi đứa nào của bọn ta, vốn đã ít ỏi.

— Nếu cậu chịu làm cho một cái gì hay ho thì chúng tớ sẽ không bị, – Call nói. – Cậu định chia tay *nó ở* Ogallala hay thế nào?

https://thuviensach.vn

— Cậu nói Lorie hay con ngựa cái tớ đang cưỡi đây? Nếu là Lorie thì nói tên cô ấy ra cậu có bị chết đâu chứ. Cậu có một cái tên, người ta không dùng đến, cậu có sao không?

— Sao thì cũng không nhiều lắm, – Call nói. – Dẫu sao tớ cũng hy vọng cậu sẽ chia tay cô ấy. Trước khi tới Montana chúng ta có thể sẽ gặp phải da đỏ rồi.

— Tớ còn phải xem. – Gus nói. – Chúng tớ đâm ra gắn bó với nhau rồi. Chừng nào chưa thấy cô ấy vào tay ai đáng tin cậy thì tớ chưa rời cô ấy đâu.

— Ừ, với lại cậu chưa gặp *người kia* mà.

— Người kia ấy cũng có tên, là Clara. Thế ra cậu kiên quyết không nói đến tên đàn bà? Tớ lạ là con ngựa cái của cậu thì lại có tên.

— Đậu Ve đặt cho nó chứ? – Call cãi.

Chiều hôm đó họ bơi qua sông Cộng Hòa không mất một con bò nào. Jasper phởn quá, nghĩ rằng đã an toàn qua con sông này rồi thì anh sẽ trường thọ. Anh bèn nhảy múa sau bữa tối.

— Cậu vào nhảy ở nhà thổ khéo ăn tiền đấy, – Gus nói.

— Không biết tới Nebraska Đại úy có cho chúng tôi vào thị trấn không? – Kim Sào hỏi. – Lâu lắm rồi chưa gặp cái thị trấn nào.

— Nếu không được vào khéo tôi phải *cưỡi* một con bò cái, – Bert nói.

Newt và anh em Rainey đã bắt đầu nói đến điếm. Chắc là Đại úy sẽ cho thôi, nhưng cái làm chúng băn khoăn là sẽ phải tốn bao nhiêu tiền. Chuyện bên cỗ xe toàn quanh quẩn việc đó. Kim Sào một tối lo Call không trả lương lúc đến thị trấn Ogallala. Cuối cùng họ lo đến mức phải cử người tới gặp Gus để trình bày ước nguyện. Gus cười phá.

— Kìa, các cậu này, chỉ muốn ăn chơi.

— Không, chúng tôi muốn điếm cơ, – Jasper nói, hơi cáu. – Ông thì đã quá rồi, ông có Lorie.

https://thuviensach.vn

Hôm sau anh báo cho biết họ sẽ nhận được nửa lương lúc tới Ogallala. Tinh thần mọi người lập tức vút lên cao, trừ Po Campo. Ông cứ buồn rầu nhắc mãi rằng trời rồi sẽ khô hạn đây.

80

Cất cơn sốt, Elmira yếu quá không quay nổi đầu trên gối. Cái đầu tiên cô thấy là Zwey đứng ngoài nhìn vào qua cửa sổ ngôi nhà bé xíu của thầy thuốc. Ngày hôm sau, ngày sau nữa, hắn cứ đứng đó. Thầy thuốc run cả chân tay lên khi cho cô uống thuốc.

— Ông ta trung thành như một con chó, – ông nói khẽ.

— Dee đâu? Dee Boot? – Elmira cố thều thào.

— À, treo cổ rồi. Chôn ở đồi Boot. Thật là buồn cười, tên người trùng tên đồi. Hắn giết một đứa bé chín tuổi.

Elmira muốn chết. Cô nhè thuốc ra và không chịu ăn uống. Nhưng thầy thuốc kiên trì chẳng khác nào Zwey. Bên trong ông ép ăn, bên ngoài cửa sổ Zwey đứng nhìn vào. Trời nóng, cửa sổ mở, ruồi quấy nhiễu. Một đêm Elmira nảy ý nhờ Zwey bắn chết cho rỗi. Chỉ mới nghĩ thế cô đã thấy nhẹ đầu. Tâm trí cô cứ lui về với một vùng nắng chói mà gương mặt của Dee nhòa vào trong đó. Zwey đêm ngủ ngay bên dưới cửa sổ, tiếng ngáy to đến mức bò đực ở quanh đó cũng phải tỉnh giấc.

Thế rồi một hôm, chẳng ai báo trước, đùng một cái cửa buồng mở ra và July bước vào.

— Anh tìm em, Ellie. – Anh nói và nước mắt tràn ra. Elmira lập tức nhìn đi chỗ khác. Hình như cô luôn luôn gặp vận xúi. Cuối cùng anh đóng cửa lại.

— Thầy thuốc nói em đã khá, – anh nói, đưa tay áo lau mắt. – Em đừng nói gì. Anh không nán lại lâu đâu. Chỉ muốn để em biết là anh đã đến.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn anh rồi lại nhìn ngay vào tường. *Tốt nhất là anh đừng có đến, anh điên rồi,* cô nghĩ.

— Anh có những tin không hay, – July nói, nước mắt lại ứa ra. – Tin xấu cả, và là lỗi của anh. Joe đã bị giết, cả Roscoe và một cô gái nữa. Một tên cướp giết.

Lẽ ra anh đừng đến đây để nói ra, cô nghĩ. Tin Joe không làm cô động lòng.

— Ellie, thằng con hay lắm, – July nói. – Anh không ngờ là con chúng ta, thật là hay. Clara đặt tên cho nó là Martin.

Giọng anh lạc đi vì lòng anh nặng trĩu. Ellie không quay đầu lại cũng chẳng tỏ ra dấu hiệu gì hay biết. Anh hiểu rằng cô không thích anh tìm đến, cô không thiết đứa bé, chẳng đoái gì cả tới Joe đã chết, mặt không biến sắc trừ cái vẻ sửng sốt lúc đầu. Đối diện với sự im lặng của cô, anh không biết nói gì hơn.

Anh loạng choạng đi ra cửa. Người đàn ông to lớn vẫn đứng đó nhìn.

— Tôi rất cảm ơn ông giúp đỡ Ellie, – anh nói. – Tôi sẽ trả ông mọi phí tổn.

Người đàn ông im lặng.

Ellie thấy anh cưỡi ngựa đi liền đứng dậy ra cửa sổ.

— Zwey, lấy xe, tôi muốn đi.

Hắn ngạc nhiên. Hắn thích đứng ngoài cửa nhìn cô. Nằm trên giường cô đẹp lắm.

— Lấy xe đi, – cô giục.

— Đi đâu?

Cô sốt ruột với cánh đàn ông. Họ toàn đặt câu hỏi. Hắn không nói bao giờ nhưng động nói là hỏi.

Người chủ tàu ngựa làm cho hắn ngại ngùng. Biết được rằng họ lấy xe đi Saint Louis, ông ta nói:

https://thuviensach.vn

— Nên để da đầu lại. Đến đó trước rồi hãy gửi da đầu lên bằng bưu điện sau.

— Tại sao? – Zwey hỏi.

— Tại da đỏ Sioux chứ sao.

Hắn nói lại với cô nhưng cô khăng khăng cứ đi. Bây giờ Dee đã chết, cô không sợ gì nữa. Và họ lên đường. Hắn ngại ngùng, *nhưng chồng thì phải săn sóc vợ,* hắn nghĩ.

81

Khi trở về July suy sụp đến độ im lìm. Anh quên mất cả một vài việc Clara nhờ làm khi đi qua thị trấn. Thấy có chuyện, chị không nhắc gì tới nữa.

Sau bữa ăn, anh ra ngoài hiên trước nhà, mừng vì trời tối. Anh cảm thấy muốn khóc. Anh còn buồn hơn, chán nản hơn cả lần ở sông về tìm thấy ba cái xác. Chết thì hết nhưng Elmira lại còn sống. Anh phải làm một cái gì đó, nhưng không hiểu là cái gì.

Clara bế thằng bé ra, ngồi lên một chiếc xích đu:

— Hình như anh không vui, anh Johnson.

— Cứ gọi tôi là July.

— Anh có tìm được vợ không? Không phải chuyện của tôi mà tôi lại cứ hỏi.

— Có thấy, cô ấy ở nhà thầy thuốc.

Clara đã cứu vợ con anh, đã nhận anh vào nhà và cho anh ăn uống nhưng anh chỉ muốn chị hãy để anh một mình.

Biết anh muốn mình im nhưng Clara quyết nói ra điều chị nghĩ ở trong đầu.

https://thuviensach.vn

— Nó không là con tôi nhưng cũng chẳng còn là con chị ấy nữa thì tôi nhận lấy nó vậy.

— Tôi chẳng biết làm thế nào với con cả. Còn với tôi, chắc người ta sẽ mướn một sê ríp khác.

— Việc làm thì không thành vấn đề, tôi sẽ thuê anh làm việc, nếu anh muốn.

Sáng hôm sau anh lại lên ngựa vào thị trấn. Nhưng gian buồng đã trống không, người đàn ông to lớn không còn đứng nhìn ở cửa sổ nữa. Thầy thuốc đang đỡ đẻ ở một nhà thổ nói là Elmira đã bỏ đi không cho ai biết. Thằng giết người bị treo cổ đã làm cho cô ấy đau khổ, ông đoán. Còn ông chủ tàu ngựa chỉ bảo anh rằng họ đã đi vào lối sai rồi. Nếu họ thoát được da đỏ Sioux thì họ thật may mắn.

July cả sợ. Anh đã toan lên đường và thậm chí đã đi tới rìa phía đông thị trấn, nhưng trước bình nguyên vô cùng tận, bao la, nó sẽ nuốt chửng anh mất thôi, anh lại phóng trở về. Đến nhà mệt rũ rượi, chẳng cả bỏ yên cương, anh đến cái lán ngồi khóc. Tại sao Ellie cứ bỏ đi mãi thế? Anh nên làm gì bây giờ? Ellie có biết chuyện da đỏ không?

Khi đứng lên anh nhìn thấy Clara. Chị vừa ở vườn về với một sọt rau quả.

— Bỏ đi rồi? – Chị hỏi. Anh gật. – Giúp tôi tẽ các bắp ngô này nào. Cả mùa đông tôi đã thèm ăn ngô. Tôi ăn được đến cả chục cái bắp. – July lau nước mắt đi theo chị vào bếp.

82

Sáng sau, khi đang cố ngồi dậy và đi vào trong bếp, July thấy Cholo đang mài một con dao mỏng lưỡi. Thằng bé nằm trên bàn. Một đĩa trứng và thịt ba chỉ, chắc là suất điểm tâm của anh. July ngồi ăn thong thả và chợt nhớ Elite đang đi vào vùng da đỏ, anh nghĩ phải đi tìm cô ta ngay.

https://thuviensach.vn

Sau điểm tâm anh lấy khẩu súng trường nhưng thay vì lên đường anh lại đi xuống các lô đất. Thi thoảng anh nghe thấy tiếng ngựa non hí. Anh cần giúp đỡ Clara trước đã, tìm Ellie muộn hơn cũng được. Anh ngạc nhiên thấy Clara tự tay làm còn ông già đứng giữ dây trói ngựa. Anh vội đi tới cùng ông già giữ chặt lấy chân sau một con ngựa hồng non đang giãy đạp.

— Bob dạy tôi làm đấy, – Clara nói, ngừng tay lau mồ hôi trán. – Hồi mới đến chỉ có hai chúng tôi, tôi không đủ sức giữ ngựa thì làm cái việc cắt này.

Họ thiến mười lăm con ngựa non rồi dồn chúng vào một cái bãi để có thể theo dõi. Clara hắt nước ở máng uống nước của ngựa ra rửa tay rồi họ đi về nhà.

— Chị có biết gì về tình hình da đỏ không? – July hỏi.

— Tôi biết.

— Nghe nói nguy hiểm.

— Đúng!

July chưa bao giờ thấy phân vân như bây giờ. Anh cần đi nhưng lại không muốn đi. Sau bữa trưa, anh ngồi lau súng qua ngày. Sau đó dựa súng vào lan can anh lại nghĩ cần đứng lên ra đi. Nhưng chưa kịp đứng lên thì Clara đã thả thằng bé vào lòng anh.

— Tôi nghĩ đã đến lúc anh nhòm ngó đến nó một chút, – chị nói, giọng có vẻ bực. – Nó là con anh, nó có thể sẽ yêu anh, muốn gì rồi nó cũng đem lại cho anh hạnh phúc chứ không như người đàn bà kia. Nó cũng cần đến anh nhiều, chứ không như người đàn bà kia.

— Tôi không biết gì về trẻ nhỏ cả.

— Trước đây anh chỉ sống ở Arkansas mà bây giờ anh sống được cả ở những nơi khác, vậy thì anh sẽ học được cách trông trẻ. Anh hãy ở lại đây. Nó cần một người bố mà tôi cũng cần một người giúp việc. Anh quen chị ta bao lâu thì lấy?

— Tôi nghĩ là hai tuần. – Anh cố nhớ.

https://thuviensach.vn

— Ngắn ngủi quá. Người thông minh nhất bậc cũng không hiểu rõ được một người đàn bà chỉ trong hai tuần.

Chiều xuống nhưng anh vẫn không lên đường. Anh ngồi đó, khẩu súng ngang đùi, cố nghĩ. Muốn khó tính thế nào thì Ellie vẫn là vợ anh. Cô đang gặp khó khăn, anh phải có nghĩa vụ cứu giúp. Anh không muốn là loại người để cho vợ bị thổi bay ra khỏi đời mình như một ngọn cỏ. Và khi Clara ra gọi anh về ăn, mệt phờ vì đắn đo, anh gần như xỉu đi vì cảm thấy khó chịu với chính mình. Chị sắp có một câu gì chua cay đây. Chị xuống các bậc tam cấp đứng lại nhìn ba con sếu bay ngang qua vầng mặt trời đang lặn, dọc theo dòng sông Platte long lanh như bạc.

— Nếu phải đi khỏi đây, tôi không biết tôi nhớ cái gì hơn, sếu hay ngựa. – Rồi chị quay sang July. – Anh ở lại đây chứ?

— Tôi nghĩ nên để cô ta yên. – Anh nói.

— Đừng hy sinh cái gì cho thiên hạ nếu như thiên hạ không cần ta hy sinh. Chớ uổng công. Nào thôi, ta đi ăn. Con trẻ nó đang xem ta có giữ giờ giấc không đấy.

83

Trong khi đàn bò đi ngoằn ngoèo trong đám cỏ bình nguyên về mạn sông Platte, đám cao bồi chỉ còn nói đến chuyện gái điếm. Tất nhiên cũng đôi khi nói đến những chuyện khác, tỷ như thời tiết, bài bạc, tính nết ngựa. Sau cái chết của Jake, họ nói đến công lý, đến một con người có thể biến từ tốt thành xấu như thế nào.

— Nếu Đại úy không muốn dừng lại ở Ogallala thì sao nhỉ? – Một đêm Lippy hỏi.

— Nếu thế thì ông ấy cứ đi, còn chúng tôi thì cần phải dừng lại. – Kim Sào nói.

Ghét giọng bi quan của Lippy, Jasper nói:

https://thuviensach.vn

— Ông không im đi được à? Đại úy làm gì chúng tôi không cần. Chúng tôi chỉ cần vào thị trấn.

Po Campo bỗng thích nhảy vào cuộc tranh cãi:

— Tôi nghĩ các cậu có thể đến nhà cạo râu cắt tóc mà quên các cô điếm kia đi. Họ chỉ cần tiền của mình mà mình thì được cái quái gì cơ chứ?

— Tìm cái quái gì đó êm ái, – Kim Sào nói.

— Cắt tóc thì sẽ được lâu cả tháng còn cái thu về được ở các cô điếm thì chỉ có vài giây, – Po nói. – Trừ phi họ tặng các cậu cái thứ mà các cậu không muốn.

Newt và hai anh em Rainey để những chuyện rắc rối ấy cho người khác còn họ chỉ tính chuyện tiền nong cần đến khi vào thị trấn. Chốc nhát một đứa trong hai anh em lại đến bên Newt đoán mò.

— Soupy bảo các cô ấy cởi hết cả quần áo ra cơ đấy nhá.

Newt đã có lần thấy một cô gái Mexico vén cao váy lên để lội qua sông Rio Grande. Khi thấy bị nhìn, cô cười rinh rích. Sau đó thỉnh thoảng anh hay ra sông hy vọng lại nhìn thấy cô vén váy lội sang.

— Tớ đoán là mất nhiều tiền, – anh nói.

— Khoảng một tháng lương, – Jimmy Rainey nói.

Chiều hôm đó Deets về báo sông Platte còn cách đó mười dặm. Ai cũng náo nức lên. Call biết anh em đang sôi sục muốn vào thị trấn. Tuy đem lại tin vui nhưng Deets lại có vẻ buồn. Từ ngày Jake bị treo cổ, anh như khác trước.

— Cậu mệt? – Call hỏi.

— Không thích phương bắc. Ánh sáng mỏng quá.

Trong con mắt Deets có một vẻ vời vợi khiến Call bối rối. Bây giờ anh thường thấy Deets nhìn vào ánh lửa, kiểu những con vật già nua nhìn trước khi chết – tựa như đang nhìn sâu vào một nơi chốn khác. Call nghĩ ngợi đến độ đã phải tìm tới Gus, nhưng anh đứng lại, xa cái lều.

https://thuviensach.vn

— Cậu muốn nói với tớ thì phải lại gần nữa chứ. – Gus nói. Call xuống ngựa, đi đến.

— Tớ không hiểu có cái gì với Deets.

— Tớ mong cậu ấy đừng nảy ý chia tay với chúng ta.

— Chỉ thấy nói là không thích phương bắc.

— Tớ nghe đâu mai ta đến sông Platte. Đám trẻ sẽ vào thị trấn. Để chúng nó sướng một tí. Có thể là dịp cuối cùng của chúng đấy.

— Tại sao lại cuối cùng?

— Chắc Deets đoán biết một cái gì đó rồi. Một hai tuần nữa chúng ta có thể bị da đỏ giết chết cả cũng nên.

— Cậu nom cũng không vui hơn Deets.

Vui sao được. Gus biết anh hiện không xa nhà Clara, cái việc đang làm cho Lorena cực kỳ căng thẳng.

— Anh sẽ làm gì với em? – Cô hỏi. – Để em trong lều khi anh đi gặp chị ấy?

— Thưa *bà* không ạ. Tôi sẽ mang *bà* theo và giới thiệu hẳn hoi. Clara chắc sẽ thích chuyện trò với đàn bà.

— Chị ấy có thể biết em từng làm gì.

— Đúng, chị ấy sẽ biết em là một con người. Em không việc gì phải tránh mặt ai. Một nửa đàn bà ở cái nước này chắc đã vào đời giống như em vậy thôi, làm việc ở các quán rượu.

— Chị ấy thì không. Em cá là chị ấy bao giờ cũng sang trọng. Vì thế anh mới muốn lấy.

— Một phu nhân sẵn sàng cắt tiết em như một da đỏ Comanche đấy. – Anh cười. – Cái lưỡi gớm lắm. Trước đây búa bổ với anh nhiều phen rồi.

— Em sợ gặp chị ấy.

— Ồ, chị ấy sẽ lịch sự với em. Anh mới là người phải giữ gìn ý tứ.

https://thuviensach.vn

Muốn nói gì anh cũng không làm yên lòng cô được. Cô cảm thấy sẽ mất anh. Cô hiến mình cho anh, đó là tất cả những gì cô làm được. Một cái gì đó trong cách dâng hiến này làm anh buồn, tuy anh vẫn nhận nó. Lúc ôm ấp nhau, cô cảm thấy anh yêu cô nhưng sau đó cô lại thấy hình như ngược lại.

Đêm đến, khi cô ngủ, anh ngồi ngẫm nghĩ về chuyện này. Đám anh em cao bồi đều thèm được có một người đàn bà như anh đang có đây. Anh lại thèm được tự do như họ. Một khi đã bắt đầu rồi thì tình yêu khó mà dừng lại được.

Sáng hôm sau anh đi tìm Deets.

— Cậu có bao giờ mất nhiều thì giờ đi mong cái thứ mà cậu biết là không thể có được không? – Anh hỏi, muốn vào ngay chuyện.

Deets đi ngựa lóc cóc một lúc rồi trả lời:

— Trở lại với con sông.

— Mẹ kiếp, Rio Grande không phải là con sông duy nhất đâu mà cậu.

Nhung chưa kịp tranh cãi họ đã thấy một toán người ngựa đi đến. Xa đằng phía bắc. Ngay lập tức Gus nhìn ra họ là lính.

— Lạy Chúa, kỵ binh kìa, – anh nói.

Khoảng bốn chục lính. Call và Gus phi lên đón vì đàn bò có vẻ nhốn nháo khi họ lại gần. Người dẫn đầu là một Đại úy, ông ta có vẻ cáu kỉnh vì đàn bò. Và thấy rõ ngay là đang say.

— Tôi là Đại úy Wearer và đây, thám báo Dixon, – ông nói. – Các người nghĩ sẽ đem những con của nợ này đi đâu thế?

— Chúng tôi nghĩ mình lên Montana, – Gus nói. – Các ông ở đâu, Illinois?

— Không, các người đang chiến tranh với da đỏ mà, – ông nói.

https://thuviensach.vn

— Tại sao ai cũng nghĩ muốn đưa bò lên Montana chứ nhỉ? – Thám báo Dixon nói, mắt lộ vẻ hỗn hào.

— Tôi nghĩ trên ấy có chỗ tốt cho bò ỉa, – Gus nói.

— Chúng tôi nghe nói trên ấy đồng cỏ rất tốt, – Call thêm.

— Có thể đấy, nhưng đám cao bồi đuổi bò các anh sẽ chẳng sống nổi để nhìn thấy đâu, – Dixon nói.

— À, tốt, – Gus nói. – Chúng tôi đã bỏ ra hai chục năm trời đánh Comanche ở bang Texas. Da đỏ ở đây có ngã lăn ra như ở chỗ khác khi ta cho vào người chúng hai viên đạn không đấy nhỉ?

— Tôi đến đây không phải để tán gẫu, – viên đại úy nói. – Các người có thấy dấu hiệu gì không?

— Thám báo chúng tôi không thấy gì cả. – Call nói, vẫy tay về Deets.

— Ồ, mọi làm thám báo à, – Dixon nói. – Thảo nào các người lạc là phải.

— Chúng tôi không lạc, – Call nói, thình lình nổi giận. – Còn người da đen này dò được ra vết của ông ở ngay giữa than hồng hỏa ngục đấy.

— Và xâu ông lên cái đinh ba mà mang về nữa cơ, nếu như chúng tôi đòi. – Gus thêm.

— Sao các anh lại cho rằng có thể nói với chúng tôi như thế? – Ông Đại úy cáu, đỏ mặt lên.

— Ai đòi các ông chế nhạo người thám báo da đen của chúng tôi? – Gus hỏi. Deets phi ngựa đến, Call hỏi anh có thấy dấu vết da đỏ nào không.

— Không có gì từ đây đến sông, – Deets nói.

—Thôi, ta đi, – Call nói, quay gấp đầu ngựa.

— Chúng tôi cần ngựa. Ngựa chúng tôi kiệt sức rồi. Ở Ogallala có người bán ngựa, các anh đến đó mua rồi lấy biên lai gửi cho quân đội thanh toán. – Ông Đại úy nói.

https://thuviensach.vn

— Không, cảm ơn, chúng tôi thích những con chúng tôi đang có, – Call nói.

— Tôi trưng dụng ngựa, – Dixon nói. – Chúng tôi phải bảo vệ biên giới này.

— Sau đó bảo vệ ai? – Gus lại cười.

— Thôi, nói mệt rồi, – ông Đại úy gắt. – Đi lấy ngựa, Jim. Lấy hai người và chọn các con tốt ấy.

— Ông không có được con nào đâu, – Call nói. – Ông không có quyền trưng dụng ngựa của chúng tôi.

— Lạy Chúa, tớ có ngựa hoặc có bộ da các người đấy, đi lấy ngựa, Jim. – Ông Đại úy gằn giọng.

— Như bọn tôi, các ông cũng ở gần chỗ người bán ngựa thôi mà, – Call nói.

— Nhưng bọn tôi đi ngả khác. – Ông Đại úy cãi.

— Ông cùng đi một ngả khi thấy chúng tôi, bây giờ thì đổi ý à? – Gus hỏi.

— Tôi coi chống lệnh trưng dụng là phản bội, – ông Đại úy nói. – Các anh bị treo cổ vì tội phản bội.

Call liếc nhìn đám kỵ binh. Trong cả đời Cảnh vệ anh đã biết kỵ binh là loại lính lờ phờ nhất nhưng đám này nom lại còn lờ phờ hơn rất nhiều. Nửa số ngủ gật trên lưng ngựa và ngựa thì đều cần phải đến một tháng cỏ ngon lành.

— Không, – Call nói. – Tôi khuyên các ông đấy. Quân lính ông kiệt quệ rồi, nếu ông cứ đi tìm da đỏ thì sẽ bị tàn sát là cái chắc. Các ông cần quân số mới chứ không phải ngựa.

— Tôi không cần lời khuyên của một cao bồi chết tiệt, – ông Đại úy nói.

https://thuviensach.vn

— Đã đánh nhau với Comanche, Kiowa và Sioux hai chục năm ròng, chúng tôi vẫn còn sống đây này. Ông nên nghe chúng tôi, – Call nói.

— Tôi mà thấy các anh ở thị trấn tôi sẽ đấm vỡ mặt ra, – Dixon nói, chủ yếu với Call.

Call lờ đi. Anh quay ngựa luôn.

Khi đi đến cỗ xe họ quay lại vẫn thấy đám lính ngồi ở đó.

— Họ đánh chúng ta không? – Gus hỏi.

— Cậu đại úy này điên nhưng cũng không điên quá lắm đâu. – Call nói.

84

Chiều hôm ấy họ qua sông Platte đúng ở phía đông Ogallala rồi cho gia súc quay về phía tây bắc. Đám trẻ xôn xao khi thấy những túp lều và những ngôi nhà gỗ làm nên cái thị trấn. Call dặn dò họ nên cẩn thận với đám da đỏ còn lẩn quất nhưng họ chẳng thiết nghe. Call để sáu người đi trước: Dish, Soupy, Bert, Jasper, Kim Sào và người Ireland. Tất cả đều mặc sơ mi mới và phi vội như có một trăm da đỏ rượt đằng sau.

Gus ngồi nhìn họ phi qua vẫy mũ chào anh.

— Xem họ vào thị trấn kìa, – anh bảo Lorena.

Nhưng cô chả bận tâm đến. Cô chỉ có một việc ở trong đầu.

— Bao giờ anh đi gặp chị ấy?

— Ồ, ngày mai. Cả hai cùng đi.

— Em ở lại.

— Anh có ý muốn vào thị trấn, em có thích vào không? – Anh hỏi. – Anh muốn làm một cái gì đó văn minh tí ti, đại khái ăn tiệm. Có thể lại vào nhà tắm rồi uống một cốc uýt ki. Ta lại có thể mua cho em vài bộ áo quần.

https://thuviensach.vn

Lorena ngẫm nghĩ. Từ ngày được Gus cứu về cô toàn ăn mặc quần áo nam. Cô sẽ cần một bộ váy, nếu đi cùng Gus gặp người đàn bà kia. Cô không biết liệu mình có muốn đi gặp chị ta thật không – tuy cô đã tò mò lắm rồi. Chỉ ru rú trong lều và trò chuyện với mình Gus, đời như thế lạ quá, nhưng nghĩ đến thị trấn là cô run rẩy, cũng như nghĩ tới gặp người đàn bà kia.

— Anh muốn chơi điếm hay sao? – Cô hỏi.

— Có em rồi còn chơi điếm làm gì? Anh chỉ muốn ngồi ở một cái ghế uống uýt ki. Chả thiết cả đánh bài.

— Anh muốn người đàn bà kia trong khi anh vẫn có em đấy thôi. Anh có thể muốn cả hai rồi lại cả điếm nữa, em nghĩ thế thật đấy mà.

Cô gần như mong mỏi như thế. Nó sẽ củng cố vị trí của cô chọi lại người đàn bà kia.

Cô không đi, anh bèn đến cỗ xe nhờ Po đem thức ăn lại cho cô. Call ở đó, vẻ bồn chồn. Do đám trẻ đi cả, anh quyết định mai mới vào mua lương thực. Đám trẻ ở lại nom buồn bã.

— Vào thị trấn với tớ đi. Call. – Gus nói. – Ta ăn với nhau rồi triết lý.

— Không, tớ ở lại. Tớ không biết triết lý.

— Triết lý của cậu là phiền nhiễu quá đáng, – Gus nói.

Anh phi năm sáu dặm đến Ogallala, cảm thấy khá lạ lùng vì bỗng nhớ Jake biết bao nhiêu. Bây giờ Jake đã chết và Clara thì gần đây. Hình như anh thấy tốt hơn là đừng đến gặp chị. Cứ nên đi tuốt tới Montana, để cho quá khứ là quá khứ. Chưa người đàn bà nào làm anh xúc động bằng Clara.

Thế rồi có Lorena. Trong mấy tuần qua cô tỏ ra ngọt ngào hơn bất cứ người đàn bà nào anh biết. Đáp ứng hơn những người vợ của anh. Hiền dịu hơn Clara, vẻ đẹp của cô nở rộ. Anh phải thấy rằng mình may. Và anh biết ai cũng đều nghĩ rằng anh may, trừ Call. Những anh cũng biết trong tất cả những người đàn bà anh quen, Clara là người nặng nghĩa với anh nhất, là

https://thuviensach.vn

người anh cảm thấy mất mát ở trong đời. Anh nhớ lại chị mong anh làm bạn bè với những đứa con gái của chị. Ít nhất anh cũng phải đến kết bạn với chúng, ngoài ra xem chúng có giống được mẹ không.

Anh ngạc nhiên thấy mình không thích vào Ogallala lắm. Anh qua cửa hàng mua đồ cho Lorena; mọi thứ, từ váy, mũ đến cả áo ấm. Anh mua cho anh cái áo khoác đen, và một sợi cà vạt lụa. Cuối cùng anh mua nhiều quà quá đến nỗi có vẻ khó mà mang được. Anh mua gương, mua lược, bàn chải cho cô. Lorena chưa được soi gương thấy mình kể từ khi ở Đồn Worth.

Anh vào một quán cơm có tấm sừng hươu tướng ở cửa và khách khứa phần đông là dân chở hàng cho quân đội. Thấy vài con ngựa của đám cao bồi Hat Creek song không thấy bóng dáng họ đâu. Chắc vào cả nhà thổ ở liền đây, anh kết luận. Anh gọi một chai rượu nhưng dân đánh xe ầm ĩ quá, uống mất cả ngon.

Trăng tròn sáng. Gus ngạc nhiên thấy Lorena ngồi ngoài lều.

— Sao vậy Lorie?

— Em sợ chị ấy lấy mất anh.

— Trăng có đẹp không?

Cô không nhìn lên. Cô chẳng thiết tới trăng. Cô chỉ mong nếu anh sắp bỏ đi thì anh nên cho cô hay, mặc dù nếu xảy ra thật thì cô không biết liệu mình có thể nào mà sống nổi nữa không đây.

— Em có bao giờ thích hát không? – Anh hỏi, cố xoay sang chuyện khác. Cô không đáp. – Anh nghĩ hát ấy, đó là một vật quý trời cho. Nếu anh hát được như người Ireland anh sẽ làm nghề hát rong. Anh có thể kiếm được việc ở một quán rượu như Lippy.

Cô không muốn nói chuyện với anh. Cô ghét cái cách nghĩ của mình, tốt hơn là có chuyện gì xảy ra rồi giết chết tuốt cả hai đi. Ít ra thì ta sẽ chẳng cô đơn một mình.

https://thuviensach.vn

85

Chiều hôm sau Newt, anh em Rainey và Đậu Ve được vào thị trấn. Việc toán hôm qua nhếch nhác dìu dắt nhau về cũng không hề làm họ nản chí. Jasper nôn thốc nôn tháo lên lưng ngựa, cho tới lúc về đến trại.

— May là hết thị trấn rồi, – Kim Sào nói. – Còn nữa thì tôi không sống nổi.

Po do dự không muốn cho Gus mượn cỗ xe vào thị trấn.

— Đầy kẻ cắp đấy, chúng lấy mất xe thôi.

— Lấy cả tôi ngồi trên sao? – Gus đã hứa cho Lippy vào thị trấn. Ông nhớ nhà và muốn được nghe tiếng đàn dương cầm trong dịp này. Call cũng vào để mua bán.

— Ông mua lấy cái thùng tô nô để đến sông thì chứa nước, trời sắp hạn to rồi.

— Sao ông biết sắp hạn? – Gus hỏi Po.

— Hạn đến mức khéo phải uống đến cả máu ngựa cũng nên, – ông không giải thích hơn.

Newt và hai anh em Rainey phi vội vào thị trấn. Họ cứ đi xuôi đi ngược phố hàng giờ liền. Chưa người nào từng được vào một ngôi nhà xây tử tế bao giờ, họ ngại. Gái điếm thì chẳng thấy đâu. Chỉ toàn lính tráng đi lại và những người đánh xe hàng, cả một ít da đỏ.

Quán rượu sẵn nhưng đám trẻ này hốt, không dám bén mảng tới. Mà cũng chẳng có tiền uống rượu. Dành dụm được chút nào là nhằm để chơi điếm. Nhưng hễ đi qua nhà hàng chạp phô họ lại dao động, len vào xem. Họ trân trân nhìn các thứ súng, tất cả đều vượt quá cái hầu bao của họ. Cuối cùng mua một túi kẹo bạc hà. Do hàng tháng nay mới được ăn kẹo, nó ngon tuyệt vời đối với họ. Ngồi trong bóng râm ven đường, họ ăn với nhau.

https://thuviensach.vn

Chợt họ thấy Dish đi vòng một quán rượu qua đường.

— Hỏi anh ấy xem điếm ở đâu nhỉ, – Ben gợi ý. – Ta không tìm lấy một mình được đâu.

— Muốn một cô điếm, – Ben nói với Dish.

— Vòng ra đằng sau quán rượu này. Vô thiên lủng.

Dish cưỡi con ngựa cái có tên là Đường Ngọt. Anh nói nó tinh mắt trong đêm hơn bất cứ con nào. Yêu nó anh cho nó ăn cả bằng đĩa, bê tận mồm. Và lúc nào cũng có bàn chải trong túi yên để chải lông cho nó.

— Mất bao nhiêu tiền? – Jimmy Rainey hỏi.

— Tùy cậu ở lại lâu hay chóng, – Dish nói. – Tớ gặp một cô rất hay nhưng cô ta lại không thích. Có một cô gọi là Bò Cái, phải cho tớ một tháng lương tớ mới gần được. Nhưng tớ nghĩ cô ấy lại chịu các cậu, lũ dê con. Lần đầu đừng hòng mà kiếm được thứ cao cấp ngay.

Họ đang nói thì năm sáu người lính do Dixon dẫn đầu đi qua. Tự nhiên đám lính đi thẳng tới chỗ họ. Newt thấy căng thẳng, anh liếc về cỗ xe có Gus đang chất một thùng tô nô lên. Dixon đi ngựa thẳng tới Dish thì dừng lại.

— Bao nhiêu con này? – Dixon hỏi. Trông hay đấy.

— Không bán, – Dish nói, cúi xuống nhặt chiếc yên.

Dixon bèn nhổ một ngụm nước thuốc lá nhai vào gáy Dish. Anh đưa tay lên sờ và khi rõ là gì anh bèn đỏ rực hết cả mặt lên.

— Tôi không thích anh nhổ vào tôi, – Dish nói.

Dixon lại nhổ. Lần này vào đúng ngực. Dixon cùng đám lính cười ầm lên.

— Anh có xuống hay để tôi lôi anh khỏi cái con nghẽo ọp ẹp này? – Dish nói.

Dixon nhổ nhưng Dish tránh được. Anh nhảy vào hắn, có ý đánh hắn ngã sang bên kia con ngựa nhưng hắn quá khỏe, quá nhanh. Không ai thấy

https://thuviensach.vn

hắn đã cầm một khẩu súng nòng dài ở tay kia và hắn vung nó đánh vào đầu Dish hai cái. Dish khuỵu xuống đất ngã ngửa. Máu vãi ra ở mang tai anh, loang vào tóc. Dixon cho súng vào bao. Hắn lại nhổ nữa vào Dish và thò tay ra nắm lấy dây cương con Đường Ngọt.

— Như thế để dạy các cậu đừng có mà ghẹo tớ, – hắn nói. – Bảo hắn gửi một biên lai đến cho quân đội Hoa Kỳ hả.

Dixon cho con Đường Ngọt quay đi thì Newt nắm lấy dây cương. Hai bên cùng kéo, con ngựa cố chồm lên, nó gần như nhấc Newt lên khỏi mặt đất.

Dixon giật lấy cuộn dây da treo ở yên hắn và đi đến bên Newt, quất mạnh vào anh. Pete Spettle nhảy vào giằng lấy sợi dây thì bị Dixon đánh hất trở lại và anh ngã ra. Lúc này Dixon đánh lia lịa vào người Newt, bất kỳ chỗ nào có thể. Newt nhắm mắt lại, nắm chặt lấy hàm thiếc con Đường Ngọt. Con ngựa chồm lên hai chân sau và hí lớn. Tiếng hí đã làm Call chú ý đến. Anh và Gus vừa trở lại nhà hàng lấy những thứ mà Gus mua cho Lorena, còn Call thì khiêng một túi bột mì. Hai anh chạy ra thấy hai cao bồi nằm trên mặt đất, một trong đó là Dish. Con Đường Ngọt thì quay cuồng.

— Tớ nghĩ thằng chó đẻ này tầm bậy lắm đây, – Gus nói. Anh vất đồ vào cỗ xe và rút súng lục ra. Call cũng quăng bao bột xuống và nhảy lên mình ngựa.

— Đừng bắn nó, – anh bảo Gus. – Cậu theo dõi bọn lính ấy.

Anh thấy Dixon quật tàn bạo vào gáy Newt. Một cơn giận chưa hề có hàng năm nay đùng đùng nổi lên. Anh thúc cho ngựa phi xuống, xông qua đám lính bàng hoàng. Dixon mải đánh không kịp thấy anh lao lên. Hai con ngựa vồ mạnh vào nhau. Con ngựa của Dixon khuỵa ngã, hất văng Dixon xuống, rồi lảo đảo cố đứng dậy ở ngay dưới chân con Đường Ngọt. Bụi mù mịt khắp nơi.

Dixon đứng phắt dậy, không đau nhưng mất hướng. Khi hắn quay lại thì Call vọt đến. Anh không to lắm nhưng Dixon sững lại trước cách xông đến của Call. Hắn định rút súng nhưng lại vướng sợi dây da ở cổ tay và Call

https://thuviensach.vn

đã lao vào hắn như kiểu con ngựa của anh đâm sầm vào con ngựa của Dixon vừa xong. Dixon bị đánh ngã quay lơ và khi quay đầu ngước lên thì chỉ kịp thấy mũi ủng tung vào mặt hắn.

— Không được… – hắn nói, định bảo đừng đá nhưng chưa hết câu thì mũi ủng đã húc vào giữa mặt.

Sáu anh lính bàng hoàng không biết đối phó ra sao. Cú đá mạnh tưởng như làm bay đầu Dixon. Hắn nhổ ra một miếng máu và răng, còn Call thì đứng ở trên hắn. Dixon vừa đứng lên thì anh lại đánh hắn ngã tiếp rồi lấy ủng chà mặt hắn vào bụi đường.

— Hắn giết ông ta mất rồi, – một người lính nói.

Newt cũng nghĩ thế. Anh chưa hề thấy vẻ hung bạo như vậy bao giờ ở Call. Dish đã ngồi dậy, anh nhìn Call túm áo da của viên thám báo to béo kéo đi sềnh sệch. Anh kéo hắn đến một nhà thợ rèn và Dish ngạc nhiên thấy Call quạng đầu hắn vào cái đe.

— Ông giết nó mất, – anh sợ quá kêu to. Và thấy Gus nhảy lên Mụ Địa Ngục phi đến, rút dây thòng lọng ném vào vai Call rồi quay phắt ngựa đi. Call không chịu buông, còn túm đầu Dixon đập cho mấy cái nữa vào đe. Cuối cùng anh mới quay lại hầm hầm nhìn xem ai đã thòng lọng mình.

— Woodrow, – Gus gọi khi Call gần như sắp nhảy bổ vào anh.

Call nghe thấy và nhìn thấy con ngựa của mình. Nhận ra Gus, anh quay lại đám lính và giật sợi dây khỏi vai, đi đến họ.

— Woodrow! – Gus lại gọi. Anh đã rút khẩu Colt to tướng của mình ra, nghĩ phải đánh cho Call ngã để anh không xô xát với đám lính. Lần này Call đứng lại.

Gus xuống ngựa đi đến chỗ mấy người lính.

— Đưa người của các anh đi đi, – anh nói. Dixon vẫn nằm im lìm bên cỗ đe.

— Có chết không? – Một người lính hỏi.

https://thuviensach.vn

— Không thì là may, – Gus nói.

Hai người lính cố đưa Dixon lên ngựa nhưng hắn nặng quá, tất cả sáu người xúm vào mới xuể. Hắn nằm vắt qua yên, không cựa quậy. Máu nhỏ từ đầu hắn xuống đất.

Call thong thả đi đến chỗ Dish đang ngồi.

— Có bị thương không? – Anh hỏi.

— Đại úy, không ạ, – Dish nói. – Tôi cũng là dân cứng đầu.

Call quay sang Newt.

— Bị thương chứ?

— Dạ thưa ông, không, – Newt nói. Tay anh nắm cái hàm thiếc chặt quá gần như bị cắt toang ra. Dish đón lấy dây cương rồi vỗ vỗ vào gáy con ngựa.

Gus đi đến cúi xem Pete bị dập mũi.

— Tớ đưa cậu đi thầy thuốc.

— Không thích thầy thuốc đâu, – Pete nói.

— Lạy Chúa, một lũ cứng đầu, – Gus nói, nhặt gói kẹo lấy một viên cho mình. – Cậu mang các thứ về chứ? – Call hỏi Gus. Rồi cưỡi ngựa đi.

— Lạy chúa, Gus. – Dish nói, nhìn theo Call. Anh chưa thấy ai đánh nhau như Đại úy bao giờ. – Ông đã thấy như thế trước kia chưa? – Anh hỏi Gus.

— Một lần, giết một thằng cướp Mexico, tớ không kịp ngăn lại. Tên này chặt đầu ba người da trắng nhưng cái chính là nó chửi Call. – Anh lấy một cái kẹo nữa.

— Ông mà không thòng lọng lại thì Đại úy chắc giết thằng kia, – Dish nói. – Giết bất cứ ai, bất cứ ai lúc đó. – Gus ăn kẹo, không tranh luận chuyện này.

https://thuviensach.vn

86

Chính vì trận đánh nhau mà cuối cùng đám trẻ vào nhà thổ. Gus chất hàng lên xe rồi đánh ra ngoài thị trấn. Khi anh quay xe thì Newt và anh em Rainey đang nói với Đậu Ve. Đậu Ve sặc mùi nước hoa khiến anh ở xa vẫn còn ngửi thấy. Đám trẻ kể lại chuyện vừa rồi và Đậu Ve chẳng ngạc nhiên gì mấy.

Gus cho xe đến bên.

— Các cậu định la cà nữa phải không?

— Vâng, đây là dịp xem thị trấn ạ, – Đám trẻ nhìn nhau. Newt nói, tưởng Gus bảo họ về. Nhưng không phải ý của Gus. Anh có bốn đồng vàng mười đô la trong túi, định cho đám trẻ một cách kín đáo. Nhưng Call đã đi rồi, anh bèn búng một đồng cho Newt rồi chia cho mỗi cậu kia một đồng.

— Tiền thưởng đây. Chỉ có hai tay trong túi thì du ngoạn trong thành phố lớn thế chó nào được.

— Mẹ kiếp, nếu ông thích quăng tiền đi thì cho tôi một tí với nào, – Đậu Ve nói.

— Không, cậu tiêu cho dân thợ cạo hết cả, – Gus nói. – Đám trẻ này cần được chút vui thú trước khi đi lên phương bắc xa tít tắp.

Anh giật cương cho cỗ xe đi. *Thế giới của đàn bà sắp mở ra cho những thằng con trai này,* anh nghĩ.

Thình lình mối lo cả tuần trước của đám trẻ không còn nữa sau khi được Gus cho tiền.

— Mười đô la có đủ chơi điếm không? – Ben hỏi Đậu Ve.

— Không biết giá gần đây ra sao, – Đậu Ve nói.

— Tại sao không? – Newt hỏi. Anh ngạc nhiên không biết là mọi người đều vào nhà thổ, trừ Đậu Ve.

https://thuviensach.vn

Chẳng cậu nào đủ gan đi vào đằng sau quán rượu, như Dish đã mách. Họ bàn nên tìm hỏi Lippy, người quen chơi điếm. Họ thấy ông ngồi với vẻ thất vọng ở bên ngoài một quán rượu.

— Có mỗi cây dương cầm ở thị trấn này thì lại vỡ, – ông nói. – Đi từng ấy đường đất mà chẳng nghe được tiếng đàn nào.

— Với điếm, ông làm thế nào đấy hả? – Jimmy hỏi.

— Hỏi gì mà ngốc thế. Cứ làm như bò đực nó làm với bò cái ấy thôi chứ sao, có điều là đối mặt nhau nếu như cậu thích.

Thay vì làm sáng tỏ vấn đề, ông lại khiến cho họ tăm tối thêm, ít ra là Newt. Chuyện điếm đung chơi bời thế nào anh hết sức lơ tơ mơ. Bây giờ Lippy gợi ra lắm cách, cái đó chẳng giúp gì được cho người chưa hề thực hành qua bất cứ cách nào cả.

— Nhưng trả bao nhiêu tiền?

— Tùy, cô kém, cô sang, mỗi người một giá.

Ông đang buồn. Những tưởng đến đây sẽ được đánh dương cầm hay nghe nó, nhưng té ra không. Thình lình ông nảy ra ý cho bọn trẻ này say một trận, cái cách tốt nhất để giải khuây ở cái nơi bé tẹo này.

— Cố nhiên là các cậu phải bia bọt một tí lên đã rồi mới mon men đến được các quý cô quý bà, – ông nói.

— Tại sao? – Newt hỏi. Anh không ngờ chơi điếm lại phải say mới được.

— À kìa, đám ấy họ thoải mái thôi mà. Chung chạ toàn bọn săn trâu rừng với lại đại loại như thế. Các cậu cần có nhiều rượu trong người rồi hãy trèo lên các cô ấy, nếu không một sáng nào đó các cậu sẽ bị gỉ, bị rò, rồi cái dùi sẽ rụng vào tay các cậu.

Thông tin này mới là rụng rời! Đám trẻ nhìn nhau.

— Nếu không hàn lại được thì nó sẽ tong tỏng chảy ra còn hơn cái lỗ ở bụng tớ, – ông nói tiếp.

https://thuviensach.vn

— Sao ra được bia đây nhỉ? – Newt hỏi. Anh ngạc nhiên về chuyện bia này ngang chuyện điếm.

— Có tiền lẻ không? – Lippy hỏi.

Chúng dốc túi lấy tất cả ra ba đô la lẻ đưa cho ông. Mười phút sau ông quay lại với bia và một phần tư lít uýt ki. Mắt ông lấp lóa nhưng bọn trẻ đang hứng chẳng để ý thấy. Sau đó ông đi.

Bọn trẻ đem rượu đem bia vào sau tàu ngựa. Mới đầu họ còn nhắp từ tốn, thấy bia khá là đắng. Nhưng càng uống càng thấy cái vị đắng này *hay*.

— Ta nếm thử uýt ki xem sao nào, – Ben Rainey nói. Sau món bia mát rượi, uýt ki hệt như lửa lỏng, và hiệu quả của nó cũng như lửa vậy. Đến ngụm thứ ba Newt thấy lập tức thế gian đang biến hóa. Họ ngồi tựa lưng vào tàu ngựa nhìn mặt trời lặn, đỏ rực và huy hoàng trên đồng cỏ màu nâu. Newt cảm thấy người mình như trôi trên mặt đất. Có thể trôi tới chỗ mặt trời treo lơ lửng đằng kia. Lát sau anh nằm sấp xuống, cố ôm lấy đất cho khỏi dạt đi.

Jimmy nôn ngay khi mới uống. Pete uống thoải mái nhưng mỗi lúc nom càng âm thầm, chán nản. Ben uống thả cửa.

Sao đã hiện ra và bốn cậu trai vẫn ngồi ở đằng sau tàu ngựa, say mèm và chẳng đến gần hơn được tí nào các cô gái điếm so với lúc mới tới. Newt quyết đứng lên nhưng thấy khó đặt được chân. Chật vật mãi mới đến được cầu thang đằng sau quán rượu. Ba chàng kia theo sau. Ben ôm vò rượu không. Thang gác như dài dằng dặc nhưng rồi cũng lên được tới đỉnh. Có một cánh cửa hé mở và anh thấy bóng ai đó ở bên trong.

Chưa kịp nói anh đã thấy một người đàn bà gần như trần truồng từ đằng sau cái bóng đi ra.

— Ai đấy? – Cô gái nói.

— Tôi là Newt, – anh nói, thình lình như quên mất mình đến để làm gì.

Người đàn bà bước ra ngưỡng cửa nhìn đám cao bồi trẻ ở cầu thang. Chị người to đùng và sặc mùi như Đậu Ve sau khi vào hiệu cắt tóc. Newt ngạc nhiên thấy đùi ả cũng để trần.

https://thuviensach.vn

— À, một đoàn những anh choai, – ả nói với cái bóng ở phía sau.

— Chúng tôi có tiền, – Newt nói. – Chúng tôi đi lùa bò, vừa được trả lương.

— Cao bồi mà trẻ thế này? Đâu đưa tiền ra xem nào, – người đàn bà nói.

Newt móc đồng tiền vàng ra và ả cầm lấy quay vào ánh đèn xem.

— Nhận cả lũ, – ả nói với bạn, – đám này giàu đây.

Newt để ý thấy ả không trả lại đồng tiền vàng nhưng anh không biết nói gì. Có lẽ chỉ đến cửa phòng nhìn đàn bà trần truồng cũng mất mười đô la rồi đây. Người đàn bà bèn mở rộng cánh cửa và anh đi qua ả vào trong, cố không run trong khi hai chân cứ lẩy bẩy. Ba cậu kia lẻn vào sau anh.

— Đây là Mary còn tôi là Buf, – người đàn bà to lớn nói. Vú ả như sắp bục tung ra khỏi cái váy ngủ ngắn cũn cỡn. Người kia thì lại gầy như thanh sắt.

— Cậu này trả rồi này, – Buf nói, đặt tay lên vai Newt. – Tôi mong các cậu khác cũng giàu tiền như cậu ấy.

Anh em Rainey xì luôn tiền vàng còn Pete thì thọc vào túi rồi rút ra tay không và ra cầu thang đi xuống.

— Trông như hai anh em ấy nhỉ, – Mary nói. – Cậu lấy hai anh em nhé, tớ lấy cậu đầu tiên này.

— Không, tớ thấy cậu ấy trước, để tớ, – Buf nói.

Newt chợt muốn cũng đi ra như Pete. Trời nóng, anh thấy người váng vất. Qua chuyện trò anh biết đây là hai người điếm Dish đã tả. Bò Cái, Buf, thân hình đồ sộ như cái lò đang tỏa nhiệt, mùi nước hoa rẩy lên người sặc sụa làm cho anh quay cuồng.

Mary cầm tay Ben dắt vội vào trong gian phòng nhỏ cuối hành lang. Buf nói.

— Vào đi, Newt.

https://thuviensach.vn

— Thế tôi làm gì, – Jimy hỏi, anh không thích bị bỏ lại một mình.

— Cứ đứng đấy, Mary nhanh thôi, nhất là với đám dê con. – Buf nói.

Đoạn ả đưa Newt vào một gian phòng bé xíu, chẳng có gì ngoài cái giường sắt và cái chậu men để trên một cái giá nhỏ. Cửa sổ mở ra, chân trời vẫn đỏ rực như có ai rải một đường than hồng lên.

— Đi xa không? – Bò Cái hỏi.

— Dạ, thưa xa ạ. Từ Texas ạ.

— Lột quần áo ra, người Texas. – Ngạc nhiên thấy ả vừa nói vừa cởi chiếc váy ngủ ném lên giường. Anh đứng ngẩn nhìn ả trụi thùi lụi. Ả liền cúi xuống cởi cúc quần cho anh.

— Với cao bồi, vấn đề là ở chỗ mất thì giờ tụt ủng cho nên tôi không bảo tụt và tôi không rải đệm giường. Không cởi nhanh được ủng thì phải chơi cả ủng. – Bò Cái nói và thò tay cầm lấy cái của anh.

— Tớ nghĩ cậu chưa nếm mùi nhiều nhưng tớ thì phải xem, – ả nói và kéo anh lại bên cửa sổ, thắp ngọn đèn dầu than đá lên. Anh ngạc nhiên thấy ả đổ ít nước vào cái của mình. Rồi ả sát xà phòng giặt lên hai tay đoạn chà mạnh vào đó. Anh chưa kịp kìm giữ thì đã để vọt hết vào tay. Bò Cái cười lúc cúc, nhe ra một chiếc răng cửa đen xì.

— Quên mất dê cỏn các cậu đang hăng lại đi chà xà phòng vào cho, – ả nói, lấy một mảnh vải bao tải lau chùi cho anh.

Ả nằm kềnh lên tấm đệm lõi ngô.

— Nào lại thử xem có còn được không.

— Tôi có phải tháo ủng không? – Anh hỏi, sợ lại phạm một sai sót gì sau cú vừa rồi.

— Nhanh như cậu thì chẳng cần đâu, – Bò Cái nói.

Anh quỳ vào giữa hai đùi ả, ả quàng lấy tay anh cố kéo anh lên nhưng anh còn ở mãi bên dưới. Ả phì cười.

https://thuviensach.vn

— Bò lên trên đây, làm cái gì hay ho được ở tận dưới chân giường ấy hả. Mất mười đô la thì ít ra cũng thử xem một cái chứ. Có đứa chỉ riêng sát xà phòng thôi nó cùng giã mười đô la, nhưng tớ với Mary thì biết điều.

Newt cố cho vào, nhưng anh ngạc nhiên thấy nó cứ tuột ra. Anh thử lại nhưng không tìm thấy chỗ. Bụng Bò Cái đồ sộ và chảy, anh cứ thấy mình bị trượt ở trên đó. Anh lại có cảm giác bị tròng trành như muốn dạt đi khỏi mặt đất, anh nắm lấy tay ả để giữ mình nằm lại trên người ả.

— Lần sau lĩnh lương đến thử lại hả, – ả nói. – Mặc quần vào rồi bảo con dê kia vào nhá.

Lúc tụt quần xuống giường. Newt thình lình nhớ đến Lorena. Cô đã làm như thế này ở Đậu Khô với bất cứ người nào vừa lĩnh lương xong đây. Anh tiếc ghê gớm đã mất mười đô la vàng. Giá như Lorena sát xà phòng cho mình, anh nghĩ, tuy biết chắc mình sẽ chẳng có gan làm như thế với cô đâu.

— Chỉ có hai chị thôi à? – Anh hỏi trong khi mặc quần.

— Hai thôi, người thích béo thì tớ, người thích gầy thì Mary. Người nào thích cả béo lẫn gầy thì tùy lúc đó xem ai bận ai nhàn.

— Tôi gọi Jimmy vào đây, – anh nói. Mở cửa ra đã thấy Jimmy cách đó có một bước.

— Lượt cậu đấy, – anh nói. Jimmy vào và anh xuống gác thấy Pete đang chờ ở bên dưới.

— Sao cậu lại bỏ xuống? – Anh hỏi.

— Đã bảo với mẹ là để dành tiền, – Pete nói.

— Tớ muốn có thêm tí bia, – Newt nói.

Tuy chuyện vừa rồi với Bò Cái có làm cho anh lúng túng ngượng ngịu nhưng anh không thấy thất vọng. Vì còn có hai mươi lăm xu nên anh đã không thể quay sang thử với Mary xem. Việc trả những mười đô la cũng không là gì với anh nhưng hóa ra đâu riêng mình anh như thế. Ben xuống ngay sau đó đã ca cẩm là thử thế này đắt quá. “Tớ sợ chỉ có một phút, ngay

https://thuviensach.vn

sau khi chị ta rửa ráy cho mình," Ben nói. Jimmy chẳng mấy chốc cũng xuống nhưng im lặng hoàn toàn, vẫn còn buồn nôn, chưa hết say.

— Mẹ kiếp, điếm kiếm ra tiền nhiều hơn cao bồi, – Ben nói, vẻ rất khó chịu. – Chúng ta làm chỉ ba chục đô la một tháng mà họ những ba chục đô la trong ba phút.

Họ tìm thấy Lippy nhờ tiếng đàn phong cầm. Ông cố xoay xở mua được cái đàn nhưng chưa học được cách chơi.

Trên đường về Newt cảm thấy hơi buồn, không biết có dịp nào anh mới lại đến được một nhà thổ khác. Đang mong có mười đô la nữa thì một cái gì đã làm cho con ngựa của họ sợ. Và chưa kịp đôi hồi thì Newt và Ben đã bị quăng ngã xuống đất, Pete và Jimmy mất hút luôn vào trong bóng đêm với hai con ngựa hoảng hồn.

Trời sáng trăng và họ không thấy da đỏ nhưng vẫn cứ rút súng lục ra, tai nghe rõ tiếng hai con ngựa của mình chạy đi. Chỉ còn cách đi bộ về, súng ống sẵn sàng, quá sẵn sàng đến nỗi Ben suýt bắn phải Jimmy quay ngựa lại tìm họ. Con ngựa của anh chỉ chở được có Ben cho nên Newt đành đi bộ hai dặm cuối cùng. Khi đến trại đã thấy con ngựa của mình gặm cỏ với đàn, và chỉ mình Po thức biết cánh cao bồi đi tỉnh về cuốc bộ.

— Đi bộ thích chứ? – Ông hỏi, cho anh một miếng thịt nguội. Newt cầm nhưng thấy ngay là mình mệt quá không ăn được. Anh ngủ, tay vẫn nắm miếng thịt.

87

Đang ở trên gác thì Clara trông thấy bốn người cưỡi ngựa đến. Những năm mới về đây hễ thấy người ngựa chị lại sợ, nhìn vội xem Bob hay súng có ở gần bên không. Người ta nói da đỏ hay mặc giả làm da trắng đến tàn sát dân định cư và ở vùng Lãnh Thổ này cũng nhiều người da trắng nguy hiểm không kém gì da đỏ. Nhưng dần dà, đau khổ nó đến cùng với thời tiết và

https://thuviensach.vn

bệnh tật chứ không từ người, chị không còn giật thót mỗi khi thấy người lạ đến nữa.

Những người hôm nay là lính đến hỏi mua ngựa. Một người đã bảo July, lúc đó đứng cạnh hàng rào, rằng họ tìm thấy xác một người đàn bà và một người săn trâu rừng, dĩ nhiên không biết July chính là chồng của người đàn bà đó. Khi Clara xuống, chị thấy mặt July trắng bệch.

— Anh ốm à? – Chị hỏi.

— À, không. Chuyện Ellie. Người lính nói da đỏ đã giết hai người cách thị trấn sáu mươi dặm. Tôi chắc là cô ấy.

Bây giờ hai đứa con gái chị đã mến July, chúng thường săn sóc anh. Chị để mặc các con tuy chị rất bực về sự điên rồ của anh.

— Vợ chú ấy bị giết, – Betsey nói.

— Mẹ biết.

— Con thích là mẹ mến chú ấy.

— Mẹ biết con người ta không có thông minh đâu, thường lại yêu những ai không đoái hoài gì đến họ. Đến một mức nào mẹ thông cảm được, nhưng quá nữa thì không. Khổ sở quá vì những người chẳng hề nghĩ gì tới mình chút nào thì là bệnh rồi đó. – Hai đứa trẻ im lặng. – Các con nhớ lấy, một vài người nói nghĩa vụ đàn bà là không được rời bỏ khi đã bập vào một người đàn ông. Mẹ cho nói thế là điên. Phải là hai chiều. July quyết không muốn thấy rằng vợ mình không yêu mình, không yêu cả đến con. Không thấy cả chúng ta trông nom July và Martin còn hơn cả người đàn bà ấy.

— Mẹ đừng để chú July đi nhé, – Betsey nói. – Mẹ đừng nghiêm khắc quá với chú ấy.

— Đối với một người đàn ông, học lấy vài ba điều cũng chẳng có hại gì. Nếu chú ấy định ở đây thì phải học cách đối xử với đàn bà.

Khi xuống dưới nhà để rửa mặt chị đã dừng sững lại ngay giữa chừng cầu thang vì không còn nghi ngờ gì về con người đang nói ở dưới kia. Sợi dây ký ức bung lên như tiếng phong cầm nhà thờ. Không có âm thanh nào

https://thuviensach.vn

trên đời này làm chị vui sướng hơn tiếng nói đó, vì chị đang nghe thấy tiếng của Augustus McCrae, một giọng nói không giống bất cứ giọng ai. Sau mười sáu năm mới lại nghe thấy nó, mắt chị rưng rưng. Chị xao xuyến đứng đó một lúc, không biết đang ở đâu, vì chị vụt nhớ đến những lần Gus đến thình lình, nói chuyện với bố mẹ chị, trong khi chị ngồi lắng nghe ở gian phòng nhỏ của mình.

Có điều bây giờ anh đang nói với hai đứa con gái chị. Clara tiếc là chưa thay áo váy. Chị xuống cầu thang nhìn ra cửa sổ nhà bếp. Đúng vậy, Gus đang đứng đó, trước con ngựa, và nói với Sally, Betsey. Call ngồi bên anh và cạnh Call, trên lưng một con ngựa hồng, là một cô gái tóc vàng mặc áo quần đàn ông. Một cậu trai trẻ xinh xắn trên lưng con ngựa cái nâu là người thứ tư trong đám.

Clara để ý thấy Gus đã lấy được lòng hai đứa con mình.

Chị ngắm kỹ anh. Gus như không già đi mặc dù đầu bạc. Nhưng từ lúc trẻ tóc anh đã bạc rồi. Anh luôn làm cho chị tỉnh táo, hai người đối được với nhau về cái tính thích nói. Chị khẽ mỉm cười. Chỉ nhìn anh chị đã thấy đầu óc linh lợi rồi. Chị bước lên một bước và Gus nhìn lại. Mắt hai người gặp nhau và họ mỉm cười.

— Kìa, cứ đẹp mãi như thế nhỉ, – anh nói.

Hai đứa bé ngạc nhiên hết sức thấy mẹ đi thẳng ra hàng hiên lăn vào vòng tay người lạ mặt. Trong mắt mẹ có một ánh sáng chúng chưa hề trông thấy bao giờ. Chị ngửng mặt lên, hôn một cái vào môi anh.

Khi Clara hôn, Lorena nhìn xuống đất, lòng tuyệt vọng. Người đàn bà kia đây rồi, Gus yêu chị ấy. Giá như cô ở lại lều, đừng thấy cảnh này. Thế nhưng cô lại muốn đến. Bây giờ thì đã quá muộn.

— Nào, Gus! Anh giới thiệu bạn bè anh đi chứ. – Clara nói trong khi hai người đàn ông ở trong nhà bước ra.

— Kìa, em biết Woodrow mà, – Gus nói.

— Chị khỏe chứ! – Call nói.

https://thuviensach.vn

— Đây là cô Lorena Wood, – anh nói, với tay lên đỡ cô xuống ngựa. – Lorie đến từ xa cùng bọn này. Đúng ra là suốt từ Bồ Câu Cô Đơn. Còn chàng thanh niên lịch sự này là Newt.

— Gì Newt? – Chị hỏi.

— Newt Dobbs, – anh nói, ngập ngừng một chút.

— Chào cô Wood, – Clara nói. Lorie ngạc nhiên thấy chị thân mật, khác xa nhiều người đàn bà khác. – Tôi không biết nên ghen hay nên thương cô đây. Tôi muốn nói về việc đi từng ấy đường đất với McCrae. Anh ấy vui, nhưng cái vui đó có thể làm bại hoại một người suốt cả đời.

Rồi chị cười vang, tiếng cười sảng khoái. Chị vui vì Gus coi việc đến với một cô gái là phải, vì việc chị hôn anh làm cho hai đứa trẻ kinh hãi, vì Call sau mười mấy năm xa chỉ nói được có mỗi câu chị khỏe chứ?

Chị thấy cô gái đi cùng Gus rất sợ mình. Đã xuống ngựa nhưng mắt cô cứ cắm xuống đất.

— Kìa, sê ríp Jonhson, – Gus nói. – Thế giới này thật nhỏ làm sao.

Clara liếc July đứng đó không nói năng. Anh nhìn chị đăm đăm và chị lạ là anh lại có thể nhìn mình như thế chỉ vì chị vẫn đang cầm tay Gus. Chị lại muốn cười to lên. Tình bạn của chị với Gus luôn là sự lạ cho mọi người. Tình hình càng thêm ngộ vì khi lấy chị rồi Bob cũng lại đâm sùng bái Gus. Sự ngưỡng mộ này chỉ một chiều vì Gus coi Bob là người mờ xỉn nhất trần gian.

— Tại sao đi lấy cái chàng xỉn xin xìn như thế chứ? – Anh thường hỏi chị.

— Anh ấy hợp với em. Hai con ngựa đua như hai chúng mình không đi sóng đôi mãi được đâu mà. Em muốn dẫn trước và anh thì cũng thế.

— Anh không hiểu nổi sao em lại lấy một người chẳng nói năng gì.

— Nói không là tất cả, – chị đáp.

https://thuviensach.vn

Câu này làm chị nhớ đến những năm sau đó, khi cả tháng Bob chỉ nói vẻn vẹn một hai lời. Giống như Bob, July cũng nói ít. Cả hai đều không có óc tưởng tượng. Bây giờ Gus trở lại, lập tức mê hoặc hai đứa con gái của chị.

— Robert đâu? – Gus hỏi cho lịch sự.

— Trên gác, ốm. Ngựa đá vào đầu, nặng đấy.

Một thoáng nhớ đến người trên gác, chị nghĩ cuộc đời mới bất công làm sao. Bob đang trượt đi ra khỏi tất cả, nhưng điều này cũng không tước mất của chị niềm vui thấy lại Gus.

— Lũ con gái chúng mày đi bắt ba con gà đi, – chị nói. – Chắc cô Wood ngán bíp tết rồi đây. Hôm nay trời đẹp, ta có thể ăn ngoài trời.

Cô Wood chỉ cúi xuống và khi ngước lên thì chỉ nhìn có Gus, chị biết. Clara đưa họ vào trong bếp rồi nghe thấy thằng bé khóc. Lát sau chị quay lại bên nó.

— Con của July đấy, – chị đưa nó cho Gus.

— Này, tôi là gì với nó đấy nhỉ? – Anh hỏi, hơi luống cuống.

— Giữ nó hộ hay đưa nó cho cô Wood vậy, – chị nói. – Em không vừa bế nó vừa nấu nướng được.

Đám Call ra ngoài xem đàn ngựa vì Call muốn mua một ít, và anh không chịu được cảnh ngồi tán chuyện trong bếp.

Lorena ngồ ngộ thấy Gus bế thằng bé. Không hiểu sao việc đó lại làm cho cô nhẹ nhõm, cô thấy bớt căng thẳng và ngồi nhìn thằng bé gặm quả đấm tí hon.

— Mẹ nó đâu? – Gus hỏi Clara.

— Chết, chị nói.

— Thế là em nuôi cả bố lẫn con? – Anh nói. – Em luôn là người thích chỉ huy.

https://thuviensach.vn

— Nghe đây, – Clara nói. – Mười sáu năm không gặp tôi mà chưa chi đã lại được tự do phê phán ngay rồi. Tôi chính là muốn nuôi thằng bé. Càng già càng thấy ít xài được dân đứng tuổi.

Bất giác Lorena mỉm cười. Cách Clara nói có vẻ gì đó làm cho người ta thấy vui.

— Để em bế cho, – cô nói, đón đứa bé. Anh mừng không phải bế vì anh đang ngắm Clara, vẫn là Clara xưa, về mặt tinh thần, nhưng thân hình có khác. Ngực đầy hơn và mặt gầy đi. Thay đổi thật sự là ở bàn tay. Bây giờ chúng hút con mắt anh. Lao động nhiều, chúng to đẫy lên, khỏe ra, các xương đốt lớn bằng xương đốt đàn ông. Như đọc được ý anh, Clara nói.

— Đúng đấy, Gus, em cũng bị vất vả một tí nhưng chính là cái vùng đất này làm cho người ta tàn tạ.

— Đâu có thế với em, – anh nói.

— Cô cần thứ lỗi cho chúng tôi, cô Wood. – Chị mỉm cười. – Gus và tôi trước đây là bồ của nhau. Kỳ diệu là cả hai vẫn còn sống được.

Lorena thấy tự nhiên hơn. Ngồi bế đứa bé trong bếp này thật thú. Ngay cả nghe hai người đùa với nhau cũng thú. Clara đưa bình sữa để cô cho đứa bé bú. Nó ngậm bình sữa, nghiêm túc nhìn cô.

— Nó bám cô rồi đấy, – Clara nói. – Chắc vì nó chưa nhìn thấy ai tóc vàng, tôi nghĩ vậy.

Call ở bãi thả ngựa về, anh ưng vài con nhưng cả Cholo lẫn July đều không dám ra giá, anh nói với Clara.

— Tôi nghe nói chị buôn ngựa.

— Vâng.

— Chị có cái trại chăn nuôi đẹp quá, – Call nói. Anh ngượng ngập không biết nói gì hơn. – Chúng tôi hy vọng lên Montana sẽ được như thế này.

https://thuviensach.vn

— Anh nên chờ ở đây ít lâu, năm sau gì đó. Trên Montana hiện chưa yên.

Call chợt nhớ đến người sê ríp cùng săn đuổi Jake. Anh hỏi.

— Anh đi từ Arkansas phải không?

— Đồn Smith, – July nói.

— Chúng tôi đã treo cổ Jake hộ anh rồi!

Một thoáng, July không biết Call nói ai. Như ở một cuộc đời nào khác kia, những ngày đó. Tin Jake chết chẳng động chạm gì đến anh.

Hai đứa con gái không chờ mẹ bảo đã thay quần áo đẹp. Clara nói với chúng:

— Thay quần áo cho thằng bé đi, các con. Hôm nay ta mở tiệc. Mẹ nhờ Cholo đánh xe rồi.

— Để em thay cho, – Lorena nói. Gus ngạc nhiên nhìn cô theo hai đứa trẻ lên gác. Nghe tiếng chân khuất hẳn Clara mới quay về anh đôi mắt màu xanh sẫm của chị.

— Không già hơn các con em bao lăm.

— Em đi lấy chồng không phải lỗi anh.

— Em mà lấy anh thì anh đã bỏ em theo một cô trẻ hơn và ngu hơn em từ lâu rồi kia, – chị nói. Anh ngạc nhiên thấy chị đặt một bàn tay to và thô lên vai mình.

— Em mến cô gái của anh đấy, – chị nói. – Điều em không thích là anh đã bỏ ngần ấy năm đi với Call. Em không thích người này. Anh bận cho anh ta nhiều hơn là cho em.

Anh giật mình thấy vẻ tức giận trong mắt chị.

— Anh ở đâu mười lăm năm qua?

— Phần lớn ở Bồ Câu Cô Đơn, – anh đáp. – Anh có viết ba cái thư cho em.

https://thuviensach.vn

— Em có nhận được. Thế làm gì ở đấy?

— Uống uýt ki.

Chị nhặt mấy thứ đựng thức ăn đem đi.

— Nếu chỉ có thế thì anh có thể ở Ogallala và là bạn của em. Em mất ba đứa con trai và em cần một người bạn.

— Lẽ ra em nên viết thư báo anh chuyện đó, anh không biết.

Chị mím chặt môi lại.

— Em mong có người đàn ông nghĩ ra được những điều như thế. Em đã viết nhưng rồi lại xé thư đi.

Vẻ tức giận trong mắt chị đã tắt. Chị ngồi xuống nhìn anh tựa như muốn đọc ở đó những việc đã xảy ra với anh trong mười lăm năm qua.

— Anh gặp cô ấy ở đâu?

— Cô ấy ở Bồ Câu Cô Đơn một dạo.

— Làm gì?

— Làm được gì thì làm nhưng em đừng lấy đó làm điều với cô ấy.

— Em có thể cũng như thế trong một hoàn cảnh nào đó thôi.

— Anh ngờ là không.

— Đúng, nhưng anh không hiểu đàn bà nhiều như anh vẫn tưởng đâu. Ở mặt này anh huênh hoang đấy thôi.

— Lạy Chúa, em ra oai quá nhỉ?

— Em trung thực, – chị mỉm cười nói.

— Biết Lorie đầu tiên là đi với Jake thì chắc em thích, – anh nói. – Cậu ta bỏ lơ và cô ta bị bắt cóc.

— Và anh cứu về? Thảo nào cô ấy tôn thờ anh. Jake bị sao?

— Một cái kết không ra gì. Bọn anh đã treo cổ cậu ta. Đi với một lũ giết người.

https://thuviensach.vn

Hai đứa con gái đã ở trên gác xuống. Lorie bế đứa bé xuống theo.

— Anh sợ Call không dự bữa ăn ngoài trời tối nay được, – Gus nói. – Anh ấy muốn về sớm làm việc.

Nhưng Call đã đến. Anh cố nghĩ cách mặc cả với Clara về mấy con ngựa.

— Đại úy đánh cái xe này được không? – Clara hỏi. Call không thể hé ra lời từ chối nào nên đành đánh cỗ xe nho nhỏ đi đến một cánh rừng phía tây.

Bữa ăn là một thành công lớn cho mọi người, trừ Call và July. Lorena xắn quần lên lội sông với Betsey. Gus mừng thấy cô xem vẻ thoải mái như thế với hai đứa con gái. Anh chợt nhớ cô cũng chẳng già hơn chúng bao nhiêu, mặc dù những điều đã phải trải qua. Vào đời vội vã quá, không được hưởng thời con gái.

Đến lúc về trại, anh đỡ cô cùng hai đứa con gái và thằng bé lên xe còn anh và Clara đi bộ đằng sau.

— Anh nên để cô ấy ở lại đây, – chị nói.

Gus ngạc nhiên, anh cũng đã nghĩ điều này.

— Sợ không nghe, – anh nói.

— Nếu anh đừng nói gì thì nghe. Em sẽ hỏi. Anh chẳng có việc gì để đưa cô ấy lên tận Montana. Khó mà sống nổi. – Ngừng một lát, chị nói. – Em thích cô ấy. Em chờ anh lấy cô ấy và em sẽ trông coi hộ cho hai người một đống con. Em nghĩ em sẽ buồn đấy nhưng vượt qua được. Đừng đưa cô ấy lên Montana. Hoặc ốm chết, hoặc bị giết chết. Hoặc là khọm sớm như em.

— Anh thấy em không già đi nhiều.

— Anh mới ở với em có một ngày. Có một số việc em vẫn làm và có một số việc em đã cho buông.

— Việc nào đã cho buông?

https://thuviensach.vn

— Ở bên em nhiều thì sẽ thấy.

— Em có vẻ thích Johnson, anh ở lại thì anh ta đánh anh mất.

— Anh ấy đần như Bob. Bảo gì làm nấy, chẳng nói gì. Nhưng em đã tới chỗ thích cái tính ấy. Anh thì bảo làm gì cũng không.

— Cho nên em định lấy anh ấy?

— Không, đó là một việc mà em cho buông. – Chị cười lúc cúc. – Vả lại khi Sally lớn lên thì anh ta lấy nó cũng nên.

Nhưng lúc đó Sally lại đang chuyện trò với Newt, cậu con trai lần đầu nếm vị đối đáp của một tiểu thư con nhà.

— Em tin chắc cậu ta là con Call, – chị nói.

— Em nói đúng. Nhưng cậu ấy không biết.

— Mà Call cũng chịu, – chị nói. – Như thế em lại càng không ưa gì anh ta. Sao anh không cho thằng nhỏ biết bố nó là ai? Em là em bảo. Nó phải biết.

Ở ngoài bãi thả về. Call bảo bằng lòng mua ngựa theo giá Clara nói. Newt cùng Cholo và July đi lấy ngựa. Clara quàng lấy vai Newt đi cùng.

— Bọn tôi thích anh đấy, nếu lên Montana không hợp thì có thể về đây với bọn tôi. Có đủ việc cho anh làm.

— Tôi cũng thích thế. – Newt nói. Chưa có người đàn bà nào quàng vai anh cùng đi như thế này. Xưa nay anh vẫn nghĩ không gì bằng một cao bồi nhưng hôm nay anh đã bắt đầu nghĩ khác.

— Thưa bà, tôi phải ra giúp họ, – Newt nói.

— À, chọn con ngựa hồng có ngôi sao trắng ở trán ấy nhé. Hay nhất đàn đấy.

Rồi chị đi đến Call:

— Trong đàn anh mua có một con hồng trán mang sao, tôi muốn cho cậu Newt.

https://thuviensach.vn

Call ngạc nhiên. Clara rất chặt chẽ lúc đặt giá bây giờ lại cho không một con ngựa những năm chục đô la. Chỉ đàn bà mới rắc rối như vậy. Anh nghĩ anh không phải trả tiền con đó.

88

Chỉ còn lại ba người, Clara thắp ngọn đèn đưa Gus lên gian phòng Bob. Lorena ngồi đánh bài với đám con gái ở bếp. July nhất định không chơi, thích ngồi lặng lẽ ngắm cô dưới ánh đèn. Anh chỉ thấy cô một lần, cái buổi sáng buồn thảm họ chôn ba người ở cạnh sông. Lúc ấy người cô gầy guộc và thâm tím. Bây giờ hình như anh chưa từng thấy một người đàn bà nào đẹp bằng cô.

Clara và Gus ngồi một giờ trong phòng Bob. Gus thấy khó quen với cách Bob cứ mở mắt trừng trừng.

— Hai tháng nay toàn như thế đấy, – Clara nói. – Hình như nhìn thấy nhưng không biết có nghe thấy không. Em mong anh ấy đi lại được. Anh ấy thích được làm việc lắm.

Lát sau hai người ra hiên.

— Sao anh lên tận đây? Anh có là cao bồi đâu?

— Sự thật là anh hy vọng tìm thấy em đã góa chồng.

Clara ngồ ngộ thấy chàng trai xưa của mình nói toạc móng heo ra như vậy.

— Bây giờ em là một bà già xương xẩu còn anh là một người thoái chí. Anh bao giờ cũng thoái chí. Em nghĩ tốt nhất cho anh là để cô ấy lại đây với em, thử xem em có giúp cô ấy tân tiến ra được không.

— Thật tình anh chẳng hề có ý sa vào cảnh này.

— Nhưng khi sa vào rồi thì lại thích. Cô ấy nghĩ y hệt anh nghĩ. Cái đó em không địch lại được. Em biết tính nết anh quá chứ. Cô ấy trẻ hơn, đẹp

https://thuviensach.vn

hơn.

Gus nhìn Clara và muốn quá. Clara đọc được ham muốn trong mắt anh và bàng hoàng. Hàng năm nay không người đàn ông nào hôn chị. Bob chỉ đặt môi nhẹ lên má chị những khi đi xa về. Chị nhìn lại Gus, thầm nghĩ liệu anh có thật liều lĩnh hay điên rồ đến thế không. Nhưng anh cứ đứng đó, sát bên chị và nhìn vào mắt chị.

— Đi từng ấy dặm đường mà chẳng được gì cả. Anh ấy, em nghĩ thế.

— Gặp em là sung sướng rồi.

Thình lình chị cáu:

— Anh tưởng anh có thể có được cả hai đứa tôi sao? – Rồi chị nhẹ nhàng nói tiếp. – Mười sáu năm rồi em không gặp anh. Một mình nuôi con, nuôi ngựa. Ba thằng con trai chết. Cái đó lấy hết đi những gì là tình tứ ở em. Em lạ tại sao anh lại đưa cô ấy đến đây.

— Anh nghĩ em sẽ thích cô ấy.

— Em thích thật đấy, nhưng anh làm thế em vẫn cứ buồn. Anh không hiểu lẽ đời sao? Cô ấy trẻ hơn, đẹp hơn. Nhưng muốn gì em cũng bất cần. Anh là mơ ước của em. Mỗi ngày em đã quen nghĩ đến anh vài giờ.

— Vậy thì em nên viết cho anh.

— Em lại không thích anh ở đây. Em chỉ cần những ước mơ thôi. Em biết anh hay xiêu lòng, nhưng được nghĩ rằng anh chỉ yêu có em thôi thì cũng rất ngọt ngào.

— Anh yêu em. Với Lorie không giống với em đâu.

— Kìa, anh nên yêu cô ấy chứ. Nếu em mà lấy anh thì cô ấy chết, anh không biết sao?

— Biết, có biết, – Gus nói, bụng nghĩ sẽ chẳng còn có người đàn bà nào giận dữ nhìn anh giống như người đàn bà này đâu.

— Vậy nếu em bảo anh ở lại anh có hủy hoại cô ấy không?

— Anh nghĩ là có.

https://thuviensach.vn

Clara thở dài. Và cơn giận bay đi với tiếng thở dài.

— Nói thế thôi. Vì cô ấy đẹp em mới nổi cơn lên. Trước đây em luôn là đứa đẹp nhất, trẻ nhất.

— Em vẫn rất đẹp, với lại đẹp có là tất cả đâu mà.

— Với đàn ông các anh thì đến chín chục phần trăm đấy. Anh chưa kịp nhìn kỹ em thôi. Người đẹp nhất đang ở dưới nhà kia.

— Anh vẫn muốn hôn em.

Chị khẽ mỉm cười thú vị. Anh coi đó là bằng lòng. Khi anh cúi xuống thì chị ngửa đầu ra sau và cười lớn. Nhưng chị thấy dễ chịu hẳn lên. Gus cảm thấy mối tình xưa của mình trỗi dậy với nguyên sức mạnh trai trẻ của nó. Anh lạ lùng với nó. Đúng là Clara gầy nhiều, khá xương xẩu nhưng ngay cái đó cũng làm cho anh xúc động.

— Có nghĩ em thô lỗ không? Vẫn cứ nghĩ sẽ đến đây để lấy em nữa chứ?

— Không rõ, – anh thật tình nói.

Chị cười to lên, cầm tay anh dắt xuống nhà.

— Anh sê ríp trẻ kia thì sao? – Anh hỏi.

— Anh bận đến làm gì? Anh đã có đám. Anh có thể đi khắp nơi với một cô gái đẹp thì em cũng có thể có cho mình một người đàn ông chứ. Nhưng em chẳng lấy chồng nữa đâu.

— Cái gì khiến em chắc chắn như vậy?

— Em không có đủ lòng kính trọng đàn ông. Em có rất ít người trung thực. Anh lại là một trong số rất ít đấy. Khổ cho em!

— Anh đại khái chỉ trung thực được một nửa, – anh nói.

— Thế thì đúng, – chị nói và anh ngạc nhiên thấy chị vào bếp ngỏ ý mời Lorena ở lại nhà mình trong khi đàn bò đi tiếp lên phương bắc.

— Cô được hoan nghênh ở lại, cô giúp được bọn tôi nhiều. Montana không phải chỗ cho đàn bà con gái tử tế.

https://thuviensach.vn

Lorena đỏ bừng mặt. Trước đây chưa ai nói *con gái tử tế* với cô. Lorena biết mình không đáng được như thế. Không như Clara. Trong một ngày trời cô đã từ nghi hoặc, ganh ghét đi tới chỗ khâm phục Clara, như cô chưa từng khâm phục ai cho tới mức đó, trừ Gus. Cô cảm thấy sung sướng được nghe Clara nói như vậy. Nhà Clara làm cô nhớ đến căn nhà bà nội. Đó là một kỷ niệm êm ái nhất, một kỷ niệm cô hằng nâng niu ấp ủ, đến mức trong những ngày lênh đênh cô sợ phải nhớ lại nó, tựa như nếu nhớ lại thì nó sẽ biến mất. Nhưng chính là ở trong nhà Clara này mà cô đã nhớ lại nó. Chính đó là căn nhà cô muốn được sống, ít nhất là ý muốn của thời ấu thơ. Nhà Mosby đâu phải nhà của cô. Còn lại cô toàn ở quán rượu, khách sạn và ngoài trời. Trước khi Clara và Gus xuống, bọn trẻ đang bảo sẽ dạy cô khâu vá. “Chúng ta may váy mới, cô ạ.”

Cô ngước nhìn Gus. Anh có vẻ bối rối, khi mà anh hiếm khi bối rối. Cô nghĩ anh có thể phiền về việc cô không cùng đi nữa.

— Anh có quay lại không, Gus? – Cô hỏi.

— Chắc chắn, – anh nói, biết cô muốn ở lại. Sợ đến Ogallala, sợ vào một cửa hàng nhưng không sợ ở lại nhà Clara, anh nghĩ và thấy lạ. Anh nói tiếp. – Một người yêu đàn bà như anh làm sao có thể bỏ qua được cả một nhà đàn bà đẹp như thế này!

— Tốt, thế là thỏa thuận rồi, – Clara nói. – Nhưng Lorie à, tôi báo trước cô biết là cô sẽ hết hơi với đám ranh này. Cô từ nay thay tôi cãi nhau với chúng để cho tôi được yên chọn ngựa.

Sau cơm tối, Clara tế nhị đưa các con lên gác, dành chỗ cho Gus và Lorena chuyện trò. Mới sáng nay Lorena còn nhất định đi với Gus, bất kể với giá nào, bây giờ cô nhìn anh hơi lo sợ, thấy khó giải thích vì sao lại muốn ở lại.

— Nếu anh muốn thì em lại đi, Gus, – cô nói.

— Em ở lại thì anh mừng. Vất vả quá rồi, mùa rét trên ấy nghe nói rất dữ.

https://thuviensach.vn

— Em không hề nghĩ, cho tới khi chị ấy hỏi. Anh có còn muốn lấy chị ấy không?

— Không.

— Em thấy chẳng có lý do gì để không cả. – Bây giờ gặp Clara rồi, cô coi việc anh lấy chị là điều tự nhiên.

— Chúng ta thay đổi với thời gian, – anh nói, cảm thấy không thoải mái với câu chuyện. Lorena nhìn anh nghiêm chỉnh. Trước đây đã có nhiều người đàn bà nhìn anh nghiêm chỉnh và những khi đó anh đều cảm thấy không dễ chịu.

— Em nghĩ chẳng ai thay đổi được anh đâu, có thể khi trở lại anh sẽ lấy chị ấy.

— Sẽ lấy em. Mà có thể lúc đó em lại không còn muốn anh nữa.

— Sao thế được?

— Vì em phát hiện ra thế gian này còn có nhiều cái hấp dẫn hơn anh, có nhiều đàn ông khác tốt với em hơn anh.

— Anh không chờ đến sáng hãy đi được ư?

— Không, sắp yên cương xong là anh đi thôi.

Clara bế thằng bé xuống tiễn anh. Chị đã bảo anh ở lại, vùng sông đây còn khối đất định cư nhưng anh nói lỡ lên đường đi Montana mất rồi.

— Cho dù đi như thế chẳng có ý nghĩa gì, – anh nói thêm.

— Chẳng có nghĩa gì đâu, – chị nói. – Em không có cách nào tách được anh ra khỏi Call. Anh ta không đáng để anh đi theo. Ngoài ra da đỏ trên đó có thể đánh chết anh.

Gus vui vui thấy Lorie lại thành đồng minh của Clara. Cả hai người yêu cũ và mới đều đang đứng ở hai bên đầu ngựa của anh, đều xem vẻ không bình tĩnh. Clara thì cáu thật sự còn Lorie buồn. Anh ôm lấy cả hai và hôn mỗi người một cái. Rồi anh lên ngựa, chạm tay vào vành mũ, đi.

https://thuviensach.vn

Hai người đàn bà đứng mãi cho tới khi tắt tiếng vó ngựa. Lorena thấy mình không phải. Một phần trong cô muốn đi với anh, chăm sóc anh. Nhưng cô không khóc. Nước mắt trong mắt, Clara bực dọc nói.

— Anh ấy bao giờ cũng bướng thế.

— Chị bảo em có nên đi với anh ấy không? – Lorie hỏi.

— Không, tôi mừng là cô ở lại. Cô đủ gian nan rồi. Thế nhưng không đâu gian nan bằng Montana đâu. – Chị quàng tay ôm cô gái quay về nhà.

— Nào vào đây, tôi cho cô biết chỗ ngủ nghê. Có một phòng con con hợp với cô lắm đấy.

89

Khi Gus quay về không có Lorena, Dish buồn ghê gớm. Tuy ghen bởi cô sống với Gus nhưng có cô ở đây anh vẫn thấy hơn. Tối tối còn được nhìn thấy cô ngồi ở bên ngoài lều. Đêm anh mơ thấy cô luôn. Một lần mơ thấy cô đẹp quá mà tỉnh dậy anh đau ê ẩm cả người.

Tuy tin là mình đã làm đúng, Gus mau chóng nhận thấy anh nhớ Lorena hơn anh tưởng.

Trời nóng gay gắt. Họ đi dọc sông Platte trong nhiều dặm nhưng khi con sông quặt về phía nam, tới Colorado, thì họ rẽ lên tây bắc. Po Campo không thích tách xa con sông. Ông nấn ná tận đằng sau, nhìn qua con sông xuống mãi phương nam. Nghĩ đến ba đứa con trai bị Vịt Biếc giết chôn ở New Mexico, ông cảm thấy như không trung thành với chúng. Chẳng phải nghĩa vụ của bố là ở lại với con mình hay sao? Nhưng ông đã bỏ đi. Trước hết về phía nam giết người vợ đĩ thõa rồi bây giờ lại lên đây, cho tới khi nào có ai đó giết chết ông, điều ông ngờ ngợ. Ông muốn hát to lên những bài ca buồn bã nhất.

Ông cảm thấy họ lìa con sông là sai lầm. Ông bắt đầu khó tính và không tự hào về tài nấu nướng của mình nữa. Mọi người phàn nàn ông câm

https://thuviensach.vn

lặng. Ông lại còn keo kiệt với nước, không cho họ uống thỏa thích hay rửa ráy nhiều.

— Khi phải uống nước đái thì mới tiếc giọt nước này, – ông bảo họ.

— Chúng tôi chẳng đời nào chịu vậy, – họ nói.

— Chưa thật khát thôi. Tôi đã uống nước đái một con lừa và sống sót nhờ thế, – ông nói.

Đám cao bồi ngày một lo âu, chính là vì ai gặp họ ở Ogallala cũng đều khuyên đừng nên tới Montana đầy nguy hiểm. Càng đi cỏ càng ít dần. Deets đi thám báo về cho hay nước chỉ là những dòng suối nhỏ và phần lớn có phèn. *Tệ như ở Pecos,* Gus nói. Nhưng Call thì hăm hở. hình như anh thoải mái và hài lòng về bản thân. Và hôm sau nữa Deets buồn rười rượi. *Khô như ngói cả.* Anh nói.

Nghe lời Call, Deets chiếu thẳng chính bắc mà đi nhưng anh quay về cho hay cũng không có nước. *Cậu để tớ đi xem.* Call bảo Deets. Ba giờ sáng anh dậy sắp yên cương. Po đã thức, đang cời than hồng. *Tốt nhất là ông cho ngựa uống no đi, tôi biết là không có nước đâu,* ông nói.

Suốt hôm đó Call đi về phía tây, đồng đất nom ngày một ảm đạm, hoang vắng. Tối anh cắm trại ở một vùng cát trắng xóa. Anh đi tới sáu chục dặm hôm đó, gia súc không thể đi được ngần ấy đường. Ngủ một ít rồi lại đi, trời gần sáng thì anh tới Vụng Muối. Nước chỉ đọng ở những vũng nông rải rác. Rắc rối là cách xa những tám chục dặm. Bò đi trong những điều kiện bình thường phải mất bốn ngày. Mà đây là tám chục dặm không nước.

Giữa sáng hôm sau anh về lại trại. Gus đang lau súng, hỏi.

— Đến nước bao xa?

— Khoảng tám chục dặm, cậu nghĩ sao?

— Chẳng nghĩ gì cả, xa quá.

— Nhưng ta không ngồi ở đây được.

https://thuviensach.vn

— Ồ, được chứ. Dọc đường, đâu ta chẳng có thể ngừng lại được. Chỉ cái tính bướng của cậu mới đưa ta lên đến tận tít tắp trên này.

Deets vừa sửa xong móng ngựa, lấy tay lau mồ hôi trán. Anh có cảm giác buồn vì sự tình không ổn.

— Ta lên tận trên này mà nó lại không phải bản quán của ta, – anh nói với Đậu Ve. – Trời sắp rét. – Anh nói thêm, tựa như tìm thêm bằng chứng cho sự điên rồ.

Chiều, Call quyết định cứ đi thẳng tiếp. Hai giờ sau họ lên đường và Call thúc đi miết, không ngừng ăn điểm tâm và bất kể nhiều con bò yếu đã lặc lè tụt hậu. Chiều hôm sau, họ đang nghỉ giữa đường thì một làn gió nổi lên. Nó như mang than hồng ở bên trong. Vừa lúc Call định cho lên đường thì một cơn bão cát ập đến. Cát như gào như rú, lồng lộn. Ai nấy cúi gằm mặt xuống. Ngựa thì lồng, nhảy. Không ai không nhớ cảnh mặt trời lặn hôm đó. Nó như một hòn than tàn, chung quanh viền đen kịt một lúc lâu trước khi tụt xuống chân trời. Sau đó chân trời đỏ như máu bầm, rồi màu đỏ pha với màu đen. Rồi cát nhòa chìm đi hết. Dish nhìn lên lại ngỡ đất trời đang đảo ngược lại nhau, cát đang trôi như dòng sông cuồn cuộn trên đầu. Anh thoáng nghĩ nếu gió ngừng thổi bây giờ, cát sẽ đổ xuống vùi kín ngay anh. Call ra lệnh ở sát bên gia súc, giữ cho chúng đi. Gus nghĩ cái lệnh này là điên rồ. Quả nhiên chẳng con bò nào thiết nhấc chân. Họ phải lấy vải sơ mi ra che mắt bò và ngay như thế chẳng mấy chốc chúng cũng đã bị xé ra thành nhiều toán nhỏ. Lúc này Deets cũng đành bó tay. Gus chẳng bận tâm đến bão cát và bò, cứ mải nghĩ tới hai người đàn bà anh vừa chia tay. Anh thấy mình ở giữa cơn bão cát tại bang Wyoming này là đáng đời.

Nhưng cơn bão tan sau ba giờ đồng hồ. Mặt trời lại ló, vòm trời đầy sao. Chẳng thể biết lạc mất bao nhiêu bò nhưng đàn chính vẫn ở cùng với họ. Tối hôm đó, cao bồi mệt nhoài, chỉ muốn nghỉ nhưng Call thúc họ đi. Anh biết còn phải đi cả ngày trời nữa mới tới Vụng Muối.

Đến trưa Call đành cho anh em nghỉ. Po chia cẩn thận cho mỗi người ba ngụm nước trong khi Newt ngỡ mình phải uống đến một nghìn ngụm. Ba

https://thuviensach.vn

giờ sau họ lại xuất phát. Những con bò yếu quá, họ phải xuống ngựa túm đuôi hét cho đứng dậy. Sáng hôm sau, đàn bò lê thê kéo một quãng dài khoảng năm dặm. Nóng dữ, ai cũng mong chóng lặn mặt trời nhưng nó cứ treo chình ình như có một sợi dây thép chằng giữ lấy. Và gia súc bắt đầu lác đác đi ngược lại về chỗ có nước hai hôm trước. Sáng hôm nay, nước của Po cũng bắt đầu cạn. Tuy hoàn toàn đi bộ với cái búa rìu làm gậy chống, ông già chẳng có vẻ mệt mỏi. Call thì cảm thấy đầu óc mình tuột đi đâu mất. Có lúc anh tưởng đang đánh nhau ở Đồn Đồi Ma nhưng mở mắt lại thấy mấy con bò đang thè lè lưỡi. Lần sau mở mắt thì trời đã tối. Lần sau nữa mở mắt thấy không có dây cương trong tay. Té ra Deets đã cầm hộ anh.

— Tớ vẫn thức đấy chứ, – anh nói.

— Đừng để ngã rồi lạc, sắp đến nước rồi, Đại úy, – Deets nói.

Điều ấy thấy được qua nhịp bước rảo của đàn bò, qua hai cái tai dỏng ngược lên của ngựa, Gus tinh như sáo phi đến. “Tốt nhất là tất cả chúng ta phải lên đầu kẻo gặp nước gia súc lèn đẩy nhau vào những hố bùn mà chết,” anh nói. Lúc này bò như một đội quân mù đang co vó chạy, mùi nước đã ở trong mũi chúng. Call bối rối thấy mình đã bị người ta dắt đi, đã có lúc buông mất cả sự chỉ đạo. Đây là lần đầu tiên xảy ra trong đời anh.

Cả đêm hôm ấy và ngày hôm sau, bò lang thang trong nước. Chúng khỏe lên trông thấy. Đếm kỹ thì chỉ mất có sáu con tất cả.

Deets đi thám thính về nói mạn bên kia vẫn hiếm cỏ, hiếm nước. Xa về phía bắc họ có thể nhìn thấy đường viền một dãy núi cao.

— Kìa, dãy Rocky đó. – Gus nói.

— Ba tuần hay hơn một ít, – Call nói, – thì chúng ta đến được sông Đá Vàng.

Nghe đến con sông này, anh em đều im lặng nhìn lên dãy núi.

https://thuviensach.vn

Họ ở Vụng Muối hai ngày để lấy lại sức. Anh em thường đoán bên kia dãy núi là gì, đi bao lâu thì tới dãy núi. Call vẫn ngủ ở xa một mình. Anh mệt và ngỡ ngủ được ngay nhưng hóa ra mệt quá cũng đâm khó ngủ. Anh bắt đầu nghi ngờ việc mình có thể thích nghi được với mọi hoàn cảnh. Còn vài trăm dặm cuối cùng nhưng anh cảm thấy chúng xa hơn tất cả những chặng đường đã đi qua mấy tháng nay. Một sáng về trại anh thấy anh em nháo nhác quanh bếp, súng ống lăm lăm.

— Mất mười hai con ngựa, Đại úy. – Dish nói. – Da đỏ lấy.

— Chúng tốt bụng nên không lấy cả đàn đi đấy, – Gus nói.

Deets cảm thấy là lỗi của anh. Anh không thấy dấu hiệu da đỏ.

— Chúng đi chân đến, – anh nói.

Call khó chịu. Anh quyết định chỉ lấy Gus và Deets cùng đi dò bọn trộm ngựa, tuy biết như vậy là để lại ở trại toàn những tay mơ. Biết đâu việc lấy cắp ngựa chỉ là một kế nghi binh?

Ba người nghỉ có một ít lúc ban đêm nhưng giữa hôm sau, đi đã khá lâu họ vẫn không thấy tăm hơi bọn trộm đâu cả.

— Cậu xem có đáng đi vì mười hai con ngựa không? – Gus hỏi. – Tớ chưa thấy đất đâu nghèo như đây.

Đúng thế, đất đai hoang vắng, cằn. Rải rác trên mặt là những vỉa muối. Chiều hôm đó, Deets đi do thám quay về

— Đóng trại ở đằng trước kia. Không đếm được là bao nhiêu đứa.

— Tớ bảo chờ đêm mát một tí thì đánh cắp lại. Lần này cho da đỏ đuổi da trắng chơi, – Gus nói.

— Chờ như cậu bảo thì đã mất một nửa ngựa, – Call nói.

— Nóng thế này tớ chẳng cãi với cậu. Nào thôi, được. Muốn đi thì đi ngay. Cứ xông vào mà giết sạch.

— Hầu hết là ông già, đàn bà với lại trẻ con. Nom nghèo lắm, – Deets nói. – Đã thịt mất một con rồi.

https://thuviensach.vn

— Trời đất, bắt để thịt à? – Call kêu lên.

Cái trại có khoảng hai chục mống, đang moi ruột ngựa ra cắt ăn. Thường có chó quanh trại da đỏ nhưng đây thì không con nào. Họ mải ăn không cả canh gác. Hai thanh niên trong bọn toan kéo một con ngựa nữa ra giết thì Call rút súng bắn một phát.

— Thôi đi, – Gus nói. – Đừng có bắn người ta, tớ cho rằng không có chuyện súng ống gì với họ đâu.

Nghe tiếng súng cả trại da đỏ sửng lên ngước nhìn. Call bắn phát nữa để cho họ đứng xa các con ngựa đánh cắp. Một thanh niên cầm khẩu súng kíp duy nhất đỡ một bà già tay đầy máu ngựa chạy vào một lều da đỏ.

— Họ đang ăn ngoài trời, – Gus nói. – Ta cũng vừa pích ních hôm nào nhưng có ai bắn vào chúng ta đâu.

Tất cả người lớn đã chạy vào trong bốn túp lều còn lại một đứa bé vẫn đứng cạnh con ngựa chết.

— Nó mù, – Deets nói. Thằng bé quả nhiên loạng choạng bước vào xác ngựa và ngã lăn vào bãi lòng ruột ngựa. Deets chạy đến ôm nó dậy nhưng thằng bé vẫn khóc ré. Cùng lúc một tiếng hét man dại cất lên và người thanh niên cầm súng chạy ra nhưng trong tay bây giờ là một ngọn giáo, miệng không ngừng hét. Deets nhe răng cười chìa đứa bé ra, cho gã kia biết được là mình thân thiện. Nhưng người da đỏ cứ cố xông đến.

— Bắn đi, Deets. – Call gọi.

Deets vẫn cười giơ đứa bé ra. “Đây, bế lấy, tôi không làm gì nó.” Chỉ đến lúc đó anh mới biết là muộn. Người da đỏ không dừng lại và con mắt vẫn không thôi căm ghét. Deets thấy ân hận là anh không hề có ý xấu mà sao người da đỏ này lại thù ghét anh đến thế. Anh né sang bên, hy vọng có thì giờ đặt đứa bé xuống để đỡ đòn. Nhưng khi quay người thì gã da đỏ lao ngay mũi giáo thẳng vào ngực anh.

Call và Gus cùng bắn một lúc. Gã da đỏ chết tại chỗ, cán giáo trong tay. Hai người chạy đến bên Deets, anh vẫn giữ đứa bé và bị ngọn giáo cắm ngập

https://thuviensach.vn

đến hơn một gang vào người.

— Đại úy, đỡ lấy nó, – anh nói, nhận ra gã da đỏ chết ngay cạnh mình. Lại một điều ân hận nữa. Anh ta không biết là mình thân thiện thôi. Có thể đói quá cũng làm cho người ta nghĩ lầm.

Anh cố đứng dậy nhưng Gus đặt tay lên vai anh. “Chờ một lát.” Call bế đứa bé đứng tần ngần. Deets buồn rầu nhìn anh. Anh hy vọng bây giờ Đại úy sẽ hiểu tại sao anh lo ngại khi lên trên này. Đến xứ sở người khác là một sai lầm. Người ta hiểu sao được là mình muốn thân thiện. Tốt nhất là cứ ở bên con sông cũ, nơi mình đã sinh ra. Anh cảm thấy thèm được về Texas, ngồi trong chuồng bãi ngắm trăng mọc. Anh ân hận liếc nhìn gã da đỏ một lần nữa rồi từ từ nằm xuống, mũi giáo vẫn thọc qua một bên sườn. Gus quỳ xuống cạnh anh. Anh ngỡ Gus rút nó nhưng ông chỉ giữ cho cái cán khỏi lung lay.

Anh thấy đầu ông Gus hình như to hơn lên. Tựa như anh đang nhìn qua một làn nước, nhìn Gus qua một làn nước màu nâu. Đầu ông to ra rồi từ từ cất lên trời như mặt trăng.

— Cậu không rút được cái giáo ra ư? – Call hỏi.

— Chờ đã. Để cậu ấy chết yên một lát đã. Cậu không đưa trả đứa bé cho người ta đi? – Gus hỏi lại.

Call ôm đứa bé đến phía những cái lều da đỏ, chìa nó ra đằng trước. Anh đi lên thêm vài bước để nó đứng xuống. Khi quay lại, anh thấy Gus đang đạp một chân vào người Deets cố kéo cái giáo ra. Nhưng không được, anh lại ngồi thừ.

— Lỗi tại chúng mình không bắn trước, – Call nói.

— Tớ chả thiết nghĩ về những cái chúng ta nên làm gì với gã da đỏ này. Nếu còn sức thì hãy đi về, – Gus nói.

Họ cố bẻ gãy cây giáo, cho Deets vào chăn liệm chặt lại rồi để anh lên lưng ngựa. Trong khi Gus liệm. Call đi thu ngựa. Đám da đỏ trong lều im lặng nhìn. Anh để lại cho họ ba con không đáng giá. Anh đi đến chỗ họ nói.

https://thuviensach.vn

— Buộc lại kẻo chúng đi theo chúng tôi đấy.

— Sợ là họ chả biết tiếng Anh, – Gus nói. – Đằng nào cũng giết mất người chiến binh giỏi nhất của họ rồi, trừ phi họ đi đến chỗ tốt hơn chứ sống sao nổi qua mùa rét này với ba con ngựa. – Anh nhìn quanh vùng đất cằn cỗi. – Montana đừng giống như thế này. Nếu giống là tớ sẽ về đào Jake Spoon lên rồi rải xương đi tứ tung.

Họ đi suốt đêm hôm ấy, suốt ngày hôm sau và cả đêm hôm sau đó. Call âm thầm tự trách mình. Anh luôn nói sẵn sàng thế mà rồi anh lại đi vào một trại da đỏ và để cho Deets bị giết. Anh đã biết những người bị trẻ con da đỏ giết, bị những bà già da đỏ tướng như đi không nổi nữa giết. Bất cứ người da đỏ nào cũng có thể giết anh được. Đó là điều luật đầu tiên của Cảnh vệ. Bây giờ anh nhớ lại nỗi buồn dai dẳng của Deets vừa qua.

— Tớ nghĩ cậu ấy biết trước sẽ là như thế. – Gus nói khi họ cưỡi ngựa qua thung lũng khô nứt nẻ đến Vụng Muối.

— Cậu muốn nói cái gì cơ? – Call ngạc nhiên hỏi. – Biết sẽ như thế?

— Biết, cậu ấy cứ đứng chờ ở đó mà.

— Cậu ấy vướng đứa bé trong tay.

— Có thể bỏ nó xuống đất được chứ?

Đêm hôm đó họ đến chỗ đàn bò nhưng đàn bò đã lên đường và Deets đã có mùi.

— Ta có thể chôn cậu ấy ở đây, – Gus nói. Call nhìn quanh. – Cậu định tìm nhà thờ hả?

— Ta cứ mang đi, – Call nói. – Anh em muốn vĩnh biệt cậu ấy. Tớ tính là đêm nay tìm được anh em.

Trước rạng đông họ bắt gặp được đàn gia súc. Dish canh đêm nhìn thấy họ trước. Anh chào hai người nhưng ngay lập tức biết có điều không ổn. Anh chỉ vào cái vật trên lưng con ngựa thứ ba.

— Gì thế kia ông Gus?

https://thuviensach.vn

— Cái còn lại của Deets, – Gus nói.

Tiếng nói xôn xao làm Newt thức dậy. Anh mở mắt thấy mấy người đang quỳ dưới đất. Po đang cố lay giật một cái gì. Khi Dish trắng nhợt như tờ giấy đứng lui ra, anh nhìn thấy Deets. Thay vì vùng dậy, anh lại rúc vào trong chăn và nhắm nghiền mắt lại. Anh giận người ta đã nói to làm cho anh tỉnh. Anh muốn họ chết cả đi, nếu như đó là cái việc hay nhất họ làm nổi. Lát sau mở mắt ra anh thấy Deets nằm ở trên mảnh vải bạt của cỗ xe cách anh vài mét. Po quỳ ở một bên, xa nữa về phía sông anh thấy Đại úy và Lippy đang đào hố. Phần lớn anh em đứng ở dưới chân Deets. Và Gus ngồi bên bếp đang ăn. Cuối cùng Po đành bó tay. Ông nói. “Thôi, cứ chôn cả với anh ấy. Xuyên qua tim, chòi qua xương đòn gánh.”

Newt ngồi trên chăn khóc, nghĩ thầm Deets liệu có biết những gì đang diễn ra ở đây không. Buổi sáng đẹp trời, núi non gần lại. Không hiểu sao chính cái ý nghĩ Deets luôn luôn là người hiểu mình lại làm cho anh thấy mình đơn độc. Anh ngồi khóc cho đến lúc sợ rằng mình không thể nào ngừng được khóc nữa.

Đậu Ve chốc chốc lại kêu trời. Chân anh mềm oặt và anh không nghĩ được ra điều gì. Từ nay, mọi việc là đến tay anh. Anh ra tựa vào bánh xe cho khỏi khuỵu xuống.

Kim Sào xin được đào huyệt, Deets đã cứu anh khỏi bị con bò đực Texas húc. Lippy cũng xin đào huyệt, và Call bằng lòng. Việc này vốn là việc của Deets, mới đây nhất anh đã đào cho Jake Spoon.

Gus bọc Deets cẩn thận vào một miếng vải bạt rồi buộc chặt lại bằng sợi dây to bền. “Một tấm vải bọc gói lại cho một chuyên đi dài,” anh nói.

Họ để Deets lên cỗ xe và Po đưa Deets đến nấm mộ. Họ đặt Deets xuống huyệt và người Ireland bỗng hát một bài buồn đến nỗi tất cả đều khóc.

Gus quay đi chỗ khác.

— Tôi ghét lễ tang, đặc biệt cái tang lễ này.

https://thuviensach.vn

Call mang búa ra phá lấy một mảnh ván thành xe đem đến nấm mộ. Sau đó anh ngồi bên nó suốt ngày, lấy dao vạc vào tấm ván. Rồi anh em nghe thấy tiếng búa Call đập xuống tấm ván. Gus chán ngồi mãi một mình một chỗ đã đi đến với Newt.

— Ta ra xem Call viết gì ở đấy nào, – Gus nói. – Tớ đã thấy bố cậu chôn nhiều người rồi nhưng chưa có mất công cho ai nhiều như lần này.

Ngơ ngẩn. Newt thoạt đầu chưa nhận ra, hỏi:

— Cái gì của tôi cơ?

— Bố cậu. – Gus nói.

Newts nghĩ ông Gus đùa không đúng lúc. Chắc buồn vì Deets chết ông Gus đã nói rồ như vậy. Hai người đi đến ngôi mộ. Call vẫn đứng đó. Anh đã khắc thật sâu dòng chữ sau đây vào gỗ cho gió cát không làm nó mờ nhòa đi được.

JOSH DEETS

CÙNG ĐƠN VỊ VỚI TÔI BA MƯƠI NĂM, ĐÁNH HĂM MỐT TRẬN VỚI COMANCHE VÀ KIOWA. LUÔN LUÔN HĂNG HÁI, KHÔNG BAO GIỜ KHÔNG HOÀN THÀNH CÔNG VỤ. TƯ CÁCH, ĐẠO ĐỨC TUYỆT VỜI.

Anh em lần lượt đến xem, im lặng. Gus móc trong túi ra một vật. Đó là tấm huân chương Thống đốc bang Texas tặng anh cho những năm chiến tranh ở biên giới. Tấm huân chương có một mẩu băng xanh đã bị phai màu. Gus làm một cái nút ở mẩu băng rồi cài nó vào mảnh ván buộc chặt lại.

Thình lình Lippy òa khóc nức nở.

— Giá mà tôi cứ ở lại Bồ Câu Cô Đơn, – ông mếu máo.

https://thuviensach.vn

Họ dong dàn bò ngược Sông Bột. Chẳng ai ưa nước con sông này. Người ta bảo nó làm hư bụng dạ. Jasper còn đặc biệt xem cả phân mình, nói nó trắng, thảo nào tên sông như vậy.

Tất cả anh em, từ ngày Deets chết đều âm thầm. Người ta hình như lo cho bổn mệnh mình, không ai biết điều gì sẽ xảy ra ở phương bắc kia. Qua Sông Bột, họ có thể thấy được dãy núi Sừng Lớn lờ mờ ở phía tây – không thật gần nhưng đủ thấy được tuyết trên đỉnh. Newt đặc biệt thích tuyết nhưng từ hôm Deets chết, anh chẳng còn thiết đến thứ gì.

Thỉnh thoảng anh lại nhớ đến lời ông Gus. Anh không biết ra sao, nhưng rõ ràng Gus nói Đại úy là bố anh. Newt vẫn cảm thấy ngơ ngác tuy không mấy chú ý tới chuyện này.

Call thay Deets đi thám thính. Một hôm anh trở về vội vàng, cho hay vừa gặp dấu chân của khoảng bốn chục da đỏ, đi về cùng một hướng tây bắc với họ.

Trong ít hôm sau đó ai cũng căng thẳng chờ da đỏ đánh. Nhiều người không ngủ được ban đêm. Người Ireland thôi hát, sợ da đỏ nghe thấy rồi mò đến. Giờ gác nửa đêm ít được người ưa. Những ai phải rời lửa trại đi gác cảm thấy như đi vào cõi chết. Sơn dương là con vật phổ biến và họ hai lần trông thấy những đàn nhỏ trâu rừng. Vùng đất dần dần dễ chịu hơn lên. Nhiều cỏ hơn và ban sáng thường gai gai lạnh. Nhưng hầu như ngày nào Call cũng thấy da đỏ.

— Một ngày nào họ ào ra từ các quả đồi kia quét sạch chúng ta. Họ sẽ có đủ thịt ăn hết mùa đông, trở thành những da đỏ giàu có còn chúng ta thì lại là bọn rồ dại tìm đến cái chết. – Gus nói.

— Sao lại rồ dại? – Call hỏi. – Vùng đất nom ngày một đẹp lên đấy thôi?

— Rồ vì đã sống cuộc đời ta đang sống, Gus nói. Tớ phải lấy vợ nữa. Tớ với Solomon[23] trang bị như nhau mà ông ta hơn tớ những trên mấy trăm vợ. Tớ không hiểu sao tớ lại giấp vào cái đoàn cóc cáy thô lỗ này.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau trong khi đang đi dọc con suối nhánh của Vụng Đàn Bà Điên thì con ngựa của Dish bỗng đứng khựng lại, quay lui. Call đi với Gus thấy thế nói.

— Con ngựa ăn phải hạt lú hay sao thế kia? – Anh thúc ngựa đi lên nhưng đến lượt con ngựa cái không chịu cất bước.

— Xem kia, Call. – Gus nói. – Có một vạt cây thấp dọc theo bờ suối và một con vật to lớn lông màu nâu đỏ đang từ ở trong đó đi ra.

— Trời đất, gấu *grizzly*[24] – Call nói.

Tất cả các con ngựa đều nhảy chồm lên hai chân sau và quay đầu chạy ngược trở lại. Gus suýt bị hất ngã. Nhưng phần lớn gia súc đứng lại nhìn con gấu. Con bò đực Texas đứng một mình ở trên cùng. Call rút súng cố thúc ngựa đi lên nhưng không được. Nó chỉ tạt ngang, tựa như có một vạch vô hình trên đồng cỏ không cho phép nó được vượt qua. Gần như đàn ngựa và các con ngựa họ đang cưỡi đều bỏ chạy tán loạn. Mấy cao bồi bị ngã ngựa chưa hiểu đầu đuôi chuyện gì vội lổm ngổm rút súng bò ở dưới đất.

— Cậu bảo đi, kẻo chúng lại tưởng cướp mà bắn lầm vào nhau, – Call nói.

— Chúng có bắn trúng bao giờ đâu mà sợ bắn lầm, – Gus nói.

Chỉ có hai con lợn dửng dưng, cỗ xe chạy đánh văng xuống một túi khoai tây, chúng đứng ăn bình thản.

Con bò đực Texas là con vật duy nhất đối đầu với siêu gấu. Nó rống lên một tiếng và giậm chân đạp đất. Nó đi lên vài bước rồi lại đạp đất, hất bụi tung lên rồi dừng lại cách con gấu chừng ba chục mét. Con gấu đứng bốn chân xuống, gầm gừ nhìn con bò. Tiếng gầm gừ của nó lại dồn đàn ngựa chạy xa hơn nữa. Hai con vật nhìn nhau. Con bò giậm mạnh chân rồi cúi đầu nhào vào.

Con gấu đứng lên hai chân sau, vung chân trước đánh văng bò ra. Con bò lại xông vào. Lần này con gấu vẻ như lột da con bò. Nó đánh trúng vai bò, kéo rách toạc một mảng thịt xuống đến tận lưng nhưng mặc dù thế bò

https://thuviensach.vn

vẫn xoay xở húc trúng vào sườn gấu. Con gấu nhe răng cắn vào gáy bò và lập tức cả gấu lẫn bò vật nhau lăn lộn trên mặt đất. Chẳng mấy chốc hai con vật đã rời xa bờ suối mà vào gần chỗ đàn bò hơn. Bụi trên bãi chiến trường mù mịt không nhìn được con nào thắng thua. Tiếng hai con vật gầm rống ghê người. Phần lớn anh em đã cầm súng đến gần xem cuộc đấu. Máu me chảy lõa trên thân hai con vật. Chốc lại thấy hiện ra đầu con gấu với hàm răng nhe trắng nhởn, chốc lại thấy con bò gồng cơ bắp lên, sừng chĩa ra. Phút chốc mùi máu sặc sụa.

Rồi cuộc đấu ngừng. Ai nấy chờ con bò gục, nhưng nó vẫn vững. Con gấu cũng không. Hai con buông nhau, đi lượn quanh nhau trong đám bụi mù mịt. Hai con vẫn rống và gầm gừ. Con bò đực quay về với đàn bò nhưng được vài bước lại quay đầu nhìn con gấu. Con gấu đứng hai chân sau lên và họ ngỡ nó sẽ xông đến. Nhưng nó lại buông mình xuống, gầm lên tiếng nữa về phía con bò đực rồi biến mất vào sau vạt cây dọc con suối, cả một bên sườn đẫm máu.

— Ta đuổi nó chứ, Đại úy? – Soupy hỏi.

— Đuổi bằng gì? – Gus hỏi. – Cậu không xem đấy à, đuổi chân nó sao? Chưa đầy một miếng của nó đâu, cậu ấy.

Cỗ xe bị đàn lừa hoảng loạn kéo chạy ra xa những ba dặm nhưng đồng đất phẳng cho nên không bị hư hỏng gì. Lippy bị xóc, cắn phải lưỡi chảy mất khá nhiều máu. Đàn ngựa và đàn bò đã được dồn về.

Con bò đực Texas bị thương nhiều quá đến mức Call định loại nó. Nó chỉ còn một mắt, mắt kia bị cào rách, da một bên vai tơi tả như ai đắp tấm chắn lên. Sườn rách sâu và một vệt móng chạy gần hết chiều dài lưng nó. Một bên sừng rụng xuống như bị một nhát búa nện vào. Nhung nó vẫn giậm đất và rống khi mọi người đến gần.

— Nó rách tơi tả thế kia thì đi sao được tới Montana, – Call nói. – Chết vì ruồi trâu thôi.

Po đi đến, nói có thể khâu lành vết thương miễn là có người giữ nó lại cho ông. Dish được mời ra quăng thòng lọng bắt con bò và hai giờ sau Po đã

https://thuviensach.vn

vá được cả một mảng da lòng thòng lại như cũ. Mỗi lần cần trở mình cho con bò đực, tất cả mọi người đều phải xúm vào cùng với năm con ngựa kéo nữa để nó khỏi vùng lên.

Hôm sau con bò đực gần như không đi được. Call sợ rằng chữa chạy như hôm qua cũng chẳng ăn thua. Nó rớt xa lại đằng sau đàn và họ quyết định bỏ nó. Call cứ ngoái nhìn xem có đàn ó *buzzard* nào đến kết liễu nó không. Con bò đực ngã xuống là ó mở tiệc liền.

Nhưng một tuần sau bò đực lại ở trong đàn. Chẳng ai thấy nó trở về nhưng một buổi sáng nó đã ở đó. Nó chỉ còn một mắt, một sừng, chỗ da Po vá lồi lõm thành mấy mảng nhưng nó vẫn rống khi thấy ai lại gần và giữ vai trò dẫn đàn như trước. Các vết thương chỉ làm cho nó hay nổi giận hơn mà thôi.

92

Khi Sally và Betsey hỏi về quá khứ của mình, Lorena lúng túng. Chúng là những đứa con gái, cô không nói được sự thật ra với chúng. Cả hai tôn thờ cô, khâm phục chuyện cô mạo hiểm băng qua ngần ấy bình nguyên đồng cỏ.

Việc chăn nuôi gà qué, việc nội trợ nhất là giặt giũ vào hết tay Lorena. Và bọn trẻ giúp cô. Vừa giúp vừa hỏi. Thường ít câu trả lời là thật. Nhưng chúng lại thích.

— Cô có lấy ông ấy không? – Một hôm Betsey hỏi. – Tóc ông ấy bạc rồi.

— Tóc không phải lý do để không lấy, – Sally nói.

— Có chứ, – Betsey cãi. – Tóc bạc thì có thể chết bất cứ lúc nào.

Lorena thấy mình không đến nỗi nhớ Gus lắm. Cô mừng là đã ở lại nhà Clara. Hồi ở quán Đậu Khô cô có một gian phòng nhỏ nhưng ai cũng vào được. Cho họ vào là điều kiện để cô có được gian phòng đó. Bây giờ ở đây không ai vào phòng cô. Trừ Betsey, vì hay thấy mơ dữ. Một lần nó thấy cơn

https://thuviensach.vn

mơ dữ và cứ thế đi vào phòng cô, rúc vào cô ngủ. Từ đó hễ ngủ mê nó lại mò sang.

Thỉnh thoảng cô nhớ Gus và lúc đó cô thấy đau khổ, gần như tuyệt vọng. Ngoài anh ra cô không nhớ một cái gì trước đó. Được phép ở lại nhà Clara và trở nên một người thân thiết tại đó là một điều kỳ diệu với cô.

Hai tuần sau, một buổi sáng vào thay áo quần cho chồng, Clara thấy Bob đã chết. Chị ngồi cạnh anh tưởng ngẫm một lúc. Dưới nhà, tiếng hai đứa con gái cười đùa với Lorena. Chị thầm nghĩ lúc Bob hấp hối có nghe thấy tiếng con gái cười không.

Chị ngạc nhiên thấy các kết cục thường không bao giờ giống như mình mong đợi. Chị ngỡ anh chết đi mình sẽ nhẹ người. Chị không cảm thấy anh là một phần của cuộc đời mình nữa. Thế nhưng nay anh chết, chị lại biết anh vẫn là một phần đời chị. Một phần lặng thinh, một phần gượng gạo nhưng vẫn cứ ở đó, anh vẫn là chồng chị, vẫn là bố của những đứa con chị.

Chị không khóc, chỉ mong sao không phải bận với các thủ tục lễ tang. Chị đậy đệm lại cho anh rồi xuống nhà. Lorena đang dạy tụi trẻ đánh bài, chị không muốn phá ngang họ. Tại sao lại làm thế chỉ vì một cái chết không thể nào cứu vãn nổi? Nhưng chết không phải là một điều mà bạn có thể lờ di. Nó có trọng lượng của nó. Chị thấy tốt hơn là đừng cố tránh né nó. Nếu cố tránh, nó sẽ tìm cách quật lại, nó có thể lấy đi một người mà chị yêu dấu, cốt là để nhắc chị phải nhớ đến nó, tôn trọng nó.

Cho nên chị bước vào phòng. Betsey khoe rằng vừa thắng được Sally.

— Tốt lắm. Nhưng mẹ có chuyện buồn nói với các con đây. Bố chết rồi.

— Ô, không phải đâu, – Sally nói. Rồi chạy đến với mẹ. Còn Betsey thì quay về Lorena. Cô quàng hai tay ôm lấy nó.

— Cô đi gọi July được không? – Clara nói.

July thích sống ở bên ngoài vì từ khi có Lorena anh cảm thấy không thoải mái. Cô ít nói với anh, Clara thì toàn nói chuyện ngựa hoặc chuyện trại

https://thuviensach.vn

chăn nuôi. Ở bên họ anh căng thẳng.

Nhưng bây giờ anh có một thằng con, anh gặp nó ngày ngày và nó được tất cả cưng chiều. Anh khó hình dung được hai người đàn bà sẽ ra sao nếu như anh mang nó về Arkansas. Cho nên anh ở lại làm việc, không thật sự bằng lòng nhưng cũng chẳng miễn cưỡng một cách đắng cay. Anh vẫn mơ thấy Elmira và mỗi khi nghĩ tới vợ anh lại đau đớn.

Mặc dù đau đớn này, điều làm cho anh ít thoải mái nhất lại chính là anh chưa biết mình đang yêu Clara. Tình cảm này sinh ra từ khi anh chưa biết Elmira chết. Anh tự thấy có lỗi, vì thế anh thấy anh sẽ thất vọng. Ban đêm anh tưởng tượng chị ở trong phòng chị, mặc váy ngủ. Anh nhìn ngắm chị bất cứ lúc nào có thể và cố không cho chị biết. Anh có nhiều cơ hội làm thế vì chị như chẳng hề để ý tới anh.

Anh đang nằm nghĩ vẩn vơ thế thì Lorena đến báo là Bob đã chết. Anh nghĩ ngay: *thế là tự do*, và anh không thấy buồn.

Lorena vẫn bắt gặp July nhìn Clara với một mối tình vô vọng trong mắt. Chuyện đời anh ra sao cô không để ý nhưng cô ngán cho cái nét ngu ngơ trong tình cảm của anh. Nhiều đàn ông đã nhìn cô kiểu đó và cô không thích thú chút nào. Họ, những người đàn ông đó, muốn cho là họ khác, cô khác, chuyện xảy ra giữa họ và cô là khác với tất cả, trong khi điều mà họ thật sự mong muốn ở cô là cô nằm xuống bên dưới họ. Đó là mong muốn đích thực, ở sau mọi mong muốn đẹp đẽ họ có. Và khi cô đã ở bên dưới họ rồi thì họ có thể nhìn xuống và cho là đang xảy ra một cái gì đó đẹp đẽ, nhưng nhìn lên, cô lại chỉ thấy ở bên trên cô một bộ mặt ngu ngơ, căng thẳng, gian dối, chả liên quan gì tới đẹp hay đẽ nào hết.

— Chị ấy muốn anh làm ít việc, – cô nói. Nhìn July, cô lại chỉ càng mong muốn Gus. Anh cho cô những cái mà người khác không thể nào cho được. Anh không ngu ngơ, và khi muốn làm tình thì anh không bảo là anh muốn có những nụ cười.

Trong khi July lên gác bế Bob xuống nhà và chạy đi mời mục sư thì Cholo đào huyệt ở mô đất đã có ba nấm mồ của ba đứa con trai người vừa

https://thuviensach.vn

chết. Cholo cố bằng mọi cách làm cho đời sống của Clara được dễ chịu hết mức, tuy từ lâu ông đã biết chị đâu có tìm kiếm sự thong dong. Chị mang cà phê ra chỗ ông đào.

— Ông có nghĩ lúc ông chết thì xảy ra những gì không? – Chị hỏi.

— Chẳng có gì là nhiều. Chết là hết, – Cholo nhún vai. Ông thật ra ít nghĩ đến cái chết

— Có thể chẳng thay đổi gì nhiều lắm như ta tưởng đâu nhỉ. Có thể ta vẫn cứ ở tại cái nơi ta sống, gần với gia đình. Hay ở nơi nào ta sung sướng nhất. Có điều ta chỉ còn là cái hồn, ta không có những rắc rối lo toan của cuộc đời.

Sally khóc dữ dội. Thấy mẹ, nó lại nức nở.

— Ôi con buồn quá. Con đã muốn bố chết. Bố cứ nằm mắt mở chong chong như con ma thì con không thích. Nhưng bây giờ con lại muốn bố không chết.

— Con không hư đâu. Mẹ cũng mong bố chết.

— Thế bây giờ mẹ lại không mong nữa chứ gì?

93

Khi đàn bò và anh em Công ty Hat Creek thong thả đi qua bình nguyên trơ trụi Wyoming vào Montana, họ thấy hình như họ không chỉ rời bỏ cái nóng, cái khô hạn mà còn cả cái xấu xí và nguy hiểm nữa. Cỏ dày cao và hoa rung rinh. Bình nguyên cuồn cuộn trải dài hơn nữa, cái nóng hầm hập họ thấy suốt mùa hè nhường chỗ cho không khí mát rượi, ban sáng gai gai rét và ban đêm thì lạnh. Hàng ngày liền họ đi bên dãy núi Sừng Lớn, mỏm của nó đôi khi ẩn giấu trong mây. Bầu trời Montana hình như còn thăm thẳm hơn bầu trời Nebraska hoặc Texas. Chiều sâu và màu lam của nó hút đi mất cả sức nóng của mặt trời – mặt trời nom như nhỏ hơn, buổi trưa nền trời

https://thuviensach.vn

không trắng loá. Ở đâu đó mạn bắc, luôn luôn là một vùng lam nhạt, những cụm mây trắng trôi như những cánh hoa trên mặt đầm nước.

Ít nhất trong vô vàn cái sai của Jake đã có một điều đúng. Đây là thiên đường của người chăn nuôi. Lạ là họ không thấy da đỏ. Call nói điều này với Gus.

— Bây giờ đã đến đây rồi, cậu có ý dừng lại không hay là cứ đi lên hướng Bắc nữa? – Gus hỏi.

— Chưa qua sông Đá Vàng. Tớ thích là những người chăn nuôi đầu tiên vượt qua Đá Vàng.

— Nhưng cậu có là dân chăn nuôi đâu. Cậu là dân đánh chác. Cậu dùng đàn bò khốn này làm cái cớ để lên đây. Tớ nghĩ khi da đỏ thò mặt ra thì ta nên đem cho họ đàn bò.

Po Campo lẽo đẽo đi cạnh cỗ xe, hai con lợn theo sau. Chúng rúc như chuột chũi qua cỏ dày, điều làm mọi người thấy ngộ nhưng Gus lại lo chúng lạc.

— Cho chúng lên xe mới phải. Chúng đang làm nên lịch sử là những con lợn đầu tiên đi bộ suốt từ Texas lên Montana. – Po Campo nói.

— Đi thế được cái gì. – Call cười khó hiểu. – Sểnh ra thì bị gấu ăn mà cẩn thận thì bị ta thịt. Chúng đi công cốc.

— Đúng, hệt như chúng ta. – Gus buông câu tán thành.

Deets chết. Call và Gus chia nhau việc đi thám thính. Một hôm Augustus rủ Newt đi cùng. Gus đang rất phởn phơ. Họ đi trước đàn bò đến mười lăm dặm nhưng khi quay lại vẫn nhìn thấy chúng.

— Vùng Montana này đẹp hiếm thấy nhưng cậu đừng bảo với bố cậu là tớ nói thế, hả, – Gus cười. – Tớ muốn cho cậu ấy luôn luôn thấy mình đã gây ra nhiều rắc rối. Tớ không nghĩ ra nổi việc gì hay hơn là cưỡi ngựa đi vào một vùng đất mới.

— Ông có nghĩ ta sẽ gặp da đỏ không?

https://thuviensach.vn

— Chắc. Có thể ta bị giết ngay chiều nay cũng nên. Vùng hoang vu với cậu là như thế đấy, nguy hiểm là một phần trong cái đẹp của nó. Nó quý người da đỏ vì nó lâu đời. Nó làm xúc động ta vì nó mới.

Newt nhận thấy một ánh rất sắc trong mắt Gus. Tóc anh bạc trắng xòa dài đến tận ngang vai.

— Ông thật sự biết ai là bố tôi chứ? – Newt hỏi.

— Ồ, Woodrow Call là bố cậu mà, con ơi.

Lần đầu tiên Newt cảm thấy điều này đúng tuy anh hết sức bối rối. Nhưng như hiểu ý anh, tại sao bố lại không nhận? Gus tiếp:

— Chuyện này tế nhị. Call không nói những gì cậu ấy có thể giữ không nói ra.

Newt thấy khó hiểu lạ lùng. Còn mẹ sao cũng không nói? Anh lặng lẽ đi cạnh Gus một thôi dài, hoang mang.

— Ông bảo tôi đi cùng để nói chuyện đó phải không? – Cuối cùng anh hỏi.

— Trúng.

Newt biết mình nên cảm ơn, tuy tin này chỉ làm cho đời anh thêm rắc rối. Nó đoạt đi mọi cái hay mà anh cảm nhận đối với toàn bộ đời anh. Không phải chỉ về mẹ mà về cả Đại úy và cái nhóm người Hat Creek này nữa.

— Bố cậu không nói nên tớ phải nói để cậu hay. Tớ vẫn cứ hy vọng, tuy biết cậu ấy sẽ nhất định không nói.

— Có phải vì thế mà ông ấy không thích tôi không? – Newt hỏi. Anh chợt thèm được quay về Texas. Cái tin này đã làm cho Montana vô vị.

— Không. Cậu phải hiểu rằng Call là một con người lạ lùng. Thích nghĩ rằng sự việc phải là thế này. Thích nghĩ ai cũng phải có nghĩa vụ, đặc biệt là cậu ấy. Thích nghĩ ai cũng phải sống vì nghĩa vụ.

— Không thích sống giống như người khác, – Gus thấy cậu thanh niên bối rối liền nói thêm.

https://thuviensach.vn

— Vâng, đúng thế. Đại úy không xử sự như người khác thật.

— Cậu ấy đã có một cơ hội để sống giống người khác. Nhưng đã quay lưng lại với nó. Bây giờ cậu ấy không dám nhận mình lựa chọn sai và phải tỏ ra là mình bao giờ cũng như thế vì vậy mà không nhận là bố cậu.

Chẳng mấy chốc họ quay về với đàn bò.

— Nhưng ông ấy, bố tớ ấy, cũng không chú ý tới tớ, – Gus nói tiếp. – Bố tớ là một quý ông lịch sự. Tớ chuồn khỏi nhà từ năm mười ba tuổi và không dừng lại nữa. Tớ không quan tâm đến bố bằng cách này hay cách nọ. Tớ đã thấy nếu như cậu cố tạo ra một cuộc đời cho ngựa với chó săn thì chúng sẽ chán lắm.

Newt biết ông Gus đang cố tốt bụng nhưng anh không nghe ông. Phần lớn thì giờ anh hay nghĩ bố là ai và bố ở đâu. Anh cảm thấy nếu biết được thì anh nhẹ nhõm. Nhưng nay biết rồi thì lòng anh lại nặng trĩu. Có một cái gì đó trong việc này làm anh rộn ràng lên – anh là con Đại úy Call – nhưng hơn thế anh lại cảm thấy buồn. Anh mừng thấy Gus cho ngựa phi. Hai người phi đến đàn ở tít mãi đằng xa. Những con bò con ngựa nom như những con kiến.

94

Người ta bắt đầu nói đến sông Đá Vàng, tựa như đó là chỗ tận cùng thế giới. Chẳng ai biết gì về nó cho nên nó luôn mang vẻ thần bí. Jasper nói nó lớn bằng sông Mississipi, độ sâu cũng bằng và anh đã làm cho mình một cái phao bằng hai thùng mỡ rỗng.

— Lên đến đấy rồi thì ta làm gì? – Lippy hỏi.

Câu hỏi này ở trong đầu tất cả mọi người. Thường thường lùa bò đến nơi xong, anh em la cà vài ba ngày tại đó rồi quay về nhà. Nhưng bây giờ là Montana! Nhiều anh em thầm lo ngại khả năng quay về Texas một mình. Call biết như thế nhưng anh chưa sẵn sàng dừng chân. Jake nói tới một chỗ

https://thuviensach.vn

rất đẹp gần Canada cơ. Anh toan đi một mình lên thăm thú trước nhưng lại thôi, chủ yếu vì ngại da đỏ đánh cướp đàn bò và anh không thích vắng mặt lúc đó. Cuối cùng anh bảo Gus đi.

— Tớ ghét để cho cậu được thấy trước tớ nhưng không làm khác được, cậu có đi không? – Anh hỏi.

— Ồ, cái chắc. Biết đâu gặp thị trấn nào tớ lại mò ra được một kho uýt ki.

— Lấy Đậu Ve đi cùng với, – Call nói.

Hai người lên đường vào một buổi sáng. Mạn tây bắc có mây đen và anh em nói tới chuyện tuyết rơi. Cả trại nhìn theo họ. Po đang lang thang tìm rễ cây. Gus đi qua ông ở chỗ cách trại một dặm.

— *Adiós* [vĩnh biệt]. – Po nói.

Ngày rưỡi sau, họ gặp sông Đá Vàng, gặp cả đàn trâu rừng đang uống nước. Dòng sông chảy xiết nhưng không sâu. Đang lội qua, Gus cúi xuống chụm tay vuốt nước uống. Nước lạnh.

— Ngọt đấy, nhưng không bằng uýt ki. Đuổi trâu rừng một lúc đi. – Dứt lời phi luôn. Bất chợt không theo kịp, Đậu Ve phi chừng hai dặm đến một chỗ đất nhô cao lên thì thấy Gus đang ngồi đó. Trâu vẫn chạy đằng trước, khoảng hai ba dặm.

— Giết con nào không? – Đậu Ve hỏi.

— Tớ đâu săn chúng. Tớ chỉ muốn đuổi trâu rừng một lần nữa thôi. Chẳng còn dịp nào nữa đâu, vì rồi sẽ chẳng còn con nào cho mà đuổi.

Ngày thứ ba, ở quá sông Đá Vàng, họ bắn một con nghé rừng lấy gan ăn.

Buổi sáng đó đẹp trời, se se lạnh một lát rồi nắng ấm. Đồng cỏ lô xô tưởng vươn đến hàng nghìn dặm lên phía bắc, nhấp nhô gợn sóng trong gió.

— Nhiều đất quá, Đại úy tha hồ mà lấy, – Đậu Ve nói.

https://thuviensach.vn

— Đúng đấy nhưng ta hãy lên thêm hai ba ngày nữa. Ta chưa tới Sông Sữa.

— Sữa chảy ở sông ấy à?

— Cậu nghĩ một tí xem. Có bò ở sông không mà ra sữa?

— Thế sao gọi là sữa?

Gus cười phá lên. Phía tây có một dẻo đất cao, anh phi về đó để xem đất cát thế nào còn Đậu Ve cứ đi lên phía bắc.

Thình lình Đậu Ve nghe có tiếng ngựa chạy và ngỡ Gus đang đuổi một đàn trâu rừng khác. Và lập tức lạnh toát người khi thấy Gus đang phi trở lại, đằng sau ít ra khoảng hai chục da đỏ cưỡi ngựa bám theo. Da đỏ vừa bắn súng vừa bắn tên. Đậu Ve vội vòng ra đón Gus lúc này đã bị hai mũi tên bắn trúng chân. Gus lấy súng đánh cho con ngựa chạy hết sức.

May là da đỏ cưỡi những con ngựa xoàng. Chẳng bao lâu hai người đã tạo ra một khoảng khá xa. Chỉ còn cách con suối họ vừa đi qua lúc nãy có ba dặm nữa. Gus vừa phóng vừa cố rút mũi tên nhưng không được. Da đỏ bị rớt lại xa nhưng vẫn đuổi. Khi hai người đến con suối, Gus phi tiếp dọc theo bờ đến chỗ cây cối rậm rạp nhất. Anh nhảy xuống ngựa, bảo Đậu Ve.

— Lấy tất cả đạn ra. Thi bắn chuyến này đây. Buộc ngựa thật kín kẻo bị chúng bắn chết. Rồi anh loạng choạng lên bờ, hy vọng có thì giờ cắt bỏ hai mũi tên. Đậu Ve nghe tiếng khẩu Henry to đùng nổ khi anh kéo hai con ngựa mồ hôi đầm đìa vào chỗ rậm rạp. Gus gọi.

— Đem cái yên của tớ lại đây, tớ bảo cậu mánh này.

Khi Đậu Ve mang yên lại, Gus đang lắp lại đạn vào súng. Đậu Ve nhìn thấy da đỏ tụt xuống đứng nấp sau ngựa.

Gus dựng chiếc yên trước mặt, anh có thể bắn bên dưới nó và nó thì che được đạn bắn trả. Rồi anh bắn nhanh liền sáu phát. Năm con ngựa da đỏ kềnh, con thứ sáu chạy hí trên đồng cỏ, vài trăm mét sau đó nó lăn ra. Da đỏ bắn lại, băm lá cây rụng tơi tả. Chúng chia làm hai cánh, lên phía bắc và xuống phía nam, còn bảy tám đứa vẫn ở tại chỗ.

https://thuviensach.vn

— Chúng ta bị quặp rồi. Từ giờ đến tối là không nghe thấy chúng đâu.

— Cậu bị bắn vào đâu? – Gus hỏi.

Đậu Ve đã quên mất. Rõ ràng ngực áo sơ mi anh bết máu. Viên đạn đi ngọt qua phần mềm. Họ quay sang xem hai mũi tên ở chân trái Gus. Gus lay lay và một mũi rơi ra còn mũi kia không động đậy.

— Nó vào sâu, – Gus nói. – Không có thuốc độc, vì có thì tớ đã thấy rồi.

Gus nghiến răng lại và nắm chặt lấy chân cho Đậu Ve cố rút mũi tên. Đậu Ve hết sức lay và máu ở vết thương trào ra. Bỗng có tiếng ngựa hí kinh hoàng. Gus ngóc lên, rút súng ngắn, thì thấy hai con ngựa đã ngã quay, cổ bị cắt, máu phun lấp lánh trên cỏ xanh. Anh bảo Đậu Ve nằm lại rồi đi rất chậm đến chỗ đủ cao ở bờ suối để nhìn được xuống các ngọn cây. Anh nằm chờ, súng lên cò sẵn.

Anh luôn gạt mồ hôi ra khỏi mắt. Im lặng tuyệt đối và kêu ro ro thành tiếng. Anh đoán da đỏ chỉ cách anh hai chục mét nhưng không rõ chỗ nào.

— Ông có quay lại được không?

Đậu Ve hỏi nhưng Gus không đáp. Anh cố kiên nhẫn. Kiên nhẫn là một đức tính của da đỏ. Bình nhật thì không nhưng lâm trận anh lại có thể rất kiên trì. Rồi nghe có tiếng động ở sau lưng. Rồi thấy mũi súng thò ra ở bụi cây chĩa về phía Đậu Ve. Gus bắn hai phát, nghe tiếng da đỏ ngã nhào xuống nước. Lại thấy một da đỏ bị thương đang trườn ra. Anh cho một phát vào đầu. Lật người da đỏ lên, anh lấy một khẩu súng cổ lỗ giắt nó vào thắt lưng rồi trở lại chỗ Đậu Ve mặt mũi trắng nhợt vì hút chết.

— Phải chuyển đi. Chỗ này hại chúng ta, may mà vừa thoát chết cả hai.

Họ xách yên và súng đi ngược dòng suối. Gus tập tễnh vì đau nhưng không thể dừng lại. Cuối cùng họ đến một bờ cao khoảng ba bốn mét. Lòng suối hầu như không có cây lá che. Họ ra sức lấy dao đào hố nấp.

Vừa lúc tên bắn đến như mưa, có mũi cắm vào gờ hố. Bờ suối đã tối lại. Tên ngừng bắn. Gus duỗi chân ra. Anh biết tốt nhất là hoãn mọi thứ lại

https://thuviensach.vn

mà xử lý ngay với cái này. Anh đẩy mạnh mũi tên vào, xuyên qua chân. Đau quá, anh vã hết mồ hôi, lạnh toát, nhưng ít nhất mũi tên đã bắt đầu động đậy.

— Trời đất, ông còn bị thương ở đây. – Đậu Ve kêu. Một viên đạn đã đi sượt vào trên thắt lưng Gus một chút.

— Mỗi lúc lo một chỗ đã, – Gus dùng cả hai tay lắc mũi tên. Vùng trúng tên bắt đầu lỏng.

— Khoét đi, – anh bảo Đậu Ve. – Như khi bị rắn cắn ấy.

Đậu Ve tái mặt nhưng đành nghe lời. Rồi đầu mũi tên thò ra ngoài. Gus bẻ cái ngạnh vứt đi rồi ngất xỉu. Đậu Ve rút thân tên ra rồi lấy nước lạnh đắp lên trán Gus, hy vọng Gus tỉnh lại. Cuối cùng Gus mở mắt. Và Đậu Ve ngạc nhiên thấy anh bò ra rìa suối lấy dao găm đào bới rồi trở lại với một nắm bùn.

— Bùn Montana đây. Có thể cái bùn này làm cho vết thương nó mát đi được.

Gus đắp bùn vào lỗ thủng trên chân rồi chìa cho Đậu Ve. “Không mất tiền mà, lấy một ít đi.”

Lát sau, bỗng có tiếng hú nổi lên. Cách da đỏ hú gọi khi tiến đánh này Đậu Ve không thích, nó làm sởn hết thần kinh lên. Nhưng Gus lại có vẻ thích trí. Tiếng hú kéo dài một giờ. Lúc sau, Gus cũng chụm hai bàn tay hú lại một hơi dài, rất vang. Anh hú hệt như da đỏ Comanche. Khi anh ngừng, họ cũng thôi hú.

— Tớ vừa hú cảm ơn chúng cho nghe hoà nhạc đấy, – Gus nói. – Cậu có nhớ ông già da đỏ hay quẩn quanh gần chúng mình hồi ở đồn không? Ông già dạy tớ. Tớ cũng dọa được cho bọn này sợ một tí đấy.

Gần sáng Gus bị sốt dữ. Anh lên cò súng nằm chờ và cảm thấy trận sốt đêm đã làm anh lả đi. Đang chờ anh nghe thấy tiếng sấm. Nửa giờ sau, sấm chớp đùng đùng. Đậu Ve kêu:

— Lại đến nạn sét đánh chết đây.

https://thuviensach.vn

— Đi ngủ lại đi. Da đỏ không tấn công khi trời mưa đâu. Chỉ da trắng ngu mới đánh ở mọi thời tiết.

— Họ sắp giết ta mà ông lại khen họ thế, – xưa nay Đậu Ve vẫn không sao hiểu được Gus.

— Tớ là người ngưỡng mộ sự khôn ngoan mà cậu.

Trời mưa như trút nước, mưa dữ tưởng như không nhìn, không nói được. Mưa hết đêm cho tới sáng. Con suối đã thành sông mà vẫn cứ mưa hoài. May chỗ họ đào hố lại có một gò đất che ở trên cho nên còn khô ráo. Mưa sắp bắt đầu, Gus đã kéo các giường cuốn vào.

Đậu Ve giật mình thấy Gus biến sắc. Mặt anh mỏi mệt và hai bàn tay lóng ngóng. Anh lấy một miếng thịt khô trong túi yên ra nhai nhưng xem vẻ không còn cả sức nhai.

— Ông đau lắm à? – Đậu Ve hỏi.

— Tớ nên lấy mũi tên ấy ra sớm hơn. Cái chân này sắp gây chuyện với tớ đây.

— Mưa mãi thế này thì ta bị chết chìm hay bị lột da đầu mất.

— Nước lên thì lợi chứ cậu. Mưa thêm ngày nữa là cậu có thể bơi qua nó mà thoát ra.

— Nhưng tôi không để ông ở lại được.

— Cậu đi gọi thì họ mới mang xe đến đón tớ về cho đàng hoàng chứ.

Lần đầu tiên Đậu Ve ghê sợ việc Gus có thể chết. Gus run lẩy bẩy và mặt nhợt nhạt. Anh đã thấy cái chết nhưng anh không bao giờ gắn nó với Gus. Với cả Call. Họ không phải là những người bình thường, và anh không nghĩ đến khả năng một trong họ lại bị chết. Gus bây giờ thì có thể chết. Đậu Ve biết mình phải làm mọi cái có thể để giữ cho Gus không chết nhưng anh không biết mình làm được gì đây.

— Tình hình quẫn thật đấy, – Gus nói như đọc được ý Đậu Ve. – Nhưng chưa tuyệt đường đâu, tớ có thể cù cưa được ít ngày ở đây. Tốt nhất

https://thuviensach.vn

là cậu đi ban đêm. Tớ nghĩ cậu đi mất ba đêm thì tới Đá Vàng.

Đậu Ve khiếp cái triển vọng này. Anh ghét đi bộ, mà lại đi đêm nữa. Anh hy vọng mưa đã làm da đỏ nản nhưng hy vọng của anh chỉ lâu có một giờ. Hôm đó chúng bắn ba lần vào các anh. Lập tức Gus trả miếng và da đỏ nể tiếng súng của anh. Tối đến chúng lại cất tiếng hò, hú.

Một giờ sau da đỏ im lặng. Cuối cùng Gus nói.

— Cậu nên đi rồi đấy, Đậu Ve.

— Nước nom vẻ rất lạnh, – Đậu Ve nói.

— Tớ ân hận là không mang chậu tắm với lò than theo để nấu nước cho cậu. Đi đi. Suối có thể cạn bất cứ lúc nào, cậu cứ ra giữa dòng mà bơi.

— Có lẽ cả ông và tôi cùng bơi, ông vịn vào tôi, – Đậu Ve nói.

— Đi đi, tớ yếu lắm. Muốn giúp tớ thì đi tìm Call. Bảo đem theo ngựa tốt đến mau đây đưa tớ tới Miles City. – Dừng một lát, anh tiếp. – Mang khẩu súng trường đi, với lại tớ cần hai súng lục, giờ là cận chiến rồi đây.

— Tôi không bơi được với súng trường.

— Giắt nó vào thắt lưng, luồn vào trong ống quần ấy. Cậu không phải bơi nhiều đâu, nước nó kéo cậu đi.

Đậu Ve cởi sơ mi, tụt ủng, cho mấy miếng thịt khô vào ủng rồi gói thành một bọc. Gus chìa tay ra.

Đậu Ve hiểu là ông muốn bắt tay. Anh nắm tay Gus và buồn ghê gớm. Mũi tên hòn đạn xưa vẫn tránh Gus thì nay đã tìm đến. Đậu Ve rầu rĩ buông mình xuống làn nước lạnh buốt, ngoái nhìn lại cái hốc đất nhưng không thấy Gus đâu.

Chưa bơi được mấy anh đã quên Gus và mọi sự, vì tất cả, chỉ còn nỗi lo làm sao khỏi chết đuối. Nước lạnh chảy băng băng, anh chưa quen bơi với súng trường, lúc này nặng như cả một tảng đá. Anh bị nước dìm xuống dôi lên nhiều bận. Đã có lúc anh toan lên bờ nhưng lại sợ da đỏ còn ở đó. Nước có sức hút rất mạnh khiến anh cứ phải cố cưỡng lại. Anh kinh hoàng thấy

https://thuviensach.vn

nước đang hút quần của anh ra. Lúc xuống nước anh quá buồn, quên không thắt chặt dây lưng. Nước đang hút quần của anh xuống đến giữa chân và khẩu súng trường mắc vào một chân anh. Chiếc quần và khẩu súng tuột hẳn ra. Anh quẫy nhô lên mặt nước rồi lại chìm nghỉm. Chân anh như bị giằng lại và người anh bị lùa dạt vào gần bờ. Khẩu súng trường đã móc vào một bụi cây dưới nước. Anh chới với lên bờ thì vừa lúc chiếc quần tụt hẳn và anh lại ngã vào trong nước.

Anh không nhớ mình đã lên bờ thế nào, chỉ thấy mình nằm trên bùn lầy, hai bàn chân còn ngâm trong nước. Hoàn toàn trần trụi, anh cố leo lên bờ trơn, cao chừng mười mét. Không tấc sắt trong tay, không mảnh vải trên người. Với một trăm dặm đường trước mặt phải đi. Một trăm dặm đường xa lạ. Anh cố sức rảo chân bước. Chỗ anh đang ở đây là bờ nam hay bờ bắc? Có thể anh đã lên nhầm bờ chăng? Nhưng không thể lo mãi như thế, hãy cứ thẳng hướng nam mà đi. Anh mừng là trời tối đặc. Anh mong nó tối mãi nhưng không lâu, trời sáng dần, mặt trời mọc và anh nhớ lời Gus dặn chớ đi ban ngày nhưng anh quyết định cứ đi vì lẽ mênh mông đồng đất làm gì có chỗ náu ẩn. Bình nguyên như vô tận, anh ngỡ nhìn tới được hàng trăm dặm, và anh phải băng qua nó với hai bàn chân không. Đến tối anh bắt đầu loạng choạng. Anh tìm một chỗ cỏ dày nằm ngủ.

Anh thức dậy thấy trời đang có tuyết. Anh nghe có tiếng lạ tai và lát sau nhận ra chính là tiếng hai hàm răng mình va nhau. Dẫm lên tuyết hai chân anh vẫn đau không bớt. Tuyết mỏng rơi xuống mặt đất liền tan ngay.

Anh cứ hướng nam chập choạng đi suốt đêm. Trong cơn mệt nhoài có lúc anh quên mất Gus đang bị bỏ lại ở cái hốc đất. Anh nhiều phen nói chuyện với Gus, chủ yếu hỏi hướng đi. Có lúc anh ngỡ Gus đang dẫn đường đằng trước. Hay Deets? Anh yên tâm nghĩ có Gus hay Deets ở trước mặt mình.

Rạng sáng ngày thứ hai, Đậu Ve thôi nghĩ, nhận ra chả có ai đi cùng anh, trừ phi là ma. Nhưng bây giờ có thể là ma thật – Gus chắc đã chết, còn Deets thì chết hẳn hoi rồi. Có thể một trong hai người chẳng có việc gì làm đã vật vờ đi đằng trước anh kia, dẫn anh đến sông Đá Vàng, về với anh em.

https://thuviensach.vn

Anh nhìn xuống chân thấy có lẽ mình đi bằng tay, hay là bò thì lại tốt. Nó sưng lên gấp hai, lại thêm rách nát, nứt nẻ. Và bụng đói. Vận may lớn nhất của anh đến hơi muộn hôm đó, khi anh ném đá chết một con gà đồng cỏ. Anh chỉ ném gãy cánh nó nên phải đuổi bắt một lúc trong cỏ rậm, rồi vặt lông ăn sống luôn. Anh nghỉ ba giờ rồi đi thêm một đêm thứ hai nữa.

Chiều hôm đó anh ngã nhiều lần. Đầu anh lâng lâng và anh ngỡ đang trôi đi. Rồi hai bàn chân to tướng không chịu cất lên. Anh không trôi nữa mà ngã khuỵu. Rồi anh lại có cảm giác bồng bềnh, cảm thấy mình có thể tuột ra khỏi thân hình mình, và anh sợ. Anh nghĩ thầm có phải mình đang hấp hối không, lúc hấp hối có giống thế này không. Anh đi thêm vài bước và cảm thấy chân tay long tuột ra khỏi cơ thể, điều làm anh hốt hoảng và ngã. Anh không muốn đứng lên mà bò, thỉnh thoảng ngóc nhìn xem có đàn gia súc quanh đây không. Anh cảm thấy không thể sống đơn độc và đói khát như thế này một đêm nữa.

Rồi trời tối, anh đã đi đủ đường đất – chắc đám anh em đã đến lúc ló ra. Khi trời tối hẳn, anh dừng lại nghe. Anh cảm giác đàn bò có lẽ ở gần đây. Anh lắng nghe xem có tiếng người Ireland hát, song không thấy. Nhưng khi đứng lên loạng choạng đi, anh lại cảm thấy có người dẫn đường. Lần này anh biết đó là Deets. Anh không thấy Deets trong đêm, Deets da đen mà, nhưng anh đi đã dễ hơn tuy còn đôi chút sợ hãi. Anh không biết phép tắc đối xử với những người đã chết là thế nào. Anh muốn nói một vài điều nhưng cảm thấy không thể. Nếu anh nói, Deets sẽ bỏ đi để anh loạng choạng một mình.

Sau khi mặt trời mọc, được phái đi thăm dò chút ít. Dish nghĩ nhìn thấy một hình người ở xa đằng phía bắc. Là người thì chắc là da đỏ, anh phi về báo Call. Call vội cùng phóng ngựa ra. Thoạt đầu không thấy nhưng Dish tin ở mắt mình và Call muốn kiểm tra cho kỹ.

— Kia rồi, – thình lình Dish nói. – Có phải Đậu Ve không?

https://thuviensach.vn

Dish gần như sững ra vì ngạc nhiên. Đậu Ve không đi nữa mà ngồi xuống cỏ, trần truồng, gật gù như đang trò chuyện với ai. Khi nghe thấy họ, anh nhìn quanh, tựa như chẳng có gì là đáng lạ và khi họ xuống ngựa thì mặt anh ướt đầm ướt đìa.

— Chào Đại úy, – Đậu Ve nói. – Ông vừa mất Deets rồi.

Call thấy ngay Đậu Ve mê sảng và bị thương. Chân anh sưng to bằng cái bọng đái bò.

— Gus chết rồi sao? – Call hỏi, sợ câu trả lời. Và vội cởi áo đi mưa trên yên khoác lên người Đậu Ve.

— Gus chết à? – Call lại hỏi.

— Tôi đi thì nước suối lên. Tôi phải bơi qua da đỏ và mất hết cả đồ lề quần áo

— Ở chỗ nào?

— Trên mạn phía bắc kia.

— Nhưng chết chưa?

— Chưa, ông ấy bảo tôi về gọi, bảo muốn ông phóng nhanh lên trên đó giúp ông ấy đánh bọn da đỏ kia.

— Thế cái gì mà lại Deets? – Dish hỏi

— Giúp tôi mà, Deets ấy, – Đậu Ve nói. – Gus bị tên trúng chân.

Trong khi anh em xúm quanh Đậu Ve, Call lấy đầu đạn cho vào túi yên. Anh mải nghĩ nên đưa ai đi cùng thì Dish cứ hỏi như bâng quơ.

— Cậu ấy bảo được Deets giúp, thế là thế nào?

— Người chết giúp được đấy, – Po mỉm cười, nói. – Nếu như ta để họ giúp và họ muốn giúp ta.

Call mang theo một khẩu súng trường dự bị, lấy chiếc áo đi mưa khoác cho Đậu Ve rồi đi. Anh không có thì giờ bảo ban kỹ anh em ngoài việc dặn Dish cứ cho bò đi tiếp. Gus bị thương nặng, yếu đi từng giờ, anh phải gấp. Với chuyện này đến muộn mười phút cũng tệ như muộn mười ngày, một

https://thuviensach.vn

năm. Ngoài ra anh cáu bực cách họ ỷ lại vào anh và Gus. Anh đã nhiều lần thảo luận với Gus về chuyện chỉ huy này.

— Chả có gì là phức tạp, – Gus nói. – Phần lớn người ta nghi ngờ năng lực bản thân nhưng cậu thì lại không.

— Phần lớn các cậu ấy làm tốt được cả đấy chứ, – Call nói.

— Cậu làm dữ quá, người ta xấu hổ cho nên không thể làm gì mà không có cậu ở cạnh được. Còn tớ thì cậu làm dữ hay không, cậu ở hay vắng, tớ cũng kệ.

— Tớ muốn biết cái gì có thể làm cho cậu xấu hổ đấy, – Call nói.

— Cái *dùi* của tớ đã có làm cho tớ bị vài ba lần, – Gus nói.

Call nghĩ thầm thế là gì nhỉ nhưng anh không hỏi.

95

Augustus nắm chặt khẩu súng lục suốt đêm, khi Đậu Ve đi.

Cái mánh anh bảo Đậu Ve, da đỏ cũng làm được, chúng có thể cho một bè gỗ trôi xuôi theo. Anh cố chú ý nghe ngóng nhưng khó khăn vì anh sốt run lên. Cơn sốt tăng và anh bắt đầu nói mê. Thỉnh thoảng anh biết mình sảng nhưng có khi mê sảng còn hơn là tỉnh táo chờ da đỏ đến đánh.

Rạng sáng là nắng liền. Tuy thảm hại như vậy anh vẫn thích nhìn mặt trời mọc. Nó làm đầu óc anh tươi tỉnh. Anh toan nằm chờ ở cái hốc nhưng càng nghĩ càng không thấy hay. Thạo thương tích, anh thấy ngay cái cẳng mình đang lôi thôi. Nó vàng khè và có những vết hằn đen. Rất có khả năng nhiễm độc máu. Không có thuốc men, cơ may của anh là rất mong manh. Chờ đến tối mới bỏ đi có họa là điên. Ra ngoài, dù gặp da đỏ, anh cũng thích được chủ động hơn là bị động.

Mặt trời lên cao anh liền đứng dậy ra khỏi cái hốc. Nước đã rút. Chân anh chỉ khẽ chạm đầu ngón cái xuống đã đau nhói. Anh lấy khẩu Carabine

https://thuviensach.vn

cũ của da đỏ làm nạng. Anh nhét một khẩu súng lục vào thắt lưng, cho vào bao khẩu kia và lấy đầy một túi thịt khô, tập tễnh dọc bờ suối theo dấu chân một đàn thú.

Không tăm hơi da đỏ. Bình nguyên vắng quạnh hàng dặm dài. Anh lập tức hướng về Miles City mà đi. Anh hy vọng nó chỉ cách chừng ba bốn chục dặm. Không quen nạng, anh lết đi cực nhọc, chưa kể đến cái chân đau, nhưng anh vẫn đi. Với anh bây giờ ngồi chờ cũng đáng ghét như đi vậy thôi. Cái đang đến gần với anh, anh biết, là cái chết. Ngồi chờ nó đến thì bằng là ban cho nó nhiều lợi thế quá. Anh đã thấy nhiều người bị thương sắp chết tự nhiên dửng dưng cả với cái chết. Có khi lại còn mong cho nó đến. Chỉ ít người vượt được ra khỏi trạng thái đó.

Anh lết đi suốt ngày và lúc chập choạng tối anh đổ vật xuống, bất tỉnh trước khi chạm đất. Trong cơn mê anh thấy đang ở với Lorena, trong một cái lều trên bình nguyên nóng bức vùng Kansas. Anh muốn cô làm cho anh mát, lấy bàn tay êm ái của cô vuốt ve người anh nhưng tuy cô mỉm cười, anh vẫn thấy toàn thân hầm hập. Thế gian bỗng hoá ra đỏ, tựa như mặt trời phồng lên đã nuốt mất nó.

Khi anh mở mắt, bầu trời trắng loá và mặt trời ngay ở trên đầu anh. Anh nghe có tiếng khạc nhổ bèn quay đầu và thấy một người da trắng già nua, thấp nhỏ, mặc áo da ghép bằng các mảnh. Ông cầm dao găm ở tay. Một con ngựa đốm gặm cỏ bên cạnh đó. Gus đưa tay vào súng song không rút ra – cũng chẳng hiểu có đủ sức mà rút ra không.

— Tôi là Đại úy Augustus McCrae, Cảnh vệ. Ông định cho tôi một nhát dao hay sao?

— Định cắt cho ông cái cẳng, nhưng không có cưa nên đành chịu.

Gus nhìn cái chân bây giờ đã chuyển sang đen sạm.

— Đến Miles City bao xa? Tôi nghĩ có dân cưa xương ở đó.

— Hai người, đều dân bợm rượu.

— Ông quên không bảo tôi là bao xa.

https://thuviensach.vn

— Bốn chục dặm. Tôi không tin ông đi nổi đến.

Gus chống nạng xuống, đứng dậy. Nhưng mới thế anh đã chóng mặt.

— Tôi mượn ông con ngựa được không?

— Đây, nhưng đừng có đá nó. Tôi cố sức đi theo đề phòng ông bị ngã. – Ông già nói và đỡ anh lên ngựa.

— Ông lấy dây này buộc chặt tôi vào yên ngựa hộ với, – anh nói.

Năm giờ sau, anh thúc con ngựa mệt nhoài lên cái dốc ở bắc sông Đá Vàng và thấy thị trấn nhỏ Miles City cách đó vài dặm ở phía đông. Mặt trời đang lặn.

Khi anh vào thị trấn thì trời đã tối. Anh dừng lại trước một quán rượu nhưng thấy mình không xuống nổi ngựa. Sực nhớ là bị buộc chặt nhưng không tự cởi được dây, anh rút súng bắn một phát. Đến phát thứ hai, nhiều người trong quán rượu chạy ra nhìn anh.

— Ngựa của lão Hugh kìa, một người nói.

— Ông già cho tôi mượn. Tôi bị hỏng cái chân, ai làm ơn chỉ cho tôi chỗ thầy thuốc.

Họ xúm đến nhìn và một người huýt gió.

Họ vội cởi dây cho anh và trước khi đưa anh xuống khỏi ngựa thì làn nước đỏ lại kéo tràn qua mắt anh. Con ngựa đốm không thích đông người, vội quăng Gus xuống, chạy ngược trở ra ngoài thị trấn.

96

Gus dập dềnh trong nước đỏ rực. Đôi khi anh thấy những mặt người, nghe thấy những tiếng người.

Khi làn nước đỏ rút đi, anh mở mắt, lập tức nghe thấy tiếng dương cầm ở đằng xa. Anh đang nằm trên giường, trong gian phòng nhỏ nóng bức. Qua cửa sổ anh thấy đồng cỏ bao la Montana. Nhìn quanh anh thấy một người to

https://thuviensach.vn

béo ngủ trên cái ghế gần đó. Một chai uýt ki, một chiếc mũ tang thương như mũ của Lippy và người đàn ông ngáy ngon lành.

Cảm thấy đau buốt, anh nhìn xuống và thấy chân trái của mình đã mất. Đầu cụt đã được băng bó nhưng máu thấm qua lớp băng dày cộp.

— Nếu là dân cưa xương thì hãy dậy cầm máu lại đi. – Anh nói, vừa giận vừa buồn, mong có chai rượu trong tầm với.

Người đàn ông béo giật mình mở mắt, như bị một cái nĩa chọc phải. Má ông vằn những đường máu đỏ, do rượu quá xá.

— Và đưa chai rượu đây, – Gus nói tiếp. – Tôi mong ông không quăng cái chân của tôi đi.

— Ốm đau mà giọng ông to thế, – người này nói, hai tay ôm đầu.

— Có mỗi một giọng thế thôi.

— Chói hai thái dương lên như có búa phang vào, – người này lấy hai ngón tay day day thái dương. – Thật ra tôi cũng đã mệt.

— Nhiều rượu quá mà, – Gus nói. – Ông đưa tôi chai rượu thì tôi đỡ bị ông cám dỗ.

Bác sĩ tợp một ngụm rồi mới đưa cho. Gus uống mấy ngụm liền trong khi bác sĩ ra đứng bên cửa sổ nhìn. Tiếng dương cầm vẫn vang lên ở bên kia đường.

— Cô này chơi hay thật, – bác sĩ nói. – Họ bảo cô ta học nhạc ở Philadelphia thời trẻ.

— Bây giờ bao nhiêu tuổi? – Gus hỏi. – Có thể tôi gửi tặng bó hoa.

Bác sĩ cười tủm tỉm:

— Rõ ràng ông là dân có chữ nghĩa. Tốt đấy. Tôi sợ ông phải chịu một ít *thiết đoạn* nữa đây.

— Một ít gì? Hãy tự giới thiệu trước khi nói tiếng La Tinh đi.

— Bác sĩ Mobley.

https://thuviensach.vn

— Giải thích cái chữ La Tinh ông vừa nói xem.

— Ý là phải cắt nốt chân phải của ông đi. Lẽ ra đã cưa lúc ông chưa tỉnh lại, nhưng cưa xong cái kia tôi đã mệt phờ ra rồi.

— Hay thật đấy. Nếu ông cắt nốt nó là tôi cũng cho ông phăng teo luôn. Tôi cần cái chân phải này.

Thắt lưng vắt trên lưng ghế cạnh đó. Anh với tay rút súng ra khỏi bao.

— Tôi biết ông gắn bó với các thứ linh kiện trên người, – ông bác sĩ nói, mở băng ra, giật mình khi nhìn vết thương. – Tôi chẳng muốn bị ông bắn trong khi cắt bỏ cái chân tồi tệ này đi đâu. Nhưng nếu tôi không chết thì ông chết. Rõ ràng là như vậy.

— Đi mua giùm chai uýt ki. Tiền trong quần ấy. Cô gái đánh dương cầm là điếm à?

— Đúng, tên là Dora. Bị lao, tôi sợ là như vậy. Chả thấy lại được Philadelphia đâu. – Ông băng chân lại cho anh. Thình lình Gus thấy muốn xỉu.

— Lấy hai chục đô ở quần tôi ra cho cô ấy và bảo cứ tiếp tục chơi đàn đi. Và kéo cái giường tôi ra bên cửa sổ ấy, chỗ này ngột ngạt quá.

Ông bác sĩ cố kéo giường đến bên cửa sổ. Gus nhìn ông mệt nhọc ngồi thở.

— *Thầy thuốc ơi, hãy chữa trị cho chính các vị trước đi*, người ta bảo thế phải không nhỉ?

— Người ta bảo thế đấy. – Ông bác sĩ cười chán nản. – Tôi đi kiếm uýt ki đây. Trong khi đó tôi khuyên ông nên nhìn nhận lại tiền đồ của mình xem. Ông khăng khăng gắn bó với cái chân phải thì đây sẽ là dịp cuối cùng để ông nhìn nhận đúng đắn mọi cái sự đời đấy.

— Chớ quên cho tiền cô gái. Đem mau rượu và một cái ly về.

Ra đến cửa, bác sĩ quay lại. “Hôm nay ông nên cưa bỏ nó đi.”

— Không được đâu. Mất một thì được chứ cả hai thì đi đứng làm sao.

https://thuviensach.vn

— Triển vọng mờ mịt đấy. Tại sao không sống ít năm nữa nghe điếm chơi dương cầm? Ông thích nghe nhạc, và xem vẻ có vốn liếng hơn người.

— Ông bảo cô gái cũng đang ngắc ngoải cơ mà, đi lấy uýt ki đi.

Một lát sau bác sĩ quay về với hai chai uýt ki và cái ly. Một người trẻ tuổi đồ sộ theo sau, phải cúi đầu để chui vào.

— Jim đây, – bác sĩ nói. – Anh ấy ngồi với ông trong khi tôi đi xem bệnh cho người khác.

Augustus nâng súng ngang người trẻ tuổi.

— Đi ra, Jim. Tôi không cần anh ngồi cùng.

Jim ra ngay, vội quá, đập cả đầu vào khung cửa. Bác sĩ dịch bàn giấy và chai rượu lại gần Gus.

— Nghe đây này, – Gus nói. – Ông không được lấy chân này, còn nếu như ông định lấy sức áp đảo tôi thì ông phải tính đến chuyện nửa dân thị trấn đây gục ngã.

— Tôi chỉ muốn cứu mạng ông thôi, – bác sĩ nói.

— Đó chính là cái tôi ớn. Cho tiền cô điếm chưa?

— Rồi, không thích có người ở cùng thì ông uống một mình. Tôi phải đi đỡ cho một thằng bé bước vào cái thế gian không vui sướng này đây.

— Thế gian đẹp chứ, tuy đôi lúc có những nỗi nhọc nhằn, – Gus nói.

— Cứ khăng khăng giữ cái chân thì ông chẳng còn phải lo gì đến các nỗi nhọc nhằn nửa đâu, – bác sĩ có chút cáu kỉnh.

— Tôi chắc ông chả mấy để bụng tới những khách hàng bướng bỉnh, phải không?

— Không, họ làm tôi phiền. Lẽ ra sống được thì ông lại chết, lý sự của ông không tốt.

— Được, tôi thanh toán tiền ngay bây giờ cho ông. Lý sự của tôi không dính gì đến ông.

https://thuviensach.vn

Gus uống suốt chiều. Một lần khi âm nhạc dừng, anh nhìn ra cửa sổ thấy một cô gái rỗ hoa gầy còm mặc váy đen đứng ở đường phố tò mò nhìn. Anh vẫy vẫy tay rồi lấy một đồng vàng hai mươi đô la liệng xuống. Cô gái đi đến nhặt rồi nhìn lên.

— Của cô đây, tiền đánh đàn, – Gus nói lớn. Cô gái rỗ hoa mỉm cười đi vào quán rượu. Anh lại nghe thấy tiếng dương cầm.

Lát sau, anh sốt hơn. Nhưng thấy đói, anh bèn lấy súng đập xuống sàn cho tới lúc người coi quầy rượu bé nhỏ với bộ ria giống ria hải cẩu của Dish bước vào.

— Thị trấn này có bít tết không?

— Không, có thịt nai khô.

Thịt nai khô cũng ngon như lời lẽ anh này. Gus ăn và nôn ngay ra. Chân anh đen kịt lại, như cái chân đã bị cưa bỏ. Anh uống rượu không ngừng, trong cái cảm giác ẩm mát anh nhớ đến các buổi sáng ở quê hương Tennessee – anh muốn có một người đàn bà ở bên, định bảo cô gái rỗ hoa lên ngồi nhưng chẳng có ai để mà nhờ cả.

Đêm, đang đổ mồ hôi dữ thì anh nghe thấy tiếng chân quen thuộc. Call bước vào, đặt ngọn đèn bão lên bàn giấy.

— Tốt, chậm nhưng mà chắc, – Gus nhẹ người đi nói.

— Không chậm quá đâu, chúng tớ mới tìm thấy Đậu Ve hôm qua. – Anh lật chăn nhìn chân Gus.

— Tôi đã bảo ông ấy là phải cưa nốt, tôi tiếc là lúc đó đã không lấy luôn nó đi. – Ông bác sĩ nói.

— Ông lẽ ra phải làm thế, – Call đốp chát. – Ông không là thầy thuốc mà tôi biết tiếng.

— Đừng trách ông ta, – Gus nói. – Tớ đây mà không còn cái cẳng nào thì hễ nhìn thấy ai đầu tiên là tớ bắn luôn, mà bác sĩ đây chính là người đầu tiên đấy.

https://thuviensach.vn

— Bây giờ ta thử xem nào. Còn khoẻ, có thể sống được.

Lập tức Gus lên cò súng:

— Call này, đừng cai quản tớ, – anh nói. – Tớ là người duy nhất cậu không cai quản. Cũng như phần lớn đàn bà con gái vậy.

— Tớ nghĩ cậu chẳng bắn tớ vì cái tội cố cứu sống cậu đâu, – Call nói.

— Không giết nhưng không cho cậu vẹn toàn.

— Tớ không bao giờ nghĩ cậu tự sát, – Call nói. – Người ta sống không chân cẳng nhiều chứ. Cậu cứ việc ngồi ở hiên uống uýt ki.

— Không, tớ thích la cà vào nhà suối xem rượu đã đủ lạnh chưa. Hay đá cho con lợn nào trêu ghẹo tớ một cái.

Call chưa chịu bỏ cuộc tuy anh biết chắc là vô hy vọng.

— Cậu có hai người đàn bà ở Nebraska đấy. Hai người sẽ tranh nhau mà săn sóc cậu.

— Clara đã có một vị tàn phế rồi, đã phiền muộn về việc đó rồi, – Gus nói. – Lorie sẽ săn sóc tớ nhưng đời cô ấy sẽ là buồn tủi thôi.

— Không buồn bằng cái đời mà cậu đã cứu cô ấy ra.

— Cậu không nắm được ý tớ, Call. Tất cả những năm tháng qua tớ đã ngạo nghễ đi với hai chân. Nếu cái ngạo nghễ đó mất đi thì mọi cái khác cũng đều mất theo nốt. Có một số điều mà cái tính phù phiếm của tớ nó không nghe nổi.

— Cái tính khốn kiếp ấy của cậu. – Call nói cay đắng.

Anh không ngờ lại tìm thấy Gus bên rìa cái chết. Thình lình anh thấy mình yếu lả, trước cảnh Gus nằm hấp hối đó. Anh bỏ mũ ngồi nhìn Gus mãi, cố tìm ra một lý do thuyết phục nào, nhưng anh biết Gus là Gus, chẳng lý nào lại được với Gus bây giờ. Chỉ có cách đánh cho Gus nằm lăn ra bất tỉnh rồi cưa đi, nhưng anh bỗng run lẩy bẩy và không hiểu tại sao.

— Call, tớ muốn cậu thanh thản, – Gus nói. – Cậu chẳng cứu được tớ đâu. Tớ với cậu đánh nhau rồi lỡ tớ bắn chết cậu thì đám trẻ chúng sẽ ngồi

https://thuviensach.vn

trên đồng không mông quạnh để cho tớ chết cóng mất.

Call cảm thấy buồn, mệt, già nua. Anh đã thúc con ngựa cái chạy kiệt sức, đã tìm thấy bọc quần áo, ủng, thịt khô, tìm thấy cả súng trường của Đậu Ve rồi phi miết đến đây. Nhưng quá muộn, chỉ để ngồi nhìn Gus chết.

Anh uống một ngụm uýt ki.

— Tớ mong cậu sẽ không thành một cha bợm rượu vì cái cớ này, – Gus nói.

— Không, cậu có thể hạ cò súng xuống đi. Nếu muốn chết thì cứ việc tự nhiên. Nhưng cậu có cái đầu tử tế, cậu có thể có ích.

— Làm cái gì? Bện dây thừng à? Báo cáo Đại uý, không phải kiểu tôi ạ.

— Kiểu khốn kiếp của cậu là kiểu mất tinh thần. Lạ là sao không bị sớm hơn chứ. Có lễ tang đặc biệt không?

— Có tớ đã nghĩ đến. Tớ có một cái muốn nhờ cậu chiếu cố.

— Chiếu cố gì?

— Cậu chiếu cố tớ cũng là tớ chiếu cố cậu, – Gus nói. – Tớ muốn được chôn ở vườn cây quả của Clara.

— Ở Nebraska? – Call ngạc nhiên. – Có vườn cây quả nào đâu nhỉ.

— Không, – Gus cười lúc cúc. – Ở Texas cơ. Tớ với cậu đã dừng lại ở đó một lúc, cái bụi cây sồi ở nam Guadeloupe ấy.

— Trời đất, – Call ngỡ bạn mình nói sảng. – Cậu muốn tớ tha cậu tới Texas, từ Montana này?

— Việc chôn tớ có thể khoan khoan, – Gus nói. – Tớ nằm lại Montana mùa đông cũng chẳng hại gì. Cứ bọc tớ lại bằng muối hay than củi hay cái gì đó cậu thích. Tớ không sao đâu. Rồi cậu đi vào mùa xuân. Lúc ấy cậu đã là một ông chủ bò giàu sụ và cần có một chuyến đi nghỉ ngơi an nhàn.

Call nhìn kỹ bạn, Gus xem vẻ tỉnh rượu.

— Đến Texas? – Anh nhắc lại.

https://thuviensach.vn

— Đúng, đó là tớ chiếu cố cậu, – Gus nói. – Cậu sinh ra là để làm cái loại việc đó, chả còn có ai làm hoặc thử làm giống như vậy đâu.

— Cậu là loại người đặc biệt đấy. Tất cả chúng tớ sẽ nhớ cậu.

— Cả cậu nữa ư, Woodrow?

— Cả tớ. Tại sao không tớ?

— Tớ rút ý kiến, – Gus nói. – Tớ lại ngờ cậu không nhớ tớ. Cậu chắc sẽ chết vì buồn phiền suốt mùa đông này và tớ thì không đến được vườn cây quả của Clara.

— Nhưng cô ấy cũng vui lòng cho chôn cậu ở Nebraska lắm chứ?

— Nhưng chúng tớ đã hạnh phúc ở Texas. Nếu cậu lười thì cứ ném tớ qua cửa sổ là xong chuyện. Tớ không muốn nằm ở đó với cái tay buôn ngựa đần độn mà cô ấy lấy.

— Cậu sao biết được tớ có làm hay không? Nhưng cậu đã nhờ thì tớ làm.

Call không nói nữa, thấy Gus đang thiêm thiếp. Anh kéo ghế ra cửa sổ. Đêm lạnh nhưng ngọn đèn làm cho gian phòng ngột ngạt. Anh thổi tắt nó – có chút trăng sáng. Rồi anh thiếp đi.

Lúc anh mở mắt thì Gus đã tỉnh hẳn, người sốt nóng như lửa. Gus nói.

— Tớ muốn có uýt ki ngon hơn, thứ này rẻ mạt.

— Quán rượu chắc đóng cửa rồi, – Call nói.

— Đóng hay mở thì cũng chả có rượu ngon đâu mà. Tớ còn một ít việc bảo cậu nữa nếu cậu sẵn lòng nghe.

— Được, chắc cậu lại muốn đem chôn cậu ở Nam Cực.

— Không, nhưng dừng lại một đêm ở Nebraska báo cho hai người đàn bà biết. Tớ để một nửa đàn bò của tớ cho Lorie, cậu đừng cãi nhau với tớ chuyện đó đi. Tớ sẽ có cái thư để cậu đưa cho cô ấy, một thư nữa cho Clara.

— Tớ sẽ làm.

https://thuviensach.vn

— Tớ đã bảo Newt cậu là bố nó.

— Cậu không nên nói mà, – Call ngớ ra.

— Tớ không nên nói ra nhưng vì cậu giấu mãi nên tớ phải nói. Cậu không thích thì bắn tớ đi, thế lại hay đấy. Tớ rất yếu rồi, lại cả ngượng nữa.

— Sao ngượng?

— Tưởng tượng vào tuổi này, thời này mà lại bị chết vì cung tên. Thật là lố, đặc biệt là sau khi chúng đã bắn vào tớ hàng chục lần bằng súng ống tử tế thì lại không sao.

— Cậu không thận trọng, Đậu Ve bảo cậu phi lên thẳng ngọn đồi.

— Tớ thích được tự do trên mặt đất, – Gus nói. Ngừng một lúc anh tiếp. – Tớ mong cậu đừng nhạt nhẽo với Newt.

— Tớ đã thế chưa?

— Luôn như thế. – Ngừng một lúc anh tiếp. – Tớ nhìn nhận đó là cái tội duy nhất của cậu, và là một cái tội to.

— Tớ không thấy mình cư xử gì sai với nó.

— Không cho tên họ là cậu nhạt nhẽo, là đối xử sai.

— Tớ không biết như thế, – Call nói.

— Tớ biết, cậu biết, cậu còn biết hơn tớ cơ. Tớ ương bướng với cái chân tớ, còn cậu thì với cái gì? Đàn bà không thích cậu là rất đúng. Cậu không muốn chấp nhận là cậu cần một người đàn bà, ngay cả lúc vui vầy. Nhưng cậu là người, cậu đã có dạo cần đến một người đàn bà đấy. Nhưng cậu không thích cần đến những cái gì mà cậu không thể có được.

Call im lặng, cãi nhau với Gus đang hấp hối thì kỳ quá. Vẫn cứ quanh quẩn chuyện xưa cả.

Gus ngủ hết sáng, vẫn sốt. Call không dám mong bạn dậy. Song Gus lại dậy.

— Cậu có muốn tớ làm gì đó với da đỏ không? – Call hỏi.

https://thuviensach.vn

— Da đỏ nào? – Gus hỏi, không hiểu bạn nói về cái gì đây.

Má Call hóp sâu lại tựa như chưa ăn uống gì hằng mấy ngày, tuy là đang nhai miếng thịt nai khô.

— Những đứa bắn tên vào cậu ấy.

— Ồ, không. Ta lấy lẹm mất cả phần của người bản xứ rồi còn gì. Họ có mời ta đến đâu. Chúng mình chả có gì để mà phải trả thù. Tớ chẳng phải đã cài lên cỗ xe cái biển hiệu làm cho Deets ngẩn ra ở Bồ Câu Cô Đơn đấy ư?

— Làm cả tớ cũng ngẩn ra, cái biển hiệu ấy nó kỳ quặc. Nó vẫn ở trên cỗ xe.

— Cậu đóng nó lên mộ cho tớ.

— Cậu đã viết thư cho đám đàn bà kia chưa?

— Mẹ kiếp, quên mất, quên cả hai người đàn bà tớ cưng. Lấy cho tớ ít giấy.

Gus ngồi dậy thong thả viết.

— Viết một lúc cho hai người đàn bà là nguy hiểm, – anh nói. – Đặc biệt khi lại chuếnh choáng cái đầu. Về tình cảm tớ cũng chẳng có gì là đặc biệt như đàn bà họ cứ chờ đợi đâu.

Nhưng anh cứ viết. Rồi Call thấy Gus buông tay xuống, và ngỡ anh chết. Anh mệt quá, không gấp được lá thư thứ hai. Call phải gấp lại hộ.

— Woodrow, thật là một cuộc vui, – Gus nói.

— Gì cơ?

Gus nhìn ra cửa sổ.

— Nhìn Montana kia kìa. Đẹp đẽ, tươi mát và bây giờ chúng ta đến rồi thì nó sẽ mau chóng bị huỷ hoại, giống như hai cái chân của tớ thôi.

Gus đã nhắm mắt lại. Anh nhìn thấy sương mù, thoạt tiên đỏ rồi sau trắng bạc như sương mù ban mai ở trong các thung lũng Tennessee. Call ngồi cạnh giường, hy vọng anh lại sẽ mở mắt ra. Mặt trời lặn, anh nghe thấy

https://thuviensach.vn

bạn mình thở dốc. Lát sau, bác sĩ mang đèn vào. Call nhìn thấy có máu nhỏ từ vải giường xuống sàn.

— Giường đầy những máu kìa, – bác sĩ nói. – Bạn ông chết rồi.

Call cảm thấy mình tồi tệ bởi đã ngủ thiếp đi. Anh thấy một lá thư Gus viết vẫn ở trên giường. Có máu ở đó nhưng không nhiều. Call cẩn thận lau nó vào ống quần trước khi xuống nhà.

97

Khi Call bảo bác sĩ rằng Gus muốn anh đưa xác về Texas để chôn, ông ta chỉ mỉm cười. Rồi nói.

— Người ta ai cũng có cái ngông cả. Bạn ông thì mắc bệnh điên. Thôi được, chúng ta ướp ông ấy vào muối và than củi. Mất khoảng một hay hai thùng tô nô. May lại có một vỉa muối không xa đây.

— Cần để tại đây suốt mùa đông thì có chỗ nào cất anh ấy được không?

— Cái lán chứa đồ của tôi xem được đấy. Thoáng gió và anh ấy nguyên lành được ở chỗ rét. Anh có muốn cái chân kia không?

— Tốt, nó đâu? – Call hỏi, ngạc nhiên.

— Ồ, tôi giữ nó, anh ta có thể đòi tôi khâu nó lại không biết chừng. Thối rữa hết cả rồi.

Call ra ngoài đi dọc đường phố vắng ngắt xuống tàu ngựa. Con ngựa cái nhìn anh. Call chợt rất muốn lên ngựa đi ngay khỏi đây nhưng mệt mỏi quá, anh lại lấy giường cuốn ra ném lên chỗ rơm và nằm xuống. Anh ân hận đã không cố cứu Gus. Dĩ nhiên Gus có thể bắn anh nhưng cứu Gus là việc đáng phải liều lĩnh chứ. Hình như anh chỉ còn nghĩ được tới sai lầm – sai lầm và chết chóc. Bầy đàn Cảnh vệ thân thiết cũ xưa của anh đã hết cả, chỉ còn Đậu Ve, Jeka chết ở Kansas, Deets ở Wyoming và bây giờ Gus ở Montana.

https://thuviensach.vn

Người chủ tàu ngựa bị tê thấp đi khập khiễng bảo anh:

— Ông cần một cỗ áo quan? Đến Joe ấy.

Call tìm người thợ mộc bảo làm áo quan. Rồi anh thuê cỗ xe, mượn cái xẻng đi ra ngoài thị trấn đến mỏ muối. Khi anh về lại thị trấn, người ta đã lo liệu sạch sẽ cho thi hài Gus, cái chân cưa đã được bác sĩ tẩm phoóc môn và cỗ áo quan cũng đã xong. Call mua chiếc khăn quàng cổ phủ lên mặt Gus. Họ đổ muối vào quanh Gus cho tới khi đầy áo quan rồi đóng ván lại. Cuối cùng đưa áo quan đến gian lán, đặt lên trên hai cái thùng tô nô rỗng.

— Ông cứ đi, – bác sĩ nói, – khi về mà lại đổi ý thì chúng ta sẽ chôn. Ông ta sẽ có nhiều bằng hữu ở đây. Người chết tại nghĩa trang này nhiều hơn người sống trong thị trấn.

— Sao tôi lại đổi ý chứ nhỉ? – Call nói âm thầm. – Người ta hứa đủ thứ nhưng khi nhớ ra đó là hứa với người đã chết thì lại thường quên đi. Bản chất con người là thế.

Call về với anh em và đàn bò, nhưng đi khá chậm. Chiều, anh ngồi nghỉ hàng giờ bên một dòng suối. Thường anh vẫn thấy không về ngay với anh em và đàn bò là tội lỗi, nhưng cái chết của Gus đã làm anh thay đổi. Anh đã chứng kiến Gus chết – hay đúng ra hấp hối – nhưng hình như anh vẫn không tin điều đó. Call cảm thấy mình không thể nào tự điều chỉnh được với thay đổi này. Anh cảm thấy cô đơn quá, đến mức không muốn quay về với anh em. Hình như anh em và đàn bò chẳng có gì dính dáng với anh nữa. Mới hôm qua hai người còn nói chuyện với nhau, như trong suốt ba chục năm ròng. Xưa nay Gus vẫn để anh làm việc một mình, bây giờ Gus lại để anh một mình với công việc nhưng thình lình anh chẳng còn tin vào công việc của anh nữa. Tất cả mọi việc anh làm, nó chẳng cứu sống được ai, chẳng làm chậm đi phút nào việc ra đi của họ.

Cuối cùng, đêm xuống, anh lên ngựa. Anh đi, đầu trống rỗng cho tới chiều hôm sau thì gặp đàn bò. Lập tức họ nhận ra anh và Dish cùng Kim Sào phi vội đến. Cả hai nom đều sợ hãi.

https://thuviensach.vn

— Ông có thấy Gus không? – Dish hỏi.

— Thấy, ông ấy chết rồi.

Hai người sững ra như chết đứng.

— Ông Gus chết?

Call gật đầu.

Newt nghe tin này ở Dish. Rồi Dish lập tức đi báo hết cho đám trẻ. Họ phi vội đến cỗ xe nghe thêm chi tiết, nhưng Newt thì không. Anh khóc suốt buổi chiều, đi tụt lại đằng sau, càng xa càng hay. Anh cảm ơn đàn bò đã hất bụi tung lên mù mịt. Anh thấy giá như da đỏ xông vào giết chết hết tất cả đi lại hay hơn.

Mọi người đều chán ngán vì Call chỉ cụt lủn nói về cái chết của Gus, nói xong là lấy thức ăn ra chỗ khác, một mình như thường lệ. Lời anh thuật lại đầy những bí ẩn, thế là đêm xuống, đám trẻ bàn bạc với nhau. Tại sao Gus lại không chịu cho cưa nốt chân kia?

— Tôi biết một người đi bằng hai nạng mà nhảy kịp theo mọi người đi đủ bằng hai chân, – Lippy nói.

— Gus thừa sức làm cỗ xe và kiếm con dê đực cho nó kéo, – Bert gợi ý.

— Hay một con lừa, – Soupy bàn.

— Thì có hai con lợn của ông ấy kìa, – Kim Sào nói.

Người Ireland tán thành Gus.

— Ai mà chịu sống có nửa người?

— Một nửa là phải mất cả *củ cà rốt*, cả hai *hột* lẫn cái mông chứ.

— Hai chân chưa phải là một nửa, – Jasper không chịu.

Dish không tham gia chuyện trò này. Anh buồn cho Gus. Anh nhớ Gus đã cho anh vay tiền để thăm Lorena. Bây giờ cô chờ Gus ở Nebraska và Gus thì sẽ chẳng bao giờ đến. Trong nỗi buồn xen vào một hy vọng là anh có thể

https://thuviensach.vn

lĩnh lương rồi đi về chiếm được lòng Lorena. Anh quyết định sẽ bảo Call trả lương cho khi anh lùa bò đến nơi rồi anh sẽ chia tay ngay lập tức.

Lippy suy sụp, thỉnh thoảng lại bật khóc. Với ông, điều bí ẩn là tại sao Gus lại muốn được đưa về chôn ở Texas.

— Khéo say mới đòi thế, – ông nói. – Đi từng ấy xa, sợ Call không làm đâu, tôi đánh cuộc.

— Tôi nhận đánh với ông đấy, – Dish nói.

— Tớ cứ nghĩ không biết ông ấy có nói gì về cái chết không, – Kim Sào tư lự. – Gus là người mà về bất cứ cái gì cũng đều có một ý để nói.

Po Campo khẽ búng cái trống con bập bùng. Người Ireland khẽ huýt sáo buồn bã.

— Ông ấy chẳng còn đòi được tiền cờ bạc chúng ta nợ nữa. – Bert nhắc. – Chỗ hay của chuyện này là vậy.

— Ồ, mẹ kiếp, – Đậu Ve thốt lên, buồn quá cảm thấy muốn chết.

Chẳng ai hỏi anh xem vừa *mẹ kiếp* cái gì.

98

Lão Hugh được Call thuê đánh xe lương về trại đã thay Gus làm người nói chính. Ông bắt kịp đàn bò với cỗ xe đầy quần áo và lương ăn ở gần Missouri, chỗ họ đi sát gần Đồn Benton. Lính trong cái tiền đồn bé nhỏ này nhìn đám cao bồi mà ngạc nhiên như thấy người ở hành tinh khác. Viên chỉ huy tuy cũng ngạc nhiên nhưng vẫn đủ tỉnh táo để mua hai trăm con. Trâu rừng mỗi lúc ít đi mà đồn lính thì được tiếp tế ngày một chậm chạp.

Trời lắc rắc tuyết khi họ qua sông Missouri. Rét quá, anh em đốt đống lửa bố tướng ngồi sưởi.

Tuy bây giờ lão Hugh làm thám báo nhưng Call vẫn hay đi lên đầu. Anh cũng chẳng thiết nghe những lời Hugh mách. Tuy quen với cái nết ít lời

https://thuviensach.vn

của anh song anh em vẫn lấy làm lạ về sự lặng thinh mới mẻ này. Hàng ngày liền anh không nói một tiếng – ít khi đến chỗ anh em, chỉ tạt lấy chút thức ăn rồi đi ngay.

Hôm sau ngày họ qua Sông Lầy, Chó Khoặm mất tích. Từ chỗ dẫn đàn, nó dần tụt lại đằng sau vài dặm đường. Rồi một buổi sáng không thấy nó nữa. Quay lại tìm thì thấy hai con gấu cụ đang ăn thịt con bò đực già.

Ít ngày sau họ đến Sông Sữa. Hôm đó là một ngày thu lạnh, mọi người đều mặc thêm áo ngoài mới tinh. Sườn núi phía tây đầy tuyết. Lão Hugh nói.

— Con sông cuối cùng đây. Đi quá lên phía bắc nữa là Canada.

Call cưỡi ngựa đi một ngày về phía đông. Vùng đất đẹp, cỏ nhiều, lòng lạch um tùm cây lấy gỗ đủ để dựng được nhà. Trời lạnh nhưng có nắng. Anh thấy dấu vết chứ không thấy mặt mũi da đỏ. Mỏm đầu cùng của Montana lúc này hoàn toàn vắng vẻ, ngoài trâu rừng, da đỏ và đám người Hat Creek. Anh biết đã đến lúc dừng lại làm nhà, trước khi bị bão tuyết ập đến. Anh biết bất cứ lúc nào một cơn bão tuyết cũng đến được. Họ không thể về lại Texas mùa thu này, phải qua đông nơi đây thôi.

Đêm đó, ở một mình, anh mơ thấy Gus. Anh thường hay tỉnh dậy nghe thấy tiếng Gus, thật đến nỗi anh phải nhìn quanh, tưởng Gus đâu đây. Gus chết cũng như Gus sống vẫn xâm chiếm tâm trí anh.

Cái chết của Gus, và của mấy người trước, đã làm cho ý thức về mục đích của anh mờ đi đến độ anh ít quan tâm đến việc anh sẽ làm trong một hai ngày tới. Anh cứ đi lên phía bắc vì nó đã thành một thói quen. Nhưng họ đã đến Sông Sữa và mùa đông đang tới, anh phải phá vỡ đi cái thói quen đó, kẻo không sẽ mất cả người lẫn đàn bò.

Anh tìm thấy một vạt gỗ rải rác ở một con lạch, quyết định nó có thể làm chỗ cho sở chỉ huy, nhưng anh không cảm thấy ham thích như trước nữa. Làm việc, điều duy nhất luôn thuộc về anh, bây giờ có vẻ không còn là đáng kể. Anh làm vì không còn gì khác để làm chứ không vì nhu cầu. Có những ngày anh chẳng thiết cả đến đàn bò, đến anh em tới mức có thể bỏ đi mặc cho họ muốn làm gì thì làm.

https://thuviensach.vn

Anh ít ra lệnh hơn – chỉ ăn điểm tâm rồi đi. Và anh thích ngoái lại để thấy đồng không mông quạnh, người và gia súc đều đã biến mất tăm hơi.

Bây giờ cuộc lùa bò đã kết thúc. Trại chăn nuôi sẽ nằm ở giữa Sông Sữa và sông Missouri.

— Bọn chúng tôi ai muốn trở về Texas thì sao? – Dish hỏi.

Call ngạc nhiên. Cho đến nay chưa ai gợi ra chuyện về dưới đó.

— Muộn rồi, – anh nói. – Nên khuyên anh em chờ đến mùa xuân.

— Tôi không được mướn để qua mùa đông ở Montana, – Dish nói. – Tôi nghĩ, nếu được trả lương cho thì tôi sẽ có cơ hội.

— Được, tôi còn cần đến anh trong việc xây dựng, – Call sợ mất Dish. – Khi xong việc đó thì ai muốn đi là tuỳ.

Dish có vẻ cáu. Anh đâu phải được mướn làm thợ nề, thợ mộc. Nhưng cái nhìn của Call đã làm anh mềm lòng lại, và hôm sau, khi cho đàn bò đi về phía đông dọc theo Sông Sữa, anh đã lại lên giữ đầu cánh lần cuối cùng.

Dish cả quyết xong việc xây nhà sẽ đi thẳng một lèo đến Nebraska. Ý nghĩ một người lạ mặt nào có thể đến trước chiếm mất Lorena hành hạ anh – nhưng nó cũng làm cho anh hăng hái nhất trong những người đốn gỗ khi công việc xây dựng bắt đầu. Tiếng rìu của anh vọng xa mãi vào thung lũng con Sông Sữa.

Chưa đầy tuần lễ, một sự kiện xảy ra đã thay đổi dữ thái độ của anh em. Đó là trận bão tuyết thổi từ phương bắc xuống ba ngày liền. Chỉ nhờ Call phòng xa cho tích trữ nhiều củi mới cứu vãn được tình hình. Người ta chưa bao giờ tưởng tượng ra được cái rét đến thế này. Nửa người không có lửa lạnh buốt. Ngày đầu mù mịt, muốn xem ngựa phải liều đi ra gió tuyết cuốn bay mù mịt, rất dễ lạc lối.

Đàn bò chịu được thời tiết khá giỏi, tuy một số con đã dạt xuống phía Nam, đến gần Sông Sữa.

Mặc dù vậy, trong vòng mười ngày bão tuyết, một ngôi nhà gỗ đáng kể đã được dựng lên, có đủ cả lò sưởi và ống khói, tất cả đều là công trình của

https://thuviensach.vn

Po. Họ ngạc nhiên thấy Call từ chối sống trong ngôi nhà đó. Anh dựng cái lều cũ của Wilbarger ở một chỗ kín gió trong lòng suối, ngủ đêm tại đó, thỉnh thoảng đốt một đống lửa trước lều. Sáng nào anh em cũng ngỡ sẽ tìm thấy Call chết cóng nhưng thật ra chính anh lại luôn về sớm để thấy họ còn nằm ngủ trong chăn.

Anh em tiếp tục làm thêm một số việc như chuồng bãi, nhà kho, còn anh thì kiểm soát gia súc, đôi khi đem Newt cùng đi tuần với mình. Anh bắn vài con trâu rừng và dạy cậu con trai cách phanh xả chúng.

Lão Hugh đến đi tùy ý lão và tuy nói nhiều, lão vẫn thấy cô đơn, lại có khi lão bỏ đi đến mười ngày. Một hôm trở về, lão hưng phấn nói có đàn ngựa rừng cách đây mười lăm dặm. Call cùng lão và vài anh em đi xem. Đàn gồm những con nhỏ nhưng béo. Dish quăng thòng lọng bắt mười tám con dong về.

Đúng lời. Dish rút hết lương ra và chia tay anh em sau hôm bắt được ngựa rừng.

— Không quen thung thổ mà đi vào mùa đông này thì gay đấy, – Call bảo.

— Tôi đã đi đầu cánh từng ấy đường đất lên đây, tôi có thể tìm ra được đường về, – Dish nói.

Không sẵn tiền Call phải viết giấy vay ngân hàng ở Miles City và đưa giấy cho Dish cầm đến. Lúc đó sau điểm tâm, anh em đứng quanh xem. Đêm có tuyết nhỏ, bình nguyên trắng xoá.

— Mẹ kiếp, tốt hơn là làm lễ tang ngay từ bây giờ, cậu ấy khó tới được cả sông Đá Vàng, chưa nói tới Nebraska, – Soupy nói.

Call bảo Dish lấy thêm một ngựa dự bị. Mọi người xúm quanh, xao xuyến vì Dish đang dời đi. Newt như muốn khóc. Ngay cả Dish, lúc sắp lên đường cũng cảm thấy trong lòng đau đáu. Dù sao cũng đều là bạn đường của anh cả. Nhưng anh đã đi quá xa, không thể dừng lại được. Anh không sợ hiểm nghèo. Anh phải gặp Lorena. Anh lên ngựa và dắt theo một con.

https://thuviensach.vn

— Ồ, tớ thề đây này. Dish, – Đậu Ve nước mắt ràn rụa nói.

Call suy nghĩ và thấy không nên đưa thư Gus nhờ Dish chuyển hộ. Dish có thể mất tăm, điều này không khó, mà thư là những lời lẽ cuối cùng của Gus. Tốt nhất là anh giữ và tự tay đưa, tuy anh chẳng thích thú ý nghĩ này.

Hôm sau, thời tiết còn đẹp. Call quyết định đến Đồn Benton. Tin bò đã được lùa lên Montana sẽ lan đi và năm sau sẽ có những đàn theo lên, tốt nhất nên móc quan hệ với quân đội trước, nơi duy nhất ở vùng Lãnh Thổ muốn mua bò.

Tuần sau khi Call về với một đơn đặt mua ba trăm con phải giao nộp cho đồn binh vào dịp Noel, Newt đang quần một con ngựa hồng thiến trong chuồng bãi, thay vì lấy gỗ. Anh bồn chồn chờ bị Call mắng vì đổi việc nhưng Call chỉ ngồi trên ngựa xem. Newt phát hiện thấy nếu anh nói và nói những điều êm dịu thì có tác dụng tốt đến con ngựa anh đang thuần dạy. Anh thủ thỉ với nó trong khi Call xem. Cuối cùng Call xuống ngựa. Anh thú vị thấy cách làm việc yên ắng của cậu con trai – điểm khác xa với Gus. Gus thì làm gì cũng phải nói. Anh mừng thấy Newt ngả theo cái cách của mình.

99

July Johnson ngỏ lời cầu hôn với Clara trong tuần đầu tiên của năm mới. Anh đã cố ngăn mình làm vậy hàng tháng nay, nhưng rồi anh đã phải làm, hôm mang bao tải khoai tây vào nhà theo yêu cầu của Clara. Trời rất lạnh, khoai tây đóng băng cả, Clara muốn để chúng vào bếp cho tan băng. Anh vào trong bếp thấy đứa con bò ở sàn và Clara đang đánh trứng làm bánh ga tô.

Đặt khoai tây xuống bàn, anh cũng ngồi xuống.

— Chị có lấy tôi không? – Buột lời xong anh mới thấy mình điên rồ. Chị chắc sẽ nghĩ là anh say hay lú lẫn.

https://thuviensach.vn

Nhưng Clara lại chọc một ngón tay vào bột trứng sữa rồi đưa đến trước mặt anh.

— Nếm thử xem, July. Tôi sợ là cho quá nhiều quế mất rồi.

July cả quyết là chị chưa nghe thấy. Và tuy mừng vì vậy, anh lại vẫn muốn nhắc lại câu hỏi kia. Vừa lúc đó Clara làm anh thôi ngay bằng một cái nhìn.

— Anh không phải nhắc lại, tôi nghe thấy rồi. Anh có ý kiến về nhiều hay ít quế không đây?

July lúng túng, với tay lấy một ít đưa lên nếm, khen ngon. Nhưng Clara nom vẻ lại khó chịu, hay mỉa mai.

Lát sau, Lorena bước vào, bế đứa bé lên. Anh những mong cô đưa thằng bé đi nhưng cô lại ngồi xuống, hát với nó. Rồi cả hai đứa con gái cùng vào. Clara lại nhìn anh, cái nhìn làm cho anh phát điên lên được. Không nhận được câu trả lời, anh phải đi làm công việc của anh.

Đêm đó anh nghĩ phải chăng anh nên bỏ đi. Anh không thể sống bên Clara mà không nuôi hy vọng lấy chị nhưng anh chẳng phát hiện ra dấu hiệu nào là chị quan tâm đến anh. Nói chung các nhận xét của chị đối với anh đều mang vẻ châm chọc nhưng thường là phải tới khi chị ra chỗ khác rồi anh mới nhận thấy. Chị hay dạy anh cách làm việc với ngựa. Chị cảm thấy anh ít chú ý trông nom chúng. Anh lúng túng biết rằng nếu như có chị ở bên thì anh còn chú ý đến ngựa nhiều làm sao được, nhưng càng để mắt tới chị thì anh càng nhãng đi với ngựa và càng khiến cho chị bực hơn. Anh nghĩ chị đẹp tuyệt vời, đẹp đến nỗi chỉ được đi bên chị từ các lô đất về nhà khi chị vui vẻ thôi anh cũng có thể làm hăng hái liền cho cả tháng. Anh những tưởng cứ được làm việc với chị là đủ. Nhưng không phải thế – do đó câu hỏi kia mới buột ra.

Ba ngày sau nữa họ mới được ở một mình với nhau.

Thằng bé ho, Cholo được cử đi tìm thuốc. Clara ngồi với nó suốt ngày, cho nó uống mọi thứ thuốc chị biết nhưng không ăn thua. Chốc chốc anh lại vào, cảm thấy mình vụng về và vô dụng. Con anh ốm nhưng anh không biết

https://thuviensach.vn

làm thế nào với nó. Tối hôm đó, khi anh đi làm về, Clara vẫn ngồi cạnh thằng bé và bệnh của nó không giảm.

— Tôi nghĩ bác sĩ chắc sắp đến, – anh nói.

— Bác sĩ chưa kịp đến thì mọi cái đã xong.

— Chị định nói là thằng bé nguy cấp?

— Tôi nói là hoặc nó chết hoặc nó khỏi trước khi bác sĩ đến. Tôi đã làm hết mọi cách rồi, bây giờ đành trông ở thằng bé cả thôi.

Clara đứng lên và anh sững ra thấy chị đi đến ôm lấy anh, gục đầu vào ngực anh. Anh bàng hoàng cũng quàng tay ôm chặt lấy chị. Clara không ngửng đầu lên. Anh có thể nghe thấy hơi thở và ngửi thấy mùi tóc của chị.

Rồi chị lùi lại, đột ngột cũng như khi ôm chầm lấy anh. Má chị ướt dầm nước mắt.

— Có trẻ con ốm là tôi ghét lắm, – chị nói, giọng run rẩy. – Tôi căm thù cái đó. Tôi đã sợ quá rồi. Như có cái gì nó ngăn không cho tôi được nuôi lớn một thằng con trai vậy.

July nằm suốt đêm nhớ lại lúc anh nắm bàn tay chị khi chị lùi ra. Các ngón tay chị xoắn lấy các ngón tay anh một lúc. Hình như chị cần anh, nếu không sao chị lại bóp chặt tay anh. Ý nghĩ này làm cho anh xốn xang và không ngủ được, nhưng sáng sau lên phòng thằng bé ốm, anh lại thấy chị xa cách, tuy trời nắng đẹp và thằng bé đã lui cơn sốt

— Tôi lấy cà phê cho chị, – anh nói.

— Không, cảm ơn, tôi biết lối chứ, – chị nói.

Rồi chị đi qua anh, chẳng nhìn. Anh chỉ còn biết theo chị xuống nhà. Mọi người đã ăn điểm tâm nhưng cái vẻ lạnh lùng của Clara làm cho anh hết cả muốn ăn. Ăn xong, anh ra sửa chiếc bánh xe bị vỡ.

Anh chưa kịp tháo bánh xe ra chị đã đến bên. Mắt chị loé lên:

— Tôi đã bảo anh tôi sợ trẻ ốm như thế nào. Ngồi cạnh một đứa bé ốm là tôi chết được mà. – Chị đấm tay này vào tay kia. – Tôi biết nếu mất một

https://thuviensach.vn

đứa con nữa thì tôi sẽ giết ông bác sĩ vì tội không đến, hay giết anh vì đã không ngồi với tôi. Nếu anh muốn lấy tôi sao anh không đến ngồi với tôi?

— Chị có lấy tôi không?

Chị không nói.

— Không, và lúc này tôi không nói. Một năm nữa anh hãy hỏi lại tôi.

— Tại sao lại một năm?

— Vì anh đáng phải khổ một năm nữa, – chị nói. – Chỉ một đêm qua thôi tôi cũng đã khổ bằng một năm rồi, trong khi anh nằm tơ tưởng đến chuyện cưới xin.

Anh không biết trả lời sao. Anh chưa thấy người đàn bà nào nói thẳng thừng ra đến như vậy.

Chị đi đến con ngựa giống xoa xoa cổ nó rồi về nhà.

Rồi một ngày kia, Dish Bogget đến, mang lại cái tin Gus chết. Anh đã đi dọc sông Platte trong một tháng Giêng bão tuyết.

July thấy hình như Clara có một lúc ưa Dish và anh không khỏi ác cảm tuy mau chóng anh biết được rằng Dish đến là vì Lorena. Khi biết tin Gus chết, Lorena chẳng nói năng gì. Clara lập tức cho ngay Dish việc làm – mùa đông năm ấy dữ dội và họ đuổi theo công việc. July đã quen làm việc với Clara, Cholo, bây giờ anh phải cố chỉnh sao cho quen cả với Dish. Cái khó là Dish thạo ngựa hơn anh và ai cũng nhận ra ngay giá trị của Dish. Clara liền bảo anh làm những việc trước đây July làm. Bây giờ July được dành cho những việc mà một thiếu niên cũng cáng đáng được.

Tệ hơn nữa là Dish không có ý kết bạn với anh. Dish thạo đánh bài và đã thành một tay chơi bài ở bàn nhà bếp.

Dish tìm mọi cách kéo Lorena vào cuộc nhưng quá lắm thì cô chỉ đến ngồi không. Cô ngồi im lặng, không xem, trong khi July cũng ngồi im lặng như vậy, Không ngày nào qua đi mà anh không thấy những dấu hiệu khiến anh nghĩ là Clara bập vào Dish. Đôi khi July ngồi gần Lorena, cảm thấy có mối đồng cảm với cô hơn bất cứ ai ở đây. Cô yêu một người đã chết, anh

https://thuviensach.vn

yêu một người đàn bà rất ít ngó ngàng đến mình. Nhưng bất chấp hai người có chỗ giống nhau, Lorena cũng chẳng hề nhìn đến anh. Nom cô đẹp hơn bao giờ, nhưng là một vẻ đẹp trầm lắng từ khi cái tin chết chóc kia đến, chỉ có Betsey yêu hết lòng hết sức Lorena mới thỉnh thoảng nhen lên một ánh lửa trong con mắt cô.

Clara không đau khổ dữ dội khi nghe tin Gus. Năm tháng đã giữ hai người cách biệt. Khi anh đến thăm, chị đã có một niềm vui ghê gớm – nhận thấy anh vẫn còn yêu chị, chị vẫn thích anh, thích tính đại lượng và đầu óc hài hước của anh, cảm thấy tự hào mình vẫn được anh đặt lên trên những người đàn bà khác – mặc dù bao năm tháng đã qua.

Thường chị hay ngồi ở hàng hiên trên gác ban đêm, quấn trong tấm áo khoác to xù của Bob. Chị ưa cái rét cắt da thịt, cái rét như làm các ngôi sao cũng mờ nhạt đi. Nhớ lại, chị cả quyết rằng đã có một cái gì đó trong việc chị và Gus cùng cảm thấy cần phải chia tay. Ở bên anh, chị cảm thấy sẽ luôn phải đấu tranh gay gắt với anh. Ngay trong lần viếng thăm chớp nhoáng vừa qua, chị đã cảm thấy cuộc đấu tranh hình như lại đã bắt đầu, và nếu nó bắt đầu thì những tâm hồn dịu hiền hơn, như July và Lorena, có thể sẽ bị phá phách. Nhưng ở Gus, chị đã mất một đồng minh cuối cùng, chị cảm thấy càng cô quạnh hơn nữa, song chị không hề có sự tuyệt vọng, cái tâm trạng mà chị đã cảm thấy khi các con trai chị chết.

Bây giờ có July Johnson mà tình yêu gần như câm lặng. Gắn bó chặt chẽ với anh chắc sẽ chỉ làm cho chị thêm sốt ruột.

Chị buồn cười thấy anh lại ghen với Dish, người mà mối tình với Lorena lồ lộ ra ở trong mỗi cái nhìn, mặc dù chẳng cái nhìn nào lọt vào nổi được nỗi đau khổ sắt đá của Lorena. Bản thân Clara cũng chẳng thể làm biến đổi đi nỗi đau khổ đó. Nếu như nghe thấy tiếng súng nổ trong phòng Lorena, chị cũng sẽ không ngạc nhiên. Nỗi đau này không thể giảm khuây, nó giống như nỗi đau mất con của chị.

Nhìn Lorena ngồi lặng đi với nỗi đau khổ hàng ngày, Clara cảm thấy bất lực. Lorena hoặc sống hoặc chết và Clara cảm thấy sẽ là chết. Sợi dây

https://thuviensach.vn

cuối cùng của Lorena với đời là Betsey. Từng trải duy nhất với hạnh phúc của cô là Gus. Lạc thú không có quyền lực gì đối với cô – cô biết đến nó ít thôi và Clara không chờ cậy vào lạc thú để mong đưa Lorena trở lại với đời. Betsey lo ngại cho Lorena, nó thường bảo mẹ cố làm một cái gì.

Một hôm chị đã thử. Lorena đứng trong gian sảnh, tóc chưa chải, mặt thiểu não như một con vật bị đuổi đánh. Clara đứng lại ôm lấy mặt cô, cũng bất chợt như khi ôm lấy July. Nhưng ở July, nó khuấy lên hy vọng còn ở Lorena thì chẳng khuấy nổi được cái gì.

— Tôi chắc cô mong được chết đi với anh ấy, – chị nói.

— Vâng.

— Không. Bây giờ lẽ ra cô nên ở Montana với một đám người mà họ không cần biết gì hết đến chuyện cô đã yêu Gus. Họ muốn cô yêu họ. Dish muốn đến độ vượt cả qua bão tuyết đến tới đây với cô.

— Anh ấy chỉ phí thì giờ thôi.

— Tôi biết thế, nhưng đừng chờ đợi anh ấy hiểu, – Clara nói.

— Khi em là điếm, anh ấy đã mua em một lần, – Lorena nói, ngạc nhiên về cái chữ cô vừa dùng. Trước kia cô không bao giờ dùng đến nó.

— Còn Gus thì không? – Clara hỏi.

Lorena im lặng. *Gus dĩ nhiên có chứ.* Cô thầm nghĩ, *biết như thế Clara liệu có đuổi mình đi không.*

— Gus cũng làm như Dish thì lại được tất cả. Gus thì may, còn Dish không.

— Em cũng không may nốt.

Mấy hôm sau khi chị đang khâu vá, Lorena đến đứng trước mặt chị.

— Tại sao chị bảo em ở lại khi người Gus yêu chính là chị? Tại sao chị không bảo anh ấy ở lại? Nếu bảo thì anh ấy còn sống.

Clara lắc đầu.

https://thuviensach.vn

— Anh ấy yêu cả hai chúng ta. Nhưng Gus chẳng chịu mất cuộc phiêu lưu nào đâu. Không vì cô, vì tôi hay vì bất cứ người đàn bà nào khác mà bỏ đâu. Không ai giữ được Gus ở nhà. Cô là người giữ được anh ấy lâu nhất đấy, hơn cả tôi.

— Không phải thế, – Lorena không tin, nói.

— Đúng thế. Cô đẹp hơn và ít áp đặt hơn. Trước kia, khi tôi bảo Gus là lấy Bob, anh ấy nom vẻ nhẹ người đi. Thế mà anh ấy đã hỏi cưới tôi ít ra đến ba chục bận. Nhưng anh ấy thấy, nếu chiếm được tôi thì sẽ phải làm một cuộc đấu tranh, mà anh ấy thì không thích thế.

Chị im lặng một lúc nhìn vào mắt người đàn bà thiểu não.

— Bob đần không thấy ra là sẽ có đấu tranh, – chị nói. – Ngay cả khi đang bị ở trong cuộc Bob cũng chỉ nhận ra được có một nửa. Cho nên chủ yếu tôi đấu tranh với bản thân.

— Cô đơn mà, – chị nói thêm.

Chị nghĩ chuyện trò được như vậy là một dấu hiệu tốt. Lorena có thể sẽ thoát ra được khỏi nỗi đau. Nhưng đó là câu chuyện cuối cùng họ nói với nhau trong hàng mấy tháng. Lorena sống hết mùa đông trong im lặng.

Vẫn trung thành nhưng Dish bắt đầu đã cảm thấy vô hy vọng. Anh tự nhủ, nếu tình hình không khấm khá lên thì mùa hè anh sẽ về Texas và cố quên cô đi.

Nhưng khi mùa xuân tới, anh lại bảo Clara rằng sẽ vui mừng được ở lại giúp chị trông coi những đám ngựa non.

100

Call day dứt rằng Gus đã để lại một nửa đàn bò cho Lorena. Mỗi lần bán bò cho quân đội, anh vẫn gác lại một nửa số tiền cho một người đàn bà

https://thuviensach.vn

anh không bao giờ tán thưởng, người ấy nhiều phần đã quên Gus và lấy một người đàn ông khác rồi, hay thậm chí sẽ lại quay về làm điếm.

Suốt mùa đông anh sống trong lều, giữ cho mọi người làm việc nhưng chẳng chú ý mấy tới kết quả. Đôi khi anh đi săn tuy cũng chẳng thiết bắn. Anh đi vì anh không còn cảm thấy dễ chịu khi ở chung với mọi người nữa. Da đỏ chẳng quấy anh và anh em thì tự lo liệu lấy khá tốt. Soupy đã gánh vai trò cao bồi đầu đàn và thường la cà tới một hai ngày để Hugh chỉ cho Po thấy cái đầm nước nào còn có hải ly, hay một vài chỗ lý thú mà lão biết. Thèm nhạc, Lippy chơi cây phong cầm suốt mùa đông và cố làm một cây vĩ cầm bằng cái hộp đựng giày. Nó cũng cào phát ra thành những tiếng ọ oẹ nhưng cao bồi chẳng ai chịu coi đó là âm nhạc.

Noel, thèm thịt lợn, họ thịt hai con lợn xanh của Gus. Phát triển kỳ quái nhất là Jasper Fant học nấu bếp. Anh được Po đỡ đầu và tiến bộ nhanh đến nỗi khi Po đi vắng với Hugh, bữa ăn của anh em cũng không đến nỗi tồi.

Call bắt đầu nghĩ đến Gus và những gì mình đã hứa. Sắp mùa xuân rồi, anh sẽ phải lên đường nếu muốn giữ đúng lời hứa. Nhưng mới bắt đầu công việc của trại chăn nuôi, khó biết để lại quyền trông nom cho ai được. Anh hay nghĩ đến Newt. Anh theo dõi cậu con trai và ngày một thấy hãnh diện. Tính kiên trì và bản lĩnh của cậu làm cho anh thích. Anh biết để cho một cậu mười bảy tuổi chỉ huy là liều lĩnh nhưng vào tuổi này bản thân anh đã từng chỉ huy, mà hoàn cảnh lúc đó còn khó hơn bây giờ.

Đêm đó ngồi trong lều, anh nhớ lại những cố gắng của Gus khi muốn nói về thằng nhỏ với anh. Bị Gus ép thì bản chất con người anh cưỡng lại nhưng Gus chết rồi thì nay nghĩ thằng nhỏ là con mình, anh chẳng thấy khó chịu gì hết.

Anh bắt đầu đưa thằng nhỏ đi cùng tới các đồn lính, không chỉ để quen thuộc vùng đất mà còn để dự vào việc mua bán. Một lần thử con, anh bảo Newt cùng Đậu Ve đưa một đàn bò lớn đến bán cho Đồn Benton. Newt đã làm tốt, mang tiền về đúng như chính bản thân anh đi làm vậy.

https://thuviensach.vn

Việc Newt được trao quyền như thế không vừa ý Soupy. Soupy thỉnh thoảng lại gay gắt với Newt nhưng Newt cố lờ đi. Call không nói năng, hai tuần sau lại cử Newt đi đồn binh – đến mức này thì Soupy coi đó là một sự miệt thị. Anh nói nếu trò này còn diễn ra thì anh sẽ đòi tiền lương và chia tay ngay.

Call lập tức trả lương, điều khiến Soupy ngạc nhiên.

— Kìa, Đại uý, tôi không muốn bỏ đây đi mà, – anh ta van vỉ. – Về lại dưới kia thì tôi được cái gì.

— Vậy hãy trả lại tiền và nhớ rằng tôi là người quyết định ai sẽ làm gì ở đây. Nếu có điều phàn nàn nào khác nữa, cậu cứ nói tôi nghe. Hình như cậu bực Newt.

Tóc dựng đứng ở gáy Newt. Lần đầu tiên anh nghe Đại úy nói tên mình ra.

— Không có, – Soupy nói. – Cậu ấy làm tốt nhưng chưa phải là đáng đứng đầu anh em ở đây, trừ phi có lý do khác.

— Cậu ấy trẻ cần được rèn luyện. Cậu thì không cần, lý do là đây, – Call nói. – Nếu tớ bảo cậu nghe lời nó thì cậu nghe, nếu không thì có thể bỏ đi.

Soupy đỏ mặt lên, trả lại tiền Call. Đêm hôm đó, thình lình khi Newt đi ngang qua, anh co cẳng đá cho Newt một cú. Newt ngã lăn và ngay sau đó nhảy bổ vào Soupy, điên lên đến độ đánh trúng mấy quả cho tới khi Soupy vận dụng được sức nặng và từng trải vào cuộc chơi – sau đó Newt đã bị giã tơi bời, tơi bời đến mức không còn biết được là cuộc đánh đấm đã chấm dứt. Nhìn trước thấy trò này. Call lặng lẽ đứng xem. Với Newt lúc này vượt quá được sức nó là thắng lợi.

Chuyện này làm cho Soupy hết bạn bè trong khi Newt thì được mọi người tán thưởng. Vài ngày sau. Soupy lại rút lương ra và bỏ đi, rủ Bert theo cùng. Hai người cho rằng đi có đôi thì có thể đến Texas được.

https://thuviensach.vn

Call lo thiếu nhân công thì vừa may ba thanh niên ở đồn binh lại quyết định thôi lính đi làm chăn nuôi với anh. Rồi hai cao bồi thực thụ từ Miles City tìm đến, bởi nghe tin có một trại ở trên Sông Sữa. Rồi lại một thanh niên cao lớn tên là Jim lang thang đến một mình. Thay vì thiếu người. Call lại thấy nhiều người hơn cả nhu cầu. Anh quyết định đóng dấu sớm. Hàng trăm con bê đã ra đời ngày rời Texas; nhiều con đã thành bò tơ, phải vật lộn với chúng mới đóng dấu được. Công việc mất mười ngày. Đàn bò dàn ra rộng trên một vùng từ Sông Sữa đến sông Missouri. Newt tỏ ra một tay ném thòng lọng giỏi ngang tài Kim Sào.

Đóng dấu cho bò xong, cỏ xuân vừa chồi qua lớp tuyết mỏng tháng Năm, Call biết đã đến lúc anh thực hiện lời hứa với người bạn lâu năm; đưa một xác chết đã sáu tháng trời về tận Texas.

Nhưng tháng Sáu đã lại gần mà anh vẫn chưa đi. Call thường đứng xem Newt làm việc, anh vừa mới mua được mấy lứa ngựa ở đồn binh. Anh để cho thằng nhỏ làm một mình mà không hề bảo ban mách ý. Coi Newt làm việc đã thành một cái thú. Chỉ còn được vài ngày nữa thôi. Anh nghĩ thầm, đi đến Texas rồi liệu còn trở về được nữa không. Đôi khi lại cảm thấy chẳng có công việc gì cho anh làm. Cảm thấy già hơn tất cả những ai mà anh quen biết. Có lúc anh định nói với Newt điều Gus muốn nhưng lại thôi. Nghĩ tới chuyện đó anh liền thấy cổ họng thắt lại, như có một bàn tay bóp lấy.

Mới đầu, ngạc nhiên thấy Call nhìn mình làm việc với ngựa. Newt tưởng mình cần phải được theo dõi để uốn nắn. Nhưng Đại úy cứ ngồi thế im lặng hàng giờ và anh đi tới chỗ nghĩ Gus nói đúng. Đại úy có lẽ là bố anh.

Một đêm cuối tháng Năm, Call không ngủ được. Anh ngồi trước lều nghĩ tới thằng con, tới Gus và chuyến đi sắp tới. Sáng dậy, sau điểm tâm, anh gọi Newt đến bên. Anh im lặng một lúc – bàn tay nào đó lại thít lấy cổ họng anh. Cuối cùng Call cất được nên lời.

— Tớ phải đưa Gus về. Tớ đoán phải mất một năm. Cậu sẽ phải cai quản tất cả. Đậu Ve sẽ giúp cậu, với lại mọi người đều đáng tin cậy cả,

https://thuviensach.vn

người Ireland nhớ nhà thì có thể về nước.

Newt không biết sao, cứ nhìn.

— Người đàn bà ấy được một nửa số tiền khi cậu bán bò đi. Đó là yêu cầu của Gus, – Call nói. – Cậu có thể gửi vào ngân hàng cho cô ấy ở Miles City. Khi gặp cô ấy tớ sẽ báo việc này.

Newt khó tưởng tượng nổi anh sẽ trông nom tất cả anh em. Anh chờ thêm lệnh nhưng Call đã quay đi.

Muộn sáng hôm sau, anh cùng Đậu Ve và Kim Sào ra bờ Sông Sữa xem có con bò nào sa lầy không. Đại úy đi đến. Anh cưỡi con Mụ Địa Ngục và dắt con Láng Mỡ, một con lừa thồ đã theo họ từ Texas lên, cùng con Jerry, con ngựa anh ưng nhất sau con ngựa cái. Biển hiệu có chữ La Tinh của Gus buộc ở trên lưng con lừa thồ.

— Tớ chắc là Đại úy đi kia kìa, – Đậu Ve nói.

Call đến chỗ họ, xuống ngựa và mọi người ngạc nhiên thấy anh bỏ yên trên lưng con ngựa cái ra để lên lưng con Jerry. Rồi anh dắt con ngựa cái đến chỗ Newt đứng.

— Xem cái yên của cậu có hợp với nó không, – Call nói.

Ngạc nhiên quá. Newt nghĩ đã nghe lầm.

— Làm gì ạ? – Cuối cùng anh hỏi.

— Để yên của cậu vào lưng nó, – Call nhắc lại. Anh thấy mệt mỏi và nói năng khó nhọc.

— Tôi sợ nó không chịu, – Newt nói. Nhưng Call im lặng và anh đành nghe lời. Call đưa dây cương cho Newt và lấy khẩu Henry ra khỏi túi yên, đổi lấy khẩu Winchester của Newt.

— Chống đám gấu cụ, cậu sẽ cần đến nó, – anh nói.

Khi quay lại nhìn Newt, anh quyết định sẽ bảo anh là bố nó, như Gus vẫn muốn thể nhưng lại thấy rằng không thể. Nỗi xấu hổ quá lớn đã chẹn lời anh lại. Cả đời anh đòi mọi người trung thực và những ai không thế được thì

https://thuviensach.vn

anh đơn giản cho họ nghỉ việc. Bản thân anh còn kém xa họ vì anh không trung thực ngay cả với con trai anh.

Nhìn Call, Newt thấy buồn hơn bao giờ hết. Cứ đi đi, anh muốn nói tuy anh không muốn Đại úy đi. Anh còn quá trẻ, anh không muốn được đảm nhận tất cả công việc này. Ngay Sean O'Brien bị rắn cắn đầy người lúc sắp chết nom cũng không đau đớn như Đại úy lúc này.

Call bước lên mấy bước ôm lấy Newt, mạnh đến mức Newt nghĩ các ngón tay Call thục vào tận xương. Rồi Đại úy quay lại cố leo lên mình con Jerry. Giá mà anh được chết cùng Gus. Con anh đứng kia mà anh không thể gọi nó là con.

Call đến bắt tay Đậu Ve, khiến Đậu Ve ngạc nhiên không ngậm được miệng lại. Giây phút cuối cùng Gus đã bắt tay anh, bây giờ thì là Call.

— Giúp Newt nhé, – Call nói. – Nó cần một người vững vàng.

Tuyệt vọng trong lòng. Newt leo lên con Mụ Địa Ngục đi xuôi sông xuống. Anh mong Đại úy còn ngoái lại, có thể là quên một cái gì hay một lời nào đó. Nhưng khi quay lại, anh thấy Đại úy chỉ còn là cái bóng lờ mờ trên bình nguyên dằng dặc. Ông đã đi và sự tình sẽ chẳng được như Newt hy vọng – chẳng bao giờ.

Đậu Ve và Kim Sào im lặng theo sau Newt. Đậu Ve thấy già đi và lo lắng. Trong vài phút, toàn bộ nền đất dưới chân anh đã xô chuyển. Ba chục năm liền Đại úy ở đây ra chỉ thị và luôn luôn ở bên Đại úy. Vậy mà bây giờ hết rồi.

101

Ở Miles City, Call thấy cỗ áo để thi hài Gus đã bị phá phách. Cái gì đó đã xục vào trong lán và đánh đổ cổ áo quan xuống đất. Theo bác sĩ có lẽ là một con sói cái hoặc một con báo *cougar*, cỗ áo quan bị long ván và thú vật

https://thuviensach.vn

đã tha mất cái cẳng bị cưa cụt đi. Vẻ mặt của Call khi biết tin đã làm cho bác sĩ cực kỳ lo sợ.

— Tôi trông nom cẩn thận lắm. Cái chân ấy đằng nào cũng bị mất từ lúc ông ấy chưa chết rồi, – ông nói.

Call chẳng muốn cãi. Anh tìm người thợ mộc bảo sửa lại cỗ áo quan. May sao hôm đó anh lại mua được một cỗ xe cũ nhưng vững chãi. Hôm sau, vào buổi sáng lạnh cắt da, anh lấy vải bạt phủ cỗ áo quan rồi lùa nó lên xe rời Miles City.

Hôm sau thời tiết khá hơn, anh đã đi một đoạn dài cùng với khoảng một trăm da đỏ Quạ dời xuống phía Nam. Đều quan tâm đến việc anh mang cỗ áo quan, họ hỏi nhiều về con người nằm ở bên trong.

Nhưng khi tới Wyoming, anh đi cả mười ngày trời không gặp một bóng người. Những người đầu tiên anh thấy lúc tới Nebraska là năm thanh niên da đỏ đã kiếm ở đâu ra được một ít rượu mạnh. Biết anh chở một xác chết, họ lảng đi, mặc dù đói.

Anh ân hận đã đem Gus đến chỗ hai người đàn bà, nhưng làm sao được, vì anh có phận sự đưa thư của Gus cho họ. Sông Platte đầy vịt và ngỗng trời, anh nghe thấy tiếng chúng quàng quạc suốt ngày tuy đi cách sông đến một dặm.

Anh thường nghĩ đến những người anh để lại trên Sông Sữa, đến Newt. Liệu nó có quản được tốt con ngựa cái không, liệu có ai đã bỏ trại đi chưa.

Rồi anh chưa kịp kìm cương lại ở nhà Clara, nơi anh thấy Dish đang chọn ngựa với người sê ríp trẻ tuổi, thì người đàn bà đã lập tức gây sự ngay với anh.

— Thế là ông làm cái việc ấy đấy, có phải không ông Call? – Chị nói khi thấy anh. Một ánh chế giễu trong mắt chị làm anh ngạc nhiên vì anh chẳng qua cũng chỉ là làm đúng lời yêu cầu của con người đã từng yêu chị dai dẳng đến như thế mà thôi. Chắc là Dish đã nói việc Gus muốn đưa xác xuống Texas.

https://thuviensach.vn

— Đúng, cậu ấy yêu cầu tôi và tin là tôi sẽ làm, – anh nói, thầm nghĩ tại sao chị không ưa mình như thế.

— Gus thì điên còn anh thì rồ, – Clara nói sỗ. – Chôn anh ấy ở đây rồi trở về với con trai anh và người của anh đi. Họ cần đến anh. Gus có thể nghỉ với các con trai tôi.

Call choáng lên nghe chị nói *con trai anh*.

— Tôi đã bảo Gus là chị muốn giữ Gus ở đây, – anh nói.

— Tôi luôn luôn giữ Gus ở chỗ nào mà tôi thích, thưa ông Call. Tôi đã giữ anh ấy ở trong ký ức tôi mười sáu năm nay. Bây giờ là đang nói đến chuyện chôn. Đưa lên mô đất kia rồi tôi bảo July với Dish đào cho một cái huyệt.

— Nhưng cậu ấy không bảo tôi như thế. Hình như lại muốn chôn ở cái chỗ hai người đã ăn pích ních, ở Texas ấy.

— Gus đúng là điên.

— Vì hai người đã ăn pích ních ở đó mà, – Call nói.

— Đúng, tôi nhớ chứ. Chúng tôi phần nhiều hay cãi nhau. Anh ấy muốn cái tôi không cho. Tôi thì lại muốn cái anh ấy không có. Lâu lắm rồi, từ trước ngày các con tôi chết kia.

Nước mắt chị chảy ra như mỗi lần nói tới các đứa con chết. Chị biết người đàn ông này không hiểu điều chị nói và chị cũng chẳng hiểu chị đang nói cái gì, chỉ biết cứ nhìn thấy anh ta là chị ghét một cách vô lý thế thôi.

— Có viết cho chị một cái thư, – Call nói, nhớ lại tại sao mình lại đến. – Có một thư cho chị và một cái cho cô ấy. Gus để cho cô ấy nửa đàn bò của chúng tôi. – Anh cởi túi yên lấy ra hai bức thư đưa cho Clara.

Rồi anh thấy Clara đi đến con lừa kéo cỗ áo quan, vỗ vào cổ nó nức nở. Chị vùi mặt vào con lừa. Rồi cầm hai bức thư và không nhìn Call, chị chạy vội vào trong nhà.

https://thuviensach.vn

Dish và July đứng trên các lô đất nhìn. Dish cảm thấy hơi nôn nao khi thấy cỗ áo quan đựng Gus. Anh chưa rũ được nỗi căng thẳng đối với cái chết.

Như bị lãng đầu óc. Call đi vài bước đến phía các lô đất rồi dừng lại. Dish đến chào, choáng lên trước sự biến đổi của con người này. Nom như một ông già, hốc hác, râu ria đã lốm đốm muối tiêu.

— Gặp ông mừng quá, – Dish nói, – anh em sao?

— Qua cả mùa đông chẳng ai làm sao, cả bò cũng vậy, – Call nói, thấy rất mệt.

Rồi anh thấy Dish nhìn quá về đằng sau anh. Call quay lại và thấy người đàn bà tóc vàng đang đi ở trong nhà ra. Cô đến bên xe rồi đứng cạnh cỗ áo quan.

Dish muốn cho tất cả mọi thứ để đến được với Lorena, nhưng anh biết là không thể. Anh dẫn Đại úy xuống các lô đất, cố làm cho ông chú ý tới các con ngựa nhưng tâm trí Call đã để ở đâu mất cả rồi.

Lúc họ về ăn tối, Lorena vẫn cứ đứng ở bên cỗ xe.

— Ta có phải bảo Lorie về không? Sợ cô bị bỏ lại một mình ngoài tối, – Dish hỏi.

Clara không trả lời. Nhìn Call lóng ngóng cầm dĩa chị hối hận đã gay gắt lúc anh mới đến nhưng chị không xin lỗi.

Sau bữa tối đàn ông ra ngoài nhà hút thuốc, tất cả đều mừng được thoát khỏi nạn ngồi bên những người đàn bà im lặng. Clara quay về phòng. Bức thư của Gus ở trên bàn. Chị thắp đèn lên nhặt lấy bức thư, cạo cạo vết máu khô còn dính vào một góc tờ giấy gấp lại.

— Tôi không nên đọc mới phải, – chị nói to một mình. – Tôi không thích ý tứ những lời lẽ của người chết.

— Gì cơ mẹ? – Betsey hỏi. Nó vừa mới leo lên gác.

https://thuviensach.vn

— À, một người đàn bà điên rồ tự nói với mình đây mà. – Con để mẹ một mình, cho Martin đi ngủ đi, – chị nói.

Chị mở bức thư, chỉ vài lời viết bằng một bàn tay run rẩy.

Clara thân yêu!

Anh sẽ biết ơn nếu em trông nom cho Lorie. Anh sợ cô ấy không chịu đựng được chuyện gay go này.

Anh chỉ còn lại một chân lúc này và cuộc đời này đang mờ nhạt nhanh đi cho nên anh chẳng thể nói nhiều hơn được nữa. Chúc em và những đứa con may mắn, anh mong em sẽ làm ăn tốt với đám gia súc.

Clara ra ngoài hiên thượng ngồi hàng giờ đồng hồ. *Nhiều người chết quá,* chị nghĩ. *Tại sao nó chưa đến với ta?*

Vòm trời tối không trả lời chị và rồi chị xuống nhà, đi ra với Lorena lúc này vẫn đứng bên cỗ xe.

— Cô có muốn tôi đọc cho bức thư không? – Chị hỏi, biết Lorena không đọc được. Chữ viết ngoáy lắm.

Lorena nắm chặt bức thư trong tay.

— Không, em giữ mới được. Anh ấy đã viết tên em vào đây. Em đọc được. Em sẽ cứ phải giữ nó.

Cô không muốn Clara đọc bức thư. Nó là thư của Gus gửi cho cô. Lời lẽ bên trong không nghĩa gì.

Clara đứng với cô một lúc rồi quay vào.

Trăng lên muộn và đám đàn ông đi về phía cái lán gần các lô đất, nơi họ ngủ. Ông già Mexico ho. Lát sau Lorena nghe thấy Đại úy lấy giường cuốn đi. Cô mừng khi đèn trong nhà tắt hết và những người đàn ông đã đi cả. Cái đó làm cho cô dễ tin hơn rằng Gus biết cô đang đứng ở đây.

https://thuviensach.vn

Họ đều quên anh mất rồi. Họ đang làm những việc của họ, cô nghĩ. *Nhưng em thì không. Bất cứ lúc nào, dù là ngày hay đêm, em vẫn nghĩ đến anh. Anh đến và lấy em đi khỏi hắn. Chị ấy có thể quên, họ có thể quên nhưng em thì không, Gus ơi, không bao giờ.*

Sáng sau, Lorena vẫn cứ đứng bên cỗ xe. Đám đàn ông không biết làm thế nào. Clara dọn ăn điểm tâm và họ đều nhìn qua cửa sổ thấy cô gái tóc vàng đứng như một pho tượng, lá thư của Gus nắm chặt trong tay.

— Vì cô gái này, tôi mong anh quên lời hứa của anh đi, – cuối cùng Clara nói.

— Tôi không quên được lời hứa với bạn, – Call nói. – Tuy tôi nhận rằng thế là điên.

— Gus là tất cả với cô gái. Ai sẽ giúp tôi nếu cô ấy cứ quên cả mình đi?

Clara biết không lay chuyển được Call trừ phi bắn chết anh. Chỉ mỗi việc cô gái đứng cạnh cỗ xe mới còn làm anh chưa vội lên đường. Chị cáu là Gus đã mê sảng, nếu tỉnh táo khéo anh sẽ rút bỏ yêu cầu kéo xác anh đi những ba nghìn dặm về chôn ở một chỗ đã từng với chị ngồi ăn pích ních. Điều làm chị cáu hơn cả là sự ích kỷ của Gus. Anh đã buộc người bố phải xa người con vì một chút lãng mạn của mình.

Rồi thình lình Lorena ngã sụp xuống đất, bất tỉnh. Họ vội đưa cô lên gác. Nhân lúc đó Call buộc con lừa nâu vào cỗ xe và lên ngựa. Anh đã sẵn sàng khởi hành.

Clara đi ra cố thử một lần nữa. Dish và July đang bắt tay Call.

— Một lần nữa tôi nói rõ chuyện này ra, Call. Một đứa con trai còn sống hơn là một người bạn đã chết. Anh có hiểu như thế không?

— Đã hứa thì phải làm, – Call đáp.

— Lời hứa là một lời nói. Một thằng con trai là một cuộc đời, – Clara nói. – Một cuộc đời, thưa ông Call. Tôi đáng được nuôi các đứa con trai hơn là anh, thế mà tôi lại bị chết cả ba đứa. Tôi bảo với anh rằng chả có lời hứa

https://thuviensach.vn

nào đáng để anh bỏ thằng nhỏ ấy ở lại trên kia. Nó có biết nó là con anh không?

— Tôi cho là nó biết, tôi cho nó con ngựa của tôi, – Call đáp, thấy khốn khổ khốn nạn phải nghe chị nói về chuyện này.

— Ngựa của anh chứ đâu phải tên họ anh? Anh không cả cho nó đến cái họ của anh chứ gì?

— Tôi đánh giá ngựa hơn tên họ, – Call nói, quay đầu ngựa đi và giận điên lên. Clara cứ đi theo bên cạnh.

— Tôi sẽ viết thư cho nó, – chị nói. – Tôi sẽ xem nó có mang họ của anh không. Tôi còn nói với anh một điều khác nữa. Tôi tiếc là anh với Gus đã gặp nhau. Các anh chỉ làm có mỗi việc là hủy hoại lẫn nhau mà thôi, chưa nói tới hủy hoại những người gần gũi với các anh. Một lý do nữa tôi đã không lấy anh ấy là tôi không muốn sẽ phải ngày ngày đấu đá với Gus cả đời tôi. Đàn ông và những lời hứa của các người ấy ư? Chúng chỉ là cái cớ để các người thực hiện những gì mình dự định làm, tức là bỏ đi mà thôi. Ông nghĩ lúc nào ông cũng đúng – đó là thói tự hào xấu xa của ông, thưa ông Call. Nhưng ông không có làm đúng đâu, sẽ lại là một người đàn bà buồn khổ nào đó gánh chịu khi cần đến mọi cái ở ông. Ông là một kẻ hèn nhát hợm hĩnh. Vậy nên tôi coi thường ông, với những cái trước kia ông đã làm, với tất cả những cái hiện giờ ông đang làm.

Clara không kiềm chế được nỗi đắng cay của mình. Ngay lúc này chị biết người đàn ông vẫn nghĩ rằng anh ta đang làm điều phải. Chị đi cạnh con ngựa, tuôn hết ra nỗi căm phẫn của mình cho tới khi Call cho ngựa chạy nước kiệu, cỗ xe với cỗ áo quan xóc nảy trên mặt bình nguyên gập ghềnh.

102

Suốt cả một tuần, từ sông Platte xuống và qua sông Cộng Hòa, Call không quên được những điều Clara nói: anh chưa bao giờ làm đúng, anh và

https://thuviensach.vn

Gus đã hủy hoại lẫn nhau, anh là một kẻ hèn, chị sẽ đem thư đến cho Newt. Anh sống hết đời, nghĩ rằng mình luôn biết nên làm gì, thế mà bây giờ một người đàn bà ném vào anh rằng anh chẳng hề biết gì hết. Anh thấy khó lòng quên được một lời nào của Clara. Những lời chị nói đâm nhói vào tim anh, óc anh.

Trước khi Call tới Kansas, tiếng đồn đã lọt đến trước, rằng một người đang mang một cái xác xuống tận Texas. Bình nguyên đầy kín các đàn bò vì đang là giữa mùa hè. Cao bồi loan đi, lính tráng loan đi. Da đỏ cũng nghe thấy, nhiều khi anh thấy một số người trong họ táo bạo đến nhìn anh. Có người còn hỏi cả anh. Tại sao không chôn chiến hữu kia đi chứ? Ông ta là bậc thánh nhân cần phải chôn ở một nơi đặc biệt à?

Không, Call đáp. *Không phải thánh nhân đâu.* Giải thích có câu ấy thôi. Anh đã đi tới ý nghĩ có lẽ Gus đã quẫn trí khi đề ra việc này, còn anh, anh cũng đã quẫn trí khi nhận lời.

Một tuần liền ở Kansas anh gặp tám đàn bò – chưa ra khỏi đàn này đã đâm vào đàn khác. Cái lợi duy nhất là các chủ bò rất hào hiệp với anh về dây thép và kìm. Đến lúc này cỗ xe phần lớn là bằng dây thép chằng. Anh biết nó khó mà đến được Texas nhưng anh cứ đi, lúc nó vỡ toang ra thì anh sẽ làm gì đây, điều này anh không biết.

Cuối cùng bị hỏi về Gus và mục đích chuyến đi nhiều quá, không chịu được, anh đã rẽ sang phía tây, vào Colorado, có ý vòng xa các đường chính lùa gia súc. Anh ngán gặp người. Những lúc anh được yên tĩnh duy nhất là vào buổi chiều tà, khi anh đã quá mệt, chẳng thể nghĩ được, chỉ còn lắc lư cùng với Gus.

Anh vào qua Denver, nhớ là chưa gửi điện mà anh đã hứa cho người anh của Wilbarger báo tin ông ta đã chết. Một năm qua rồi, và anh cảm thấy nợ Wilbarger việc này, tuy anh đã hối hận là vào thị trấn, một chốn ầm ĩ đầy những người làm mỏ và người chăn nuôi. Cảnh cỗ xe với chiếc áo quan đã làm cho thiên hạ xúm lại đông đặc ở trước cửa nhà bưu điện.

https://thuviensach.vn

Anh mừng khi cái thị trấn này lùi lại ở sau lưng và từ đó anh đi đêm để tránh người hơn nữa, tuy như vậy anh khó nhìn rõ các ổ gà và gay go cho cỗ xe. Một đêm thấy đồng đất quá xấu, anh cắm trại lại bên sông Hỏa Ngục. Anh nghe thấy tiếng ngựa chạy đến và vội cầm súng lên. Chỉ là một con lừa và một người cưỡi nó, té ra anh đã biết từ xưa, một người chăn nuôi nổi tiếng. Anh và con người to lớn này đã từng ở Trung đoàn Biên Giới, khi anh cùng với Gus được phái lên vùng đó. Ông ta cưỡi thẳng đến đống lửa trại, không xuống ngựa.

— Tôi thích đi cùng với người ở đồng đất này, tôi không ngờ lại là anh, – ông ta nói.

— Mời ông nghỉ lại đây. – Anh nói.

— Không, bận quá, cũng không dừng lại được, – ông nói. – Tôi đoán đây là McCrae, – ông liếc nhìn cỗ áo quan.

— Cậu ấy đấy, – Call nói.

— Tôi nợ cậu ấy cái vụ quét hộ đám cướp trên sông Canadian, cậu ấy không làm thì tôi phải làm.

— Được, bây giờ cậu ấy không thu được nợ nữa rồi, – Call nói. – Thế mà cậu ấy lại để cái thằng giết người khốn nạn ấy nó chuồn mất.

— Không hề xấu hổ cho McCrae đâu, – ông ta nói. – Mới đây một phó sê ríp may tay đã bắn trúng ngựa nó. Họ định treo cổ nó tuần tới ở Santa Rosa, anh đi gấp lên là xem được đấy.

Call đưa cỗ xe qua đèo Raton rồi xuôi vào đồng cỏ mênh mông bang New Mexico, vội vã đến Santa Rosa, suýt làm hỏng cỗ xe. Đến nơi thì biết là hoãn treo cổ tới tuần sau. Call có dịp báo một người thợ rèn sửa lại hoàn toàn cho nó.

Ai ở vùng Lãnh Thổ cũng muốn xem treo cổ Vịt Biếc. Thị trấn nhỏ đầy những cao bồi, đàn bà con trẻ thì ngủ trên xe ngựa. Vịt Biếc đánh phá vùng đồng cỏ này đã lâu quá, giết chóc, cướp bóc, hãm hiếp đã ghê gớm quá, đến

https://thuviensach.vn

nỗi người ta đặt ra những điều dị đoan về hắn. Một số người, đặc biệt là đàn bà, cho rằng hắn không chết được.

Hai ngày trước khi treo cổ. Call quyết định đến gặp tên tù. Anh đã gặp người bắn hạ hắn. Ông này béo phị và uống bí tỉ, điều làm cho anh khẳng định ông ta bắn trúng được là may tay. Nhưng ai ở đây cũng phải mời ông phó sê ríp may tay này một chầu rượu. Kể đi kể lại thành tích, người anh hùng đâm ra khản đặc giọng lại, và say.

Nhà giam chỉ có ba xà lim, Vịt Biếc ở xà lim giữa, không có cửa sổ.

Call chưa thấy ai quấn bọc trong xích xiềng như Vịt Biếc lúc này. Hắn coi vẻ dửng dưng với mọi sự. Hắn nằm tựa tường, hai mắt lim dim khi Call đến.

Vịt Biếc mở mắt ra nhìn Call.

— Tao nghe mày tha cái thằng bạn thối inh của mày đến chỗ treo cổ tao, – hắn nói.

— Tình cờ thôi, – Call đáp.

— Tao lẽ ra thịt nó rồi nếu như có cơ hội, – Vịt Biếc nói.

— Nó giết toi mày thì có, – Call đáp. – Hoặc là tao.

— Tao đã hiếp đàn bà, bắt trẻ con, đốt nhà, giết đàn ông, ăn cắp ngựa, cướp bò… – Vịt Biếc mỉm cười. – Muốn trấn lột cái gì cứ việc tùy thích ở trên khắp vùng đất này, ngay từ khi mày còn làm việc luật pháp. Thế mà mày mãi hôm nay mới được ngắm nghía mặt tao. Tao không nghĩ là mày giết được tao đâu.

Call biết trong điều hắn nói có sự thật.

— Tao coi khinh bọn chó đẻ Cảnh vệ chúng mày, tao sẽ còn giết cả một lô một lốc chúng mày.

— Tao không tin, – Call nói. – Trừ phi mày biết bay.

— Tao bay được đấy, – Vịt Biếc cười mỉa. – Một bà già dạy tao. Mày chờ sẽ thấy tao bay.

https://thuviensach.vn

— Tao chờ.

Hôm treo cổ, người xem chật ních quảng trường trước tòa án. Call buộc lừa ngựa cách đó vài trăm mét rồi len lỏi vào xem đúng lúc đưa Vịt Biếc ra, Hắn vẫn đeo xích xiềng và quấn cái băng bẩn trên trán. Người ta đưa hắn vào tòa án rồi lên gác. Call đang ngỡ nhận ra trong đám đông một người trước là lính của mình thì nghe thấy kính cửa thình lình vỡ loảng xoảng. Vội nhìn lên, và tóc gáy Call dựng ngược. Vịt Biếc đang bay trong những vòng dây xích ở giữa trời. Hắn tìm cách tung mình qua cửa sổ tầng ba và không chỉ có một mình. Hắn *tiện tay* lôi theo một ông phó sê ríp và cả hai rơi xuống mặt đá quảng trường trước tòa án. Vịt Biếc chết ngay, ông phó sê ríp kêu gào.

Tất cả đều bàng hoàng. Call đi đến cúi xuống cạnh hai người.

— Tao cho là mụ già dạy không đến nơi đến chốn, – Call nói với tên cướp

Sê ríp cuống quýt bảo sáu người được cho là nốc rượu ngà ngà đưa Vịt Biếc treo lên giá. Lát sau, xác tên cướp lủng lẳng trên nóc tòa án.

Call đi theo dòng sông Pecos xuống phía nam qua New Mexico. Anh biết như thế nguy hiểm – trong những năm hạn hán, cỏ bình nguyên khô nâu như hiện nay, da đỏ cũng theo sông đi. Nhưng anh còn sợ hết nước uống hơn. Đường xấu, cỗ xe và chiếc quan tài nhảy lên vô tội vạ. Chiếc áo quan đã để dò ra một vệt muối dọc đường.

Một hôm, bên trên bến Đầu Ngựa, khi lim dim ngủ, bỗng cảm thấy có cái gì đạp vào người, anh lập tức đưa tay sờ sườn. Anh phóng ra sông, liếc thấy một người thấp bé da nâu vùng dậy ở sau một cây xương rồng *yucca* cao lớn, anh xuống sông quá vội và cỗ xe đâm phải một tảng đá lớn bên rìa nước, lật ngang, cỗ áo quan nằm dưới. Call ngoái nhìn thì thấy bốn người da đỏ. Anh xuống ngựa lùi dọc sông lên phía bắc chút ít, bắn trúng được một.

Dòng sông Pecos hẹp nhưng chảy xiết. Cỗ áo quan ở dưới nước, anh phải nhờ con lừa kéo nó lên khỏi bùn. Anh biết mình đang túng quẫn vì cỗ xe hỏng mà đường đến Nam Guadeloupe còn những năm trăm dặm. Anh cố

https://thuviensach.vn

lật cỗ áo quan lên nhưng anh đã kiệt sức. Anh mở cỗ áo quan ra, gói xác bạn vào một tấm vải bạt anh vẫn dùng để che đêm. Rồi anh buộc cái bọc vào tấm biển hiệu của Gus, bản thân nó sương gió đã tàn tạ, chữ viết bên trên mờ gần hết. Anh hạ một cây sồi nhỏ đẽo tạm thành trục xe, cắm tấm biển hiệu vào giữa hai bánh xe. Nó là một cái xe trượt thì đúng hơn một cỗ xe kéo, nhưng nó đi.

Vết thương ở sườn nhẹ nhưng bắt đầu làm phiền anh. Anh lên cơn sốt, mơ màng thấy da dỏ nấp sau những bụi *yucca*, thấy những người cưỡi ngựa. Một lần thấy Deets và một lần Vịt Biếc. Anh trách Gus về tất cả sự rắc rối này. Cả đời Gus chỉ tìm cách đưa anh vào những tình thế lôi thôi, và đều đưa được.

Jake nó đưa tớ đi còn cậu thì đưa tớ về, có lúc anh to tiếng nói một mình.

Ngày thứ ba nước hết. Lừa và ngựa đều oải. Rồi con lừa, con Láng Mỡ quyết định không đi nữa mà lăn ra chết. Anh phải cho con ngựa kéo cỗ xe. Và không ngờ nó đến được Colorado. Sau đây thì không sợ nữa rồi, tuy vết thương của anh chảy mủ, làm cho anh nhớ tới Lippy. Đôi khi nghĩ đến đám trẻ trên kia, anh lại ứa nước mắt.

Lúc Call đến được quả đồi nho nhỏ với bụi cây sồi trên sông Guadeloupe, tấm biển đã gần như hỏng. Dòng ngạn ngữ La Tinh mà Gus hãnh diện thì đã vỡ rơi từ lâu. Chỗ nói về lợn không còn, kể cả chỗ nói họ cho thuê gì và bán gì cùng với tên Deets cũng vậy. Anh toan cố lấy chỗ có tên Gus nhưng dây thừng cọ đã mờ cả, tấm biển hiệu rút cục chỉ là những mảnh ván ghép. Phía trên cùng chỉ dòng chữ *Công ty Gia súc và điếm thương nghiệp cho thuê ngựa Hat Creek* là còn đọc rõ.

Call đào huyệt bằng cái xẻng con. Mệt, anh phải đào gần hết ngày và anh đặt xác Gus xuống đó.

— Đấy, – anh nói. – Việc này sẽ dạy tớ thận trọng hơn khi hứa cái gì đấy.

https://thuviensach.vn

Anh dùng tấm biển làm một chữ thập, buộc nó vào một cành cây *mesquite*.

Nhưng tên của Gus lại không có trên tấm biển mặc dù đây là mộ anh. Call lấy dao định khắc tên vào nhưng gỗ rắn và nứt toác, anh sợ có thể làm vỡ nó mất. Cuối cùng anh chỉ khía được hai chữ A.M ở mặt bên kia của nó. Nó sẽ chẳng bền đâu, anh biết ai đó không tìm ra công ty nào ở đây sẽ cáu mà đá tung nó đi thôi. Dẫu sao thì Gus cũng đã được ở chỗ mình muốn. Và Call biết thiếu gì nhân vật hay ho nằm dưới những nấm mồ vô danh.

Mệt nhoài, vết thương chảy mủ. Call thấy mình không còn sức đâu mà về lại Montana và dù anh có sức đi nữa thì con ngựa cũng chẳng chịu.

Call quay về phía Nam, đến San Antonio, nghĩ tìm thấy được một bác sĩ. Nhưng khi tới nơi thì anh cứ quanh quẩn mãi; hình như anh bắt đầu sợ thấy người. Anh lại cưỡi con ngựa phờ phạc đi tiếp xuống phía nam, cảm thấy có thể đi đến Bồ Câu Cô Đơn hay bất cứ một chỗ nào khác.

Qua con sông Nueces xanh rờn, anh nhớ lại những con rắn và cậu thanh niên Ireland. Anh biết nên vòng qua tìm bà góa Spettle báo cho hay bà đã mất một đứa con nhưng lại quyết định các tin không lành thì có thể đợi. Nó đợi cũng đã một năm rồi.

Anh vào Bồ Câu Cô Đơn cuối một ngày tháng Tám chỉ để sửng sốt lên vì tiếng chuông báo ăn ròng rã, cái tiếng chuông Bolivar thích quạng bằng một thanh xà beng gãy. Tiếng chuông làm anh ngỡ mình đang đi vào xứ sở những hồn ma. Anh cảm thấy mụ mị đi, nghĩ thầm lúc về nhà chắc bọn trẻ đã đều ở cả đó.

Nhưng khi anh lóc cóc băng qua những bụi sồi gai đến nhà kho của Hat Creek thì anh nhìn thấy chính là lão Bolivar đang đánh chính cái chuông xưa với chính cái xà beng ngày ấy. Tóc ông già đã bạc và tấm chăn quàng người thì hôi hám hơn bao giờ.

Nhìn lên, thấy Call hiện ra trên mình ngựa trong ánh mặt trời lặn sau lưng, Bolivar quẳng thanh xà beng, suýt nữa thì trượt chân ngã. Lần ông trở về Mexico là một thử thách và một thất vọng. Các con gái ông đã lấy chồng

https://thuviensach.vn

và bỏ đi cả, bà vợ không nguôi nỗi giận về những năm tháng ông bỏ lơ bà. Lưỡi của bà như một cái cưa và ánh mắt của bà làm cho ông khổ sở. Thế là một hôm ông bỏ bà đi mãi mãi, tới Bồ Câu Cô Đơn, sống trong một ngôi nhà bọn Mỹ đã vứt lại. Ông mài dao kiếm ăn, với ông miếng ăn chủ yếu là cà phê và đậu. Ông ngủ trên lò bếp, chuột đã gặm tan những chiếc giường ngày trước. Ông trở nên đơn độc, không nhớ nổi mình trước đây là ai. Nhưng tối tối ông vẫn cầm thanh xà beng gãy quạng vào cái chuông– tiếng chuông vang khắp thị trấn và dội qua con sông Rio Grande sang Mexico.

Lúc Call xuống ngựa buông dây cương, lão Bolivar bước đến run rẩy, vẻ không tin trên mặt.

— Ôi, *Capitán, Capitán* [Đại úy, Đại úy], – ông nói, giọng đã bắt đầu lập bập. Nước mắt lăn trên gò má xù xì. Ông túm chặt lấy hai cánh tay Call, tựa như mệt lả và sắp ngã.

— Ổn cả mà, Bol, – Call nói. Anh dắt ông già run lập cập vào trong nhà, bây giờ tan hoang và hôi hám, mạng nhện cứt chuột khắp nơi. Bol dọn loanh quanh rồi pha cà phê và Call đứng ở hiên trước uống một tách. Nhìn xuôi xuống dưới phố anh ngạc nhiên thấy thị trấn nom không giống trước. Một cái gì đó đã không còn như cũ. Thoạt tiên anh không nhận được ra là cái gì và anh nghĩ có thể do bụi hoặc do anh nhìn lầm nhưng rồi anh nhớ ra quán rượu Đậu Khô. Chính là cái quán rượu có vẻ không còn ở chỗ cũ nữa.

Call đem ngựa xuống nhà kho mất mái, cởi yên ra cho nó. Cái máng bằng đá đầy nước, và nước trong veo, nhưng không có ngựa uống.

Rồi tò mò xem liệu quán rượu có thật sự còn hay không, anh đi qua lòng lạch Hat Creek cạn khô bước vào phố chính.

Chưa kịp rẽ vào phố anh đã thấy một người cụt chân đi về phía anh trong bóng tối chập choạng. Kìa, Gus? Anh nghĩ, trong một thoáng giây không biết mình đang ở với người sống hay với người chết đây. Anh nhớ đã ngồi trong nấm mồ và một lúc không nhớ được là mình đã leo lên khỏi đó.

Nhưng người cụt chân té ra là Dillard Brawley, ông thợ cạo đã gào kêu đến vỡ cả cổ họng cái lần anh và Gus cắt bỏ cho cái cẳng rết cắn.

https://thuviensach.vn

Phần mình, thấy Call đứng ở đường phố, Dillard sững sờ đến nỗi suýt thì đánh rơi ít cá măng ông xoay sở bắt được ở dưới sông lên. Trời tối dần, ông phải ghé lại sát bên để xem có đúng là ông Đại úy hay không.

— Kìa, Đại úy, – Dillard lào phào, – ông và anh em rút cục lại trở về rồi đấy ư?

— Bọn trẻ không về, – Call nói. – Mình tôi thôi. Cái quán rượu đâu rồi?

Anh có thể thấy mình hỏi đúng. Cửa hàng chạp phô vẫn đó, nhưng quán rượu không còn.

— Cháy rồi. Cháy gần năm nay rồi.

— Ai gây ra? – Call hỏi.

— Chính Wanz đốt. Cháy luôn cả trong đó. Khóa trái mình lại ở trong phòng cô điếm rồi không ra được.

— Kìa, lại thế nữa? – Call nói.

— Cây dương cầm cháy cả với ông ta. Người bên nhà thờ giận lắm. Họ nghĩ ông ta muốn tự tay quay rán mình thì ít nhất cũng phải đẩy cho cái đàn lăn ra cửa đã chứ. Từ đấy họ phải hát các bài thánh ca bằng đàn kẹp cổ kéo.

Call đến đứng ở chỗ vốn là quán rượu. Chẳng còn lại gì ngoài tro tàn và một ít thanh ván đã thành than.

— Khi cô ấy bỏ đi, Wanz không chịu nổi. Ông ta ngồi cả tháng ròng trong phòng cô ấy rồi phóng hỏa đốt hết.

— Cô nào chứ? – Call hỏi, nhìn đống tro tàn.

— Cô kia ấy mà, – Dillard lào phào. – Cô kia ấy. Họ bảo ông ta nhớ con điếm.

https://thuviensach.vn

HẾT

https://thuviensach.vn

Notes

[← 1]

Tạm gọi cho giống chim *roadrunner*, không bay nhưng chạy rất nhanh, chỉ có ở vùng sa mạc Tây Nam nước Mỹ.

https://thuviensach.vn

[←2]

Tướng Lee chống Mexico nên ông già nhớ nhầm tên.

https://thuviensach.vn

[←3]

Một thứ rượu của Mexico nấu bằng nhựa thân cây *tequila*.

https://thuviensach.vn

[←4]

Người da đỏ có tục giết xong kẻ địch thì lột da đầu, như chiến lợi phẩm. Đây là nói chọc Call.

https://thuviensach.vn

[←5]

Smoke pot: Dụng cụ vừa để đuổi muỗi vừa để hút cần sa. – Tornad

https://thuviensach.vn

[←6]

Tiếng Anh, *lip* là *môi*. Lippy đại loại như là Vẻu.

https://thuviensach.vn

[←7]

Tên của Shanghai Pierce, người Trung Quốc.

https://thuviensach.vn

[←8]

Nói tắt của Mexico, đây là chỉ Bolivar.

https://thuviensach.vn

[←9]

Tên gọi bộ tộc da đỏ ở bang Montana, Mỹ.

https://thuviensach.vn

[← 10]

Sheriff: Cảnh sát trưởng dân bầu ở Mỹ.

https://thuviensach.vn

[← 11]

Chữ này, *emporium*, ở tiếng Anh viết rắc rối.

https://thuviensach.vn

[← 12]

Mụ phù thủy trong *Kinh Thánh*.

https://thuviensach.vn

[← 13]

Augustus nói bừa vì *hiccup* tiếng Anh là *nấc*.

https://thuviensach.vn

[← 14]

Cưỡi ngựa không yên.

https://thuviensach.vn

[← 15]

Buttermilk: Chất lỏng lấy ra khi đánh bông kem hoặc sữa lên. Phần chất rắn là bơ, phần chất lỏng là *buttermilk*. – Tornad

https://thuviensach.vn

[← 16]

Bullbat bird (tên khác, *common nighthawk*): dịch nghĩa, *chim dơi bò*, loài chim được tìm thấy ở Tân Thế Giới, sở dĩ được gọi như vậy vì cách bay của chúng giống loài dơi, và khi liệng thì đôi cánh chúng tạo ra âm thanh giống tiếng bò rống. – Tornad

https://thuviensach.vn

[← 17]

Có, tiếng Tây Ban Nha trong nguyên tác (từ chú thích này, tất cả tiếng Tây Ban Nha sẽ được dịch nghĩa trong ngoặc vuông ngay bên cạnh).

https://thuviensach.vn

[← 18]

Rượu uýt ki bằng mạch đen.

https://thuviensach.vn

[← 19]

Nơi cuối những năm 1830 đã bị lính Mexico tàn sát trong cuộc chiến tranh Mỹ-Mexico.

https://thuviensach.vn

[← 20]

Vùng đất rộng chưa thành bang ở Mỹ thời đó.

https://thuviensach.vn

[← 21]

Ta gọi là xì dách. Được rút từ 2 đến 5 lá bài. Đại khái cộng đủ 21 điểm là thắng.

https://thuviensach.vn

[←22]

Cao nguyên lớn ở đông nam bang New Mexico và tây bang Texas.

https://thuviensach.vn

[← 23]

Con trai David, vua Israel, thế kỷ X TCN.

https://thuviensach.vn

[← 24]

Loài gấu cực lớn ở Bắc Mỹ, và cực dữ.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

LỜI NGƯỜI DỊCH
PHẦN MỘT
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
PHẦN HAI
26

https://thuviensach.vn

27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58

https://thuviensach.vn

59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
PHẦN BA
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89

https://thuviensach.vn

90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100
101
102

https://thuviensach.vn